

Giới thiệu Duyên Đến Là Em

Duyên Đến Là Em truyện ngôn tình của tác giả Mặc Tử 1123 là sự tình cờ gặp gỡ giữa anh và cô, cô mang lại nhiều điều thú vị mang lại cảm giác lạ lẫm trong anh.

Anh là bộ đội quân chủng cũng đã đến tuổi xây dựng gia đình, anh đang trong giai đoạn tìm kiếm cô nàng có đủ tố chất để làm vợ.

Lần gặp này dường như anh đã tìm được đối tượng là cô- một cô giáo dạy đàn tranh, trong cô là những tố chất biến hóa khi mềm mại dịu dàng nhưng lại có lúc cứng rắn...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Là Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Gái ế chuẩn bị trước khi đi xem mắt

Nam nữ thời cổ đại khi còn nhỏ tuổi sẽ nghe theo lệnh cha mẹ, lời của mai mối mà bị kéo vào phần mộ hôn nhân. Thân là một cô gái thì không có quyền lên tiếng, cũng không cần đầu đầu nhưc óc vì vấn đề tuyển vợ kén chồng lập gia đình. Mà hiện nay, phụ nữ đã được giải phóng, hôn nhân là tự do, nhưng việc lập gia đình lại trở nên hết sức khó khăn.

Gần đây Lâm Lung đang cảm khái về vấn đề này. Tuy rằng cô không phải người mà người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở. Thế nhưng ít ra cô cũng là một cô gái tốt, đứng đắn, có tri thức hiểu lễ nghĩa. Dù không có gương mặt xinh đẹp như tiên nhưng cũng không xấu xí đến mức hù dọa người khác. Vốn tưởng rằng việc tìm một người bạn trai, sau đó gả đi là không khó, nào biết con ếch bốn chân thì rất nhiều, nhưng đàn ông hai chân có nhân phẩm tốt lại rất ít. Có khi ngẫu nhiên gặp được thì người ta lại thuộc quyền sở hữu của người khác rồi.

Vì vậy, dưới sự bức bách và thúc giục của người nhà, cô nương Lâm Lung độc thân đã lâu chính thức bước lên con đường xem mắt. Hôm nay quay đầu lại bỗng phát hiện bản thân từ cô gái trẻ đồng chọn tây nhật đã biến thành gái ế.

Điều duy nhất có giá trị chính là cô chưa đủ 26 tuổi, vẫn chưa quá già.

Để thuận lợi cho việc bán mình, Lâm Lung liệt kê một cách cặn kẽ điều kiện của bản thân và yêu cầu kén chồng trên hai tờ A4, sau đó đưa cho bạn bè thân thiết trợ giúp tìm kiếm khắp bốn phương tám hướng, còn cô thì chỉ cần ngồi trong nhà chờ cá lớn mắc câu mà thôi.

Vào một buổi sáng cuối hè, sau khi hoàn thành bản kế hoạch kiếm tiền trong cả năm của mình thì Lâm Lung nhàn nhã tựa vào trên ghế salon hưởng thụ khí mát từ máy điều hòa thổi tới, vừa cắn hạt dưa vừa lật xem quyển “Thơ Đường tuyển chọn” mà cô lấy được trong cửa hiệu sách.

Bỗng nhiên di động vang lên.

Bạn ở cùng phòng hồi còn đại học là Viên Viên cao hứng bùng bùng mang tới một tin tức tốt: “Bạn học Lâm Lung, cậu lại có đối tượng hẹn hò mới rồi. Nhanh chóng tắm rửa ăn mặc chỉnh tề chuẩn bị ra cửa gặp người ta đi!”

Không cần nghĩ cũng biết, bình thường khi Lâm Lung ở nhà đều mặc đồ ngủ, hàng lông mày trước khi được trang điểm thì mờ nhạt đến mức không thấy tung tích. Nếu ra cửa với dáng vẻ như vậy nhất định sẽ dọa chết người, vì vậy cần phải trang điểm sửa soạn.

“Mấy giờ?? Người ở đâu? Làm gì?” Lâm Lung đeo tai nghe điện thoại tiếp tục lật sách, không chút hứng thú hỏi. Kinh nghiệm xem mắt và kế hoạch gần đây của cô rất nhiều, từ chán ngấy dần chuyển sang chán ghét.

“Ngay tại thành phố này. Đối phương đợt tới trả lời từ lâu rồi, nếu cậu có hứng thú thì chiều hôm nay gặp luôn.” Ngữ điệu của Viên Viên nhẹ nhàng vui vẻ, hoàn toàn ngược lại với Lâm Lung.

Lâm Lung không vừa lòng nhũn mày: “Đùa gì vậy, nào có chuyện nói gặp liền gặp. Muốn hẹn gặp người khác phải thông báo trước ít nhất hai ngày, xã hội văn minh phải nói lễ phép.”

Viên Viên cười nhạo một tiếng: “Cậu cho rằng người mà họ hẹn gặp là Lâm đại tiểu thư cậu à?? Không phải! Khi chuyện ập lên đầu thì nữ chính mới nói với người trong nhà rằng mình đã sớm có bạn trai, sống chết không chịu đi xem mắt. Người giới thiệu là hàng xóm đối diện cửa nhà mình, cô ruột của nhà trai. Nghĩ thời gian của cháu mình eo hẹp nên nhân nửa ngày rảnh rỗi này liền hỏi mình đi thử xem sao. Đáng tiếc đối phương không phải khẩu vị của mình nên mình cự tuyệt. Nhưng nghĩ đến điều kiện của nhà trai tốt, mình lại không muốn nước phù sa chảy ruộng ngoài nên đã giới thiệu cậu!! Theo lẽ thường thì cậu không nằm trong phạm vi lựa chọn của người ta, miễn cưỡng được coi là một người thay thế.”

Tuy rằng nói như vậy nhưng Viên Viên không có ý chê bạn mình, mà là ngày thường hai người vẫn hay trêu chọc nhau nên bây giờ mới nói vậy. Cô thật sự cảm thấy điều kiện của đối phương không tệ nên mới gấp gáp khuyến khích Lâm Lung đi thử.

“Điều kiện tốt như nào?? Báo số liệu mình nghe một chút.” Lâm Lung thanh thản duỗi lưng một cái rồi nhẹ nhàng đặt sách xuống, cô thuận tiện cầm cuốn

sổ trên bàn trà lên rồi bắt đầu ghi chép những con số quan trọng.

29 tuổi, xếp hạng nhất trong khoa chính quy của trường đại học trọng điểm, có hai bằng cấp, làm công ăn lương, tiền lương 4000, cuộc sống giản dị mộc mạc không xa hoa, không có ham mê bất lương, chiều cao vượt mức trung bình, tuyệt đối là người ngọc thụ lâm phong hiền ngang mạnh mẽ.

Trình độ học vấn không tệ, tiền lương không coi là cao, Lâm Lung có chút tiếc nuối cảm thán. Viên Viện lại bổ sung thêm một điều kiện: mẹ của anh ta là kế toán cao cấp, cha là giáo sư giỏi nhất khoa tài chính của đại học C đã về hưu. Cả hai vợ chồng đều kiếm được tiền, họ nói rằng chỉ cần con trai có thể kết hôn thuận lợi thì sẽ đưa ngay một căn hộ hạng sang có ba phòng ngủ, một căn nhà nghỉ dưỡng ở ngoại ô, một chiếc xe sang trọng, có thêm cả đồ trang sức và tranh chữ cổ, tài sản cố định có thể đứng tên của nhà gái.

Cuối cùng Lâm Lung cũng phải kinh ngạc. Nhà của đối phương cũng không phải nhà giàu mới nổi, vậy mà họ lại đưa sính lễ hào phóng như vậy, điều kiện như vậy mà kết giao với người bình dân như cô đúng là thừa sức. Chỉ có điều... Bất giác có ý tưởng rất thô bỉ, cô chần chờ hỏi: “Bọn họ đưa nhiều đồ cưới như vậy chẳng lẽ là vì con của họ có vấn đề?? Còn nữa, họ không sợ với loại điều kiện này con dâu sẽ ngoại tình rồi mang theo khoản tiền này chạy trốn ư??”

Viên Viện khẽ cười một tiếng: “Người này là một thiếu tá của một quân khu, là quan quân, nếu ngoại tình thì chính là phá hoại quân cưới, nghiêm trọng còn có thể ngồi tù! Cậu suy nghĩ một chút xem, chỉ có đám trẻ con lớn mật mới dám làm loại việc này. Chẳng qua cha mẹ người ta cảm thấy con trai mình có quá ít ngày nghỉ, sợ sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống hài hòa giữa hai vợ chồng nên muốn dùng tiền bạc để đền bù tâm lý của nhà gái. Không nói nhiều nữa, đi Long còn đang chờ câu trả lời của mình. Cậu nói một câu thôi, đi hay không?”

Quan quân?? Đôi mắt của Lâm Lung càng lúc càng sáng. Tiếng nói của Viên Viện vừa dứt cô liền hí mắt cười một tiếng, trả lời dứt khoát: “Đi.”

“Biết cậu sẽ đáp ứng mà. Cứ như vậy đi, mình cúp máy trước, lát nữa mình sẽ thông báo cho cậu biết thời gian và địa điểm.”

“Được, tạm biệt.” Lâm Lung vui vẻ cúp điện thoại, nghĩ thầm: ai bảo mối tình đầu và đối tượng thầm mến của mình lại mặc quân trang chứ. Là quân nhân thì nhất định phải gấp, cho dù không thành nhưng nếu có thể gặp một sĩ quan tại ngũ* cũng là một kinh nghiệm tốt. (Tại ngũ: trong thời hạn nghĩa vụ quân sự.)

Thật ra thì Lâm Lung cũng không có hi vọng lần xem mắt này sẽ thành công.

Xem mắt không giống với yêu đương tự do. Nếu là tự do yêu đương thì chỉ cần hai người xem vừa mắt thì thế nào cũng được, nhưng xem mắt thì lại là hai bên nói ra điều kiện của bản thân mình trước, sau đó mới đặt lên bàn cờ để cân nhắc, sức nặng không chênh lệch quá lớn mới tiếp tục gặp mặt, còn nếu bàn cờ mất cân bằng nghiêm trọng thì sẽ không còn cơ hội gặp mặt nữa. Cho dù miễn cưỡng qua lại cũng ít có kết quả vĩnh viễn kết đồng tâm.

Mặc dù cô không tự coi nhẹ bản thân, nhưng khi hiểu rõ tình hình bên nhà trai thì Lâm Lung lại cảm thấy trang thiết bị về phần cứng của mình chênh lệch rất nhiều với đối phương.

Thôi, không nên suy nghĩ nhiều, gấp mặt nhìn tình huống rồi nói sau.

Lâm Lung nhìn cảnh sắc tươi đẹp ngoài cửa sổ, sau đó đi vào phòng ngủ mở tủ quần áo bắt đầu lựa chọn trang phục cho buổi chiều.

Số lần cô xem mặt quá nhiều nên đã tổng kết được một bộ kinh nghiệm cho mình. Ví như việc chọn quần áo và trang sức chính là một môn học đáng giá để nghiên cứu. Việc này cần căn cứ vào số liệu về trình độ học vấn, sở thích, điều kiện kinh tế của đối phương để điều chỉnh phương án tốt nhất.

Vào mùa hè thì váy là thích hợp nhất, quần dài quá nóng, mà quần đùi, cho dù là đàn ông thích những mỹ nữ sexy thì hơn phân nửa trong số họ đều không hy vọng đối tượng gặp mặt của mình ăn mặc quá lộ liễu trong lần gặp đầu tiên.

Màu đỏ chói tuyệt đối không được, nếu mặc màu này sẽ khiến người ta có cảm giác mình vội vã muốn mặc quần áo của cô dâu, bỏ qua.

Áo sơ mi quá nghiêm túc, chỉ thích hợp cho những cuộc họp không thích hợp đi xem mắt, bỏ qua.

Nếu là quân nhân... Váy dây, áo trễ cổ cực mỏng có thể phơi bày ra hết... Toàn bộ không được, bỏ qua.

Ngón tay thon dài linh hoạt gỡ qua một hàng quần áo được mắc theo thứ tự, cuối cùng cô rút hai chiếc váy hoa màu xanh dài qua đầu gối ra. Hai chiếc váy này đều tạo hình tượng thực nữ, nhưng lại có sự khác biệt rất nhỏ.

Chiếc váy hoa màu xanh dương có tay áo hơi rộng tạo cảm giác nhã nhặn trầm tĩnh. Còn chiếc váy màu xanh lam được làm bằng tơ tằm có tay áo công chúa tạo cảm giác êm ái lại có chút rực rỡ.

Nghĩ tới lúc trước Viên Viện có nói đối phương là người “giản dị mộc mạc không xa hoa” cô liền quyết định loại bỏ váy tơ, bởi vì nó có vẻ hơi đắt. Sau đó cô lại bắt đầu lục tìm trang sức thích hợp.

Cô xuất thân từ khoa thiết kế thời trang nên đối với việc lựa chọn quần áo vô cùng thuần thục. Không lâu sau, Lâm Lung nhún mày cười một tiếng, nghĩ thầm: OK, hoàn mỹ, quy củ, không nghiêng không lệch, chủ đề COS* của hôm nay là: phong cách thực nữ giản dị. (COS: viết tắt của từ cosplay, ai muốn tìm hiểu thêm thì search google nhé)

Chương 2: Thiếu tá trong truyền thuyết

Rừng núi vào cuối hè một giờ trước còn nóng như lửa đốt, sau khi mặt trời lặn lại trở nên vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái. Trong một không khí dễ chịu như này, tại một căn phòng trong căn cứ “Ám Dạ” có một người tâm như lửa cháy, vô cùng bức bối.

Anh nhìn qua quyển lịch để bàn, sau đó cau mày nhìn về phía người bạn cùng phòng: “Tôi muốn bớt chút thời gian để nghỉ phép, cậu có đề nghị gì không?”

Mẹ của anh đã hạ tới hậu thư rồi. Hoặc nghỉ phép, hoặc chuyển nghề, chọn một trong hai. Anh không thể giải ngũ về nhà nên đành phải tìm cách để nghỉ phép.

“Đội trưởng sẽ tức giận.” Tiểu Lực Dương đang hít đất bằng một tay, nghĩ đến hình ảnh đội trưởng quắc mắt nhìn trừng trừng, l-q-đ bắt đắ dĩ nói nhỏ: “Hiện tại là thời điểm bận rộn, đội trưởng hận không thể biến 365 ngày thành 635 ngày.”

Long Tuyền im lặng gật đầu. Mặc dù quân đội có quy định mỗi người có 20 ngày nghỉ một năm, nhưng căn cứ này luôn bận rộn, mà người lại ít, vì vậy nòng cốt trong đội không được nghỉ hết phép, thậm chí có người cả năm không được về nhà, đây cũng là chuyện thường xảy ra. Bình thường anh cũng không oán trách, nhưng lần này cảm xúc của mẹ anh quả thật rất tệ, khóc đến mức mất cả tiếng, còn mắng anh là thằng con bất hiếu.

Không phải là uất ức thời mẫn kinh chứ? Long Tuyền chợt hiểu, có lẽ phải làm tốt công tác dẹp yên lòng dân, nếu không sẽ xảy ra vấn đề lớn!

Đôi mắt Tiểu Lực Dương chuyển một cái, đề nghị: “Dù sao cũng vừa trở lại sau khi làm nhiệm vụ, hai ngày sau đều là ngày nghỉ. Nếu không cậu viết đơn xin sau đó tìm đội trưởng phê duyệt.”

“Ý kiến hay!” Long Tuyền giơ ngón tay cái với anh ta, nghĩ thầm mình lo lắng đến mức đầu óc thành bột nhào cả rồi, thật ngốc! Ba ngày thêm hai ngày là năm, hẳn là được.

Anh vội vàng viết báo cáo, trước khi đến giờ tắt đèn liền dùng tốc độ chạy nước rút trăm mét chạy vội tới kí túc xá, “bộp” một tiếng đứng nghiêm trước mặt lãnh đạo, căng họng thét lên: “Báo cáo! Tôi muốn xin nghỉ phép bắt đầu từ ngày mai.”

Đồng chí trung đội trưởng Chu Thuần đang vội vàng chỉnh sửa lại tài liệu nghe vậy đầu cũng không ngẩng lên mà chỉ hỏi hai chữ: “Lý do?”

“Về nhà xem mắt.” Long Tuyền dùng khẩu khí nghiêm chỉnh liêm từ nói lên lý do của mình, đồng thời đưa lên đơn xin với chữ viết rồng bay phượng múa.

Trung đội trưởng nghe xong những lời này bỗng nhảy lên, đôi mắt vì thức liên mấy đêm mà hiện lên tơ máu. l-q-đ Anh ta nín cổ áo Long Tuyền quát: “Đồng chí Long Tuyền, TM cậu nghiêm chỉnh lại cho tôi!! Muốn được dạy dỗ có phải không, lúc này là lúc nào mà còn nghĩ đến chuyện yêu đương?!”

“Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại*. Mẹ tôi nói trước 30 tuổi mà không tìm con dâu cho bà thì bà sẽ chết cho tôi xem.” Long Tuyền nhìn thẳng vào mắt đội trưởng, bình tĩnh mà bắt đắ dĩ nói ra sự thật: “Tu thân tề gia sau mới có thể trị quốc bình thiên hạ. Đội trưởng, tôi sắp ba mươi rồi mà vẫn chưa lập gia đình. Không riêng gì mẹ tôi ép buộc, mà bản thân tôi cũng muốn tìm người để thành gia lập thất.” (Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại: Tội bất hiếu có ba, không con nối dõi là tội lớn nhất. Đây là câu nói được chép trong thiên “Ly lâu thượng” của Mạnh Tử, mn có thể tra thêm trên google.)

Chu Thuần đang giận dữ bỗng như một quả bóng bị người ta đâm một cái, trong nháy mắt đã hết giận. Hồ sơ của mỗi người trong đội anh đều nhớ rõ. Hoàn cảnh của Long Tuyền này khá là đặc biệt. đ-đ-ll q-đ Từ khi còn là một cậu bé 8 tuổi tới khi là một thiếu niên 13 tuổi cậu ta đã trải qua một bước ngoặt quan trọng. Chỉ vì một lần ngoài ý muốn mà cậu ta bị thiếu sót tình cảm gia đình, sau đó không cách nào để lấp đầy khe hở này trong nội tâm. Cậu ta hi vọng có được tán thưởng và ủng hộ, khát vọng yêu và được yêu. Đối với cậu ta thì một mái nhà ấm áp là một nhu cầu tinh thần rất quan trọng.

“Được rồi, cho cậu bốn ngày.” Đội trưởng Chu Thuần thỏa hiệp. Đây là quân đội, không phải chùa miếu, anh không có quyền yêu cầu đội viên của mình l-q-đ căn thanh tịnh vô dục vô cầu* vào thời kỳ lấy vợ. Đạo này cái gì cũng phải “nhân tính hóa”, làm một đội trưởng đương nhiên nên suy nghĩ nhân tính hóa một chút vì nửa đời sau của cấp dưới. (l-q-đ căn: trong Phật giáo chỉ mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý thức. Vô dục vô cầu: không có ham muốn)

“Bốn ngày?” Long Tuyền thấy sắc mặt Chu Thuần biến hóa đang định vui vẻ, ai ngờ lại bị rút bớt một ngày, quả thật khóc không ra nước mắt: “Anh làm ơn làm phúc, đi đường đã mất hơn một ngày, mẹ tôi đã sắp xếp cho tôi 5 người...”

Chu Thuần vỗ vỗ bả vai anh, nhếch miệng cười một tiếng: “Không sao, cậu có thể gặp ba người một ngày vào sáng trưa tối, thời gian rất đầy đủ.”

Chu Bái Bi*!!! Long Tuyền nhìn trời thăm hân không nói nên lời. (Chu Bái Bi là một nhân vật cường hào nổi tiếng keo kiệt trong văn học TQ)

Nhìn một người có thân hình cường tráng thiết huyết, thân thể rắn rỏi giả bộ yếu đuối đáng thương thì da mặt dày như tường thành của đội trưởng cũng cảm thấy ngượng ngùng, lại thỏa hiệp nói: “Được! Thêm hai ngày. mềo l-q-đ Nhưng sau khi trở lại lập tức đưa cho tôi bản kế hoạch huấn luyện chi tiết!! Trên đường đi không có việc gì làm thì suy nghĩ thật tốt đi.”

“Anh là đang ép dầu, cướp đoạt hết sạch giá trị thẳng dư của quan binh tăng chót.” Đồng chí Long Tuyền nắm tay kháng nghị.

Đội trưởng xấu xa cười hắc hắc: “Xin lỗi, cậu có hai vạch một sao là một đội phó, đã không còn là quan binh tăng chót rồi!! Mỡ đầy đủ như vậy tôi mà không ép thì thật đáng tiếc, tôi đây gọi là tận dụng tài nguyên hữu dụng, hiểu không?”

Đầy đủ, thực sự là quá đầy đủ!! Cho dù tôi ngồi trong trụ sở thì trong ba năm ngày cũng không thể viết được kế hoạch, vậy mà tôi vừa nghĩ phép anh liền giao nhiệm vụ này cho tôi. Nhất thời Long Tuyền có ý muốn đâm đầu vào tường chết đi cho xong. Nhịn!! Ai bảo anh ta là đội trưởng, thay vì ở đây buồn bã không bằng nhanh chóng trở về ký túc xá dọn dẹp hành lý chuẩn bị lên đường.

Sáng sớm hôm sau Long Tuyền dùng tốc độ hành quân cấp tốc lên đường về nhà. Đầu tiên là đi xe Jeep leo núi vượt đồi, sau đó lại chuyển sang đi máy bay, bắt kịp ngày đêm trở về nhà. Cho đến khi đứng một mình trong vườn hoa dưới nhà anh mới nhớ đến bản thân mình không có chìa khóa nhà.

Lúc trước một năm về nhà hai lần, cho dù cầm chìa khóa cũng không làm gì, khi về nhà chỉ cần ấn chuông cửa là được. Nhưng bây giờ đã là một giờ sáng, nếu đánh thức cha mẹ đang trong mộng đẹp thì quá không đạo đức. Nghĩ vậy anh liền không biến sắc quan sát một vòng, tránh bảo vệ chung cư và camera quan sát, sau đó leo theo đường ống khí đốt lên đến cửa sổ phòng bếp trên tầng 6 rồi lặng yên lên vào phòng ngủ thuộc về mình.

Sau khi tắm rửa xong, Long Tuyền thở phào nhẹ nhõm nằm ngửa trên giường. Một phút trước khi ngủ anh bỗng nghĩ đến cửa sổ phòng bếp nhà mình hàng năm không khóa, lq/đ như vậy khác gì mời bọn trộm vào, như vậy quá nguy hiểm. Anh quyết định ngày mai vào trong thành phố mua một vài hệ thống cửa phòng trộm cấp.

Cả đêm không mộng mị ngủ thẳng đến 6 giờ sáng. Mặc dù không có đồng hồ báo thức nhưng anh vẫn làm việc và nghỉ ngơi như trong quân đội, vì vậy đúng giờ liền thức dậy. Sau khi rửa mặt chải đầu thì nhẹ nhàng luyện quyền buổi sáng ngay trong phòng ngủ, tiếp đó đi tới phòng bếp, trở tay nhẹ nhàng đóng cửa lại bắt đầu chuẩn bị bữa sáng cho cha mẹ. Hàng năm anh không ở nhà nên hiện giờ muốn dùng phương thức của mình để thể hiện một phần hiếu tâm với cha mẹ.

Vì vậy khi mẹ Long rời giường trong trạng thái buồn ngủ mông lung bước ra khỏi phòng ngủ, vừa xuyên qua hành lang đã bị bữa sáng nóng hổi trên bàn ăn và con trai làm kinh hãi, bà bị hình ảnh không ngờ này làm sợ hết hồn, đứng im tại chỗ nâng tay chỉ vào anh: “Long... Long... Long... con trở về từ khi nào?? Không phải nói buổi trưa mới về đến nhà ư?”

Không đợi Long Tuyền trả lời bà đã bắt đầu hét to về phía phòng ngủ: “Long Chính Hoa, Long Chính Hoa! Mau ra đây, Long Long đã trở về!”

Ba Long nghe được tiếng hét của bà thì vội vàng bước từ trong phòng ngủ ra, trên người chỉ mặc một cái quần đùi, ngay cả kem đánh răng trong miệng cũng bị nuốt xuống. Lq.Đ Khi ông cách con trai mình hai bước thì dừng lại đánh giá anh một lượt từ trên xuống dưới.

Rất tốt! Rất khỏe mạnh, rất có tinh thần, tay chân mặt mũi cũng không có vấn đề gì, dường như trên người cũng không có thêm vết sẹo mới.

Lúc này Long Chính Hoa mới thở phào nhẹ nhõm. Ông mở rộng hai cánh tay đi về phía con trai bảo bối. Long Tuyền bước nhanh tới phía trước ôm người cha mà anh đã không gặp một năm, hai người ôm nhau thật chặt, trong nhất thời không nói gì.

Sau đó hai vợ chồng liền hỏi thì biết được nửa đêm anh trèo tường vào nhà, mẹ Long lúc trước vẫn còn vui mừng kích động lúc sau liền tức giận mắng chửi anh. Trong mắt của bậc cha mẹ thì việc leo lầu trong đêm tối là một hành động nguy hiểm, là phạm tội. Nê qUí đ(ò) Nhưng đối với anh thì đó chỉ là bài huấn luyện cơ bản hàng ngày. Không, chính xác thì hành động này cũng không được coi là huấn luyện. Ở trong bộ đội anh vẫn dùng cách này để quay về phòng ngủ. Mặc dù có quy định những người không phải huấn luyện viên thì không được leo tường, thế nhưng mọi người vẫn luôn dùng thái độ âm thịnh dương suy nghe theo.

“Mẹ nói cho con biết, lần sau không được làm như vậy nữa!! Đã nhớ hay chưa?” Mẹ Long nhìn nét mặt thần nhiên của con trai thì càng thêm tức giận. Vì sao con trai ngoan ngoãn sau khi gia nhập bộ đội lại bị dạy dỗ càng ngày càng không biết phải trái như vậy?? Tại sao có thể như vậy?? Tại sao sẽ như vậy??

“Vâng vâng, con đã hiểu rồi, bảo đảm sẽ không tái phạm.” Long Tuyền vừa đáp ứng vừa thức thời chuyển chủ đề: “Vì sao anh và chị dâu vẫn còn chưa đến đây?? Lát nữa bọn họ có qua đây không? Hiện tại con muốn ra ngoài làm chút chuyện.”

“Ban ngày bọn chúng còn có chuyện, tạm thời không thể qua đây được. Con vừa mới trở về đã muốn đi đâu?” Mẹ Long không hiểu hỏi.

Long Tuyền ăn xong một thìa cơm rang trứng cuối cùng, lau miệng trả lời: “Đi mua một ít thiết bị điện tử, đến trưa con sẽ về.”

“Mua đồ? Tốt, thuận tiện mua hai bộ âu phục đi.” Mẹ Long vừa nói vừa ghét bỏ chỉ chỉ quần áo nguy trang rừng cây của anh: “Con nhìn con xem, ăn mặc như dân công vậy. Bác cả đã hẹn cho con một bác sĩ nội khoa xem mắt vào chiều nay, con đến đó nhớ biểu hiện thật tốt cho mẹ!”

Ai có thể mặc được những bộ trang phục lịch sự không bền chắc kia chứ, chỉ cần hơi nhấc chân một cái đã tạo một cái khe ở phía dưới rồi. Long Tuyền âm thầm bủi mủi lăm lăm hai câu, sau đó cầm tiền đi ra cửa, chạy bộ về phía siêu thị điện tử ở phía bắc thành phố.

-Hết chương 2-

Chương 3: Ngẫu nhiên bị khảo sát trước khi xem mắt

Long Tuyền cảm đồ về đến nhà thì thấy mẹ mình đang huyền huyền oán giận cha, nói bác cả làm việc không cẩn thận, vốn đã nói là sẽ đi xem mắt một bác sĩ tốt nghiệp tại một đại học danh tiếng, cuối cùng đột nhiên đổi thành một người tốt nghiệp đại học không danh tiếng không có việc làm. Mức chênh lệch của lòng sông so với mặt biển như vậy cũng quá xa rồi.

Nhận lấy hai tờ giấy in mẹ mình đang quơ múa trên tay, sau khi nhìn xong Long Tuyền lập tức vui vẻ. Cái này không phải là tài liệu giới thiệu văn tắt về một người ư, quả thực có thể so với bản sơ yếu lý lịch tìm việc.

Tên họ giới tính số tuổi thành tựu, ngày sinh và quê quán, kinh nghiệm dạy học, tình trạng công việc cuộc sống trước mắt, các loại kỹ năng, sở thích, tính cách, nhân sinh quan giá trị quan, khẩu vị ăn uống, thích nhất là sách và danh nhân nổi tiếng, phạm vi nghiêm cấm đối tượng xem mắt, những điều kiện cơ bản cần thỏa mãn và yêu cầu tiến thêm một bước khá cao, cuối cùng là cách thức liên lạc và một bức ảnh nửa người.

Tất cả nội dung đều được trình bày có hình thức rõ ràng, sắp xếp hợp lý theo thứ tự, câu chữ đơn giản mà hài hước. Nếu tất cả những điều này là thật thì người này hẳn là một cô gái văn nghệ rất có nội hàm.

“Mẹ, người ta là nhà văn sáng tác tự do, không phải người không có việc làm.”

Mẹ Long khinh thường nói: “Vậy có gì khác nhau? Đều là công việc không đứng đắn.”

Long Tuyền chỉ vào bản giới thiệu văn tắt của cô nương lái buôn Lâm Lung giải thích: “Mẹ xem, cô ấy đã liệt kê ra không ít những tác phẩm đã được xuất bản, phải là một người làm việc nghiêm túc mới có thể có thành tựu như vậy, cô ấy cũng có thể tự kiếm tiền nuôi sống mình, chỉ là do yêu thích cuộc sống không gò bó nên mới làm nghề tự do.”

Nghe thấy con trai lên tiếng bênh vực, mẹ Long từ oán giận lập tức chuyển thành khẩn trương: “Cái gì? Con thích cô gái có vẻ mềm mại này à?” Từ bức ảnh thì có thể thấy bộ dạng của cô gái này không tệ, tay còn đặt trên dây đàn tranh cổ khế mỉm cười, phong thái có vẻ không tồi. Nhưng vừa nhìn mười ngón tay mảnh khảnh này đã biết là một bàn tay không dính nước rửa chén, không biết cô gái này có thể nấu ăn được không. Con trai bà muốn tìm một người vợ có thể thấu hiểu lòng người, biết chăm sóc người khác mà không phải là một tiểu thư yêu kiều nhỏ nhắn cần người khác chăm sóc.

“Không, kiểu người này không thích hợp với con.” Long Tuyền nhẹ nhàng lắc đầu: “Dù sao cũng đã hẹn thì cứ đi gặp, coi như là nghỉ ngơi.” Không thích hợp chứ không phải không thích. Thật ra thì anh thích những người con gái có vóc người nhỏ nhắn, mắt to có vẻ nhu nhược. Nếu như trong mắt còn có thể toát ra vẻ kiên cường cương nghị, như vậy càng trùng hòng tâm rồi.

Nhưng không thích hợp, cô gái Lâm Lung này thật không thích hợp.

Tốt nghiệp khoa nghệ thuật chuyên ngành thiết kế thời trang, việc thích làm nhất là đánh đàn đọc sách viết văn... Mẹ nó quá là văn nghệ rồi. Những cô gái văn nghệ thường đa sầu đa cảm thu buồn thương trăng, không có tiềm chất làm quân tử. Chỉ những cô gái có ý chí kiên cường mạnh mẽ, chịu được nhàm chán, dù chỉ có một mình cũng có thể gánh vác được tất cả những chuyện vụn vặt và vấn đề khó khăn trong cuộc sống mới thích hợp làm vợ của bộ đội tác chiến.

Nghe thấy con trai nói không thích hợp, mẹ Long liên tục gật đầu tán đồng: “Đúng đúng, quả thật không thích hợp. Con ngàn vạn lần không được coi trọng cô gái này, bốn người sau có trình độ học vấn và công việc tốt hơn!”

Long Tuyền nhức đầu vỡ trán, thầm nghĩ vấn đề mà hai người đang nói đến căn bản không giống nhau. Anh bắt đầu đã nói: “Mẹ, mẹ không nên chỉ nhìn trình độ học vấn và nghề nghiệp, chắc hẳn cha mẹ chưa nói cho người ta biết con là bộ đội tác chiến chứ không phải kỹ thuật viên ở tổng quân khu. Những cô gái có trình độ học vấn cao công việc tốt tìm ai mà chả được. Những người có tri thức còn hiếm lạ một anh lính hàng năm vui ở rừng sâu núi thẳm ư, đã vậy còn phải thời khắc chuẩn bị làm...!”

Anh còn chưa nói dứt lời đã bị lão cha cầm tờ báo ném về phía mặt, mặc dù anh đã nhẹ nhàng nghiêng đầu tránh thoát “ám khí”, nhưng nửa câu còn lại cũng không dám nói nữa.

Thời khắc chuẩn bị làm một quả phụ, điều mà Long Tuyền muốn nói chính là cái này.

Không thể nói những điều kích thích cha mẹ nữa. Tuổi tác hai người đã cao, thường xuyên phải lo lắng người tóc bạc tiền người tóc đen, cả hai rất không hài lòng về công việc của anh, giờ lại phân tích cận kề bởi vì công việc này dễ dàng xảy ra thương vong nên khó tìm năng dâu, như vậy mẹ nhất định muốn anh lập tức chuyển đi nơi khác hoặc chuyển nghề.

Vì vậy, Long Tuyền lại một lần nữa nhanh chóng nói sang chuyện khác: “Cái đó... Khi nào thì anh và chị dâu tới đây?”

Cha Long hung ác trợn mắt nhìn con trai nói loạn, trả lời: “Sau bữa tối. Anh con có một bữa tiệc quan trọng, có lẽ về rất muộn, sẽ không ảnh hưởng đến hai đợt xem mắt của con, yên tâm đi đi.”

Long Tuyền tiếc nuối thờ dài một hơi dưới đáy lòng, vốn định tìm một cái cơ vi thành viên trong gia đình mà tránh thoát một cô gái hoàn toàn không hợp khẩu vị, xem ra là không được.

Lại nói thật oan cho anh. Anh trai lớn hơn anh bốn tuổi, mặc dù lấy vợ sớm nhưng chị dâu sợ có con sẽ ảnh hưởng đến vóc người nên kiên quyết không cần em bé, cứ như vậy tính từ trên xuống cha mẹ liền mang hy vọng bé cháu hoàn toàn trấn áp trên đầu anh, không phải vậy thì anh cũng không bị ép thăm như này. Mặc dù như vậy nhưng Long Tuyền vẫn rất cảm kích anh trai mình, có câu nói song thân ở đây không đi xa, nếu không phải có anh trai ở lại đây chăm sóc cha mẹ thì anh cũng không thể an tâm sống trong bộ đội.

-Hết chương 3-

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Vô tình bị khảo sát trước khi xem mắt 2

Nói chuyện với cha một lúc đã đến buổi trưa. Mặc dù Long Tuyền đã cường điệu nhiều lần rằng thức ăn trong bộ đội cũng rất tốt, rắn chuột kiến thỉnh thoảng mới có thêm trong đồ ăn. Nhưng mẹ Long đau lòng con trai ngày thường không được ăn món ăn yêu thương trong ngôi nhà ấm áp nên vẫn ra sức nấu một bàn ăn đầy ắp.

Ăn một bữa trưa phong phú khác thường, cho dù là Long Tuyền có sức ăn như heo cũng cảm thấy bụng hơi khó chịu. Vì vậy sau khi nhìn qua bản đồ thấy khoảng cách từ phố nhỏ Vũ Hầu đến công viên Nhân Dân rất gần, chỉ có 5km liền quyết định đi đến địa điểm hẹn xem mắt để tiêu cơm. Dĩ nhiên, với anh mà nói thì cho dù chạy một vòng quanh thành phố cũng không tính là xa.

Khi đến công viên thì vẫn sớm, Long Tuyền đi vào nơi mà mình đã từng quen thuộc, bỗng nhiên anh cảm thấy công viên với những bông hoa xinh đẹp trong trí nhớ của tuổi thơ trở nên vừa tối tăm vừa nhỏ. Không biết có phải do chân dài nên cảm thấy cây rất thấp, đường quá ngắn, không bao lâu liền đi qua tất cả những nơi quan trọng nhưng vẫn cách thời gian xem mắt hơn bốn mươi phút.

Cảm thấy nhầm chán anh lại đi đến một hiệu sách nhỏ đối diện với công viên. Cửa hàng đặt một cái bàn sắt, phía trên có rất nhiều sách, trên một tấm biển nhỏ có viết: “Giá đặc biệt 10 nguyên một quyển”. Long Tuyền đứng lại, thuận tay cầm một quyển có tên: “Mười ngày trở thành người quản lý – từ nhân viên ưu tú trở thành ông chủ” lên, anh quyết định đọc sách giết thời gian.

Càng đọc càng cảm thấy quyển sách này có nội dung phù hợp với tình hình lúc trước của anh – từ một binh sĩ ưu tú trở thành đội phó. Trước khi học bằng thạc sĩ thì học chỉ huy tác chiến, cũng có một số nội dung liên quan, nhưng góc độ quản lý tâm lý học thì không giống với công ty này. Ừm, có thể tham khảo...

Dù đang chuyên tâm đọc sách nhưng vì thói quen nên Long Tuyền vẫn âm thầm chú ý hoàn cảnh xung quanh mình. Chỉ cần có người đến gần thì anh đều chú ý, phát huy tối đa câu nói mắt nhìn 6 hướng tai nghe 8 phương.

Dur quang khỏe mắt liếc đến một cô bé mặc váy trắng hoa lam đi một đôi dép sandal thướt tha bước tới, một tay cầm ô che nắng màu lam nhạt, một tay khê phe phẩy quạt giấy, túi xách khoác trên vai, từ bên trong có một tai nghe màu đen lộ ra, chắc hẳn cô ấy đang nghe điện thoại. Ừm, tuy không cao nhưng vóc người vẫn cân đối, thoạt nhìn rất lịch sự thanh tú.

Hai mắt đảo qua đảo lại trên gương mặt của cô bé kia, Long Tuyền lập tức xác định cô gái này chính là Lâm Lung cần gặp ngày hôm nay. Khẳng định bức ảnh kia của cô đã dùng PS để chỉnh sửa chiếc cằm vốn là mướt mà thành thon nhọn. Thật ra thì tự nhiên như hiện tại có vẻ đẹp hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn không phần son của cô khiến người khác nhìn rất thuận mắt.

Lâm Lung, người cũng như tên xinh xắn lạnh lợi, hơi gầy, liếc mắt một cái ước chừng cao 1m52, nặng 41kg, đây là nội dung cô không ghi trong tài liệu. Có thể vì vóc người cô không cao nên không muốn viết vào.

Cô ấy đang tiến đến gần, thậm chí Long Tuyền còn nghe được âm thanh cô đang nói điện thoại, giọng của cô trong sáng lại có chút mềm mại, tựa như cô đang làm nũng: “Mình cũng muốn rụt rè một chút, không đến quá sớm, đáng tiếc mình lại không có thói quen để người khác đợi lâu. Sợ sẽ đến trễ nên đến trước giờ... Chị hai Viện à, ra cửa sớm đi với mình chứ sao... A, đã ra cửa rồi ư? Được, mình thấy một tiệm sách, vậy mình ngồi đọc chờ cậu, làm ơn nhanh lên một chút!... Tạm biệt.”

Lâm Lung tắt điện thoại, cô đứng cách anh chưa tới một mét gập ô che nắng rồi nhẹ nhàng đi vào tiệm sách. Khoảnh khắc ấy có một mùi hương thoảng qua, cái mùi chó Bén Nhảy của Long Tuyền đánh hơi được hương vị nhẹ nhàng khoan khoái tựa như cây quýt trên người cô, là nước hoa ư? Hay là dầu gội?? Mùi hương này thoảng thoảng như có như không, hít vào thật thoải mái. (Editor: Mình xin thề từ “mùi chó” và “đánh hơi” là của t/g)

Lâm Lung vào tiệm sách không tìm sách ngay mà đưa lưng về phía Long Tuyền, cô áp chế trái tim đang đập thình thịch trong lồng ngực lấy điện thoại ra nhắn tin cho bạn học Viên Viện, lúc này cô không tiện nói trên điện thoại: “Có một khúc ca đang đứng ở cửa tiệm sách! Thực đẹp trai, nước miếng ینگ~.

Chiều cao 185+, tóc đen siêu ngắn, áo phông mỏng màu xám nhạt rộng rãi, quần dài ngụy trang thêm gầy để dày, vóc người có thể khiến người khác phun máu!! Tuyệt đối là một người đàn ông có khí chất, nhanh qua đây vậy xem!” (Editor: t/g để chỗ này là “vậy xem” là có ý nhấn mạnh độ hảo sắc ạ)

Những người học thiết kế thời trang rất thích ngắm soái ca mỹ nữ trên đường. So với gương mặt thì họ càng để ý tới thể hình hơn. Thấy một người đàn ông có vẻ đẹp theo kiểu sung sức mà không phải là một kẻ chỉ có cơ bắp, Lâm Lung có một loại kích động muốn kí họa*. Đáng tiếc vì trước đó chuyên tâm nghe điện thoại nên đến lúc phát hiện ra người này thì đã đến quá gần. Nếu là ở bên phía đường đối diện hoặc một nơi cách đây 20 mét thì chắc chắn cô sẽ chụp hình lưu lại. (kí họa*: vẽ nhanh)

Lâm Lung âm thầm tiếc nuối, bất đắc dĩ đi tới một giá sách chuyên để sách cũ tìm sách để xem. Cô rất thích sách cũ bản thời xưa, nội dung trong những cuốn sách cô quả thực rất tốt, chất lượng được biên soạn kiểm tra kỹ càng. Sách bây giờ thì... Chắc chắn, mặc dù chính cô cũng viết sách nhưng không thể không nói, tài nghệ thiết kế thì không tệ, đáng tiếc chất lượng nội dung thì kém rất nhiều.

Sách cổ cũng có khuyết điểm, vì đã cũ nên hơi bẩn, nếu nói nặng hơn thì xem lâu gương mặt sẽ bị dị ứng. Đứng ở tiệm sách cũ chọn sách thỉnh thoảng còn gặp phải một số chuyện ngoài ý muốn, ví dụ như lúc này...

“A! Thiêu thân*...!” Lâm Lung hét lên một tiếng, ngay lập tức cô nhảy bật về phía sau, che mặt nhắm mắt cầm sách trong tay quơ loạn xạ về phía con thiêu thân đã sớm bay mất. (thiêu thân*: bướm đêm)

Long Tuyền thấy cô hét lên, ngay sau đó thì thấy có một con thiêu thân nhỏ nhỏ màu xám tro bay ra từ giá sách trước mặt cô liền nghĩ thầm: Không phải chỉ là một con thiêu thân thôi ư, làm gì mà thê thảm như có người chết vậy, lại còn hét lên khiến tôi hoảng sợ. Ôi, quả thật là quá văn nghệ, quá yếu ớt, lá gan quá nhỏ. Nếu sau nửa đêm trong nhà có một con chuột chạy tới còn không bị sợ chết ư? Nhất định sẽ khóc lóc oán giận ông chồng mình không có ở nhà, không có ai giúp cô ta trừ bạo an dân.

Không, không thể nghĩ như vậy, anh âm thầm phi nhỏ chính mình một phen. Tại sao có thể lấy tiêu chuẩn của một người đàn ông để cân nhắc một cô gái, dùng tiêu chuẩn quân nhân để cân nhắc dân chúng?? Một bé gái vẫn nên nũng nịu, nhu nhược yếu đuối, trắng nõn xinh xắn thì đáng yêu hơn. Đáng tiếc bản thân anh vô phúc hưởng thụ...

Nghĩ vậy đồng chí Long Tuyền hoàn toàn không ôm bất cứ hy vọng nào với cô gái chỉ một vài phút nữa sẽ trở thành đối tượng xem mắt của mình.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Trai đẹp chính là đối tượng xem mắt 1

Vì bị con thiêu thân dọa sợ nên Lâm Lung cảm thấy mất mặt với trai đẹp xa lạ, cô không đợi Viên Viên đến liền ㄟ rồi khỏi tiệm sách đi đến công chính công viên Nhân Dân. Chờ đến khi bạn học Viên đi taxi đến nơi thì đã gần tới 2h chiều nên cả hai đành từ bỏ việc ngắm trai đẹp, đành hoàng đường tại công viên.

Lâm Lung không muốn ngu ngốc đứng chờ ở đây liền đề nghị: “Cậu hỏi anh ta xem đã đến chưa.”

“Còn mấy phút nữa, cậu gấp cái gì, dè dặt một chút cho mình!” Viên Viên khoát tay, lại bổ sung: “Anh ta rất đúng giờ, nếu đã làm lính 12 năm thì mình khẳng định việc đúng giờ là bản năng cơ bản nhất.”

“Chỉ mong là vậy.” Lâm Lung đang nói bỗng nhìn thấy một bóng dáng mảnh mẽ rần rờ bước nhanh tới từ phía bên kia đường. mèo !q;đ Đột nhiên cô liếc một cái, sau đó liền dùng quạt giấy che gương mặt hoa si của mình lại, kích động nói: “Mau nhìn mau nhìn, người mà mình vừa nói với cậu chính là anh ta. Oa oa, mày thô mũi cao môi mỏng, ngay cả đi bộ cũng rất có khí thế! Vai rộng eo thon uy vũ dương cương, chỉ một chữ thôi, đẹp trai*! Không được, bộ dáng trưởng thành thật đẹp, mình phải lưu lại.” Vừa nói vừa chuẩn bị lấy điện thoại ra chụp hình.

“Đợi chút đợi chút, ngàn vạn đừng!” Viên Viên vội vàng kéo cô, theo bản năng còn kéo cây dù che nắng nghiêng thấp xuống lệch về phía trước che mặt của hai người: “Mình có dự cảm chẳng lành, có lẽ anh ta là đối tượng hẹn hò của cậu... Đừng chụp ảnh kéo hỏng mặt hình tượng! Việc này còn mất mặt hơn so với việc cậu bị con thiêu thân dọa sợ đến mức giật chân!”

Lâm Lung kinh ngạc nói: “Không thể nào, đối tượng hẹn hò của mình không phải là một sĩ quan kỹ thuật sao? Cậu nói rằng anh ta có dáng vẻ cây cao đón gió...”

Viên Viên nhún vai cười một tiếng: “Tớ chưa gặp anh ta lần nào, hơn nữa không phải anh chàng ở phía đối diện cũng mang đến cảm giác cây cao đón gió sao?? Ngồi như chuông, đứng như tùng* đó.”

*cây tùng: còn được gọi là cây thông. Ở đây ý nói nam9 cao đó ạ :D)

“Ngất, anh ta không phải cây cao đón gió mà tuyệt đối là cây vạn tuế* đón gió, là một thân cây cao lớn được đúc bằng sắt, vừa đen vừa khoẻ sét đánh

không ngã.” Bạn học Lâm Lung núp ở dưới ô vô cùng bất nhả le lưỡi trợn trắng mắt.

*Cây vạn tuế: tên khoa học là cycas revoluta thuộc họ thực vật cycadaceae (Thiên Tuế). Cây vạn tuế có chiều cao từ 1 đến 3 m, được sử dụng nhiều để tạo cảnh quan cho các công trình công cộng như công viên, khu tưởng niệm, quảng trường, các khu dân cư,... hay sử dụng làm cây cảnh trong sân vườn, tạo tiểu cảnh nội – ngoại thất, sử dụng làm cây cảnh trang trí nội thất (nguồn: <http://www.saigonhoa.com>)

Nhìn chàng trai cao lớn đeo kính râm đang tiến đến gần, đích đến hình như đúng là cửa chính công viên này. Viên Viên và Lâm Lung càng thêm chắc chắn anh là thiếu tá Long Tuyền trong truyền thuyết. 13q1đ Trong bán kính 500m ở khuôn viên này, ngoài anh ra thì không còn ai lớn lên có dáng vẻ giống quân nhân cả. Khí chất đó quả thật không giống với những người đàn ông bình thường.

Lung anh cũng không quá thẳng, nhưng dáng người ấy khiến người khác cảm thấy rất mạnh mẽ và kiên cường, bước chân mạnh mẽ có lực, cho dù là dạo bước trong công viên vắng vẻ cũng lộ vẻ hiên ngang. Đây chính là khí chất a khí chất.

Hai cô gái núp dưới ô che nắng nhìn lên, anh đi đến một cổng chính khác của công viên rồi bình tĩnh tạo một thế đứng tiêu chuẩn, sau đó lấy điện thoại từ trong túi quần ra nhanh nhẹn ấn từng chữ cái. Ngay sau đó âm thanh thông báo tin nhắn từ máy Viên Viên vang lên, tin nhắn hiện ra một câu ngắn gọn với năm chữ và hai dấu ngắt câu: Tôi đã đến, Long Tuyền. Thời gian là 14:00 đúng, không hơn mà cũng không thiếu một giây.

“Anh ta quả thật đúng giờ đến biến thái.” Viên Viên kinh hãi, Lâm Lung cũng gật đầu tán đồng. Viên Viên nghĩ lại về bản thân mình, cả hai người đều là sinh viên nghệ thuật, mỗi khi hẹn gặp nhau nếu có đến muộn nửa giờ cũng không coi là muộn, đây là chuyện thường xuyên xảy ra. Ừm, hình như chúng ta quá thoải mái rồi, toát mồ hôi...

Viên Viên vừa nghĩ lại vừa đẩy ô che nắng ra, cô vẫy tay về phía Long Tuyền chào hỏi: “Hi!!”

Long đồng chí đã sớm biết mình bị rình trộm quan sát nhưng vẫn làm bộ như mới phát hiện ra hai người, anh gật đầu một cái rồi cất bước tới gần. Hai bên giới thiệu tên mình sau đó cùng tiến vào công viên, vừa đi qua cổng vòm của một cây cầu đá, cả hai cô gái cùng dừng bước.

Lâm Lung nhìn qua ngã ba, sau đó ngẩng đầu hỏi bạn mình một cách mờ mờ: “Viện từ, chúng ta nên đi đường nào?” Cô không biết đường đi, nếu công viên này là do Viên Viên chọn làm địa điểm gặp mặt thì cô ấy hẳn là người dẫn đường.

Vậy mà Viên Viên trực tiếp trả lời ba chữ: “Không biết*.” Sau đó cô mở hai tay ra, rất bất đắc dĩ nói: “Đã rất nhiều năm rồi mình chưa tới nơi này, chỉ nhớ rõ có một ao hoa sen, nè q4y d0n bên cạnh đó chính là quán trà. Về phần ao hoa sen đó ở đâu thì mình không biết.”

*không biết: Trong bản tiếng Trung có ba chữ “不知道” có nghĩa là “bất tri đạo”, nhưng khi edit chỉ còn hai chữ là “không biết”^^

Lâm Lung nói tiếp: “Mười năm rồi mình chưa đến đây, mình cũng không biết đường!!”

“Được rồi, dù sao hai bên trái phải cậu cũng không phân biệt được, cho dù hôm qua cậu mới tới đây mình cũng không tin tưởng cậu.” Viên Viên châm chọc cô.

Lâm Lung tránh nặng tìm nhẹ hỏi ngược lại: “Không tìm được đường mà cậu còn hẹn tại chỗ này à?”

“Anh ta ở phía Nam chùa Vũ Hâu vùng ngoại thành, cậu ở phía Tây thành phố, mình lại ở phía Bắc đường Tân Hà, nơi này chính là trung tâm đấy.” Viên Viên trả lời.

Nghe cô nói địa chỉ, trong đầu Long Tuyền lập tức hiện lên bản đồ mới nhất của thành phố. Anh bỗng phát hiện công viên này cách nhà mình rất gần, vị trí chính giữa hẳn phải là quảng trường Thiên Phủ ở phụ cận mới đúng, nơi đó là địa điểm anh hẹn gặp thành phần tri thức tỉnh anh vào tối nay.

Hai cô gái vẫn đang tự nhiên thảo luận, hoàn toàn bỏ quên người đàn ông duy nhất ở bên cạnh. Thứ nhất là do người giới thiệu nói anh rất lâu không trở về nhà, thời gian mỗi lần trở về cũng rất ngắn nên hẳn sẽ không biết quán trà nhỏ trong công viên nằm ở đâu. Thứ hai là do từ lúc chào hỏi đến bây giờ biểu tình của anh quá lạnh quá khốc, trừ lúc giới thiệu tên mình thì hầu như không nói một câu quá năm chữ, nên Viên Viên và Lâm Lung cũng không mong chờ anh có thể nhiệt tình thoải mái nói chuyện với mọi người.

Vì vậy người còn dư lại chính là thẳng nam, vấn đề này nhất định là có nguyên nhân của nó. Tình tình quá hướng nội chính là một trong số những nguyên nhân thường thấy nhất, đoán chừng ưu điểm là nhìn cũng không tồi mà thôi.

Trong lúc Viên Viên đang thương lượng với Lâm Lung có nên quay ngược lại để xem bản đồ công viên hay không thì đồng chí Long Tuyền bỗng nhiên mở miệng: “Đi bên này, tôi biết.”

Anh biết?? Vậy tại sao anh không nói sớm, chúng tôi bàn bạc với nhau ít nhất cũng đã ba phút rồi!! Lão ngài à, rốt cuộc là anh hướng nội hay là phản ứng chậm vậy?? Lâm Lung im lặng trầm ngâm anh hai câu, bất đắc dĩ vì duy trì hình tượng thực nữ của mình nên chỉ có thể khẽ mỉm cười im hơi lặng tiếng.

Sau khi xác nhận phương hướng, Long Tuyền liền đi trước dẫn đường, hai cô gái đi ở phía sau cách anh nửa bước. Khi tiếp xúc gần gũi Lâm Lung mới thật sự cảm nhận được chênh lệch chiều cao giữa hai người bọn họ nhiều đến cỡ nào.

Ồ, người không lồ!! Bạn học Lâm Lung nhỏ nhắn ở phía sau anh không tiếng động cảm thán, nhân tiện đặt tay phía trên lông mày ngửa đầu làm động tác như nhìn về phía xa. Không ngờ động tác này của cô vừa khéo bị đuôi mắt Long Tuyền liếc đến, khoé miệng anh khẽ giật. Anh nhanh chóng thu hồi tầm mắt làm bộ như không thấy gì.

Sau đó anh lại chú ý tới tiếng giày cao gót của Lâm Lung phát ra bên cạnh mình, dường như bước chân của cô rất nhanh. Long Tuyền thầm kinh ngạc, anh đi một bước thì cô đi ít nhất phải hai bước!! Anh vội vàng bước chậm lại, nghĩ thầm: nếu anh đi nhanh hơn chút nữa thì cô gái xui xẻo này phải chạy chậm rồi.

Lâm Lung đang muốn gọi Long Tuyền nói anh đi chậm lại một chút liền vui mừng phát hiện anh đã bước chậm lại, vì vậy cô vui vẻ tìm kiếm đề tài, lịch sự hỏi: “Khi còn nhỏ anh cũng thường tới đây đi dạo ư?”

“Xem triển lãm hoa.” Câu trả lời của Long Tuyền trước sau như một vẫn đơn giản như vậy, anh không nói rằng nửa giờ trước anh mới đi vào dạo một vòng.

“Tôi cũng vậy, lớp bốn tiểu học tôi có đến xem triển lãm hoa cúc, hơn nữa còn viết một bài du ký* để tham gia cuộc thi viết văn Ba Kim” Lâm Lung cười, nói cô rất nghiêm túc viết văn nộp cho chủ nhiệm lớp, đáng tiếc cô giáo chỉ chọn hai bài trong lớp để nộp lên dự thi nên nhìn cũng chưa nhìn cô liền chọn người đứng thứ nhất thứ hai môn ngữ văn trong lớp. Vì cảm thấy bản thân mình không thua kém ai nên cô uất ức khóc mãi, sau được ba an ủi khích lệ mạng bản thảo của cô đến toà soạn nộp, vì thế tác phẩm đầu tay được xuất bản.

*du ký: ghi chép những điều tai nghe mắt thấy trong khi đi du lịch

“Từ đó về sau thành tích môn ngữ văn của tôi đột nhiên tăng mạnh, ngược lại số học ngày càng kém, đến năm 2 trung học thì tất cả các môn khoa học tự nhiên đều kém, sau đó liên tục lạc đến độ không cần học toán cũng có thể thi vào khoa thiết kế thời trang.” Giọng nói cô có vẻ nhẹ nhàng mang theo sự trêu đùa những gì mình đã trải qua. Cô cố ý ngừng lại một lát chờ Long Tuyền đáp lời mình, cô hy vọng có thể hiểu rõ kinh nghiệm khi còn đi học của đối phương.

Kết quả là vị đồng chí này rất có tinh thần của cách mạng đánh chết cũng không nói. Anh hoàn toàn trầm mặc không lên tiếng, những lần dò xét đôi phương của cô cứ thế rơi vào khoảng không. Lần này Lâm Lung không thể làm gì khác hơn là hỏi trực tiếp: “Anh thi sao? Anh học trường nào và chuyên ngành gì?”

Mặc dù nghe nói anh ta học hai chuyên ngành, nhưng chuyên ngành cũng được sắp xếp theo thứ tự. Ví dụ như xe và nhà ở, xe thì xe đạp và BMW, nhà thì nhà tranh và biệt thự. Cùng là xe, cùng là nhà nhưng giữa chúng lại có sự khác biệt rất lớn!

-Hết chương 5-

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Là Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Trai đẹp là đối tượng xem mắt 2

“Tốt nghiệp Bách Khoa Quốc Phòng, học tự động hoá.” Long Tuyền nghĩ chuyện này cũng không phải vấn đề cần bảo mật nên thuận miệng trả lời.

Cảm giác của anh khi đọc bản giới thiệu tóm tắt vô cùng mạch lạc chi tiết của Lâm Lung là cô gái này hiểu rất rõ về việc thu thập tài liệu, chính vì vậy nên anh không muốn nói nhiều trong lúc tán gẫu. d|đl/q.đ Nghĩ lại thì người ta cũng không hỏi cái gì trong vòng bí mật. Mà điều cần thiết khi xem mắt chính là tìm hiểu lẫn nhau, nên sự phòng bị của anh có vẻ như hơi quá mức.

Khoa học kỹ thuật Đại học Quốc phòng!! Lâm Lung cứng đờ. Hít vào một hơi khí lạnh, cô có cảm giác như mình đang tự cầu xin bị ngược. Số điểm trúng tuyển vào trường đại học này không hề thấp hơn Đại học Thanh Hoa ở Bắc Kinh, thậm chí yêu cầu còn cao hơn! Nhiều học sinh thể chất yếu kém, gió thổi là gục nhưng chỉ cần có một bộ óc thông minh là có thể vào được Thanh Hoa. Nhưng Bách Khoa Quốc phòng thì khác, những sinh viên được vào học phải là những nhân tài ưu tú phát triển toàn diện cả về trí óc lẫn sức khỏe. Cho dù cô có đi bằng thang máy cũng không đuổi kịp được anh chàng cao lớn trước mắt này.

“Vây... Anh học hai bằng cùng một lúc?”

Long Tuyền cảm thấy nghi ngờ, ai nói với cô tôi là hai bằng??? Đây quả là chuyện lừa người khác. Anh lắc đầu một cái, nói: “Trường học của tôi năm 2000 mới bắt đầu có chế độ học hai bằng song song, mà tôi thì nhập học năm 95, học khoa tự động hoá hệ chính quy. mềo l-q l đ Sau khi tốt nghiệp thì đi làm một năm lại phát hiện mục tiêu và nội dung chương trình học khác nhau, mục tiêu của tôi là hai trong một, vì vậy tôi phải đi Lục Viện học thạc sĩ môn chỉ huy tác chiến.”

Lâm Lung cảm thấy sợ hãi. Mẹ ơi, một anh chàng hướng nội chỉ nói từng từ đơn một lại có thể nói ra một đoạn văn dài như vậy!! Học vị này còn cao hơn học vị kia, chuyện này so với việc anh ta có được hai bằng cùng lúc còn trâu hơn!! Nhưng là, từ tự động hoá đến chỉ huy tác chiến... Đây không phải là từ khoa học chuyển hướng đến chiến đấu thực tế sao??

Lâm Lung cảm thấy nghi ngờ, cô có cảm giác sự tình biến hoá này không giống như tài liệu cá nhân truyền thuyết kia.

“Đến rồi.” Tiếng nhắc nhở này của Long Tuyền đã cắt đứt duy tư của cô, thì ra trong lúc không để ý ba người đã đi tới quán trà cạnh ao sen.

Lúc này hoa sen trong hồ vừa nở, từng bông hoa duyên dáng yêu kiều không nhiễm trần tục. Làm nền dưới bông hoa là tầng tầng lớp lớp lá có màu sắc khác nhau. Xanh nhạt, vàng xanh, xanh đậm, xanh lá... Chúng như đang hát một khúc dân ca trong sáng tự nhiên. Mặt hồ được ánh nắng ấm áp đầu buổi chiều chiếu vào phản xạ ra ánh sáng trong trẻo khiến ai nhìn vào cũng cảm thấy thư thái.

Ba người vô cùng hài lòng với cảnh trí nơi này, thậm chí Lâm Lung còn có loại suy nghĩ: nếu xem mắt không thành công thì ngồi hóng mát ở nơi này cũng là một thú vui tiêu khiển vô cùng tốt.

Sau khi ngồi vào bàn bên cạnh hồ sen, menu được nhân viên phục vụ đưa lên. Một ly trà hoa cúc chỉ có năm nguyên, L3Q5Đ Long Tuyền vui mình trong rừng sâu núi thẳm mới ra ngoài thông khí cảm thấy giá tiền này thật rẻ.

“Cái này.” Lâm Lung cầm menu chỉ vào phía trên, Viên Viên đồng ý gật đầu một cái, cất giọng nói: “Cho chúng tôi trà hoa cúc, vừa đúng lúc thanh nhiệt giải độc vào mùa hè.”

“Cũng giống vậy.” Đồng chí Thiếu tá vội vàng lấy tiền ra trả. Trước khi ra cửa mẹ anh đã dặn đi dặn lại, rằng trừ khi là yêu cầu trả tiền không hợp lý thì nhất định phải chủ động rút ví khi đi xem mắt. 15 nguyên ba ly trà, quả là hợp lý rồi. Long Tuyền nhìn kỹ hai cô gái ở phía đối diện, theo bản năng nghĩ đến có lẽ là họ cố tình tránh nơi trung tâm, chọn nơi bình dân này để không lãng phí.

“A, con muỗi! Thật đáng ghét.” Lâm Lung nhỏ giọng oán trách, cô đánh con muỗi không chết liền lấy một chai nước xịt chống muỗi đơn giản từ trong túi xách ra: “Đề anh chê cười rồi, cơ thể tôi rất thu hút loài muỗi, lại sợ bị cắn nên...” /q=đ Cô quơ quơ bình nước chống muỗi, áy náy cười một tiếng sau đó đứng lên xịt từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, từ trước đến sau, thậm chí phần bên ngoài dọc theo ghế ngồi cũng xịt một vòng không bỏ sót chút nào.

Đồng chí Thiếu tá kinh ngạc đến im lặng, nghĩ thầm ngay cả cục làm nghiệp phun thuốc trừ sâu cho hoa màu cũng không cẩn thận bằng cô gái này. Không phải chỉ bị mất một ít máu thôi sao, có cần khoa trương như vậy không? Yếu ớt, thật là quá yếu ớt, ời...

Sau một hồi im lặng ngắn ngủi, Long Tuyền mở miệng nói chuyện. Đây là lần đầu tiên anh chủ động tìm đề tài để nói: “Tại sao cô lại biết việc học hai bằng cùng lúc?” Đây là một hình thức học bổ túc của trường quân đội, chỉ cần dùng năm năm là có thể lấy được hai bằng, một là bằng kỹ thuật, một bằng nữa là bên quân sự, bình thường rất ít ai chú ý đến việc này.

“Em trai họ bên ngoại của tôi từng muốn thi trường quân đội, vì tôi giúp em ấy thu thập tài liệu thi nên biết.” Lâm Lung tiếc nuối giải thích: “Cuối cùng thì chúng tôi đã đánh giá quá cao thành tích thi tốt nghiệp trung học, kết quả là không dùng tới một tài liệu nào cả.”

Viên Viên chen vào nói thêm: “Cho dù cậu ta có thi đậu cũng sợ sẽ không chịu được khổ trong trường đó, cậu ta chính là một thiếu gia mặt trắng.”

Nhắc tới màu da Lâm Lung liền nhìn lại người trước mắt này, cảm giác khó hiểu lại dâng lên trong lòng. Một sĩ quan kỹ thuật chuyên nghiệp sao có thể đen như vậy?? Mặc dù không đen đến mức trời sinh như Bao Thanh Thiên, nhưng phong cách của anh ta thật sự không giống một kỹ thuật viên thư sinh ung dung. Ánh mắt anh ta vô cùng sáng ngời sắc bén, bên thái dương và cánh tay bên trái có vết sẹo mờ mờ.

Sau khi cân nhắc, rốt cuộc Lâm Lung vẫn không nhận được đành dò hỏi: “Anh... Có phải là sĩ quan kỹ thuật không?”

Long Tuyền gật đầu, nghĩ thầm: cô nương*, cuối cùng thì cô cũng biết chân tướng rồi. Chỉ cung cấp vài manh mối liên quan mà đã hỏi được vấn đề mấu chốt, năng lực phân tích và quan sát không tồi.

*cô nương: chỗ này có ý trêu đùa nên mình sẽ để nguyên là “cô nương” nhé, nếu edit thoát nghĩa là “cô gái” thì sẽ k hay ^^

“Tôi là bộ đội tác chiến – tương tự với lính trinh sát, không phải làm kỹ thuật. Có thể bác đã nói không rõ với cô, rất xin lỗi.”

Tương tự như lính trinh sát? Đang biểu diễn cái gì vậy? Giống như là lính mũi nhọn của tổ quốc, không thể nói bí mật với người ngoài ư??. Chẳng lẽ là... Một ý nghĩ loé lên trong đầu Lâm Lung, cô chần chờ nói: “Là lính đặc chủng?”

“Đại khái là như cô đoán.” Long Tuyền chậm chạp trả lời, nhưng vẫn nuốt xuống nửa câu sau: nhưng tôi tuyệt không thừa nhận. Lại nghĩ thầm, cô lại đoán đúng. Nhân tài!! Nếu cô bé này có thể chất và thành tích tốt hơn thì học thiết kế làm gì, học chính trị có phải tốt hơn không?

Thật là lính đặc chủng!! Cho dù anh không chịu thừa nhận nhưng cũng không thể sai được. Thật trâu bò mà!!

Lần hít khí lạnh này của Lâm Lung không thể nén được kinh hãi ở trong lòng mình như lúc nãy nữa, mà hoàn toàn biểu hiện ở trên mặt cô. Nếu được nhìn thì cũng chỉ là ngẫu nhiên thấy trên phim truyền hình hoặc trong tin tức lính đặc chủng đang thi hành nhiệm vụ. Cảm giác này thật là mộng ảo, mộng ảo đến mức khiến người khác không biết làm sao. Gương mặt cô cứng đờ, cảm thán: “Oa, thật là lợi hại.”

Mà Viên Viên thì tròn mắt nói không nên lời.

Xem đi, quả nhiên là hù dọa cô bé này rồi. Long Tuyền âm thầm tiếc nuối, bắt đầu đi lắc đầu. Anh nghĩ thầm: không chừng một khắc sau cô bé này sẽ lập tức kiểm soát rồi đi.

Dường như việc gặp được anh hùng mình sùng bái mà nảy sinh tình cảm chỉ gặp ở thế kỷ trước thì phải. Những cô gái thời bây giờ chỉ để ý xem ông

chồng tương lai có thể cung cấp cho mình một cuộc sống giàu có thoải mái, có thể cung chiều và bảo hộ vô điều kiện hay không mà thôi.

Bản thân anh quanh năm không ở nhà, nếu muốn tìm một cô gái thành thị xinh đẹp thì quả là chuyện khó.

Sau một hồi lâu Lâm Lung mới gọi được ba hồn năm phách và giọng nói của mình trở về, tiếp tục hỏi: “Vì sao đang từ kỹ thuật lại chuyển sang tác chiến? Do cảm thấy bên kỹ thuật không có binh lính dưới quyền, hay không đủ nở mày nở mặt, hay là...” Nói tới đây cô liền dừng lại.

Mà lần này, Lâm Lung lại vui mừng phát hiện rốt cuộc thì Long Tuyền cũng có lương tâm mà tiếp nhận đề tài này. Anh giải thích: “Không phải, công tác kỹ thuật chuyên nghiệp cũng không kém, thế nhưng tôi thích vận động chân tay hơn là vận động đầu óc.

Lâm Lung 囧, nghĩ thầm: anh trai à, anh đang nói rằng đầu óc anh đơn giản, còn chân tay thì lại phát triển sao?? Anh đang trêu đùa chúng tôi ư?? Con người đã man như anh cũng có thể dễ dàng thi vào Bách Khoa Quốc Phòng được sao?

-Hết chương 6-

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Là Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Anh (cô) không phải thức ăn trong mâm của tôi (1)

Lâm Lung nghĩ rằng hôm nay chỉ là đến xem mặt mà thôi, cô cũng không mong chờ có thể gả cho anh chàng lính đặc chủng có sinh lễ phong phú này. Vì vậy cô không rời đi giống như Long Tuyền dự đoán, l-q-đ mà còn thân thiết tiếp tục bầu không khí vừa rồi. Cô tò mò hỏi: “Có thể nói một ít chuyện về các anh không?”

“Rất khổ, rất mệt, rất nguy hiểm.” Liên quan đến đề tài có thể vi phạm quy định, Long Tuyền liền tiếc chữ như vàng. Vừa mở mồm trả lời liền nhả ra bảy chữ.

Lâm Lung nghĩ thầm: được rồi, cô nên thoả mãn với những gì anh ta vừa trả lời. Ít ra câu trả lời của anh ta không phải chỉ có hai từ: “Không thể”!!

Vì rất hiếu kỳ nên cô cả gan tiếp tục hỏi: “Câu trả lời của anh quá mức bao hàm rồi, không thể chi tiết hơn một chút sao? Em họ của tôi đang đi nghĩa vụ, sát hạch tân binh 6 môn thì rút 4 môn, đầu tháng ba em ấy còn viết cho tôi một lá thư rất dài, cũng có nói rằng rất khổ, mệt đến chết, còn mệt hơn cả việc suy nghĩ đi tìm cái chết!!”

Sát hạch 6 môn thì rút 4 môn!! Viên Viện và Long Tuyền kinh ngạc, anh nhớ lại lần tập huấn khi bản thân vừa vào trường quân đội, dường như anh trải qua rất nhẹ nhàng, kể cả lần huấn luyện dã ngoại ở trấn Lôi Phong cũng vậy. Một ngày đi bộ hơn 100km* cũng không có vấn đề gì. L0Q3Đ Thôi, sát hạch tân binh sao có thể so sánh với huấn luyện khổ cực trong trường quân đội được, huống chi trước đây anh còn tập võ 5 năm. Nhưng... thì rút 4 môn... cũng quá là khoa trương rồi, thật mất mặt.

*hơn 100km: nguyên văn là trăm dặm, mà 1 dặm = 1,609344 km nên mình để là hơn 100km

Viên Viện thì trực tiếp thờ dài: “Với thể trạng kém như vậy sao cậu ta có thể chui được vào đó?”

“Có quan hệ chứ sao.” Lâm Lung ném trả cho cô một ánh mắt “có vậy mà cũng không biết”.

“Là do cậu ta thao luyện chưa đủ. Ở đội chúng tôi, những người chịu tập huấn ngay cả thời gian viết thư cũng không có nên không có suy nghĩ vô ích về vấn đề còn sống hay chết.” Nói thì nói như vậy, nhưng Long Tuyền so sánh với thể trạng của Lâm Lung thì cũng biết em họ của cô đại khái là đáng về gầy yếu như này, nên vội vàng bổ sung: “Những người có thể chất yếu ớt bẩm sinh có thể rèn luyện để cải thiện, cường độ không quá lớn là có thể chịu đựng.”

Thật ra thì trong lòng anh đang có một con người tà ác bổ sung thêm: tục xưng là thao ngoan sẽ ngủm*!!

*thao ngoan sẽ ngủm: câu này có hàm nghĩa là nếu huấn luyện với cường độ quá mạnh sẽ ngòm củ tỏi ý à, nhưng vì đây là “tục xưng” nên mình sẽ k edit thoát nghĩa nhé ^^

Anh coi thường những binh lính đi cửa sau, nhưng lại không thể phê bình trước mặt họ. Nhịn!! l-q-đ Nhưng có lẽ anh vẫn nên đề nghị Lâm Lung để cho em họ cô ở đó hai năm rồi mau dẫn về nhà, đừng làm khổ mình và quân đội nữa.

“Đúng vậy, người trong nhà ai cũng lo lắng cho em ấy!” Lâm Lung vô cùng đồng cảm gật đầu, sau đó nói trong lớp tân binh cùng nhập học với cậu em họ có một người vì xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên đã chết. Hơn nữa cậu em họ này mới phẫu thuật mắt bằng tia laser, nghe nói có đợt khảo hạch chiến thuật động tác gì đó cần phải nằm rạp mồm nhắm trong bùn nên rất lo mắt cậu sẽ không chịu nổi.

“Phẫu thuật laser được nửa năm là có thể làm lính, nếu đã như vậy thì sẽ không có vấn đề gì.” Long Tuyền trấn an nói, lại thuận miệng hỏi: “Lớp tân binh đã bị phân đến đâu rồi?”

“Hình như là đại đội súng máy, dù sao cũng là vắc súng. Em ấy gọi điện thoại nói súng quá nặng vắc không nổi, trong nhà đang muốn em ấy đổi sang đại đội xe.” Lâm Lung bĩu môi, dường như cô không hài lòng về cách đổi đi đổi lại này, còn nói không cần nhắc đi nhắc lại việc em họ cô làm lính để tránh việc bôi nhọ bọn họ.

Bôi nhọ... Đứng là quá bôi nhọ!! Long Tuyền bực tức đến nghiêng răng, tuy rằng nói rừng lớn thì loại chim nào cũng có, trong quân đội cũng không chỉ thuần một màu xanh lá cây* nhưng anh vẫn cảm thấy khó chịu. Nếu cậu đã không chịu nổi còn chạy vào làm gì?!! Quân đội không phải làng du lịch cho loại công tử không lý tưởng như cậu ta!!

*thuần một màu xanh lá cây: tức là chỉ có quân nhân yêu nước, quân nhân chân chính mà không có người đi cửa sau.

Sau khi hít vào một hơi thật sâu, Long Tuyền mới chậm rãi trả lời: “Đại đội xe, không tệ, không khổ cực.”

“Nhưng em ấy còn muốn thi trường quân đội!!” Nét mặt Lâm Lung càng thêm bất đắc dĩ: “Em ấy muốn từ bỏ đội rồi thi vào chuyên ngành súng bắn tỉa, nói rằng lớp đó lấy điểm văn hoá thấp.”

Sau khi Long Tuyền nghe xong thì ghen một ngum máu ở cổ họng, con quỷ ở trong lòng anh rống giận: 1.q.đ Con mẹ nó!! Lão tử chưa thấy người nào đã làm phẫu thuật mắt còn muốn thi vào lớp bắn tỉa!!

Sau đó “xoảng” một tiếng, vẻ mặt anh trở nên bình tĩnh, nhưng ly thủy tinh trên tay thì đã tan xuong nát thịt chỉ trong chớp mắt.

Hai cô gái bị dọa sợ, là một tay bóp vỡ ly thủy tinh đầy đầy!! Lâm Lung tranh thủ giải thích: “Cái đó... cái đó chỉ là ý nghĩ không thiết thực của một đứa bé mà thôi. Em ấy đã bị cả nhà phê bình giáo dục rồi.” Sau đó cô khẽ nghiêng thân thể, sợ hãi nhìn về phía Long Tuyền: “Anh đừng tức giận, thảng trước tôi đã mắng em ấy rồi.”

Long Tuyền nhìn nét mặt khiếp sợ của cô bé trước mắt cùng tư thế ngồi chỉ cần nhắc chân là có thể chạy trốn. Trong lòng anh không khỏi mềm nhũn, anh lại điều hoà hơi thở của mình, cố gắng thả lỏng giọng nói của mình chỉ vào thi thể ly thủy tinh nói: “Đây chỉ là ngoài ý muốn mà thôi, đừng để ý.”

Anh nghĩ thầm, tốt nhất là đập tan ý niệm này của cậu ta, nếu cứ đi nhờ quan hệ như vậy mà rơi vào tay anh, anh nhất định sẽ quát chết!! Nhưng cũng không thể chỉ vì một binh lính sợ này sợ kia mà giận chó đánh mèo đến chị họ người ta được. Bình tĩnh, bình tĩnh...

Long Tuyền mặc niệm vô số lần “bình tĩnh”, sau đó dùng sắc mặt hoà bình hỏi: “Tại sao em họ cô lại muốn làm lính? Tại sao muốn thi trường quân đội?”

Lâm Lung rất muốn nói thật, rằng thành tích của em họ cô quá bình thường không thể thi vào trường đại học tốt, vì vậy muốn thi vào trường quân đội học chút tài nghệ rồi chuyển về đơn vị chỗ cha mẹ, lúc đó sẽ có cơ hội được một công việc trong biên chế. Nhưng lời đến khoé miệng lại là: “Ba em ấy là một quân nhân giải ngũ, hơn nữa em ấy lớn lên trong đại viện của bộ đội.” Đây không phải nguyên nhân, nhưng cũng là sự thật, vì vậy không thể coi là nói láo.

Cô vô cùng hoài nghi nếu cô nói thật, thì vị thiếu tá nhiệt huyết vì dân này sẽ lập tức vỗ bàn, lúc đó chiếc bàn này sẽ trở thành một thi thể khác.

“Anh thì sao? Tại sao lại thi trường quân đội?” Sau khi trả lời Lâm Lung liền kéo đề tài trở lại trên người đối phương, tránh cho việc anh sẽ quán chặt lấy vấn đề binh lính đi cửa sau.

Long Tuyền trả lời nửa thật nửa giả: “Lúc còn nhỏ tôi được cảnh sát cứu, khi đó thấy họ mặc đồng phục liền cho rằng họ là Giải Phóng Quân nên hy vọng có thể theo đuổi bước chân của họ. Nhưng sau này học trường quân đội mới biết người cứu tôi không phải là quân nhân, nhưng lúc đó tôi đã không muốn cởi quân trang ra nữa rồi.”

Thật ra thì anh rất muốn trả lời vì “muốn bảo vệ quốc gia” mà đầu quân, nhưng lại cảm thấy nói như vậy thì hai cô bé trước mắt này sẽ không hiểu được hàm nghĩa chân chính của bốn chữ này nên mới nói những câu không có ý nghĩa như vậy.

Lâm Lung kích động nháy mắt, lập tức quên đi cái ly thủy tinh đã bị nắm vỡ, vô cùng cảm khái nói: “Lúc còn nhỏ tôi cũng được quân nhân cứu!! Đó chính là ân nhân cứu mạng của tôi, đáng tiếc tôi không thể tìm ra người ta, cũng không thể theo đuổi bước chân của anh ấy.” Cô tiếc nuối nói với Long Tuyền rằng cô cũng rất muốn làm lính. Nhưng từ năm lớp 10 cô đã không phát triển chiều cao nữa, ngay cả tiêu chuẩn của một văn công cũng không đạt. Thật bi thương...

Ba người lại nói về đề tài lĩnh văn nghệ, đây là đề tài tương đối thoải mái, cũng là chủ đề tán gẫu yêu thích của cả ba. Hơn nữa nội dung cũng tránh khỏi đề tài nhạy cảm kia. Nói chuyện không lâu sau thì không khí bắt đầu hài hoà, thậm chí Lâm Lung còn hỏi rằng tên của đối phương là từ đâu tới.

“Người nhà lấy tên này cho anh là vì “Long Tuyền kiếm*” sao?” Cô cảm thấy Long Tuyền giống như một cây danh kiếm, chỉ cần tuốt kiếm khỏi vỏ là ánh sáng chói lọi bắn ra bốn phía, vô cùng sắc bén.

*Long Tuyền kiếm: Long Tuyền Kiếm là một thanh kiếm rất quý của thời xưa, tương truyền rất bén, chém sắt như chém bùn. Theo sách Thông Chí: Lúc nhà Tần chưa diệt được nước Ngô, có quan Thiệu phó Trương Hoa biết xem Thiên Văn, thường thấy giữa sao Đẩu và sao Ngu có luồng khí màu đỏ tía. Luồng khí lạ đó là cái tinh của Bảo Kiếm Long Tuyền ở Phong Thành xông lên. Đó là cây kiếm grom báu (nguồn: <http://www.hoithanhphucnguyen.org>).

"Cô là người đầu tiên nghe tên tôi mà nghĩ đến Long Tuyền kiếm, những người khác đều liên tưởng đến Long Tuyền Dịch - nơi trồng những cây đào

mặt."

*Long Tuyền Dịch là một quận thuộc thành phố Thành Đô, Cộng hoà Nhân dân Trung Hoa. Phía tây của Long Tuyền Sơn có một dải đất là khu phát triển kinh tế kỹ thuật Thành Đô. Quận này có diện tích 558 km2 (nguồn: vi.wikipedia.org)

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Anh (cô) không phải thức ăn trong âm của tôi (2)

Ý anh muốn nói là cách nghĩ của tôi khác hẳn với người thường ư? Lâm Lung 囍, nghĩ thầm, anh với quả đào trắng nõn nà như nước trong veo tại Long Tuyền Dịch có cái lông quan hệ, anh giống như hột đào thì cô, mà còn là hột đào sắt thép có đập cũng không nát!! 11q.đ Sau đó cô nói thẳng: “Trong thơ Đường có nói ‘Màu sắc Long Tuyền như sương tuyết, lưu ly ngọc hạp thổ liên hoa’*. A... Bảo kiếm thượng đẳng, kiếm khí bức người hẳn là loại cảm giác này.”

Long Tuyền thuận miệng bổ sung những câu thơ sau trong bài “Cổ kiếm thiên” mà anh yêu thích hơn: “Chính phùng thiên hạ vô phong trần, hạnh đắc chu phòng quân tử thân. Phi trực kết giao du hiệp tử, diệc tăng thân cận anh hùng nhân”***

* và **: Đây là những câu thơ trong bài thơ “Cổ kiếm thiên” của Quách Chấn. Mn muốn biết có thể lên gg search nhé ạ ^^

Nghe Lâm Lung dễ dàng đọc lên vài câu trong bài thơ Đường trong sách giáo khoa trung học nên anh càng thấy thiện cảm với cô. Anh nghĩ thầm: quả nhiên cô bé này dựa vào việc viết sách mà sống, kiến thức vô cùng rộng.

Lần này đến lượt Viên Viên 囍, cô bắt đầu đi la hét: “Hai người đang nói cái gì vậy? Người hiện đại không nên hơi một tí là ngâm thơ, rất kỳ quái có biết không hả?”

Lâm Lung cười nói: “Bọn mình đang nói cổ kiếm Long Tuyền rất sắc bén sáng chói, khi không đánh giặc thì dùng để phòng thân, người anh hùng coi thường mạng sống chính mình, trọng tình trọng nghĩa đã từng sử dụng nó để cứu người trong lúc nguy nan.”

Long Tuyền nói, bản thân anh cũng hy vọng tên mình là Long Tuyền bảo kiếm. Đáng tiếc lúc đặt tên, cha anh chỉ nghĩ đến “Lò gốm Long Tuyền*” thời nhà Tống mà thôi, vì ông thích sưu tập đồ gốm sứ thời cổ.

*Lò gốm Long Tuyền: Các lò sản xuất men ngọc Long Tuyền được đặt ở phía Nam tỉnh Chiết Giang, bao gồm mười quận và hầu hết các lò được đặt tại Long Tuyền (龙泉), Qingyuan (庆元), Yunhe (云和), và Lishui (丽水). Long Tuyền có một khu vực với nhiều lò nhất đặt tại Dayao và Jincun sản xuất đồ sứ Long Tuyền với chất lượng tốt nhất trong các thời đại Tống, Nguyên và Minh. (nguồn: <http://www.covattinhhoa.vn>)

“A? Vậy nếu như anh mà có một người anh trai, chẳng lẽ lấy tên là ‘Long Lưu Điện’? Thật khó nghe?” Ai học khoa nghệ thuật học qua môn “Lịch sử mỹ thuật Trung Quốc” đều biết, 11q3đ Lưu Điện và Long Tuyền là danh hiệu hai lò gốm anh em nổi tiếng của triều Tống. Lò gốm Lưu Điện được gọi là “Lò gốm anh”, còn lò gốm Long Tuyền thì được gọi là “Lò gốm em”.

Cô nương, cô lại phát hiện thêm một sự thật nữa rồi. Long Tuyền âm thầm lau đi một giọt mồ hôi, 11q.đ bình tĩnh giải thích: “Tôi có một người anh trai, anh ấy theo họ mẹ, tên Lưu Điện, từ Lưu có vần ‘dao’ bên cạnh*.”

*Mình giải thích chỗ này 1 chút nhé. Từ Lưu 刘 và từ dao 刀. Các b nhìn là có thể thấy được vị trí của từ dao nhé ạ ^^

A... Thật sự sẽ có người đặt tên như vậy ư. Lâm Lung im lặng.

Khi nói chuyện thời gian trôi qua thật nhanh, mặc dù Long Tuyền và Lâm Lung luôn có thể tìm được tiếng nói chung, nếu nói tiếp thì vẫn có thể tiếp tục đề tài, nhưng cách thức họ nói chuyện với nhau lại không hề nhiệt tình. Có lẽ hai người đều cảm thấy đối phương không phải là người bạn đời của mình.

Đúng lúc ấy thì điện thoại của Long Tuyền vang lên. Thật ra đó chỉ là tiếng chuông báo thức mà thôi, nhưng anh vẫn giả vờ phải nghe điện thoại nên đi tới một góc đại thụ rồi quay đầu lại quan sát hai cô gái, nghĩ thầm sau khi anh đi ra ngoài thì hai người kia sẽ thảo luận về anh như nào.

Vì đã học môn khẩu hình nên anh có thể đoán được họ nói gì. 1/q-đ Quả nhiên anh thấy Viên Viên đang hỏi Lâm Lung có hài lòng với lần xem mắt này hay không.

Lâm Lung trả lời là: “Không được. Anh ta quá cao, hơn nữa là dạng người bắt cầu ngôn tiểu lạnh lùng xa cách khiến người khác không có cảm giác thân thiện, chỉ có thể đứng nhìn từ xa mà không thể khinh nhờn.”

Viên Viên phi nhô: “Không phải cậu ghét bỏ anh chàng lần trước quá thấp sao? Còn nói cái gì mà quá mềm mại quá éo lá. Lần này là một anh chàng không thấp không bác gái lại cảm thấy ngoài phạm vi của nhu cầu. Thật là khó hầu hạ!”

“Minh đã nói chỉ cần cao hơn chiều cao trung bình tiêu chuẩn, ai biết được lại cao hơn nhiều như vậy. Cậu không cảm thấy lúc mình đứng cạnh anh ta như đang diễn vở ‘Nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn’ sao? Anh ta là vương tử cười hắc hắc, mình là chú lùn, công chúa chưa xuất hiện.” Lâm Lung bắt đầu kể chuyện: “Hơn nữa ba mình đã nói, mặc dù chiều cao không là khoảng cách, thế nhưng nếu có chênh lệch quá lớn thì cuộc sống vợ chồng rất có thể không của đồng*...”

*Cua đồng: đây là một từ tiếng lóng bên Trung, có nghĩa chỉ những việc XXOO

Hơn nữa chiều cao chỉ là một trong số những nguyên nhân mà thôi. Lâm Lung lại phân tích cặn kẽ: Long Tuyền không giới thiệu chi tiết về bản thân mình. Loại sĩ quan lính đặc chủng này, một năm tuyệt đối chỉ có một lần nghỉ, họ không thể so với thành phần tri thức ngày nghỉ còn có thể dành chút thời gian để về nhà. Chỗ ở của họ thường là vùng núi xa xôi, không cho phép về thăm người thân cũng không có nơi để cho người nhà theo quản, thỉnh thoảng lại biến mất để làm nhiệm vụ bí mật. Người nhà không biết anh ta đi đâu, đang làm gì, thậm chí không biết anh ta có an toàn hoặc còn sống hay không.

“Còn không biết anh ta có khuynh hướng bạo lực gia đình hay không đấy. Thân thể mình còn không bằng một ly trà đầu. Nói thật, nếu là bạn trai của mình thì mình có thể thử chịu đựng cảm giác tích tụ, nhưng anh ta chỉ là đối tượng hẹn hò mà thôi, nên không nhất thiết phải đâm đầu vào.” Lâm Lung cúi đầu nghịch cây quạt nhỏ trong tay, cảm xúc lập tức xuống dốc, cô nhẹ nhàng nói: “Nếu như là anh lính đó thì mình đồng ý.”

Viên Viên vỗ lưng Lâm Lung, cắt đứt mộng ảo của cô: “Được rồi, đừng nghĩ về ân nhân cứu mạng kiêm mối tình đầu kia nữa. Tên tuổi địa chỉ trường học cái gì cũng không biết thì sao có thể tìm được anh ta, nói cũng không được mười câu, còn không bằng anh chàng này đâu đấy. Tình cảm yêu thích của cậu chỉ là ảo tưởng mà thôi.”

Thật ra Lâm Lung cũng biết đây chỉ là ảo tưởng, là một giấc mộng đẹp của bản thân mình. Nhưng cô không nhìn được mà so sánh đối tượng hẹn hò với người đàn ông trong trí nhớ. Cô đã không còn nhớ rõ tướng mạo của anh lính đó nữa rồi, chỉ nhớ rằng anh nói tiếng địa phương, dáng người thon dài, không quá đen, thời điểm không cười vô cùng nghiêm túc, nhưng khi cười lên thì bên má có một lúm đồng tiền, cánh tay bên phải có lực, bước chân rất nhanh, là một người thân thiện mà có thể tin cậy...

Thôi xong, tại sao lại bắt đầu nhớ đến anh ta rồi!! Nếu như không quên anh ta thì chỉ sợ cả đời không ai thêm lấy cô!! Lâm Lung cảm thấy như có một đám mây đen đang bay tới nhẹ nhàng bao phủ trên đỉnh đầu mình.

Mà lúc này Long Tuyền cho rằng không cần tiếp tục nhìn nữa. Một cô gái văn nghệ yếu ớt mỏng manh, một cô gái uyên bác mềm mại, với anh mà nói thì cô là một cô gái khôn khéo có bản khoản của thực tế, đáy lòng cô vẫn giữ lại vị trí cho một người đàn ông. Anh cảm thấy giữa họ không cần tiếp tục mối quan hệ này nữa.

Cô là một cô gái văn nghệ nhiệt tình yêu thương mà lại có suy nghĩ lý tính nhạy cảm nên cô sẽ không có tình cảm vừa thấy đã yêu với đối tượng hẹn hò xa lạ; chắc chắn cô sẽ không vì người khác mà bỏ qua cuộc sống thú vị* của mình; sẽ không vô điều kiện làm quân đầu chia sẻ chiến công với người chồng. Cô không coi trọng anh. Mà mặc dù anh có hảo cảm với cô, nhưng anh không thể tiếp nhận một cô gái nhỏ nhắn yêu kiều không có tính kiên cường độc lập.

*thư thích: thoải mái, dễ chịu

Anh vừa suy nghĩ vừa bước trở lại chỗ ngồi, giả bộ tiếc nuối nói với hai cô gái rằng anh có chuyện cần đi trước, sau đó nhẹ nhàng kết thúc lần xem mắt này. Hai người cũng không nói có muốn liên lạc hay không, cả ba đều biết rõ đối phương không phải thức ăn trong mâm của mình nên không cần lãng phí thời gian nữa.

-Hết chương 8-

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Không yêu thích cô gái hám tiền

Sau khi rời khỏi công viên, Long Tuyền đi dọc theo phố Tây Ngự tiến thẳng về phía trước, rất nhanh sau đó đã tới quảng trường Thiên Phủ. d/đ-B1q.đ Đã nhiều năm không tới, nơi này còn phần hoa hơn so với tưởng tượng của anh. Dù cho là vào giờ làm việc buổi chiều thứ sáu thì quảng trường vẫn đông đúc người đi qua lại.

Nhìn những người đi đường bên cạnh, trên nét mặt du khách hoặc vui vẻ hoặc mỉm cười hạnh phúc, những người dân bình thường có cuộc sống êm ả mà phong phú, anh càng thêm tin chắc những khổ cực và hy sinh mà mình đã bỏ ra đều đáng giá và có ý nghĩa...

Sau khi hồi hồn, anh nhìn đồng hồ thì thấy vẫn chưa tới 5 giờ, anh hẹn gặp cô gái có tên Tiểu Nam Nam vào lúc 6h. L/Q,Đ Cô gái này tốt nghiệp khoa chính quy Đại học Đại Kim. Cô làm việc tại ngân hàng lân cận quảng trường, họ hẹn gặp nhau tại Starbucks, sau khi tan sở cô ấy sẽ đi bộ tới đây.

Long Tuyền tìm được cửa hàng đó ở bên cạnh quảng trường. Cửa tiệm không lớn, phía trước có một bảng hiệu màu xanh lá cây với những dòng chữ tiếng Anh, bên cạnh là MacDonald. Anh nhìn lướt qua cửa sổ thủy tinh sát đất, bên trong có người đang ăn bánh ngọt, trên quầy bày một dãy cà phê.

Anh không uống loại cà phê không tốt với sức khỏe, cũng không thích những chiếc bánh ngọt chỉ ăn hai miếng là xuống bụng, ăn mà như chưa ăn này nên không có hứng thú với Starbucks. m3o l.Q=đAnh tìm một chỗ ngồi rộng rãi dưới một tàng cây trong Thiên Phủ, vừa nghỉ ngơi vừa suy nghĩ về kế hoạch huấn luyện mà đội trưởng Chu Bái Bì* yêu cầu. Lúc này còn hơn một tiếng nữa mới đến giờ hẹn.

*Chu Bái Bì: ai còn nhớ ông này k nhỉ, mình đã giải thích ở chương trước r nhé ^^

Gần đến thời gian hẹn gặp mặt anh đứng dậy đi đến cửa Starbucks rồi gửi tin nhắn đến cho cô gái làm quản lý cổ vấn tài sản Tiểu Nam Nam, đáng tiếc tin nhắn này lại như đá chìm đáy biển không có hồi âm, gọi điện thoại hỏi thì chỉ có một giọng nữ cao vút nhận máy nói mình vẫn đang trên đường đi, nói Long Tuyền vào trước chờ mình.

Long Tuyền đi vào quán cà phê, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của nữ nhân viên phục vụ anh gọi cho mình sinh tố xoài mà không phải là một ly cà phê rồi tìm một vị trí đối diện cửa chính ngồi xuống.

Đúng vậy, đó chính là kinh ngạc. Còn chưa bước vào tiệm thì Long Tuyền đã phát hiện phong cách ăn mặc của mình và khách hàng trong Starbucks hoàn toàn khác nhau. l.q/đ Những người đó đều có bộ dáng lịch sự của thành phần tri thức tinh anh, cho dù là quần áo bình thường nhưng cũng là hàng hiệu, người mặc quần ngực trang như anh hình như là một khác thường thì phải.

Quần áo anh đang mặc trên người cũng không phải bộ đồ dùng trong lúc tập huấn, quy định mới nhất yêu cầu quân nhân trong lúc nghỉ phép phải mặc thường phục, vì vậy để dễ dàng hoạt động nên anh đã mua chiếc quần ngực trang bình thường này trong cửa hàng bán đồ quân đội, L/q.Đ chiếc quần này ngay cả là hàng nhái quần trang cũng không được tính, anh chỉ có yêu cầu duy nhất là chất lượng của chiếc quần này có thể chịu được sự hành hạ giày vò của anh mà thôi.

Quả thật rất giống cách ăn mặc của dân công.

Long Tuyền không thể không âm thầm đồng ý với cách đánh giá của mẹ mình, nhưng vẫn thần nhiên ngồi xuống. Cà phê bánh ngọt ở trong nước cũng chẳng khác gì với sữa đậu nành bánh tiêu của Trung quốc ở nước ngoài, đâu có gì đặc biệt hơn người, mọi người cần gì giả trang làm bộ như nơi này là cung điện Vec-xây của Pháp, thật đúng là ăn no không có việc gì làm.

Uống một ly nước mát 26 nguyên, hương vị còn không được tốt. Long Tuyền vô cùng hoài niệm ly trà hoa cúc vừa rồi chỉ mất 5 nguyên mà còn không hạn chế số lần rót.

Đội được nửa giờ Tiểu Nam Nam mới khoan thai bước tới. Cô ta mặc một chiếc váy màu vàng nhạt, đeo túi xách LV, l4q1đ gương mặt tinh xảo, cả người toả ra một mùi thơm, bộ dáng giống hệt như trong bức ảnh: mày nhú, mắt nhỏ, môi mỏng cùng với chiếc cằm thon nhọn và dáng người xinh đẹp.

Nếu nói một cách nghiêm chỉnh thì cô gái này xinh đẹp hơn những cô gái khác, tướng mạo vóc người cũng không tệ, chỉ có điều cô gái này quá dồn tâm trí vào cách ăn mặc. Cô ta kẻ mắt dài, đánh phấn mắt dày, thêm vào đó là lông mi giả. Nhìn từ xa thì thấy có vẻ như mắt cô ta rất lớn, l3q6đ nhưng Long Tuyền với thị lực 5.3 tuyệt đối có thể nhìn xuyên thấu qua hiện tượng thấy được bản chất thì cảm thấy có phần giả dối. Anh thích những cô gái có vẻ ngoài sạch sẽ tựa thanh thủy xuất phù dung như Lâm Lung và chiếc cằm không có họ hàng gần với chiếc mũi khoan hơn.

Khi trả tiền thức ăn cho Tiểu Nam Nam thì Long Tuyền chú ý tới ánh mắt không chút dấu vết nhìn về chiếc quần dân công ngực trang của anh có phần khinh bỉ của cô ta. Cuối cùng thì Long Tuyền đã hiểu vì sao khi anh nói cho Lâm Lung và Viên Viện biết phải đi đến Starbucks ở quảng trường Thiên Phủ thì hai cô gái lại liếc mắt nhìn nhau khẽ mỉm cười.

Anh hoàn toàn không phải loại người yêu thích vào những nơi như này, nên bọn họ vừa nghe liền có thể đoán rằng anh chuẩn bị tới đây để xem mắt, L/Q.Đ đại khái cũng dự liệu được bộ đồ này của anh sẽ bị đối tượng hẹn hò tri thức khinh bỉ.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, câu đầu tiên mà Tiểu Nam Nam mở miệng nói chính là: “Anh thật sự là sĩ quan sao? Tại sao lại không mặc quần trang?”

Long Tuyền im lặng, lát sau mới ung dung trả lời: “Điều 87 trong 'Quy định nội vụ của Quân giải phóng nhân dân Trung Quốc' có nói: ‘nếu quân nhân ra ngoài không phải vì việc công thì phải mặc thường phục.’”

“Vậy làm sao tôi có thể biết được anh có thật sự là thiếu tá không?” Tiểu Nam Nam nhú nhú mày, âm thanh như đang làm nũng: “Hiện tại có rất nhiều kẻ lừa gạt.”

Cô gái à, chúng ta là được thân thích giới thiệu xem mắt đây, chuyện này sẽ có bao nhiêu kẻ lừa gạt thừa dịp nhảy vào? l.q/đ Kẻ lừa gạt sẽ mặc một thân giả quân trang ư?? Hơn nữa tôi lớn lên rất giống kẻ lừa gạt sao? Cô gái có tên Lâm Lung còn ghét bỏ tôi quá nghiêm túc lạnh lùng đây... Long Tuyền không có bình tĩnh trả lời nên anh lấy chứng nhận sĩ quan có hơi rách nát từ trong túi quần đưa cho cô ta.

Ngón tay nhỏ nhắn với những chiếc móng được tô vẽ hoa văn lật qua lật lại hai lần chứng nhận sĩ quan của Long Tuyền, sau đó lại nghi ngờ nói: “Tại sao phòng ban của anh lại chỉ có một hàng chữ số?? Không có tên cụ thể, như là thuộc phân khu gì đại đội nào...”

“Cái đó là số hiệu, vì là điều cơ mật nên không thể nói với người ngoài.”

Thật ra đã nghi ngờ thì dù anh có nói gì cô ta vẫn sẽ nghi ngờ. Haizz, trước khi đi xem mắt tại sao không tìm hiểu một chút kiến thức cơ bản về chuyện này trên baidu*. Anh thầm nghĩ: l(q0đ thật may trong một ngày không liên tục gặp phải hai đối tượng hỏi những vấn đề không có dinh dưỡng, nếu không

thật muốn điên lên mất.

*baidu: một trang mạng như google

“À...” Nét mặt Tiểu Nam Nam vẫn là vẻ nửa tin nửa ngờ. Cô ta trả chứng nhận sĩ quan lại cho Long Tuyền rồi ưu nhã uống một ngụm cà phê, ăn một miếng bánh ngọt nhỏ rồi lại tiếp tục hỏi: “Vậy lương tháng của anh là bao nhiêu? Có thể trên một vạn không?”

“Không thể.”

“Tại sao lại như vậy!! Không phải quân nhân cũng được tăng lương sao?” Cô kinh ngạc, vì nghe nói sĩ quan có nhiều tiền nên mới đồng ý, L/Q-Đ anh ta còn là một thiếu tá đấy, vậy mà tiền lương không được một vạn ư?!!

“Việc tăng lương cũng không phải một bước lên trời, phải làm việc đến nơi đến chốn.” Giọng nói của Long Tuyền bình tĩnh không chút cảm xúc, môi anh mím chặt lại.

“Vậy anh có xe không? Có nhà của mình không? Tiền gửi trong ngân hàng là bao nhiêu? Có được 20 vạn không?” Tiểu Nam Nam tiếp tục đặt câu hỏi, thấy Long Tuyền lần lượt lắc đầu thì âm thầm khinh bỉ trong lòng.

Cô ta nghĩ thầm: vậy còn không bằng anh chàng mở nhà ăn lần trước tôi xem mắt, có xe có tiền có phòng, đáng tiếc thân mình hơi béo, đáng người cũng lùn chứ không dương cương đẹp trai như anh. Thôi, dù anh ta có nghèo nhưng nếu trong nhà có tiền cũng không tệ lắm. Cô gái quản lý cổ vấn tài sản xinh đẹp làm trong ngân hàng tiếp tục hỏi: “Vậy gia đình anh có mấy căn nhà?”

“Không dư.” Quả thật là không dư, ba căn hộ đã cho thuê, còn có một căn sắp giao cho chủ thuê.

Nghe cô gái trước mắt không ngừng đặt câu hỏi, mà những câu hỏi này hầu như không thoát ly vấn đề tiền bạc. Lq,đ Long Tuyền bắt đầu cảm thấy may mắn vì cô gái này là thân thích của mẹ giới thiệu. Dựa theo nguyên tắc cẩn thận của nhân viên tài vụ nên mẹ không cho người giới thiệu nói trước với cô ta rằng nếu như kết hôn thì trong nhà sẽ giao cho hai căn nhà và một chiếc xe.

Nếu như đã nói từ trước thì rất có thể vấn đề hiện giờ của cô ta sẽ là diện tích của ngôi nhà là bao nhiêu?? Là nhà trọ có thang máy hay biệt thự? Xe của hãng nào, Alto Jetta hay Mercedes-Benz? Có mua được Lamborghini không?

“Vậy khi đã kết hôn gia đình anh có thể mua được nhà không?” Tiểu Nam Nam không ngừng nỗ lực muốn dò xét gia sản của Long Tuyền.

Có mua được hay không đều không có quan hệ với cô. Long Tuyền không muốn tiếp tục lãng phí thời gian cho những câu hỏi không có ý nghĩa của cô ta nữa nên lạnh nhạt hỏi: “Cô muốn gả cho một người hay muốn gả cho nhà và tiền?”

Tiểu Nam Nam đột ngột bị hỏi ngược lại vấn đề này thì ngẩn người, lát sau mới phản ứng được rằng anh chàng trước mắt này đang ám chỉ cô hám giàu, vì vậy cực kỳ khó chịu trả lời: “Anh quan tâm tôi muốn gả cho cái gì làm gì!! Không có tiền còn đi xem mắt!! Tốt nhất trở về ổ bộ đội của anh đi, nhìn cách ăn mặc của anh kia, ngồi chung cũng ngại mất mặt.”

Long Tuyền bình tĩnh nhìn cô ta một cái, chậm rãi nói: “Ba tôi là giáo sư về hưu của các cô. Ông ấy nói số tiền dư không đuổi kịp lạm phát, còn không bằng đầu tư. Tiền của tôi nếu không ở trên thị trường chứng khoán thì cũng là giao dịch ngoại hối, hoặc là đang trên đường đi đầu tư chứng khoán. Tiền gửi ngân hàng không có nhưng tiền bạc để đầu tư lại không ít. Không phải cô làm quản lý cổ vấn tài sản sao?? Đây hẳn là một trong những nghiệp vụ thông thường của các cô chứ?? Ngồi chung với cô tôi không ngại mất mặt thầy giáo cô, nhưng tôi có cảm giác như vắt luôn thân thể của ba tôi đấy. Có khi ông ấy đã từng dạy cô đấy chứ.”

Tôi là nhân viên văn phòng, hoặc ngồi trong Starbucks, hoặc là trên đường đi đến Starbucks. Câu nói chua xót này là do Lâm Lung đọc cho anh nghe khi biết anh muốn đi Starbucks. Lúc cô nói chuyện nụ cười vô cùng rực rỡ. Câu nói này nghe có vẻ như là trào phúng, hiện tại bị anh sử dụng thì có vẻ như hiệu quả tương đối tốt.

Nhìn gương mặt lúc trắng lúc xanh của Tiểu Nam Nam, Long Tuyền đột nhiên cảm thấy trong một số thời điểm anh vô cùng tà ác khi bắt nạt một cô gái. Nhưng sau khi bắt nạt thì tâm tình anh lại rất tốt, ha ha ha. Anh yên lặng đứng dậy, sau đó nhân lúc Tiểu Nam Nam chưa kịp phản ứng lại mắng mình anh đã nhanh chân rời khỏi hiện trường phạm tội.

Thời điểm anh về đến nhà vừa lúc qua thời gian cơm tối. Vừa vào cửa Long mẹ đã nhiệt tình hỏi thăm tình hình chiến đấu của con trai. Sau khi biết được hai trận chiến đều thất bại thì vô cùng không vui đi nấu một nồi cơm ngoài định mức và một món ăn cho anh, rồi trở lại phòng ăn bắt đầu quở trách con trai mình.

"Con nói xem rốt cuộc là con bị làm sao vậy hả? Không nói đến cô gái không có việc làm kia, vốn dĩ cô ta cũng chỉ là ứng viên bổ sung, có được hay không cũng không quan trọng. Nhưng cô gái làm ở ngân hàng thì lại rất tốt, là học sinh trước kia của ba con..." Mẹ Long đang muốn quảng cáo rùm beng cô gái Tiểu Nam Nam có bao nhiêu xuất sắc thì lại bị ba Long ngắt lời.

Ông phản bác lại: “Bà đừng có nói bừa, tôi không biết rõ đã từng dạy cô ta hay chưa. Mỗi lần lên lớp cũng là hơn một trăm người, ai mà nhớ được một học sinh không tính là ưu tú chứ.”

Long Tuyền cười trộm lại bị mẹ gõ đầu lên đầu. Dĩ nhiên với phản ứng của anh thì một chiếc đầu có sao có thể gõ đến đầu anh được. Nhưng vì để cho mẹ anh bớt con tức giận nên đành phải ngoan ngoãn để cho bà gõ.

Anh ước ước biện giải cho mình: “Cái cô gái ngân hàng đó là một kẻ hám tiền, toàn thân cao thấp đều là hàng hiệu! Cô ta ghét bỏ con nghèo, tiền lương và tiền gửi ngân hàng cũng quá ít. Còn chưa kịp nói đến phòng ốc, tài sản với tính chất của công việc thì cô ta đã đứng dậy rồi đi rồi. . .” Ở trong bộ đội được một khoảng thời gian dài nên tất nhiên anh đã học được cách nói dối mà không ảnh hưởng đến toàn cục. Vì vậy anh chỉ nói một nửa sự thật với người trong nhà, vừa không trái với lương tâm vừa không bị trách mắng.

“Làm việc ở ngân hàng nên có thể là thích tiền. . .” Tâm tình mẹ Long có hơi suy sụp, nhưng vẫn cường thế nói: “Vậy buổi gặp ngày mai con phải biểu hiện thật tốt cho mẹ!!”

Long Tuyền gật đầu đáp ứng. Sau khi nhanh chóng giải quyết bữa tối anh liền lấy công cụ và thiết bị anh mới mua lúc sáng khi đi vào trong thành ra bắt đầu lắp đặt hệ thống bảo vệ trong nhà.

Long Tuyền học bốn năm khoa tự động hoá nên rất tinh thông khoa học kỹ thuật, kỹ thuật điện tử, máy vi tính và xử lý tin tức kỹ thuật, dĩ nhiên không nói đến việc anh tiện tay làm một hệ thống bảo vệ đơn giản này. Vì vậy anh vừa lắp đặt, trong miệng còn không ngừng nhẹ giọng ngâm nga một ca khúc.

Đó là một ca khúc mà mọi người trong căn cứ thường hát: “... Quân đội là một đoá hoa màu xanh, đồng đội thân ái anh không cần nhớ nhà, không cần nhớ mẹ... Quân doanh của chúng ta là một ngôi nhà, mẹ anh không cần nhớ thương... Quê nhà có cô gái tốt, tôi thường xuyên mơ thấy em. Đàn ông trong quân đội cũng có tình, tôi nguyện cùng em đi đến chân trời góc bể, nhưng vì gánh vác trách nhiệm nặng nề nên không thể làm gì khác hơn là đặt tình yêu xuống...”

Đúng vậy, chỉ có thể đặt tình yêu xuống, có yêu hay không là điều quá hư ảo. Mặc dù mọi người ai cũng có một đôi mắt một đôi chân, hai lỗ mũi một cái miệng, đều là người sống sờ sờ như nhau. Anh sao có thể không có tình, không có yêu cầu kén vợ kén chồng. Nhưng là anh yêu không nổi, tình yêu là thứ còn xa xỉ hơn cả tiền.

Long Tuyền cảm thấy tiêu chuẩn chọn vợ của mình đã hạ thấp đến mức chỉ cần đối phương nguyện ý chấp nhận anh vô điều kiện là được. Trình độ học vấn và diện mạo chỉ cần bình thường, dĩ nhiên điều chủ yếu là cần phải qua được cửa ải nhân phẩm. Nếu giống như Tiểu Nam Nam hám tiền thì anh quả thật vô phúc hưởng thụ.

Ai biết được rằng hôm nay cô ta có vì một chiếc BMW mà quen biết một người đàn ông, hôm sau lại vì một chiếc Rolls-Royce mà lao vào vòng ôm của một người đàn ông khác hay không?

Xem mắt với mục đích kết hôn ắt không thể thiếu được việc xem xét điều kiện, nếu không thì đã không phải là xem mắt. Long Tuyền biết rõ điều này, đằng trai nhất định phải có cơ sở kinh tế, nhưng nếu một cô gái quá mức coi trọng vật chất thì quả là không được. Một khi cô ta tham lam mở cái miệng to ra thì không ai có thể lấp đầy được cái động dục vọng không đáy này, trừ phi đi mở xương in ần tiền mặt.

Anh tin rằng tiền không thể làm một tiêu chuẩn để nhận định mọi thứ, thế giới này vẫn còn nhiều thứ quan trọng hơn. Ví dụ như...

Tín ngưỡng!!

Vào lúc hoàng hôn sau khi Long Tuyền đi, Viên Viên và Lâm Lung ngồi uống trà thêm một lát rồi gọi điện thoại hẹn hai người bạn khác đi cầu Thông Cẩm ăn thịt xiên. Đó là loại 0.25 nguyên một xiên, là thức ăn chay hoặc mặn được đặt trong nồi nấu chín rồi sử dụng cây tăm trúc để ăn.

Thức ăn thật sự ngon miệng thì luôn ở sâu trong những ngõ nhỏ, người thường sẽ không thể nghĩ ra việc tìm thức ăn ngon trong những góc này. Cái này gọi là mùi rượu không sợ ngõ hẻm sâu, tiệm ăn nhỏ nhỏ chưa chắc bại bởi khách sạn năm sao cao cấp.

Cửa hàng thịt xiên ở cầu Thông Cẩm không có tên tiệm và vỉa hè, chỉ có khách quen mới có thể tìm được đường vào. Nhưng mùi vị thức ăn ở đây vô cùng ngon, không được hoàn mỹ chính là hoàn cảnh hơi kém, trời mùa hè có rất nhiều muỗi.

Lâm Lung lại lấy bình xịt muỗi ra xịt khắp bốn phía. Viên Viên cười nhạo cô: “Cậu còn xịt thuốc muỗi à? Buổi chiều khi cậu xịt thuốc muỗi trước mặt anh lính kia mình thấy anh ta cau mày, chắc chắn là ghét bỏ cậu yếu ớt!”

“Ai thèm quan tâm đến anh ta, mình còn ghét bỏ anh ta tặc tăng đây!” Lâm Lung bĩu môi cười một tiếng.

“Cái gì mà anh lính?!” Quyên Từ vừa nghe liền kích động, ngọn lửa bát quái nhất thời cháy hừng hực: “Là xem mắt sao? Có phù hợp không?”

Ừm! Lâm Lung và Viên Viên cùng gật đầu.

Tiểu Bình lấy thức ăn từ trên giá xuống, nghe vậy cũng lại gần tò mò hỏi: “Há? Có chuyện xưa đau lòng gì ư? Mau nói cho mọi người nghe một chút.”

“...” Lâm Lung im lặng rơi mồ hôi.

Hai người vừa ăn thịt xiên vừa kể lại buổi xem mắt, nói đại khái về việc giới thiệu buổi chiều. Hai người bạn của cô cảm thấy vô cùng mất mát, rồi rít nói lần sau nếu lại gặp đối tượng hẹn hò đáng giá vậy xem như vậy thì nhất định phải nhanh chóng thông báo cho họ để họ tới thực địa khảo sát. Không những vậy còn oán hận nói cái gì mà không chụp lấy hai tấm hình.

Lâm Lung lắc đầu tiếc nuối nói: “Sao có thể chụp ảnh? Nhìn bộ dáng của anh ta thì hình như việc giữ bảo mật là vô cùng cao. Nếu như thật sự chụp ảnh nói không chừng còn phải rút thẻ nhớ điện thoại ra giao cho anh ta đấy!”

“Vậy cậu về cho chúng mình xem đi. Coi như không có miếng thịt cũng phải được ngậm canh chứ.” Quyên Từ nhếch miệng cười một tiếng, mắt to loé

sáng.

Lâm Lung gật đầu đồng ý ngày mai sẽ vẽ mấy tờ kí hoạ, sau đó viết thêm nhật ký xem mắt rồi đăng lên blog.

Cô vốn học khoa thiết kế thời trang nên kí hoạ là sở trường, chỉ cần vài nét bút đơn giản là có thể phác hoạ ra hình dáng một người. Sửa thêm chút nữa thì thần thái tương mạo có thể giống đến tám chín phần, cũng không mất bao nhiêu thời gian.

Kết quả là cô nàng Lâm Lung thậm chí không đợi được đến ngày tiếp theo, ngay buổi tối hôm đó sau khi về nhà cô đã không nhịn được kích động liền kí hoạ ra mười bức toàn chân dung của Long Tuyền. Đây là người đàn ông có vóc dáng đẹp nhất, khí chất vô cùng tốt mà cô gặp trong vài năm gần đây. Nếu không vẽ ra thì quả là lãng phí thành quả lao động khổ cực của Nữ Oa nung nung.

-Hết chương 9-

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Là Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Cắm rễ ở quê hương, không yêu đất nước khác

Chín giờ sáng ngày hôm sau, sau khi rời giường Lâm Lung vừa thành thoi nấu một nồi canh trứng gà vừa gọi điện cho cha mẹ, rồi theo thứ tự trình bày quá trình xem mắt thất bại của ngày hôm qua với họ. Nói chuyện được 1 phút thì nồi canh trứng cũng đã xong, sau đó cô ngồi xếp bằng trên ghế sofa chậm rãi ăn bữa sáng.

Tiếp theo đó cô mở máy tính để bàn trong thư phòng ra bắt đầu viết câu truyện lần xem mắt thứ 17: Hoa cỏ màu xanh trong quân đội.

Lâm Lung dùng giọng điệu khô hời kể lại việc mình giờ chân tránh con thiêu thân trước mặt anh lính đẹp trai mắt thể diện như nào, thiếu chút nữa thì trở thành một sắc nữ rình chụp ảnh đối tượng hẹn hò như thế nào. L.q.đ Tất nhiên cô không kể đúng sự thật rằng anh là lính đặc chủng mà chỉ nói là một anh lính mà thôi, thậm chí còn không viết cụ thể về cấp bậc của Long Tuyền.

Đang viết rất chuyên tâm thì đột nhiên chuông điện thoại vang lên, là điện thoại của cha Lâm. Ông nói gia đình người cô đã di dân đến nước Mỹ, lần này vượt biển về thăm ông bà nội tiện thể ăn cần hỏi thăm vấn đề cá nhân của cháu gái. L.q.đ Nghe nói lần xem mắt này của cô lại thất bại thì vô cùng sốt ruột, vì vậy chị họ chuẩn bị tự mình gọi điện thoại cho em họ để làm công tác tư tưởng.

Vào lúc cô cháu họ vội vàng gọi điện thoại cho con gái mình, ba Lâm liền nhanh tay gọi trước cho Lâm Lung, yêu cầu cô không thể bướng bỉnh, phải nghiêm túc nghe lời của chị, cho dù trong lòng không muốn nghe thì ngoài miệng cũng không được cứng rắn phản bác.

Lâm Lung vừa nghe cha khuyên bảo không được ngăn lời của chị họ thì xẹp miệng, nghĩ thầm lát nữa bà chị sẽ không nói gì tốt đâu mà.

Quả nhiên cuộc điện thoại sau đó là của chị họ, vừa mở mồm đã bắt đầu quở trách cô sao có thể ngốc như vậy, L-q.d Trung Quốc có hơn 1 tỷ dân, nam nhiều nữ ít, thân là em họ của mình mà ngay cả một người đàn ông cũng không bắt được.

Không phải em không bắt được, mà là không nghiêm túc bắt!! Lâm Lung có hơi tức giận, tại sao có thể hoài nghi sức quyến rũ phái nữ của bản tiểu thư chứ! Mặc dù cô là gái ế nhưng cũng đâu thiếu người theo đuổi.

“Nghe nói em lại để chạy mất một đối tượng hẹn hò, lúc chị bằng tuổi em cũng đã kết hôn rồi!” Sau đó chị họ lại nhắc tới đề tài xuất ngoại, chị đề nghị: “Nếu không em đến chỗ chị đi. 11.q.đ Rất nhiều bé trai nước Mỹ chỉ thích người Châu Á có thân hình nhỏ nhắn làn da bóng loáng như em. Thân hình bọn họ vô cùng cao nên không cần lo lắng về vấn đề ghen di truyền, nhất định sẽ dễ dàng tìm được đối tượng hơn là ở trong nước.”

Lâm Lung vừa nghe xong nhất thời có một kích động muốn phun máu. Vì sao em không cần một sĩ quan Trung Quốc cao hơn 1m85 mà lại phải gả cho một con khỉ nước Mỹ ngay cả ngôn ngữ cũng không thông? Lông thì nhiều như rừng cây, ngay cả con muỗi bay qua cũng có thể lạc đường!!

Người chồng của chị họ chính là người Mỹ, cao lớn giống như một ngọn núi, đầu thì nhỏ mà thân thể thì to, L.q.đ dùng ánh mắt của một chuyên gia thiết kế thời trang để xem xét thì vóc người anh ta hoàn toàn không có tỷ lệ cân đối. Chỉ có hai chữ thôi: khó coi!

Dĩ nhiên chị họ cô không phải vì tiền mới gả cho một lão già nước Mỹ. Chức vị của chị họ còn cao hơn anh rể, tiền lương cũng nhiều hơn. Chị họ cô nguyên bản chính là một người tương đối Tây hoá, L1Q2Đ chị học xong MBA ở nước Mỹ rồi tìm được một công việc tốt, sau khi kết hôn thì làm một công dân của nước Mỹ, chuyện này cũng chỉ là thuận nước đẩy thuyền mà thôi. Hiện tại cuộc sống của chị họ vô cùng tốt, chị làm một quản lý cấp cao tại một công ty xếp top 500 hàng đầu Thế giới, cũng được coi là thuộc tầng lớp thượng lưu.

Nhưng Lâm Lung biết rất rõ, con đường thành công của chị họ hoàn toàn không thể áp dụng với bản thân cô.

Vừa nghe thấy chị họ nói “các cậu bé nước Mỹ chỉ thích người Châu Á có vóc người nhỏ nhắn làn da bóng loáng” cô liền nổi da gà, cảm thấy đây giống

như một loại yêu thích trẻ con, vô cùng biến thái. Ngoài ra thì ngôn ngữ cũng là một vấn đề khó khăn với cô.

Cô không học tiếng Anh đã nhiều năm, chữ nghĩa cũng trả lại hết cho thầy giáo. Nói chính xác thì lúc đi học Lâm Lung không tiếp thu được bao nhiêu kiến thức tiếng Anh, ngay như bây giờ cô cũng chỉ nhớ rõ được những từ đơn giản nhất như and, of, it, apple, Bq5đ như vậy cũng có thể nói chuyện với nhau ư? Chẳng lẽ dùng ngôn ngữ tay chân, chỉ làm mà không nói, vậy khác gì trình diễn tiết mục thể giới động vật??

Nghĩ tới đây Lâm Lung không khỏi nghiêng đầu tròn mắt nôn khan một phen.

Hơn nữa, điều quan trọng hơn là: “Đến nước Mỹ thì em có thể làm gì?” Lâm Lung hỏi ngược lại chị họ. Chẳng lẽ bày một giá vẽ chân dung trên vỉa hè trên đường cái ở Newyork?? Bq9đ Có rất nhiều người nước Mĩ làm công việc này, những người có thể nổi danh thì ít, nhưng những người nghèo chết đói chết, thậm chí tệ bào nghệ thuật bị cuộc sống mài mòn dẫn đến việc tự tử thì vô cùng nhiều.

Chị họ cô trả lời rất là đương nhiên: “Em biết đàn nhạc cụ dân gian mà!! Tuỳ tiện mở một phòng học tư dạy đàn tranh cổ hoặc tỳ bà là được.” Chị họ còn dám cam đoan nói: “Hiện tại có không ít người nước Mỹ có tiền cảm thấy hứng thú với văn hoá truyền thống Trung Quốc. Đến lúc đó chị giúp em tìm học viên. Ba năm không mở, nhưng một khi đã mở thì có thể ăn được ba năm*.”

*Câu nói này chị họ muốn nói là: không mở thì thôi, nhưng một khi đã mở thì làm chơi ăn thật.

Ở nơi đất khách quê người ngay cả nhạc cụ truyền thống cũng không mua được, nhạc cụ phải chuyển qua đường hàng không mà có thể dạy được một đám người nước ngoài tóc vàng mắt xanh?? Bq6đ Trước khi giới thiệu đàn tranh cổ “Cao Sơn Lưu Thủy” thì phải kể về mối tình tri kỷ giữa Du Bá Nha và Chung Tử Kỳ*, đàn một khúc tỳ bà “Chiêu Quân oán” còn phải nói rõ về quan hệ chính trị quân sự giữa triều Hán và Hung Nô**...

* Cao sơn lưu thủy gắn liền với một giai thoại về mối tình tri âm tri kỉ giữa Bá Nha và Chung Tử Kỳ. Ngay từ thời Xuân Thu Chiến Quốc(thế kỉ 4 tr.CN), Liệt Ngự Khẩu, người nước Trịnh, trong Thang văn, sách Liệt Tử chép: “Bá Nha chơi đàn tuyệt hay, Chung Tử Kỳ nghe đàn càng giỏi. Bá Nha chơi đàn, chỉ tại núi cao, Chung Tử Kỳ nói: ‘Hay thay! vời vọi tựa Thái sơn’. Chỉ để nơi dòng nước chảy, Chung Tử Kỳ nói: ‘Hay thay! mệnh mạng như sông nước’. Bất luận là chỉ tại núi cao hay chỉ tại lưu thủy, Bá Nha trong mỗi khúc nhạc đều biểu hiện chủ đề hoặc tư tưởng của mình, nhờ đó Chung Tử Kỳ có thể lĩnh hội được tư tưởng đó (nguồn: mp3.zing.vn)

** Chiêu Quân tên đầy đủ là Vương Chiêu Quân, đây là một kỳ nữ của thời Hán, bà là cung phi tuyệt đẹp của Hán Nguyên đế, được tiếng là “trầm ngư”, một trong “tứ đại mỹ nhân” ở cổ Trung Hoa. Sự tích về Vương Chiêu Quân và khúc “Chiêu Quân oán” này rất dài, sự tích về bà rất hay, mn có thể tìm hiểu thêm ở <http://maxreading.com/sach-hay/dien-hay-tich-la/co-do-tren-mo-chieu-quan-2176.html> nhé.

Thuận tiện phổ cập kiến thức lịch sử, mở rộng văn hoá của Tổ quốc??

Lâm Lung thở dài một tiếng rồi lắc đầu, uyển chuyển khéo léo từ chối ý tốt của chị họ.

Cho tới bây giờ hai người vẫn không thể đi chung một con đường.

Chị họ là một người phụ nữ mạnh mẽ, một mình chị liều mạng leo lên tầng lớp cao cấp của xã hội. Bq4đ Trong con mắt của Lâm Lung và cậu em họ thì chị họ cô như một đỉnh núi Everest, những em trai em gái bình thường như họ chỉ có thể ngưỡng vọng* độ cao này mà thôi.

*ngưỡng vọng: ngửa mặt nhìn lên.

Nếu ở trong nước thì chị họ cô sẽ oán trách chế độ không hoàn hảo, hạn chế sự phát triển của chị ấy. Chị không có lai lịch không có quan hệ, gặp phải một cái cổ chai* thì không thể nào tiến vào tầng lớp cao hơn. Bq9đ Vì vậy chị ôm ấp hoài bão nhìn về nước Mỹ, dùng một khẩu ngữ không khác gì với người Mỹ, lấy một ông chồng nước Mỹ có bối cảnh, dùng thân phận dân di cư từ tầng lớp trung đẳng vững bước đi lên.

*cổ chai: không gian chật hẹp, hạn chế sự phát triển.

Thật ra thì làm gì có nước nào có một chế độ hoàn hảo?? Không công bằng, quy tắc ngầm, thậm chí là phân biệt đối xử, không một đất nước không một khu vực nào mà không có.

Thật sự rất hiếm có một người phụ nữ Châu Á di dân có thể dung nhập vào một công ty thuộc top 500. Nếu như không phải chị họ thoả mãn với ba điều kiện trên, ngầm thừa nhận là chuỗi tiêu* dung nhập vào nước Mỹ và là một cô dâu nước Mỹ thì chị sợ không thể đứng vững gót chân trên đỉnh núi này.

*chuỗi tiêu: ý nói người Châu Á có làn da vàng mà hoà nhập vào người nước Mỹ da trắng.

Mà Lâm Lung cô chỉ là một người bình thường mà thôi, bình thường đến không thể bình thường hơn. Bq-đ Gia cảnh nhà cô không tính là cùng khổ, hoặc có thể nói là hơi giàu có. Cô không có quá nhiều dục vọng, thậm chí cũng không còn ước muốn để theo đuổi. Cô thoả mãn với cuộc sống gia đình trải qua trong vui vẻ như hiện nay, vì vậy cô sẽ không cảm thấy chế độ không công bằng hoặc áp lực của nước nhà.

Có thể là có không công bằng, nhưng nó vẫn ở trong phạm vi có thể chấp nhận được của cô. Thình thoảng cũng có bức tức nhưng cô không có ý định xa xứ vất bỏ nước mẹ. Mẹ* của mình sao có thể không hiểu mình, không bảo vệ mình đây?

*mẹ ở đây là Tổ quốc, là đất nước.

Cô tin tưởng cho dù là một chế độ thiếu sót cũng sẽ có một ngày tốt hơn, càng lúc càng tiến tới chế độ được mọi người kỳ vọng.

Quan trọng hơn là Lâm Lung nhiệt tình yêu thương quốc học, thích đi du lịch non xanh nước biếc Trung Quốc, Lq8đ dựa vào viết văn dạy đàn cổ mà sống, mỗi một loại đều cùng một nhịp thở với văn hoá truyền thống Trung Quốc.

Viết là chữ Trung Quốc, đàn cũng đàn Trung Quốc, trong giá sách bày bộ “nhị thập tứ sử”, trong phòng ngủ có một chiếc giường giả cổ; ngay cả kem, bàn chải, chiếc cốc đánh răng men sứ Thanh Hoa trong nhà vệ sinh cũng đều phỏng theo đồ dùng của Khang Hi. Lq-đ Một người như vậy sao có thể rời khỏi mảnh đất này??

Rời khỏi Trung Quốc tức không còn gốc rễ, vậy còn có thể viết văn sao? Còn có thể đàn ra một khúc nhạc hay ư? Lâm Lung thấy mình chỉ gặp rất nhiều những ngôi sao hoặc nhân tài khoa học kỹ thuật di dân, chứ chưa gặp nhiều những giáo sư của văn hoá nghệ thuật truyền thống di dân.

Uống nước phải nhớ nguồn. Kính niệm bản hương nhất niệm thổ, mạc luyến tha quốc vạn lượng kim*...

*Câu nói là do vua Thái Tông nói khi Đường Tăng rời khỏi Trường An: Thà tham luyến bùn đất quê hương còn hơn là vàng bạc châu báu của nước khác

Vào lúc Lâm Lung đang suy nghĩ xem nên di dân hay cắm rễ ở Tổ quốc, vắng trắng ở phương Tây có sáng hơn tròn hơn ở nước mình hay không thì Long Tuyền đang ngồi ở một nhà hàng Tây trên đường Hồng Tinh cùng một đối tượng xem mắt khác cũng đang vô cùng rối rắm về vấn đề tương tự.

Anh ngồi đối diện một thực nữ yếu điệu đang ưu nhã cắt thịt bò bít tết. Cùng là gương mặt tinh xảo và phục sức tinh tế nhưng so với Tiểu Nam Nam thì ăn mặc của cô gái này có vẻ hàm súc kín kẽ và có khí chất hơn.

Triệu Yến, tốt nghiệp hạng nhất đại học Truyền Thông, 29 tuổi, là một quản lý cao cấp. Cô là người lớn tuổi nhất trong số năm người xem mắt với Long Tuyền. Không cần nghĩ cũng biết cô gái này rất kén chọn, nếu không thì cũng không hao phí thời gian cho những buổi xem mắt đến tận bây giờ.

Thật ra thì Triệu Yến cũng biết mình yêu cầu quá cao. Cô vẫn muốn tìm người có vóc dáng tướng mạo hạng nhất, gia cảnh giàu có nghề nghiệp thể diện công việc ưu tú, có khí chất có nội hàm không hung ác, tính cách hướng ngoại nhưng không hấp tấp, hơn nữa còn là một người đàn ông dịu dàng sẵn sàng am hiểu việc nhà.

Đáng tiếc cô luôn cầu mà vẫn chưa gặp.

Vốn cảm thấy rằng điều kiện của mình không tồi nên việc tìm được một người ưu tú giống như mình là không thành vấn đề. Nhưng những người mà cô gặp được, nếu không phải là điều kiện vật chất ưu việt nhưng nội hàm phong cách lại bình thường thì cũng là nội hàm phong cách vô cùng tốt nhưng ngoại hình lại không đẹp. Nếu không thì cũng là người có tướng mạo thanh tú anh tuấn nhưng gia cảnh và công việc lại chưa đủ tốt, chẳng lẽ cô phải nuôi một “tiểu bạch kiếm” sao?

Thình thoảng có một hai người đạt được yêu cầu của cô, nhưng yêu cầu của họ cũng rất cao, Triệu Yến lại không phù hợp với yêu cầu của họ. Phụ nữ dù có điều kiện tốt hơn nữa, công việc có thể phát triển nhưng tuổi thanh xuân chỉ có một thời gian đảm bảo chất lượng nhất định mà thôi, vì tuổi tác cao nên cô đành phải hạ thấp yêu cầu của mình xuống.

Vốn là có lợi thế trong tay, kết quả vì đợi quá lâu không đặt cược, không cẩn thận nên quá hạn. Hàng ế thành hàng quá hạn chỉ có thể giảm giá để xử lý. Triệu Yến vốn không muốn gặp một anh lính ngu ngốc nên cũng chỉ miễn cưỡng tới gặp một lát, nhưng cũng may là người trước mắt này tốt nghiệp tại một đại học danh tiếng, mặt kiến thức rộng nên vẫn có thể trò chuyện tiếp.

Thiếu tá Long Tuyền bên này lại cảm thấy mọi điều kiện của Triệu Yến thật tốt. Gia cảnh ưu việt, xinh đẹp thông minh hơn nữa sự nghiệp thành công. Cô có một gương mặt nhỏ nhắn giống như Lâm Lung, nhưng có lẽ vì là một quản lý nên trên gương mặt thường xuyên toát lên vẻ kiên định và sắc bén.

Một là cao gầy cương nghị xinh đẹp duyên dáng, một là xinh xắn lạnh lợi mang theo phong độ của người trí thức. Không thể phủ nhận rằng lúc đầu thì Long Tuyền thường thức người trước hơn, nam nhân mà, tận trong xương tủy đều là kẻ háo sắc.

Ấy mà trong quá trình nói chuyện, giữa hai bên không thể điều hoà tư tưởng với nhau, vì vậy mâu thuẫn dần nảy sinh.

Với phạm trù về công việc của mình nên Triệu Yến nói về vấn đề tự do ngôn luận. Cô cho rằng ngôn luận của mọi người trong nước bị hạn chế quá mức. Cô luôn hướng tới những đất nước Tây phương tự do kia, cô cho rằng ở đó nhà báo có thể hải lòng dùng ngòi bút của mình viết ra những suy nghĩ trong nội tâm.

Long Tuyền trả lời: “Công dân nước ta được hưởng quyền lợi chính trị bao gồm cả tự do ngôn luận, có thể dựa vào luật pháp quy định để thông qua ngôn ngữ để biểu đạt và tuyên truyền những tư tưởng và cách nhìn nhận của mình.”

“A, sau lưng anh có sách chính trị ư?” Triệu Yến cười khinh bỉ: “Cái gì là luật pháp quy định? Có rất nhiều thứ luật pháp không quy định đều không thể đăng lên ti vi sách báo, không phải mỗi một tin tức mà người dân đọc đều phải thông qua xét duyệt sao?”

“Tự do là tương đối, thời điểm cô hướng tới tự do không thể làm trái với những nguyên tắc cơ bản.” Long Tuyền khẽ nhún mày: “Nếu như mỗi người đều đòi hỏi chỗ đứng cho cách nhìn nhận của mình, vô tổ chức vô kỷ luật tự do lên tiếng thì sẽ vô cùng hỗn loạn.”

“Nguyên tắc cơ bản mà anh nói đến là cái gì?” Ánh mắt Triệu Yến lạnh dần, khinh thường phản bác: “Tôi chỉ biết những quốc gia ở phương Tây có thể tự do mắng mỏ Chính phủ của họ trên báo chí, chế nhạo Tổng Thống cũng không thấy có gì gọi là vô cùng hỗn loạn.”

“Tôi cũng biết rõ những ký giả phương Tây ngày hôm nay có thể phát ngôn bừa bãi trên báo chí, ngày mai sẽ phơi bày ngoài đường. Nhưng ở chỗ này

thì không biết.” Long Tuyền cũng nhìn thẳng vào mắt cô ta, nghiêm túc nói tiếp: “Không có bất kỳ một quốc gia nào là hoàn toàn tự do ngôn luận, tôi thiếu nhà báo không thể làm trái với an ninh của một quốc gia. Danh dự và lợi ích là nguyên tắc cơ bản, cho dù hiện tại cô đang ở nước Mỹ, nếu như tiết lộ cơ mật quốc gia hoặc phê phán chính phủ một cách vô căn cứ thì sẽ bị những ban ngành liên quan mời đi uống cà phê.”

Hai người đối chọi gay gắt giao chiến mấy trận, ai cũng không thể hoàn toàn tuyệt phục được ai, căn bản là mâu thuẫn về cách nghĩ.

Một người cảm thấy bầu trời nước ngoài càng thêm sáng sủa, không tin vào quốc gia của mình, luôn hy vọng đứng ở độ cao chính nghĩa phán xét phê bình nó. Một người là vệ sĩ vô cùng trung thành với đất nước, coi việc bảo vệ quốc gia là nhiệm vụ của mình.

Khi Triệu Yến nói đến việc vì cô ta sử dụng thời gian học bỏ tức và nghỉ đông để đi du lịch nhiều quốc gia nên có một sự hiểu biết nhất định về vấn đề này, vì vậy càng muốn phê bình đất nước mà mình đang sinh sống thì Long Tuyền chỉ cười lạnh.

Anh thật đã nhìn lầm, cô gái Triệu Yến này căn bản không phải là một quản lý truyền thông cao cấp có suy nghĩ khôn khéo thông minh tỉ lệ thuận số tuổi của mình, cô là một người hay phẫn nộ và tức giận, cảm thấy trắng nước ngoài thì tròn hơn trắng ở đây.

Long Tuyền rất muốn nói với cô rằng cô không điều tra thì không có quyền lên tiếng. Cô không ở sâu trong lòng đất nước họ, không phải là một công dân chính thức mà chỉ là những lần du lịch ngắm cảnh ngắm người mấy ngày tựa như cưỡi ngựa xem hoa thì sao có thể thực sự hiểu rõ nó, nhìn thấu nó? Sở dĩ chúng ta có bất mãn với Tổ quốc là vì chúng ta được sinh ra, trưởng thành ở đây, vì vậy ngày càng hiểu rõ, càng hy vọng nó thay đổi.

Anh muốn nói một nhà báo chân chính thì nên hướng dẫn dân chúng nên đối đãi với Tổ quốc một cách lý trí hơn, lạc quan mong đợi nó phát triển mà không phải hướng nhân dân lấy tự do ngôn luận làm đòn bẩy để càng thêm chán ghét xã hội này, tiến tới việc muốn thoát ly khỏi nó, thậm chí lật đổ nó!!

Nhưng nếu nói ra những lời này với một người chỉ có sự miệt thị và không cam lòng trong mắt thì chẳng có ý nghĩa gì hết, vì vậy Long Tuyền chỉ tìm một kẻ hồ hơ nhỏ trong quá trình diễn thuyết của cô mà lạnh nhạt nói: “Cô thích đi nước ngoài mua đồ sao? Thật đáng tiếc, vì nghề nghiệp của tôi có nguyên nhân đặc biệt nên người thân bị hạn chế xuất ngoại.” Thật ra thì cũng không phải tuyệt đối không thể ra nước ngoài du lịch, chỉ là cần nội bộ thẩm phê mà thôi, nhưng anh cố ý nuốt nửa câu còn lại không nói.

“Cái gì?” Triệu Yến khẽ sùng sốt, cô cảm giác như mình sắp thuyết phục được anh lính ngu ngốc có đầu óc dạng lập phương rồi, bỗng không ngờ anh ta lại nói một câu như vậy.

Ý anh ta là mình không thể giả cho anh ta có đúng không??

Thôi đi, ai mà thêm...!!

Ăn xong bữa trưa Triệu Yến liền lập tức bày tỏ: tôi nghĩ chúng ta không cần thiết phải tiếp tục nói chuyện với nhau nữa, sau đó đứng dậy lễ phép tạm biệt, một đi không trở lại.

Thôi đi, ai mà thêm...!! Không trở lại là tốt nhất. Long Tuyền cũng quăng cho bóng lưng của cô ta một ánh mắt khinh miệt sắc lạnh, sau đó gọi người phục vụ mang lên một phần cơm rang trứng. Vừa rồi vì duy trì hình tượng nên anh ăn rất lịch sự, nhưng chút đồ ăn này không đủ để anh nhét kẻ rằng.

Người là sắt cơm là thép. Xem mắt không thành công cũng không sao, nhưng bụng thì phải lấp đầy!!

Đợi đến khi ăn hết số cơm có trong chiếc đĩa tinh xảo, phân lượng tổng cộng lại cũng không được 2 lượng, trứng gà không thấy đâu thì Long Tuyền hoàn toàn buồn bực. Anh nghĩ thầm: thời gian ở trong bộ đội quá lâu, ăn bữa trưa miễn phí đến mức nghiện nên đã tách rời với xã hội rồi... Long Tuyền không tiếng động rơi lệ.

Sau bữa cơm trưa, thấy thời gian vẫn còn sớm Long Tuyền liền đi bộ dọc theo đường Hồng Tinh về phía Nam chếch hướng Tây 35 độ, mục đích là đường Xuân Hi ở trung tâm thành phố để xem náo nhiệt để bổ sung một chút kiến thức về cảnh đẹp ở quê hương sau nhiều năm xa cách.

Trên đường đi anh thuận tay mua hai cái bánh bao nhét vào bụng, sau đó vừa bước nhanh về phía trước vừa tiếp tục suy nghĩ về kế hoạch huấn luyện đáng chết mà đội trưởng đã giao.

Mặc dù đội trưởng Chu Tinh Khiết kia có dung mạo rất âm hiểm láu cá, thỉnh thoảng lại hay lâu bầu thế nhưng rất nghiêm túc trong công việc. Từ trước tới giờ khi bố trí nhiệm vụ đều là nói một không hai, anh ta đã nói khi trở về phải có bản kế hoạch hoàn chỉnh, như vậy thì nhất định sẽ chờ Long Tuyền đúng hạn nộp lên, tuyệt đối không chấp nhận bất kỳ lý do gì để trì hoãn.

Cho nên dù đang đi dạo phố thì trong đầu anh vẫn phải chia làm hai não, một não thì nghỉ phép, còn một não thì phải tiếp tục thực hiện nhiệm vụ suy nghĩ. Có những lúc bị bóc lột một cách quá ngoạn mục, Long Tuyền lệ nóng doanh trường chỉ muốn ngửa mặt lên trời thét dài – đội trưởng, anh có thể chỉ giao cho tôi những nhiệm vụ vinh quang mà không nặng nề không???!!

Đi dạo một vòng lớn Long Tuyền cảm thấy nơi này cũng không có gì để ngắm, trái phải trước sau vô cùng nhiều người, vì bản thân anh có bản năng tự phòng bị với những người tiếp xúc quá gần nên ở đây khiến anh cảm thấy không được thoải mái lắm. Chỉ trách thần kinh anh quá nhạy cảm mà thôi.

Vì vậy Long Tuyền kết thúc thời gian ngắm cảnh của mình, anh chạy chậm về phía vòng ngoài trung tâm thể dục Kim Ngưu ở hướng Tây Bắc cách đây 10km. Đây là địa điểm hẹn gặp đối tượng xem mắt thứ tư của anh – quán trà trong sân vận động.

Lại nói tại sao Long Tuyền luôn dùng phương thức chạy bộ hoặc đi bộ thay cho giao thông công cộng của thành phố là xe buýt?? Đó là vì anh cảm thấy khoảng thời gian mà anh chờ xe hoặc bị kẹt xe thì anh đã sớm đi bộ đến nơi rồi, nhân tiện hoàn thành nhiệm vụ rèn luyện hàng ngày.

Bộ binh, bộ binh có nghĩa là binh lính phải đi bộ chứ sao.

-Hết chương 10-

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Vô tình trông liễu liễu lên xanh

Khi đi tới trung tâm thể dục Kim Ngưu thì Long Tuyền cảm thấy hơi kinh ngạc vì đối phương còn đến sớm hơn anh, hiện giờ cô gái ấy đang ngồi chờ trong quán trà. Đây cũng là một quán trà ngoài trời, lq/d bốn phía xung quanh là cây cối xanh tươi. Hai người ngồi dưới gốc cây tán gẫu, thỉnh thoảng có vài cánh hoa nhẹ nhàng phiêu đảng rơi xuống khay trà hoặc đầu vai bọn họ.

Cô gái này có tên là Hồng Hiểu Đình, tốt nghiệp đại học Chính Trị và Pháp Luật, hiện đang công tác tại toà án cấp cao của tỉnh, mặc dù gia cảnh bình thường nhưng chính bản thân cô lại rất mạnh mẽ. Tướng mạo cô bình thường, ăn mặc cũng tương đối chất phác, quần vải màu rậm nắng, gương mặt không trang điểm, tóc được búi cao, mắt to mày rậm da hơi đen, chiếc cằm hơi rộng nên cô có một khuôn mặt vuông.

Nhìn vẻ ngoài của Hồng Hiểu Đình thì cô là kiểu người đứng đắn nghiêm chỉnh, rất phù hợp với tính chất công việc của cô. Tuy nói rằng việc nhìn gương mặt như vậy hơn phân nửa thuộc về phong kiến mê tín, nhưng vì đã điều tra nhiều người nên ít nhiều gì anh cũng biết xem tướng mạo. 10q9đ Mặt tuy tâm sinh*, công việc xem tướng nhiều lúc cũng sẽ có những tác dụng phụ trợ trong việc phá án.

*Mặt tuy tâm sinh: tâm như nào thì sẽ có gương mặt như thế

Sau một hồi tán gẫu quả nhiên suy nghĩ này của anh đã được kiểm chứng. Ngoài Lâm Lung ra thì cô là người đầu tiên nói chuyện tương đối thuận lợi với Long Tuyền. Công - kiểm – pháp và người làm lính vẫn có thể có tiếng nói chung nhất định, ít nhất bọn họ có tín ngưỡng giống nhau.

*Công – kiểm – pháp: Công an, kiểm sát, tư pháp.

Có lúc Long Tuyền đột nhiên cười nghĩ, có phải những cô gái không thích trang điểm sẽ hẹn đối tượng xem mặt ở những quán trà xinh đẹp vào lúc không phải giờ cơm, còn những cô gái ăn mặc tinh xảo coi trọng phong cách lại có chung một quy tắc là thích hẹn vào giờ cơm ở những cửa hàng cà phê hoặc nhà hàng Tây trong trung tâm thành phố?

Anh nghĩ rằng dạng người trước phải khá cẩn thận lý trí, nếu như xem mắt không thành công cũng không mất một bữa cơm của nhà trai. Tuy nói rằng ăn một chút gì đó cũng không tính là đắt, 1/q3đ nhưng họ không muốn thiếu bất cứ gì của đối phương. Mà dạng người sau chính là muốn nhìn xem nhà trai mà mình hẹn xem mặt có thể bỏ ra được một số tiền vì mình hay không, thuận tiện cẩn thận quan sát xem cách ăn nói của họ có thoả đáng, tư thế ăn cơm Tây có làm mình mất thể diện hay không. Bị mất mặt một lần không sao cả, quan trọng là đừng bị mất mặt cả đời.

Khách quan mà nói thì Long Tuyền thích dạng người trước hơn, bởi vì theo như những gì đã nói thì anh chính là người tục tũn thô thiển, không thích đi những nơi hoa mỹ, bản thân anh cũng không phù hợp.

Từ ba giờ đến năm giờ chiều, Long Tuyền và Hồng Hiểu Đình trò chuyện với nhau rất tốt. Thậm chí anh còn phỏng đoán, hôm nay anh mới hẹn gặp Hồng Hiểu Đình một lần vậy có cơ hội phát triển hay không?

Thế nhưng vào lúc năm rưỡi cô ta nhìn đồng hồ, cảm thấy lần xem mắt này đã có thể kết thúc, 1-q,đ vì vậy bắt đầu phát biểu “bản kết án”: “Chúng ta chỉ có thể làm bạn bè, không thể làm tình nhân. Nguyên nhân rất đơn giản, anh là người bận rộn, tôi cũng vậy. Nếu tương lai có con nhỏ thì chỉ có thể giao cho ông bà nội, vậy thì khác gì trẻ em ở nông thôn, không thân thiết với mẹ, ngay cả cha cũng không nhận biết.”

Hồng Hiểu Đình nói những đứa trẻ không có cha mẹ thương yêu rất dễ xuất hiện vấn đề tâm lý, cô đã gặp không ít những bản án điển hình như vậy. Thậm chí cô còn yêu cầu Long Tuyền tìm một cô gái có công việc nhàn hạ làm vợ, như vậy cô ấy mới có nhiều thời gian và sức lực thay thế một người cha trông coi một ngôi nhà, có thể cho một đứa trẻ có được hoàn cảnh và tình thương hoàn chỉnh.

Long Tuyền im lặng gật đầu, vô cùng đồng ý với đề nghị của Hồng Hiểu Đình.

Bởi vì anh nghĩ đến tuổi thơ bất thường của mình, giống như cô nói là một tuổi thơ không có cha mẹ thương yêu. Khi cha mẹ nuôi thân mật ôm em trai – người con ruột của bọn họ thì một đứa trẻ được mua về nuôi như anh hoàn toàn là một nhân vật dư thừa. 19q3đ Không có vòng ôm, không có tình yêu chân chính, chỉ có thể đứng một bên nhìn và mong đợi.

May thay cha mẹ nuôi có một cuộc sống giàu có, sự nghiệp thành công nên trên phương diện vật chất cũng không bạc đãi anh. Mà Long Tuyền anh thì dùng sức liều mạng học tập, hy vọng được người khác khen ngợi, hy vọng có thể dùng phương thức này để tích cực lạc quan chờ cha mẹ đẻ đến, mà không phải sinh ra mặt trái bạo lực như bao người khác, không có con đường dễ tiến bước...

Vì vậy anh vô cùng đồng ý quan điểm của Hồng Hiểu Đình nên đành mang theo tiếu kết thúc lần xem mắt này. Hai người kết bạn rồi rời khỏi trung tâm thể dục, sau đó lễ phép nói tạm biệt rồi đường ai nấy đi.

Sau khi về nhà, mẹ Long nghe con trai rồi rầm rĩ nói hai lần xem mắt hôm nay đều thất bại liền tức giận, lq,đ ngay lập tức mắng anh một trận, sau đó quy kết nguyên nhân con trai bảo bối của bà xem mắt không thành công là do cách ăn mặc dân công của anh.

Không cần suy nghĩ cũng biết là như vậy!! Con trai bà muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn vóc người có vóc người, trình độ học vấn đủ cao, tiền lương không thấp, sính lễ cũng rất nhiều, chỉ có công việc không được phù hợp lắm mà thôi. Thế nhưng vẫn có thể giải ngũ chuyển nghề mà, vấn đề nhỏ này rất dễ giải quyết!! Điều duy nhất khiến người khác ngứa mắt chính là cách ăn mặc như thổ dân của anh!!

Vì vậy, sau bữa ăn tối Long Tuyền bị anh trai Lưu Điền và chị dâu điên cuồng yêu mua sắm của mình lôi đến con đường Xuân Hi mà buổi chiều anh mới đi qua, mục tiêu chỉ có một – cửa hàng quần áo.

Trên đường đi Long Tuyền không ngừng cường điệu lặp đi lặp lại nói buổi chiều mình mới đi dạo qua, lqđ không thấy có đồ hợp ý, lại bị anh trai đang lái xe liếc mắt một cái đập chết ngay ý tưởng: “Em cho rằng anh không biết em đi dạo phố như nào ư?? Đúng là em “đi dạo phố”, chỉ đi trên đường phố mà không vào cửa hàng!! Kháng nghị không có hiệu quả, bác bỏ. Cảm miệng rồi đi theo. Thật là, chiến trường cũng lên rồi còn sợ đi dạo phố, cũng không ai để cho em tự chọn trang phục, chỉ cần đứng đó là được, chị dâu sẽ chọn giúp em.”

“À...” Long Tuyền cúi đầu xuống chấp nhận anh trai mình cường thế* chỉ huy. Trong lòng nghĩ thầm: chịu đựng đi, dù sao cũng là tốt cho mày. Nếu không phải thời gian học đại học đột nhiên thân thể anh cao thêm 10cm, thêm vào đó là những năm gần đây anh không ngừng rèn luyện khiến cho thân thể càng thêm cường tráng khiến quần áo cũ ở nhà không còn vừa nữa thì anh tuyệt đối sẽ mặc những bộ đồ trước kia của mình.

*cường thế: ở đây có nghĩa là cường thế bức ép, chứ không phải khí chất cường thế của anh trai Lưu Điền nên mình để là “anh trai mình cường thế chỉ huy” nhé ^^

Đúng là Long Tuyền rất ghét việc đi dạo phố, ăn cơm đánh răng tắm rửa anh có thể giải quyết hết trong vòng 15p, lq,đ sao có thể có thói quen đi dạo cả một buổi tối chỉ vì mua một bộ quần áo?? Hơn nữa những bộ quần áo này là để mặc cho một người xa lạ nhìn.

Từ Thái Bình Dương đi dạo đến Vương Phủ Tỉnh, sau đó là Nhân Hoà Xuân Thiên và Mỹ Mỹ Lực Thành. Long Tuyền thật thà đi theo phía sau chị dâu đảm nhận công việc của cây treo đồ, mặc cho chị dâu đặt từng bộ từng bộ quần áo lên người mình, sau đó anh bất đắc dĩ phát hiện ra những con số lẻ RMB* trên bảng giá tiền càng ngày càng nhiều. Anh không hiểu vì sao một chiếc áo sơ mi chỉ cần nhẹ nhàng xé một cái là rách cũng phải từ 1000 đến 1 vạn.

*RMB: Nhân dân tệ (chữ Hán giản thể: 人民币, bính âm: rénminbì, viết tắt theo quy ước quốc tế là RMB) là tên gọi chính thức của đơn vị tiền tệ nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa (nhưng không sử dụng chính thức ở Hong Kong và Macau)

Thôi, dù sao anh trai cũng là nhà giàu mới nổi, anh ấy muốn mua cho mình thì mặc đi, dù sao từ nhỏ đến lớn bị* anh trai chăm sóc yêu thương cũng đã phải** thành thói quen rồi.

*bị và **phải: ý là anh Long Tuyền nhà ta bị cưỡng ép đấy ạ (□)□)

Thời điểm Long Tuyền còn học mẫu giáo, vì Lưu Điền ham chơi không trông anh cẩn thận nên anh bị bắt cóc. lq,đ Bảy năm sau khi bị lừa bán rốt cuộc anh cũng được về nhà. Lưu Điền bị tuyệt vọng khôn lường trong mấy năm, lúc này áy náy, thương cảm và tình thân cùng nhau bộc phát nên phục vụ em trai mình như phục vụ lão tổ tông, chỉ thiếu móc tim móc phổi ra nữa mà thôi.

Chỉ cần Long Tuyền có thể sống tốt, tìm được một người vợ thì việc mua mấy bộ quần áo có là cái vẹo gì. Thậm chí Lưu Điền và mẹ Long còn cảm thấy em trai út vì không có người yêu thân mật nên mới cảm rở ở trại lính hàng năm không về nhà. Nếu đã kết hôn rồi, tuy rằng không hẳn là vì vợ con nhưng nhất định Long Tuyền sẽ giải ngũ.

Đây cũng chính là nguyên nhân chính mà mọi người chú ý đến vấn đề xem mắt của anh.

Vào đêm, ba người mua quần áo xong xách theo đồng núi nhỏ túi hàng trở về khu chung cư Tây Môn lân cận viện bảo tàng, lq-đ Long Tuyền ngủ ở nhà anh trai một đêm, theo như anh trai anh nói thì là ngủ chung một giường tiện việc nói chuyện để gia tăng tình cảm. Thật ra thì Long Tuyền muốn cự tuyệt đề nghị này, nhưng lại ngượng ngùng mở miệng.

Một đêm này, anh không ngủ được.

Sau khi làm lính anh đã không ngủ chung với anh trai nữa, vì vậy anh không quen với tiếng tim đập và tần số hô hấp của Lưu Điền, anh không quen có người nằm bên cạnh mình. lq,đ Có vài lần Lưu Điền đang ngủ say vô tình vờn tay chân đến gần, anh bỗng nhiên tỉnh dậy, thân thể phản xạ theo tự nhiên lập tức tiến vào trạng thái phòng thủ thậm chí là phản ứng tấn công.

Có lần nghiêm trọng nhất là khi Long Tuyền lấy lại tinh thần mới phát hiện thì ra anh đã sử dụng chiêu thức cầm nã thủ để hờ trên cổ Lưu Điền, tỉnh táo lại thì toàn thân anh toát ra mồ hôi lạnh. Nếu lúc anh trai anh đang ngủ mà có động tác phản kháng thì anh nhất định đã dùng lực ấn xuống rồi!!

Khoảng thời gian còn lại, Long Tuyền căn bản mở mắt nằm trên giường chờ trời sáng. Anh không dám ngủ, trong đầu lại nảy lên một vấn đề: chẳng lẽ anh không thích hợp kết hôn với một cô gái bình thường?? Ngộ nhớ anh cũng làm vậy với người vợ mới cưới, cho dù cô không bị bóp chết cũng sẽ bị hù chết.

Nhưng thời điểm anh ngủ cùng chiến hữu sẽ không xuất hiện vấn đề này, có lẽ đây là một loại ăn ý giữa bọn họ trong thời gian hơn một năm đồng cam cộng khổ. Như vậy tức là anh phải tìm một cô gái có thể khiến anh hoàn toàn tin tưởng và buông lỏng cảnh giác?? Khó khăn, thật TMD khó khăn!! Long Tuyền cắn răng, vô cùng buồn bực. Anh mang theo tâm tình buồn bực nằm đến khi sắc trời sáng choang.

Sau khi ăn sáng rồi đọc báo một lát xong, Long Tuyền một thân trang phục như thanh niên đô thị bước ra khỏi nhà, đi bộ một đoạn đường ngắn ngồi lên xe buýt số 4 đi đến một nhà hàng Tây trên đường Xuân Hi ăn cơm trưa với đối tượng xem mắt cuối cùng.

Thật ra thì anh rất muốn tiếp tục đi bộ, nhưng là quần áo và đôi giày mới dưới chân rất không phối hợp với anh, vì vậy anh đành đi xe buýt.

Đến phía Tây đường cái thì xe buýt dừng lại, Long Tuyền nghĩ đến hình như cô gái có tên Lâm Lung sống ở gần đây, không ngờ mới đảo mắt một cái đã thấy cô nhanh nhẹn lên xe!!

Thật là khéo. Long Tuyền cảm thán trong lòng, chưa kịp chào hỏi với cô thì đã thấy ánh mắt cô nhìn lướt qua anh thẳng đến phía sau, cô hoàn toàn không chú ý đến anh.

Được rồi, hết cách rồi. Chiều cao chênh lệch quá nhiều, anh không trông mong cô bé Lâm Lung nhỏ nhắn này sẽ ngửa đầu xem xét tướng mạo vóc dáng của người xa lạ bên cạnh.

Long Tuyền đứng ở phía sau lưng tài xế cách hơn phân nửa số người trong xe lặng lẽ quan sát Lâm Lung. Thật ra thì vừa nãy anh không kịp gọi đối phương còn có một nguyên nhân vô cùng quan trọng – về ngoài cửa cô có sự thay đổi thật lớn!! Thay đổi nhiều đến mức người có thể nhận dạng khuôn mặt nhanh như Long Tuyền phải mất hai ba giây mới có thể xác định đó chính là Lâm Lung.

Hôm trước cô mặc một bộ váy mềm mại, tóc thẳng trên vai. Hôm nay tóc cô được uốn xoắn gọn sóng, trên tóc còn mang một chiếc kẹp đính đá hình bướm bướm, khuôn mặt được trang điểm nhẹ, lông mi uốn cong, sắc mặt mềm mại, đôi môi màu hồng tròn bóng mê người, đôi khuyên tai trần châu màu đỏ nhạt nhẹ nhàng lấp lờ khiến cho tâm mắt người nhìn không nhìn được dừng tại vành tai khéo léo nhỏ nhắn kia.

Cô rất biết cách trang điểm, từng nơi được chăm chút đúng mức, cô tự nhiên dịu dàng hơn quản lý có vấn đề tài sản Tiểu Nam Nam, lại thanh thuần hơn quản lý truyền thông cao cấp Triệu Yến. Nếu không phải Long Tuyền đã từng gặp qua gương mặt không qua trang điểm của Lâm Lung thì trong chớp mắt vừa nãy tuyệt đối anh không thể phân rõ rốt cuộc cô có trang điểm hay không.

Cô mặc một chiếc váy lụa mỏng chiffon màu hồng nhạt vừa qua khỏi đầu gối, một đôi giày cao gót xinh xắn khéo léo và một chiếc lắc tay trần châu màu hồng khiến cô càng có khí chất phiêu dật duy mỹ.

Cô bé này... Long Tuyền đột nhiên cảm thấy không biết bản thân anh nên sợ hãi than hay là cười khổ. Chắc hẳn cô coi mình như món ăn trong mâm của người khác để xác định cách ăn mặc!! Biết anh là quân nhân, thậm chí là một quân nhân tương đối mộc mạc nên cô mới ăn mặc thanh lịch, uống một ly trà xanh tại quán trà trong công viên.

Thật là lợi hại, cách một ngày mà đã có thể thay đổi gương mặt, phong cách, ngay cả mùi vị trái cây thơm mát trên người cũng đổi thành mùi hương ngọt dịu, quả thật không khác gì bài kiểm tra hoá trang của bọn anh. Đây lòng anh khẽ cảm thán, lại khẳng định một lần nữa, nếu thành tích và thể chất của cô bé này có thể tốt hơn chút nữa thì tuyệt đối thích hợp cho việc nghiên cứu quan hệ quốc tế.

Đang nghĩ như vậy, Long Tuyền bỗng phát hiện nét mặt Lâm Lung không được bình thường. Lông mày cô khẽ nhíu lại, ánh mắt thường xuyên liếc về một người đàn ông tinh anh ở phía bên trái. Người nọ xách một chiếc cặp công văn màu đen đứng rất gần một cô bé học sinh cấp 3, dường như vị trí tay có gì đó bất thường.

Lúc đó Long Tuyền nghĩ là người đàn ông này đang định ăn trộm, nhìn qua lại phát hiện ra nữ sinh này mặc một chiếc váy ngắn, sắc mặt của cô bé cũng không tốt. Định thần nhìn lại, hừ, thì ra là bàn tay của hắn ta đang quấy rối!!

Ánh mắt Long Tuyền nhất thời lạnh lẽo, anh bắt đầu đi xuyên qua đám người trên xe buýt đến gần chỗ họ.

Anh cho rằng loại người này còn ghê tởm hơn cả ăn trộm. Ăn trộm cũng chỉ lấy tiền mà thôi, nhưng thứ mà người đàn ông này ăn trộm chính là trí nhớ hồn nhiên tốt đẹp và ăn trộm tốt của các bé gái với những người khác phái. Những cô gái có tuổi thơ hoặc thời kỳ trưởng thành gặp trường hợp quấy nhiễu hoặc xâm phạm tình dục, rất nhiều người sau khi lập gia đình sẽ xuất hiện vấn đề tâm lý, việc này còn nghiêm trọng hơn nhiều so với việc mất tiền.

Vào lúc anh đang muốn đến gần để ngăn cản hành động của gã đàn ông kia thì bỗng nghe được Lâm Lung thét lên một tiếng kinh hãi, sau đó dường như đứng không vững lao đảo về phía tên đàn ông mặt người dạ thú kia. Giây phút ấy chân trái cô duỗi ra, gót giày mảnh nhỏ cao hơn 7cm hung hăng đâm lên mu bàn chân của gã háo sắc, cùi chỏ tay trái thuận thế huých một cái khiến hắn ta ngã nằm xuống xe nâng chân hút không khí, kêu “ai ôi” thảm thiết.

Những người đàn ông bình tĩnh có nhiều và chặm trong xã hội như Long Tuyền cũng không nhìn được mà tròn to hai mắt. Này... này... đây là cô bé lịch sự thanh tú nũng nịu mà anh biết vào ngày hôm trước ư?? Một cước kia thật quá hung ác!!!

Long Tuyền không nghĩ rằng tình huống tiếp theo mới khiến anh mở rộng tầm mắt.

Tên sắc lang đó nước mắt lưng tròng, gào thét quát Lâm Lung không nắm vững tay vịn đập phải người hắn ta, mọi người đều cho rằng cô gái một thân mềm mại mỏng ảo, vô cùng yếu đuối dịu dàng này sẽ bị sợ đến không ngừng nói xin lỗi. Vậy mà ngoài dự đoán của mọi người, cô dùng thanh âm còn lớn hơn cả gã đàn ông kia gào lại: “Ai nói tôi không đứng vững?!! Đập đúng là anh!! Áo mũ chỉnh tề dạng chó hình người, tay chân có hành động bản thủ!! Xem ra anh là súc sinh mặc quần áo ra đường, đó là bóp tiền của người ta, không phải của anh!! Thấy cô giáo nhà trẻ cũng đã dạy dỗ của người khác

không thể cầm, tôi thấy anh nên cút vào trong bụng mẹ cái tạo lại một lần nữa đi!!”

Long Tuyền nghe vậy thật muốn vỗ tay khen hay. Thật là nhanh trí, từ tên háo sắc nhảy mất đã thành ăn trộm, như vậy thì cô bé bị quấy rối cũng không lúng túng, mắng cũng có thể chửi mắng sung sướng. Hơn nữa cô mắng người vô cùng hay, không có một chữ thô tục nhưng cũng rất xúc phạm hấn ta.

Gã đàn ông kia mặt tái xanh bò dậy, chỉ vào Lâm Lung gào lên giận dữ: “Ai, ai ăn trộm hả??! Quà thật cô muốn ăn đòn mà, lại còn dám mắng chửi người lung tung.”

Thấy không khí chỗ họ căng thẳng, người trên xe liền rời rít vây xem chỉ trích gã đàn ông kia, nhưng không một ai tiến lên gia nhập cuộc chiến, chỉ đơn giản thưởng thức màn trình diễn mỹ nữ đấu ác long mà thôi.

Long Tuyền mặt không biến sắc đi đến gần bên người Lâm Lung để bảo vệ cô gái có tính thần trọng nghĩa siêu cường này. Anh tính đợi tên háo sắc kia vừa động thủ thì sẽ bắt lại, làm lính không thể vô cớ đánh người, nhưng nếu như hấn ta có hành động làm hại đến quần chúng trước thì tính chất sẽ khác.

Nào biết hành động kế tiếp của Lâm Lung lại càng kinh người hơn. Tay phải cô vịn vào chiếc ghế ngồi bên cạnh, tay trái dè lên lần vấy sau đó nâng cao chân đá hấn ta đến lan can chỗ cửa sau xe. Đôi chân thành một đường thẳng 180 độ, chân trái tinh xảo dè trên ngực tên háo sắc, đôi mắt to sáng ngời mang theo sự coi thường và khinh bỉ hung hăng nhìn chằm chằm hấn ta.

“Theo tôi thấy anh mới muốn ăn đòn.” Tốc độ nói chuyện của Lâm Lung chậm lại, cằm khẽ nâng lên, đôi lông mày nhú lại, cô dùng giọng nói ngạo mạn và thần sắc khinh bỉ: “Thời điểm mẹ anh sinh anh để lại cuồng rôn hay ném cho người khác rồi?!”

*Câu này là một loại mắng chửi, tri kích đối phương là thai thần (cuồng rôn), tương tự như bệnh thần kinh nhưng cay độc hơn.

Người xem náo nhiệt xung quanh cười to, thậm chí còn có tiếng khen nổi lên bốn phía. Long Tuyền cũng muốn trầm trồ khen ngợi như bọn họ: Vô cùng anh tuấn. Mặc dù Lâm Lung ăn mặc vô cùng dị dăng, nhưng hành động của cô lại có vẻ đẹp trai lãnh khốc không nói rõ được, vô cùng anh khí!!

Đúng lúc ấy thì xe đến trạm, tài xế dừng xe mở cửa sau ra. Lâm Lung vì để cho những hành khách kia xuống xe nên đành buông chân xuống, mà tên háo sắc hai mắt dầm lệ yếu đuối vùng vẫy nói một câu: “Đồ đàn bà chanh chua, chúng mày chờ đó, tao sẽ tìm người đến thu thập chúng mày!!” Sau đó xoay người muốn chạy xuống xe thì bị Long Tuyền níu cổ áo kéo trở lại.

“Tài xế, đóng cửa lái xe.” Long Tuyền dồn khí đan điền quát lên, giọng nói kia tựa như đang nói “đóng cửa thả chó”, giọng nói trầm thấp khàn khàn lớn đến mức người trong xe thấp giọng nói đầu hàng. Sau đó anh xách gã đàn ông kia lên như xách một con gà, mặt lạnh nhìn hấn ta, dùng một loại sát khí bức người nhìn chòng chọc hấn ta hai phút, cho đến khi người này bắt đầu sợ run.

Long Tuyền dùng giọng địa phương ác ngạo mắng: “Mày đang nói ai?! Con rùa nhà mày mới thích ăn đòn!! Có bản lĩnh thì tìm tao so xem quả đấm của ai cứng hơn, xem ai thắng ai!!” Vừa nói xong anh liền quơ quả đấm vừa to vừa cứng như sắt thép trước mặt tên đàn ông háo sắc.

Thiếu tá Long Tuyền!! Thật không ngờ lại khéo như vậy??!! Tại sao lại là anh ta??!! Lâm Lung đứng một bên kính hãi, sợ đến mức thiếu chút nữa nhét năm ngón tay vào miệng cắn.

Giày da màu đen, quần tây màu nâu sậm, áo sơ mi nền trắng có hoa văn màu tím, hai nút áo trên cùng không cài để lộ ra cơ ngực bẽn lẽn, trên cổ áo còn cài một chiếc kính mát...

Oh My God~~...!! Ăn mặc như vậy rất giống một anh chàng lưu manh. Người đang cường chế sắc lang và nói tục lại chính là sĩ quan thiếu tá mặc đồ nguy trang, bắt cầu ngôn tiểu, nghiêm túc thoả đáng mà cô xem mắt vào ngày hôm trước??!!

Không thể nào, không thể nào, nhất định là cô đang gặp ác mộng... Lâm Lung tự thôi miên chính mình, sau đó bất tri bất giác ý thức được một vấn đề nghiêm trọng.

Ôi trời a!!!! Mình biến thành người đàn bà chanh chua trước mặt đối tượng xem mắt đẹp trai, đã vậy đang mặc váy còn làm ra hành động nâng chân đá người không văn nhã nữa chứ!!! Mặc dù dưới váy của cô có mặc quần bảo vệ, thế nhưng hình tượng...

Oh... Oh My God~~...!! Để cho tôi chết đi!! Tôi muốn đi mua miếng đậu hũ đâm đầu vào chết!! Lâm Lung rơi lệ ỉn~.

-Hết chương 11-

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Lính đặc chủng giống cậu chủ xã hội đen

Long Tuyền tức giận mắng tên háo sắc kia không đến một phút, nhưng người bị chửi thì lại cảm thấy thời gian rất dài. l.q.đ Chắc hẳn nguyên nhân là do bị ánh mắt vô cùng sắc bén của anh nhìn chằm chằm nên hẳn ta có cảm giác như đang bị lăng trì xử tử.

Cùng lúc đó, những người khách một phút trước còn đứng xem lòng đầy căm phẫn nhưng không giúp Lâm Lung, l-q5đ lúc này lại bị một thân cao thấp tản ra khí thế hung ác của anh dọa cho cả kinh đến thờ cũng không dám thờ mạnh. Bốn phía yên lặng như tờ, mọi người âm thầm nghĩ: người này không phải là xã hội đen chứ?!!

Lâm Lung nhìn xung quanh, trước sau ba mét không có người!!! Nếu bây giờ đang ở trên đường cái thì chắc hẳn trong phạm vi 10m xung quanh cũng không có ai dám đến gần anh ta đâu nhỉ. Khí thế kia, chắc chắn, quá là hung hãn!! Đột nhiên cô cảm thấy tên háo sắc kia thật phù hợp với câu nói tự làm bậy không thể sống. Không, chính xác thì kinh nghiệm ngày hôm nay đủ để thành bóng ma theo hẳn cả đời!! Thậm chí có khi còn mang đến chướng ngại chức năng cho hẳn ấy chứ.

Nhưng là... Đe dọa như vậy là được rồi chứ?? Lâm Lung nghĩ như vậy liền bước về phía Long Tuyền, ngón trở với chiếc móng được sơn màu hồng nhạt nhẹ nhàng chọc chọc vào cánh tay đang xách tên háo sắc kia, cô cảm thấy ở trong lòng: Ồ, đâm bất động, cứng quá!!

Hành khách xung quanh dùng nét mặt cô gái này thật trâu bò nhìn Lâm Lung, họ cùng chung một suy nghĩ: l-q5đ người đàn ông này hung hãn như vậy mà cô dám dùng ngón tay đâm cánh tay anh ta ư?!!

“Cái đó... Long... Anh Long...” Lâm Lung chần chờ không gọi tên đầy đủ của Long Tuyền, làm chuyện xấu không thể lưu danh mà. Cô cười với anh: “Như vậy thôi, tha cho hẳn một lần, nhờ may anh dọa người ta sợ đến bán thân bất toại thì sẽ ảnh hưởng đến chất lượng không khí lắm.”

Không muốn nhìn thấy hẳn ta không khống chế được bản thân mà cũng phải nói vãn nhả như vậy ư?? Long Tuyền khẽ nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Lung ở đằng sau, sau đó gật đầu mỉm cười một tiếng rồi buông lỏng cánh tay đang kiềm chế tên háo sắc kia ra. (chỗ này là đang nói đến chỗ tên háo sắc kia nhờ may sợ quá, k khống chế dc tè ra quần đây ạ □)□))

Mọi người chợt bừng tỉnh hiểu ra, thì ra là người quen, khó trách một nam một nữ đều hung hãn như vậy!! Cái này là vật hợp theo loài người phân theo đàn đây mà.

Lâm Lung bị nụ cười của Long Tuyền làm cho chấn kinh ngẩn ngang trong gió. Anh chàng mặt lạnh lãnh khốc cũng sẽ cười!! Khi anh cười lên bên gò má bên phải có một lúm đồng tiền!! l/q,đ Lúc trước anh vẫn không cười có phải vì không muốn người khác nhìn thấy lúm đồng tiền đáng yêu đó không??

Khi nhìn thấy nụ cười dịu dàng của anh, chỉ trong chớp mắt đó thôi mà Lâm Lung có cảm giác như mình bị điện giật, tim đập rộn lên hai chân nhũn ra. Nếu không phải Long Tuyền và ân nhân cứu mạng của cô có chiều cao quá khác biệt thì Lâm Lung đã muốn vọt lên hỏi xem có phải 12 năm trước tại một công trình ở Thành Đô* anh đã cứu một nữ sinh tóc ngắn suýt chút nữa đã bị tám gỗ đè chết hay không?

*Thành Đô: là một thành phố tại tây nam Trung Quốc, tỉnh lỵ tỉnh Tứ Xuyên, là thành phố thuộc tỉnh, đông dân thứ năm Trung Quốc (Nguồn: <http://www.wikipedia.com>)

Long Tuyền buông người nọ ra mặc cho hẳn chạy trốn, sau đó cúi đầu dùng giọng điệu bình hoà* và tiếng phổ thông tiêu chuẩn nói với Lâm Lung: “Hôm nay cô không giống như hôm trước.”

*bình hoà: ôn tồn hoà bình

“À, cảm ơn đã khen.” Lâm Lung thần nhiên đón nhận lời ca ngợi, sau đó lấy lòng nói: “Anh cũng không tồi, l0q3đ cảm giác rất... đặc biệt.” Lần này mới là lần gặp mặt thứ hai nên cô không thể phê bình trình độ thưởng thức trang phục của người khác. Nhìn cách ăn mặc như du côn của Long Tuyền, Lâm Lung chỉ biết dùng hai từ “đặc biệt” để khái quát tất cả những đánh giá của cô.

Sau đó cô cũng dùng tiếng phổ thông hỏi: “Rốt cuộc thì anh là người ở đâu, lần trước là tiếng phổ thông, nhưng vừa rồi anh nói khẩu âm Tứ Xuyên cũng rất chuẩn.”

Long Tuyền trả lời: “Ba tôi là người phương Bắc, mẹ tôi là người Thành Đô, bình thường lúc ở nhà tôi sẽ dùng giọng Tứ Xuyên để nói chuyện với bà.”

“Anh cao như vậy là vì có huyết thống của người phương Bắc ư?” Lâm Lung tiếp tục đặt câu hỏi, lần trước cô muốn nói ở Thành Đô mà có được một người đàn ông cao như anh thì đúng là hiếm thấy. Ngay sau đó cô thấy Long Tuyền gật đầu một cái.

Lâm Lung uất ức, vì sao à?? Mẹ tôi cũng là người phương Bắc, bà cũng rất cao, vậy vì sao tôi lớn lên lại có một chiều cao bị kịch như vậy!! Giận. Nữ Oa, tại sao khi tạo ra con người lại bớt xén vậy!!

Sau đó hai người nói qua tại sao mình ở chỗ này, đi nơi nào. Cuối cùng phát hiện ra cả hai đều đi xem mắt, hơn nữa địa điểm là cùng một chỗ!!

Thật là duyên phận!! l9q,đ Lâm Lung âm thầm cảm thấy trong lòng.

Long Tuyền nhớ tới chuyện vừa rồi, hơi tò mò hỏi: “Có phải cô đã từng học võ hay không?”

“Học võ gì đâu. Chẳng qua là tôi có thể giơ chân vô cùng thẳng, chỉ để hù dọa người khác mà thôi.” Lâm Lung buồn cười lắc đầu một cái, giải thích: “Mẹ tôi khi còn trẻ là diễn viên múa, từ nhỏ tôi đã bị buộc luyện dạng thẳng chân... kiến thức cơ bản.”

“Cô không sợ hẳn ta sẽ đánh thật?” Sau khi nghe xong, Long Tuyền cảm thấy trên trán mình có ba vạch đen. Chỉ biết dạng thẳng chân mà còn dám

mắng to một người đàn ông khỏe mạnh với chiều cao 177cm!! Thật là can đảm, có thể được coi là anh dũng phi thường rồi!!

“Mắng chửi người cũng phải nhìn sắc mặt người đó chứ...” Lâm Lung nghĩ thầm, dù sao hình tượng của cô cũng bị phá hỏng gần như không còn rồi nên việc nói nhiều cũng không tính là gì, vì vậy cô dứt khoát giới thiệu bí quyết của mình: “Đạp hấn ta một cái chính là để thăm dò, nếu như ánh mắt hấn hung ác lại gào to chửi người, như vậy tôi chỉ có thể giả bộ đáng thương nói xin lỗi. lq.đ Nhưng tầm mắt của hấn lại mơ hồ, vẻ mặt kinh hoàng đúng bộ dáng của kiểu người miệng cộp gan thò, vậy thì chính là nhát gan!! Dạng người áo mũ chỉnh tề như hấn ta chỉ có thể bắt nạt kẻ yếu, đó chính là chứng ngại tâm lý của những tên hiệp dâm, khụ khụ... còn những tên tội phạm thì khẳng định sẽ chột dạ, vì vậy chỉ cần hung ác hơn hấn thì sẽ không có chuyện gì.”

Long Tuyền im lặng gật đầu, hoàn toàn đồng ý với suy nghĩ về tội phạm hiệp dâm của cô!! Cô thật trâu bò!! Chỉ là việc mắng người đi đường Giáp mà còn suy nghĩ về vấn đề tâm lý tội phạm!! Anh lại cảm thán một lần nữa, quả thật người thì không thể chỉ nhìn bề ngoài. Hôm trước cô gái này còn là một cô bé lịch sự xinh đẹp nho nhã, mười phút trước cũng rất có phong cách thực nữ tao nhã, vậy mà chỉ lúc mình một cái đã thành khủng long phóng hoả, hiện tại lại là hình tượng hào phóng.

Anh ở bộ đội đã từng học cách phải che giấu ý nghĩ ở trong lòng như thế nào, khi ẩn núp điều tra thì cần dựa vào “nhân vật” để thay đổi bề ngoài của mình. Mà cô gái Lâm Lung này là tự học thành tài, cô hiểu được nên thu lại phong cách của mình trong những trường hợp nào. l-q.đ Thịnh thoảng sẽ giống như con chó lông ngắn vô hại lười biếng, có khi ở những trường hợp đặc thù sẽ giống như một con mèo hoang vurun ra những vuốt nhọn sắc bén của mình.

Không thể không thừa nhận cô rất khốc, không phải bề ngoài mà là tính cách.

“Lần sau nếu chỉ có một mình thì không nên làm như vậy.” Long Tuyền có ý tốt nhắc nhở: “Cô chỉ có thể phỏng đoán tình huống đại khái, nhưng không có bất kỳ chuyện gì chắc chắn sẽ xảy ra giống như những gì cô đã dự đoán. Nếu như đối phương thuộc dạng người có cảm xúc không ổn định, nhân cách có chứng ngại, một khi bị chọc giận hấn sẽ điên cuồng tấn công cô, lúc đó sẽ rất khó khống chế, vô cùng nguy hiểm.”

“À!! Cảm ơn đã nhắc nhở.” Lâm Lung vội vàng gật đầu tỏ vẻ đã biết. Cô biết nhân cách có chứng ngại, đặc điểm các loại hình căn bản cô cũng rất rõ ràng, cũng biết rối loạn nhân cách hoang tưởng, có bất mãn với xã hội, kiểu bạo phát, những tên tội phạm không thể ức chế được cảm xúc của mình trong tình trạng giận dữ sẽ dễ bị kích động. Lúc vừa rồi khi mắng người quả thật cô không suy nghĩ đến vấn đề này.

“Thật ra thì lúc học Đại học tôi đã học Taekwondo, cường thân kiện thể nhân tiện phòng thân.” Lâm Lung nói tiếp về đề tài này: “Nhưng lúc tôi đến lớp luyện võ là vào mùa hè, trong lớp tất cả đều là học viên nam, trong phòng thật là hôi, mùi mồ hôi, bệnh nấm chân... thấy vậy tôi liền từ bỏ việc học tập.”

Long Tuyền cup hai mắt xuống quét một vòng trên người cô: “Từ bỏ là đúng, nếu mục đích là phòng thân thì cô có học cũng vô dụng.” l0q.đ Anh nghĩ thầm, cô nương à, mặc dù mới vừa rồi cô rất khốc, nhưng việc cô vốn là một cô bé yếu ớt thì tôi không có nhìn nhầm đâu. Thật là, không ngờ chỉ vì mùi quá nặng mà từ bỏ.

Được rồi, quả thật lớp luyện võ có mùi, nhưng chấy máu rơi mồ hôi mới là đàn ông chân chính, người đàn ông nào mà không có mùi?? Cô phải đến căn cứ của chúng tôi, diễn tập, huấn luyện sinh tồn mồ mẫm lặn lội mấy đêm, không tắm không đánh răng không thay quần áo mà vẫn không bị hun chết đấy.

Nghe Long Tuyền nói cô có học cũng vô dụng, Lâm Lung bỗng cảm thấy kỳ quái. Gần đây cô vẫn tính đến chuyện đi học võ, nếu không học chút động tác phòng thân thì thỉnh thoảng đi du lịch một mình sẽ cảm thấy không an toàn. Nhưng vì sao học cũng sẽ vô dụng đây??

Long Tuyền giải thích: “Taekwondo chỉ có đẹp mắt mà thôi, tính phòng thân không mạnh. Ngoài ra thể trạng của cô quá kém, thân thể vừa gầy yếu lại nhỏ bé, nếu đứng trước mặt người có sức mạnh thì kỹ xảo nhỏ bé không có tác dụng.”

Không thể nào!! Ý anh ta muốn nói là người có vóc dáng nhỏ nhắn thì hoàn toàn không thắng được người cao lớn?? l-q.đ Lâm Lung cảm thấy hơi nghi ngờ, cô nhớ rõ trên TV có một tuyển thủ võ thuật của Trung Quốc thấp bé vẫn đánh bại người nước ngoài cao to mà, cái gì mà Judo lấy nhu khắc cương...

Long Tuyền lại nói quả thật là như thế. Luyện nhiều thì những người nhỏ bé cũng có khả năng chiến thắng, thế nhưng phải trải qua hệ thống huấn luyện tiêu chuẩn trong một thời gian dài. Hơn nữa để chiến thắng thì không thể chỉ dựa vào học tập là đủ. Nếu như tài năng kỹ thuật ngang nhau thì không thể tiến hành thi đấu, người nhỏ bé có hơi sức yếu hơn thì việc thua trận là điều không thể nghi ngờ.

Lâm Lung hỏi anh mình cần luyện bao lâu mới có thể đánh bại 2, 3 tên lưu manh nhỏ bé. Long Tuyền bình tĩnh mà nghiêm túc trả lời: “Không quá lâu, mười năm sẽ có chút thành tựu.”

Mười năm sẽ có chút thành tựu?!!! Anh đang trêu tôi à!! Cô gái nhỏ nổi giận, khinh bỉ nói: “Đây chính là lời kịch của Châu Tinh Trì khi đóng vai Trần Cận Nam đã nói trong ‘Lộc Đình Ký’.”

Long Tuyền mỉm cười một tiếng, nói: “Muốn học được tốt thật sự mất rất nhiều thời gian!! Thời gian ngắn thì không có ý nghĩa gì hết. Nếu như thế thì học Taekwondo không bằng học thuật phòng thân dành cho phái nữ, mà học thuật phòng thân thì không bằng học diễn kinh. l4q.đ Chỉ cần cô có thể chạy nhanh hơn bọn người xấu là được, đánh không lại còn có thể chạy trốn.”

Anh nói cho Lâm Lung biết người không có thể trạng mạnh mẽ, không có kinh nghiệm thực chiến phong phú thì học cái gì cũng giống như tự tìm đường chết.

Ví dụ như tên cướp chỉ muốn lấy được ít tiền, nhưng cô lại sử dụng thuật phòng thân cho người anh em của người ta một cước, hấn ta đau muốn chết nhưng vì lực đá kích quá nhỏ khiến hấn ta không hoàn toàn mất đi sức lực hành động, vậy hấn ta tuyệt đối sẽ dùng dao đâm cô để giải toả tức giận.

l6q4đ Hoặc cô sử dụng kỹ năng ném và kỹ năng vững chắc để ném đối phương qua vai hoặc đè ép động mạch xoay vận khớp xương, đáng tiếc lực không đủ, áp chế cận sát lại biến thành “yêu tình đánh nhau”, vì vậy tên cướp liền hưng phấn, khụ khụ, tiến hành cái gì mà xâm phạm kia...

Long Tuyền cũng học Lâm Lung thay những từ nhảy cảm bằng tiếng ho khan và “cái gì kia”, nhưng ý tứ đại khái thì cô tuyệt đối nghe hiểu. “Yêu tình đánh nhau” ai mà không hiểu, không phải là cái kia sao!!

Dù cho khuôn mặt của Lâm Lung có đánh phấn thì vẫn có thể cảm thấy một áng mây hồng đang nhanh chóng leo lên gò má cô.

“Anh...” Cô hít sâu một hơi, cảm thán nói: “Tại sao tôi lại có cảm giác anh hoàn toàn không giống như hôm trước. Chẳng lẽ là sinh đôi?? Hoặc là... hai mặt??”

“Đâu có khác, tôi đang hoảng nói thật.” Về mặt Long Tuyền vẫn nghiêm túc như trước.

Đang hoảng?? Đang hoảng??!! Lão ngài không cảm thấy những ví dụ mà anh vừa liệt kê và từ ngữ được sử dụng khiến người khác phải đỏ mặt sao?? Đây là lời nói mà người đang hoảng sẽ nói??!!

Dĩ nhiên Lâm Lung sẽ không nói những lời này ra trước mặt anh, cô đổi thành thái độ mềm mỏng phân bác: l[q3đ “Ngày hôm trước tôi cảm thấy anh rất hướng nội lại trầm mặc, hôm nay đổi thành hướng ngoại rồi sao??”

Long Tuyền nghiêm túc trả lời: “Tôi thật sự rất hướng nội, chẳng qua hôm nay biểu hiện hướng nội không quá rõ ràng thôi.”

Hướng nội còn có thể phân hôm nay và ngày mai ư?! Lâm Lung cảm thấy trên trán mình có ba vạch đen, nói: “Vậy thì thật là do không lộ rõ rồi, thử dùng kính hiển vi tìm xem sao.”

Thật sự cô có cảm giác Long Tuyền không còn là anh lính bắt cướp ngôn tiểu, cả người lãnh khốc như hôm nọ nữa. Hôm nay anh giống như một bức tranh được phác họa trên giấy, chỉ cần tô màu vào là lập tức biến thành con người thực. Anh già dặn còn đồ xã hội đen dọa người, biết nở nụ cười nói giỡn, cả người trở nên sinh động mà chân thật.

“Đến rồi.” Câu nói của Long Tuyền cắt đứt dòng suy nghĩ của Lâm Lung, anh gọi cô xuống xe.

Đứng ở trạm xe, cô bắt đầu nhìn hai bên trái phải nghi ngờ nghi, quán ăn kia cô đã đi rất nhiều lần nhưng vẫn không nhớ được đi đường nào tới đó. Là bên trái hay bên phải đây??

“Bên này.” Long Tuyền vừa nói vừa đi về phía bên cạnh. Lâm Lung thấy vậy thì vội vàng vui mừng theo sau. l-q,đ Cô nghĩ thầm, anh đúng là một con chó dẫn đường cao lớn trung thành. Nếu là tôi thì sẽ làm bộ như người ngoại địa* đi hỏi đường.

*ngoại địa: đến từ thành phố khác.

Đi tới địa điểm hẹn gặp mặt, Lâm Lung không nhịn được bắt quái hỏi: “Anh hẹn gặp vào lúc mấy giờ?? Là cô gái như nào?? Tôi hẹn gặp vào 12 giờ, nghe nói là một thanh niên IT tài tuấn.”

“12h30, một cô giáo chính trị trung học.”

“Cô giáo chính trị?” Lâm Lung nghĩ lại cô giáo chính trị bảo thủ cứng nhắc với biệt danh Diệt tuyệt sư thái của mình năm đó, rồi nhìn về Long Tuyền với một phong cách ăn mặc hoàn toàn mới. Nhịn, nhịn không được nữa cô khẽ bĩu môi cau mày.

Lúc trước Long Tuyền đã chú ý tới đánh giá “cảm giác rất đặc biệt” của cô, giờ lại kết hợp với cái cau mày liền biết cô nương này không hài lòng với trang phục của anh đây mà. l-q5đ Vì vậy anh khiêm tốn nhờ cô chỉ điểm. Anh nghĩ khẩu vị của chị dâu hơn 30 tuổi nhà mình có thể không giống như những cô gái nhỏ đang trong thời kỳ tìm bạn đời.

“Thật ra thì không phải chị dâu anh chọn không tốt!! Anh mặc vào rất tuấn tú, rất thời thượng...” Lâm Lung không từ chối được thỉnh cầu của anh, không thể làm gì khác hơn đành nói thật: “Chủ yếu là tôi cảm thấy phong cách không phù hợp!! Anh là quân nhân, quân nhân mặc thường phục cũng phải có phong cách quân nhân mà không thể chỉ nhìn xem có đẹp trai hay không.”

Cô nương Lâm Lung học thiết kế thời trang khá là khó chịu chỉ ra chiếc quần tây với chất vải sáng bóng và đôi giày da khiến người khác có cảm giác như anh là một người lỗ mãng hoặc một tên công tử ăn chơi.

Áo sơ mi nền trắng với những hoa văn hình dây leo dạng Baroque được sắp xếp bất quy tắc. l-q;đ Màu sắc hoa văn này vốn là muốn phơi bày phong cách quý tộc xa hoa, nhưng vì cơ thể Long Tuyền vô cùng cường tráng khác với công tử thư sinh yếu đuối, nên loại phong cách thời trang này kết hợp với chiếc quần tây thời thượng hiển nhiên sẽ khiến người khác có cảm giác anh là cậu chủ xã hội đen.

Lâm Lung bỗng nhiên vui vẻ, cười nói: “Hon nữa anh nói tên mình họ Long, dòng họ này thật khí phách, nghe thật giống như tổ Tam Khẩu của Nhật Bản hoặc cậu chủ của hội Tam Hợp ở Hồng Kông.”

Cô giả giọng nói của ông chủ xã hội đen ở Hồng Kông khi gặp mặt đối phương để trêu chọc anh: “Thì ra là Long thiếu, hân hạnh hân hạnh!!” Nhân tiện còn chấp tay chào Long Tuyền. Cô giải thích: “Xem mắt thì nên ăn mặc phù hợp với nghề nghiệp của đối phương, tốt nhất là hơi bảo thủ. Nếu đối tượng của anh là người làm nghệ thuật, như vậy nên ăn mặc vô cùng hình tượng, vô cùng tuấn tú. Nhưng đối tượng ngày hôm nay là giáo viên, hon nữa là bộ môn chính trị, cách ăn mặc như này thật không phù hợp.”

Long thiếu?! Lại bị trêu đùa!! Long Tuyền vô cùng buồn bực, các chiến hữu trong đội rất thích gọi anh như vậy, nếu nhạo báng thì là Long đại thiếu gia, nếu thân mật thì tình lược gọi Long thiếu, trực tiếp hơn thì gọi anh là thiếu gia. Sau nhiều lần kháng nghị không có hiệu quả Long Tuyền đành cam chịu danh hiệu tựa như công tử ăn chơi - “Long thiếu” này. Người khác có rất nhiều danh hiệu cực kỳ khốc, thế nhưng đến lượt anh lại là một cái danh hiệu vô cùng tà ác luôn đi theo bên người. Dĩ nhiên cái danh hiệu này vẫn khá hơn biệt hiệu Chu Bái Bì của đội trưởng, không tính là quá bị kịch.

Anh thật không ngờ rằng danh hiệu này lại bị Lâm Lung gọi ra. Long Tuyền hơi suy nghĩ một chút, gờ tay lên nhìn đồng hồ rồi nhanh nhẹn nói với cô: “Còn một tiếng nữa mới đến giờ hẹn của cô, cô lập tức giúp tôi chọn một bộ khác đi, cảm ơn. Những chuyện như chọn quần áo tôi không am hiểu.” Tuy nói mặc cái gì cũng không sao, thế nhưng anh không muốn để lại ấn tượng mình là một cậu chủ xã hội đen với người ta.

Lâm Lung ngạc nhiên, ngay sau đó ưỡn ngực lên rất đắc ý chấp nhận: “Không thành vấn đề, việc này là chuyên môn của tôi, cam đoan anh sẽ hài lòng!!” Sau đó lại hơi chân chò hỏi: “Ừm. cửa hàng gần đây ở chỗ nào?? Anh dẫn đường.”

Long Tuyền im lặng ngẩng mặt nhìn một hàng chữ to của hàng nhập khẩu ngay bên cạnh rạp chiếu phim Vương Phủ Tĩnh, khẽ hất cảm ý bảo Lâm Lung là nơi đó, cửa hàng đang ở ngay trước mắt rồi. Anh nghĩ thầm: cô bé này khi đi dạo không hề nhìn hoàn cảnh xung quanh!! Nhìn dáng vẻ của cô nếu bị lừa bán tại chính thành phố mình lớn lên có khi không tìm được đường về.

Hai người đi thẳng lên tầng 4 nơi bán quần áo nam. Vì Lâm Lung hoàn toàn không thể xác định được phương hướng nên cô yêu cầu Long Tuyền dẫn mình đi bằng con đường ngắn nhất, cố gắng không phải đi dạo từng cửa hàng trên tầng này. Anh gật đầu, nói không thành vấn đề. Vừa rồi khi đi lên thang máy anh đã nhìn bản vẽ toà nhà, phương hướng đại khái anh đã nhớ, còn lại chính là bản đồ bày bán để tìm được con đường ngắn nhất, cái này thì anh am hiểu.

Anh cho rằng Lâm Lung sẽ giống chị dâu anh, cửa hàng nào cũng muốn vào để anh thử 2, 3 bộ quần áo. Nhưng không ngờ cô chỉ nhìn thoáng qua bên ngoài vài cửa hàng, sau đó nhanh chóng đi qua tiến thẳng về mục tiêu kế tiếp.

Long Tuyền rất tò mò hỏi thăm nguyên do.

Cô nhún vai một cái, trả lời: “Phong cách không phù hợp. Bình thường vào mỗi quý chuyên gia thiết kế thời trang sẽ đưa ra một chủ đề, ý nghĩ này đại khái như nhạc đạo của những người học thiết kế thời trang. Ví dụ như anh ở trong cửa hàng có phong cách Hawaii thì hoàn toàn không tìm được phục sức của nước Anh. Nếu phong cách có sự khác biệt quá lớn với điều chúng ta cần thiết thì không cần đi vào.”

Lâm Lung vừa nói xong liền nhanh chóng đi vào cửa hàng ở bên cạnh. Cô cầm một chiếc quần dài màu đen, dùng hai ngón tay xoa thử. Nhẹ, cảm giác không tệ, chất liệu mềm mượt. Thôi, là sợi nhân tạo tinh khiết, mặc vào thời tiết mùa hè sẽ kín gió gây nên cảm giác không thoải mái. Cô giải thích sơ qua với Long Tuyền rồi nhanh chóng đặt chiếc quần kia xuống tiến, tới một chiến trường khác.

Cô cho rằng thứ mà Long Tuyền cần chính là quần tây tối màu loại vải bông pha với sợi tổng hợp tê-ri-len và áo sơ mi sáng màu. Vải bông nếu được kết hợp với polyester có màu sắc thanh lịch và độ sáng nhất định thì vô cùng phù hợp, nếp nhăn cũng rất nhỏ, hơn nữa còn có thể thấm mồ hôi, cả hai tính chất dễ nhìn và thực dụng đều có.

Rất nhanh cô đã tìm được hai thứ mình cần tại một cửa hàng. Một chiếc quần tây màu đen có những đường vân mờ hồ, sợi vải ka-ki. Áo sơ mi màu nâu nhạt hàng dệt pha. Lâm Lung cầm chiếc áo lên nhìn, ồ, là hai màu. Chiếc áo này ở dưới ánh đèn thay đổi giữa hai màu lông lạc đà và màu be. Cũng đúng, kiểu dáng tự nhiên đơn giản như vậy cần sợi tổng hợp đặc biệt một chút mới dễ nhìn.

“Hai cái này, mặc thử xem.” Lâm Lung tìm nhân viên bán hàng nói họ lấy kích cỡ phù hợp rồi nhét vào trong tay Long Tuyền. Có thể mua ở một cửa hàng là tốt nhất, tránh việc xếp hàng tính tiền hai lần.

Đồng chí thiếu tá vô cùng phối hợp cầm quần áo lên đi vào phòng thay đồ. Anh cảm thấy đi dạo với Lâm Lung nhẹ nhõm hơn nhiều khi đi cùng chị dâu, ít nhất cô dứt khoát chạy thẳng đến mục tiêu mà không dài dòng dây dưa.

Ngay sau đó Long Tuyền dùng một tốc độ mà người khác không thể tin được thay quần áo rồi bước ra.

Liếc nhìn lại, là một thân hình cao lớn cường tráng, quần tây đen thẳng tắp, áo sơ mi cổ đứng màu be với hàng cúc áo màu vàng được gài kín, trên hai cầu vai có vật trang trí như trong quân đội mơ hồ loé sáng dưới ánh đèn.

Đơn giản, hàm xúc, đẹp trai, vô cùng phù hợp với khí chất quân nhân của anh ta. Trong lòng bạn học Lâm Lung nhà ta hiện lên vô số cô gái háo sắc, hiển nhiên đồ đồng phục là có sức hấp dẫn chết người!!! Đừng quyến rũ tôi, tôi không chịu nổi, thật muốn nhào lên mà...

Long Tuyền không soi gương, dù sao thì anh cũng không hiểu về cách ăn mặc nên nhìn cũng như không. Nhưng khi đôi mắt anh quét một vòng nhìn nét mặt của mọi người trong cửa hàng, Lâm Lung há hê, nhân viên bán hàng kinh ngạc và hai người khách khác là một người phụ nữ đang chọn quần áo cho chồng mình. Ừm, chắc hẳn hiệu quả rất tốt, anh xác nhận.

Điều duy nhất Long Tuyền không hài lòng chính là quần áo anh đang mặc không được bày trên kệ mà là quần áo hoàn toàn mới lấy từ trong túi ra, vì vậy phía trên quần áo có nếp gấp.

“Được rồi, lấy cái này.” Lâm Lung vỗ tay quyết định, đầu tiên là quay đầu nói một nhân viên bán hàng ghi hoá đơn, sau đó nói với một nhân viên bán hàng khác lấy bàn là hơi nước của cửa hàng cho mình mượn, cô với Long Tuyền: “Anh thay ra rồi đi trả tiền, tôi là quần áo, nếu cứ như vậy thì không thể mặc ra ngoài.”

“Được.” Anh gật đầu đáp.

Trong nháy mắt khi anh xoay người vào phòng thay quần áo, Long Tuyền đột nhiên ý thức được một vấn đề, tại sao vừa nãy khi Lâm Lung nói đi thay quần áo suýt nữa thì anh đã phản xạ theo điều kiện trả lời “Rõ!”, giống như khi anh tiếp nhận nhiệm vụ mà đội trưởng bố trí vậy. Từ lúc đi đến cửa hàng bán quần áo nam, trừ việc anh dẫn đường chỉ hướng thì dường như anh bị Lâm Lung chỉ huy, hơn nữa còn thật TMD quen với loại chỉ huy này. Anh hoàn toàn không cảm thấy giọng nói của cô quá có sức mạnh, hành động vượt trên cả anh, còn anh thì giống như một anh lính nghe lời chỉ huy của lãnh đạo vậy.

Kỳ quái, thật là quá kỳ quái. Long Tuyền đang thay quần áo trong phòng nghĩ đến vấn đề nan giải này thì bỗng nghe được giọng nói kích động của hai khách hàng nữ ở bên ngoài.

“Cậu có cảm thấy người vừa rồi rất giống Severus Snape* không?” Người qua đường Giáp nhỏ giọng nói, thật đáng tiếc cô ta đã hoàn toàn đánh giá sai nhĩ lực của người đàn ông ở bên trong.

*Severus Tobias Snape: là một nhân vật hư cấu trong bộ tiểu thuyết dài 7 tập Harry Potter của nữ nhà văn Anh Quốc J. K. Rowling. Ông xuất hiện trong tất cả 7 tập tiểu thuyết và ngay trong tập đầu tiên Harry Potter và Hòn đá phù thủy ông đã tỏ ra mình là một con người khó chịu. Qua các tập tiểu thuyết, bức chân dung của Snape, một vị giáo sư khi nào cũng tỏ ra nham hiểm và thiên vị, nhân vật trung tâm của những tình tiết mờ hồ và đầy rối rắm, dần dần được hé lộ. (nguồn: <http://www.vi.wikipedia.org>)

Ngay sau đó người qua đường Ất nhỏ giọng phụ họa: “Đúng vậy đúng vậy, anh ta có vẻ vô cùng nghiêm túc, rất phù hợp với những loại trang phục nghiêm chỉnh như vậy, rất có khí thế!! Mặc dù cúc áo được cài hết nhưng vẫn có cảm giác vô cùng hấp dẫn.”

Severus Snape?? Là ai?? Ngôi sao nước ngoài ư? Long Tuyền cảm thấy hơi nghi ngờ, thay xong anh nhẹ nhàng đẩy cánh cửa phòng thay quần áo ra. Anh đang chuẩn bị bước ra ngoài, đúng lúc đó anh thấy Lâm Lung đi về phía hai vị khách nữ kia nhíu mày cười một tiếng: “Cảm thấy giống như giáo sư Snape... có một loại hấp dẫn cấm dục đúng không?”

“Đúng vậy đúng vậy, ý của tôi chính là như vậy.” Người qua đường Giáp vô cùng hưng phấn gật đầu nói: “Là cô chọn quần áo sao?? Khí chất hoàn toàn thay đổi!! Mới vừa rồi còn là hình tượng lang thang, hiện tại lại là hình tượng nghiêm túc, người háo sắc nhìn vào sẽ có cảm giác dụ hoặc!! Ăn mặc kín đáo mà vẫn hấp dẫn mới là hoàn hảo!!”

Hấp dẫn cấm dục??!! Đó không phải là trang điểm cho đẹp sau đó khó chịu ư?? Mới vừa rồi tôi cũng không lộ nhiều thịt mà?? Tại sao lại là “lang thang”??!! Long Tuyền ho một tiếng ý bảo các cô gái mau đổi đề tài, x cảm dụ hoặc tôi đây cần đi ra ngoài, đừng bàn luận vấn đề bát quái hạn chế người nghe này trước mặt bốn tôn.

-Hết chương 12-

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Là Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Cậu bé*, đừng trông mặt mà bắt hình dong

*Chỗ ngày nguyên bản là “hài đồng” nhé ^^

Long Tuyền đứng im ở một bên nhìn Lâm Lung là quần áo, thật không ngờ đôi tay nhỏ bé của cô lại nhanh như vậy. Thậm chí anh còn cảm thấy người chồng tương lai của cô nhất định sẽ rất hạnh phúc, cô đúng là một người vợ hiền.

Cô gái này lại một lần nữa phá vỡ phỏng đoán trước đó của Long Tuyền và sự chắc chắn của mẹ Long. Bọn họ đều cho rằng Lâm Lung là một tiểu thư nhỏ nhắn không biết làm việc nhà, thật không ngờ rằng, thậm chí cô còn không cần nhân viên bán hàng giúp đỡ một tay, bởi vì họ không am hiểu chuyện này bằng cô.

Lâm Lung giải thích, mẹ cô vì không thể làm diễn viên múa chính nên sau này khi lớn tuổi thì đổi nghề làm nhà thiết kế trang phục múa. Khi cô vừa tốt nghiệp trung học liền giúp mẹ thiết kế trang phục, trước khi giao hàng cho khách thì việc là phẳng là công đoạn cuối cùng. l/q.đ Một số người làm việc qua loa không cẩn thận chưa là phẳng áo đã đưa đi, cô là người chịu trách nhiệm cho lỗi hàng nên lại tự động thủ.

Vừa nói chuyện cô vừa nói Long Tuyền xoa nhàu những nơi có nếp gấp, rồi cô cẩn thận là hơi những chỗ đó. Xử lý như vậy thì quần áo sẽ không có vẻ quá mới.

Long Tuyền bĩu môi, nói: “Thật kiểu cách, rõ ràng là mới lại còn không được quá mới.”

Lâm Lung nhẹ nhàng cười một tiếng: “Không còn cách nào khác. Bình thường khi đi xem mắt nếu mặc những bộ quần áo quá mới sẽ tạo cho đối phương cảm giác anh quá coi trọng lần xem mắt này, khi đó nhà gái sẽ tạo nên những sức ép không cần thiết. Thậm chí đối phương còn cảm thấy người này bình

thường không có quần áo gì đẹp để mặc, là một người nghèo nàn.”

*Mình xin giải thích chỗ này một tẹo: Ý của Lâm Lung là nếu như mặc quần áo quá mới thì sẽ gây cho người nhìn cảm giác Long Tuyền quá coi trọng lần xem mắt này, và bình thường anh k có quần áo đẹp, chỉ có 1 bộ này nên phải để dành mặc vào những lúc quan trọng ^^

“Bình thường tôi đúng là không có quần áo gì đẹp, chỉ có quần trang và quần áo dân công nguy trang.” l-q;đ Long Tuyền mặc quần áo mới đã được là thắng còn mang theo hơi ẩm, anh đứng trong cầu thang máy im lặng nhìn trời. Từ lúc sinh ra đến giờ đây là lần đầu tiên anh biết đi xem mắt còn phải chú ý nhiều vấn đề như vậy.

“Dừng, anh mang đồ tập huấn và vài thứ quần trang không phù hợp ra để biểu diễn cái gì? Đây mới là nguyên liệu cao cấp nhất có được hay không.” Lâm Lung khinh thường chỉ vào túi xách trong tay Long Tuyền: “Những thứ này chỉ bán kiểu dáng và thương hiệu mà thôi. l-q;đ Thực ra may mặc là một nghề có lợi nhuận không nhỏ. Anh đừng nhìn giá chiếc áo kia trong cửa hàng rất đắt, thật ra thì nó không đáng bằng mấy tiền. Giá thành nguyên vật liệu và kỹ thuật chỉ chiếm khoảng 10%, hoạt động quảng cáo cho sản phẩm này nhiều lắm là 30% - 40%. Có nghĩa là trừ khi nó đã được giảm giá, nếu không các doanh nghiệp sẽ kiếm được một khoản lợi nhuận khổng lồ.”

Long Tuyền liếc mắt nhìn chiếc váy lụa mỏng mềm mại của Lâm Lung, nhìn kiểu gì cũng thấy đó là một chiếc váy hàng hiệu có giá trị xa xỉ, vì vậy anh nghi ngờ hỏi: “Váy... Quần áo cô mua không phải ở trung tâm thương mại?”

Lâm Lung nói hàng cô mua là hàng bị lỗi nên được giảm giá rất nhiều, sau khi mua về thì cô sửa chữa lại một chút, phần eo phía sau và ở lún váy cô đính thêm ít đá thành bông hoa, vì vậy sau khi chiếc váy được sửa lại thì càng độc đáo hơn so với nhà sản xuất.

“Chuyện tôi thích làm nhất là mua quần áo hạ giá, sau đó tự tay chỉnh sửa, lại phối thêm đồ trang sức để nó thoát nhìn vô cùng đắt tiền!!” Cô gái nhỏ vui vẻ nói, nhận tiện khoe khoang đồ trang sức của mình một phen: “Ừm, đây chuỗi bạch kim và dây chuyền hồng ngọc, l-q;đ lắc tay và khuyên tai trên châu đều là hàng thật. Khắp người không thể chỉ có hàng hạ giá được... Cần phải tiêu tiền một cách khôn ngoan, quần áo mặc vài lần là hỏng, nhưng đồ trang sức châu báu có thể sử dụng lâu dài, thậm chí giá trị của nó còn có thể bảo đảm”

Cô rất hợp với cha tôi, đều là những người theo chủ nghĩa thực dụng, Long Tuyền nghĩ thầm.

Đi đến nơi bán giày ở tầng 1 thì đã đến giờ xem mắt của Lâm Lung, cô không thể làm gì khác hơn đành nói Long Tuyền đi chọn một đôi giày da màu đen hoặc nâu sẫm, mũi giày hình tròn hoặc hơi tròn, đừng mua loại có mũi giày như mõm cá sấu. Cô lại nói với anh sau khi mua đồ xong thì gửi hết những túi xách kia lại không được cầm trên tay như một tên ngốc đi xem mắt.

Sau đó một mình cô với ý chí chiến đấu sôi sục đi theo con đường Long Tuyền chỉ đến nơi xem mắt. 1015đ Trên đường đi cô nhận được một tin nhắn của Long Tuyền, trong đó có địa chỉ email của bộ đội và địa chỉ email của anh, anh nói muốn làm bạn bè với cô.

Đến khi Long Tuyền chuẩn bị xong mọi thứ thì cũng là 12h20p. Anh đi đến nhà hàng Tây nơi hẹn xem mắt, vừa vào cửa đã thấy Lâm Lung ngồi ở vị trí gần cửa sổ chếch cửa ra vào, cô đang buồn chán nghịch điện thoại di động, chỗ ngồi đối diện cô không có ai, xem ra là đối phương đến trễ.

Sau khi dùng ánh mắt chào hỏi cô, Long Tuyền đi thêm mười mét ngồi vào một vị trí đối diện cửa, l-q;đ phía sau lưng anh là một bức tường. Thói quen lúc nào cũng phải giữ vững cảnh giác này đã được anh rèn luyện trong quân đội. Vì vậy ở những nơi công cộng anh sẽ không ngồi cạnh cửa sổ thủy tinh, cũng sẽ không mất cảnh giác đưa lưng về phía cửa ra vào.

Không lâu sau hai đối tượng xem mắt đã đến. Một người là đàn ông hơi mập mặc áo phông tay ngắn cổ bẻ, một người là cô gái mặc chiếc váy màu xanh xám mặt mũi tiêu tụy.

Lâm Lung nhìn vị “thanh niên tài tuấn” trước mắt mà không biết nói gì. Cô nhớ rõ cô đã khéo léo từ chối những người đàn ông có vóc dáng “mượt mà” trong bản giới thiệu của mình. Vậy mà người đàn ông trước mắt này có làn da bóng loáng, bộ dạng thì như một chiếc bánh bao lớn, trắng nõn non mềm, trên bánh bao còn phủ không ít vừng - đậu thanh xuân tăng tăng lớp lớp!!

Thường nói không cần quá coi trọng tướng mạo của một người đàn ông, nội tâm mới là điều quan trọng nhất, bộ dạng đẹp trai cũng không thể thay cơm ăn. Thế nhưng vấn đề là khi ăn cơm cô phải nhìn anh ta đấy!!! Thật là ảnh hưởng đến chất lượng bữa ăn mà...

Thật ra thì Lâm Lung không kỳ thị người béo, nhưng vì khi cô còn học tiểu học đã bị một cậu bé béo ức hiếp nên trong lòng vẫn có một bóng ma. Khi đó giữa học sinh nam nữ thường thích kẻ một đường giữa bàn học, nghiêm cấm đối phương vượt qua “ranh giới quốc gia”, l-q;đ họ gọi đó là đường vĩ tuyến 38*. Giữa Lâm Lung và cậu bé mập đó cũng kẻ đường vĩ tuyến 38 này, Lâm Lung ba còn cậu bé kia bảy. Vì cậu ta quá béo nên cần diện tích lớn, đáng thương cho cô gái bé nhỏ Lâm Lung thường bị chen lấn dấn cả người vào tường, hoặc là bị đẩy ra khỏi bàn học.

*Vĩ tuyến 38: Được chia thành vĩ tuyến 38 Bắc và vĩ tuyến 38 Nam. Vĩ tuyến 38 Bắc đi qua TQ và một số nước khác, nó có ý nghĩa quan trọng trong lịch sử bán đảo Triều Tiên

Nghĩ lại chuyện cũ mà sợ!!

Lâm Lung vô cùng buồn bực nhìn vị tiền sinh bánh màn thầu này, cô không ngừng nhắc nhở mình không được trông mặt mà bắt hình dong, cần phải nói chuyện từ từ với đối phương. Ai mà ngờ được càng nói chuyện cô lại càng tức giận buồn bực.

Sở thích hứng thú, cách giải trí, giá trị quan* của hai người hoàn toàn khác nhau!

*giá trị quan: quan điểm về giá trị, tiền bạc.

Lâm Lung thích đọc sách, thích âm nhạc cổ điển và văn nghệ điện ảnh, không hút thuốc lá uống rượu, l-q4đ không đi bar không đánh mạt chược, mà tiền sinh bánh bao uống rượu hút thuốc cái gì cũng thích, thích xem phim Hồng Kông và phim truyền hình, sở thích bên lề là mạt chược và đi bar. Hơn nữa anh ta còn cảm thấy Lâm Lung đánh đàn tỳ bà, đàn tranh vào lúc rảnh rỗi là chuyện vô cùng kỳ lạ, anh ta cho rằng cô nên xuyên đến cổ đại thì tốt hơn. Anh ta ngụ ý nói rằng bản thân mình chưa gặp ai mà kỳ quái như Lâm Lung, quá là quái dị.

Đã vậy anh ta còn phê phán quan niệm tiêu dùng của Lâm Lung quá mức bảo thủ và lỗi thời. Người trẻ tuổi sao có thể không chạy theo trào lưu, không mua sản phẩm điện tử đang thịnh hành chứ?/a.đ Điện thoại di động chỉ thịnh hành trong một tháng thì có sao, ít nhất thì mình được dùng trong thời kỳ nó thịnh hành nhất!! Việc dùng thẻ tín dụng trả góp hàng tháng là việc vô cùng bình thường. Cứ mua về hưởng thụ trước đã, còn trả tiền thì để sau, vô cùng dễ dàng mà lại thời thượng!!

Lý luận của anh ta khiến người kiên quyết không đổi điện thoại, năm nay phải kiếm đủ tiền sinh hoạt phí và tiền tiêu vặt như Lâm Lung cô nương rất khó tiếp nhận. Thật ra thì giá trị quan này cũng không có gì là sai, tóm lại hai người không có chung quan điểm nên không thể khai thông.

Nói đến giá trị quan, tiền sinh bánh bao lại quay trở lại chủ đề cách sống của Lâm Lung, một lần nữa phê phán cuộc sống không chuyên nghiệp và cách thức tiêu dùng như những người cổ hủ, thế kỷ bao nhiêu rồi mà còn thích nhạc dân gian??? Hiện tại đã không còn lưu hành tài nữ cầm kỳ thư họa cái gì cũng biết nữa rồi, có tài có mạo, lên được phòng khách xuống được phòng bếp vào được phòng ngủ mới là một cô gái tốt.

Nghe đến đó Lâm Lung thật sự nổi giận, đây mà gọi là xem mắt sao?? Quả thực là muốn ăn đòn mà!! Chẳng lẽ chỉ có chơi mạt chược đi bar uống rượu mới là cách thức giải trí tốt?? Rảnh rỗi tôi nghe nhạc đọc sách đánh đàn thì trêu chọc đến ai à??

“Người thích nhạc dân gian là kỳ quái ư?? Lúc rảnh rỗi đánh đàn tiêu khiển là việc sai trái à? Không ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố, cũng không ô nhiễm lỗ tai của anh. Cha tôi chính là người đánh đàn tỳ bà cho đoàn ca múa, cả đời ông đều đánh đàn!!” Lâm Lung tức giận nói, sau đó lườm anh ta một cái: “Anh có gan thì nói những lời này trước mặt cha tôi xem ông có dùng đàn tỳ bà đánh vỡ miệng của anh ra không?!”

Tiền sinh bánh bao rắc vừng trộn mắt nhìn Lâm Lung, cô gái này mới vừa rồi còn là thực nữ vậy mà trong nháy mắt đã biến thành khủng long bạo chúa. Cô xách túi lên, lấy ví rút tờ 100 nguyên rồi vỗ lên bàn, cứng rắn nói: “Tôi thanh toán tiền, anh cứ tự nhiên. Nhân viên, tính tiền!!”

Chờ đến khi người đàn ông kia ảo não rời đi, rốt cuộc thì Lâm Lung cũng thở phào một hơi. Cô nghĩ thầm: thật may còn chưa chọn đồ ăn, nếu không ăn vào lại phải phun ra!! Lại còn lên được phòng khách xuống được phòng bếp vào được phòng ngủ... một anh ta còn nói ra miệng với một đối tượng hẹn hò xa lạ được. Hơn nữa, thân là người Trung Quốc, chưa nói đến việc thích nhạc dân gian nhưng ít nhất cũng không thể chê bai xem thường như vậy.

Được thôi, đạo bất đồng bất tương vi mưu*!!

*Đạo bất đồng bất tương vi mưu: đây là một trong ba tiêu chí để kết bạn của Khổng Tử. Câu này có nghĩa là: tư tưởng, quan niệm khác nhau thì không cùng nhau bàn luận trao đổi được.

Uống một ngụm nước trái cây trong cốc của mình, Lâm Lung bất giác quay đầu lại muốn nhìn xem Long Tuyền đang làm gì, kết quả là bị dọa giật mình.

Một cô gái tóc tai bù xù ngồi đối diện anh không ngừng khóc, càng kinh sợ hơn đó chính là bên cạnh cô gái đó còn có một anh chàng không ngừng vuốt vai cô ta.

Ngất, đi xem mắt với người khác còn mang theo người bạn trai hiện tại của mình ư??

Long Tuyền liên tục gật đầu như đang đồng ý cái gì đó. Sau đó Lâm Lung thấy hai người kia mừng rỡ ôm nhau rồi khỏi bàn, đồng chí thiếu tá thấy cô cũng chỉ có một người như mình nên ra hiệu mời cô đến ngồi cùng.

“Có chuyện gì vậy??” Lâm Lung cảm cốc nước của mình bước nhanh tới, vừa ngồi xuống đã tò mò hỏi thăm.

Long Tuyền day trán bất đắc dĩ nói: “Gia cảnh anh chàng kia không tốt nên người lớn muốn chia rẽ hai người này, họ xin tôi trở về nói với người giới thiệu là tôi không coi trọng cô ta.”

“Ha ha, Lương Chúc phiên bản hiện đại!!” Lâm Lung vui vẻ cười nói: “Vây thiếu chút nữa anh đã trở thành Mã Văn Tài rồi!!”

“Mã Văn Tài cũng là người vô tội bị hại, trên đường đón dâu thật không may mắn cô dâu chết.” Long Tuyền cảm thán: “Nam nữ quen nhau luôn nói điều kiện trước, thật không tốt.”

“Việc xem mắt không nhìn điều kiện thì nhìn cái gì??” Lâm Lung hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ anh tin việc vừa thấy đã yêu?”

Long Tuyền lắc đầu, cái việc vừa thấy đã yêu này quá hư ảo, không thể tin.

Có lúc anh cũng không quá tin vào hai chữ “tình yêu” này, anh không hiểu vì sao phải có người mình thích đến chết đi sống lại; tại sao phải có người mình thích đến mức không nhận người thân; tại sao lại có người yêu đến hèn mọn mất chính bản thân... Vì “yêu” mà bị thương hoặc chết cái nào cũng có. Anh vẫn cảm thấy tình cảm này là không có ý nghĩa, cuộc sống có rất nhiều chuyện quan trọng hơn nhiều, không nên vì một người và một tình cảm hư ảo mà buông thả chính mình.

Anh cảm thấy nếu thật sự yêu nhau thì phải là đôi bên cùng vun đắp, ủng hộ nhau, sưởi ấm tâm hồn của đối phương... Long Tuyền dừng suy nghĩ lại, được rồi, thật ra thì căn bản anh không biết tình yêu là cái gì, bởi vì anh chưa bao giờ có một mối tình thật sự.

Vì vậy Long Tuyền không đề cập đến vấn đề tình yêu, anh nói với Lâm Lung: “Việc xem mắt nếu quá coi trọng điều kiện cũng là điều không tốt.”

“Thật ra thì chính là xem xét tình trạng!! Nếu nói điều kiện thì không chỉ có nghĩa hẹp là tài sản riêng, nghĩa rộng thì phải là...” Lâm Lung giơ ngón tay ra bắt đầu đếm: “Ví như nhân phẩm, tính tình, trình độ học vấn, năng lực, EQ, hình thức, sở trường, có thể làm việc nhà hay không... Những cái này cũng được coi là điều kiện. Nếu chỉ nói đến tiền thì quá là tầm thường rồi, tuy nói cơ sở vật chất quyết định kiến trúc thượng tầng, tiền là cơ sở. Thế nhưng thứ để duy trì một cuộc hôn nhân khăng định không thể chỉ có tiền.”

“Cũng đúng.” Long Tuyền gật đầu, sau đó lại gọi nhân viên phục vụ: “Chọn món ăn đi, tôi mời cô.”

“Vậy không tốt, cũng không phải là chúng ta xem mắt. AA* đi.” Lâm Lung lắc đầu.

*AA: chia đôi.

“Đừng khách sáo, vừa rồi cô đã chọn quần áo giúp tôi, chẳng lẽ muốn tôi chọn giúp cô một lần??” Long Tuyền cười nói: “Việc này có độ khó quá cao, khách quan mà nói thì tôi am hiểu việc ăn uống hơn.”

Lâm Lung vui vẻ, hớn hờ đồng ý lời mời của Long Tuyền.

Hai người ngồi đối diện nhau trong một nhà hàng Tây với hoàn cảnh trang nhã, nam cao lớn nữ ngọt ngào, cả hai đều ăn mặc không tầm thường, trai tài gái sắc vô tình hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của mọi người. Những vị khách đi ngang qua vô thức nhìn bọn họ nhiều hơn một lần, tần suất của nữ nhân viên phục vụ rót nước chanh đến bàn bọn họ cũng nhiều hơn.

Thật ra thì Long Tuyền không quen việc bị người khác nhìn trộm, vì những chuyện mà bọn họ thường làm cần bí mật để người khác không phát hiện. Nhưng Lâm Lung dường như hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của người khác, còn mặt dày vui vẻ giải thích: “Khi còn học Trung học và Đại học tôi đã từng diễn kịch trên sân khấu, thỉnh thoảng cũng tham gia cuộc thi đàn tranh nên đã quen bị người khác nhìn, vì vậy không bị lung túng nữa. Khi bị những người khác nhìn, chỉ cần xác nhận cúc áo hoặc khoá váy không có vấn đề gì tôi đều cho rằng bọn họ đang khen ngợi đáng về của tôi.”

Không lâu sau một phần bò bít tết chín sáu phần của Lâm Lung đã được đưa lên. Lâm Lung tiếc nuối phát hiện miếng thịt bò này mới chín được một nửa mà thôi, khi cắt còn có máu rỉ ra ngoài.

“Thật là, yêu cầu của khách hàng cũng không thể đáp ứng cho tốt, chất lượng phục vụ càng ngày càng kém.” Lâm Lung bĩu môi nói thầm.

Long Tuyền nhìn chiếc đĩa màu trắng của cô từ từ có những vết máu đỏ nhạt, khuyên: “Đừng ăn, nếu không gọi nhân viên phục vụ mang đi nấu chín thêm.”

Lâm Lung cười lắc đầu: “Nấu lại ăn sẽ không ngon. Không sao, tôi là Thao Thiết*, việc am hiểu nhất là ăn, cái gì cũng có thể ăn. Đừng nói là chín một nửa, ngay cả chín 2, 3 phần tôi cũng ăn quen rồi. Khi đó muốn thử xem bít tết chín 2, 3 phần mà người nước ngoài thích ăn rốt cuộc có mùi vị gì.”

*Thao Thiết: Trong truyền thuyết dân gian phương Đông, 10 quả trứng rồng khi nở ra chỉ có 1 con là rồng, con chín con khác thì hình dáng và sở thích hoàn toàn khác nhau. Những con vật này được dân gian sử dụng làm linh vật trang trí ở những vị trí, những vật dụng với những ngụ ý đặc biệt khác nhau. Thao Thiết là con thứ năm của rồng, là linh vật có đôi mắt to, miệng rộng, dáng vẻ kỳ lạ. Thao thiết tham ăn vô độ, được đúc trên các đồ dùng trong ăn uống như ngụ ý nhắc nhở người ăn đừng háo ăn mà trở nên bất lịch sự.

“Vậy cô đã ăn thử rắn và kiến chưa?” Long Tuyền há to miệng ăn cơm, vừa ăn vừa hỏi.

“Có mấy loại cũng ăn rồi. Đừng so sánh tôi với anh, những thứ tôi ăn nhất định là do con người nuôi và đã được xử lý an toàn đảm bảo vệ sinh, hơn nữa được nấu nướng đầy đủ gia vị. Nhưng có chuột là chưa từng ăn.” Lâm Lung nhún vai run một cái: “Nghe nói người Quảng Đông thích, ăn loại động vật đó mà không thấy ghê tởm u?? Nghĩ thôi đã thấy thật bẩn.”

“Chuột cũng được con người nuôi dưỡng trong môi trường vô khuẩn.” Long Tuyền giải thích, lại bổ sung: “Con người khi đói bụng, đặc biệt là khi đói đến gần chết thì ai còn quan tâm đến vấn đề vệ sinh nữa. Quãng thời gian chúng tôi huấn luyện sẽ đặc biệt để cho tân binh vượt qua chướng ngại tâm lý, ăn tất cả những thứ có thể bổ sung thể lực, nếu không ăn thì đào thải.”

Nghe anh nói đến chuyện huấn luyện, hai mắt Lâm Lung loé lên ánh sáng tò mò.

Thấy nét mặt này của cô Long Tuyền lập tức tỉnh táo, nhắc nhở: “Vì quy định nên tôi không thể nói.”

“À, đột nhiên tôi cảm thấy có một bài hát rất thích hợp với anh.” Không có chuyện bất quá để nghe nên Lâm Lung cảm thấy vô cùng tiếc nuối, l-q-đ cô cố ý lạc giọng hát mấy câu trong phim thiếu nhi cho Long Tuyền nghe: “Trên đầu tôi có sừng, sau lưng có cái đuôi, không ai biết tôi có bao nhiêu bí mật. Tôi là một con khủng long nhỏ, khủng long nhỏ, tôi có rất nhiều bí mật nhỏ, bí mật nhỏ cũng không nói cho cậu biết, cũng không nói cho cậu biết, không~ nói cho cậu biết...”

Sau khi nghe xong Long Tuyền dở khóc dở cười, vừa khen ngợi cô hát thật hay, vừa thỏa hiệp nói: l-q-đ “Cũng không phải là không thể nói, cô hỏi những gì cô muốn biết đi, tôi sẽ xem xét nếu trả lời được thì sẽ thỏa mãn một chút tò mò của cô.”

“Được được, yên tâm tôi sẽ không hỏi đến vấn đề nhạy cảm!!” Lâm Lung vui vẻ cười một tiếng, hỏi: “Các anh và ‘lính xung kích’ tuyển huấn giống nhau sao?? Cũng gọi là người bí đồ?”

Long Tuyền trả lời ba từ đơn giản: “Không nhất định.”

“Cái gì không nhất định?” Lâm Lung nghi ngờ.

“Tùy lúc chúng tôi sẽ thay đổi tên gọi để tránh bị lộ. Ví dụ về ‘lính xung kích’, người quản lý tân binh trong nhóm sẽ gọi là Thái Đầu, Khoai Tây, sau đó gọi là ‘lão A’ và Bí Đồ trong hai năm, năm nay lấy tên gì thì vẫn chưa xác định.” Anh giải thích.

Cô gái nhỏ nghe xong vui vẻ đề nghị: “Vậy có thể gọi là Quả Táo không?”

Tại sao muốn gọi là Quả Táo?? Long Tuyền vô cùng khó hiểu. Đường như Quả Táo quá ngọt ngào đẹp đẽ, không thích hợp với tình hình.

“Tốt quá, 1-q.đ quả táo rất ngọt ăn thật ngon.” Lâm Lung bắt đầu hào hứng bùng bùng tuyên truyền quan điểm của mình.

Cô nói trong một bộ truyện thanh tên “Thợ săn” có một người đàn ông vô cùng mạnh mẽ thích gọi đối thủ của mình là Quả Táo lớn, còn những thiếu niên nhiệt huyết chưa trưởng thành thì được đặt tên bằng các loại trái cây, việc mà ông ta thích nhất là chờ đợi trái cây non từ từ lớn lên.

Trong quá trình này ông ta giống như một người nông dân trồng cây, khi thân thể và tinh thần của những thiếu niên đạt được đến mức độ nhất định thì họ sẽ nhận được kích thích và mài luyện nhất định để có thể khoẻ mạnh phát triển. Nếu không thể phát triển thì ông ta sẽ đào thải họ, những quả táo phát triển tốt mới có thể trở thành đối thủ hoặc bạn bè của ông ta.

“Việc làm như vậy có giống việc chọn huấn của bọn anh không?” Lâm Lung suy đoán, lại tiếp tục kể chuyện: “Ông ta rất yêu thích những quả táo có ánh mắt sắc bén và có ý chí chiến đấu, cùng với những người có tinh thần dũng cảm tiến về phía trước. Cá nhân tôi cảm thấy đây thật sự là những điều có giá trị nhất để đánh giá phẩm chất của một người. 1-q.đ Một người nếu không có ý chí và nghị lực thì cho dù tài năng có mạnh hơn nữa cũng không thể vươn thẳng sống lưng chân chính thành tài!”

“Những điều cô nói cũng có giá trị để tham khảo.” Long Tuyền hơi tán dương gật đầu một cái.

Anh đồng ý với quan điểm của Lâm Lung, hơn nữa cô vừa nhắc tới “thợ săn” anh liền nghĩ đến những gì mình đã từng thể nghiệm. Venezuela – thợ săn huấn luyện tại trường học lính đặc chủng.

Hơn 500 ngày huấn luyện tàn khốc ấy anh phải dựa vào ý chí kiên định và tinh thần không bao giờ từ bỏ để tiếp tục cố gắng. Chỉ có thể chịu đựng những huấn luyện biến thái mà quý tại trường học mới có thể trở thành một chiến sĩ có sức chiến đấu mạnh nhất, 1-q3đ hung mãnh nhất và thông minh nhất. Mà bây giờ đại đội đặc chủng “Ám Dạ Kiếm” của bọn họ sử dụng phương thức chọn huấn* như của thợ săn trong trường học để tham khảo và làm tiêu chuẩn.

*chọn huấn: chọn lựa và huấn luyện

Lâm Lung thấy anh gật đầu, vui vẻ nói: “Có thể suy nghĩ đến tên gọi này trong quá trình bồi dưỡng người mới chứ?”

“Ừ.” Đồng chí thiếu tá lại gật đầu một cái nữa. “Thợ săn”... dường như có chút ý nghĩa.

Nghe được câu trả lời rõ ràng của anh, con người nhỏ bé tà ác tận sâu đáy lòng của bạn học Lâm Lung hai tay chống eo, 1-q/đ ngửa mặt lên trời cười dài.

Long Tuyền không biết rằng người nông dân trong truyện tranh “thợ săn” là một tên biến thái không hơn không kém. Lời kể của Lâm Lung chỉ là tô đẹp cho phần nửa sau của câu chuyện mà thôi. Anh không thích xem truyện tranh Nhật Bản nên hoàn toàn không hiểu được dạng biến thái này đến tột cùng là có bao nhiêu.

Vừa nghĩ tới Long Tuyền ở trên sân huấn luyện nghiêm túc gọi cái tên ấy lên, bộ dạng như một thằng hề lắc lắc eo nhỏ, yêu thích việc giết người, 10q3đ thỉnh thoảng còn có thể phát ra những tiếng cười gằn quái đản rồi nói lời kịch của mỹ nam BT, Lâm Lung liền không nhịn được muốn cười to thành tiếng. Thật là buồn cười mà!!

Nếu như trong số những người bị anh huấn luyện có người đọc được “thợ săn” thì không biết anh ta sẽ có loại cảm giác vui sướng đau khổ này không, vừa mệt mỏi muốn khóc vừa muốn cười thật lớn?? Nhịn, nhịn, ngàn vạn lần không được cười nếu không anh ta sẽ hoại nghi. Lâm Lung không ngừng âm thầm cảnh báo bản thân mình.

Sau khi com no rượu say, hai người ngồi tán gẫu với nhau hồi lâu, rất nhanh đã đến năm giờ. 1-q/đ Lâm Lung nói cô phải ăn bữa tối. 6h40 cô còn phải tới phố Thuận Thành để dạy đàn tranh, tiết học này vốn là buổi chiều hôm nay nhưng vì xem mắt nên phải dời xuống buổi tối.

“Cô là giáo viên đàn tranh cổ?” Long Tuyền kinh ngạc hỏi, hôm trước anh nghe nói cô thích đánh đàn cũng chỉ cho rằng đây là sở thích trong lúc rảnh rỗi, không ngờ đây lại là chuyên ngành của cô.

Lâm Lung gật đầu một cái, trả lời: “Đúng vậy!! Mặc dù tôi không tốt nghiệp học viện âm nhạc nhưng cũng là học trò của giáo sư nổi tiếng!! Những ngày cuối tuần và buổi tối thứ 3 thứ 4 tôi đều dạy, kiếm chút phí sinh hoạt.”

“Vậy tiền nhuận bút cô viết bản thảo chỉ để tiêu vặt?” Thấy Lâm Lung gật đầu, Long Tuyền hết ý kiến. 18q5đ Giáo viên dạy âm nhạc là một công việc vô cùng tốt, trên tài liệu chỉ nên viết nghề này mà thôi. Thành ra mỗi lần mẹ vừa nhắc đến cô liền dùng ba từ “không việc làm” để hình dung. Anh suy nghĩ, không nhịn được liền nhắc nhở: “Vậy lần sau đi xem mắt cô đừng nói mình là nhà văn tự do nữa, để giáo viên đàn tranh sẽ dễ nghe hơn.”

“Tại sao không thể nói? Viết sách là việc mà tôi yêu thích và có hứng thú nhất, tôi hy vọng một nửa của mình có thể chia sẻ niềm vui này với tôi. Mặc dù giáo viên đàn tranh cổ cũng là một trong những công việc của tôi, nó có thể đảm bảo sinh hoạt hàng tháng và cuộc sống ăn no mặc ấm, lq-đ nhưng tính sáng tạo của công việc này không cao nên cũng chỉ là một công việc cho sinh hoạt mà thôi.”

Nghe những lời này của Lâm Lung, Long Tuyền bỗng nghĩ tới mình đã là một trung đội trưởng hơn 30 tuổi rồi, anh cũng là một trong những người theo chủ nghĩa ủng hộ kết hôn sớm, vậy mà đến giờ vẫn chưa gặp được người anh muốn bầu bạn cả đời.

Đội trưởng Chu đã từng nói anh không muốn tùy tiện tìm một người phụ nữ để kết hôn, nếu không anh tình nguyện là người cô đơn. lq.đ Bởi vì anh cảm thấy nếu nói cho người bạn đời như vậy về những chuyện anh cảm thấy vô cùng tự hào thì cũng không có ý nghĩa gì.

Là một người phụ nữ bình thường, ai có thể chịu đựng được việc người chồng của mình hai tay nhuộm máu tanh?? Ai có thể tin tưởng vô điều kiện một người chồng ngay cả công việc cụ thể mà anh ta đang làm là gì cũng không nói với mình?? Ai có thể chịu đựng được việc người chồng của mình đột nhiên mất tích, không có bất kỳ tin tức cũng không có bất kỳ lời dặn dò nào?? Nghi thần nghi quỷ người chồng của mình có ngoại tình hay không chỉ là việc nhỏ, nghiêm trọng hơn nữa thì dứt khoát vứt tờ đơn ly hôn trên bàn, người thì sớm chạy về nhà mẹ đẻ.

Từ xưa trung hiếu không thể lưỡng toàn chính là đạo lý này.

Long Tuyền âm thầm nắm chặt tay, anh hy vọng trong một tương lai không xa có một người anh có thể cùng chia sẻ, l0q3đ hoặc là anh không thể nói bất cứ điều gì nhưng cô gái ấy vẫn tin tưởng anh, hiểu anh. Giống như lời Lâm Lung nói, kiên trì làm việc mà mình yêu thích và có hứng thú nhất, hy vọng người bạn đời trong tương lai của anh có thể cùng anh chia sẻ niềm vui này.

Vì cảm giác đồng tình này, Long Tuyền như bị ma xui quỷ khiến nói sẽ đưa Lâm Lung đến nơi dạy đàn, sau đó đưa cô về nhà. Lý do chính là một cô gái xinh đẹp đi một mình vào buổi tối ở nơi này sẽ không an toàn.

Lâm Lung hơi sững sốt, nghĩ thầm, tôi dạy hết hai lớp chỉ mất có hai tiếng, 9h về nhà là rất khuya ư?? Cô không cảm thấy vậy mà!! Hơn nữa nơi mà tôi dạy chính là trung tâm thành phố, đi ba bước ngẩng đầu lên là cục Công an có rất nhiều người giám sát.

Thấy nét mặt kinh ngạc của Lâm Lung, mặt mày của Long Tuyền hơi nóng lên. Dường như việc nói đưa một cô gái mới gặp mặt hai lần về có chút không ổn, giống như anh đang có ý đồ gì đó. lq.đ Vì vậy anh đành giải thích: “Bây giờ tôi về cũng không có chuyện gì để làm, chủ yếu là... năm lần xem mắt liên tiếp thất bại, nếu cứ đi về như vậy thì mẹ tôi sẽ giờ chân mắng chửi. Kéo dài thời gian để bà còn có chút ảo tưởng hy vọng.”

“Đừng nói là anh muốn đợi mà đi ngủ rồi anh mới trở về đây nhé.” Lâm Lung vô cùng hoài nghi nhìn về phía đồng chí thiếu tá đang nghiêm mặt đứng cạnh mình, một câu nói đánh trúng trọng điểm: “Được rồi, trốn tránh không phải là biện pháp, nếu anh không muốn bị mắng thì lần xem mắt sau nên nghiêm túc một chút.”

Long Tuyền phủ nhận: “Tôi vẫn luôn nghiêm túc.”

“Sao tôi lại cảm thấy biểu hiện vào ngày hôm nay của anh như là cố ý không muốn bị người ta nhìn trúng.” Lâm Lung bĩu môi: “Bây ra về mặt lãnh khốc, bộ dạng bắt cầu ngôn tiểu ai nhìn mà không sợ? Anh khiến người khác có cảm giác như anh phòng bị thái quá, anh chỉ núp ở trong một cái vỏ bọc quan sát đối phương rồi sau đó mới đánh giá cân nhắc ở trong lòng. Chẳng lẽ chỉ người mà anh công nhận anh mới cho người ta nhìn thấy bộ mặt thật của mình sao?”

“Đó là do tôi kham trương.” Một lần nữa Long Tuyền phủ nhận suy đoán của Lâm Lung, nhưng trong lòng lại không thể không thừa nhận những gì cô nói là rất có đạo lý.

“Thật sao?” Lâm Lung nhíu mày cười một tiếng: “Nếu như ở trên xe buýt tôi không mắng tên háo sắc thì anh sẽ bắt chuyện với tôi sao?? Tiểu tử, tại sao tôi lại cảm giác anh rất là cao ngạo nhỉ?? Đừng trông mặt mà bắt hình dong, nếu không sẽ bỏ qua những người bạn đáng giá để làm quen.”

Cao ngạo, làm gì có anh lính đặc chủng nào mà không có ngạo khí hoặc ngông nghênh trên người?? Điều khiến Long Tuyền im lặng là bản thân anh đã sớm là sĩ quan, vậy mà lại bị một cô bé giáo dục.

Lâm Lung không đợi anh trả lời nghi vấn của mình đã bắt đầu ăn bữa ăn tối, vừa ăn vừa nói những chuyện mà cô đã trải qua.

Khi còn học trung học cô và hai người bạn nữ nữa ngồi gần nhau, theo lý thuyết thì ba người rất dễ trở thành bạn tốt, vậy mà không ai ngờ rằng trong một lần tổng vệ sinh có một người lấy giấy xác nhận của bác sĩ ra, nói rằng mình từng bị viêm mũi mãn tính, dị ứng với bụi bặm nên không thể làm công việc dọn dẹp này được. Từ đó trở đi cô ấy không còn xuất hiện tại những trường hợp lao động công cộng như vậy nữa.

Chính vì thế mà cô gái kia được đặt danh hiệu là “công chúa được chiều chuộng”, rất nhiều người trong lớp cảm thấy cô ấy cố ý trốn tránh trách nhiệm, ai mà biết được có đúng là cô ấy dị ứng với bụi bặm hay không?? Chưa ai từng nghe nói đến loại bệnh này.

Lâm Lung nói cô vì bị một cô bạn khác khuyến khích nên không còn thân thiết với cô bạn bị dị ứng với bụi nữa, đối xử cũng rất lạnh nhạt, cô chỉ coi cô ấy là bạn học mà không phải bạn bè của mình. Sau này khi lên lớp mười, ba người bạn họ cùng học một trường, cô và công chúa ở hai lớp thường khác nhau, còn một người khác thì vào lớp chọn.

Cô bắt đầu dĩ nhiên nói: “Cô ta có thành tích tốt hơn tôi, tôi và cô ta vốn rất thân với nhau, quan hệ cũng rất thân mật, vậy mà bỗng nhiên cô ta không chơi với tôi nữa. Cô ta có một nhóm bạn “đẳng cấp” nên không cần tiếp xúc với những người của lớp thường. Khi đó tôi mới hiểu được thì ra bạn bè từ thời trung học cũng có thể có cách làm ‘nịnh hót’ như vậy.”

Long Tuyền rất thích hợp làm một người biết lắng nghe, anh hỏi đơn giản: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó ư?? Tôi và ‘công chúa’ không cùng lớp nên tất nhiên quan hệ càng không thân. Mãi cho đến khi học lớp 11 phân ban, cô ấy chuyển lớp ngồi ở phía sau tôi, trải qua một khoảng thời gian tiếp xúc tôi mới phát hiện cô ấy cũng không phải người yếu ớt, hẹp hòi thậm chí là thích đâm chọc như tôi tưởng tượng.”

Lâm Lung vừa cuốn những sợi mỳ Ý lên, vừa nói tiếp. Khi đó cô đã suy nghĩ lại, phát hiện tất cả những ấn tượng xấu này đều là do một cô bạn khác truyền thụ cho. Vì cô ta có vẻ hướng ngoại hào phóng ngay thẳng nên cô mới tin tưởng. Cô nói tiếp: “Khi tôi học lớp 12, khoảng thời gian ấy phải chuẩn bị cho cuộc thi nghệ thuật ngành thời trang nên phải đi học mỹ thuật, mấy tháng không ở đây. Chờ đến tháng 4 tôi thi xong trở về trường thì cô ấy đã chuyển trường đến Tây Tạng.”

“Điểm bên đó thấp hơn nhiều.” Long Tuyền đang ăn cơm thịt kho nói chen vào một câu.

Lâm Lung gật đầu một cái, nói tiếp: “Cô ấy ở Tây Tạng gửi rất nhiều hình và thư cho mọi người trong lớp, nói về việc học tập ở Tây Tạng. Bầu trời ở đó có bao nhiêu xanh, bao nhiêu lớn, những người bạn học ở Tây Tạng nhiệt tình hiếu khách cỡ nào. Mỗi khi có gió từ cao nguyên thổi tới thì những người bạn học mà cô ấy không quen biết sẽ công đi học hoặc đưa cô ấy về nhà. Khi cô ấy ngồi ở sân thể dục dưới lá cờ đỏ có năm ngôi sao vàng nhớ nhà ở thành phố, hai mắt rưng rưng ngăn người thì sẽ có những bé trai Tây Tạng lạ mặt ở các lớp khác vây quanh ca hát, treu đùa chọc cô ấy cười...”

Cô cười nói như tự giễu: “Đọc bức thư mà cô ấy viết, tôi mới hiểu thì ra cô ấy rất tốt bụng, là một cô gái có nội tâm sạch sẽ bao la. Thật ra thì chúng tôi đã có thể làm bạn của nhau, nhưng rất tiếc vào thời điểm thích hợp nhất chúng tôi đã bỏ lỡ nhau, cho đến khi không thể đền bù lại.”

Sau khi nghe cô kể xong, Long Tuyền hỏi ngược lại: “Cho nên... ngàn vạn lần không được nhìn mặt mà bắt hình dong?”

“Ừ.” Lâm Lung cười gật đầu: “Có câu nói, thả giết nhầm 1000 còn hơn sỏ bót 1. Lúc mới bắt đầu quen biết ngàn vạn lần không được nhìn mặt đoán người. Lại nói tiếp, khi tôi học đại học bắt ngờ phát hiện mình bị viêm mũi dị ứng, cũng là dị ứng với bụi như cô bạn kia, lúc đó tôi mới biết căn bệnh này khó chịu như nào!! Tuy không phải là bệnh nặng đến chết, nhưng vô cùng khó chịu. Động một chút là vài chục thậm chí là hơn trăm cái nháy mũi, mọi người ai cũng cảm thấy choáng váng.

“Vì vậy bây giờ cô mới không làm thiết kế thời trang ư?” Long Tuyền lập tức hỏi. Lúc trước anh đã cảm thấy kỳ quái rồi. Khi Lâm Lung chọn vài vóc, kiểu dáng quần áo cho anh thì hai mắt sẽ sáng lên, cô không giống kiểu người từ bỏ nghề vì không muốn làm.

“Đúng vậy.” Tay phải Lâm Lung đặt nĩa xuống, ngón cái dựng lên. Cô giải thích: “Làm thiết kế thời trang căn bản không giống như những gì xuất hiện trên TV. Một thực nữ ngồi trước cửa sổ sáng sủa trong một căn phòng sạch sẽ rộng lớn về hình, sau khi diễn xong anh sẽ không thấy được bộ dạng đầu tóc rối bù của cô ta lúc làm việc đâu. Thật ra sau khi vẽ hình xong thì nhà thiết kế còn cần vẽ, cắt mẫu thiết kế, những việc này không phải chỉ cần cầm bút máy lên là có thể hoàn thành. Công việc thiết kế này đối với phổi và mũi của tôi là một khiêu chiến quá lớn, làm mấy năm không thể chịu được nữa nên đành từ bỏ.”

Trong khi nói chuyện thì thời gian trôi qua rất nhanh. Sau khi ăn xong bữa tối, Long Tuyền và Lâm Lung cùng rời khỏi nhà hàng Tây đi về phố Thuận Thành. Trên đường đi, Long Tuyền rất có hứng thú hỏi: “Không biết tôi có may mắn nghe được tiếng đàn của cô hay không?”

-Hết chương 13-

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Cầm tiêu* hợp tấu động lòng người

*Tiêu là một loại nhạc cụ thổi dọc trung âm của dân tộc Việt. Nó cũng thông dụng ở Đông Á (được thế giới biết đến như Xiao (tiêu) của người Trung Quốc). Nó thường có dạng ống trụ tròn như sáo trúc, nhưng khi sử dụng lại để theo phương dọc và thổi dọc theo thân ống. Tiêu thường to và dài hơn sáo, do đó âm thanh của nó trầm và mộc mạc hơn.

Lâm Lung nói rất vui đàn một khúc cho anh nghe. Chỉ là giả vờ với chất lượng đàn của lớp học giống nhau, vì lâu năm không được bảo dưỡng nên chỉ có thể nghe một lát. Nếu như muốn tỉ mỉ thưởng thức thì cần dùng đàn tranh dành cho trình diễn.

“Nhà cô có đàn tranh dùng để trình diễn?”

Lâm Lung cười nói: “Tất nhiên là có. Muốn tham gia thi đấu thì cần phải có đàn tốt mới được! Đàn nhà tôi có ba loại với số tuổi và được dùng vào những trường hợp khác nhau. 3000 nguyên, 6800 nguyên, 18000 nguyên, có tên gọi lần lượt là Âm Trầm, Tiếng Vang và Từ Y. I.q.đ Khác biệt giữa ba cây đàn này cũng lớn, nguyên liệu của Âm Trầm chính là gỗ từ đàn thông thường, âm thanh hơi buồn, tôi mua khi còn học trung học. Hiện tại thì dùng cho học sinh đến nhà chơi. Tiếng Vang được làm từ cây xà cừ màu đen, âm thanh réo rất giòn vang, rất trong trẻo. Từ Y thì càng cao cấp hơn, được làm từ gỗ

trắc khám chỉ bạc, vô cùng lịch sự tao nhã. Bình thường tôi không cho phép học sinh chạm vào nó, ngay cả hình trên đàn cũng được khám ngà voi, đắt đến mức làm tôi đau lòng chết đi được.”

Một vạn tám!! Long Tuyền kinh ngạc hỏi: “Đàn chuyên dụng đắt như vậy??” Thật TMD đắt!! Cũng không kém tiền lương trong một quý của tôi là bao nhiêu.

“Cũng không phải vậy. ... Trên dưới một vạn đã được một cây đàn tốt rồi, số tiền còn lại đắt là do nguyên liệu để làm đồ trang trí quý giá ở xung quanh.” Lâm Lung buồn bực trả lời: “Cũng không phải tôi muốn mua đàn mới, nhưng lúc đi du lịch ngoại địa liền thuận tiện đưa bạn đi đến cửa hàng để chọn cho cô ấy một cây đàn. Kết quả tôi liếc mắt một cái đã nhìn thấy Tử Y rất có khí chất nằm gần đó, thử đàn một chút thì thấy âm thanh khá tốt, 1-q.đ âm thấp thì trầm ôn hùng hậu, âm cao thì trong trẻo dễ nghe, hơn nữa hình dáng vô cùng xinh đẹp khiến tôi yêu thích không buông tay, cho dù có hết sạch tiền cũng phải mua bằng được cây đàn ấy về nhà.”

Long Tuyền nghe vậy rất muốn cúi đầu cười, không ngờ lại có người đặt tên cho đàn tranh cổ của mình, lại còn coi nó như một người có khí chất có vẻ ngoài và giọng nói hay. Sau khi nín cười, anh hỏi: “Cô hẳn là luyện đồng tử công* đi!! Vậy cây đàn tranh thời tiểu học thì sao?”

*đồng tử công: Đồng tử là trẻ con, cụm từ này có thể hiểu là môn công phu chuyên dùng để đối phó với bọn trẻ con.

“Tuổi của nó quá lớn, đã sống thọ và chết tại nhà... Amen!!” Lâm Lung vừa trả lời vừa cúi đầu làm dấu hình chữ thập trước ngực.

Cô nói với Long Tuyền, khác với luyện Đồng Tử Công, những đứa trẻ luyện cầm đều bắt đầu từ lúc được 4 tuổi và luyện bằng đàn tỳ bà. 10q3đ Mà cô thì 8,9 tuổi mới bắt đầu học, đầu tiên là luyện tỳ bà với ba, sau đó khi lớn hơn một chút thì xem băng ghi hình, phim điện ảnh và tranh liên hoàn. Lúc đó cô cảm thấy hình như những người học đàn đều là tiểu thư hoặc công chúa, những người học đàn tỳ bà chỉ là ca nữ, thậm chí là những cô gái trong Di Xuân Viện mà thôi.

Cho nên cô bắt đầu phản kháng, kiên quyết không học đàn tỳ bà mà muốn học đàn cổ tranh, muốn làm một cô công chúa ưu nhã, vương phi hoặc địa chủ, tiểu thư nhà quan to. Vì vậy cha mẹ tìm một giáo viên nổi tiếng về cho cô.

“Sau nữa tôi lại phát hiện vương phi cũng sẽ đàn tỳ bà, ví dụ như Vương Chiêu Quân tại biên cương xa xôi, bà là một trong bốn đại mỹ nữ thời cổ đại, hơn nữa còn là người duy nhất trong bốn người có những bản nhạc được lưu truyền rộng rãi. Lúc ấy tôi rồi rầm suy nghĩ có nên bỏ đàn tranh cổ tiếp tục học tỳ bà không. Mẹ tôi biết được đã mắng tôi xối xả, không cho phép tôi đổi lại, ha ha.” 1,q4đ Lâm Lung tiếp tục mỉm cười nhớ lại: “Sau này khi lớn lên mới hiểu được ý nghĩ hồi đó của mình ngây thơ cỡ nào, nên lại tiếp tục luyện tỳ bà với ba, cùng luyện hai loại nhạc cụ.”

Long Tuyền mỉm cười hỏi: “Vậy đàn tỳ bà cô cũng có tên chứ?” Anh nghĩ thầm, thì ra cô bé này còn có một mặt trẻ con như vậy, tính cách thật hay.

“Đều có tên, hai cây tỳ bà, âm thanh vang dội gọi là Sở Bá Vương, dịu dàng hơn thì gọi là Ngu Cơ*, 1-q4đ một cây để đàn võ khúc và một cây đàn văn khúc.” Lâm Lung thuận miệng trả lời.

*Ngu Cơ: có tên là Ngu Diệu Dực 虞妙弋 (?-202 TCN), là vương phi của Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ thời Hán Sở tranh hùng.

Cô ngẩng đầu lên thì phát hiện người đàn ông trước mặt mình đang không tiếng động mỉm cười: “Tây Sở Bá Vương* và Ngu Cơ, ừm, là một đôi. Vậy không có Cao Tổ Lưu Bang* à?”

*Tây Sở Bá Vương: Tên Hạng Tịch, tự và Võ/Vũ. Ông là một nhà chính trị, một tướng quân nổi tiếng, 1-q3đ người có công trong việc lật đổ nhà Tần và tranh chấp thiên hạ với Hán Cao Tổ (Lưu Bang) đầu thời nhà Hán.

*Cao Tổ Lưu Bang: Hay được gọi là Hán Cao Tổ, là vị Hoàng đế sáng lập ra triều đại nhà Hán trong lịch sử Trung Quốc. Ông tên Lưu Bang (劉邦), sử quan đời Hán chép là Lưu Quý (劉季) vì ông là con thứ ba trong gia đình [4].

Lâm Lung bĩu môi, tức giận nói: “Gi chứ!! Chính là Sở Bá Vương và Ngu Cơ, tôi không thích kẻ thứ ba.” 10q5đ Sau đó cô lại lẩm bẩm: “Đặt tên cho đàn của mình là rất kỳ quái sao?? Rất nhiều dân nhạc cũng yêu thích việc làm này mà.”

“Ồ.” Long Tuyền đáp một tiếng ra vẻ mình đã hiểu. Trong lòng anh lại nghĩ, cô nương à, là tôi cảm thấy cô quá mức văn nghệ nên mới bật cười!!

Không lâu sau hai người đã đi đến cửa hàng bán đàn kiêm lớp học nhạc ở phố Thuận Thành. 1,q6đ Bình thường lớp học là ở trên tầng nhưng nơi này không mở vào buổi tối, Lâm Lung đưa Long Tuyền đến tầng một nơi bán đàn. Cửa hàng này có hai căn phòng đặc biệt được cách âm dùng để làm lớp học tạm thời.

Trong cửa hàng có một người phụ nữ trung niên mặc chiếc váy có những bông hoa nhỏ, chị ta ngồi chính giữa phòng đang điều chỉnh dây đàn mã đầu cầm* mới tinh.

*mã đầu cầm: Cây đàn bằng gỗ, thùng đàn hình thang, cần dài. Đầu cần có trạm hình đầu con ngựa. Cung đàn làm bằng đuôi ngựa. Người Mông Cổ gọi cây đàn này là "Khil Khuua", ta tạm gọi là "Mã đầu cầm" (cây đàn đầu ngựa).

“Chị Hân, 1,q.đ chào buổi tối.” Lâm Lung cười bước lên phía trước chào hỏi chị ta: “Lại mới bán được một cây đàn cổ à?”

“Đúng vậy, có giá vô cùng tốt!” Người phụ nữ trung niên ôn hòa cười một tiếng, âm thanh êm ái để lộ ra cảm giác lịch sự nho nhã: “Cô giáo Lâm, hôm nay cô tới sớm, vẫn chưa đến giờ đâu.”

“Không sao, tôi có thể ngồi ở đây chơi một lát.” Lâm Lung không để ý khoát tay, đối với cô mà nói thì cửa hàng bán đàn có rất nhiều thứ để chơi, mỗi loại nhạc cụ cũng là một món đồ chơi tốt.

Cô giới thiệu với Long Tuyền, chị Hân là người phụ trách tiêu thụ đàn và ghi danh nhân viên làm việc. 19q.đ Sau đó cô thuận tay lấy một cây đàn tỳ bà từ trên kệ bên trái xuống, trên chiếc đàn có dán nhãn “đã bán”, cô hỏi: “Cây đàn này đã được điều âm rồi ư?”

“Chưa. Chị không đàn tỳ bà nên muốn chờ em đến giúp!” Chị Hân vừa làm ký hiệu cho đàn tỳ bà, vừa cười trả lời.

Khi đàn được bán đi thì cần phải điều âm hoặc trang trí, đầu tiên cần yêu cầu khách hàng chọn một loại nhạc cụ nhất định, sau đó trả tiền đặt cọc rồi vài ngày sau quay lại lấy đàn. 10q.đ Trong khoảng thời gian này nhân viên sẽ tiến hành chỉnh sửa nhạc cụ, cố gắng hiệu chỉnh để mỗi khách hàng sau khi lấy đàn về có thể sử dụng ngay. Bình thường nhân viên dùng bàn hoà âm “Thiên Sứ nhỏ” làm nền tảng, nhưng nếu không cần mà vẫn có thể làm được việc này thì sẽ tốt hơn.

“Được rồi, để em làm.” Lâm Lung hào hứng vỗ tay một cái rồi ngồi xuống một chiếc bàn nhỏ ở bên cạnh, cô ôm tỳ bà nói với Long Tuyền: “Chờ điều âm xong tôi sẽ đàn cho anh nghe. 1q3đ Đàn tranh thì chờ chị Hân chỉnh tốt mã đầu cầm rồi đàn. Trên tay chị ấy là hàng ‘Đồn Hoàng’ cao cấp xa xỉ, đàn này tốt hơn nhiều so với đàn tranh trong lớp học.”

“Được.” Long Tuyền đứng một bên gật đầu.

Đang nói chuyện thì bỗng có một đôi mẹ con đến, người mẹ muốn hỏi tình hình cụ thể về vấn đề học đàn tỳ bà cho con trai đang học lớp là trường mầm non của mình. Ví dụ như học đàn tỳ bà thì khi nào có thể thi đỗ cấp 10, thi cấp 3 có thể thêm điểm hay không, thi vào trường nghệ thuật có lợi hay không?

Lâm Lung ngồi một bên nghe chị Hân tiếp đón, rốt cuộc không nhịn được xen vào nói: “Tại sao muốn học tỳ bà? Là vì yêu thích tỳ bà hay chỉ vì được cộng điểm? Nếu như chỉ vì một chút điểm cộng thì tôi đề nghị không nên học tỳ bà. Có câu nói như này: ‘Thiên nhật tỳ bà trăm ngày tranh’, tỳ bà muốn học giỏi thì rất khó, chị có thể lựa chọn nhạc cụ đơn giản hơn.”

*thiên nhật tỳ bà trăm ngày tranh: nghìn ngày học đàn tỳ bà, trăm ngày học đàn tranh.

Bà mẹ quay người lại nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Lâm Lung vài lần, nói: “Quá đơn giản có thể thêm điểm cộng hoặc được trường học tốt coi trọng ư?? Con tôi cũng không phải người ngu dốt, nhạc khí nào mà không học được.”

Lâm Lung vừa điều âm vừa trả lời: “Đây không phải vấn đề có ngu dốt hay không, học nhạc cụ phải có niềm yêu thích và năng lực. Nếu muốn học giỏi thì phải có thiên phú, việc này và việc học không giống nhau.” Cùng lúc đó, ngón tay dài nhọn linh hoạt lướt trên dây đàn, tỳ bà trong tay cô phát ra tiếng vang giòn giã.

Chị Hân sợ Lâm Lung làm mất lòng khách hàng, vội chen miệng giải thích: “Thật ra thì có thể để cho anh bạn nhỏ này thử xem có thích tỳ bà hay không. Trước cứ học vài buổi, nếu yêu thích thì tiếp tục, không thì thôi. Học nhạc cụ phải kiên trì bền bỉ, có yêu thích hay không cũng có những lúc mệt mỏi nên cần phải có động lực để kiên trì.”

Bà mẹ được tư vấn khinh thường nhìn Lâm Lung: “Vậy đây là cô giáo dạy tỳ bà ư?? Tại sao lại trẻ như vậy? Vừa mới vào học viện âm nhạc à? Con tôi cần một giáo viên chuyên nghiệp, sinh viên mới nhập học là không thể được.”

“Tôi không phải sinh viên, tôi đã tốt nghiệp được vài năm rồi.” Lâm Lung vô cùng bất đắc dĩ với thân hình nhỏ bé và gương mặt trẻ con của mình. Mặc dù gương mặt trẻ trung là điều mà mỗi người phụ nữ kỳ vọng và mơ ước, thế nhưng nếu gặp phải loại chuyện cần dựa vào tuổi tác thì rất bị thua thiệt.

Vì để cho người được cố vấn không hiểu lắm năng lực của mình, cô đành giải thích: “Những giáo viên dạy đàn ở lớp học chúng tôi đều là những sinh viên ưu tú có liên quan đến học viện âm nhạc, cũng không thiếu giáo viên chuyên nghiệp thậm chí là giáo sư. Còn tôi chỉ là dạy đàn tranh cổ, không phải tới nghiệp học viện âm nhạc, nhưng hồi nhỏ là học sinh của một giáo sư nổi tiếng, cũng đã có vài giải thưởng nên mới có tư cách dạy học. Về phần tỳ bà, đây chỉ là sở thích lúc rảnh rỗi tôi học được với người trong nhà mà thôi. Tôi có thể đàn một đoạn cho chị tham khảo, dù sao giáo viên tỳ bà nhất định sẽ chuyên nghiệp hơn tôi.”

Mặc dù Lâm Lung nói là đặc biệt đàn cho người mẹ này nghe tham khảo, nghe thì có vẻ như suy nghĩ vì khách hàng, nhưng thực tế thì cô chỉ là thực hiện yêu cầu mình đã đồng ý với Long Tuyền mà thôi.

Một chuyện bán hai lần nhân tình. Đồng chí thiếu tá nhìn cô, cười nhẹ.

“Vậy đàn khúc ‘thập diện mai phục’* đi, những cậu bé trai thích hợp nghe võ khúc, bài hát này vô cùng phổ biến ai cũng từng nghe qua, là một khúc tương đối hay.” Lâm Lung vừa nói chuyện vừa lấy một chiếc thẻ nạp di động đã dùng ra, phía trên có băng dính chuyên dụng quấn ba vòng quanh móng tay giả dùng để đàn đàn tỳ bà và đàn tranh cổ. Cô luôn có thói quen mang dụng cụ theo bên người, cho dù không dùng cũng cầm đi.

*Thập diện mai phục: Nhạc khúc miêu tả tình cảnh quyết chiến oanh liệt cuối cùng của chiến tranh Sở Hán vào năm 202 trước công nguyên. Trận ấy, tứ diện Sở ca, bốn bề mai phục, Hạng Vũ phải tự tử ở Ô Giang, Lưu Bang giành được thắng lợi.

Khi Lâm Lung bắt đầu đeo ngón tay giả vào bàn tay phải thì cô không nói thêm gì. Long Tuyền để ý thấy nét mặt cô càng lúc càng nghiêm túc, giống như cảm xúc của cô đang dâng trào.

Sau đó cô ôm tỳ bà, hai mắt nhắm lại. Khoảng mười giây sau tay phải cô dần giơ lên, quả quyết phát lên dây đàn. Thoáng chốc tiếng đàn vang vang có

lực bỗng phá vỡ bầu trời đêm, cuộc chiến Sở Hán tranh giành Cai Hạ* bắt đầu trình diễn.

*Cai Hạ: Cai Hạ là tên đất, ở đông nam huyện Linh Bích, tỉnh An

Huy ngày nay

Khúc trống trận dạo đầu vang dội, vạn mã quân Hán từng bước ép sát mai phục. Long Tuyền cảm giác như tim mình đang bị ai đó kéo lên, thậm chí anh còn có cảm giác như người được hơi thở chiến hoá.

Hai mẹ con nọ thì chỉ có thể nhìn ra được bàn tay Lâm Lung vô cùng linh hoạt. Động tác cô vô cùng nhanh, họ chỉ có thể thấy được tàn ảnh mờ nhạt của những ngón tay. Họ cũng chỉ có thể nghe ra cô đàn khúc này rất lưu loát, tiết tấu rõ nét, dường như rất thành thạo kỹ xảo, có kỹ thuật hạng nhất.

Nhưng người đã từng thật sự chiến đấu ở chiến trường như Long Tuyền thì lại không có cảm nhận như họ!!

Nét mặt cô nặng nề mà nghiêm túc; ánh mắt cô lạnh lùng mang theo quả cảm kiên nghị; khúc nhạc cô khảy chấn động lòng người!!

Khi Lâm Lung khảy đến đoạn đánh giáp lá cà thì Long Tuyền như nín thở lắng nghe. Từ khúc đàn cô khảy anh có thể nhìn thấy hình ảnh bắt đầu phục kích, đao thương đụng nhau thê thảm chém giết, thiên quân vạn mã vật lộn trong máu tươi. Anh có thể cảm thấy trong khúc nhạc như ẩn chứa ý chí kiên định và quyết tâm liều chết của chiến sĩ, thậm chí bốn phía còn có... Sát khí!!!!

Khúc nhạc hoặc khẩn trương đè nén, hoặc sục sôi cao vút, tư thế hào hùng, kịch chiến sa trường được cô biểu hiện vô cùng tinh tế cảm động. Long Tuyền không tin vào tai của mình, cũng không dám tin vào hai mắt của mình. Một thân thể nhỏ gầy như vậy sao có thể ẩn chứa khí thế bức người như này?!

Không sai, chính là khí thế, là khí thế vương giả không ai có thể khinh thường!!

Thậm chí Long Tuyền còn cảm thấy người đang ngồi trước mắt anh không phải là một cô gái mặc váy lụa mỏng màu hồng nữa, mà là một người dẫn đường cho chiến tranh. Quan sát cô có một loại khí tức khiến anh cảm giác như phở xạ ồn ào náo động đang dần cách xa bản thân mình, anh không còn thuộc về thời không này nữa mà đang đứng trong chiến trường, là một binh lính đang chém giết trong trận chiến này!

Âm thanh bỗng nhiên dừng lại, Lâm Lung lại dừng lại mấy giây sau đó mới thả lỏng nét mặt, trở lại dáng vẻ mỉm cười như thường ngày. Mà lúc này chính bản thân Long Tuyền mới thở hắt ra một hơi, cảm khái nói: “Đàn không có một lỗi nào, rất chân thật.”

“Cám ơn vì lời khen!! Nhờ khúc nhạc được phổ tốt.” Lâm Lung cười ngọt ngào, lại nghiêng đầu nhìn về phía hai mẹ con kia: “Thế nào?? Cũng tạm được chứ??”

Người mẹ kia gật đầu liên tục, nghĩ thầm một giáo viên đàn tranh cũng có thể đánh đàn tỳ bà được như thế này, vậy giáo viên chuyên nghiệp ắt hẳn còn giỏi hơn!

“Về mặt kỹ thuật thì khúc ‘Thập Diện Mai Phục’ không tính là khó, chủ yếu là sức lực hợp tấu mà thôi. Nếu muốn dùng sở trường nghệ thuật để vào được trường học tốt, vậy thì ít nhất cũng phải đàn được khúc này.” Lâm Lung nói.

Chị Hân thức thời bước lên phía trước tiếp tục đề cử đàn tỳ bà và tuyên truyền cho lớp học âm nhạc của mình.

Lâm Lung lùi về phía sau một bước, tránh tầm mắt của người mẹ kia, nói: “Tôi nói cho anh biết bí mật liên quan đến khúc đàn này...”

Long Tuyền dò hỏi: “Bí mật gì?”

“Thật ra thì khúc nhạc tỳ bà tôi đánh được tốt nhất cũng chỉ có ‘Thập Diện Mai Phục’ mà thôi!!” Cô gái nhỏ cười vui vẻ: “Đây là khúc nhạc tôi chuyên dùng để dao động lòng người, ha ha.”

“Không phải cô vừa nói rằng kỹ thuật không tính là khó khăn nhất đấy ư?”

“Kỹ thuật ư?? Một đứa bé 10 tuổi đã có thể thi đỗ cấp 10 rồi. Khi đó kỹ thuật cũng đã không tệ, nhưng vẫn chưa đạt tới đỉnh cao.” Lâm Lung giải thích. Đàn một khúc nhạc thì sẽ đàn được, nhưng chỉ khi kỹ thuật hoà lẫn với cảm xúc thì người nghe mới đắm chìm trong khúc nhạc. Đó là cảnh giới khác nhau một trời một vực. Bình thường khi thi nghệ thuật chỉ cần kỹ thuật không kém người khác nhiều lắm là OK rồi.

“Vậy thì cô đã đạt đến mức độ tình cảm hoà với kỹ thuật rồi, ít nhất tôi cảm thấy là như vậy.” Anh nhìn Lâm Lung, nghiêm túc nói: “Nếu không chịu khổ cực nghiên cứu sẽ không có cảm giác chân thật như vậy.”

Lâm Lung gật đầu, nói quả thật cô tốn không ít công sức. Kể từ khi được một anh lính cứu, cô liền sùng bái quân nhân, rất yêu thích những khúc nhạc chinh chiến có khí thế anh hùng nơi sa trường, vì vậy cô yêu cầu ba dạy cho mình vô khúc “Thập Diện Mai Phục” kinh điển này. Kể từ khi học tập, có một khoảng thời gian rất dài cô thu thập, thường thức những bộ phim điện ảnh và phim hình sự phóng sự có liên quan đến chiến tranh.

Lâm Lung tiếp tục nhớ lại kinh nghiệm mình học đàn tỳ bà, vô cùng cảm khái nói: “Nghỉ hè sau khi thi cấp 3, tôi xem không dưới 100 bộ phim có liên quan, còn tìm không ít hình ảnh và tài liệu, trong đầu thường mô tả cảnh tượng chiến tranh.” Cô vừa tháo móng tay già, Lq.đ vừa cười nói: “Đoạn thời gian đó bạn bè ai cũng nói tôi bị điên rồi, làm việc gì cũng suy nghĩ mất hồn về bài hát này. Sau này cũng thường xuyên luyện tập nhưng lại chỉ đạt được trình độ như ngày hôm nay, không cách nào tiến thêm một bước nữa.”

Không có kinh nghiệm trong chiến tranh mà có thể đàn được như vậy là rất tốt rồi. Long Tuyền không khỏi nhìn cô với con mắt khác, anh thầm tán thưởng cô ở trong lòng. lq3đ lại thuận tiện hỏi: “Vậy cô có thể đàn được khúc ‘Phách Vương tháo giáp’ không?”

“Phách Vương tháo giáp” và “Thập diện mai phục” cũng tương tự nhau, đều là nói về chiến tranh, chỉ khác nhau ở khía cạnh mà thôi. “Phách Vương tháo giáp” là bài phú điều cho người thua là Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ, mà “Thập diện mai phục” lại là bài ca chiến thắng của Hán Cao Tổ Lưu Bang.

“Ồ, anh cũng biết khúc nhạc này?? Xem ra anh cũng thích âm nhạc!” Lâm Lung kinh ngạc, không ngờ người tự xưng là “thô kệch” cũng biết khúc tỳ bà này.

Bị kinh ngạc một phen, cô dừng lại mấy giây mới đáp: “Tôi có thể đàn khúc ‘Phách Vương tháo giáp’, nhưng khúc nhạc này rất trầm muộn bi tráng, trong đó còn ẩn chứa một chút tình cảm tình tẻ của Ngu Cơ, lqđ những thứ này tôi đàn không hay. Ba tôi nói vì cuộc sống của tôi quá thuận lợi nên không thể chân thật cảm nhận những tuyệt vọng đó. Về phần tình cảm của Ngu Cơ thì chờ đến khi nào tôi thật sự yêu một người mới có thể hoàn toàn hiểu được tình cảm lộ ra vào lúc tuyệt cảnh.”

“Đó là do cô có yêu cầu quá cao với bản thân mình.” Long Tuyền lắc đầu nói: “Nếu nói như vậy thì những người chưa từng yêu không thể hát những bài tình ca ư?”

Lâm Lung lắc đầu nói: “Muốn cái gì thì tự hạ thấp xuống, lqđ đó là việc không hay. Những người nghiêm túc thể hiện nội dung trong khúc nhạc có thể động đến lòng người mới thực sự là bài hát hay.”

Vào lúc hai người đang nói chuyện thì có một cô bé tết tóc đuôi ngựa bị mẹ lôi vào cửa hàng.

Cô bé kia thoạt nhìn cũng mới chỉ 5, 6 tuổi. Cô bé mặc một chiếc váy màu hồng phấn có những bông hoa màu xanh, gương mặt hồng hào môi đỏ răng trắng vô cùng đáng yêu. Điều đáng tiếc duy nhất là trên gương mặt cô bé vẫn còn hai hàng nước mắt.

“Cô giáo Lâm, thật xin lỗi chúng tôi tới muộn.” Sau khi người mẹ chào hỏi Lâm Lung xong liền quay đầu nhỏ giọng quát mắng bé gái, nói bé khóc muốn chết, còn không mau đeo móng tay giả vào chuẩn bị học.

“Không sao, nhanh chóng chuẩn bị đi.” Lâm Lung khẽ mỉm cười, trong mắt lại có nét không vui. Cô không thích học sinh đi muộn, càng không muốn thấy người lớn trách mắng trẻ nhỏ như vậy. lqđ Mắng quá nhiều sẽ dễ kích lòng tin của trẻ nhỏ, đứa bé cũng dễ sinh ra cảm giác tự ti, thậm chí cảm thấy mình là một đứa ngốc.

Không lâu sau, Lâm Lung nhờ chị Hân nói chuyện với Long Tuyền, rồi hai người đi vào phòng học.

Hiệu quả cách âm của căn phòng này rất tốt, cho dù người ở bên trong nói chuyện hoặc đánh đàn cũng không ảnh hưởng gì đến người ở bên ngoài. Chị Hân khẽ mỉm cười, bắt đầu dùng một giọng điệu chậm rãi du dương nói chuyện bát quái về cô bé kia cho Long Tuyền nghe. Trước kia chị đã từng học thanh nhạc nên âm thanh vô cùng dễ nghe.

Vậy mà người phụ nữ trung niên có giọng nói êm tai và khí chất ưu nhã cũng sẽ nói chuyện bát quái, lqđ thậm chí còn nói đây là một loại vận động nhẹ.

Chị ta nhướn đôi lông mày lên, nói: “Bà mẹ kia rất muốn con gái mình có được thành tựu.”

Mong muốn con mình như vậy cũng là chuyện tốt. Long Tuyền nghĩ thầm nhưng không lên tiếng, chờ chị Hân nói tiếp.

“Mới lớp lớn nhà trẻ mà đã phải học múa, thanh nhạc, thư pháp, đàn tranh cổ và tiếng Anh!” Chị Hân cảm thán: “Ban ngày học ở nhà trẻ, buổi tối mỗi ngày và chủ nhật đều phải học thêm”

Long Tuyền không thể giữ được bình tĩnh, anh vô cùng kinh ngạc, anh cảm thấy bọn trẻ bây giờ thật khổ cực, lqđ còn nhỏ như vậy mà đã phải học nhiều như thế. Anh hỏi thẳng vào trọng điểm: “Mỗi ngày đều phải đi học, vậy cô bé luyện tập vào lúc nào?”

Có câu nói, sự phụ dẫn vào cửa, tu hành dựa vào bản thân. Theo lý thuyết thì sau mỗi bài học cần có thời gian để củng cố và luyện tập.

Chị Hân nhún vai một cái, trả lời: “Ai biết, có lẽ là luyện ở trong mộng?”

Hai người đang trò chuyện thì cửa phòng học đàn “két” một tiếng được mở ra. Thời gian vẫn chưa được 15p mà, bình thường một tiết học kéo dài 45p.

Lâm Lung nắm tay, nét mặt âm trầm nhìn mẹ của cô bé kia, giọng nói rất không có thiện cảm: “Cha mẹ dạy bé như nào vậy?? Ba tháng rồi mà cô bé vẫn luyện âm, gảy, lướt, lqđ bài tập tuần trước tôi giao không luyện một chút nào, chị muốn tôi dạy cái gì?? Nhắc lại bài của tuần trước, thậm chí tháng trước một lần nữa sao?”

Dứt lời, cô lại cúi đầu thà chậm giọng nói hỏi cô bé kia: “Em có còn muốn học nữa hay không?”

“Muốn...” Cô bé thút tha thút thít trả lời.

“Muốn học thì phải luyện thật tốt cho cô, mỗi ngày 1 giờ, bài tập được giao phải hoàn thành hết.” lqđ Lâm Lung gõ ngón tay vào những nội dung trọng yếu cô đã đánh dấu trong sách, sau đó lại bỏ sung nói: “Nếu không thể luyện thì từ bỏ, đừng lãng phí thời gian và tiền bạc.”

“Cô giáo Lâm, con bé còn nhỏ nên có lúc ham chơi...” Người mẹ kia hơi sợ hãi giải thích.

Thật ra thì người mà cha mẹ không dám đắc tội nhất là giáo viên, đặc biệt là giáo viên có chút danh tiếng không thiếu tiền không cần khách hàng như Lâm Lung. Nếu làm cô tức giận, chẳng may cô hất tay nói không dạy thì có cầu xin như nào đi nữa cũng không có tác dụng.

“Sáu tuổi còn nhỏ?” Lâm Lung khinh thường trợn mắt nhìn, thật không biết rốt cuộc là do đứa nhỏ ham chơi hay do người lớn sắp xếp quá nhiều môn học?

Người lớn ngu ngốc, thật không muốn quan tâm đến họ nữa. Lâm Lung không muốn nói thêm gì, chỉ nêu lên ví dụ: “Một đứa nhỏ 4 tuổi rưỡi đến nhà tôi học hôm nào cũng chăm chỉ luyện tập, lqđ đã có thể khảy được khúc đàn ‘Tây Giang Nguyệt’ rồi. Học nhạc cụ không phải chỉ cần mang theo hai cái tai tới nghe là được, phải luyện tập, ít nhất mỗi ngày 1 giờ.”

Người mẹ kia vội vàng đáp lời: “Được được, tôi nhất định sẽ nhắc nhở con bé tập luyện.”

“Vậy thì tốt, hôm nay tới đây thôi, luyện giỏi lại nói tiếp, hết tiết tôi sẽ dùng thời gian để dạy bổ túc.” Lâm Lung khẽ nâng cằm lên, nói: “Hoặc là, dù sao thì khoá học này cũng sắp kết thúc rồi, anh chị thử suy nghĩ xem có muốn tiếp tục học nữa hay không. Tham thì thâm, học giỏi một môn sở trường có hứng thú còn hơn là môn nào cũng muốn học. lqđ Một phụ huynh tốt nên có trách nhiệm với con của mình, khoá học thêm mà chị lựa chọn phải phù hợp với thiên phú của cô bé, đừng sắp xếp lung tung, căn bản là không thể hoàn thành tốt.”

Người mẹ nghe được hai câu cuối cùng thì vẻ mặt trở nên lúng túng, vội vàng đồng ý rồi nắm tay con mình nhanh chóng rời đi.

Long Tuyền nhìn bóng lưng gần như chạy trốn chết của bà mẹ kia, trêu ghẹo nói: “Cô giáo Lâm, thật lợi hại.”

“Ôi, để anh chê cười rồi.” Lâm Lung hơi ngượng ngùng gãi mũi: “Làm giáo viên thì phải có tác phong của giáo viên chứ?? Không thể vì đối phương đã thanh toán học phí mà tôi coi chị ta như Thượng Đế. lqđ Chị ta thật không tốt, rõ ràng là đang ép buộc con mình khiến cô bé không còn hứng thú với những thứ con mình yêu thích, vậy thì còn ý nghĩa gì nữa? Huống chi, những thứ mà bọn nhỏ học cũng phải tùy theo tài năng tới đâu mà dạy, cha mẹ ông bà của cô bé kia tôi đã gặp, không ai có vóc người cao, cho dù cô bé có học múa cũng không thể phát triển chiều cao được. Như tôi chỉ cần học cho biết là được, cần gì lãng phí thời gian.”

“Đúng vậy, cha mẹ không thể coi đứa nhỏ của mình như tài sản để mà đầu tư.” Long Tuyền gật đầu lên tiếng: “Chị ta giống như đang giữ ngân sách 1008 hoặc mua cổ phiếu, mong đợi trong tương lai tỷ giá của đồng tiền có thể tăng lên. Thật ra thì cho dù mua cổ phiếu cũng phải tập trung vào việc chọn lựa loại thích hợp nhất, có giá trị nhất, không thể nào chu đáo mọi mặt.”

“Đúng vậy! Chính là đạo lý này, phải chọn thứ thích hợp nhất, con người không nên quá tham lam.” Lâm Lung gật đầu liên tục, lại liệt kê ví dụ thực tế của bản thân mình. Mẹ cô xuất thân là diễn viên múa, lqđ ba gầy đàn tỳ bà, ông nội là nghệ nhân độc tấu đàn nhị đã từng biểu diễn trước mặt chủ tịch Mao; cậu là giáo sư đàn violin, cha là học sinh của Thính giáo sư; tranh Trung Quốc và thư pháp của ông ngoại thì trải đầy trên các sách vẽ tạp chí, cũng có chút giải thưởng, cò vầy cũng không tệ; ông ngoại tốt nghiệp trường học thời kỳ Pháp thuộc, thông thuộc bốn loại ngôn ngữ; bác trai là phiên dịch viên tiếng Nga.

“Anh xem người nhà tôi ai cũng có sở trường riêng trong các lĩnh vực ngôn ngữ và nghệ thuật, nếu như vậy chẳng nhẽ tôi cũng học mỗi loại một ít?!! Cũng không phải giống thiên tài Davinci mà hội họa, kiến trúc, máy móc, vật lý, hoá học,... cái gì cũng biết.” Lâm Lung bĩu môi khinh thường nói: lqđ “Chúng ta là những người bình thường, thời gian tinh lực có hạn nên có thể làm tốt một hai việc đã là không tệ rồi! Trên đời này biết đi đâu tìm được nhiều thiên tài như vậy, chẳng lẽ ai cũng trọng sinh sống thêm một lần nữa để huy hoàng?”

Long Tuyền nhìn trời cảm thán, một nhà văn nghệ!! Anh thân nhiên nói: “Cuộc sống của người nhà cô thật đa sắc màu, nhà tôi thì chỉ có tài chính và những thứ liên quan đến công trình mà thôi.”

“Đã biết, bộ dạng này của anh đúng là được một gia đình nghiêm túc dạy dỗ.” Lâm Lung che miệng khẽ cười một tiếng.

Không lâu sau, một cô gái mặc váy dài dân tộc có màu sắc rực rỡ, tay xách một chiếc túi mây đi vào phòng học. Đây là học sinh thứ hai, bằng tuổi Lâm Lung, cô gái này sau khi có công việc mới đến đây học đàn, thực hiện ước mơ không đạt được lúc còn nhỏ của mình.

Lâm Lung vui mừng đi vào phòng học với cô gái này. Cô rất thích học sinh chăm chỉ học tập và có nhận thức cao như cô ấy. Quả nhiên lớp học kế tiếp vô cùng thuận lợi, bất giác đã đến giờ tan lớp.

Khi hai cô gái vừa nói cười vừa đi ra khỏi lớp học, chỉ cần liếc một cái liền thấy Long Tuyền đang cầm một cây tiêu đứng trước quầy thu tiền nói chuyện với chị Hân.

Chị Hân cười nói với cô: “Cô giáo Lâm, cô ra thật đúng lúc. Anh bạn của cô muốn mua một cây tiêu, vậy thì cô giúp cậu ta mua đi, đừng nói mua là mua ngay.” Dứt lời cô cho Lâm Lung một ánh mắt “em hiểu”.

Lâm Lung nhận lấy cây tiêu trúc có 8 lỗ trên tay Long Tuyền, cười hỏi: “Cây tiêu này bán bao nhiêu?”

“280, chị giảm giá cho em còn 220.”

“Ừm, em đã biết.” Lâm Lung nhìn Long Tuyền, hỏi: “Anh muốn cây tiêu này ư? Để tôi đến tận xưởng mua giúp anh. Anh biết đấy, tiền vốn bán nhạc cụ còn có thêm tiền thuê phòng, điện nước, nếu mua ở trong xưởng thì sẽ rẻ hơn một ít.” Bởi vì có học sinh ở bên cạnh nên Lâm Lung cũng không tiện nói thẳng. Thật ra thì cũng là loại tiêu này nhưng nếu mua ở trong xưởng chỉ có 100 nguyên, thêm phí chuyên chở cũng chỉ mất 115 nguyên mà thôi.

“Tôi sắp phải trở về bộ đội nên muốn mua luôn.” Long Tuyền nói khi hậu ở căn cứ anh không được tốt lắm, cây tiêu cũ của anh đã mốc meo, thậm chí còn nứt ra không thể sửa được nữa, nên anh muốn mua một cây tiêu mới.

“Cho tôi địa chỉ của anh đi, tôi sẽ gửi cho anh.” Lâm Lung thấy Long Tuyền gật đầu, sau khi ghi địa chỉ cho cô liền lấy ví tiền ra. Lâm Lung vội ngăn cản: “Đừng nói chuyện tiền bạc với tôi, cũng không mắc. Như vậy đi, anh cũng đưa tôi một cây tiêu được không? Chúng ta trao đổi.”

“Hả?” Long Tuyền khó hiểu, anh biết đi đâu tìm tiêu cho cô?

“Tôi vẫn muốn có một cây tiêu được làm từ vỏ đạn!” Lâm Lung giải thích, vô cùng mong đợi nhìn Long Tuyền: “Tôi đã thấy rất nhiều cây tiêu làm bằng vỏ đạn trong cửa hàng mỹ nghệ, nhưng âm thanh không được chuẩn. Anh biết thổi tiêu, vậy có thể làm cho tôi một nhạc khí thật sự bằng vỏ đạn chứ?”

Nhìn đôi mắt to toả sáng tràn đầy khát vọng của cô, Long Tuyền như bị ma xui quỷ khiến gật đầu một cái. Hiện tại anh cũng chẳng quan tâm đến yêu cầu phải thu giữ vỏ đạn của bộ đội nữa, dù sao cũng không thể thu dọn sạch sẽ từng vỏ đạn được, nếu thu nhặt từng cái là có thể, có điều tốn thêm chút thời gian mà thôi.

Thấy Long Tuyền gật đầu, Lâm Lung vui vẻ cười nói cảm ơn. Vì muốn tặng anh một món quà có ý nghĩa, cô nói anh chọn ca khúc, muốn nghe bài nào cô sẽ gảy bài đó.

Kết quả Long Tuyền còn chưa lên tiếng thì cô gái học sinh kia đã kích động mở miệng yêu cầu: “Cô giáo Lâm, hai người có thể cầm tiêu hợp tấu không?! Bài ‘Thương Hải Nhất Thanh Tiếu’* đó!” Nam đẹp trai, nữ xinh gái, nếu có thể cầm tiêu hợp tấu thì sẽ là một hình ảnh đẹp biết bao!

*Thương hải nhất thanh tiếu: Có nghĩa là “Biển xanh cười”, bài hát này là nhạc phim “Tiếu ngạo giang hồ”. Lời bài hát này rất hay, các bạn có thể vào youtube để tìm bản vietsub nhé ^^

Lâm Lung không nói có được hay không mà chỉ cười nhẹ nhìn về phía Long Tuyền. Anh gật đầu, nhưng vẫn do dự nói mặc dù bài hát này không khó, nhưng vì hai người chưa từng tập luyện với nhau nên không biết có được hay không.

“Không sao, anh thổi tiêu một lần cho tôi nghe, sau đó anh cứ thổi theo tiết tấu và cảm giác của bản thân là được, không cần để ý đến tôi. Tôi có thể gảy theo anh.” Lâm Lung nói.

Khi Long Tuyền đang định thổi thì cô gái mặc váy dân tộc lấy một chiếc máy quay DV từ trong túi xách ra. Hàng ngày khi đi học vì sợ nghe bài giảng bị sót nên muốn về nhà học lại, vì vậy sau khi được Lâm Lung đồng ý nên mỗi khi đi học cô sẽ thu bài giảng vào máy quay.

“Quay tôi thì được, nhưng đừng quay anh ấy.” Lâm Lung nhẹ giọng nhắc nhở.

“Được.” Cô gái thay đổi góc độ đứng ở giữa Long Tuyền và Lâm Lung, ống kính quay về phía cô giáo của mình. Về phần người thổi tiêu thì coi như nghe thấy âm thanh mà không thấy nam chính thần bí đi.

Chờ khi Long Tuyền thổi xong, Lâm Lung giơ tay lên gảy khúc dạo đầu. Sau đó vào thời điểm thích hợp Lâm Lung gật đầu ý bảo Long Tuyền bắt đầu vào theo. Cho dù chưa từng luyện chung lần nào nhưng hai người lại vô cùng ăn ý, hai loại nhạc khí bắt đồng kết hợp thành một bản diễn tấu hoàn mỹ, từng chút từng chút kích động tâm hồn người nghe.

Tiếng tiêu du dương, tiếng đàn trầm bổng phiêu đảng trong bóng đêm. Mặc dù hai người đang ở giữa phố xá sầm uất mà như tách biệt với thế giới xung quanh, người nghe như đang ngồi trên một chiếc thuyền nhẹ trôi giữa dòng nước mênh mông, thanh thản mà nhẹ nhàng.

Hợp tấu lần thứ nhất gần kết thúc, Lâm Lung dùng ánh mắt ý bảo Long Tuyền lặp lại.

Lát sau, cô cất giọng hát theo tiếng cầm tiêu hợp tấu: “Biển xanh cười, rì rào đôi bờ sóng, nổi chìm theo sóng, chỉ nhớ sáng nay... Nước non cười, mưa bụi xa, sóng lớn cuốn hết hồng trần, thế thực đẹp biết bao...”

Giọng nữ trong sáng nhưng cũng không khiến bài hát này vì mất đi vẻ khí khái anh hùng mà trở nên thua kém. Về mặt Lâm Lung tự nhiên, tác phong không nhiễm sự đời, tính cách không so đo tính toán khiến cô có thể diễn được nét hào hùng cao ngất. Giọng cô như những đám mây mỏng tình tế phiêu đảng trong bầu trời đêm tiến nhập lòng người.

Long Tuyền vừa thổi tiêu vừa cúi đầu nhìn về phía Lâm Lung đang vui vẻ gảy đàn ca hát. Khá khen cho một cô gái.

Anh cảm thấy trái tim như nóng lên, một tình cảm mờ mịt bắt đầu âm thầm nảy lên trong lòng anh.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Cá và tay gấu không thể có được cả hai

Đi ra cửa hàng bán đàn, Long Tuyền nhìn xe cộ qua lại không ngừng trên đường cái bỗng phát hiện trong đó có một chiếc taxi màu xanh lá không có khách. Anh do dự không biết có cần gọi một chiếc để đưa Lâm Lung về nhà hay không.

Tối qua chị dâu đã nói nếu gặp mặt một cô gái đi giày cao gót thì ngàn vạn lần đừng theo thói quen của mình việc gì cũng dùng đôi chân. Người ta đi những đôi giày như vậy chỉ thích hợp ngồi xe mà thôi, nếu không có xe thì ngồi xe buýt cũng được, đứng rất bất tiện. L.q.đ Còn hỏi anh có muốn lấy chiếc xe Hummer kia của anh trai không, quân nhân mà đi Hummer thì rất ngầu, rất quyền rũ.

Nhưng Long Tuyền chưa quen thuộc đường đi nên không muốn mượn xe của anh để khoe khoang nên thôi.

Anh nhớ từ lúc gặp được cô trên xe buýt đến lúc đi tới lớp học đều là cô đề nghị đi bộ. Long Tuyền nghĩ lần này anh có nên gọi xe hay không?? Nhưng nếu gọi xe thì nhiều nhất là 15p đến nhà cô. Đồng chí thiếu tá bỗng cảm thấy tức nuối, anh không muốn nhanh như vậy đã phải nói “hẹn gặp lại” với cô. Nếu thật sự chào tạm biệt, thì tất nhiên sẽ không còn gặp lại.

Anh cảm thấy thời gian anh ở với người nhà đã rất ít thì nói gì đến một đối tượng xem mắt sẽ không trở thành người nhà.

Vào lúc Long Tuyền đang do dự thì chị Hân đã khoá cửa xong đang đi cùng Lâm Lung bước tới chỗ anh, vui vẻ nói cho anh biết: “Trạm xe ở bên kia, từ nơi đó là có thể tìm được đường.”

Lần này Long Tuyền không rối rắm nữa mà thuận theo cô đi đến trạm xe buýt. Anh cười thầm trong lòng, L.q.đ tuần nào cũng dạy học ở đây mà vẫn không tìm được đường, việc này thuần túy liên quan đến vấn đề trí lực mà thôi.

Nói chuyện suốt đường đi, Long Tuyền phát hiện thì ra bây giờ đã có lối đi riêng dành cho xe buýt nên cũng không lâu hơn taxi là bao. Rất nhanh đã đến bên ngoài chung cư nơi Lâm Lung sống. Cô gái nhỏ uyển chuyển bày tỏ mình là người độc thân, lại ở một mình nên không tiện mời một chàng trai trẻ tuổi lên ngồi chơi.

Vì vậy Long Tuyền chỉ có thể lễ phép nói tạm biệt với cô. Nhìn bóng lưng của Lâm Lung đi về chung cư dần nhỏ xíu, anh bỗng nhiên phát hiện mình rất cầu huyết, rất văn nghệ nghĩ tới 1 câu “lưu luyến không rời”, đã vậy còn nghĩ đến “đưa quân ngàn dặm cuối cùng cũng phải từ biệt”.

TMD, đồng chí thiếu tá vừa phi nhỏ chính mình vừa nhanh chóng xoay người chạy chậm về nhà.

Không ngờ mình mới ở nhà có ba ngày mà vô bọc trái tim đã trở nên mềm nhũn, lại còn dễ dàng có ấn tượng tốt với một người, chẳng lẽ đây chính là trường hợp anh hùng khó qua ải mỹ nhân trong truyền thuyết?? Bq.đ TMD, anh lại phi nhỏ chính mình một lần nữa, những lời này cũng TMD rất văn nghệ!!

Cùng lúc đó, Lâm Lung đi đến tầng 4 mở cửa chống trộm ra bước vào phòng khách đen thui. Cô thuận tay mở công tắc điện lên, sau đó vừa đổi giày vừa hô lên: “Miêu Miêu, chị đã về rồi!”

Đáp lại cô là một chuỗi âm thanh găm lỏng sắt và những tiếng chuột kêu chít chít.

Không sai, chính là chuột. Động vật được gọi là “Miêu Miêu” kia chính là một con chuột cánh màu vàng nhạt như một chiếc bánh pút đing, hình dạng thì nhỏ bằng một quả trứng gà lớn, hoặc có thể nói khi nó ngủ thì giống như một quả trứng gà lớn đầy lông lá.

Cha mẹ Lâm Lung không thích đô thị huyên náo nên bọn họ mua một căn nhà ở nông thôn để dưỡng lão. Mà cô lúc nào cũng có thể dạy học, đôi khi cũng sẽ gặp mặt bạn học, nếu ở nông thôn thì sẽ không tiện nên cô ở lại phòng cũ. Nhưng một người ở trong một căn phòng hơn 100m vuông thì có hơi cô đơn, đặc biệt là khi đêm xuống không có một âm thanh, L-q.đ không có ai nói chuyện, cả căn phòng ngoại trừ tiếng đàn, tiếng gõ bàn phím máy tính hoặc xem đĩa CD thì không có tiếng động khác. Vì vậy Lâm Lung nuôi một con vật nhỏ. Vì từng bị viêm mũi nên cô không thể nuôi những con vật hay rụng lông như chó mèo hoặc chim nhỏ, những vật nuôi có thể phát ra âm thanh cũng không còn nhiều loại để chọn nên cô mua một con chuột thích găm lỏng sắt, thỉnh thoảng nó sẽ kêu hai tiếng “chít chít”. Đặt tên “Miêu Miêu” cho nó là một hứng thú tà ác của cô.

Sau khi vào nhà, Lâm Lung tiện tay ném túi xách vào ghế sofa trong phòng khách, tắm rửa tháo trang sức rồi thay một chiếc váy ngủ có lá hoa màu xanh lam bằng lụa, sau đó đi vào căn phòng của cha mẹ ở giữa đã được sửa chữa thành phòng cách âm. Cô đốt một cây thuốc đàn hương, đeo móng tay rồi ôm tỳ bà ngồi xếp bằng trên ghế sofa bắt đầu gảy nhẹ. Cô luyện một khúc đàn, thỉnh thoảng lại thả hồn nghĩ về người và chuyện mà mình đã gặp ngày hôm nay.

Cô nhận thấy lúc gần ra về dường như Long Tuyền có ấn tượng tốt về cô, thậm chí còn muốn cùng về đến tận nhà để tiếp tục nói chuyện trên trời dưới đất. L-q.đ Chính vì thế mà cô có ý nói câu “sống một mình không tiện mời một chàng trai vào chơi”. Không phải cô không yên tâm về nhân phẩm của một sĩ quan thiếu tá mà là cô không muốn để người khác nói ra nói vào. Hơn nữa cô vẫn cảm thấy giữa cô và Long Tuyền không thích hợp để phát triển hơn nữa nên không cần thiết khiến mối quan hệ này thân cận hơn, cứ làm bạn bè bình thường là được rồi.

Đương nhiên còn có một việc cuối cùng, đó là ngôi nhà này không ai có thể bước vào! Đặc biệt là không thể để một anh lính đặc chủng mỗi ngày đều muốn “chỉnh lý nội vụ” nhìn thấy!

Những người làm nghệ thuật, đặc biệt là có liên quan đến hội họa thiết kế thì đại đa số có một bệnh chung, đó là tàn mạn, tùy ý và không để ý những chuyện nhỏ bé. Những điều này được thể hiện ở trong sinh hoạt hàng ngày, rất nhiều người không dọn dẹp nhà. Bq.đ Ví dụ như đồ trang trí trong nhà của Lâm Lung, các vật phẩm trong giá sách được sắp xếp không theo một trật tự nào, hoàn toàn lộn xộn.

Đặt như vậy là vì, thứ nhất nếu không đặt như vậy sẽ không có mỹ cảm nghệ thuật, thứ hai là những người có tính tùy ý như Lâm Lung sẽ có chút bừa bãi. Nếu đọc sách ở phòng khách thì cô sẽ tiện tay vắt sách trên bàn uống nước; vẽ tranh ở trong thư phòng thì những hộp màu rục rở, bút máy, bút Mark cũng được vắt một cách tùy tiện trên bàn sách; trước cửa có mấy đôi giày vắt lung tung, mà trong nhà tắm còn một đồng quần áo vẫn đang đợi giặt...

Mặc dù Lâm Lung không coi là quá tệ so với những bạn học nghệ thuật hoàn toàn không dọn dẹp nhà cửa khác, thế nhưng Long Tuyền... Nếu anh nhìn thấy trên bàn trà có vài đồ vật được vắt ở đó sẽ thấy ngứa mắt chứ?? Ngay cả bước chân khi đi bộ cũng giống hệt nhau, l5q0đ chỉ vậy thôi đã biết người này cứng nhắc cỡ nào!! Một khi đã làm lính lâu năm, chắc chắn sẽ cẩn thận tỉ mỉ với những đồ vật trong sinh hoạt hàng ngày.

Lâm Lung nhìn trời liếc mắt, cô phải duy trì hình tượng của mình, không thể phá hỏng ảo tưởng của người ta. Cho dù chỉ là một người bạn bình thường cũng phải để cho người ta có ấn tượng bạn là một thực nữ.

Lại nói, thật ra thì Long Tuyền là một trong số những đối tượng xem mắt mà cô cảm thấy thích hợp nhất. Gia cảnh, tính cách, trình độ học vấn đều không tệ, sở thích cũng rất hợp với cô. Anh là đối tượng xem mắt không phải dân nhạc đầu tiên có thể hợp tấu với cô. Điều đáng tiếc chính là nghề nghiệp của anh, thật sự không thể nào tiếp nhận.

Cô không dám tưởng tượng nếu như gả cho một quân nhân bất cứ lúc nào cũng có thể thi hành nhiệm vụ đặc biệt thì bản thân cô sẽ cô đơn dường nào. Thậm chí lúc nào cũng lo lắng thấp thỏm, sợ hãi không yên...

Ôi, tại sao anh ta không phải là một quân nhân ngồi làm việc trong văn phòng tại trụ sở chứ?? l,q/đ Nếu có một công việc không nguy hiểm và bận rộn thì bản thân cô có thể theo đuổi một phen.

Điều kiện rất tốt, nói chuyện trời đất cũng không tệ, đáng tiếc nghề nghiệp không tốt, đây là điển hình của câu nói cá và tay gấu không thể có được cả hai đây mà.

Lâm Lung bồi hồi trong tiếc hận, mắt hơn một giờ mới dần xong đàn tỳ bà và đàn tranh, sau đó phủ kín đàn lại. Cô vào phòng ngủ, lấy một chiếc hộp trang sức trắng men từ trong ngăn kéo bàn trang điểm, lại thở dài một tiếng nằm dựa vào giường.

Cô mở chiếc hộp ra, bên trong có một chiếc nút áo làm bằng đồng thau nhỏ bằng đầu ngón tay. Vì cô hay vuốt ve nên chiếc cúc áo đã hơi cũ kỹ mài mòn, nhưng hai chữ “tám một” trên cúc áo vẫn mờ mờ khó phân rõ.

Gặp được anh chàng sĩ quan Long Tuyền có má lúm đồng tiền giống như người kia, Lâm Lung lại nghĩ đến mối tình đầu không biết tên của mình.

Kỳ nghỉ hè năm Lâm Lung gần 14 tuổi, cô vừa mua được một quyển truyện tranh “Hoà vương” ở trong hiệu sách, l-q,đ vì vừa đi vừa đọc nên cô không để ý đường đi dưới chân, tất nhiên cũng sẽ không để ý đồ vật rơi từ trên xuống.

Đó là khu vực xây dựng, có một chiếc cần cẩu đang chuyển những tấm gỗ dùng để xây nhà. Vì buộc không chặt nên một tấm gỗ rơi thẳng xuống đầu của bạn nhỏ Lâm Lung!!

Vô số người đi đường kinh ngạc hét to, nhưng nhân vật trung tâm của sự việc vẫn đắm chìm trong tình tiết truyện tranh nên hoàn toàn không có chút phản ứng. Đến khi có một người từ phía sau kéo Lâm Lung lại ôm cô vào trong ngực, đồng thời dùng sức đập tấm gỗ một cái khiến nó rơi ngược về phía sau. F-q,đ Khi đất đá bắn ra bốn phía thì cô gái nhỏ mới bị tiếng động dọa sợ đến mức làm rơi quyển sách trên tay.

Lâm Lung ngơ ngác nhìn tấm gỗ đã vỡ nát, vài giây sau mới phản ứng được thì ra mình suýt bị rơi trúng người.

“Chân em chảy máu!!” Cô nghe thấy người đàn ông ở bên cạnh nói chuyện, lúc này mới cúi đầu nhìn xuống chân mình. À, thật sự đang chảy máu, nhưng cô không cảm thấy đau.

Tiếp sau đó người đàn ông cứu Lâm Lung bế cô lên, chạy vội về phía bệnh viện ở gần đó. Cô nghe thấy người nọ nói: “Em gái, đừng sợ. Anh thấy không phải động mạch, không phải lồng bàn chân, chỉ là vết thương to bằng ngón tay cái thôi, không nghiêm trọng.”

Thật ra thì mãi cho đến lúc này Lâm Lung vẫn cảm thấy như mình đang nằm mơ. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, l,q,đ chân cô không cảm thấy đau, phải nói là không có cảm giác gì mới đúng, vì vậy cô không có cảm giác chân thật.

Cho đến khi nhìn thấy cửa bệnh viện cô mới cảm giác được chân trái của mình có cảm giác tê tê. Người đàn ông kia ôm cô vọt vào phòng cấp cứu, khi anh ta đặt cô ngồi xuống mới phát hiện chiếc cúc áo trên ngực mình bị tóc của cô quấn quanh, anh ta quả quyết dứt chiếc cúc áo đó xuống sau đó đặt cô ngồi trên ghế.

Bác sĩ đi tới bắt đầu dùng rượu cồn rửa sạch chân trái Lâm Lung, đau đớn truyền từ ngón chân đến đầu óc của cô. Lúc này Lâm Lung mới ý thức được cô suýt nữa bị đập chết!! Chân của cô bị đập trúng, ngón chân đang liều mạng kêu gào thật là đau, thật là đau!!

“A.....!!” Cô hét lên một tiếng, theo bản năng muốn co chân lại. Người đàn ông ôm cô tới bệnh viện vội vàng giúp y tá ngăn cô lại, dùng sức giữ chặt cá chân và đầu gối của cô, không để cô lộn xộn.

Nước mắt từ gương mặt trắng bệch nhỏ nhắn nhanh chóng rơi xuống. Cô cắn chặt răng, chỉ nhẹ giọng rên rỉ mà không phải lớn tiếng khóc. Cô cảm thấy bốn phía đều là người xa lạ, tất cả mọi người đều đang giúp cô, nếu khóc thì sẽ rất mất mặt.

Sau đó Lâm Lung nghe được bác sĩ tiếc nói: “Ừm, móng bị nhỏ hết không còn gì nữa rồi. Cháu xem, ngay cả gốc cũng không còn, sau này không thể dài ra! Cô gái nhỏ, sau này cháu không thể đi những đôi giày sandal lộ ngón như này nữa rồi.”

...

Lâm Lung dựa vào giường chăm chú nhìn ngón chân trái sáng bóng như trân châu của mình. Ừm, ai nói không thể đi được những đôi sandal như vậy nữa?? Mặc dù mất 2 năm, nhưng ít ra móng chân xui xẻo này của cô cũng từ từ mọc ra.

Nhớ lần đầu tiên cô phát hiện ngón chân trái mọc lên một đoạn ngắn mới thì cô vui mừng như nhặt được vài chục vạn, sau đó mỗi ngày đều chăm chú nhìn móng chân mọc dài ra, giống như đang chờ mong hạt giống hoa mau mau này nẩy.

Hiện tại thì bình thường rồi, chẳng qua nhỏ hơn ngón chân bên phải một chút mà thôi. Sờ vào cũng không được nhẫn nại, thế nhưng nhìn từ xa thì vẫn không có vấn đề gì, đi giày sandal cũng không xấu!

Mặc dù không còn tiếc nuối về móng chân nữa, nhưng tiếc nuối không tìm được ân nhân cứu mạng kia vẫn quấy nhiễu trong lòng Lâm Lung. Ước chừng cũng được 12 năm rồi...

“Anh lính, rốt cuộc là anh đang ở đâu?” Nhìn chiếc cúc áo kia, Lâm Lung bắt đầu dĩm dáng.

Ban đêm gần 11h, khi Long Tuyền đi thật chậm đến mức không thể chậm hơn được nữa nhưng cuối cùng vẫn về đến nhà thì phát hiện không chỉ cha mẹ chưa nghỉ ngơi, mà ngay cả anh trai và chị dâu cũng ngồi trên ghế sofa ngoài phòng khách chờ mình. Anh vừa bước vào cửa liền bị 4 đôi mắt đồng loạt nhìn chăm chăm, cảnh tượng này không khác gì tam đường hội thẩm.

Lúc này anh cảm thấy vô cùng may mắn vì đã đổi bộ quần áo Lâm Lung chọn cho mình thành bộ anh mặc lúc ra cửa, nếu không một khi bị chị dâu nhìn thấy nhất định sẽ nghi ngờ.

Về phần bốn đôi mắt như cái đèn pha này, vì lúc thụ huấn đã chịu cảnh tượng bị tra hỏi nên Long Tuyền cũng không sợ nữa. Anh bình tĩnh ngồi vào chiếc ghế sofa mà mọi người đã đặc biệt chờ cho mình, sau đó nói cho mọi người biết: “Đừng hy vọng gì hết, không thành công.”

“Tại sao?” Mẹ Long cảm thấy vô cùng đau lòng, hỏi: “Một cô giáo chính trị có điều gì không phù hợp?”

Long Tuyền suy nghĩ rồi trả lời: “Không vì cái gì, chính là không đồng ý, cảm thấy không thú vị.” Hôm nay anh đã đồng ý sẽ ra mặt bày tỏ không vừa ý cô gái kia, nhưng cũng không thể chê bai quá lợi hại, như vậy thì khi ứng phó sẽ không có vấn đề gì.

Xác nhận năm lần xem mắt hoàn toàn thất bại, mẹ Long không mắng Long Tuyền mà chỉ đồng tình an ủi nói chân trời nơi nào không có cỏ thơm, nhất định sẽ có cô gái thích hợp với anh.

“Mẹ, con là cọng cỏ, nếu muốn tìm thì phải tìm hoa.” Long Tuyền phớt lờ trả lời, khiến mẹ Long ghen tức chút nữa muốn gõ đầu anh.

Chị dâu nghi ngờ chen miệng hỏi: “Em chồng, sau khi xem mắt thì em đi dạo một mình sao?” Cô cảm thấy em chồng không phải người sẽ đi dạo vài tiếng mà không có mục đích. Một người không thích đi dạo phố, hơn nữa khó có được ngày nghỉ, nếu không có chuyện gì làm thì khẳng định sẽ về nhà với cha mẹ.

“Em gặp được cô gái xem mắt đầu tiên nên ăn cơm tối với cô ấy.”

Nửa đoạn sau Long Tuyền còn chưa nói thì mẹ Long đã kinh ngạc hỏi: “Chính là cô gái có ngoại hình tốt không có việc làm? Con thích cô ta?”

“Không phải cô ấy không có việc làm, là một giáo viên dạy đàn tranh cổ, cũng có tiếng tăm trong nghề.” Long Tuyền bắt đầu dĩm dáng giúp Lâm Lung, anh nói tiếp: “Buổi tối con đi xem cô ấy dạy học sinh, nghe cô ấy gảy đàn tỷ bà, còn thổi tiêu hợp tấu khúc ‘Thương hải nhất thanh tiếu’ nữa. Gia cảnh cô ấy không kém, trong nhà có rất nhiều người làm việc trong lĩnh vực văn nghệ.”

Vừa nghe anh nói như vậy, những người ngồi ở đây cũng không ngạc nhiên. Cho dù Long Tuyền không nói thẳng ra là thích cô gái kia, nhưng cũng có cảm tình, đã hợp tấu cầm tiêu rồi cơ mà! Theo như phim điện ảnh thì cũng là tri âm rồi.

Mẹ Long do dự nói: “Người thuộc lĩnh vực văn nghệ có hơi tùy hứng, tôn trọng tự do, sẽ không hoà hợp với tác phong nhà chúng ta...”

Long Chính Hoa vỗ vỗ tay vợ ngăn cản bà nói tiếp. Ông nghiêm mặt nói: “Chỉ cần con thích thì chúng ta đều ủng hộ.”

“Đúng vậy đúng vậy, vợ chồng anh cũng ủng hộ vô điều kiện!” Anh trai Lưu Điền tán đồng gật đầu, lại hỏi: “Phải chuẩn bị tân phòng ư? Hai năm trước chúng ta xây ngôi nhà bên Kim Sa đã được trang bị đầy đủ, giá trị tài sản cũng tăng không ít. Em cứ chọn đi, anh trai sẽ lắp thiết bị điện nước cho em!”

“Anh, anh nghĩ nhiều rồi.” Long Tuyền cảm thấy đau đầu, dường như mọi người suy nghĩ quá nhanh rồi. Từ ăn cơm liền thay đổi thành thích, từ thích nhảy hân hoan kết hôn. Anh vô lực nói: “Con chỉ ăn cơm với cô ấy rồi tán gẫu mà thôi, không hơn, không có tiếp theo.”

Đúng, không hơn.

Anh vẫn nhớ câu nói của Lâm Lung mà mình đã nhìn lên, cô nói “chỉ là đối tượng xem mắt mà thôi, không cần ép buộc chính mình”. Cô bé kia không hài lòng về chiều cao và nghề nghiệp của anh. Thật ra vấn đề chiều cao không có gì là khó khăn, nhưng nghề nghiệp...

Long Tuyền biết rõ anh không thể chỉ vì việc kết hôn liền từ bỏ lựa chọn mà mình đã phấn đấu hơn 10 năm; không thể chỉ vì một cô gái mình hơi có cảm tình liền vất bỏ anh em trong đội, những chiến hữu vô cùng thân thiết với anh.

Không từ bỏ, không rời đi.

Cá và tay gấu không thể có cả hai, nên anh sẽ cố gắng đè nén một chút tình cảm “thích” này xuống, kiên trì giữ vững tín niệm của mình, không từ bỏ cũng không vất bỏ đồng bạn và sự nghiệp của mình.

Nếu bây giờ tuổi tác và cấp bậc của anh có thể rút lui khỏi chiến trường, chỉ làm thủ lĩnh trong văn phòng thì anh sẽ không phải lo lắng vấn đề ăn bữa nay lo bữa mai hoặc làm chậm trễ thanh xuân của con gái nhà người ta, cũng không phải lo lắng vấn đề người con gái ấy sẽ làm quả phụ hoặc thủ tiết. Nhưng nếu đến 40 tuổi anh mới rút lui, vậy thì không thể theo đuổi một cô gái đang thời thanh xuân như vậy được nữa.

Vì vậy đây là một bài toán khó giải.

Có một loại thích nhất định phải lấy được, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải có. Mà có một loại thích chính là không nhất định phải có được, chỉ cần đứng một bên nhìn và thưởng thức.

Long Tuyền cảm giác anh chính là dạng người sau. Anh thích Lâm Lung, là loại thích kia... Hơn thế là một loại thưởng thức. Nhìn cô thay đổi 360 độ, hoặc lịch sự ưu nhã, hoặc chính nghĩa, hoặc phóng khoáng hoặc tùy ý... Anh cảm thấy cô bé này rất thú vị, cảm thấy dù nhìn thế nào cũng không đủ.

Nhưng chỉ có thể nhìn mà không có biện pháp, cũng không có năng lực ôm cô, lấy cô về nhà.

Thôi, vẫn nên suy nghĩ xem khi trở về trong đội nên huấn luyện đội Bí Đỏ kia như nào thì hơn! À không, có lẽ lần này có thể gọi tân binh thụ huấn là “Quả táo xanh”?

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Nhân sinh, nơi nào không gặp nhau

Vào lúc hoàng hôn, Long Tuyền khiêng hai thùng giấy lớn long đong một mõi chạy về nhà khách của quân khu trong một thị trấn nhỏ, sau đó lại lái chiếc xe jeep mà mấy hôm trước anh đã vất ở đây trở về căn cứ trong khe núi.

Rừng núi lúc này trắng sáng sao thưa, không khí trong lành, là thời tiết rất thích hợp để ngắm cảnh. Thế nhưng đồng chí thiếu tá lại không hề nhìn cảnh sắc, anh nhanh chóng nộp điện thoại rồi vọt vào phòng ngủ, hai ba bước chạy đến bàn sách ấn nút mở nguồn máy vi tính. Lạ đi Anh ném hai chiếc thùng vào góc tường, túi đồ dùng đeo trên lưng đặt vào vị trí cũ, thay đổi quần áo huấn luyện, sau đó lập tức xoay người ngồi vào vị trí trước máy tính nhanh chóng ghi lại những gì đang có trong đầu mình vào một văn bản Word trống không.

Tất cả những động tác đó Long Tuyền làm không tới ba phút, đồng thời anh còn không quên chào hỏi với bạn cùng phòng đang ngồi trên cửa sổ lau khẩu súng bắn tia JS7.62 như đang vuốt ve người tình: “Lực Dương, đó là đặc sản tôi mang về, cậu giúp tôi chia cho các anh em, tôi đang vội.”

“Nhà cậu thì có đặc sản gì hả? Đừng nói là bê tông cốt thép nhé?” Tiểu Lực Dương chậm rì rì bảo dưỡng khẩu súng yêu quý của mình, xong xuôi mới đặt vào học tủ. Anh lấy một con dao găm Thụy Sĩ ra rạch thùng giấy được đóng kỹ. Thì ra là một thùng thịt bò “Thành Đô” và mười bao thuốc lá Tử Xuyên.

Tiểu Lực Dương cười nói: “Đây mà cũng gọi là đặc sản??” Vừa nói xong, trên gương mặt trẻ con của anh lập tức xuất hiện hai má lúm đồng tiền thật sâu làm nổi bật lên gương mặt ngăm đen cường tráng khiến nó trở nên nhu hoà mà thân thiết.

“Chẳng lẽ chỉ có thịt và đồ sơn mài chỗ cậu mới được coi là đặc sản?? Đồ sơn mài của dân tộc Di giờ cũng tràn lan rồi, l-q3đ cậu mang từ nhà đến còn không bằng tôi mua si ở chợ Hà Hoa Trì.” Long Tuyền vừa gõ chữ lạch cạch, vừa nói chuyện: “Dù sao cũng không thể mua được những thứ đó ở nơi tôi tàn này. Mỗi phòng một gói thịt bò và một bao thuốc lá, tầu hút thuốc thì mua được với giá rẻ, không thể cho “thiên hạ tử” được.

“Có giỏi thì cậu đi chợ Hà Hoa Trì mua thịt đà đà* về đây!” Tiểu Lực Dương liếc mắt, sau đó bắt đầu lấy đồ ở trong thùng ra, thuận miệng hỏi Long Tuyền đang vội gì.

* thịt đà đà: đặc sản của dân tộc Di.

“Bài tập đội trưởng giao trong ngày nghỉ!” Long Tuyền hận ở trong lòng, cắn răng trả lời: “Chắc chắn hiện tại anh ấy đang ở trong phòng chờ tôi tới cửa. l-qđ Hai cái danh phẩm thiên hạ tú này cứ giữ lại để xem khi nào thích hợp thì tặng cho người khác. Ví dụ như... hỏi lộ đội trưởng?? l0q4đ Không biết có thành công hay không.”

“Không thể!!” Tiểu Lực Dương khiêng thùng lên vai sai bước đi ra cửa, đồng thời không quên tấy nảo Long Tuyền: “Nếu cậu muốn tay trái đưa thuốc tay phải nói điều kiện, vậy thì anh ấy tự mình vợ vết còn nhanh hơn.”

Chờ Tiểu Lực Dương mượn hoa hiến phật tặng hết đồng đặc sản, tán gẫu một hồi trở về thì đúng lúc Long Tuyền viết xong kế hoạch tuyển huấn, hiện đang dùng mạng nội bộ gửi văn bản cho đội trưởng Chu Thuần, lq,đ sau đó tắt máy chuẩn bị đến văn phòng của anh ta để trình diện.

Tay phải Tiểu Lực Dương vung lên, nói: “Này, còn một gói thuốc.” Thật bò thì anh đã sớm giữ lại phần của mình. Về phần thuốc lá, Siêu Nhất Lưu vì để bảo vệ ánh mắt của mình nên đừng nói đến việc hút thuốc, ngay cả hai tay cũng không dính chút nào. Vì vậy rất ít người đồng ý ngủ chung phòng với cậu ta, một khu vực cấm hút thuốc cứ như vậy được thành lập trong đội.

“À, vậy thì thật tốt cho đội trưởng.” Long Tuyền thuận tay quơ lấy bao thuốc rồi nhét vào túi quần, sau đó vừa bước ra cửa vừa quay đầu cười bỏ sung: “Buổi tối không phải chờ tôi, cậu cứ ngủ đi.”

“Cút!! Lão tử cũng không phải người đàn bà của cậu!!” Tiểu Lực Dương đá một cước về phía thắt lưng anh, lq,đ cảm thấy chưa đủ còn chạy theo đến cửa hét lớn một tiếng: “Long thiếu, cậu mà trở về thì thành thật khai báo quá trình xem mắt đi!”

Nhất thời không ít người chạy ra ngoài hành lang, tiếng ồn ào nổi lên bốn phía. Long Tuyền bắt đầu dĩ nhắc chân chạy về phía kí túc xá.

Trong công việc thì đội trưởng Chu rất nghiêm túc, quả nhiên anh ta không ép hỏi vấn đề xem mắt. Sau khi nhận lấy thuốc lá thì dứt khoát ném một túi giấy to, nhanh chóng ra lệnh: lqđđ “Chuẩn bị khai thác hạt giống tốt, xem kỹ càng từng hồ sơ, đặc biệt là người xuất thân từ bên kỹ thuật, cậu bắt đầu đi phỏng vấn từ ngày mai.” Dứt lời anh ta liền cúi đầu nghiên cứu kế hoạch tuyển huấn của Long Tuyền.

“Rõ!!” Long Tuyền gợn găng đáp lời, lúc này mới kinh ngạc hỏi: “5 người xuất thân từ ngành kỹ thuật xin vào đội tuyển huấn?!” Anh cảm thấy sắc trời như đổi màu. Nhớ ngày đó năm năm mới xuất hiện một quái thai như anh!!

Chu Thuần liếc mắt anh một cái, cười nhạo đáp: “Đại khái có người tuyên truyền hồ sơ của cậu.”

“Cũng không thể coi tôi như tấm gương xấu!!” Long Tuyền kháng nghị.

“Không nhớ năm đó ai bị huấn luyện nửa chết nửa sống à??!!” Dứt lời Chu Thuần tròn to hai mắt, quát lên: “Ít nói nhảm!! Đi xem hồ sơ đi!!”

Trong đồng lớn hồ sơ đó Long Tuyền chú ý nhất đến một người tên “Trác Nhất”. Cậu ta mới 19 tuổi, là người nhỏ tuổi nhất, tốt nghiệp đại học hàm Thượng Uy, có hai bằng chuyên ngành máy tính quốc phòng và quản lý kinh tế, am hiểu bảo vệ mạng lưới Internet, nghe nói đã luyện Tiết Quyền Đạo* nhiều năm.

*Tiết quyền đạo (截拳道) (hay còn được biết đến với tên Triệt quyền đạo ở Việt Nam) là một môn võ thuật chú trọng đến hiệu quả và thực tế. Tên tiếng Anh là Jeet Kune Do.

Sở trường bảo vệ mạng lưới, hơn phân nửa là công kích, rất hữu dụng. Long Tuyền quyết định người đầu tiên gặp vào ngày mai là “Trác Nhất” này, nhìn xem cậu ta có người đúng như tên hay không.

Còn về vấn đề vì sao Trác Nhất muốn đến đội hành động “Ám Dạ Kiếm” thì trên hồ sơ ghi rằng có một tấm lòng nhiệt huyết và vài lời khách sáo, đọc cũng như không.

Thật ra thì nguyên nhân chân thật nhất là người lớn của Trác Nhất hy vọng cậu ta lúc nào cũng đứng thứ nhất, vì vậy 3 tuổi đã bắt đầu tiến hành giáo dục chính quy, sau thì không ngừng tiếp tục nhập học trước hoặc học nhảy lớp khiến Trác Nhất không có bạn cùng lứa tuổi, cũng không chơi được với bạn học, luôn một mình một người, hơn nữa còn thường xuyên bị người khác nói là quái vật ngoài hành tinh hoặc thiên tài xuyên không.

Thời kỳ trưởng thành Trác Nhất cũng có một khoảng thời gian rất dài chìm trong rối loạn, cậu ta hy vọng mình có thể có một người bạn nói chuyện hợp ý, hoặc là một người bạn thân, l-q,đ hoặc không muốn bị người khác xem như quái thai trên sao Hoả, cậu ta hy vọng mình có thể dung nhập vào xã hội.

Vì vậy thời kỳ trung học cậu ta luẩn quẩn thật lâu trong tấm lưới cố vấn. Nhận được rất nhiều đề nghị từ giáo sư cố vấn chuyên nghiệp, từ hình thái xã hội tâm lý học đến chủ nghĩa hành động, giáo sư dạy cậu ta giao tiếp với người khác như nào, cách điều chỉnh tâm tính của mình, ...

Nhưng tất cả đều không có tác dụng!!

Cuối cùng trong diễn đàn trên mạng có một người tên là “Tiểu Long Nữ” đã đưa ra hai ý kiến khiến Trác Nhất cảm thấy rất đáng tin, là đề nghị tốt.

Cô ta nói: “Nếu không thì cậu giả vờ như một người bình thường, học Phương Trọng Vĩnh như mọi người. Nếu không thì cậu đi đến một nơi có rất nhiều người trâu bò, vậy thì sẽ không còn ai cảm thấy cậu là người kỳ quái nữa.”

Vì vậy Trác Nhất nghe lời cô gái có tên “Tiểu Long Nữ” này, 13 tuổi thi đại học đứng đầu cả nước tiến vào khoa máy tính. Như vậy còn chưa đủ, phải là quốc phòng mới đủ trâu, mới thể hiện được bản thân mình vẫn võ song toàn. Quốc phòng vẫn chưa đủ, phải chơi đùa một chuyên ngành nữa mới vui.

Mười bảy tuổi tốt nghiệp đại học, làm trung đội trưởng đại đội, lại nghe nói đến

“Ám Dạ Kiếm” của đại đội đặc chủng trâu bò nên muốn tới đây làm hỗ trợ kỹ thuật, nhưng vẫn chưa đủ trâu bò, cậu ta còn muốn học kỹ thuật tiến hành

di chuyển đội ngũ mới đủ độ! Vì vậy, đồng chí Trác Nhất hăng hái dâng cao, vô cùng tự tin, tự thân xin đến “Ám Dạ Kiếm” để thụ huấn. Đương nhiên, cậu ta khẳng định chỉ mình mới có thể trở thành đối tượng khơi gợi được hứng thú của đối phương.

Vì vậy, trong một tương lai không xa cậu ta sẽ gặp được người đầu tiên có thể làm bản thân cậu ta chấn động.

Ngày hôm sau, khi Long Tuyền chạy tới khu nhà bộ đội mà Trác Nhất ở thì đã tới thời gian gần tắt đèn, vì vậy bọn họ tiến hành một lần phỏng vấn không chính thức ở phòng ngủ.

Cái gọi là phỏng vấn thật ra chỉ là thăm dò động cơ đối phương vào đội, tìm hiểu nghiệp vụ căn bản và năng lực. Hồ sơ là vật chết, chỉ có người thật mới có thể khảo sát xem người đó có thích hợp vào “Ám Dạ Kiếm” hay không mà thôi. Nếu hoàn toàn không phù hợp thì phải đào thải sớm để tránh khỏi việc chiếm dụng chỉ tiêu thụ huấn. Vì Long Tuyền đã từng đi qua con đường chuyển từ phòng ban kỹ thuật đến đội ngũ tác chiến nên anh có kinh nghiệm nhìn ra ưu khuyết người ứng cử.

Tổng thể mà nói thì anh tương đối hài lòng với Trác Nhất.

Mà có một số việc Long Tuyền không hài lòng với Trác Nhất đó chính là từ đầu tới cuối cậu ta đều bày ra gương mặt thối, lúc nói chuyện vừa lạnh vừa cứng giống như có ai đó thiếu cậu ta 3500 vạn vậy. Hơn nữa nếu sau này phải làm chiến hữu với một người lạnh lẽo như người máy, ngày thật khó qua mà. NGAO!!!

Suy xét đến việc này, Trác Nhất cũng có chút rối rắm. Đội của bọn họ không phải ai cũng là băng sơn đấy chứ?? Nhịn, cậu vẫn rất muốn tìm hiểu xem tại sao chỗ kia lại trâu như vậy.

Đang suy nghĩ thì cậu nghe được thiếu tá mặt đen nói: “Năm ngày sau kiểm tra sức khỏe. Nếu hợp cách thì ngày 18, 19 tháng 8 báo cáo, ngày 20 bắt đầu chính thức tập huấn!!”

“Rõ!!” Toàn thân Trác Nhất căng thẳng, cậu nghiêm túc trả lời, nhưng trong nội tâm lại tươi cười rạng rỡ, hưng phấn lạ thường.

Đã qua vòng phỏng vấn, như vậy là cậu tiến đến mục tiêu của mình gần thêm 1 bước!!

Nói thời gian và địa điểm tập hợp xong Long Tuyền không chút do dự dứt khoát sai bước rời khỏi phòng ngủ của cậu ta.

Nghe thấy tiếng bước chân dần dần đi xa, Trác Nhất bỗng nhảy lên lấy điện thoại di động từ trong ngăn kéo ra, mặt mày hớn hở gửi một tin nhắn khoe khoang với “Tiểu Long Nữ”: “Tôi đã trúng tuyển đến thụ huấn tại đại đội trâu bò kia rồi!! Nhanh nhanh chúc mừng tôi đi.”

Tiểu Long Nữ nhắn tin lại: “Cũng chỉ là trúng tuyển vào đội thụ huấn mà thôi có cái gì tốt mà hả hê. l.q.đ Chờ đến khi thành công rồi hãy khoe khoang. Còn nữa, Nhất, cậu đã sẵn sàng làm Quả Táo Xanh chưa?? Coi chừng chưa hoàn thành mục tiêu đã mục nát rơi xuống đất.”

Trác Nhất giận dữ nói: “Đừng nhắc đến từ ngữ ‘rơi xuống đất’ mang điềm xấu này. Nếu không tôi nguyện rửa cô cả đời không tìm được dê quá!!” Nhất thời kích động mà cậu ta nhấn nhầm “Duong Quá” thành “dê quá”*

*Duong quá 杨过 và dê quá羊过

“Không tìm được thì tự tôi nuôi 1 con, dễ hơn là giết.” Tiểu Long Nữ bình tĩnh nói.

Đọc tin nhắn, Trác Nhất cầm di động cười ha ha.

Bỗng có một giọng nam âm trầm nói bên tai cậu ta: “Rất vui về ư? Trong đội các cậu được dùng di động trong lúc không phải thời gian nghỉ phép?”

Má ơi!! Thiếu tá mặt đen trở lại rồi!! Trác Nhất cảm thấy lông tơ trên người mình đồng loạt trào cò. l.q.đ Lại nói chính bản thân cậu ta hàng năm luyện võ, vậy mà có người đi tới sau lưng cũng không thể phát hiện!! Không chừng nội dung tin nhắn cũng bị anh ta đọc được rồi, thật quá sơ suất!! Thật mất thể diện!!

Về phần điện thoại di động, bình thường thì quy định không thể dùng, nhưng có sĩ quan nào sẽ không dùng thật đây? Trác Nhất nghĩ, không phải ngay cả việc này cũng bị giáo huấn đấy chứ? l.q.đ Cậu cũng không phải binh lính dưới tay anh ta đâu.

Quả nhiên cậu nghe được giọng nói lạnh lẽo của Long Tuyền: “Ồ ‘Ám Dạ Kiếm’ không một ai được sử dụng điện thoại di động để truyền tin, bất kỳ ai!!”

“Rõ.” Cúi đầu đáp lại, cậu nhét điện thoại di động vào túi quần.

“Xoá hết tin nhắn đi!”

“Vâng.” Cậu oán thăm, thật gà mẹ.

Long Tuyền nhìn đáng vẻ không muốn của cậu ta, anh liền rống to: “Trác Nhất!!”

“Có!!” Người bạn nhỏ thật bị kích, phản xạ theo điều kiện lập tức đứng thẳng, mắt nhìn về trước, lỗ tai bị rỗng đến phát đau.

“Cậu khoe khoang cái gì?!! Đã thông qua vòng tuyển huấn sao?!” Long Tuyền vươn một ngón trỏ ra đâm vào bờ vai cậu ta: “Với thân thể của tiểu tử cậu có thể qua được vòng thử nhất hay không cũng chưa biết vậy mà đã bắt đầu lên mặt!! Nghe rõ cho tôi, ‘Ám Dạ Kiếm’ l-q.đ không phải là huy chương dùng để khoe khoang!! Nếu bị tôi phát hiện một lần nữa thì cả đời này cậu không cần đến đây nữa!! Cửa sổ cũng đừng nghĩ vào!!”

“Vâng.” Trác Nhất chịu đựng đau đớn nơi bả vai, bày tỏ mình sẽ nghe lời, nhưng trong lòng thì lại như sóng biển sôi trào. Thăm rồi thăm rồi, chưa tiến vào đã để lại ấn tượng xấu, không biết huấn luyện viên có phải người này hay không, đến lúc đó ngàn vạn lần đừng làm khó dễ cậu!!

“Buổi tối cậu chưa ăn cơm sao?” Long Tuyền tiếp tục đặt câu hỏi, khinh thường âm lượng câu trả lời của cậu. l-q.đ Âm thanh của tiểu tử này sao lại nhỏ như vậy, quả nhiên là xuất thân từ kỹ thuật, cách nói chuyện tương đối lịch sự.

“???” Trác Nhất cảm thấy mờ mịt, đây là vấn đề gì?

Long Tuyền nói: “Trả lời lớn lên.”

Vì vậy Trác Nhất ra sức rống to: “Báo cáo, tôi đã ăn rồi!!”

... Im lặng~

Tôi nói là lớn tiếng trả lời “Vâng” chứ ai nói cậu giải thích đã ăn cơm hay chưa đâu. Long Tuyền không biết nói gì nuốt tiếng cười thiếu chút nữa phun ra vào trong bụng, nghiêm mặt nói: “Tôi không cho phép cậu khoe khoang, nghe rõ thì trả lời to lên.”

“Rõ!!” Lão đại, l-q.đ chưa xong à?? Tôi thấy âm thanh của mình khá là lớn rồi, anh còn muốn đùa giỡn tôi đến khi nào?? Trác Nhất vô cùng bi thương than thở dưới đáy lòng.

...

Ngày mười hai tháng tám, vào một sáng chủ nhật với ánh nắng tươi sáng, tại một hành lang gấp khúc trong một cửa hàng lộ thiên tại Thành Đô, l-q.đ Lâm Lung đang ngồi nói chuyện uống trà cần hạt dưa chờ buổi lễ kết hôn của bạn học trường trung học bỗng nhận được một tin nhắn.

Trác Nhất nói: “Tiểu Long Nữ, ý tôi là Dương Quá mà không phải dề quá.”

Lâm Lung cười trả lời: “Tin nhắn của cậu phải thông qua cục bưu chính hay phải gửi qua chuyển phát nhanh?? Đã trễ ba ngày hai đêm rồi.”

Trác Nhất khóc ròng nói: “Đừng nói nữa, cái người phóng vấn tôi âm thầm hỏi mã thương đúng lúc bắt được tôi vì phạm quy định dừng di động, bị mắng đến máu chó đầy đầu!! Còn nói nếu gặp lần nữa sẽ huỷ bỏ tư cách tham tuyến của tôi, cho nên đến giờ tôi mới tỉnh hồn lại trả lời tin nhắn của cô. Anh ta còn đặc biệt quay trở lại xem tôi có đặc ý quên mình hay không đấy!! Đã vậy còn nhân tiện đã kích cười nhạo tôi một phen. Người ở đây quá âm hiểm!! Quá hung ác!!”

Lâm Lung vẫn mỉm cười: “Được rồi, không phải hợp ý của cậu sao – đều là người trâu bò. Cố gắng lên, Quả Táo Xanh.”

Bạn học bên cạnh thấy cô cười đến xán lạn liền tò mò hỏi: “Đang cười cái gì vậy?? Là tin nhắn của bạn trai ư?”

“Cái gì mà bạn trai! Chỉ là một người bạn trên mạng mà thôi. Đừng nói đến bạn trai với mình, mình vừa xem mắt thất bại!!” Lâm Lung bĩu môi trả lời.

“À chúc mừng, cậu còn tốt hơn mình, mình vừa chia tay ngày hôm qua!!” Bạn học Trương Hân nhún vai trả lời.

“Thật hay giả?!” Ba người bạn khác ngây người, tin tức khủng bố như vậy sao không có chút lời đồn nào?!

Trương Hân buồn bực tự giễu gật đầu: “Là thật. Một tên thối nát, làm người yêu ba năm vẫn không chịu kết hôn, bà đây đã bỏ hán rồi!!”

Lý Huệ ngồi cùng bàn cười nói: “Bỏ là phải. Cậu nên cảm thấy may mắn vì trước khi kết hôn đã bỏ được một tên đàn ông cặn bã. Ít nhất tốt hơn so với mình, hiện tại mình và ông chồng đi ngoại tình đang chuẩn bị ly hôn, đây mới thật sự là không biết nhìn người.”

“Ai cũng thật bị kịch.” Lâm Lung cảm khái. Sự việc kia của Lý Huệ ai cũng biết, mọi người rất tức giận. Cũng may bản thân cô ấy rất kiên cường nên cũng không suy sụp vì chuyện này.

Sau đó cô lại thuận miệng hỏi một người đàn ông duy nhất trong bốn người ngồi cùng bàn: “Anh thì sao? Gần đây có tin tức gì không?”

“Tôi?!” Mục Thông sùng sốt, sau đó do dự trả lời: “Tôi vừa mới kết hôn... là người miền Bắc.”

“Cút qua một bên đi!!” Ba cô gái đồng thời giả bộ giận dữ, cười mắng: “Nơi này là chỗ ngồi của oán phụ, không ai hoan nghênh anh đâu.”

Tán gẫu một lúc, cùng lên tiếng phê phán anh bạn trai thối nát của Trương Hân xong, Lâm Lung mới nhìn xung quanh nghi ngờ hỏi: “Vẫn còn một người chưa tới??? Hồng Hiểu Đình đâu, vẫn đang tặng ca ư?”

“Ừ.” Lý Huệ gật đầu: “Mình vừa liên lạc với cậu ấy rồi, cậu ấy nói giờ cơm trưa sẽ chạy đến đây.”

Lâm Lung bội phục nói: “Ái chà, không hổ là tình anh của toà án cao cấp thành phố, thật bận. Hình như cậu ấy cũng độc thân có đúng không? Vậy thì

đội cậu ấy đến hỏi thăm xem có chuyện bất quá gì mới không.”

“Nhất định là có!!” Trương Hân trả lời: “Nghe nói tuần trước mới đi xem mắt, đề cậu ấy nói nghe một chút xem”

Đến 11h thì bốn người ngồi vào bàn ăn. Cùng bàn có người vợ mới cưới của Mục Thông và một người bạn của cô dâu thời đại học tên Khuru Lâm. Bàn này của họ rất ít người, hầu hết đều là bạn học trung học của cô dâu, ngay cả cô vợ mới cưới của Mục Thông cũng là bạn học trường cấp 3 nhưng không cùng ban. Người còn lại là Khuru Lâm, thật may Lâm Lung đã gặp cô ta nên vừa giới thiệu mọi người cho nhau vừa nói chuyện nên cô ta cũng không có vẻ cô đơn.

Không lâu sau Hồng Hiểu Đình mặc quần vải nâu nhạt vội vã chạy tới, vừa đúng lúc ngồi cạnh Khuru Lâm. Lâm Lung cười nói: “Cô gái này là bạn học thời đại học của cô dâu tên Khuru Lâm, làm luật sư. Còn đây là bí thư chi bộ thời trung học của chúng tôi – Hồng Hiểu Đình. Hiện giờ cô ấy đang công tác tại toà án, hai người ngồi cạnh nhau thật thích hợp.”

“Ồ!! Bí thư chi bộ!! ngưỡng mộ ngưỡng mộ.” Khuru Lâm cười chào hỏi Hồng Hiểu Đình, nhưng không có ý hàn huyên về công việc của mình, như vậy quá tầm thường. Một luật sư nhỏ bé nhỉnh hơn người làm công việc bên toà án là việc bình thường, nhưng nếu không phân biệt được nên nhỉnh hơn trong trường hợp nào thì cũng quá kém cỏi.

Lâm Lung thừa dịp chen vào nói một câu: “Đúng là ngưỡng mộ đã lâu! Hồng Hiểu Đình là học sinh duy nhất trong trường được vào nòng cốt của Đảng!”

“Cậu đang nói gì thế?” Hồng Hiểu Đình cười khê đẩy cô một cái: “Muốn nói mình là người lớn tuổi nhất đúng không?” Điều kiện để vào Đảng là phải đủ 18 tuổi, với một học sinh còn chưa tốt nghiệp cấp 3 mà nói thì quả thật có hơi lớn.

“Oan uổng mà!! Đại nhân!! Tiểu nhân thật oan uổng!!” Lâm Lung học bộ dáng của Châu Tinh Trì.

Lý Huệ vỗ cô một cái, nhắc nhở: “Nghiêm túc nghiêm túc, buổi lễ bắt đầu. Chờ xem kịch xong rồi hai người lại đùa giỡn cũng không được sao!”

Đúng là xem một cuộc vui, bọn họ ai cũng cảm thấy một buổi lễ kết hôn chính là một vở kịch diễn cho khán giả xem, càng lớn lại càng giống biểu diễn. Lâm Lung đã từng ảo tưởng đến thời điểm mình kết hôn, lúc ấy nhất định phải là một hôn lễ nghiêm túc giản đơn, không thể để người dẫn chương trình làm khi làm loạn cái gì mà ăn quả táo trước ngực, hoặc chú rể cõng cô dâu xoay tròn... Thật là những trò chơi ngu ngốc.

Hôn lễ lần này khiến cho Lâm Lung có ấn tượng sâu sắc là một câu nói, khi ấy cô dâu cam kết với chú rể: “Chồng yêu, từ hôm nay trở đi em sẽ nghiêm túc chăm chỉ tiêu hết mỗi một đồng tiền của anh.” Đây là tình cảm sâu đậm vĩ đại dường nào? Ngay cả một đồng tiền cũng không bỏ qua, l.q.đ tất cả đã được lên kế hoạch để tiêu hết. Điều này nói rõ cô dâu rất có trách nhiệm với chú rể. Hành động này rất đáng được làm thành tấm gương để học tập.

Sau đó hôn lễ và bữa trưa thuận lợi kết thúc, Mục Thông mang theo cô vợ đi trước một bước để hưởng thụ thế giới hai người, còn lại những cô gái ế lại trở về hành lang lộ thiên tiếp tục uống trà cần hạt dưa tán gẫu.

Hồng Hiểu Đình có được nửa ngày rảnh rỗi, bị mọi người bức bách bắt đầu kể lại kinh nghiệm xem mắt vào tuần trước của mình. Lâm Lung mới nghe ba câu trọng điểm đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Một sĩ quan có trình độ học vấn cao, vừa đen vừa lạnh lại còn nghiêm túc, đóng quân tại rừng núi quanh năm không về nhà!! Ngất, rất giống anh chàng Long thiếu kia!!

“Tuần trước mình cũng đi xem mắt một người rất giống với những gì cậu miêu tả!” Lâm Lung không nhịn được chen vào nói: “Có phải anh ta họ Long không?”

Hồng Hiểu Đình không nói chuyện nữa, l.q.đ miệng khê nhếch lên kinh ngạc tròn mắt nhìn về phía Lâm Lung.

Nhìn về mặt này của cô ấy Lâm Lung đã biết là mình đoán đúng, cô lẩm bầm nói: “Rốt cuộc anh chàng này đã đi xem mắt bao nhiêu người trong vòng bốn ngày?” Cô biết cả cô nữa là bốn người!! Hiệu suất này... Chà chà, không hổ danh là bộ đội có phản ứng nhanh nhẹn.

Hồng Hiểu Đình hết kinh ngạc, hỏi cô: “Vậy cậu và anh ta có tiến triển gì chưa?”

Lâm Lung nghi ngờ hỏi ngược lại: “Cái gì mà mình và anh ta có tiến triển gì chưa?”

Hồng Hiểu Đình giải thích nói, cô từng đề cử cho Long Tuyền dạng người thích hợp làm vợ anh ta, người đó là một cô gái có rất nhiều tình lực* và thời gian, sau đó lại bổ sung: l.q.đ “Bây giờ mình bỗng thấy điều kiện của cậu rất phù hợp với như cầu của anh ta – một người ngoài yếu trong mềm vô cùng rảnh rỗi!”

*Tình lực: Tinh thần, sức khoẻ và thể lực

“Mình rảnh rỗi hồi nào!! Mình vẫn rất bận có được không.” Lâm Lung phản bác: “Mình mới nhận hai quyển kinh tế học và phương hướng quản lý tài sản, hiện đang bận nghiên cứu quyển ‘kinh tế học’ của Samuelson* đấy.”

*Samuelson: Paul Anthony Samuelson (15/5/1915 - 13/12/2009) là một nhà kinh tế học người Hoa Kỳ, đại biểu của trường phái kinh tế học vĩ mô tổng hợp và có đóng góp to lớn ở một loạt lĩnh vực của kinh tế học. Ông là người Mỹ đầu tiên nhận được Giải Nobel Kinh tế (1970).

Hai người kia không chút để ý đến việc Lâm Lung phản bác, Hồng Hiểu Đình thì lại vô cùng tán thành gật đầu: l.q.đ “Nói một cách tương đối thì cuộc

sống của cậu tuyệt đối nhân nhả hơn so với những người có tiền.”

“Đó là bởi vì mình không theo đuổi, được ngày nào hay ngày ấy mà thôi.” Lâm Lung giải thích.

Cậu không theo đuổi?! Một câu nói nhẹ nhàng của cô không cẩn thận khiến mọi người nổi giận, một người chơi nhạc cụ đoạt được giải thưởng lớn trong cuộc thi cả nước còn dám nói là mình không có gì để theo đuổi!! Chẳng lẽ còn muốn dùng nhạc dân gian đi nước ngoài để tranh tài với người ngoại quốc??!!

Lâm Lung vội vàng giải thích: “Cái đó, đàn tranh của Nhật Bản phát triển rất tốt, người nhỏ tuổi thổi flute* cũng rất tuyệt! Nếu tham gia trận đấu quốc tế thì chưa biết ai thua ai thắng.”

*Flute: Sáo Flute là một loại nhạc cụ cổ mà được chơi trong suốt đế chế La Mã. Ống sáo Flute thường chỉ dài 2 feet, cây sáo thường được làm bằng kim loại. Cây sáo FLute tiêu chuẩn thường là nhạc cụ cao nhất 1q.đ (âm sắc) trong dàn nhạc. Âm thanh sáng và trong của cây sáo thường dễ nghe khi chơi cùng nốt với cây đàn violin thứ nhất. Cây sáo có thể tháo ra làm 3 mảnh để dễ dàng vận chuyển và cất giữ.

Cô vừa nói xong liền giải thích rõ lý do cho mọi người hiểu. Flute chính là một cây sáo dài khoảng 50cm. Thời nhà Đường thì cây sáo này đã được truyền đến Đông Doanh, sau đó tiếp tục phát triển, dần dần biến thành một loại nhạc cụ truyền thống của Nhật Bản. Một khoảng thời gian rất dài người Trung Quốc rất thích nghe người Nhật Bản thổi flute.

Lâm Lung đã từng được nghe một đoạn hợp tấu đàn tranh và flute do người Nhật biểu diễn bằng phương thức hiện đại. Dưới ánh trăng mờ lung, trong một khu rừng trúc xanh biếc, cô gái trẻ mặc chiếc váy màu hồng nhẹ nhàng gây khúc đàn trữ tình mà sống động, 1q.đ thỉnh thoảng lại có tiếng sáo flute vang lên cùng với tiếng hát uyển chuyển phiêu đảng. Chưa nói đến chất lượng của khúc nhạc này, riêng phần ý cảnh kia cũng đã hơn một bậc so với người Trung Quốc hờ bưng lộ bắp chân rồi.

“Đoạn video này là do một người bạn học Bách Khoa muốn dụ dỗ mình hợp tấu nên đã gửi qua, cô ấy muốn thực hiện một khúc cảm tấu hợp tấu có thể so sánh với người Nhật Bản, 1q.đ nếu có thể khiến cho đối phương chấn động thì càng tốt, không thể để nhạc truyền thống dân gian của chúng ta bị một đất nước nhỏ bé áp chế. Đáng tiếc vẫn không tìm được người thích hợp để soạn nhạc.” Lâm Lung nhún vai một cái, vô cùng bất đắc dĩ nói: “Lời mình có thể tự soạn, trang phục có thể tự chuẩn bị, nhiếp ảnh gia cũng quen một người, nhưng nhạc thì không có biện pháp.”

“Đây gọi là có thể ngộ mà không thể cầu? Không cần nóng nảy, có lẽ người thích hợp sẽ đột nhiên xuất hiện.” Hồng Hiểu Đình thuận miệng đáp, sau đó nhìn Lâm Lung chăm chú: “Nha đầu chết tiệt kia, cậu cố ý chuyển đề tài đúng không. Vừa rồi vẫn đang nói quan hệ giữa cậu và anh chàng Long Tuyền kia có phát triển thêm một bước nào không vậy mà cậu dám đi ngã ba sang hướng khác!! Chỉ nói phong nguyệt mà không nói chính trị à!! Nhanh chóng thành thật khai báo, thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị!!”

Thật không hổ là người làm việc tại toà án, phản ứng này thật nhanh chóng, ánh mắt này... quá bén nhọn rồi!

Lâm Lung không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ thành thật khai báo: “Thật sự không tiến thêm một bước nữa, chỉ làm bạn bè bình thường mà thôi!” Sau đó cô lại hỏi tới: “Tại sao cậu lại cảm thấy người rảnh rỗi thích hợp với anh ta?”

Hồng Hiểu Đình trả lời: “Bởi vì người có nhiều thời gian rảnh rỗi mới có thể vừa làm cha vừa làm mẹ!! Cho dù một năm anh ta không về nhà được hai lần cũng không sao.”

Lý Huệ cười: “Một mình trông nhà à, quá rảnh rỗi rất dễ dàng ngoại tình.” Tựa như chồng cô vậy, công việc của hai người khác nhau, chồng của cô thì rất thanh nhàn, quá nhân nhả thì đi chơi xung quanh, đi tìm kích thích, vì vậy hôn nhân giữa hai người nhanh chóng có vấn đề.

Nghe quan điểm này của Lý Huệ, Hồng Hiểu Đình và Lâm Lung đồng thanh nói hai câu có nghĩa như nhau.

“Yên tâm, không ai có gan này.” Đây là phiên bản Hồng Hiểu Đình.

“Ai dám cả gan có ý đồ với vợ anh ta?!!” Đây là phiên bản Lâm Lung.

Suy nghĩ một chút thì cũng đúng. Là một sĩ quan thiếu tá tiền đồ sáng lạn, lại còn là lính đặc chủng, vậy thì ai có can đảm đào góc tường anh ta??! Trừ phi là người kia không muốn sống.

Mọi người thay nhau cảm thán, sau đó Trương Hân hỏi: “Bạn học rảnh rỗi, gần đây cậu có kế hoạch đi du lịch gì không?? Nếu thích hợp, mình sẽ suy tính đến việc xin nghỉ động dài hạn để đi giải sầu với cậu.”

“Kế hoạch sơ bộ là khu vực biên giới Vân Nam*, địa phương nguyên sinh thái có ít người du lịch.” Lâm Lung trả lời, lại bổ sung: “Nhưng chờ mình viết xong bản thảo lần này mới có thể đi được, lúc đó cũng là mùa xuân rồi. Khi ấy thì cậu làm gì còn tâm trạng, nói không chừng mùa xuân thứ hai tới sớm.”

*Vân Nam: Là một tỉnh ở phía tây nam của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, giáp biên giới với Việt Nam. Vân Nam có dân số 44.150.000 người, diện tích 394.100 km². Thủ phủ của tỉnh này là thành phố Côn Minh. Vân Nam là nơi bắt nguồn của sông Hồng và sông Đà, sông Mê Kông cũng chảy qua Vân Nam.

“Cũng đúng.” Trương Hân xác nhận sức quyến rũ của mình không tính là quá tệ, không đến nỗi gần nửa năm không có người hỏi thăm. Nhưng cô vẫn chưa từ bỏ ý định: “Không phải lần trước cậu nói muốn đi đập nước Đô Giang Yên* chơi sao?? Đi nơi này sẽ không mất nhiều thời gian, không thể đi rồi trở về tiếp tục viết ư?”

*Đô Giang Yên: là một công trình hạ tầng thủy lợi được nước Tần xây dựng vào năm 256 TCN trong thời Chiến Quốc trong lịch sử Trung Quốc. Công trình này nằm trên Dân giang ở tỉnh Tứ Xuyên, Trung Quốc, gần Thành Đô. Ngày nay công trình này vẫn đang được sử dụng và giúp tưới tiêu hơn 5.300 km² đất của khu vực này.

Lâm Lung lắc đầu nói: “Mặc dù mình rất muốn thử nghiệm cảm giác phiêu lưu, nhưng mình không biết bơi, hơn nữa còn sợ nước cho nên nhất định phải tìm được một người có kỹ năng bơi lội tài giỏi mới đi với mình được!! Cậu, không được!!”

“Nơi đó nước không sâu, cũng không thiếu nhân viên bảo vệ đứng cạnh bờ sông.” Lý Huệ giải thích: “Cậu tuyệt đối không chết chìm được.”

Lâm Lung vẫn lắc đầu, rất bất đắc dĩ nói: “Ngay cả việc nghịch nước trong ao mình cũng sợ hãi! Không tin được người xa lạ, phải là một người đáng tin cậy, kỹ năng bơi lội tốt, mặc kệ mình có rơi vào trong nước thành cái dạng gì vẫn có thể cứu mình lên bờ an toàn.”

Hồng Hiểu Đình bỗng cười ha ha, đề nghị với cô nương Lâm Lung nhà chúng ta: “Tại sao mình lại có cảm giác anh chàng Long Tuyền chính là lựa chọn thích hợp nhất nhỉ? Không phải bọn họ có một khoá huấn luyện kỹ năng vác theo vật nặng bơi qua sông ư. Cậu so với thứ đó thì nặng bao nhiêu, thuận tay vớt lên mang qua sông rất đơn giản.”

Nhìn nụ cười rực rỡ của Hồng Hiểu Đình và hai cô bạn đang cười xem náo nhiệt bên cạnh, Lâm Lung không biết nói gì, kháng nghị: “Không cần cứ ba câu là lại kéo trở về trên người anh ta có được không?? Anh ta cũng là đối tượng xem mắt của cậu mà! Lại nói, mình và anh ta là bạn bè vô cùng thuần khiết!”

Cùng lúc đó, Long Tuyền đang ngồi trong phòng làm việc của đội trưởng Chu Thuần chọn danh sách huấn luyện và kế hoạch bỗng hắt hơi một cái. Anh im lặng nhìn trần nhà, nghĩ thầm mình mà cũng bị cảm ư? Không phải do mấy hôm nay thức đêm nhiều nên thân thể không chịu nổi đâu chứ?? Không thể nào!! Anh vẫn không đến mức yếu ớt như vậy.

Vậy thì chính là có ai đó đang nói xấu anh!! Long Tuyền lại nhìn trời, cách ngày chính thức chọn huấn còn một thời gian, vậy thì hẳn là còn chưa đắc tội với ai mới phải?? Chưa gì đã bị nói xấu rồi ư?

Vừa nghĩ tới việc chọn huấn và việc đắc tội với người khác, trong lòng anh cũng có chút khó chịu. Anh rồi rắm ngẩng đầu từ đồng hồ tài liệu lên, biểu cảm vô tội nhìn đội trưởng Chu Thuần: “Đội trưởng, tại sao lại để cho tôi làm tổng huấn luyện viên?? Bình thường vẫn là trung đội trưởng nhận chức vị này mà?? Tôi chỉ thay mặt Phó trung đội trưởng mà thôi.”

Chu Thuần bình tĩnh trả lời: “Kế hoạch chọn huấn biến thái này là cậu viết, tôi không để cậu mang tiếng xấu thay người khác.” Ngụ ý chính là từ trước đến nay không ai để anh mang tiếng xấu oan uổng.

Long Tuyền kháng nghị: “Nhưng tôi chỉ viết những nội dung chính, còn phần chi tiết biến thái là đội trưởng anh tăng thêm!!”

Chu Thuần toét miệng cười để lộ hai hàm răng sáng bóng, khiêu khích hỏi ngược lại: “Vậy thì sao?? Cậu có ý kiến?”

Không sao, anh là đội trưởng anh tự có tính toán, tiểu đệ em không dám có ý kiến!!

Đồng chí thiếu tá suy sụp, đây chính là biểu hiện của việc quan lớn dè dặt chết người mà!! Ai bảo người ta là trung tá cấp bậc trung đội trưởng, mình là thiếu tá cấp bậc phân đội trưởng đây?? Ngay cả một chức phó trung đội trưởng cũng là thay mặt mà không phải chính thức. Thật ra thì anh biết đội trưởng Chu Thuần muốn anh rèn luyện trong lúc chọn huấn, cuối năm khi chính thức thăng cấp mới không bị người khác dị nghị. Vậy nên chỉ có thể uất ức một phen, ba tháng này làm người đại gian đại ác vậy.

Long Tuyền cắn răng, thuận tay lấy một miếng thuốc lá “Ngọc Khê” từ hộp trên bàn của đội trưởng hút.

Bởi vì đội trưởng Chu Thuần là một người nghiện thuốc, Long Tuyền nghĩ dù sao cũng là thuốc lá secondhand-smoke của anh, còn không bằng rút ra cùng hút. Anh vừa hút thuốc vừa tiếp tục vùi đầu khổ nghĩ tuyển chọn hồ sơ tân binh, trong lòng thì làm bầm: tân binh à tân binh, chúng tôi rất chờ mong các cậu đến...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Người làm vườn trồng táo

Vòng đầu tiên là phỏng vấn chọn người, đại đội trưởng là người trực tiếp lấy những hạt giống tốt nhất, bộ phận này vốn không đào thải người, quân đội phía bên kia đồng ý cấp cho cũng đã là tốt rồi. Long Tuyền phụ trách nhân viên kỹ thuật chuyên tác chiến, đội trưởng Chu thì sàng lọc một nhóm binh lính trình sát xuất thân sĩ quan. Đồng chí thiếu tá thiện tâm chỉ loại hai vị trong số năm người, năm còn ba; kết quả về thấy bản ghi chép của đội trưởng đại nhân lại là 207 chỉ lấy 41! Ước chừng tương đương với 1/5.

41 người này cần tham gia một vòng tuyển chọn vào ngày mai nữa, không chừng lại có hơn phân nửa bị loại. Lq.đ Độc ác, thật quá độc ác!! Đổi thành chính anh sợ rằng có cần rằng không thể xuống tay được.

Lúc anh báo cho đội trưởng biết sau khi chọn lựa xong thì số người còn lại quá ít, Chu Thuần nói: “Không ít, lần lựa chọn này không giới hạn số người, đã ngoại sinh tồn trong 4 ngày 3 đêm, thời gian quy định cũng đã được tính qua. Trước kia chỉ tuyển năm ba người mà thôi.”

Long Tuyền hoài nghi hỏi: “Theo như thời gian lão ngài quy định thì số người đến đích có được năm ba người không?” Lq.đ Không biết có bao nhiêu người tham gia sinh tồn đã ngoại, đây là nhiệm vụ khó hoàn thành nhất.

“Không biết.” Chu Thuần trả lời ngắn gọn, lại bổ sung một câu: “Hy vọng có thể nhiều một chút.”

Âm hiểm!! Long Tuyền âm thầm phỉ nhổ trong đáy lòng. Sĩ quan trong đội bọn họ rất ít, phần lớn là quân nhân có trình độ học vấn chính quy trở lên. Bình thường sĩ quan đặc chủng là binh lính nông thôn nên trình độ văn hoá có hơi thấp nên những hạng mục tập huấn cần dùng đầu óc không được thuận lợi. [lq]đ Nhưng nếu được huấn luyện bài bản thì ở phương diện thể năng và kỹ năng quân sự lại có ưu thế cực lớn.

Những người như vậy nếu đầu óc có đủ trình độ thì là một chuyện quá tốt.

Long Tuyền đang suy nghĩ về vấn đề này thì Chu Thuần bất thành linh nói một câu: “Sang năm bắt đầu tuyển chọn từ địa phương.”

“Từ địa phương? Đội trưởng, anh đang nói mơ à?” Long Tuyền kinh hãi: “Vậy lính tình nguyện thì thế nào? Dầu gì cũng phải là sĩ quan chứ? Anh xem ở đội chúng ta đều là các binh sĩ mũi nhọn lấy từ các địa phương! Sĩ quan là vua của những người lính ở đó.”

Chu Thuần cười nói: “Đúng vậy, đều là mũi nhọn của người khác. Mất thấy một gốc cây nhỏ sẽ thành tài, chúng ta liền mang theo cái cuốc đến đào khoét nền tảng của người ta mang đi. [lq]đ Lão đoàn trưởng ngày trước của cậu đến bây giờ thấy tôi vẫn nghiêng rằng mắng, bị mắng còn không dám cãi lại!! Tiểu tử cậu năm đó không phải tôi đào, thực sự là uống phí nổi khổ của tôi!!”

Long Tuyền vô đầu cười một tiếng, quả thật khi ấy là anh chạy tới xin gia nhập vào đây. Lúc đầu Chu Thuần còn không muốn gặp, vì không để bị mắng tiếp nên anh vội vàng xen vào nói: “Cho nên phía trên hy vọng chúng ta tự mình khai hoang, không trực tiếp cho mạ?”

“Vẫn chưa đủ, dù thế nào đi nữa thì chúng ta cũng không thể chọn một đồng học sinh cấp 3 vào cho đủ số lượng. [lq]đ Vì vậy phải đặc biệt lấy từ địa phương, nhìn xem có hạt giống tốt hay không thì lấy về bồi dưỡng, huấn luyện được một thời gian thì đưa vào trường quân đội bổ túc. Dù sao cũng phải thử một chút, sang năm nhìn lại thì cân nhắc xem, đến lúc đó cậu có thể mang theo ‘Hoà Thượng’ đi chọn người ở Đãng Phong*, chỗ đó chính là hang ổ của cậu mà.” Chu Thuần giải thích, sau đó vỗ vỗ tập hồ sơ hỏi: “Nói đến chuyện chính đi, tại sao cậu lại đào thải hai người này?”

*Đãng Phong là một thị xã thuộc địa cấp thị Trịnh Châu, tỉnh Hà Nam, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Thị xã này có diện tích 1220 km², dân số 600.000 người. Thị xã này có các đơn vị hành chính gồm 3 (Tung Dương, Thiệu Lâm, Trung Nhạc) nhai đạo biện sự xứ, 6 trấn và 6 hương. Đãng Phong là nơi có nhiều di tích lịch sử và danh lam thắng cảnh như: Thiệu Lâm Tự, Tung Sơn, [lq]đ Trung Nhạc Miếu, Tung Dương Thư viện, Đài thiên văn Đãng Phong. Đãng Phong là một ví dụ điển hình về một trung tâm tôn giáo, tín ngưỡng, khoa học và giáo dục lớn của Trung Quốc. Năm 2010, UNESCO đã công nhận các công trình lịch sử ở Đãng Phong là di sản văn hóa thế giới.

“Một người có động cơ không thuần khiết, muốn vào đây để mạ vàng; một người thì ý chí không kiên định, tôi chỉ nói một chút về hạng mục khảo nghiệm thể năng và kỹ năng mà cậu ta đã sợ hãi, cảm thấy bản thân mình không thể hoàn thành, hỏi có thể vào đội tin tức hay không.” [lq]đ Long Tuyền khinh bỉ trả lời, sau khi thờ ra một vòng khói thuốc lại nói tiếp: “Với năng lực của cậu ta muốn vào đội tin tức là không thể. Về phương diện kỹ thuật thì cậu ta không bằng một góc của Trác Nhất kém 6 tuổi.”

Chân mày Chu Thuần nhảy lên, dò xét hỏi: “Xem ra ấn tượng của cậu với Trác Nhất không tệ?” Huấn luyện viên khi chọn huấn kiêng kỳ nhất là mạng thành kiến để nhìn người, mặc kệ là ấn tượng tốt hay xấu. Một khi có thành kiến sẽ ảnh hưởng đến năng lực phán đoán dẫn đến việc đưa ra quyết định sai lầm.

“Cũng không phải là ấn tượng, khách quan mà nói thì năng lực của cậu ta không tệ, nhưng làm người hơi hấp tấp nóng nảy. Tôi vừa mới nói thông qua phỏng vấn cậu ta đã xoay người gửi tin nhắn khoe khoang với người khác rồi.” Long Tuyền khẽ lắc đầu một cái: “Là một cậu nhóc còn trẻ con! Về động cơ cũng có chút vấn đề, dường như cậu ta đang khiêu chiến với chính bản thân mình. Cá nhân tôi cảm thấy cậu ta xin vào đây là vì có sự sùng bái với đội ngũ thần bí trong truyền thuyết, đơn thuần khát vọng mình có thể trở thành một thành viên trâu bò trong đó.”

“Vậy tại sao để cậu ta ở lại?” Chu Thuần nghiêng thân về trước, im lặng nhìn Long Tuyền.

Long Tuyền nhìn đôi mắt của đội trưởng, trả lời: “Trác Nhất có một ‘trái tim tính toán thiệt hơn’ tương đối đơn giản, cậu ta chỉ sùng bái sức mạnh và năng lực mà không phải là vì mưu cầu vật chất, số tuổi cũng nhỏ, nhân sinh quan giá trị quan vẫn chưa định hình. Tôi cảm thấy cậu ta có giá trị cao để ở lại. Còn lại những thứ khác thì không thấy có vấn đề gì. Có thể là không có vấn đề, hoặc có thể do cậu ta che giấu quá tốt, còn cần thời gian quan sát.”

Đồng chí thiếu tá biết rõ thật ra lần chọn huấn này cũng là một lần bồi dưỡng và khảo hạch đối với anh, bắt đầu từ việc nhìn người.

“Vậy tại sao để lại Ân Hoa Thanh? Trác Nhất luyện quyền từ nhỏ, ngoài ra cấp hai còn là vận động viên bơi lội cấp quốc gia, đại học thì trong đội thuyền buồm, thể năng cũng tạm được. Còn Ân Hoa Thanh này cũng chỉ là một anh chàng thư sinh, đầu óc còn có thể, nhưng tố chất thân thể quá kém!”

“Cậu ta ư, ở lại dĩ nhiên là có nguyên nhân.” Long Tuyền khẽ mỉm cười để lộ ra lúm đồng tiền: “Đội trưởng, nói cho anh biết một truyện cười. Mấy ngày trước tôi đã bị một cô bé là đối tượng xem mắt dạy dỗ, cô ấy nói tôi không được nhìn mặt đoán người.”

Chu Thuần cầm hồ sơ đánh vào bả vai anh: “Chuyện cười này không buồn cười tí nào, không có ý nghĩa. Nói điểm chính!”

Long Tuyền vung tay lên nhận lấy tập hồ sơ, sau đó chậm rì rì trả lời: “Trọng điểm chính là không được nhìn mặt đoán người.”

Thấy Chu Thuần trợn mắt cầm một tập hồ sơ khác lên, vẻ mặt như muốn tiếp tục đánh người anh mới vội vàng bổ sung: “Tinh thần của Ân Thanh Hoa cũng không tệ lắm, ít nhất là bây giờ. Cậu ta không giống những người kia chưa bắt đầu thực hiện đã cảm thấy mình không chịu được. Ánh mắt cậu ta kiên định, bày tỏ mình sẽ tận lực đạt được yêu cầu, hy vọng có thể cho cậu ta một cơ hội thử thách và nỗ lực.”

Long Tuyền rất ấn tượng với một câu nói của Ân Thanh Hoa. Cậu ta nói: Một việc mà tôi muốn làm không nhất định sẽ thành công, nhưng nếu như không làm tuyệt đối không thành công, nếu vậy tại sao tôi không thử để không phải hối hận cả đời.

“Vi vậy cậu cho cậu ta cơ hội?? Dù cho thể năng của cậu ta quả thật rất kém?” Chu Thuần hí mắt, nếu như đơn giản chỉ vì đồng tình hoặc vì tán thưởng mà đồng ý với điều không hợp quy định và lễ thường như vậy tất có vấn đề.

“Tôi nói với chính bản thân mình không cần nhìn mặt đoán người, bởi vì vậy mà không vì Ân Thanh Hoa có vẻ yếu ớt đã cảm thấy cậu ta không có triển vọng. Nếu quả thật cậu ta có ý chí kiên định như những gì cậu ta nói, 4 tháng tới lại ăn nhiều cơm nên cũng có thể sẽ xuất hiện kỳ tích, vì vậy tôi quyết định cho cậu ta một nửa cơ hội.” Long Tuyền nhìn Chu đội trưởng một cái, phát hiện anh ta không có ý định đánh gãy giải thích của mình liền tiếp tục nói: “Khi báo danh có một lần khảo hạch, hạng mục chạy 500km và vượt chướng ngại vật gần 400 mét, nếu hợp cách thì trình diện, không hợp cách thì rút đi.”

Chu Thuần cho rằng Long Tuyền dựa vào sở thích cá nhân mà cho đi cửa sau, cho Ân Hoa Thanh nhiều hơn người khác một cơ hội.

Long Tuyền khiến Chu Thuần nghĩ như vậy, lúc trước khi phỏng vấn Ân Hoa Thanh anh đã xác định sẽ đào thải Ân Hoa Thanh, mà Long Tuyền thì cho cậu ta thông qua, tăng thêm cho cậu ta một điều kiện khảo hạch tương đương với cấp bậc sĩ quan, nếu so với những người được chọn huấn khác thì càng thêm thiệt thòi.

Nguyên nhân thông qua phỏng vấn là vì Ân Thanh Hoa là thực sĩ thông tin trường quốc phòng Bách Khoa quân sự, thao tác thực tế ưu việt, trong chiến đấu ở thời kỳ hiện đại hoá tin tức thì trong đội cũng cần có người như vậy. Nếu như cậu ta có thể thông qua chọn huấn thì sẽ trở thành trợ lực vô cùng tốt.

Chu Thuần đốt một điếu thuốc, hỏi: “Cậu nói xem cậu ta có thể chịu đựng được đến lúc nào?” Điếu thuốc mà anh lấy ra là loại Red River 5 đồng một bao, còn loại Ngọc Khê 21 nguyên một bao thì để trên bàn mời khách. Ví như tên tiểu tử xấu xa Long Tuyền này chỉ hút thuốc tại phòng làm việc của anh, hơn nữa chỉ chọn thuốc lá ngon mà hút.

“90 phần trăm Không, 95 phần trăm” Long Tuyền trả lời, Chu Thuần cảm thán không ngờ khả năng lại cao đến vậy. Vậy mà câu nói tiếp theo của Long Tuyền khiến anh lạnh cả người: “95% không chịu đựng được.”

“Hừ, 5%, rất cao, tương đối cao!!” Gương mặt Chu Thuần âm trầm, phun một vòng khói vào mặt Long Tuyền.

“Đội trưởng, anh cũng được huấn luyện dưới tay ‘thợ săn’ Venezuela, những hạng mục kia không cần nói cũng biết. Ngày trước cho dù nằm mơ tôi cũng không mơ thấy những thứ biến thái như vậy. Liệu anh đi vào có nghĩ đến khả năng mình chịu đựng được là bao nhiêu không?” Long Tuyền đứng lên, hai tay chống trên bàn, mắt nhìn xuống Chu Thuần: “Dù sao thì tôi chưa từng nghĩ như vậy. Tôi chỉ nhận định rằng, cho dù trong đội chỉ còn một người cuối cùng, vậy thì người ấy nhất định sẽ là tôi!!”

Chu Thuần rất muốn nói một câu: cậu là cậu, mà cậu ta là cậu ta.

Nhưng vừa nghĩ tới năm đó mình cũng có một loại cổ chấp “không thành công thì thành nhân” liền cảm khái. Rốt cuộc anh gật đầu một cái, nói: “Tôi cũng không muốn chất vấn quyết định của cậu, cậu đã cho rằng cậu ta có tiềm chất này thì chúng ta cứ mỗi mắt mong chờ thôi. Nhưng tôi hoài nghi ngay cả nửa cơ hội ấy cậu ta cũng không nắm bắt được.”

Long Tuyền cắn răng, ngoan tuyệt nói: “Nếu vòng khảo hạch đầu tiên cậu ta cũng không qua được, vậy tôi sẽ tự phạt chạy 50 vòng!”

“20km? Cũng chỉ là chạy chơi mà thôi, 100 vòng!!” Chu Thuần hất cằm lên, dùng sức vỗ bàn một cái.

Long Tuyền gật đầu đáp: “Đồng ý!!”

Giải quyết xong vấn đề của Ân Hoa Thanh, hai người lại thảo luận tỉ mỉ về vấn đề chọn người trợ giảng. Lạ! Sau đó Long Tuyền tắt đèn trở về phòng mình.

Bạn cùng phòng là Tiểu Lực Dương đang dựa vào cạnh cửa ở vách tường, ngồi bên bàn học vừa ôm một quyển sách tiếng Nga vừa ngâm chân.

Thấy Long Tuyền bước vào, anh ta lấy tai nghe xuống cười trêu ghẹo: “Rốt cuộc cũng chịu trở về nhà rồi!! [q.đ] Mấy ngày không thấy bóng dáng tưởng là cậu không muốn thành thật khai báo quá trình xem mắt, cố ý tránh tôi chứ?”

“Đều thất bại, có cái gì tốt mà nói!!” Long Tuyền bỏ lại một câu, mở ngăn tủ lấy áo lót rồi vọt vào phòng tắm.

“Thất bại mới càng phải nói.” Tiểu Lực Dương háng giọng gào về phía cửa gỗ đang đóng chặt! [q.đ] “Nói chi tiết một chút các anh em mới giúp cậu phân tích, tổng kết kinh nghiệm được!!”

Long Tuyền kéo cửa ra trợn mắt nói: “Nói cặn kẽ hơn để mấy người các cậu lấy tôi ra làm trò cười ư?? Lão tử sẽ không ngu ngốc như vậy nữa, cút đi!!”

Sau đó “rầm” một tiếng đóng cánh cửa lại, vài giây sau có tiếng nước chảy “ào ào” vang lên.

“Ha ha!!” Tiểu Lực Dương ngồi trên ghế cười vui vẻ. Hơn một năm trước Long Tuyền đã từng xin nghỉ phép về nhà xem mắt, l-q/đ sau khi trở về đội, người chưa từng có kinh nghiệm yêu đương như cậu ta cho rằng các đồng đội là người đáng tin nên đã kể lại chi tiết quá trình xem mắt ngắn ngủi của mình, hy vọng tìm kiếm trợ giúp. Kết quả lại bị mọi người trêu chọc mấy tháng.

Ru rú ở địa phương chim không đẻ trứng này, những thứ có thể tán gẫu không nhiều lắm, chỉ cần là chuyện nhỏ cũng là đề tài nói chuyện trong một khoảng thời gian dài của mọi người, đặc biệt là vấn đề liên quan đến việc xem mắt, thăm mền. . . Những vấn đề này không làm ảnh hưởng đến tình cảm của mọi người nên dễ dàng bị lôi ra đào sâu vào vấn đề bất quá, Long Tuyền ăn đủ khổ như thế.

Mà người đã từng bị bạn gái bỏ rơi như Tiểu Lực Dương thì không ai bắt chân đau của anh ta vì không muốn để anh ta khó chịu hơn nữa. Chính vì vậy chỉ có thể ép hỏi chuyện bất quá của Long Tuyền, l-q.đ mà Long Tuyền không thể nào phân bác một câu: kể chuyện cười của cậu nghe xem.

Ba phút sau, Long Tuyền mặc áo sát nách và quần đùi sọc xanh, một thân khí nóng đi ra, những giọt nước còn lưu lại trên vòm ngực săn chắc của anh chậm rãi lăn xuống, dọc theo đường cong của tám khối cơ bụng chảy xuống cặp quần.

Anh vừa dùng khăn lông lau đầu, vừa nói với Tiểu Lực Dương: “Có hai tin tức một tốt một xấu, cậu muốn nghe cái nào trước?” Anh cố ý chuyển đề tài tránh cho anh ta tiếp tục truy hỏi vấn đề xem mắt của mình.

“Tin tốt.” Tiểu Lực Dương gấp quyển sách da dày cứng rắn xuống.

“Tin tức tốt là ngày mai bắt đầu chọn lựa sĩ quan thụ huấn, là sinh tồn dã ngoại, phân đội chúng ta bắt người.” Long Tuyền nói: “Chúc mừng cậu có thể ra ngoài thông khí chơi đùa.”

“Tuyệt!!” Tiểu Lực Dương hưng phấn huyết sáo, sau đó lại hỏi: “Vấn đề tin tức xấu là gì?”

“Tin tức xấu là, lần chọn huấn này cậu là một trong những trợ giảng cho huấn luyện viên.”

“TMD!!” Tiểu Lực Dương cảm quyền sách tiếng Nga lên đập xuống bàn một cái: “Tại sao lại là tôi?? l-q.đ Tôi ở trong đại đội vẫn không tính là lâu năm chứ?”

Anh chính thức nhập đội được ba năm, cùng đợt với Long Tuyền. Vào đội chưa được bao lâu thì Long Tuyền đi trường học “thợ săn” Venezuela, mà Tiểu Lực Dương thì đi thụ huấn lính đặc chủng tại trường quân đội ở vùng núi Black Forest ở Thổ Nhĩ Kỳ. Sau đó anh thành thật nghiêm túc ở trong đội “Ám Dạ Kiếm” hơn hai năm, so với Long Tuyền thì lâu hơn một chút mà thôi.

Long Tuyền nhìn anh một cái, nói: “Trợ giảng là nhìn năng lực, không phải nhìn vào thời gian.”

“Vậy tôi chỉ phụ trách hạng mục đánh lén?” Gần đến thời gian tắt đèn, Tiểu Lực Dương hỏi đồng thời bắt đầu lau chân, đổ chậu nước đi.

“Nghĩ tốt lắm!! Từ đầu đến khi kết thúc chọn huấn cậu là chủ giảng đánh lén.”

“TMD!!! Quá giày vò!! Cậu có thể tha tôi một mạng hay không?!!” Đồng chí Tiểu Lực Dương khá là khó chịu, mặc dù anh chưa từng làm huấn luyện viên, nhưng nghe các đồng đội oán trách khi trợ giảng “những ngày trời qua không phải người”, chỉ mới nghĩ đến việc bản thân mình chuẩn bị trải qua những ngày khốn khổ đau đớn này anh đã cảm thấy cả người không được thoải mái.

“Đó là đội trưởng chỉ định, muốn báo thù thì đi tìm anh ấy. Tôi không phải người không trâu bắt chó đi cày.” Long Tuyền nhìn gương mặt đau khổ của anh ta, cố ý nhắc nhở: “Lực Dương, trong lúc chọn huấn, khi ra khỏi cửa thì không được cười.”

“Vì sao?” Tiểu Lực Dương không hiểu, ngay cả cười cũng không được phép!! Có còn nhân quyền nữa không?!!

“Ai bảo khi cậu cười lên thì có hai má lúm đồng tiền, mặt như hoa đào, cảnh xuân rực rỡ.” Long Tuyền cười chọc vào gương mặt anh ta: “Một chút khí thế của con át chủ bài súng bắn tỉa cũng không có!”

“Đi đi!!” Tiểu Lực Dương cau mày đầy vuốt sói của anh ra: “Cậu cũng không phải một dạng ư!!”

“Cậu thấy tôi cười với người không quen biết sao?” Long Tuyền nhất quyết không tha tiếp tục véo anh ta: “Từ trước tới nay khi ở trước mặt người ngoài, lão tử đều bày ra gương mặt đen lạnh lẽo.”

“Nhưng ai quy định súng bắn tỉa chỉ có thể là mặt than?” Tiểu Lực Dương vừa oán trách vừa phản kháng: “Nhìn ai cũng giống như nhìn người chết, quan sát cũng chỉ nhìn mi tâm và lồng ngực... TMD toàn bộ đều vô nghĩa!!”

Nghe câu nói mang hơi hướng tiểu thuyết và văn chương của anh, Long Tuyền cười nói: “Có rất nhiều người như vậy.”

“Lúc lão tử làm nhiệm vụ tay ổn tâm ổn là được, ai có thể quy định chỉ khi không làm nhiệm vụ thì ánh mắt mới có thể liếc sang hướng khác?” Tiểu Lực Dương tiếp tục nói: “Nhìn mi tâm và ngực là thói quen nghề nghiệp của súng bắn tỉa mà thôi, tôi vẫn còn bản năng của người đàn ông đấy!! Bình thường

khi lão tử gặp được một cô gái xinh đẹp thì chỉ thích nhìn ngực và mông mà không phải mi tâm và ngực đâu nhé!! Chẳng lẽ bản năng sinh hoạt hàng ngày không thể cao hơn thói quen nghề nghiệp?”

“Có thể có thể!” Long Tuyền cười đến phát run, không ngừng gật đầu: “Nhưng chọn huấn không phải sinh hoạt hàng ngày, đừng nhìn ngực và mông người ta! Nhất định phải dùng cặp mắt như súng bắn tia, vô cùng lạnh lùng nhìn chăm chăm vào mi tâm và ngực của người thụ huấn khiến bọn họ sợ hãi!”

“Con mẹ nó cặp mắt cậu mới giống như súng bắn tia!! Đang viết tiểu thuyết văn nghệ à?” Tiểu Lực Dương cũng cười: “Biết rồi!! Giả vờ mặt than, tôi hiểu. Mông của một đám đàn ông có cái gì để nhìn??!! Chờ xem tôi nhìn họ như nhìn người chết, đông chết bọn họ!!” Anh ta vừa nói xong còn cố tình trợn trừng hai mắt, giả làm mặt quỷ.

Phối hợp với gương mặt quỷ này là còi tắt đèn vang lên.

Tiểu Lực Dương không cười đùa với Long Tuyền nữa, anh ta xoay người mở ngăn tủ của mình ra lấy súng bắn tia, ôm bò lên giường.

“Tôi nói này, cậu nên sửa cái thói xấu chỉ ôm súng mới ngủ được này đi.” Long Tuyền nắm cốc giường, leo lên chui vào chăn: “Trong đội có thể đặc phê cho cậu một cây súng không có đạn, về sau khi rời khỏi căn cứ thì cậu làm sao?”

“Tôi có thể đi làm một cây súng giả.” Tiểu Lực Dương thuận miệng trả lời, sau đó vuốt ve người tình JS cả đời của anh tiến vào mộng đẹp. Lúc đang ngủ anh cười để lộ ra hai má lúm đồng tiền, cảnh xuân rực rỡ mong đợi trò chơi chọn huấn ngày mai – chèn ép tân binh bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Tuyển chọn hạt giống binh lính

5h sáng ngày 13 tháng 8 năm 2007, Chu Thuần mang theo 20 người trong “Ám Dạ Kiếm” mặc đồ nguy trang dùng cho huấn luyện, chân đi giày màu vàng, trên mặt bôi dầu nguy trang chờ xuất phát. lq,đ Đồng hành còn có Trung đội phó đội Hai, Trung đội trưởng và hai phân đội trưởng.

Lần chọn huấn này chủ yếu là để bổ khuyết lỗ hổng binh lính trong trung đội, vì vậy bọn họ sẽ chọn lựa và chủ huấn, trung đội Hai và ba người kia đến cũng chỉ đứng nhìn mà thôi. Dĩ nhiên, mỗi khi Trung đội Hai chọn người thì Trung đội Một luôn điều huấn luyện viên qua. Mặc dù trên danh nghĩa thì hai đội không khác gì nhau, nhưng trong lòng mọi người đều hiểu, một hai, một hai, ‘Một’ luôn ở phía trước, ‘Hai’ ở phía sau, cho dù là cùng một trung đội trong phân đội, nhưng ‘Một’ vẫn là tốt nhất.

Trung đội Một có bốn đội ngũ, trong đó đặc biệt có một đội phần lớn đều là tinh anh có kinh nghiệm thụ huấn ở bên ngoài, tuyệt đối là tinh anh trong tinh anh nên tất nhiên sẽ càng có kinh nghiệm gãy vò, hành hạ người thụ huấn.

Ngồi trên máy bay trực thăng tiến tới mục đích, Chu Thuần thông thả ung dung bắt đầu bố trí nhiệm vụ: l-q,đ “41 người bắt đầu rút thăm phân tổ, trong cánh rừng có bán kính rộng 120km hoàn thành năm nhiệm vụ khác nhau. Quân xanh là lính trinh sát, nhiệm vụ chủ yếu của họ là bao vây chặn đánh, các cậu hỗ trợ, ví dụ như thuận tiện diệt mấy tên yếu ớt không vừa mắt. Còn nhiệm vụ chủ yếu là...” Anh dừng một chút, đề cao âm lượng: “Theo dõi quan sát!! Quan sát tỉ mỉ các nhóm khác nhau, quan sát về thể năng, kỹ năng, khả năng hợp tác, tâm lý và các phương diện về tố chất của những người được tuyển chọn, khi về đơn vị viết báo cáo toàn bộ quá trình, tổng kết tru khuyết!”

Đội viên mang danh hiệu “Tiểu Bạch” thấy đội trưởng của mình phát biểu xong, bỗng nghĩ đến một nghi vấn nên hô lên một tiếng: “Báo cáo!”

“Nói.” Chu Thuần nhìn cậu ta một cái, nghĩ thầm, cái tên đầu gối này lại hỏi vấn đề ngu ngốc gì đây.

“Nếu như tôi phụ trách hai người bị loại bỏ rồi vậy thì có cần viết báo cáo nữa không?” Đồng chí Tiểu Bạch khẽ mỉm cười, lq[đ bộ mặt mong đợi nhìn về phía đội trưởng. Anh không hiểu về việc viết báo cáo, vì vậy không phải viết là tốt nhất.

TMD, thật là cái đồ đầu gối!! Chu Thuần quát lên: “Tôi bảo cậu chỉ nhìn chăm chăm hai người thôi à?!”

Tiểu Bạch nghi ngờ, 41 người thụ huấn, 20 đội viên, vậy không phải là một người phụ trách quan sát hai người à?! Khẳng định Long thiếu sẽ phải để ý quan sát nhiều người hơn, đại phó đội mà, người tài rất vất vả.

Nghe ý tưởng chia người của cậu ta, lại nhìn đôi mắt mờ mịt mê hoặc kia, Chu Thuần liền cảm thấy có một luồng khí nóng đột ngột vọt tới: l/q[đ “Cậu là thần à?? Toàn bộ quá trình có thể nhìn chăm chăm hai người sao?! Nếu như toàn bộ mọi người được chia như vậy, vậy nếu hai người đó giữa đường bỗng tách ra hành động vậy có phải cậu sẽ chém mình thành hai nửa để theo dõi không?!”

“À.” Thì ra nhóm bốn người quan sát một tổ, khi tổ đó có người tách ra hành động thì tiểu đội “Ám Dạ Kiếm” sẽ chia người chạy theo. lq,đBiết mình lại hỏi một câu ngớ ngẩn, Tiểu Bạch vô cùng chán nản cúi đầu xuống, nhưng cậu vẫn không hiểu vì sao đội trưởng lại phân chia như vậy.

Chu Thuần bắt đầu hít một hơi, nói: “Long Tuyền, giải thích.” Sau đó bản thân anh ta nghiêng đầu đi tán gẫu với chiến hữu của Trung đội Hai, không thèm để ý đến cậu ta nữa.

Anh hết ý kiến với anh chàng Tiểu Bạch này rồi, một quân nhân có tố chất vô cùng nổi trội, trình độ học tập cũng không thấp, đầu óc khi dùng vào vấn đề chuyên ngành thì tương đối khá, nhưng cổ tình lúc tiếp nhận nhiệm vụ thì lại thẳng tắp, phải nói rõ ràng toàn bộ phương hướng cậu ta mới có thể hiểu được. Cái loại chỉ hiểu mà không thể diễn đạt được bằng lời nói thì cậu ta không thể hiểu được.

Long Tuyền cao giọng đáp: “Dạ!” Sau đó anh đi tới bên cạnh Tiểu Bạch, cười khê giải thích cho cậu ta: [q]d “Phải lập tức mang người đi thụ huấn rồi, lần chọn lựa này tương đương với một lần diễn tập, nâng cao kỹ năng quan sát và phân tích của huấn luyện viên. Viết xong báo cáo thì mọi người cùng nhau thảo luận, phân tích chỗ thiếu sót, nhân tiện còn có thể tối luyện kỹ năng ẩn nấp theo dõi của mình. Hơn nữa còn có thể so sánh với hành động hàng ngày có vi phạm sai lầm giống như người được thụ huấn hay không.”

Tiểu Bạch mím môi, nói thầm: “Các anh làm quan thật phiền toái, suy nghĩ mỗi vấn đề mà cũng phải cong cong queo queo, bố trí nhiệm vụ cũng nhiều lời như vậy.”

“Dù gì cậu cũng là một con cháu chủ tịch Mao, trung úy! Đồi thuộc hạ chỗ khác có thể giết một đám, học một chút.” Long Tuyền vỗ bốp một cái lên mũ anh ta, nói: “Chẳng lẽ có thể làm nhân viên tác chiến trực tiếp cả đời à? Không có tiền đồ!”

“Tôi chỉ muốn nghĩ một đường, đơn giản, trực tiếp!”

Long Tuyền khinh bỉ nói: “Ừ, cậu có gan, bảy tám chục tuổi vẫn có thể vác súng!” Nói xong lại vỗ cậu ta một cái, lq/d sau đó ngồi về vị trí của mình chờ trực thăng hạ cánh.

Sáng sớm, hai chiếc xe vận tải chở 41 người thụ huấn tới tập hợp tại rừng cây. Bãi cỏ, đất cát, sa mạc, ao nước, đồi, vách đá,... Có rất nhiều loại địa hình diễn tập xung quanh chiến khu.

Thành viên “Ám Dạ Kiếm” đã đến nơi này trước để trao đổi ý kiến với binh lính trinh sát, lĩnh vũ khí trang bị và thức ăn nước uống trong ba ngày, tụ thành tốp năm tốp ba rải rác xung quanh bãi đất trống, lq/d dò xét nhìn một đám binh lính mang theo ao ước và mong đợi tiến vào.

Sau khi những người có nhiệm vụ nhảy xuống xe chinh trang tập hợp xong, Chu Thuần nghiêm túc tiến lên phát biểu, thông báo trước sáu giờ ngày thứ ba phải hoàn thành nhiệm vụ. Khi thông báo xong thì phát cho mỗi người một túi bánh chỉ đủ nhét kẽ răng, một la bàn đơn giản, một đạn tín hiệu, một vũ khí phù hợp, sau đó Chu Thuần chỉ vào một hòm gỗ ở trong góc nói: “Tất cả trang bị đã phát xong! Hiện tại theo thứ tự đi rút thăm nhận nhiệm vụ.”

“Rõ!” Mọi người đồng thanh trả lời. Bọn họ không biết rằng đang có 20 đôi mắt đang nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của bọn họ. Cuộc khảo hạch đã chính thức bắt đầu.

Một anh chàng nhỏ bé có đôi mắt một mí xếp hàng thứ nhất rút được một tờ giấy màu đỏ từ trong hòm gỗ, phía trên có ghi mấy dòng chữ: “1. Hướng Đông Nam, ao nước bên trái bãi đất, tảng đá lớn dưới cây thông già, lấy được tờ giấy tình báo. 2. Hướng Tây Bắc, phía bên phải rừng cây thông, trong khe núi có một phần bản đồ trận địa của địch. 3. Mục đích, hướng Tây Nam, bên trái sân cỏ dưới vách núi, cuối con đường mòn trong rừng.”

Nhìn tờ giấy này, lại nhìn chiếc la bàn trong tay như đang muốn bãi công, anh chàng sĩ quan nhỏ gầy Chu Phong bỗng cảm thấy trước mắt mình là một màu đen. TMD, cái trang bị và nhiệm vụ quý quái gì đây!!

Địa điểm của nhiệm vụ không có kinh độ và vĩ độ, không có phương vị chính xác, thậm chí không có vật tham chiếu!! Tất cả đều là tin tức mơ mơ hồ hồ!! Thảm hại hơn chính là hai nhiệm vụ đầu là hai hướng ngược nhau, mà nhiệm vụ cuối cùng lại là ngay eo đỉnh tam giác!! Nơi xuất phát khẳng định là chính giữa chiến khu không chút sai lệch, nơi mà có nhiệm vụ!!

Chu Phong nhìn xung quanh một lượt, phát hiện một nửa số người rút thăm đã xuất hiện năm màu sắc “đỏ, vàng, xanh lá, lam, tím”. Xem ra có năm nhiệm vụ, mà mình lại chọn trúng nhiệm vụ có con đường ngoằn ngoèo nhất!!

Con bà nó, thực xui xẻo!!

Nhưng bây giờ không phải là thời điểm để oán trách, một doanh trại quân lính màu xanh, năm loại giấy với những màu sắc khác nhau, nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành, như vậy khẳng định lần tuyển chọn này cần tập hợp thành đội để hành động. Tầm mắt Chu Phong nhanh chóng đảo về phía bên cạnh thì phát hiện những chiến hữu có thể tin tưởng được chỉ có hai người, nhưng màu sắc tờ giấy lại khác nhau. Đột nhiên ánh mắt anh ta sáng lên, đúng lúc này dưới tàng cây có hai sĩ quan đang sửa lại trang bị đi tới.

“Người anh em, tôi tên là Chu Phong.” Anh ta chào hỏi với người thứ nhất rút được lá thăm màu đỏ.

“Lôi Đào.” Anh chàng cao đen với gương mặt chữ quốc trả lời đơn giản.

“Hỗ trợ một phen.” Chu Phong đưa tờ giấy màu đỏ trên tay mình cho anh ta. Hai người nhìn thoáng qua nhiệm vụ của nhau, quả nhiên có nội dung tương tự. Anh ta vội vàng hỏi: “Liên hiệp hành động không?”

Lôi Đào nhìn anh ta một cái, không lên tiếng.

Chu Phong vỗ vỗ súng bắn tia trên tay mình: “Năm ngoái, dẫn đầu toàn bộ sư đoàn, top 20 việt dã võ trang.”

“Được.” Lôi Đào gật đầu đáp, mặc dù người này đột nhiên tới cũng không đáng giá tin tưởng, nhưng trong danh ngạch không giới hạn lựa chọn cũng có thể hợp tác, ít nhất có thể tin tưởng vào năng lực của anh ta. Trong bộ đội sẽ không một ai công khai nói láo, huống chi cái tên “Chu Phong” này anh đã từng nghe qua, nghe nói là một tay thần súng, dẫn đầu toàn bộ sư đoàn chỉ là cách nói bảo thủ khiêm nhường mà thôi.

Lôi Đào giơ cánh tay lên, chào hỏi hai người ở phía xa rút được lá thăm màu đỏ.

“Người anh em, bỏ lại một người đi, mặc dù không giới hạn danh ngạch nhưng là không cần hợp thành đội với người gây cản trở.” Chu Phong không hài lòng lắm bả một câu. Vừa rồi lúc xuống xe anh đã phát hiện trong hai người kia có một người bước đi lảo đảo. Mặc kệ có phải ngoài ý muốn hay không, tóm lại tư cách quân sự không đủ vượt qua thử thách.

“Anh xác định tôi sẽ không cản trở?” Lôi Đào cứng cổ hỏi anh ta.

“Tôi không quen ai rút được lá thăm màu đỏ nên đành đánh cuộc một lần.” Chu Phong trả lời, nhưng nguyên nhân thật sự là do Lôi Đào là sĩ quan cấp hai, số năm làm lính đủ dài, tư cách quân sự có được sự đảm bảo nhất định, hơn nữa thể trạng tốt, ánh mắt sắc bén, động tác xuống xe linh hoạt lưu loát, có giá trị hợp thành một đội.

Lôi Đào lạnh nhạt nói: “Không để lại, tôi là lớp trưởng cũ của bọn họ nên muốn cùng chiến hữu cũ hợp thành một đội, nếu anh không thích thì không cần tham gia.”

Mẹ nó, rõ ràng là chia màu sắc để hợp thành đội, một mình anh cũng không thể hoàn thành nhiệm vụ một cách thần kỳ. Chu Phong đành chịu đựng đầu đồng ý, thậm chí giúp Lôi Đào tập hợp được tất cả chín người rút được lá thăm màu đỏ.

Được rồi được rồi, coi như là nhiều người sức mạnh lớn! Anh vừa tự an ủi mình, vừa phỉ nhổ Lôi Đào thoát nhìn rất ghê gớm nhưng thực ra chỉ là một người hiền lành. Chẳng lẽ cậu ta không cảm thấy chín người cùng hành động chung rất phiền toái, rất dễ dàng bị bắt được sao?!

“Bộ chỉ huy, đội đỏ quyết định thực hiện chín người một đội.” Long Tuyền nhỏ giọng nói vào tai nghe vô tuyến điện một câu: “Bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng cho quá trình chiến đấu, hết.”

“Long thiếu, bọn họ là nhóm đầu tiên tập hợp lại nên những người khác cũng làm theo rồi, tất cả đều là tập hợp thành tổ để hành động, hết.” Chu Thuần đứng trên gò đất nhỏ cách đó không xa nhìn xuống nhóm binh lính phía dưới, cười trả lời.

Lát sau một âm thanh trầm thấp khàn khàn vang lên bên tai tất cả mọi người: “Báo cáo đội trưởng, tổ xanh lá xuất hiện hai người khôn ngoan, bọn họ chia nhau thăm dò chiến tích hàng ngày của các đội viên trong tổ, lén lút thương lượng trong khi hành động vứt bỏ những người họ tự cho là không hợp cách, hết.”

Tiểu Lực Dương ôm súng, cười ha ha chen miệng nói: “Hòa Thượng, quan sát có khía cạnh để viết, hết.”

“Linh Dương, thu hồi má lúm đồng tiền của cậu lại!! Bắt đầu từ bây giờ luyện tập phải làm như nào để không cười, hết!” Long Tuyền vừa nói chuyện vừa phi về phía Lực Dương đập một cái.

Cùng lúc đó, hai người khôn lỏi ở đội xanh lá – Trình Đương và Vu Bạch trước khi xuất phát chạy về phía Chu Phong, vừa hàn huyên và ngó nhìn vào lá thăm màu đỏ của anh ta.

“Hai người các cậu thật may mắn được ở cùng tổ với nhau.” Chu Phong cảm thán một câu, ba người họ đồng thời nhập ngũ, lại vào cùng một đại đội. Trước kia cũng có nhiều lần hợp tác nên vô cùng quen thuộc lẫn nhau, biết rõ đối phương có công dụng đối với mình.

Trình Đương trả lời: “Hai người có ích lợi gì! Nếu cả ba người chúng ta cùng một tổ thì tốt biết bao, thêm một người nữa thì đủ nhóm xung kích bốn người rồi.”

“Quả nhiên hai yêu cầu cuối cùng giống nhau.” Vu Bạch so sánh hai tờ giấy với nhau xác nhận hạng mục khảo hạch.

Trình Đương liếc mắt với Vu Bạch, nói với Chu Phong: “Chúng tôi đoán vào ngày thứ ba trước khi trời sáng phải hoàn thành nhiệm vụ bản đồ trận địa địch, nếu không sẽ không kịp. Hạng mục này, liên hiệp hành động?”

“Được.” Chu Phong gật đầu, hai chiến hữu đã quen thuộc sẽ nắm chắc hơn, anh không ôm nhiều hy vọng với Lôi Đào trong đội đỏ. Có lẽ đến lúc đó anh sẽ hội hợp với Trình Đương và Vu Bạch.

Ba người vỗ tay ước định: “Chậm nhất là rạng sáng 3h, quá giờ không đợi.” Sau đó trong tiếng cười bước lên hành trình của mình.

“Vật hợp theo loài, đều là những anh chàng lành lợi. Xem ra không phải hai người khôn lỏi, mà là ba.” Long Tuyền nhủ mảy, sau đó dẫn dắt thành viên “Ám Dạ Kiếm” đi trước một bước chạy đến địa điểm chiến khu lúc đầu, nhanh chóng tập hợp với binh lính trinh sát mai phục, chuẩn bị dâng lên một bữa tiệc pháo hoa rực rỡ cho lũ tiểu tử thụ huấn kia.

Cách nói “pháo hoa rực rỡ” của Long Tuyền chỉ là cách nói văn nghệ mà thôi, thật ra thì chính là ánh lửa bắn ra bốn phía, khói thuốc súng tràn ngập. Bọn họ mai phục xung quanh mảnh đất trống nơi xe vận tải dừng lại, chỉ đợi binh lính thụ huấn vừa xuống xe là bắn càn quét, ép tất cả binh lính thụ huấn phải lẩn một vòng hoảng hốt chạy tán loạn.

Chờ sắp xếp xong tất cả chỗ thuốc súng, vô tuyến điện hoàn toàn im lặng, Long Tuyền im lặng nhìn mấy binh lính vừa xuống xe đã bị đánh gục. Bọn họ có người ngẩn người, thậm chí có người rơi lệ, thở dài một tiếng, yếu ớt nói: “Ra quân chưa thắng trận đã chết...”

“Thiếu gia, cậu lại vẫn nghe rồi, không phải cậu rất khinh thường thanh niên văn nghệ sao??!! Nhìn bên trái xem, đội đỏ rút lui sai phương hướng rồi.” Tiểu Lực Dương vác súng máy lên vai, lại xách thêm một cây súng bắn tỉa, sau đó cũng thở dài một tiếng, chậm rãi nói: “Tôi vẫn thích dùng JS bắn lên hơn.”

“Chỉ cần tùy tiện bắn càn quét là được!! Nếu như đội chúng ta canh giữ ở cửa vào, mỗi người bắn hai viên đạn diệt hết đối phương thì còn chọn cái rắm!!” Long Tuyền nhìn về phía đội đỏ chạy tháo lui, hàng mày anh cau lại, không chút văn nghệ ra lệnh: “Tất cả tiểu đội chú ý!! Tất cả tiểu đội chú ý! Diệt phục kích E6 kết thúc, đuổi theo mục tiêu. Xác nhận phương hướng của mình, báo cáo tình hình đào thải. Hết.”

Dứt lời, Long Tuyền nói Lực Dương mang nhóm Tiểu Bạch đi trước theo đội đỏ, sau khi anh kiểm lại nhân số bị đào thải sẽ đi qua.

Mười phút sau, bên tai tất cả mọi người vang lên giọng nói trầm thấp của Long Tuyền: “Mọi người chú ý. Tình huống đào thải như sau: đỏ 3, vàng 3, xanh lá 2, lam 2, tím 4. Tổng hợp đào thải 14 người, còn lại 27 người. Tất cả tiểu đội chú ý, báo cáo tình huống sau khi giải tán.”

Trong tai nghe thay phiên vang lên bốn giọng nói khác nhau.

“Đỏ 1, mục tiêu điểm D5, hết.” Tiểu Bạch bắt đầu dĩ mồm miệng nói. Thật là phục người này, không ngờ kích động đến nỗi chạy về hướng ngược lại, cũng không biết xem la bàn ư??! Mặc dù cái đó rất cũ nát, lqđ nhưng dầu gì cũng được coi là trang bị định vị đây, tại sao lại hoàn toàn không ý thức được cần xác nhận phương hướng đây?

“Lam 1, điểm F5, hết.”

“Tím 1, điểm F7, hết.”

“Tím +1, người này không có mục tiêu chạy tán loạn ở bên trong, hết.” Vừa nói chuyện anh vừa ngắm người này, thỉnh thoảng còn giơ súng bắn tỉa lên, do dự xem có nên nghe lời của đội trưởng “diệt mấy quả trứng có vẻ yếu đuối nhìn không vừa mắt” không??!! lqđ Thật rất muốn cho người ở phía trước một phát, không thể nào ưa được bộ dáng chạy loạn xỉ ngầu của anh ta.

“Con mẹ nó chứ, đội tím này phong thủy thật kém!” Tiểu Lực Dương nói: “Đoán chừng không đến hai ngày sẽ bị diệt hết.”

“Linh Dương, Đảng viên phải là người theo thuyết vô thần, không chú ý phong thủy. Đội này có số người bị bắn chết và chạy tán loạn nhiều nhất, như vậy đã nói rõ rằng ở địa điểm tập hợp đội của họ không có người lãnh đạo tạm thời, đội ngũ thiếu người chỉ huy sẽ không có tính thống nhất và tinh thần hợp tác, một tổ không có người nhắc nhở che chở lẫn nhau sao có thể tiếp tục chịu đựng được!!” lqđ Chu Thuần ngồi ở vị trí chỉ huy thuận miệng thì thầm mấy câu, sau đó nhìn bản đồ so sánh vị trí của mỗi binh lính tách khỏi đội, anh tiếc nuối phát hiện những binh lính giải tán đã hoàn toàn sai mục tiêu và phương hướng. Xem ra ngày đầu tiên đã có một tổ bị tiêu diệt toàn bộ, đây cũng không phải chuyện không có.

Nghĩ chọn mấy binh lính tốt mà sao lại khó khăn như vậy??

Cùng lúc đó, Long Tuyền vội vã đi được nửa giờ tập hợp với tiểu đội của Linh Dương, Liệp Báo. lqđ Lúc này 5 người đội đỏ đã lãng phí 40p nữa để đi 5km trở lại phương hướng chính xác, họ bị binh lính trinh sát bao vây chặn đánh khó có thể đi tiếp.

Ba người đội “Ám Dạ kiếm” cách bọn họ 1km ẩn nấp ở hai bên trái phải.

1h15p trưa, âm thanh của Tiểu Bạch vang lên bên tai: “Long thiếu. 1 đỏ bị bắt tại D7, xin được về hàng. Hết.”

Có vẻ cậu ta rất vui vẻ khi bắt được lính thụ huấn!! Long Tuyền lắc đầu một cái, nhẹ giọng thông báo cho Tiểu Bạch để anh ta tụ họp với mọi người tại điểm G9, hơn nữa phải chú ý tránh được ánh mắt của đội đỏ. lqđ Sau đó anh lấy cuốn sổ ra, đánh dấu thời gian, vị trí, lý do người này bị loại bỏ.

Chờ Tiểu Bạch chạy tới địa điểm tập hợp thì đội đỏ đang nghỉ ngơi dùng cơm. Long Tuyền và Liệp Báo ăn xong cơm trưa của mình, ra hiệu bảo Tiểu Bạch ăn cơm, hai người bọn họ phụ trách quan sát, canh gác.

Anh ta lập tức lấy tai nghe xuống, luồn lấy ra một túi đồ ăn bắt đầu nhanh chóng gặm. lqđ Mặc dù chỉ là lương khô, nhưng được ăn với thịt bò khô, miếng cá làm món ăn, so sánh với năm người đội đỏ đang đào cò đại thì Tiểu Bạch ăn rất vui vẻ.

Liệp Báo tạm thời tắt máy bộ đàm, bất quá nói: “Đội đỏ có một gói bánh quy, mới nửa ngày đã giải quyết hết lương thực dự bị!”

“Chắc là dạ dày quá mềm mại nên không ăn được cò đại.” Long Tuyền cũng tắt máy bộ đàm đi, cảm ông nhòm quan sát động tĩnh phương hướng ngược lại. Anh không quay đầu lại nói: “Nửa ngày thứ hai trở đi chỉ có thể đối bụng chờ bị đào thải.”

“Thật ra thì tôi cảm thấy mùi vị cò đại vô cùng tốt, thoang thoang hơi thở của tự nhiên.” Tiểu Lực Dương liếm liếm môi, sau đó bổ sung: “Dĩ nhiên, nếu như có thể rửa một cái, thêm ít gia vị trộn vào vậy thì ăn càng ngon, ăn đến ngày ngất!”

“Được.” Long Tuyền gật đầu: “Sau khi nhiệm vụ kết thúc, lúc về cậu đào thức ăn, sau đó đưa cho ban cấp dưỡng nấu nướng, đến lúc đó cho tất cả mọi người trong căn cứ một phần lớn.”

Liệp Báo cười một tiếng: “Vậy thì phải đào hết cò trong vòng ba trăm dặm mới đủ.”

Long Tuyền đang muốn cười một tiếng, đột nhiên ánh mắt anh trở nên rét lạnh. Anh lạnh lùng nói: “Hường sáu giờ, đội trinh sát tuần tra tới, chú ý bí mật!”

Tiểu Bạch vội vàng nhổ viên kẹo bạc hà trong miệng ra, không kịp nhét viên sô cô la chưa kịp ăn vào túi áo, đồng thời Tiểu Lực Dương giúp anh ta thu dọn túi ni lon, khăn giấy...

Vài giây sau, bốn người đứng dậy nhanh chóng chạy đi thay đổi một vị trí ẩn nấp bí mật mà binh lính trinh sát không thể nhìn thấy.

“Tại sao lính trinh sát đến đây chúng ta cũng phải trốn?” Tiểu Lực Dương dựa lưng vào núi đá, nghi ngờ bắt đầu hỏi thăm, đó không phải là đội bạn sao? Lúc trước Tiểu Lực Dương để cho anh theo dõi tàn binh cũng dẫn dò như vậy, nhưng lúc ấy anh chưa kịp hỏi rõ nguyên nhân.

“Bởi vì trang phục đều giống nhau, nhìn từ xa thì bọn họ không phân rõ được chúng ta và người thụ huấn.” Long Tuyền giải đáp nghi hoặc cho anh ta: “Nếu phải đánh nhau ngoài ý muốn, vậy cậu nói xem chúng ta toàn diệt lính trinh sát hay chờ bọn họ diệt chúng ta? Không chỉ đánh một trận vô nghĩa mà còn kinh động đến đối tượng cần quan sát.”

“À!” Tiểu Bạch gật đầu bày tỏ mình đã hiểu, sau đó vừa mang tai nghe vừa oán giận nói: “Sao tôi bỗng cảm thấy hình như chúng ta cũng đang tiếp nhận huấn luyện dã ngoại sinh tồn vậy?? Còn là hai phe đánh gong kìm!! Trừ hạn chế sức nặng và chắc chắn có đủ khẩu phần lương thực thì chúng ta khác những binh lính kia ở chỗ nào? Khẩu phần lương thực có đủ hay không, sau lưng có bao nhiêu bao hai mươi cân thì cũng không chịu ảnh hưởng ít hoặc nhiều hơn bao nhiêu!! Chỉ một lần không thể nào kích thích năng lực dã ngoại sinh tồn!!”

Liệp Báo vươn tay, thân thiết sờ cái đầu dưa của Tiểu Bạch một cái, cười nói: “Chúc mừng cậu, cuối cùng đã có thể xuyên thấu hiện tượng thấy được bản chất rồi.”

Tiểu Bạch đeo tai nghe lên, vừa đội mũ an toàn, vừa thăm nói: “Bản chất chính là... đội trưởng là một người đại ác!”

Tiểu Lực Dương nhìn đầu của anh ta, hai mắt nhất thời trợn lên làm một thủ thế “im lặng”, sau đó dùng khẩu ngữ nói: “Cậu không tắt mic!”

Cái gì?!! Lông tơ trên người Tiểu Bạch dựng ngược lên, vô cùng kinh hãi nhìn chột mỏ tai nghe, đúng là mỏ!! Ngay sau đó anh ta nghe được giọng nói âm trầm của đội trưởng truyền đến: “Tiểu Bạch, cậu nói xấu gì sau lưng tôi vậy?? Tôi rất đau lòng đây, cậu không muốn gặp bốn toạ sao?”

“Đội trưởng! Anh nghe nhầm rồi, vừa rồi tôi không nói gì cả!!” Tiểu Bạch bị kịch biện giải.

“Ồ! Nhà người đang chỉ trích nhân phẩm của ta, còn tiếp tục nghi ngờ thánh lực của bản nhân có vấn đề sao?” Giọng nói của Chu Thuần lúc đầu rất uyển chuyển du dương, lúc sau bỗng dè thấp thanh âm xuống, nghiêm giọng quát lên: “Nói xấu cấp trên, phạt!! Viết tay một bản kiểm điểm suy nghĩ 8000 chữ!! Đề mục ‘Đội ngũ chúng ta là một đại gia đình đoàn kết hữu ái hỗ trợ lẫn nhau’, trước sáu giờ ngày 18 đề trên bàn làm việc của tôi. Hết!!”

Ôi!! Trời ơi!! Cách trừng phạt này cũng quá độc ác rồi!! Tiểu Bạch vội vàng cầu xin tha thứ: “Đội trưởng!! Em sai lầm rồi!! Em thật sự biết sai lầm rồi!! Anh tha cho em đi! Phạt em chạy vòng có được không??!! Hoặc là hít đất cũng được!!”

“Bác bỏ kháng nghị, duy trì nguyên xử, còn dám nói nhầm một câu thì số chữ tăng lên gấp đôi! Hết.” Chu Thuần lạnh lẽo trả lời.

Tiểu Bạch tuyệt vọng nhìn trời thờ dài, không ngờ đội trưởng phạt anh việc viết kiểm điểm tư tưởng mà anh ghét nhất!! Quả nhiên đã nói trúng tim đen lòng dạ ác độc mà!! Khi anh hồi thần thì phát hiện Tiểu Lực Dương đang chỉ vào bóng lưng Long Tuyền nháy mắt ý nói anh đi xin Long Tuyền giúp một tay.

À!! Hai mắt Tiểu Bạch sáng lên, Long thiếu là một người văn nghệ mà!! Viết những loại này cũng chỉ là việc nhỏ nhặt mà thôi!! Anh ta lập tức giả bộ đáng thương xông về phía đội trưởng phân đội mình, mở miệng.

Long Tuyền đang quan sát xem đội đồ đang làm như nào để tránh né đội trinh sát, đầu cũng không quay lại đáp ứng: “Được, không thành vấn đề!! Điều kiện trao đổi là... giặt quần áo cho tôi một tháng.”

Tiểu Bạch do dự một lát, bắt đầu cò kè mặc cả: “Một tuần?”

“25 ngày!” Long Tuyền hạ thấp điều kiện xuống, sau đó hét: “Mau đến xem, sắp đánh rồi. Thật thất vọng, nhìn tư thế bò của cậu ta kìa, cái mông cong lên thật cao! Một người làm ảnh hưởng đến toàn đội!”

“20 ngày!” Tiểu Bạch trả giá một lần nữa.

Trong tiếng chiến hoả đột nhiên vang lên, Long Tuyền không chút do dự cười đáp: “Đồng ý.”

“Tiểu Bạch, cậu đúng là tiểu bạch!!” Tiểu Lực Dương không nhịn được cười: “Lần trước tôi cũng như cậu, nhưng chỉ giúp cậu ta giặt ba ngày mà thôi.”

Hả?!! Tại sao lại phân biệt đối xử như vậy?!!

Tiểu Lực Dương giải thích: “Cậu ta viết những thứ như này không đến nửa giờ, kỹ thuật cũng không khó khăn, chỉ cần lên mạng lấy tài liệu rồi chỉnh sửa lại. Lão tử vừa mở miệng nói 1 ngày, điều kiện của thiếu gia cậu ta liền hạ xuống còn 1 tuần, sau đó tôi nói ba ngày, không chịu thì thôi. Cậu ta lập tức đồng ý.”

Tiểu Bạch buồn bực, oán giận nói: “Chỉ biết bắt nạt tôi!! Tại sao vừa rồi anh không nhắc tôi?”

“Chỉ có mình cậu là Tiểu Bạch, không bắt nạt cậu chẳng lẽ lại đi bắt nạt đội trưởng?” Tiểu Lực Dương bắt đầu ầm ĩ cảm thán kỹ thuật bắn súng của đội đồ quá kém, chỉ có một tên tiểu tử dùng cây 88 là tạm được.

Sau đó anh ta lại rất vô si tiếp tục giải đáp nghi vấn cho Tiểu Bạch, nói mình không nhắc nhở Tiểu Bạch đừng để bị thiếu gia lừa là vì Long Tuyền là bạn cùng phòng của anh, quần thì hơi ngắn hơn một ít, nhưng kích cỡ áo thì bằng nhau, chỉ cần tháo cầu vai và gỡ băng tên xuống là có thể vắt vào đồng quần áo của thiếu gia, thuận tiện đưa cho đồng chí Tiểu Bạch giặt giúp.

Tiểu Bạch ghen một hơi khí lạnh trong ngực, uất ức rung rung tố cáo: “Người xấu, các người đều là người xấu!!”

“Hả, đội đồ vẫn rất ngoan cường, lần này không có ai bị đào thải.” Long Tuyền căn bản không chú ý đến việc Tiểu Bạch lên án mình, anh dứt khoát đổi đề tài: “Chu Phong và Lôi Đào, hai người này không tệ lắm!! Chỉ tiếc đồng đội làm vật cản, lúc nào cũng phải đặc biệt chú ý.”

Chứng kiến bọn họ tiêu diệt tổ đội trinh sát tiếp tục đi về phía trước, Long Tuyền gọi đội viên bắt đầu đuổi theo, hai đội một trước một sau chạy về phía đông nam. Trong quá trình này, tiểu đội “Ám Dạ Kiếm” còn vô cùng cảm thán một câu, thật ngốc!! Năm người mà không một ai đề nghị lấy quần áo của lính trinh sát, lấy xe việt dã của bọn họ chạy về mục tiêu.

Nếu dùng xe thay đi bộ thì thuận tiện nghe lên được radio của phe địch, tra xét bản đồ chi tiết thì đó là chuyện thoải mái cỡ nào!! Con mẹ nó ngốc muốn chết!! Không biết lợi dụng tất cả tài nguyên có thể!! Nói không chừng trên xe kia còn có thức ăn nước uống!! Cho dù muốn dựa vào hai chân mình để đi tới thì cũng nên thu hoạch chiến lợi phẩm trước chứ!!

Long Tuyền nghĩ thầm, không biết đội những người ngu ngốc này đến cuối cùng còn lại mấy người?

Nửa đêm ngày hôm sau, người theo dõi đội tìm truyền đến tin tức toàn đội bị diệt. Long Tuyền hơi tiếc nuối yêu cầu tiểu đội theo dõi này hội họp với các tiểu đội gần đó, tiếp tục thi hành nhiệm vụ quan sát.

Cùng lúc đó, sau khi tiểu đội theo dõi đội đồ thay phiên nghỉ ngơi, vào rạng sáng lúc 5h sắc trời vừa có tia sáng thì cả đội bắt đầu đào rau dại ăn. Long Tuyền đang muốn cảm thán rau dại sao có thể cung cấp đầy đủ năng lượng, l-q=đ vừa đào mất đã thấy Chu Phong thoải mái phi dao găm được một con chuột mập, sau đó là Lôi Đào đào được một ổ kiến lớn.

Tiểu Lực Dương vô cùng xúc động tán dương: “Chắc chắn, không tệ! Có thể tìm được chút protein.”

“Đáng tiếc có hai người không thể ăn.” Tiểu Bạch bĩu môi khinh thường nói: “Chịu ăn ba cái này cũng như uống thuốc độc vậy. Ôi! Lãng phí cả máu chuột đồng, đó chính là đồ tốt đấy!!”

Long Tuyền giải thích giúp bọn họ: “Cũng không khác nhau là mấy, người nào ăn lần đầu mà không có bóng ma trong lòng.” Sau đó anh lại cười, nói: “Nhưng lần này về nhà tôi đã gặp được một cô gái mềm mại khi ăn bất tét còn máu, mắt cũng không nhắm một lần, nói là đã quen!! l-q=đ Vừa ăn còn vừa vui vẻ nói với tôi rằng cô ấy đã ăn thử qua rất nhiều loại côn trùng bò sát, chỉ có chuột là chưa từng ăn.”

Tiểu Lực Dương nhìn trời liếc mắt: “Có câu nói như nào nhỉ? Cái gì mà đội trong núi quá lâu nên xã hội xảy ra biến hoá gì đó?”

“Trong núi một ngày, thế gian trăm năm.” Long Tuyền bổ sung giúp anh.

“Đúng, đúng!! Chính là câu nói này. Xem ra là tôi ở trong núi quá lâu nên đã tách rời khỏi xã hội rồi, không ngờ những cô gái trong thành phố trở nên hung hãn như vậy!!” Chắc hẳn cô ấy ăn ở trong phòng ăn hoặc cửa hàng. Nhưng nghe vậy đã đủ cường hãn rồi.

“Thiếu gia, những người cậu xem mắt như nào?? Đáng người rất vạm vỡ à?” Tiểu Bạch tò mò hỏi, l-q=đ trong đầu còn tự bổ sung thêm một hình ảnh mẫu dạ xoa* uống máu ăn thịt bò.

*Mẫu dạ xoa: Tôn Nhị Nương (nghĩa: Cô Hai nhà họ Tôn), tên hiệu Mẫu dạ xoa (Dạ xoa cái), là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết cổ điển Trung Quốc Thủy hử. Bà là một trong 72 Địa Sát Tinh của 108 anh hùng Lương Sơn Bạc.

Long Tuyền từ chối cho ý kiến, cự tuyệt trả lời. Nhắc nhở mọi người chỉnh trang lại rồi đuổi theo đội đồ đã bắt đầu tiếp tục hành trình.

Vì chuyện lần này nên trong vòng hơn một tháng, toàn bộ căn cứ với phạm vi lớn liên tục truyền đi tin tức Long thiếu xem mắt gặp được mẫu dạ xoa cực phẩm. l-q=đ Dĩ nhiên, đến khi mọi người thấy được video do bạn học Lâm Lung gửi tới thì đồng chí Tiểu Bạch lập tức bị mọi người đánh hội đồng. Đây là nói sau, tạm thời không đề cập tới.

Sáng sớm 7h, 5 người đội đồ nhích tới gần vị trí I10 của nhiệm vụ thì thấy được hồ nước, gò đất nhỏ, cây thông già và một tảng đá lớn. Đồng thời bọn họ thấy được binh lực phòng thủ dày đặc ẩn nấp ở xung quanh.

Được Chu Phong bắn tia yểm trợ, đội đồ và đội theo dõi tiến hành một trận kịch chiến, cuối cùng chỉ còn hai người “sống”, những tổ viên còn lại đều bất hạnh bị “đánh gục”.

“Lúc trước khi bố trí nhiệm vụ, đội trưởng và tôi đã tính toán phương án tốt nhất là hành động vào ban đêm, ẩn nấp đánh lén lấy được thông tin.” Long Tuyền vừa nhìn động tác của bọn họ, l-q=đ vừa giải thích cho đội viên, đặc biệt là Tiểu Bạch nghe: “Sau khi lấy được thông tin thì nghỉ ngơi, làm như vậy có thể tránh được những trận đánh lớn vào ban ngày tạo thành quá nhiều thương vong. Hơn nữa sau khi phân tích thì khi hoàn thành xong nhiệm vụ rồi

ngồi nghỉ khẳng định thoải mái hơn là chưa hoàn thành được nhiệm vụ nào mà nghỉ ngơi.”

“Ai biết được ban đêm họ tìm được địa điểm được yêu cầu, sau đó tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ hay không?” Tiểu Bạch dò hỏi: “Nhờ may không tìm được, vậy không phải là một mối vô ích?”

“Điểm I10 ở gần phía đông nam, nếu như bọn họ xem xét về vấn đề tốc độ và phương hướng là có thể tính toán đại khái được lộ trình và phạm vi chiến khu. Với thời gian nghỉ ngơi của họ thì chỉ cần kiên trì thêm 1h nữa là có thể ra khỏi chiến khu.” Long Tuyền giải thích, 1q,đ sau đó hỏi ngược lại Tiểu Bạch: “Nếu như là cậu, cậu có kiên trì đi thêm một giờ nữa không?”

Tiểu Bạch gật đầu, sau khi tính toán, xác nhận lộ trình chỉ còn lại một đoạn ngắn thì anh nhất định sẽ kiên trì. Nhiệm vụ nếu có thể hoàn thành một cái thì tính một cái!! Nếu đi đến hai ba giờ sáng mà vẫn chưa tìm được địa điểm nhiệm vụ vậy tuyệt đối là phương hướng sai, có thể đợi đến khi đó nghỉ ngơi rồi đợi trời sáng xác định lại phương hướng.

Vào lúc bốn người “Ám Dạ Kiếm” phân tích thì Chu Phong và Lôi Đào lê một thân một mối đến dưới cây thông già đẩy tảng đá lớn ra lấy một túi ni lông, trong đó có một tờ giấy.

Là một hàng chữ rồng bay phượng múa. Mặc dù hai người không hiểu thư pháp nhưng có thể nhìn ra được hàng chữ ngắn ngủi này được viết rất đẹp, 1q/đ nhìn rất phóng khoáng rất có khí thế, nét chữ khí phách và sắc sảo.

Hai người dựa vào cây thông thờ dốc nghỉ ngơi, Chu Phong giờ tờ giấy lên thì thầm: “Thiên hô vạn hoán thủy xuất lai, do bảo tỳ bà bán già diện1.”

*Đây là hai câu thơ trong bài “Tỳ bà hành” của Bạch Cư Dị. Dịch thơ của hai câu như sau: “Gọi đến ngàn lần vạn lần mới bước ra. Tay ôm tỳ bà che khuất nửa gương mặt”. Bài thơ này có ý nghĩa rất hay, 1q,đ mn có thể lên gg search để tìm hiểu thêm nhé, vì giải nghĩa của bài này dài nên mình không tiện cho vào ^^

Đây là cái gì vậy?? Anh ta nghỉ hoặc nhìn về phía Lôi Đào.

“Khúc ‘Tỳ bà hành’ của Bạch Cư Dị, ngữ văn trung học đã nhắc đến.” Cảm xúc của Lôi Đào xuống thấp, anh ta khẽ trả lời. Ý thức được những chiến hữu mà mình quen biết đã “tử trận”, trong lòng anh rất là khổ sở. “Ám Dạ Kiếm” không nhận những sĩ quan 25 tuổi trở lên, không biết sang năm có tiến hành chọn lựa nữa không. Nói cách khác thì đại đa số trong bọn họ không có cơ hội lần thứ hai.

“Tôi biết đây là thơ Đường, ý tôi là ‘thông tin’ này sao lại là...” Chu Phong cau mày khoa tay múa chân một phen, nghẹn một hồi lâu cũng không nói được câu sau. Cuối cùng thở dài nói: “Không ngờ trong đội bọn họ lại có vài người thích... thơ Đường!! Hơn nữa còn là cái loại này... Tôi không diễn tả được, dù sao thì anh vẫn hiểu đúng không?”

“Ừ.” Lôi Đào gật đầu một cái, dù sao tờ giấy này được đặt ở đây cũng rất khó hiểu. Anh ta nói: “Người của ‘Ám Dạ Kiếm’ rất trâu bò, lúc đầu khi tập hợp xuất hiện 20 người, chưa nói đến việc tháo phù hiệu đeo tay xuống, chỉ nhìn khí thế thôi đã thấy không phải dạng người như lính trinh sát. Không mang quân hàm không đeo sao, đại khái rất nhiều người là xuất thân từ trường quân đội, có vài người thích thơ Đường cũng không phải chuyện gì kỳ quái.”

Chu Phong nghe được câu này đột nhiên nhướn mày, nghi ngờ nói: “Lại nói, chúng ta vẫn luôn gặp lính trinh sát, vậy người của ‘Ám Dạ Kiếm’ đi đâu rồi? Chẳng lẽ 20 người này vẫn luôn ở bộ chỉ huy?!” Dứt lời anh ta giật lấy mình, sau khi bí mật nhảy lên cây thông thì bắt đầu quan sát bốn phía. Nhất thời cảm thấy rét lạnh.

Lôi Đào còn chưa hiểu có chuyện gì xảy ra, thân thể đã làm theo hành động của Chu Phong phản xạ có điều kiện làm động tác bí mật. Sau vài giây anh ta mới hỏi: “Ý cậu muốn nói là bọn họ vẫn luôn đi phía sau chúng ta?”

“Không biết, nhưng có khả năng.” Chu Phong kiềm chế kích động đỏ mề hôi lạnh của mình, trả lời.

Lôi Đào nằm được một lúc trên đất liền ngồi dậy, vỗ đầu vai Chu Phong nói: “Đừng tự hù dọa mình khiến tinh thần thêm khẩn trương. Cho dù đúng là bọn họ đi theo phía sau chúng ta, vậy cũng sẽ không lên lút chữa mũi súng về chúng ta, không cần để ý. Nghỉ ngơi vài phút đi, sau đó lập tức lên đường.”

Ánh mắt Chu Phong phức tạp nhìn Lôi Đào, bỗng nhiên anh phát hiện thẳng góc mình vẫn luôn không thích này có một khí thế cho dù trời sập vẫn bình tĩnh, trong lúc vô tình có thể khiến người ta bình tâm tĩnh khí.

Long Tuyền cầm ống nhòm quan sát bọn họ nói chuyện, sau đó cảm thán nói: “Tư cách hai người này cũng không tệ lắm, một cơ mẫn một thật thà.”

“Ừm.” Tiểu Bạch nằm trong hố đất gật đầu, sau đó nghi ngờ nói: “Cái đó là thơ Đường à? Tại sao lại chưa như vậy nhỉ, ề hết răng rồi!”

“Tôi viết.” Long Tuyền xoay người lại vỗ một phát lên mũi của anh ta: “Thế nào, cậu có ý kiến?”

Tiểu Bạch vội vàng trả lời: “Không có!” Sao anh dám có ý kiến chứ. 8000 chữ báo cáo tư tưởng, Long thiếu còn chưa bắt đầu đâu!!

Chưa sao? Hình như có hơi, phim cổ trang ngày xưa phạm là mỹ nữ ra sân đều sẽ có công tử ở một bên đọc câu này: “Thiên hô vạn hoán thủy xuất lai, do bảo tỳ bà bán già diện”. Đúng là một câu thơ nhảm chán.

Long Tuyền tiếp tục cầm ống nhòm lên quan sát đội đồ, hơi thất thần. Anh nhớ tới mấy ngày trước, lúc vừa mới về căn cứ thì đội trưởng đưa cho anh một tờ giấy, nói tùy tiện viết gì cũng được. Khi ấy anh vô tình nghĩ đến Lâm Lung mình mới chia tay không lâu, nghĩ tới phong thái khi cô gảy khúc “Thập

diện mai phục”, vì vậy vừa vung bút liền bắt tri bất giác có liên quan đến hai chữ “tỳ bà”.

“Thiên hô vạn hoán thủy xuất lai, do bão tỳ bà bán già diện.”

“Bồ đào mã tửu dạ quang bôi. Dục ẩm tỳ bà mã thượng thôi*.”

*Câu thơ này trong bài “Lương Châu Tử” của Vương Hàn. Dịch thơ: “Rượu quý bồ đào chén dạ quang. Tỳ bà ép nhấp vội đưa vang”

“Tiểu liên sơ thượng tỳ bà huyền, đạn phá bích vân thiên*.”

*Câu thơ này trong bài “Tỳ Bà Nữ” của Tổ Trung Tinh. Dịch nghĩa: “Tiểu liên căng trên dây tỳ bà, một gảy chấn động trời cao.”

“Hành nhân điều đầu phong sa ám, Công chúa tỳ bà u oán đa.*”

*Câu thơ này trong bài “Cổ tông quân hành” của Lý Kỳ. Dịch nghĩa: Người đi nghe tiếng mõ khua trong gió cát mịt mờ. U oán thay tiếng đàn tỳ bà của nàng công chúa.

“Nhạc phủ chính truyền hoành thối hảo, tỳ bà viết xuất quan sơn đạo.*”

*Câu thơ này chưa có bản dịch. Ý nghĩa đại khái là một mình vui vẽ gảy đàn, tỳ bà vẽ ra núi non.

Không câu nào mà không có đàn tỳ bà, Chu Thuần vô cùng nghi ngờ nhìn Long Tuyền nhiều lần, đoán chắc anh không rảnh rồi nên tới gặp hỏi trợ lý của mình gặp phải chuyện gì liên quan tới tỳ bà lúc nghỉ phép.

Bổng Lôi Đào gọi Chu Phong bắt đầu tiến về phía tây bắc.

Long Tuyền vội vàng hồi hồn chuẩn bị đi theo, đồng thời âm thầm phi nhỏ mình, chỉ là một lần xem mắt mà thôi, vậy mà ý chí không đủ kiên định!! Đây là lần thứ hai trong lúc đang công tác anh thất thần nghĩ tới Lâm Lung!!

Thật là muốn chết!! Không thể có lần thứ ba!! Nhất định không thể!!

Rạng sáng 3h ngày thứ ba, ở phía tây bắc trong rừng thông, Trình Đương và Vu Bạch vừa ăn số lương thực dự trữ cuối cùng vừa nhỏ giọng quan sát trận địa của địch. Bọn họ đã chờ ở đây hơn 3 tiếng, trái chờ phải trông mong mà vẫn không thấy bóng dáng của Chu Phong.

Lát sau, Vu Bạch nói với Trình Đương: “Đến giờ rồi, chúng ta nên lên đường.” Ngụ ý là không chờ Chu Phong nữa.

“Chờ một chút.” Trình Đương ngăn cản nói: “Chúng ta chỉ có hai người, thiếu người ngắm bắn yểm hộ, tỷ lệ thành công quá thấp!”

“TMD!!” Vu Bạch bất mãn nói: “Tôi cũng không tin nếu thiếu cậu ta thì không hoàn thành. Lão ca, thời gian là tính mạng, không thể vì quá giờ mà bị đào thải, rất mất mặt!!”

“Đợi thêm nửa giờ.” Trình Đương nói như chém đinh chặt sắt: “Chúng ta đã đợi vài giờ mà không thấy ánh lửa khói thuốc súng, như vậy tức là những tổ khác chưa tới!! Chúng ta là những người duy nhất, hiểu không?”

Sau khi nghe xong, Vu Bạch không lên tiếng nữa. Xác thực thì hiện tại chỉ có hai người bọn họ là những người có khả năng hoàn thành nhiệm vụ nhất. Nghĩ đến người của “Ám Dạ Kiếm” sẽ không giằng co lâu vậy mà tay không trở về.

Qua thời gian ước định 45p, trong rừng thông bỗng nhiên khẽ vang lên hai tiếng chim hót dài ngắn khác nhau, Trình Đương vội vàng huyết hai đoạn sáo dài ngắn đáp lại. Sau khi nghe thấy, Chu Phong lập tức mang theo Lôi Đào đến gặp bọn họ. Thật ra thì anh không hy vọng rằng hai người kia còn chờ mình, tiếng huyết sáo vừa rồi cũng chỉ là dò xét mà thôi, không ngờ lại có người đáp lại anh.

Vu Bạch nhẹ giọng oán trách: “Cậu chết ở đâu vậy?? Chúng tôi đợi đến hoa cũng nở luôn rồi.”

Chân mày Chu Phong nhíu lại, tránh nặng tìm nhẹ vỗ vai anh ta một cái, nói: “Cám ơn, người anh em” Anh còn có thể nói gì, nói bọn họ không chịu ăn thịt sống cò đại nên đói bụng đến mức chân tay nhũn ra liên lụy đến đồng đội?? Nói Lôi Đào lúc nào cũng chăm sóc từng người anh em, mà mình thì đơn lẻ nên không có cách nào đi về phía trước?? Những lời này không có ý nghĩa, trẻ chính là trẻ, nếu bị đào thải thì không có ai nghe anh giải thích.

Cùng lúc đó, đoàn người Long Tuyền quan sát hai nhóm thành công gặp nhau, Tiểu Lực Dương thấy câu hỏi của Vu Bạch, bản thân lại thay Chu Phong trả lời một câu: “Không sợ kẻ địch mạnh như sói, chỉ sợ đồng đội ngu như lợn.”

“Nói rất hay!!” Long Tuyền ở bên cạnh bổ sung: “Chờ sau này chính thức chọn huấn thì phải chọn người nào không ‘mặt hắc, tâm ngoan, thủ lạt’, phải nhớ những lời này. Nhất định phải chọn được người thích hợp nhất, đồng đội đáng tin nhất. Ngay cả khi chọn huấn không còn một ai cũng không thể ‘thả’.” (Câu này có ý là dù không ai phù hợp với điều kiện thì cũng k thể ‘thả’ để lấy người. Như trong mùa thi, giáo viên vẫn hay ‘thả’ để học sinh xem tài liệu ý ạ ^^)

“Vâng.” Bảy người còn lại đồng thanh trả lời.

“Tướng tại mưu bất tại dũng, binh tại tinh nhi bất tại đa*. Không thích hợp thì không để lại một ai.” Long Tuyền như đang nói cho đồng đội, hoặc như

đang nhắc nhở chính mình.

*Câu này có nghĩa là tướng lĩnh chủ yếu là ở mưu lược chứ không phải ở dũng mãnh, quân lính chủ yếu là ở tinh nhuệ chứ không phải ở đông đảo.

“Thiếu gia, vậy tại sao anh không ở bộ chỉ huy nhìn nhóm tinh binh cuối cùng chạy nước rút?” Tiểu Bạch cười khẽ hỏi.

Long Tuyền vừa nhìn đội đỏ xanh bắt đầu tìm nơi ẩn nấp, vừa trả lời: “Không muốn đi, ở đó đều là tù binh và ‘thi thể’, không có ý nghĩa. Điềm cuối lại phải đào thải thêm, nhìn càng thêm khó chịu.”

“Thiếu gia, cậu là người mặt đen mà mềm lòng.” Hoà thượng ngồi ở một bên cười, lại hỏi anh: “Cậu cảm thấy đội trưởng sẽ lại bỏ qua cho cậu ư?”

“Ngậm cái mồm đen của cậu lại!” Long Tuyền quát lên.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Là Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Đào tạo hạt giống binh lính trong đợt chọn huấn

Thực tế thì đến phút cuối thì đội trưởng Chu Thuần vẫn không gọi Long Tuyền đến canh chừng ở điểm cuối. Không phải anh ta bỏ qua cho Long thiếu mà là đến cuối cùng chỉ còn lại bốn người ở tổ đỏ và lục có thời gian để chạy nước rút mà thôi. Dù sao thì Long Tuyền vẫn đang ẩn nấp bên cạnh để quan sát bọn họ nên cũng không cố ý gọi anh đến chịu tội.

Điểm cuối cùng của đợt chọn huấn là một vùng đồng cỏ dưới vách núi phía bên trái, cuối con đường mòn trong rừng.

Binh thường thì cần phải leo vách đá cao gần 50 mét mới được coi là đến điểm cuối. Vậy mà bốn người này lúc chọn vũ khí đều chọn súng, không một người nào chọn dây động lực. Lạ đi Có lẽ bọn họ cho rằng dây động lực không phải vũ khí nên không giúp gì được cho mình trong đợt chọn huấn này. Nhà triết học Hegel* từng nói: “Tồn tại tức hợp lý”, trong nhiệm vụ đã ghi là vách đá, “Ám Dạ Kiếm” cũng đã cung cấp dây động lực, vậy thì dây thừng sao có thể là đồ vô dụng?

*Hegel: Georg Wilhelm Friedrich Hegel (1770-1831) là nhà triết học duy tâm Đức, một trong những triết gia có ảnh hưởng nhất thế kỷ XIX. Trong một biện chứng cho dự phóng triết học, ông cho rằng cái gì hợp lý tính thì tồn tại và cái gì tồn tại thì hợp lý tính

Cách làm hợp lý nhất là một người trong tổ phải lựa chọn dây thừng, lo trước khỏi hoạ. Súng thì dùng của người bị đào thải là được, cũng không ai quy định lấy loại vũ khí nào thì chỉ có thể dùng loại vũ khí ấy, mào l-q.đ trên dọc đường hoàn toàn có thể gặp được “thi thể”, thậm chí là lấy được một cây từ thành viên trinh sát. Dĩ nhiên cách làm cường đạo như vậy là không hợp quy cách, có thể những tân binh này chưa chịu qua lễ rửa tội của “Ám Dạ Kiếm” nên không thể hiểu được.

Nghĩ sai thì hỏng hết, nửa giờ cuối cùng bốn người kia phải đi nốt đoạn đường thăm thiết.

Chu Phong tay không leo núi, lúc bị ngã xuống thì Lôi Đào đang ở bên cạnh theo bản năng vươn tay ra cứu, kết quả người được cứu thì an toàn rơi xuống đất, người cứu thì ngất đi. Ba người kia thấy Lôi Đào không bị ngoại thương, cũng không thấy bị thương đến xương cốt, hô hấp bình thường thì Chu Phong và Trình Đang nửa khiêng anh ta tiếp tục tiến lên, Vu Bạch thì mang theo vũ khí của mọi người.

Lôi Đào là người lớn nhất, cân nặng cũng không nhẹ, đối với ba người gần như sức cùng lực kiệt chỉ còn dư lại chút sức lực mà nói thì Lôi Đào tuyệt đối là gánh nặng cực lớn. l-q.đ Sau khi gian nan đi được 40p, Vu Bạch đề nghị bỏ anh ta lại, bởi vì với tốc độ này thì không một ai trong bọn họ có thể hợp cách.

“...Cậu ấy đã cứu tôi, tôi không thể để cậu ấy lại.” Chu Phong thờ hờn nhìn về phía Trình Đang, ánh mắt mang theo ý cầu khẩn. Anh thật sự rất cảm kích Lôi Đào, hy vọng anh ta sẽ không vì mình mà bị đào thải. Nếu như có thể được Trình Đang ủng hộ, như vậy vẫn còn hy vọng.

Trình Đang nhìn đồng hồ đeo tay, lại đánh giá một chút độ dài con đường phía trước, sau đó nói với Vu Bạch: “Tôi muốn thử một chút, cậu cứ đi trước đi, đưa thứ đó cho chúng tôi. Yên tâm, sẽ không trách cậu.”

“TMD!! Muốn làm anh hùng có lòng yêu thương? Hôm nay lão tử liều mình bồi quân tử!!” Vu Bạch cắn răng một cái, lộn xuống cái ba lô nhẹ nhất là của Chu Phong, nhanh chóng nói: “Nhanh lên, quần cậu ta lên đó, hai người kéo cậu ta đi.”

Nửa giờ, chỉ còn lại nửa giờ.

Đoạn đường kia không đến 20m, không chỉ là kéo mà Chu Phong còn liên tục ngã nhào xuống, cát đá trên đường khiến đầu gối và khuỷu tay anh ta đầy vết máu.

Vu Bạch lôi kéo Trình Đang, mặc dù hai người đi khó khăn nhưng vẫn có thể cất bước. Chu Phong vì bị ảnh hưởng bởi Lôi Đào nên cản trở mọi người. Ánh mắt anh ta co rút lại, bỗng nhiên rút dao đâm vào cánh tay của mình. 1qđ Sau đó dưới sự kích thích của cơn đau liền kéo Lôi Đào tiến về phía trước khiến cho tốc độ của cả đoàn được nhanh hơn.

Từng giọt máu tươi rơi xuống từ từ thấm vào bùn đất khiến người khác nhìn mà kinh hãi, lòng cảm thấy chua xót...

“Tôi chửi con mẹ nó chứ, thật có tâm huyết!!” 20 thành viên của đội “Ám Dạ Kiếm” đang ẩn nấp xung quanh họ không khỏi sợ hãi than.

“Tôi cho rằng bọn họ sẽ bỏ Lôi Đào lại.” Hoà Thượng ở một bên lẩm bẩm một câu. Lúc trước hai người ở tổ lục kia đã dứt khoát vất bỏ những người cản trở mình... Bọn họ tuyệt đối sẽ không xoay người cứu những tổ viên bị bắt, cả hai lấy sự hợp cách của mình là điều kiện tiên quyết.

“Chu Phong và bọn họ có giao tình, đặc biệt là tình cảm giữa Chu Phong và Trình Đang hẳn rất tốt. Vì chỉ có một mình cậu ta kiên trì nên tất nhiên Trình Đang sẽ xem xét tâm tình của cậu ta.” Long Tuyền ở bên cạnh nói, còn dùng mấy bộ đàm nhẹ giọng giải thích cho mọi người: “Dĩ nhiên, nếu thời gian không phải nửa giờ mà là nửa phút, tôi nghĩ rằng bọn họ sẽ ném Lôi Đào lại cho cẳng chày.”

Việc này được đặc biệt thiết kế cho bọn họ trong lúc chọn huấn. Long thiếu vừa nói vừa tính toán, bốn người bọn họ đã được xác định có thể thông qua chọn huấn, mà Vu Bạch dường như là một người không có nhân tính, có chút nguy hiểm

....

Đêm hôm ấy, đoàn người “Ám Dạ Kiếm” mệt mỏi trở về căn cứ. Giữa trưa ngày 19, toàn thể thành viên của phân đội dưới sự chủ trì của Chu Thuần thì mỗi người phải viết được vài chục trang ghi chép quan sát, chỉ ra những điều cần chú ý lúc chọn huấn. Hai ngày còn lại là thời gian nghỉ ngơi của một phần đội viên và thời gian tân binh báo cáo.

Buổi trưa ngày 18, thời gian ăn trưa tại phòng ăn, đồng chí Tiểu Bạch cố chen ngồi cạnh Long Tuyền, lấp bấp nhắc nhở Long thiếu gia 6h xế chiều hôm nay chính là hạn cuối nộp báo cáo tư tưởng 8000 chữ cho đội trưởng.

Long Tuyền vỗ vai anh ta một cái, cười nói: “Yên tâm, sẽ không muộn được. Tôi còn chờ cậu giặt quần áo đấy.”

Sau khi ngủ trưa dậy, Tiểu Lực Dương rửa mặt xong đi ra khỏi phòng tắm, vừa ngược mắt đã thấy Long Tuyền ôm laptop anh chuyên dùng để giải trí chuẩn bị ra cửa.

“Đi đâu vậy??” Hoà Thượng nói sẽ tới đây đánh bài.”

“Mọi người chơi trước đi, tôi đi phòng máy lên mạng để sửa lại báo cáo cho Tiểu Bạch.” Long Tuyền phát tay một cái, ung dung ra khỏi cửa.

Tiểu Lực Dương nghe xong cũng không để ý, cho đến khi Tiểu Bạch và Hoà Thượng giải thích nơi mà Long Tuyền đi thì anh ta mới đột nhiên phản ứng lại. Cái báo cáo tư tưởng kia mà cũng phải đi phòng máy để lên mạng?!!! Trong phòng cũng có cơ mà!!

“TMD!! Chắc chắn là cậu ta muốn dùng email hoặc QQ để liên lạc với bên ngoài!!” Tiểu Lực Dương tỉnh ngộ, mặt mày hớn hờ nói: “Các anh em, lại có chuyện bát quái!! Nếu cậu ta muốn liên lạc với người nhà hoặc bạn bè thân thiết thì sẽ gọi điện thoại, nhưng nếu lên mạng thì nhất định không phải là người vô cùng quen thuộc.”

“Cái này thì có gì mà bát quái?” Tiểu Bạch vô cùng nghi ngờ.

Hoà Thượng thuận tay cho Tiểu Bạch một chương: “Đồ ngốc!! Long thiếu vẫn chưa kết hôn, bây giờ cũng chưa có một phong thư nào đến tay nên tất nhiên là liên lạc trên mạng!! Đi thôi, chúng ta đi phòng máy!”

Thêm cả Liệp Báo là bốn người cùng nhau mò tới phòng máy. Bọn họ vốn muốn nấp ở sau lưng Long Tuyền để rình coi, nhưng không ngờ chỗ ngồi của tên kia quá xảo trá, là ngồi ở trong góc dựa lưng vào vách tường!!!

“TMD, ngay trên địa bàn của mình mà cũng đề phòng như đi đánh giặc!!” Tiểu Lực Dương bĩu môi, sau đó đề nghị: “Các anh em, tiến công?”

“Được!! Chúng tôi giải quyết cậu ta, cậu giành máy vi tính.” Hoà Thượng vừa dứt lời liền dẫn đầu nhảy qua cửa sổ, tay vung cái mũ lên đập vào bàn tay đang đặt trên bàn phím của Long Tuyền. Còn ba người kia thì cùng nhau hành động, hỗ trợ Hoà Thượng ấn chặt Long thiếu trên sàn nhà. Tiểu Lực Dương thì nâng máy vi tính của anh lên để anh không kịp tắt trang web, trên đó có hiện một email, chỗ người gửi đề tên “Linh Lung”.

“Thật sự là một cô gái!! Tên là Lâm Lung, linh lung khéo léo đẹp đẽ.” Tiểu Lực Dương nhú mày, cười đến mê người.

Long Tuyền lập tức hiểu được mục đích của bọn họ, anh nằm trên mặt đất vô lực nói: “...Các cậu... các cậu... một đám vô lại...”

“Cám ơn lời khen tặng!!” Tiểu Lực Dương không hề khách khí đáp lại. Những người chính thức được chọn vào “Ám Dạ Kiếm” tuyệt đối là phát triển theo hướng vô lại, hơn nữa còn là không có điểm cuối. Đầu óc không chuyển động, người không bại hoại căn bản tìm không ra.

Sau đó, anh ta bắt đầu tình ái dạt dào đọc diễn cảm email Lâm Lung viết tới: “Nghe nói khí hậu ở nơi đó của các anh không được tốt nên không mua giúp anh cây tiêu trúc “Ứng Minh Chương”, tôi nhờ một người bạn trên mạng mua giúp anh một cây tiêu được làm thủ công với chất liệu inox, thời gian làm cây tiêu này hơi lâu, khoảng 1 tháng, thêm cả thời gian gửi nữa. Cây tiêu này sẽ không bị gỉ, rất thích hợp với anh. Còn nữa, tôi có vẽ mấy bức kí họa chân dung anh, hy vọng anh sẽ không để ý ^-^ . Tôi bảo đảm không vẽ rõ ngũ quan, nếu anh muốn tôi có thể gửi bản sao...”

Một email không dài, không có bất kỳ từ ngữ mập mờ nào, nhưng Tiểu Lực Dương với sức quan sát nhạy bén đã phát hiện được "□" trong bức thư!!

“Thiết*!! Cô ấy gửi cây tiêu inox qua bưu điện cho cậu, vậy gần đây cậu thu góp vỏ đạn nói muốn làm một cây tiêu bọc thép có phải để tặng cô ấy hay không?” Hai mắt đồng chí Lực Dương sáng long lanh, anh hưng phấn nói to: “Một đôi tiêu!! Quả nhiên chính là tín vật đính ước!! Lại còn dám nói xem mắt thất bại!!”

*Thiết: 1 câu chửi bậy của người TQ

“Thật sự là tôi xem mắt thất bại, đây chỉ là một người bạn bình thường mà thôi.” Long Tuyền đang nằm bò trên sàn giải thích. Anh không hề phản kháng, cứ nằm như một con chó chết. 1-3, anh là “một”, mà trong “ba” còn có một Hoà Thượng là người đánh nhau trâu nhất trong toàn đội. Nói cách khác, Long Tuyền hoàn toàn bị ba người kia giữ chặt, không thể chạy trốn hoặc phản kích.

Chỉ vì thăm dò chuyện bắt quái xem mắt mà các kỹ năng trinh sát, đột kích, bắt gọn đều sử dụng!! Xem ra gần đây bọn họ quá rảnh rồi, một thân hơi sức không có nơi để tiêu hao!!

“Bạn bè bình thường có loại mập mờ này ư?” Liệp Báo vô cùng bất mãn cau mày nói: “Đừng nghe cậu ta ngụy biện, nhanh chóng thăm dò QQ nhìn album ảnh của cô ấy!!”

Bỗng nhiên Long Tuyền cảm thấy vô cùng may mắn vì vừa rồi anh chỉ đi dạo trang web mà chưa đăng nhập vào QQ, nếu không chắc chắn sẽ bị bọn họ đào ra căn thận nghiêm cứu. Nói không chừng ngay cả những người bạn thân của cô cũng sẽ bị điều tra sạch sẽ, so với đội thanh tra chính trị còn kỹ càng hơn.

“Thật, cô ấy chê tôi quá cao, tôi lại cảm thấy dung mạo của cô ấy không phù hợp nhu cầu nên chỉ có thể làm bạn bè. Không có số QQ, cô ấy chưa cho...” Long thiếu bắt đầu bịa chuyện, sau đó không muốn mất hình tượng nằm ở đây như chó chết nữa nên bình tĩnh mở miệng uy hiếp: “Tiểu Bạch, buông tay!! Nếu không tôi sẽ nghỉ việc!! Hoà Thượng, cậu có tin tôi sẽ gọi điện cho sư phụ nói cậu đang bắt nạt tiểu sư đệ hay không?”

Tiểu Bạch nghe xong lập tức nhảy ra rúc vào một bên, Hoà Thượng cũng là về mặt ám ức buông lỏng tay.

Nghĩ thầm: Con mẹ nó khi dễ tiểu sư đệ!! Một câu nói uy hiếp lão tử vài chục năm!! Nhớ ngày đó Long Tuyền cũng không phải đệ tử của sư phụ mà chỉ là theo chân học mấy tháng thuật phòng thân mà thôi. Nhưng anh chính là không chịu nổi bộ dạng nhỏ tuổi, đáng dấp ngoan ngoãn, miệng phun hoa sen với anh trai luyện võ, cả ngày lấy lòng sư phụ và sư nương khiến họ cười không khép miệng của cậu ta. Chỉ cần hai anh em vừa xung đột thì cậu ta sẽ lập tức gào lên một câu: “Sư phụ cứu mạng, sư huynh bắt nạt tiểu sư đệ!!”. Sau đó người bị mắng chịu phạt chính là anh!

Đáng dấp đã sớm ngu cao mã đại rồi, vậy mà vẫn chơi cái trò này!! Hoà Thượng không nhịn được hung hăng liếc mắt Long Tuyền.

Một bàn tay thì không thể vỗ, trước khi bị Long Tuyền lật người đánh trả, Liệp Báo tranh thủ rút lui ra đằng sau đến một vị trí an toàn, sau đó bốn người nhìn thiếu gia cười tủm tỉm đứng dậy, vỗ vỗ mấy cái tượng trưng lên quần áo căn bản không có bụi, chậm rãi nói: “Chán đến đau trứng rồi ư? Vậy thì đi nghênh đón tân binh giết thời gian đi, nhớ phải mặt đen tâm ngoan thủ lạt, hạ mã uy trước đi.”

“Không phải chứ?!! Đã có người chiêu đãi bọn họ rồi mà!!” Tiểu Bạch cả gan kháng nghị một câu.

“Tôi ra lệnh cho các cậu ngày mai đi hỗ trợ.” Thật ra thì ngày mai Long Tuyền cũng phải đi tham gia đội “đón tân binh” nên cũng không coi là lấy thế đe người.

Được không bù nổi mất, được không bù nổi mất!! Bốn người chán nản rồi rít lác đầu cảm thán. Ngay cả thông tin quan trọng cũng không mò được còn mất một ngày nghỉ!

Buổi chiều ngày 19 tháng 8, Trác Nhất xách hành lý đi theo sau lưng hai vị trung úy mặt đen đi tới “Ám Dạ Kiếm”. Cậu vốn cảm thấy người có biệt hiệu Long thiếu quá mức lạnh lùng, không ngờ hai người này còn ác hơn. Một người cao lớn giống như cột sắt màu đen, một người thì gầy gò nhưng lại mang đến cho người khác cảm giác sắc bén như dao. Mà hai vị trung úy này từ đầu đến giờ vẫn chưa cho cậu sắc mặt hoà nhã, giọng nói cũng lớn muốn chết, lại còn coi cậu như cháu mình mà giáo huấn!! Bọn họ cũng không nhìn lại xem quân hàm của cậu còn cao hơn họ một cấp đấy!

Khi đi ngang qua bãi tập thì cậu phát hiện ra một gương mặt quen thuộc, người kia chính là Long thiếu đang khoanh tay đứng cạnh đường chạy, hai mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm một người đang mặc quần áo thụ huấn chạy vòng.

“Thiếu gia, anh ta chạy được bao nhiêu vòng rồi?” Cây sắt màu đen bên cạnh Trác Nhất – đồng chí Hoà Thượng khàn khàn mở miệng.

“Tám vòng.” Long Tuyền cau mày nhìn Ân Hoa Thanh bắt đầu thở dốc.

Mới chạy có tám vòng mà đã như vậy?? Ba người đồng thời nghĩ, thậm chí Trác Nhất còn bắt đầu nghi ngờ tại sao “Ám Dạ Kiếm” lại có đội viên có hình thức tiêu chuẩn như này.

“Còn bốn vòng nữa à?” Hoà Thượng cười nói: “Xem ra cậu phải chạy một trăm vòng rồi.” Bọn họ biết vụ cá cược giữa Long Tuyền và Chu Thuần, nếu Ân Hoa Thanh chạy không xong thì thiếu gia phải chạy.

Long Tuyền lướt đôi mắt lạnh qua khiến Hoà Thượng, Tiểu Bạch và Trác Nhất nhanh chóng rút lui. Bọn họ nghe được thiếu gia tức giận quát mắng ở phía sau lưng họ: “Cậu muốn chết à?! Chạy nhanh lên!! Vài ngày rồi chưa ăn cơm?? Con trâu con cò khoẻ hơn cậu!”

Đánh cuộc thua thì phải chạy 100 vòng, với Long Tuyền mà nói thì chuyện này không phải vấn đề, nhưng nếu Ân Hoa Thanh mới ở “Ám Dạ Kiếm” được nửa giờ mà đã ảo não rồi đi, vậy đây chính là sự thật chứng minh lần đầu tiên anh phụ trách việc chọn người hoàn toàn không hợp cách, vậy thì TMD quá là mất mặt!!

Trác Nhất cảm thấy hơi kinh hãi, không ngờ sát thân mặt đen lại có biệt hiệu là “thiếu gia”!! Biệt hiệu này mới sa đoạ, quý tộc làm sao!! Nhưng hoàn toàn không phù hợp với người mặt đen là anh ta, ngay cả đội viên của mình mà cũng mắng ác như vậy.

Sau đó Trác Nhất hoàn toàn tỉnh ngộ mình hoàn toàn đoán sai. 1q.đ Bởi vì người chạy vòng một như chó chết đó không lâu sau đã bị thiếu tá “thiếu gia” ném vào phòng ngủ không người của mình, số hiệu 54 ngay tiếp sau cậu.

Số hiệu 53, 54. Nói cách khác anh ta và cậu đều tới tham gia chọn huấn.

Trác Nhất thở dài, nâng người đang nằm co quắp trên mặt đất lên. Đỡ anh ta ngồi lên ghế cạnh tường, hỏi: “Tôi tên là Trác Nhất, còn anh?”

“Án... Ân Hoa Thanh.” Sắc mặt anh ta cực kỳ khó coi, cố gắng nén lại kích động muốn nôn xuống, thở hổn hển cố nặn ra nụ cười: “Cám ơn.”

“Sao lại thành ra như vậy?” Trác Nhất tò mò hỏi anh ta.

Ân Hoa Thanh nhìn hai mắt đảo tròn của đối phương, dường như là một người thông minh. 1q.đ Vì vậy anh ta tiết kiệm hơi sức, trả lời đơn giản: “Thế năng kém, không muốn, bỏ trợ cho cuộc thi.”

“À, hiểu.” Trác Nhất gật đầu, cũng giống như cậu trước kia khi còn ở bên kỹ thuật. Lại hỏi: “Học ngành gì? Tôi là máy vi tính.”

“Thông tin.” Ân Hoa Thanh cười đáp. Xem ra bọn họ có thể có tiếng nói chung, dường như cậu ta là một thanh niên dễ chung sống coi việc giúp người làm niềm vui. Được làm bạn cùng phòng với cậu ta xem như may mắn, 1q.đ chỉ là không biết hai người còn lại sẽ như nào.

Ngoài Trác Nhất và Ân Hoa Thanh thì hai người bạn cùng phòng còn lại là một đôi sĩ quan thương binh!! Một người dán băng gạc trên trán, một người khác thì mặc thường phục áo ngắn tay để lộ ra cánh tay trái đeo băng của anh ta.

Chu Phong và Lôi Đào vừa vào cửa đã thấy hai Thượng úy đang ngồi nói chuyện nên vội vàng giơ cánh tay hành lễ. Kết quả một người cao gầy nhìn có vẻ tương đối trẻ vô cùng thân thiết cười hi hi hỏi: “Tại sao các anh lại trở thành như vậy?” Vừa nói vừa chỉ vào cánh tay và cái trán của bọn họ, hoàn toàn không có bộ dáng của cấp trên.

“Xảy ra một số chuyện ngoài ý muốn khi tham gia chọn huấn.” Chu Phong cười khẽ trả lời. Trong lòng anh thở dài nhẹ nhõm một hơi, anh làm sĩ quan sợ nhất là gặp phải bạn cùng phòng bày kiểu cách cấp trên, không cần nghĩ cũng biết cấp hàm của anh là thấp nhất. Mặc dù không phải là sợ sệt, nhưng nếu ở cùng phòng với một người như vậy sẽ rất khó chịu, bây giờ xem ra cảm giác cũng không tệ lắm.

“Anh Ân, anh xem người ta còn thảm hại hơn anh, còn bị thương đấy.” Trác Nhất nghiêng đầu an ủi Ân Hoa Thanh. 1q.đ Vừa rồi anh ta còn bị ai về thể năng của mình, còn hăm mộ Trác Nhất không cần bỏ trợ cho cuộc thi.

“Chọn huấn?” Ân Hoa Thanh lập tức hăng hái, hỏi: “Tỷ lệ hợp cách là bao nhiêu?”

Lôi Đào nhún mày trả lời: “41 người tham gia, 4 người hợp cách.”

“Choáng!! Ít như vậy!!” Trác Nhất kinh ngạc, sau khi hồi hồn vội nói bọn họ ngồi xuống, cứ tự nhiên, nhân tiện còn tự giới thiệu bản thân mình.

Ân Hoa Thanh nhìn số hiệu trên ngực bốn người: “Cậu 53, tôi 54, sau đó là 55 và 56. Bây giờ đã gần đến thời gian com tới rồi, trời tối nên không tiện, như vậy có thể xác định có 60 người tham gia, 1q.đ với tỷ lệ này thì nhiều nhất sẽ có 6 người hợp cách?!”

“54 – tôi đi chết đây!!” Ân Hoa Thanh suy sụp, vỗ trán nói: “Nếu như đúng là 6 người thì rất có khả năng không có tôi.”

Chu Phong và Lôi Đào liếc nhau một cái, trong mắt mang theo ý cười, xác nhận vị thượng úy này rất có phong độ của người trí thức, cũng rất dễ ở chung. Sau đó hai người nói cho Ân Hoa Thanh biết lần chọn lựa này không hạn chế danh ngạch, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ đúng hạn là có thể qua, chẳng qua nhiệm vụ kia biến thái mà thôi.

“Được rồi, không cần nghĩ nhiều như vậy, xe tới núi ắt có đường!!” Ân Hoa Thanh vỗ đùi đứng lên: “Phân giường đi, tôi thấy người bị thương ngủ ở dưới, có được không?” Anh ta nói xong nhìn về phía Trác Nhất, trung cầu ý kiến của cậu ta.

Kết quả Trác Nhất còn chưa kịp mở miệng, Chu Phong đã từ chối: “Vết thương của tôi nhỏ, không đáng ngại, ngủ giường trên đi. Số hiệu 56 là Lôi Đào bị chấn thương sọ não nhẹ, cần ngủ dưới.” Thông minh như anh sao có thể đồng ý để hai thượng úy nhường giường cho sĩ quan?? Xem bọn họ có vẻ như đều là người thành phố có trình độ học vấn cao, những người như thế so với những tiểu binh nông thôn không có bối cảnh thì có khả năng hơn nhiều. Cho dù ở “Ám Dạ Kiếm” không thụ huấn phân theo cấp bậc nhưng khó mà nói sau này sẽ không có lúc nhờ bọn họ.

“Được.” Trác Nhất nhìn Chu Phong một cái, không khách khí, dứt khoát chỉ vào giường dưới nói với Ân Hoa Thanh: “Anh ngủ nơi này, chạy có 5km mà giống như mất cái mạng già rồi. Tôi đoán sau khi anh huấn luyện về căn bản không còn hơi sức để trèo lên giường.”

Mặt tiểu ca Ân hơi đỏ lên, chấp nhận sắp xếp của Trác Nhất.

Vào buổi tối sau bữa cơm chiều ngày hôm đó, toàn thể binh lính thụ huấn tập hợp nhận đồ dùng tập huấn bao gồm giày vớ và ba bộ huấn phục. Số người đứng như Ấn Hoa Thanh suy đoán, chỉ có 58 người, không tới 60.

Trác Nhất vẫn luôn lo lắng sẽ bị Long Tuyền đàn áp nên cậu vô cùng bị ai nhìn vị thiếu tá mặt đen đứng trên bậc thang đang nhìn xuống bọn họ, nghe anh nói mình là tổng huấn luyện viên của lần chọn huấn này.

Sau đó lại nghe anh nghiêm nghị nói một loạt những điều không được làm cái này, không được phép cái kia và vài câu nói mẩu chốt cuối cùng: “Tối hôm nay chính là buổi tối ngủ ngon cuối cùng của các bạn!! Lĩnh đặc chủng chỉ có chết vì huấn luyện, chết vì chiến đấu, không có ai sợ cái chết!! Bắt đầu từ ngày mai, tất cả mọi người chuẩn bị tư tưởng chết vô số lần trong địa ngục cho tôi!! Nếu thật sự chết thì sẽ được phong là liệt sĩ!! Ai không muốn làm dũng sĩ hoặc liệt sĩ thì bây giờ có thể rút lui!”

Rút lui? Sao có thể, không một binh lính nào sẽ thừa nhận mình là quỷ nhất gan sợ chết trước mặt tất cả chiến hữu. Vì vậy Long Tuyền chờ 5p vẫn không có một binh lính nào rút lui, anh lại ra lệnh cho toàn bộ binh lính chạy bộ trở về kí túc xá, chín giờ tắt đèn ngủ.

Sau khi nghe được tiếng còi tắt đèn, Trác Nhất ngủ cạnh cửa thuận tay tắt đèn, sau đó thì thảo làm bầm: “Giấc ngủ ngon cuối cùng!! Mọi người, ngủ ngon.”

Sự thật chứng minh tất cả những binh lính đều hiểu “tối hôm nay” và “hôm nay” của các huấn luyện viên “Ám Dạ Kiếm” nhất định có khác biệt. Nửa đêm lúc 12h30, cảm giác giống như là đêm khuya ngày 19, nhưng lịch đã chuyển đến số 20, vì vậy dưới tiếng còi tập hợp khẩn cấp được thổi từ miệng Long Tuyền phá vỡ bầu trời yên tĩnh thì giấc ngủ ngon của ngày 19 đã được tuyên bố chấm dứt.

Toàn thể binh lính thụ huấn không hề có sự chuẩn bị nào lần một vòng chạy vội tới tầng dưới, đứng thẳng theo tư thế hành quân 20p. Tất cả mọi người bị gió đêm mát mẻ thổi qua khiến tinh thần hoàn toàn tỉnh táo, Long Tuyền lạnh giọng nói bọn họ tiếp tục trở về ngủ.

Rạng sáng 4h bị kịch tiếp tục tái diễn, 58 người lính một lần nữa đứng dưới tầng, 15p sau có 50 người được cho phép về phòng nghỉ ngơi, còn lại 4 người vì oán trách và 4 người đứng vào vị trí quá muộn nên bị phạt hít đất 100 cái và đứng lên ngồi xồm 100 cái, làm xong mới được đi ngủ.

Ấn Hoa Thanh và Lôi Đào có hơi chóng mặt trở về phòng, đang chuẩn bị cởi quần áo lên giường lại phát hiện Trác Nhất chỉ cởi giày, còn quần áo vẫn giữ nguyên nằm trên giường. Bạn nhỏ Ấn nghi ngờ mở miệng: “Chỉ còn hai giờ nữa là thời gian rời giường, không phải huấn luyện viên đã nói sẽ không thổi còi nữa ư?? Cậu ngủ như vậy sẽ không thoải mái.”

“Tên ngốc mới tin lời anh ta nói. Sẽ không thổi còi nữa, anh cảm thấy Hắc Sát sẽ tốt bụng như vậy ư?” Trác Nhất trợn mắt xem thường: “Nửa tháng trước tôi được anh ta phỏng vấn, chưa gì đã bị hỏi mãi thương ăn nắng từ đầu đến chân. Có tin hay không là tùy anh, dù sao tôi cảm thấy anh ta có thể thổi tiếp.”

Ba người còn lại liếc mắt nhìn nhau rồi cũng để nguyên quần áo nằm xuống, lo trước khỏi họa đi. Hiện tại cũng đã cảm thấy đầu hơi choáng váng, nếu tập hợp khẩn cấp một lần nữa không ai có thể đảm bảo mình có thể tỉnh táo nhanh chóng mặc quần áo. Hơn nữa chỉ còn hai giờ để ngủ, ngày đầu tiên trình diện cũng không biến thái đến nỗi phải người đến kiểm tra ban đêm.

5h20p sáng, tiếng còi tập hợp khẩn cấp lại vang lên một lần nữa, cách thời gian rời giường chỉ có 40p!! Mọi người không tiếng động cầm tức nhìn huấn luyện viên Long lừa gạt bọn họ, sau đó càng thêm tức giận sau khi nghe anh nói: “Cũng không cần đi ngủ tiếp nữa, rời giường trước 40p cũng không tính là quá đáng chứ?? Tôi sẽ bớt thời giờ dẫn mọi người đi làm quen địa hình xung quanh một lát.”

Mọi người nghe xong câu “rời giường trước 40p không tính là quá đáng” mà tức giận. Đêm khuya bọn họ đã bị tập hợp khẩn cấp 2 lần rồi đấy, con mẹ anh thật quá đáng.

Có mấy con chim đầu đàn đang muốn kêu báo cáo kháng nghị, lại bị một câu nói của Long Tuyền ép về: “10 cây việt dã! Đàng sau quay, rẽ trái!! Lần đầu tiên chạy, vì chưa quen thuộc hoàn cảnh ở đây nên thời gian được nói rộng thành 50p. Không kịp về ăn sáng thì không cần ăn!!”

Được rồi, vẫn nên nghe theo mệnh lệnh trước đi, hoàn thành nhiệm vụ ăn bữa sáng rồi kháng nghị, hiện tại kháng nghị thì chỉ tội nghiệp cho cái bụng của mình thôi.

Đoàn người nối thành hàng dài chạy ra khỏi căn cứ vào lúc trời mới tờ mờ sáng bắt đầu chạy về phía đường núi nhấp nhô. Long Tuyền xoay người ngồi trong xe việt dã nhìn đoàn người xếp hàng tựa như con giun liền cầm loa nhắc nhở mọi người. Tính giờ từ bây giờ, quá giờ phạt 100 cái hít đất, 100 lượt đứng lên ngồi xuống và 100 lượt đu xà.”

“Tại sao chạy chậm như vậy?? Mọi người đang tản bộ hay chạy bộ?? Đến khi võ trang đầy đủ thì bắt động à??!” Long thiếu gia nghiêm mặt, hung hăng nhắc: “Còn nói khoác là lĩnh tiên phong!! Phong cái rầm!! Một đồng tào thôi!! Không hy vọng được vào ai!!”

Anh vừa dứt lời thì dưới chân Trác Nhất lao đảo một cái, ngã xuống hồi lâu vẫn không bò dậy nổi.

Tiểu Lực Dương lái xe đi tới bên người bạn nhỏ Trác Nhất, thuận tay cầm loa của Long Tuyền quát lớn một tiếng bên tai cậu: “Số 53!! Cậu nằm ở đó áp trùng à?? Nhanh đuổi theo!!”

Được, tôi đuổi theo!! Trác Nhất giãy dụa đứng lên, vừa chạy vừa mắng trong lòng: anh cho rằng tôi muốn ngã sao?! Tất cả là vì câu nói kia của Long thiếu làm hại!! Vì sao lại hình dung chúng tôi là những quả táo?? Bí đồ thối cũng tốt, ít nhất không khiến người ta nghĩ đến câu nói BT “vì sao trái cây xanh luôn khiến người khác thèm thuồng” trong truyện tranh!!

Không tới 50p sau một nhóm người nửa chết nửa sống chạy trở về căn cứ, cũng có rất nhiều người vừa vọt vào cổng trước khi hết thời gian liền tê liệt, thiếu ngủ nghiêm trọng thêm việc chưa thích ứng với khí hậu tại địa phương khiến cho đại đa số lính tiên phong không phát huy được tài nghệ của mình.

“Đều là nửa chết nửa sống thì làm được gì? Đứng lên!! Nơi này là vắn núi, vắn chưa tính là khí hậu cao nguyên thật sự đâu!! Đừng có mà già chết!!” Long Tuyền nhảy xuống xe đá những binh lính nằm rải rác xung quanh, quát mắng: “Trên lưng không có trang bị và sức nặng mà có thể chạy được 45p, thành tích thật ‘tốt’!! Rất có khả năng!!”

“Về sau cũng không cần vắc sủng và đeo balo nữa.” Tiểu Lực Dương ở một bên nghiêm mặt bổ sung.

“Một đồng táo tẩu!! Đứng lên đi vòng tròn cho tôi!!” Long thiếu theo thứ tự đập những người thụ huấn nằm trên đất, sau đó bước đi thông thả đến trước người Ân Hoa Thanh đang nằm dưới đất, đập hai phát lên mông anh ta, lạnh giọng nói: “A, nơi này có một hộp mứt táo!! Số 54, đứng lên!! Nằm dưới đất làm gì?? Nhìn cái dạng như bunn nhào này của cậu còn có thể tiếp tục chịu đựng không? Không chịu được nữa thì sớm dẹp đường hồi phủ cho tôi!”

“Báo cáo.” Ân Hoa Thanh lồm cồm bò dậy, lảo đảo đứng tại chỗ, cắn răng trả lời: “Tôi có thể tiếp tục chịu đựng.”

Nhìn gương mặt chuyển từ trắng bệch tới xanh mét cùng với ánh mắt kiên định không tương xứng kia, Long Tuyền âm thầm gật đầu, sau đó anh quay người lại dùng giọng nói càng thêm khinh thường và nghiêm nghị tiếp tục mắng, ra lệnh toàn thể đội viên đứng dậy chạy chậm về phía phòng ăn.

Mười ngày để thích ứng với cường độ huấn luyện qua đi, mới chỉ là những hạng mục huấn luyện bình thường như chạy 10km với trang phục nhẹ, 5km võ trang, 400 thước vượt chướng ngại, đánh lộn, xạ kích ... Dĩ nhiên, tập hợp khẩn cấp thì luôn luôn phải có, còn có kiểm tra đêm khuya.

Có lần Trác Nhất bị bắt được để nguyên quần áo thụ huấn đi ngủ nên bị phạt chạy 25 vòng 10km, vừa chạy xong thì trời sáng nên phải tiếp tục tập thể dục buổi sáng – viết đã 10km võ trang hạng nặng. Chạy đến mức mệt lả, phải nhờ Chu Phong giúp đỡ mới không ngã ở giữa đường. Bq4đ Lôi Đào thì kéo Ân Hoa Thanh, anh ta yếu nhất phần chạy cự li dài, mỗi lần đều cần đồng đội giúp đỡ. May mắn chính là cho dù mệt sống một chết thì tốc độ của bạn nhỏ Ân đang dần nhanh hơn, bắt đầu từ ngày thứ 7 rốt cuộc anh ta thoát khỏi vị trí thứ nhất đếm ngược từ dưới lên, hai ngày cuối cùng chạy 5, 10km anh ta thần kỳ vọt lên vị trí top 40!!

Ngày thứ 10 sau bữa cơm chiều, mọi người đang nghỉ ngơi trong phòng thì bị tiếng còi tập hợp kêu gọi. Long Tuyền nghiêm mặt tuyên bố danh sách năm người bị đào thải, đây là lần đầu tiên “Ám Dạ Kiếm” đào thải người. Lúc trước cũng không có thông báo khi nào thì đào thải, vì sao bị đào thải, vì vậy trong năm người kia thì có người đưa ra ý kiến.

“Tại sao đào thải cậu?” Long thiếu im lặng nhìn anh ta một cái, trả lời: “Trên bảng thông báo có dán, tự xem. l/qđ Tranh thủ thời gian tạm biệt chiến hữu, sau một giờ tập hợp tại đây đổi chỗ ở.” Đây là lần đầu tiên anh dùng giọng nói hoà bình để nói chuyện với binh lính, lời nói không có mắng, ánh mắt không mang theo sự khinh miệt.

Thật ra thì bọn họ đều rất ưu tú, chẳng qua còn chưa đứng đầu, mà “Ám Dạ Kiếm” chỉ cần người đứng đầu.

Cùng lúc đó Ân Hoa Thanh đang đứng trước bảng thông báo sợ hãi nhìn tờ giấy A4 viết về mình, đó là bản ghi chép cặn kẽ thành tích các hạng mục trong vòng 10 ngày từ đầu cho đến bây giờ. Thành tích giữa kỳ và cuối kỳ, còn có thành tích từng hạng mục và tỉ lệ phần trăm tăng lên. Trong ghi chú có nói rõ cột xếp hạng cuối cùng là tổng hợp ba lần thành tích và tình hình tiến bộ cho ra bảng đánh giá tổng hợp.

“Thật may có tiến bộ vượt bậc ở ba ngày cuối, nếu không sẽ bị đào thải!! Thì ra ở đây găm chân tại chỗ cũng là lỗi, l/qđ số hiệu 21 ba lần đều có thành tích trên tôi, vì vẫn không thể tiến lên nên bị loại bỏ rồi.” Ân Hoa Thanh nằm trên giường buồn buồn nói.

“Đừng nghĩ về anh ta nữa, không biết tiếp theo chúng ta sẽ gặp phải cái gì đây.” Trác Nhất tiếp lời của anh ta: “Tôi có một loại dự cảm chẳng lành, tối hôm nay sẽ xảy ra cái gì đó.”

“53, cậu đừng quạ đen.” Chu Phong lật người nhìn Trác Nhất, trêu ghẹo nói.

“Thôi đi, dùng đầu óc mà suy nghĩ!!” Trác Nhất liếc anh ta một cái: “Những người bị đào thải sáng mai mới đi, vậy tại sao tối nay lại phải đổi phòng? Ngủ thêm một đêm thì chết ai à? Tuyệt đối có vấn đề!! l,qđ Mọi người thử nói xem, trừ tập hợp khẩn cấp thì còn hạng mục huấn luyện nào có liên quan đến ‘buổi tối’ và ‘phòng ngủ’?”

Cả ba người cùng trầm mặc suy nghĩ hồi lâu. Cuối cùng Ân Hoa Thanh lấy khăn mặt của mình nhúng nước rồi vắt lên khung giường cạnh gối. Bởi vì hàng xóm nhà anh từng gặp hoạ hoạn rất lớn, một khoảng thời gian sau người trong nhà vẫn còn sợ hãi nên luôn để một chậu nước và khăn lông ướt ở bên giường. Dù sao cũng không nghĩ ra là hạng mục gì, tuy tiện làm việc coi như là lo trước khỏi hoạ.

Rạng sáng 5h20p, số hiệu 14 đeo mặt nạ phòng độc và huấn luyện viên “Ám Dạ Kiếm” đứng trước cửa ký túc xá của binh lính thụ huấn, l,qđ khi Long Tuyền thổi tiếng còi thứ nhất thì mọi người đồng loạt ném một cây gậy nhỏ giống như đèn pin vào trong phòng, sau đó nhanh chóng rút lui.

Nhất thời trong mỗi căn phòng ngủ tràn ngập khói mù, một mùi vị gay mũi nhất thời bốc lên.

“TMD!! Lựu đạn hơi cay!!” Chu Phong vừa oán trách vừa kéo khăn lông ướt qua che lên mặt mình, lúc này nước mắt của anh ta đã không tự chủ được mà chảy ra, cổ họng cũng bị sặc rất khó chịu.

“Hắt xì!! Quá biến thái!! Hắt xì!!” Trác Nhất vừa cầm khăn lông che mặt vừa mặc quần áo đồng thời không ngừng hắt hơi, rồi nhanh chóng đỡ bạn nhỏ

Ăn mò mẫm chạy ra cửa.

Sau khi xuống đến tầng dưới, bốn người bọn họ lau mặt, l/q;đ không tới ba phút sau liền bình tĩnh lại. Nhìn các chiến hữu xung quanh lệ rơi đầy mặt, thậm chí trong tình huống còn chưa nhìn thấy gì đã bị huấn luyện viên buộc chạy việt dã. Cả ba cùng ríu rít cảm khái nói nhờ có hàng xóm của Ân Hoa Thanh gặp hoạ hoạn!!

“Lần đầu tiên còn tránh được, không biết kế tiếp sẽ là hạng mục biến thái gì nữa đây?” Trác Nhất nhìn trời cảm thán.

Những ngày tiếp theo, mọi người không thể không thừa nhận Trác Nhất là thần dự đoán, nhưng tuyệt đối cũng là một con quạ đen, những hạng mục huấn luyện biến thái phải gọi là tầng tầng lớp lớp.

Đầu tiên, bữa ăn trưa vào ngày thứ 11 khiến đại đa số mọi người tròn đời không quên.

Khi toàn thể binh lính thụ huấn kiệt sức lê bước vào phòng ăn thì trên bàn ăn nghênh đón bọn họ không phải là bữa ăn mặn chay phối hợp hợp lý, hơn nữa cam đoan đầy đủ 4 mặn 1 canh mà là mỗi người một cái đĩa sắt, trên đó có một miếng thịt 20cm vuông, không có đũa cũng không có dao nĩa, thậm chí miếng thịt này còn chưa được nấu nướng cứ đem đĩa máu tươi đặt ở đó đâm vào mắt mọi người, giống như mới được cắt trên thân từ con bò còn sống sờ sờ xuống vậy.

Chu Phong và Lôi Đào ngồi cùng bàn liếc mắt nhìn nhau, sau đó cầm nguyên miếng thịt bò lên bắt đầu xé gặm. Trình Đăng và Vu Bạch cũng không còn bao nhiêu do dự, dù sao thì thịt bò sống cũng dễ chấp nhận hơn là thịt chuột. Sau khi có bốn sĩ quan dẫn đầu, những người khác cũng bắt đầu lục tục dùng bữa.

Ân Hoa Thanh nhìn xung quanh, lại nhìn miếng thịt kia, anh ta chau mày, trong lòng đắn đo hồi lâu nhưng vẫn không thể ăn được. Bỗng nhiên anh ta nghe thấy tiếng huấn luyện viên Long gọi mình, thật đen đủi, “số chết” của anh đến rồi.

“Có!” Ân Hoa Thanh vụt đứng lên, lớn tiếng trả lời.

“Tại sao không ăn? Đồ ăn không hợp khẩu vị?” Long Tuyền ung dung đi đến bên cạnh anh ta, sau đó chọt vỗ bàn một cái quát lên: “Cần tìm giáo viên trông trẻ đến dứt com cho cậu sao?”

Ân Hoa Thanh với vẻ mặt đau khổ trả lời: “Báo cáo, không cần!”

“Không cần thì lập tức ăn cho tôi!” Long Tuyền cầm chiếc đĩa lên nhét vào trong tay Ân Hoa Thanh, nhìn anh ta vừa nhai vừa nôn ọe, anh cười lạnh khinh thường nói: “Nhìn cái bộ dạng này của cậu thật đúng là một quả táo thối không thể trông cậy gì được!! Cô gái tôi xem mắt vào đầu tháng so với cậu còn mạnh hơn! Người ta mắt cũng không nhắm lấy một cái ăn thịt bò còn chảy máu đấy!!” Dứt lời liền xoay người bỏ đi.

Trác Nhất ngồi đối diện Ân Hoa Thanh liếc mắt nhìn bóng lưng của Long Tuyền, nghĩ thầm: không phải người một nhà thì không vào chung một cửa, không biết cô gái có thể xem mắt với người già trước tuổi như anh có phải là người hung hãn hay không?? Hơn phân nửa là một cô gái ở giữa bò A và bò C?? Là một cô gái đẹp đặc chủng à?

Sau đó Trác Nhất cả kinh phát hiện “cô gái xem mắt” trở thành câu cửa miệng của vị huấn luyện viên Hắc Sát, anh thường dùng câu nói này trong mọi trường hợp để dă kích những người thụ huấn không đủ khí thế hoặc không đủ hung hãn.

Vào một ngày nào đó, sau hơn 3 giờ trong một loạt các hạng mục rèn luyện kỹ năng thể chất, cận chiến trong đồng bùn nhão, đến phiên Trác Nhất đối luyện với Ân Hoa Thanh, nhìn bạn nhỏ Ân mặt mũi như muốn ngã xuống, Trác Nhất vừa ra tay đã thu lại sáu phần lực, giơ lên cao lại nhẹ nhàng hạ xuống người đối phương.

“Đừng nhường!!” Ân Hoa Thanh nhỏ giọng nhắc nhở: “Nếu bị phát hiện sẽ chết thảm hại hơn!”

Trác Nhất thở dài một hơi, sau đó đánh về phía mặt anh ta. Nháy mắt máu mũi Ân Hoa Thanh bay ra, anh ta làm như không có việc gì vuốt mặt một cái tiếp tục bỏ nhào về phía Trác Nhất, đánh người cũng có chút chột dạ. Hai người căn bản không cùng một đẳng cấp, lại phải hợp lực làm, thật làm khó người khác. Trác Nhất đang nghĩ như vậy thì bỗng nghe được huấn luyện viên Long quát mắng: “Số hiệu 28, 34!! Hai người đang đánh nhau hay đang vuốt ve? Cô gái tôi xem mắt vào tháng trước còn hung hãn hơn hai người đấy!!”

Rốt cuộc cô gái mà anh xem mắt là nữ nhân hay siêu nhân?! Trác Nhất nghĩ như vậy, sau đó thuận tay ném Ân Hoa Thanh qua vai, hung hăng nện anh ta ngã vào trong bùn lầy, bọt nước văng lên cao ước chừng phải nửa mét.

Có lúc cậu rất bội phục Ân Hoa Thanh, một sĩ quan kỹ thuật chưa từng chịu đựng huấn luyện với cường độ này mà có thể kiên trì một tháng không để bản thân mình xếp hạng cuối trong bảng tổng hợp cuối tháng, mọi chuyện cũng buộc mình khiêu chiến đến cực hạn. Khách quan mà nói, số hiệu 34 cũng xuất thân từ kỹ thuật nhưng kiên trì như vậy. Mới bắt đầu thì anh ta mạnh hơn Ân Hoa Thanh nhiều, nhưng hiện tại lại không có ưu thế rõ ràng. Nếu tiếp tục lấy phần trăm tiến bộ làm điều kiện đào thải thì anh ta gần như xác định sẽ phải ra đi.

Cái này không nói làm gì. Bị huấn luyện viên mắng, bị mắng lại còn kháng nghị: huấn luyện viên là nói chuyện không đầu lưng, huấn luyện viên an bài hạng mục huấn luyện đã đưa ra yêu cầu quá cao. Hơn nữa anh ta còn yêu cầu huấn luyện viên biểu diễn các hạng mục huấn luyện hàng ngày trong 3h, sau đó chạy 5km trong võ trang hạng nặng trong vòng 25p, trong vòng 10s vượt qua 400 chướng ngại, khảo hạch bắn nhanh 1 phút, cuối cùng còn phải có đầy đủ thể lực để đánh lộn.

“Ngu ngốc, có bản lĩnh làm được nhiều hơn mọi người mới được kháng nghị chứ!! Lão tử còn không có can đảm kêu gào với huấn luyện viên đâu đấy!!”

Trác Nhất rên rỉ, ngoại trừ hạng mục xạ kích có mức chênh lệch lớn với đồng đội thì những hạng mục khác căn bản cậu vẫn đứng trong top 3, nhưng vẫn hay bị nặng. Mặc dù trong lòng vẫn luôn kim nén bức bối nhưng vẫn thức thối chưa từng kháng nghị một lần.

Theo phân tích của Trác Nhất thì, mặc dù huấn luyện viên Long Tuyền chưa từng biểu diễn qua các hạng mục kỹ năng quân sự, nhưng tại địa phương mạnh làm vua này, nếu anh ta có thể quát mắng các huấn luyện viên và thúc giục khiến cho bọn họ dù mệt mỏi vẫn phải nghe lời, điều này quyết không thể chỉ dựa vào cấp bậc, như vậy thì mặt mũi của vị “thiếu gia” này biết để đâu? Vậy chỉ có thể là người kháng nghị tự vật mặt mũi của mình!!

Quả nhiên, sau khi nghe 34 kháng nghị Long Tuyền cũng không nói thêm gì, dứt khoát vứt chiếc mũ mà mình vẫn luôn đội xuống, đưa bản ghi chép và những đồ vật khác trên tay cho Tiểu Lực Dương, sau đó trầm giọng nói: “Vì không để lãng phí thời gian nên tôi chỉ biểu diễn hạng mục khảo hạch cuối cùng và đánh lộn. Số hiệu 34, nhìn đồng hồ đếm giây!! Những người còn lại nghỉ ngơi tại chỗ!”

Dứt lời anh liền cầm vũ khí và vũ trang hạng nặng của số hiệu 34 lên nhanh chóng chạy vào đường chạy. Rất nhiều người thụ huấn cho đến bây giờ mới chính thức thấy rõ gương mặt luôn giấu trong vành mũ của Long Tuyền. Lông mày hình chữ nhật, ánh mắt sắc bén và sống mũi thẳng tắp kết hợp với đôi môi mím chặt và đường cong cằm dưới rõ ràng khiến cả người anh có vẻ cương nghị mà lạnh lùng.

“Hừm, thật đẹp trai!!” Trác Nhất vui vẻ, sau đó đứng đứng Ân Hoa Thanh bên cạnh, trêu nói: “Anh nói xem có phải đáng đáp anh ta rất giống cái gì mà Thiếu trang chủ, Thiếu môn chủ trong phim võ hiệp nên mới có biệt hiệu là ‘thiếu gia’ không?”

“Không biết...” Giọng điệu Ân Hoa Thanh chậm chạp, ngửa đầu nắm mũi khó chịu nói: “Tôi chỉ cảm thấy biệt hiệu của bọn họ rất kỳ quái, cái gì mà ‘Tiểu Bạch’, ‘Tiểu Tân’, ‘Da Đen’ các loại không chút ý nghĩa. Còn người có biệt hiệu ‘Liệp Báo’ giống như không am hiểu việc chạy, lại gọi trợ giảng bắn tỉa là ‘Linh Dương’...”

Chu Phong ở một bên xen vào nói: “Biệt hiệu và sở trường không liên quan đến nhau, chưa từng nghe thấy bọn họ gọi tên đồng đội, ngay cả đội mũ cũng che hết nửa gương mặt, nói cách khác những người thụ huấn như chúng ta không có tư cách biết được thông tin cụ thể!!”

“TMD!!” Trác Nhất nhìn bóng lưng Long Tuyền, cắn răng thề nói: “Lão tử nhất định phải vào được, sau đó lột bỏ mặt nạ của họ!!”

“Cậu thì hẳn là không thành vấn đề.” Lôi Đào vỗ vai cậu ta một cái, sau đó cảm xúc hơi xuống thấp. Huấn luyện viên đã thông báo bắt đầu từ ngày mai sẽ bắt đầu giảng giải và kiểm tra tiếng nước ngoài, cơ sở hoạt động thông tin, chiến thuật liên hiệp binh chủng tác chiến, đánh trận giả và các môn văn hoá. Đối với người miễn cưỡng mới tốt nghiệp được trung học như anh ta mà nói thì cuộc chiến chính thức giờ mới bắt đầu.

“Đừng lo lắng.” Trác Nhất an ủi nói: “Mọi người giúp đỡ lẫn nhau! Từ nhỏ tôi đã đọc qua thì không quên được, được gọi là ‘máy quay nhân lực’! Anh Ân là hợp huấn phân tuyến, một năm học quân sự cuối cùng chắc chắn đã được tiếp xúc không ít với những nội dung này, chỉ cần những gì mà chúng tôi đã được học, đảm bảo sẽ dạy cho hai người!”

“Ừ.” Ân Hoa Thanh gật đầu một cái, một tháng trước nếu không phải có ba người này vừa lôi vừa kéo anh thì anh cũng không sống đến bây giờ. Trác Nhất giảng kỹ năng cận chiến, Lôi Đào có bí quyết chạy cự li dài, Chu Phong thì có bí kíp xạ kích... Anh có thể trả ơn bằng cách dạy họ ngoại ngữ và văn hoá...

Thật lòng cho đi tất có thu hoạch.

Chu Phong cảm khái nghĩ, dưới sự chỉ bảo của anh thì thành tích xạ kích của ba người bạn cùng phòng này, đặc biệt là Trác Nhất và Ân Hoa Thanh rõ ràng có sự tiến bộ. Khi đó Vu Bạch đã từng lên lút mắng anh, nói với tình huống đào thải những người đứng cuối cùng thì việc dạy cho đồng đội đồng nghĩa với việc mình bị thua thiệt, nói anh ngu ngốc tại sao lại có quan hệ với thằng ngốc Lôi Đào, tại sao lại chăm sóc hai anh lính nhà quan này.

Tôi ngốc?? Không, cậu mới ngốc.

Chu Phong biết rõ lúc đầu khi anh quan tâm đến bọn họ chỉ vì lợi ích, thế nhưng dần dần anh lại thay đổi suy nghĩ này.

Trước khi đi ngủ có cuộc nói chuyện ban đêm, anh nghe Ân Hoa Thanh nói lịch sử cuối triều đại nhà Thanh, biết bề quan toả cảng chỉ khiến cho chính mình dậm chân tại chỗ ngày càng bị những người xung quanh vượt xa, chỉ có trao đổi và cạnh tranh mới có thể thúc đẩy tiến bộ; anh còn nghe Trác Nhất nhắc tới xã hội học tâm lý học, biết được lý luận hiệu quả của việc kết bạn – trong các hoạt động nhóm, các cá nhân có thể chịu một sự kích thích nhất định mà nâng cao hiệu suất công việc...

Chu Phong cảm thấy lúc bọn họ nói chuyện sẽ nói rất nhiều điều vô cùng bổ ích, thậm chí có thể nâng cao tầm nhìn của con người. Trong quá trình bản thân anh giúp đỡ bọn họ quả thật cũng nhận được lợi ích không nhỏ, cảm thấy bọn họ là những người bạn đáng giá thật lòng đối đãi.

Nghĩ tới đây anh khẽ cười một tiếng, sau đó vươn cánh tay phải ra ý bảo mọi người cùng nhau cố gắng.

Vì vậy, dưới ánh mắt của số hiệu 34, Long Tuyền vô cùng thành thạo nhanh chóng chuẩn bị hoàn thành hạng mục chạy vũ trang hạng nặng phạm vi 5km thì bốn người bên này ngồi thành vòng tròn, vươn tay phải ra để ở giữa, vui mừng nhẹ giọng nói một câu: “Minh vì mọi người, mọi người vì mình. Cố gắng lên, tất thắng!!”

Tiểu Bạch đứng ở một bên nhìn chằm chằm bọn họ, nín cười nói: “Bốn người này thật thú vị, câu nói kia nghe quen tai, là danh ngôn à?”

Tiểu Lực Dương trả lời: “‘Ba chàng lính ngự lâm’ của Dumas*, cũng là bốn người, một người là bác học đầy đam mê, một người là đứa bé lanh lợi, một người hư vinh quá mức và một người nữa thì lí trí đáng tin. Miễn cưỡng cũng có thể áp dụng từ 53 đến 56.”

*Ba chàng lính ngự lâm (tiếng Pháp: Les trois mousquetaires) là một tiểu thuyết của nhà văn người Pháp Alexandre Dumas cha, là cuốn đầu tiên của bộ ba tập truyện gồm Les Trois Mousquetaires, Vingt Ans après (Hai mươi năm sau), và Le Vicomte de Bragelonne (Tử tước de Bragelonne). Bộ tiểu thuyết kể về những cuộc phiêu lưu của chàng lính ngự lâm d'Artagnan, từ lúc anh còn trẻ cho đến lúc già. "Ba người lính ngự lâm" là cuốn nổi tiếng nhất và cũng là hay nhất trong bộ ba, đã được dựng thành phim nhiều lần, cũng như phim truyền hình, phim hoạt hình Pháp, và hoạt hình Nhật Bản.

“Bốn người bọn họ được ngủ chung một phòng quả thật là rất may mắn, trình độ học vấn cao nhất và trình độ học vấn thấp nhất; thể năng kém cỏi nhất và tốt nhất; khôn khéo nhất và thành thật nhất – vừa đúng lúc trợ giúp nhau tiến bộ.” Liệp Báo tán đồng gật đầu một cái.

“Vận số? Cái rắm!” Tiểu Lục Dương tiết lộ: “Đây là đội trưởng và thiếu gia cố ý sắp xếp! Số hiệu 53 này là thần đồng, từ nhỏ đã thuận buồm xuôi gió chưa từng gặp khó khăn, làm gì cũng dễ dàng thành công. Đội trưởng và thiếu gia muốn cậu ta thấy tận mắt tinh thần tới gần tuyệt cảnh còn phải dùng cảm tiến tới của số hiệu 54! Số hiệu 55 thì nhỏ mọn, nên học được sự chân chất hiền lành, đáng tin của số hiệu 56; đầu gối 56 thì ngược lại, cần phải học được sự lạnh lợi của 53 và chịu lễ rửa tội của 55. Quả là một tổ hợp tốt biết bao, chắc chắn. Thật ra thì mỗi phòng ngủ đều được thiếu gia tính toán, những tờ giấy nháp được xếp thành đồng!”

“Đáng tiếc, người định không bằng trời định.” Hoà Thượng chen miệng nói: “Theo như kế hoạch của cậu ta thì những người không tư lợi cho đi và tiến bộ không đến 20 người, hiệu quả tốt nhất chỉ có bốn người này mà thôi. Con người ai cũng có tư tâm, phòng ngủ này ngẫu nhiên có hai người rất vô tư, còn một người thì cái gì cũng tốt nên sẽ không để ý cái gì mà dạy người khác.”

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Được mùa táo đỏ binh lính

Trong lúc mọi người nói chuyện thì thành tích của Long thiếu đã có. Số hiệu 34 dùng giọng nói kinh ngạc mà chán nản thông báo kết quả với mọi người: 5km vô trang hạng nặng 21 phút 40 giây, vượt chướng ngại vật 400 thước 1 phút 14 giây. Về phần xạ kích thì tất cả mọi người đều có thể thấy được, những viên đạn không chỉ trúng bia hoàn toàn, mà còn không lệch chút nào, tất cả đều chính giữa hồng tâm.

Hơn nữa vị tổng huấn luyện viên này sau khi hoàn thành ba hạng mục khảo hạch thì không hề thở gấp, vẻ mặt rất là thoải mái.

Kế tiếp là cận chiến, tất nhiên là cần hai người đối luyện, số hiệu 34 có hơi do dự đứng dậy.

Long Tuyền lại khinh thường nói với anh ta: “Cậu ở một bên hóng mát đợi đi, tôi không đánh với cậu.” Anh quét một vòng xung quanh, đang định gọi Hoà Thượng tiến lên đánh vài chiêu với mình.

Không ngờ Trác Nhất rống lớn một tiếng: “Bảo cáo!!” rồi rất là hưng phấn nhảy dựng lên hô: “Số hiệu 53 mong được huấn luyện viên chi bảo!” Trong khoảng thời gian này, trong khi huấn luyện cận chiến thì chưa ai được trực tiếp đối luyện với huấn luyện viên, mà những người khác thì đều kém Trác Nhất. Anh bạn nhỏ này vẫn cảm thấy mình đánh chưa đã nghiền, lqđ nếu có cơ hội có thể so chiêu với tổng huấn luyện viên thì khẳng định cảm giác này sẽ không tệ.

Nhìn ánh mắt mong đợi của Trác Nhất, Long Tuyền gật đầu một cái. Anh nghĩ thầm, tiểu thần đồng này khi tham gia cận chiến rất có khuôn có dạng, thường ngày khi huấn luyện anh cảm giác cậu ta hơi nương tay, đúng lúc này có thể biết được khả năng thật sự của cậu ta.

Thực sự được đối luyện với huấn luyện viên cảm giác rất không tệ.

Trác Nhất đoán rằng cậu có thể sẽ thua, nhưng lại không ngờ mình sẽ thất bại thảm hại đến vậy. lqđ Không tới 5 phút, không ngờ vị thiếu gia này mạnh tay bẻ hoa dứt khoát đánh cậu ngã xuống, hồi lâu không bò dậy nổi.

“Có phục hay không?” Long Tuyền nhìn xuống cậu ta, lạnh giọng hỏi.

“Phục.” Trác Nhất vô cùng đau lòng trả lời. Cuối cùng thì giờ phút này cậu đã chân thật cảm nhận được câu nói mà Tiểu Long Nữ đã nói với cậu: “Đừng tưởng rằng cõi đời này chỉ có mình cậu là thiên tài, núi cao còn có núi cao hơn, làm người phải khiêm tốn.”

Lúc này, đội trưởng Chu Thuần đứng trong phòng làm việc nhìn ra xa lắc lư đi ra, ngồi xổm xuống cạnh Trác Nhất hỏi cậu: lqđ “Cậu luyện Tiết Quyền Đạo, vậy có biết Tiết Quyền Đạo bắt đầu từ đâu không?”

Trác Nhất tiếp tục nằm, nửa chết nửa sống trả lời: lqđ “Lý Tiểu Long, Vịnh Xuân Quyền.” Cậu cảm thấy một số động tác vừa rồi của thiếu gia huấn luyện viên rất quen thuộc, chẳng lẽ là Vịnh Xuân Quyền*?

*Vịnh Xuân Quyền: Vịnh Xuân quyền (詠春拳, Wing Chun, ving tsun, Wing Tsun, Wing Chun kuen, Wingchun-kuen) còn được biết đến dưới tên gọi là Vĩnh Xuân quyền (永春拳), Vịnh Xuân Công Phu (詠春功夫) hay Vịnh Xuân phái (詠春派), là một môn võ thuật có nguồn gốc từ Nam Thiếu Lâm tại tỉnh Phúc Kiến, Trung Quốc. Bên cạnh thiếu số cho rằng rất có thể môn phái đã có lịch sử không dưới 400 năm, hầu hết đều khẳng định nguyên khởi

Vịnh Xuân quyền từ phong trào Phản Thanh phục Minh cách đây chừng 2 thế kỷ. Môn phái đã du nhập đến các quốc gia lân cận và phương Tây trong thời hiện đại, sau khi sự thành đạt của Lý Tiểu Long trên màn ảnh những thập niên 70 đã giúp phát dương quang đại hình ảnh môn phái khắp thế giới, đưa Vịnh Xuân quyền từ chỗ chỉ được truyền dạy âm thầm trong các gia tộc trở thành một trong những phái võ thuật được nhiều người biết đến và say mê luyện tập nhất, với hàng triệu đệ tử và hàng chục hệ phái trên toàn thế giới. Còn Tiết Quyền Đạo thì mình đã giải thích ở những chương trước rồi nên mình k giải thích lại nhé.

Quả nhiên cậu nghe được đội trưởng Chu chậm rãi nói: “Huấn luyện viên Long là học trò chân truyền của Vịnh Xuân Quyền.” Dừng một chút anh ta lại bổ sung tiếp: “.... Đệ tử nhập thất.”

Được rồi, mặc dù hình thức kết thúc của cậu rất mất mặt, nhưng mặc kệ là học trò chân truyền của Vịnh Xuân Quyền hay đệ tử nhập thất chính truyền thì cũng trâu bò như nhau. Trác Nhất nằm trên đất nhìn trời cảm thán, ngọn núi này quả thật con mẹ nó cao!! Đỉnh Everest!!

“Nằm trên mặt đất rất thoải mái sao? Đứng lên!! Còn cần bảo mẫu ôm à?!” Long Tuyền quát Trác Nhất một tiếng, sau đó lại nhìn vào hai mắt của cậu ta nói: “Hạ bần cậu không vững, chân không có lực, chưa thực hiện tốt được ‘sức eo hợp nhất’. Tiết Quyền Đạo coi trọng ‘đĩ vô pháp vi hữu pháp, đĩ vô hạn vi hữu hạn*’, nhưng tất cả những điều này cần xây dựng trên cơ sở sau khi nắm giữ thuần thục các kỹ năng trên, độ lửa còn chưa đủ, cần chú trọng nền tảng hơn, học đi lại học lại!”

*Đĩ vô pháp vi hữu pháp, đĩ vô hạn vi hữu hạn: lấy vô pháp thắng hữu pháp, lấy vô hạn thắng hữu hạn. Nếu ai hiểu rõ triết lý của môn võ này thì đều hiểu rằng đòn thế của TQD là vô chiêu.

“Dạ!” Trác Nhất vội vàng đáp một tiếng, đây chính là chỉ dạy đúng trọng điểm!! Rất có ích.

“Số hiệu 53, từ hôm nay trở đi cậu không cần tham gia hạng mục cận chiến tập thể nữa, lúc thụ huấn...” Long Tuyền dừng một chút, sau đó nói với Tiểu Bạch: “Về sau cậu chơi với cậu ta.” Thật sự là chơi, sau khi thử qua anh mới biết khả năng thật sự của cậu ta. Lúc trước khi huấn luyện, Trác Nhất chỉ là nghỉ ngơi dưỡng sức, đánh chơi với đồng đội mà thôi. Từ hôm nay trở đi cũng đừng nghĩ được thoải mái như vậy!!

Sau giữa trưa, Trác Nhất tiêu phí thời gian nghỉ ngơi của mình vào việc thăm dò xem có phải Long thiếu là người đánh lộn trâu nhất ở đây hay không, còn hỏi thăm có thể chỉ dạy vài lần nữa không.

Long thiếu nhìn cậu ta một cái, nói: “Nếu muốn liều mạng đánh lộn, vậy chờ đến khi cậu được ở lại thì đi tìm Hoà Thượng, cậu ta xuất sư từ Thiếu Lâm tự, so với tôi thì mạnh hơn nhiều!” Sau đó lại cao giọng nói với mọi người: “Dừng ngưỡng mộ tôi!! Ở nơi này đầu óc tôi chỉ đủ dùng, kỹ năng quân sự không tính là nổi trội nhất, những hạng mục tôi có thể hoàn thành thì những thành viên chính thức trong ‘Ám Dạ Kiếm’ cũng có thể nhẹ nhàng hoàn thành. Tiếp, những người có đầu óc lợi hại nhất đang ở trong tầng lầu đối diện nơi đây, những thiên tài của đội tin tức. Chúng ta là đội hành động.”

Kỹ năng quân sự không phải là người giỏi nhất, đầu óc cũng không thông minh nhất – nhưng là tú tài trong đám người vũ phu, là tú tài trong những đại tướng!! Quả thực là một người văn võ song toàn!! Trác Nhất vẫn mang theo sự ngưỡng mộ nhìn Long thiếu gia, ở trong lòng âm thầm xem anh là mục tiêu học tập. Vào năm 19 tuổi, đây là lần đầu tiên cậu xem người bên cạnh là một tấm gương mà không phải là người đi đường hoặc đá ngáng chân.

...

Hơn nửa tháng sau, vào buổi trưa của một ngày mùa hè nào đó, trong đội ngũ thụ huấn chỉ còn chưa tới 30 người chạy bộ đến sân huấn luyện bỗng phát hiện nơi này có thêm hai “vật trang trí” mới.

Cái thứ nhất là một cây cầu thép cao hơn 10 mét, mặt cầu là những tấm gỗ thô hình tròn được giữ bởi xích sắt, xung quanh dưới chân cầu đốt những đồng lửa, có lẽ những bó củi này còn hơi ướt nên trong thao trường khói mù dày đặc, ngay cả tầm nhìn gần cũng mờ hồ.

Thứ hai là một tháp leo cao ít nhất 30 mét có kết cấu rất đơn giản, ngay cả những bậc thang cũng là những khung sắt, nhưng độ cao kia quả thật khiến người ta khiếp sợ. Không cần nói cũng biết đây là hạng mục huấn luyện tay không leo tường.

Khi Trác Nhất đang bò lên cây cầu trên không, lần đầu tiên cậu được thể nghiệm cái gì là nhịp tim 120! 6 mét, nếu ngã xuống không chết nhưng rất có thể tàn tật, nếu lại thêm một vết bỏng nặng vậy thì cả đời này cũng không cần tìm vợ nữa!! Yêu cầu trong vòng ba giây vượt qua cây cầu dài bốn mét đang lắc lư, còn là dưới tình huống khói mù lượn lờ tầm mắt không rõ đi qua!!

“Dừng do dự, chạy nhanh qua!!” Long Tuyền đứng dưới mặt đất quát.

“Vâng!!” Trác Nhất cắn răng nắm chặt tay, xông về đầu cầu ở phía đối diện. Đúng là không thể do dự, càng do dự càng sợ, đợi càng lâu thì mất càng khó chịu!

Sau khi thành công vượt qua cây cầu lắc lư kia thì Trác Nhất cảm giác tim mình cũng sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi, chân mềm như muốn khuỵu xuống. Tiếp theo không được ngừng nghỉ, cậu bị đuổi đi đến chỗ toà tháp cao.

Tiểu Lục Dương mất lạnh nhìn cậu ta, nói một từ: “Bò!”

Bây giờ không cần tính thời gian, nhưng cậu vẫn bò vô cùng khó khăn, tay mềm chân mềm không chịu nổi. Nỗi khiếp sợ vừa rồi vẫn chưa lắng xuống, dọa người hơn chính là cậu vô tình nhìn thấy Ân Hoa Thanh đi trên quả cầu gỗ bị trượt chân!!

“Cẩn thận!!” Trác Nhất vô thức hô một tiếng, cái giá phải trả của sự phân tâm là cậu ta cũng trượt chân suýt thì ngã xuống!! Sau khi luống cuống tay chân ôm chặt giá thép, cậu thấy có một huấn luyện viên lướt qua đồng lửa, ôm Ân Hoa Thanh ngã lăn trên đất mấy vòng, sau đó kéo anh ta không chút

tổn hao chỉ bị sợ đến gần chết lên, buộc anh ta tiếp tục đi lên cây cầu lắc lư.

“53! Cậu ở trên đó xem phim à!! Xem phim hành động Hollywood??” Long Tuyền ngược nhìn Trác Nhất không động đậy, lại bắt đầu quát mắng: “Nhanh bò cho tôi!”

Tôi bò, tôi lập tức bò... Trác Nhất vừa lăm bằm, vừa tiếp tục tiến về phía trước.

Trong khi huấn luyện leo tường tháp cũng có người trượt chân rơi xuống, nếu may mắn được huấn luyện viên kéo lên rồi trèo tiếp, còn không may mắn thì ngã đến ngất đi. Khi nhân viên cứu hộ xác nhận không bị thương nghiêm trọng, hơn nữa sau khi được cứu hộ sơ qua thì lập tức sẽ có trợ giảng có lòng dạ hiểm độc dội cho một xô nước lạnh, đội tình sẽ tiếp tục bò.

Đám người Trác Nhất, Lôi Đào dẫn đầu đoàn hoàn thành hạng mục huấn luyện ngồi một bên lẳng lặng nhìn các đồng đội khó khăn gầy dựa, đối với Trác Nhất thì những cảnh tượng này tuyệt đối là kinh ngạc, cậu kinh ngạc vì quá chân thật.

Khi Trác Nhất quyết định xin gia nhập “Ám Dạ Kiếm” thì Lâm Lung đã từng nói qua với cậu, cuộc đời cậu trôi qua quá ngắn ngủi quá dễ dàng, loại trừ quan hệ với người khác không tốt thì cậu chưa từng bị ngăn trở và rèn luyện, chưa bao giờ hiểu rõ gian khổ là cái gì. Dưới tình huống làm cái gì cũng rất suôn sẻ sẽ dễ dàng thành tâm tính bất cần đời. Khi xin tham gia chọn huấn, bản thân cậu chỉ coi như đây là một trò chơi, cậu muốn nhìn xem bản thân mình có thể làm anh hùng vượt qua cửa ải cuối cùng hay không.

Giây phút này, Trác Nhất nghĩ đến những gì Tiểu Long Nữ nói, cô muốn người bạn nhỏ Tiểu Nhất tìm được sự chân thật trong quá trình thụ huấn, bản thân được sống trong xã hội; tìm được khát vọng và nhu cầu của bản thân; tìm được những việc có ý nghĩa thật sự mà mình muốn làm, đừng sống trong cuộc sống giống như trò chơi nữa.

Hiện tại Trác Nhất cảm thấy những ngày về sau càng ngày càng chân thật, không nói rõ số tuổi và trình độ học vấn của mình, bạn cùng phòng chỉ coi cậu như một anh bạn nhỏ thông minh cơ trí mà không phải thiên tài kỳ quái, mọi người sống với nhau rất vui vẻ; mà các huấn luyện viên biết rõ tình huống của cậu cũng không coi cậu là điều đặc biệt. Cảm giác không bị chú ý và kỳ vọng này rất tốt.

Cùng lúc đó, mắt thấy sự đào thải tàn khốc của đợt chọn huấn và sự hăm hở tiến lên của những người khác, nhìn những người đó dù cho không còn sức lực vẫn nỗ lực anh dũng hướng về phía trước, ngẫm lại bản thân mình lúc trước vẫn chỉ coi đây là một trò chơi thật có chút xấu hổ.

Sau bốn tiếng, buổi huấn luyện chiều nay tuyên bố kết thúc, có 22 người hợp cách được thông qua, 2 người bị trọng thương rút lui, 5 người từ chối tham dự huấn luyện bị loại bỏ. Số liệu rất kinh người, còn chưa tiến hành xếp hạng tỷ lệ so sánh mà đã có 7 người bị loại. Đặc biệt là hai người bị thương này đã chảy mồ hôi, đổ máu, cũng rơi nước mắt tại bãi tập này, chỉ chưa đến một nửa thời gian nữa là họ có thể ở lại “Ám Dạ Kiếm”!! Vậy mà lúc này đây, họ chỉ có thể lưu lại tiếc nuối.

Chỉ một lần trượt chân mà thành thiên cổ hặn.

Vào bữa ăn tối, huấn luyện viên Long nói mọi người hôm nay đã cực khổ, biểu hiện cũng rất tốt nên quyết định dùng bữa ăn phong phú để khao mọi người.

Đúng là khao, đã rất lâu rồi bọn họ chưa được ăn ba bữa cơm có chất lượng và phân lượng* như bình thường!! Nếu không phải cơm thiu thì chính là đồ ăn thừa, nếu không phải động thực vật vô cùng kỳ quái thì chính là thức ăn có lẫn bùn cát, thỉnh thoảng có bữa cơm bình thường thì số lượng cũng không đủ ăn.

*Phân lượng: số lượng. Vì ở đây có chất lượng nữa nên mình sẽ để nguyên phân lượng cho hay nhé ^^

Ngày hôm nay, Trác Nhất thấy được một chậu lớn khoai tây hầm thịt bò màu sắc hương vị mê người!! Không phải là Hồng Môn Yến chứ? Ý niệm này xẹt qua trong đầu cậu lại lập tức bị mùi thịt đẩy ra ngoài.

Thật khiến người ta phải thèm thuồng!! Khi lệnh dùng cơm hạ xuống, cái muỗng của tất cả mọi người cùng lúc đưa về chậu thịt bò, bỗng nhiên có một viên gì đó tròn vo, đen thui lù như quả trứng “bịch” một tiếng rơi vào trong chậu.

“Lựu... lựu đạn!!” Con người Chu Phong rụt lại, run rẩy nói. Đó là một quả lựu đạn đã bị rút chốt!!

Quả “trứng” kia không chỉ có một, trên bàn ăn của binh lính thụ huấn cũng xuất hiện năm quả như vậy. Có cái lẳng lặng nằm trong chậu đồ ăn, có cái ở trên bàn, thậm chí có cái rơi thẳng vào trong chậu cơm. Lạ! Chúng đang phát ra tiếng kêu tách tách, toả ra làn khói trắng nguy hiểm, tất cả mọi người đều hiểu: đây không phải khoai tây hầm thịt bò, mà là con mẹ nó khoai tây thịt bò hầm lựu đạn cách thủy!!

22 binh lính thụ huấn ngay lập tức phản ứng, hoàn toàn là phản xạ có điều kiện.

Chu Phong mạnh mẽ đẩy chậu đồ ăn về phía không có người sau đó nằm xuống; Vu Bạch lật bàn lên; Ân Hoa Thanh chui xuống gầm bàn; có người nhào lên nằm úp vào lựu đạn; Trác Nhất ở gần cửa sổ thì phi thân nhảy qua, có người thì cầm lựu đạn ném ra ngoài cửa sổ...

Quả lựu đạn kia đập vào khung cửa sổ bắn ngược trở về, nhanh chóng lăn vòng quanh rồi bị giẫm dưới một đôi giày tác chiến màu đen. Một bàn tay thô ráp nhấc nó lên, sau đó “tách” một tiếng cầm chốt lại vị trí cũ. Nhất thời quả trứng kia im lặng không phát ra âm thanh và khói nữa.

Long Tuyền trầm mặt dùng một tay tung quả lựu đạn kia lên, đôi mắt quét ngang các binh lính thụ huấn đang làm trò hề, bắt đầu nghiêm nghị răn dạy: “22 người mà không một ai nhận ra đây chỉ là một món đồ chơi!! Không có mắt à?!! Rõ ràng phía trên có in hăng đồ chơi XX. Lạ! Hơn nữa lựu đạn 82 –

2 thật nhẹ như này ư? Rơi vào trong chậu canh mà nước canh không bắn ra ngoài??”

Anh trừng mắt nhìn về phía Chu Phong: “Số hiệu 55!! Nhìn thấy lựu đạn mà không lập tức có phản ứng, khoảng thời gian đó cũng đủ để nó nổ rồi!!”

Tiếp theo anh lại trừng mắt về phía Vu Bạch: “Cậu lật bàn là không có lỗi, nhưng phương hướng lại là sau lưng chiến hữu!!”

Lại nhìn về phía Ân Hoa Thanh, cao giọng hỏi: “54!! Lực sát thương của 82 - 2 có bán kính là bao nhiêu?”

Bạn nhỏ Ân đứng nghiêm trả lời: “Sáu mét hoặc hơn sáu mét.”

“Vậy tại sao cậu lại nằm ngay dưới nó?? Còn là bán kính gần một mét, đầu đối diện với lựu đạn!! Không muốn sống nữa à?! Không thể xoay người đổi phương hướng khác sao?!” Tq[đ Mặc dù Long Tuyền dùng câu nghi vấn nhưng không chờ Ân Hoa Thanh trả lời, anh đã bắt đầu nắn người kẻ tiếp: “Số 4!! Thời gian để lựu đạn phát nổ là bao nhiêu?”

“3 tới 7 giây.” Số 4 trả lời với vẻ mặt đau khổ.

“Ai dạy cậu ném ra ngoài?! Phim điện ảnh hay phim truyền hình? Lại còn xoay người lại nhặt, cậu không biết dùng một cước để đá bay nó à? Khoảng thời gian ngắn nhất theo như tính toán thì vừa rơi xuống đất sẽ nổ; l-q[đ khoảng thời gian dài nhất theo như tính toán thì ba giây bay trong không trung, một giây rơi xuống, giây thứ năm cậu liếc mắt nhìn nó, giây thứ sáu nhặt ném, vừa rời tay thì sẽ nổ tung, vừa đúng lúc nó bay trên không trung bao phủ mọi người!! Còn không bằng để nó nằm trên mặt đất!!” Dừng lại một lát, anh hận không thể rèn sắt thành thép, cắn răng nghiền lợi nói: “Ném thì cũng ném đi, lại còn ném không ra ngoài!! l-q[đ Cửa sổ kia không nhỏ!! Số 53 là một người sống sờ sờ cũng có thể nhảy ra mà cậu lại ném trúng cạnh cửa để nó bắn ngược trở lại!! Tôi thật phục cậu!! Là ánh mắt không tốt hay không có học qua môn ném xa?!”

Còn người cuối cùng nằm trên lựu đạn, đầu tiên là Long Tuyền biểu dương dạng người có tinh thần hy sinh thân mình vì người khác như cậu ta, sau đó lập tức phê bình chết bởi sự cố huấn luyện là dạng hy sinh không đáng nhất!! Thứ mà “Ám Dạ Kiếm” muốn không phải anh hùng vô danh hy sinh ngăn cản đạn pháo, mà là cao thủ hàng đầu có thể tránh thoát thương súng hơn nữa còn có thể xoay người giết chết kẻ địch.

Ngừng việc mắng lại, toàn thể binh lính bị phạt hít đất 100 cái và đi như vịt 20 phút, sau đó mỗi người chỉ được phát một cái bánh ngô nhỏ làm bữa tối. Những người có biểu hiện tốt hơn người khác một chút, l-q[đ ví như Trác Nhất nhảy ra ngoài cửa sổ thì được thêm một quả trứng gà bé bé, nhưng vẫn là muối bỏ biển không thể no bụng.

Ban đêm cũng không thể lên giường ngủ sớm để dùng mộng đẹp an ủi cái dạ dày xẹp lép của mình. Khi màn đêm hoàn toàn buông xuống, mọi người lại chạy bộ đến bãi tập tiến hành hạng mục huấn luyện nằm rạp thâm nhập 40 mét.

Yêu cầu tư thế phải thấp để bò qua các chướng ngại, nếu quá thời gian mà vẫn chưa hoàn thành hạng mục thì thuốc nổ được chôn tại đó sẽ tự động nổ tung, ác liệt hơn chính là cách mặt đất 1 mét có súng máy hạng nặng truy kích cản quét, nếu bò chậm sẽ bị súng bắn chết, tư thế quá cao cũng bị bắn chết!!

May mắn chính là các huấn luyện viên vẫn không ngoan độc đến mức mất nhân tính!!

Thuốc nổ nổ rất đau nhưng sẽ không thật sự bị thương, đạn cũng không phải đạn thật. Kết thúc buổi huấn luyện thì đuôi phải Ân Hoa Thanh bị trúng lựu đạn, trên người cũng bị bắn nhiều lần, đã vậy còn bị phạt hít đất 200 cái, cuối cùng tập thể được Trác Nhất và Chu Phong đưa về phòng ngủ. Thật sự khiến anh ta run sợ, chính là huấn luyện viên Hắc Sát nói sau ba lần thích ứng sẽ là đạn thật!! Câu nói kia khiến những người nhát gan rút lui, những ai trúng đạn sẽ thành liệt sĩ đấy.

“Tôi không muốn làm liệt sĩ cũng không muốn rút lui.” Ân Hoa Thanh nằm ngang nhìn lên ván giường của Trác Nhất, ánh mắt có hơi sững sờ nhưng vẻ mặt vẫn luôn kiên nghị.

“Ngày mai nghỉ ngơi, chờ buổi sáng tôi viết hai lá thư xong sẽ luyện với anh. Không có vấn đề gì đâu!!” Trác Nhất gõ tám ván dưới thân động viên anh ta.

Hai người cùng phòng cũng rói rít mãnh liệt bày tỏ đồng ý. Trong mắt bọn họ thì bạn học Ân có trình độ học vấn cao, bộ dáng tốt mà không ra vẻ tự cao tự đại, rất kiên nhẫn tỉ mỉ giảng những môn học văn hoá cho bọn họ, là một người tốt đáng trợ giúp, tận trong nội tâm không hy vọng anh ta bị loại bỏ.

Mặc dù đứa trẻ hay cáu kỉnh này cũng là người tốt, nhưng lại quá xúc động. Nếu hỏi một vấn đề 3 lần mà vẫn chưa hiểu thì cậu ta sẽ điên lên, mặc dù không nằng nặc hoặc bỏ qua xem thường, nhưng hai người nhìn thấy giáo nhỏ vô đầu bứt tai cũng không dễ chịu, còn không bằng dựa vào Ân Hoa Thanh. Dĩ nhiên, điều quan trọng trước mắt là phải bảo đảm cậu ta có thể trụ đến cuối cùng.

...

Chủ nhật, dưới ánh nắng tươi đẹp, bên cửa sổ sát đất ở phòng khách có một dáng người yếu điệu mặc váy dài bông bênh lúc có lúc không gây đàn tranh cổ. Trên ghế sa lon có một cô gái tóc xoăn mặc đồ ngủ đang cầm một tờ giấy cười run rẩy cả người.

“Có cái gì mà cười vui vẻ như vậy?” Viên Viên và Tiểu Bình đang ngồi ở một chiếc ghế sa lon khác cắn hạt dưa nói chuyện với nhau thấy thế thì nhao nhao cười nói: “Cho bọn mình nhìn một lát, cậu đi xem Quyên Từ đàn như nào rồi đi.”

“Là em trai kết nghĩa có tên ‘Tiểu Nhất’ viết thư cho mình, rất buồn cười! Nội dung không tiện cho các cậu xem, mình chỉ đọc những thứ không quan trọng thôi.” Lâm Lung vừa nói vừa nở nụ cười hoà hoãn.

“Hà, chính là anh bạn nhỏ thần đồng quen trên mạng? Nhận làm em kết nghĩa lúc nào vậy?” Viên Viên thuận miệng hỏi.

Lâm Lung cười đáp: “Năm ngoái khi đi du lịch ở Hoàng Thành, thuận tiện tìm cậu ta chơi, tên kia vừa mở miệng đã gọi chị ngọt xớt, đòi mình quà gấp mặt. Mình đưa cho cậu ta một vật kỷ niệm khi đi du lịch, cứ thế mơ mơ hồ hồ trở thành em kết nghĩa. Thằng quý nhỏ!! Khoảng thời gian trước cậu ta xin đi thụ huấn tại một đơn vị bộ đội rất lợi hại, trong thư viết nội dung huấn luyện hoàn toàn không giống quy định.”

“Mau đọc đi, đừng làm người khác tò mò.” Quyên Từ cũng không đàn nữa, nhích người lại gần.

“Được, vậy mình đọc...” Lâm Lung uống một ngụm nước mát ong, bắt đầu: “... Nơi này quả thật rất trâu, nhưng cũng rất biến thái. Mưa như trút nước vẫn phải tiếp tục huấn luyện, tổng huấn luyện viên Hắc Sát nói: ‘húng nước mưa có thể giúp mọi người khoẻ mạnh lớn lên’, tôi nói con mẹ nó chứ!! Lão tử cũng không phải cây!! Tưới nước là có thể lớn lên?! Ngay cả một cái khẩu lệnh anh ta cũng có thể nói bằng năm sáu loại ngôn ngữ khác nhau, nếu không phản ứng kịp sẽ chê chúng tôi ngốc – tôi lớn bằng này vẫn là lần đầu tiên có quan hệ với từ ‘ngốc’!! Đêm khuya thì để cho chúng tôi leo núi lấy tinh bào, theo như ghi chú trong bản đồ thì địa điểm lại là một ngôi mộ trong rừng trúc!! Tinh bào chôn ở bên trong!! Kinh hồn bạt vía cầu thần khẩn phạt đào đất lật nắp quan tài lên thì ai ngờ có một bóng đen bỗng xuất hiện, là cương thi!!! Tôi sợ đến mức trái tim cũng ngừng đập, chân nhũn không bò dậy nổi!! Chiến hữu của tôi cầm xẻng đập con ‘quỷ’ này, kết quả bị đánh nằm úp vào trong quan tài, đã thế cổ họng còn bị trúng chiêu cầm nã thủ nằm bẹp dưới đất. Cuối cùng thì tôi cũng phản ứng được, hoá ra người nằm trong quan tài là phụ tá của huấn luyện viên!! Chẳng lẽ anh ta không sợ chúng tôi tìm không đúng chỗ, không moi anh ta ra được thì sẽ bị chôn sống hoặc buồn chết sao?? Lúc huấn luyện môn xạ kích thì đột nhiên bị đánh một gậy vào lưng hoặc là có người cầm cái loa trích lời của Mao chủ tịch ở bên tai... Tổng huấn luyện viên thường mắng chúng tôi rằng khi thể còn không bằng cô gái mà anh ta xem mắt vào khoảng thời gian trước!! Nói rằng chúng tôi ăn mấy bát cơm là phí của, đáng người ngu cao mã đại* còn không hung hãn bằng một cô gái trong thành phố!! Thật không biết cô gái anh ta đi xem mắt là nữ siêu nhân hay Mẫu Dạ Xoa nữa!!... Buồn bức nhất là tổng huấn luyện viên thường gọi chúng tôi là ‘Quả Táo’!! Quả Táo nát, Quả Táo xanh, Quả Táo chín, Quả Táo thối... Có trời mới biết anh ta kiểm đầu ra vốn từ ngữ phong phú như vậy!! Mỗi lần anh ta gọi như thế tôi đều rối rắm nghĩ đến ‘Thợ săn’!! Quá biến thái, không biết anh ta nghĩ những từ đó như nào nhỉ?...”

*Ngu cao mã đại: Cao lớn

Đọc đến đây, Lâm Lung hơi ngạc nhiên, tổng huấn luyện viên mặt đen thích gọi người khác là Quả Táo?? Hơn nữa có thân thích với “Tiểu Long Nữ”, nói như vậy, nếu không phải họ Long thì chính là họ Dương?? Cảm giác này rất quen thuộc!! Cô vội vàng lấy điện thoại di động tìm quyển sổ có ghi thông tin địa chỉ của “Long Tuyền”, lại nhìn địa chỉ người gửi...

“Mẹ nó!! Tổng huấn luyện viên của bọn họ là anh chàng thiếu tá mình đã xem mắt lần trước!!” Lâm Lung vô cùng kinh ngạc, lúc trước Trác Nhất từng úp úp mở mở nói muốn đi đến nơi cực kỳ tuyệt vời. Không ngờ Long Tuyền lại là tổng huấn luyện viên của đơn vị bộ đội “cực kỳ tuyệt vời” ấy. Lúc trước cô vì trình độ học vấn và bằng tốt nghiệp đã cảm thấy anh rất trâu bò, nhưng không ngờ ngay cả thiên tài “Tiểu Nhất” cũng sẽ vừa mắng vừa nói ngưỡng mộ anh!! Vậy phải có bao nhiêu lợi hại?!!

Oa, không ngờ đi xem mắt sẽ gặp được một người phải nhìn lên để ngưỡng mộ!!

Nhưng là, không ngờ anh chàng này lại lấy đối tượng xem mắt để so sánh với lính thụ huấn!! Thật quá đáng, sao có thể so sánh những anh lính đen xì với một cô gái chứ? Hơn nữa, đối tượng xem mắt vào khoảng thời gian trước của anh ta... Lâm Lung nhìn trời suy nghĩ một lát, người có thể dùng từ “hung hãn” để hình dung hình như chỉ có mình cô thì phải?? Những cô gái bình thường sẽ không đánh tên háo sắc trên xe buýt như cô.

Nháy mắt cô liền nghĩ đến Trác Nhất nói là nữ siêu nhân hoặc Mẫu Dạ Xoa, một nỗi tức giận nho nhỏ dâng trào trong lòng. Phi báng!! Rõ ràng chính là phi báng hình tượng của cô!!!

Lâm Lung nhìn qua hộp giấy trong góc nhà đang đợi gửi qua bưu điện, trong đó là một cây tiêu inox không gỉ, còn có một bức thư được viết bằng giấy bình thường...

Nếu anh ta đã là một anh hùng được ngưỡng mộ, vậy thì phải bọc quà tặng đẹp hơn, long trọng hơn. Về phần thư, nghe nói trong bộ đội hề có cô gái gửi thư đến thì mọi người sẽ cùng hưởng, vậy thì – đổi thành giấy viết thư có tâm nước hoa!! Viết dài thêm một chút, thuận tiện nhờ anh ‘chăm sóc’ bạn học Tiểu Nhất thật tốt.

Hừ, dám nói xấu tôi, để xem tôi xử lý các người như nào!! Lâm Lung sờ cằm cười gian mấy tiếng, vô cùng mong đợi gương mặt nhăn nhó của Long thiếu và Tiểu Nhất.

Bữa trưa Lâm Lung tự mình xuống bếp nhanh chóng làm mấy món ăn sở trường mời bạn học, được ba người bạn tốt khen ngợi. Mọi người nhất trí cho rằng, ngoại trừ việc cô không thích dọn dẹp nhà cửa thì tất cả những điều kiện cần có của một người mẹ hiền vợ đảm cô đều có đủ, về sau cô cần chú ý đến khuyết điểm này nhiều hơn.

“Mình tìm một ông chồng thích dọn dẹp nhà cửa không phải là được rồi sao!” Lâm Lung không để ý trả lời.

“Lại thêm điều kiện à? Lúc còn học trung học cậu nói muốn tìm một người học khoa học tự nhiên để có thể dạy cậu toán lý hoá; đại học nói đối phương phải biết dùng máy vi tính để còn giúp cậu sửa; lúc mới làm việc thì nói phải tìm một người giỏi ngoại ngữ mới có thể đưa cậu ra nước ngoài du lịch; hiện tại lại thêm một điều kiện phải biết dọn dẹp.” Viên Viên vui vẻ cười nói: “Mình nói này bạn học Lung Lung, cậu đang tìm chồng hay tìm một quán gia vụn năng kiêm bảo mẫu vậy?”

Lâm Lung liếc mắt, nói: “Chồng chính là để sử dụng mà!! Không thực dụng vậy mình lấy anh ta làm gì? Còn không bằng mình sống độc thân.”

Quyên Từ cười chen vào nói: “Vậy chúng ta cứ mỗi một mong chờ xem cậu có thể tìm được một ông chồng ‘thực dụng’ toàn tài hay không.”

“Mình sẽ nỗ lực hướng tới mục tiêu!” Lâm Lung nắm tay cắn răng nói. Thật ra thì trong lòng cô biết rõ, việc tìm chồng không giống như học tập và làm việc chỉ cần nỗ lực sẽ có kết quả. Tình yêu và hôn nhân phải dựa vào duyên phận, những việc này nếu nói điều kiện chẳng qua là nói chơi mà thôi.

Buổi chiều, Lâm Lung sắp xếp lại một xấp giấy nói về du lịch rồi ném cho ba người bạn. Đây là kế hoạch du lịch cô viết, để cho các cô ấy nghiên cứu xem có muốn đi với cô hay không. Cùng lúc đó, cô lấy một tờ giấy bọc màu tím và một tờ giấy viết thư màu hồng từ trong thư phòng ra bắt đầu viết.

“Không phải chứ?? Lung Lung, kế hoạch du lịch của cậu là vào ngày một tháng Giêng?” Mọi người kinh ngạc nhìn kế hoạch du lịch của cô: “Nhà cậu không họp mặt à?”

“Có! Mình định ăn cơm đoàn viên xong thì ngày tiếp theo sẽ bắt đầu xuất phát, dù sao thì mùa xuân hàng năm cũng chỉ ở nhà xem tivi, không vui chút nào.” Lâm Lung vừa viết thư, vừa trả lời: “Dân tộc Lật Túc* chỉ có tục tắm ao vào ba ngày đầu của tháng Giêng mà thôi, mình đã muốn đến đó chơi từ lâu rồi, cuối cùng thì năm nay cũng thuyết phục được ba mẹ mình đồng ý.”

*Dân tộc Lật Túc: Người Lisu hay Người Lật Túc là một dân tộc thuộc Nhóm ngôn ngữ Tạng-Miến, dân tộc này cư trú tại các khu vực đồi núi của Myanma, Tây nam Trung Quốc, Thái Lan và bang Arunachal Pradesh của Ấn Độ.

“Mình không đi được, trong nhà có nhiều họ hàng, mừng một phải chúc Tết...” Quyên Tử và Tiểu Bình đều lắc đầu, sau nói với Viên Viên: “Cậu có thể suy nghĩ xem.”

“Ừ. Không cần suy nghĩ, có thể đi. Qua mùa xuân chợ Hà Hoa mới bắt đầu buôn bán, mình rảnh.” Viên Viên gật đầu một cái. Sau khi cô tốt nghiệp đại học thì làm nghề buôn vải, là bà chủ nhỏ “có xe có phòng cha mẹ đã mất”, là đối tượng hẹn hò tốt nhất. Cha mẹ cô vốn đã ly hôn, sau đó thì qua đời. Hiện tại cũng chỉ còn cha dưỡng mẹ kế và vài người thân thích không tính là rất thân mật. Không có người yêu chưa lập gia đình, vì vậy năm hết tết đến cũng không sao cả. Dù sao Tết năm nào cũng khó chịu trong lòng, nếu ra cửa chơi thì sẽ thoải mái hơn.

Sau khi nghe xong, Lâm Lung đang nằm sấp trên bàn múa bút thành văn không quay đầu lại cao giọng nói: “Được, mình tin ở cậu!! Những ngày đó sẽ họp thành đội với khách du lịch, mình sẽ báo tên cậu.”

Đầu tháng 11, có lẽ mùa mưa trong núi rừng đã qua, sau giữa trưa ánh mặt trời rất dễ chịu. Khó có được một ngày nghỉ có thời tiết tốt, không ít thành viên “Ám Dạ Kiếm” tụ trên sân bóng âm ỉ đuổi theo một quả bóng.

Bốn người từ 53 đến 56 nằm trên bụi cỏ trong sân bóng phơi nắng. Ở trong phòng tối 10 tiếng mới được thả, Chu Phóng cảm thấy mình như bị bóng tối vô biên và vô cùng yên tĩnh làm nghẹn đến điên. Mặc dù rất không muốn gặp huấn luyện viên chưa bao giờ cho đội viên “Ám Dạ Kiếm” sắc mặt tốt, thể nhưng nằm ở sân bóng nghe bọn họ tranh đấu gay gắt quyết liệt, trong lòng lại cảm thấy vô cùng thoải mái.

“Nghe nói số 4 và Trình Đương cũng bị đào thải?” Ân Hoa Thanh phờ phạc nghiêm mặt chứng thực với đồng đội mình. Anh là được mang ra khỏi phòng tối nên không biết được tình hình huấn luyện viên đào thải binh lính.

“Ừm, Trình Đương đi vào không bao lâu đã đi ra rồi, cậu ấy có chứng sợ hãi với không gian kín. Số 4 cũng chỉ chịu được gần 3 tiếng đã hít thở không thông bất tỉnh, nghiêm trọng hơn so với anh.” Trác Nhất ngậm một cọng cỏ trong miệng, áp úng nói không rõ. Lúc trước cậu đã cảm thấy số 4 cũng sắp đến giai đoạn cuối rồi, vốn tư cách quân sự cái gì cũng không kém, l-q-đ nhưng những lúc huấn luyện sẽ càng ngày càng khản trương, sợ làm sai sẽ bị loại bỏ, nhưng càng sợ càng dễ phạm sai lầm!! Hơn nữa bị giam trong phòng tối chính là để khảo hạch tâm lý, không qua được cửa cũng là điều bình thường.

“Thật tiếc cho Trình Đương, thật ra cậu ta rất lợi hại.” Chu Phong thở dài một tiếng, mặc dù trong lúc huấn luyện vì không cùng phòng ngủ với Trình Đương nên không trao đổi được nhiều, l-q-đ nhưng anh ta vẫn là người bạn mà anh quen thuộc nhất và tin tưởng nhất từ khi nhập ngũ đến nay.

“Trác Nhất, tôi hỏi cậu một vấn đề.” Lôi Đào hiền lành không nhịn được lên tiếng: “Tại sao cậu có thể vượt qua kiểm tra một cách thoải mái như vậy? Nghe nói cuối cùng chỉ có mình cậu không bị phụ đạo tâm lý.”

“À, vào đó thì tôi ngủ thiếp đi, căn phòng kia rất yên tĩnh lại không có ánh sáng chói mắt, nghỉ ngơi rất thoải mái... Đáng tiếc là ván giường hơi cứng.” Trác Nhất thành thật trả lời.

“TMD!!” Chu Phong buồn bực lật người xoa tóc Trác Nhất: “Tôi nói này 53, đầu cậu được cấu tạo từ cái gì vậy?! Có thể dùng hạng mục nào cũng hoàn thành nhẹ nhõm như vậy được không? Quả thực sinh ra là để đả kích những con người bình thường như chúng tôi mà!!”

“Nào có dễ dàng?!” Trác Nhất kháng nghị nói: “Gần đây tôi cũng bị áp lực rất lớn, bây giờ chỉ còn lại hơn 10 người, hạng mục huấn luyện cũng ngày càng khó khăn, lần đào mộ đó người sợ nhất không phải là tôi sao?”

“Lần này rất dễ dàng!” Ba người khác rất khó chịu trăm miệng một lời gào về phía cậu ta.

Trác Nhất hơi xấu hổ gãi gãi đầu, cười nhẹ nói: “Cái này... Trước kia có người bạn dạy cho tôi bí quyết. Tôi không biết có loại hạng mục này, nếu không cũng nói cho mọi người biết.”

“Bây giờ nói đi! Lần này là 10 tiếng, nếu có lần sau thì nhất định là 24 tiếng, phương pháp tốt thì nên chia sẻ, tôi không muốn mình bị điên.” Ân Hoa Thanh vẫn còn sợ hãi vỗ vai Trác Nhất.

“Thật ra thì chính là anh phải khống chế ý tưởng của chính mình, đừng suy nghĩ ‘tối quá, thật yên tĩnh, thật đáng sợ, tôi sẽ bị giam trong bao lâu?!’ Đây chính là ‘ám hiệu’ của Tâm Lý học, anh tự nói với mình tin tức trái ngược lại với sự thật, nhưng như thế thì trong lòng sẽ có sự tồn tại của nó, sau đó

bóng ma càng ngày càng nhiều, lo âu và sợ hãi sẽ nhào đến đè chết anh!!” I-q;đ Trác Nhất bắt đầu truyền thụ kinh nghiệm cho đồng đội: “Biện pháp tốt nhất chính là không nghĩ đến những điều trái ngược như thế nữa, nghĩ đến chuyện khác đi. Ví dụ như một đoạn tình yêu đẹp đẽ, suy nghĩ kỹ về chuyện mỗi lần anh gặp cô gái kia sẽ mặc cái gì, ăn cái gì, nói cái gì để giết thời gian. Cũng có thể nghĩ những thứ có ý nghĩa hơn hoặc nghĩ đến những thứ không có cách giải. 1913đ Lúc trước tôi nghĩ đến tương lai của mình, mục tiêu cuộc sống là gì, tôi đến nơi này thụ huấn đến tốt cùng có ý nghĩa gì, có giá trị như nào... Sau đó vì vấn đề này quá khô khan nên không cẩn thận tôi đã ngủ thiếp đi.” Dứt lời cậu ta ngượng ngùng cười ha ha.

Ân Hoa Thanh không còn gì để nói nhìn cậu ta một cái, bắt đầu đi tổng kết: “Nói cách khác thì ý nghĩ càng đơn giản thì càng dễ vượt qua, càng lo nghĩ thành tích thụ huấn càng lo âu.”

“Phương pháp này nói thì dễ làm mới khó!! Nhưng cũng có chỗ dừng.” Chu Phong đồng ý gật đầu một cái, lại hỏi: “Bạn của cậu chịu phạt loại huấn luyện này?”

“Không phải, chỉ là một người bình thường mà thôi. Tôi có một người chị kết nghĩa, chị ấy thích xem sách tâm lý học, có lúc nói chuyện không đầu thính thoảng lại nói ra những điều hữu ích.” Trác Nhất nói với ba người kia, có một khoảng thời gian rất dài cậu không có nhân duyên* tốt, không có bạn bè, cha mẹ lại rất bận, trong nhà thì không có ai, đặc biệt là đến ban đêm thường cảm thấy rất cô đơn rất buồn, một mình ở trong một ngôi nhà rộng mấy trăm mét vuông hạn không thể mở hết đèn và TV lên, có ánh sáng có âm thanh mới cảm thấy không vắng vẻ không khó chịu.

*Nhân duyên này là nhân duyên với mọi người trong cuộc sống, chứ không phải nhân duyên tình yêu nhé ạ ^^

Sau này quen được người chị này trên mạng, chị ấy phê bình nói như vậy quá lãng phí điện, I/q.đ là một cậu con trai không được nhất gan như vậy nên đã nói cho cậu phương pháp vượt qua cảm giác lo âu sợ hãi này, ví dụ như liếc mạng học tập, nằm trên giường xem sách ngoại ngữ...

“Hoá ra thiên tài cậu cái gì cũng hiểu là do cảm giác cô đơn tạo thành!!”

“Tháng trước nói viết thư cho chị, chính là người này? Xem ra chị nuôi của cậu cũng không phải người bình thường, ngay cả thiên tài nhỏ cũng có thể dạy bảo!” Mọi người nhìn nhau cười một tiếng, trêu ghẹo cậu ta.

Mặc dù rất hiểu kỳ tại sao Trác Nhất tốt như vậy mà không có nhân duyên tốt, nhưng không ai nín lấy vấn đề này, rồi rít nói đùa xoá bỏ nó đi.

Trác Nhất vùng vẫy đẩy 3 cái móng vuốt trên đầu mình xuống, phản bác: “Đừng luôn nói tôi là thiên tài, tôi không phải! Chị nuôi tôi nói trừ những người như Davinci cái gì cũng biết mới có thể thật sự trở thành thiên tài truyền kỳ, còn lại nếu nói ‘thiên tài’ thì chỉ là am hiểu một phương diện nào đó hơn người khác mà thôi, hoàn toàn giống người bình thường. I-qđ Mỗi người đều có thứ mình am hiểu và không am hiểu, chỉ là có người cố gắng biến những thứ mình am hiểu thành sâu hơn mà thôi. Có người lại không biết mình am hiểu cái gì, hoặc tìm được rồi lại từ bỏ cho nên mới tâm thường tùy theo tự nhiên không có chí tiến thủ.”

“Này, chúng ta thử đoán xem anh ta am hiểu cái gì nhất?” Ân Hoa Thanh liếc mắt về phía thiếu tá Long Tuyền đang dựa vào dưới tàng cây cách đó không xa, anh đang ngồi đó thổi một cây tiêu bằng vỏ đạn.

Chu Phong bắt đầu xoè ngón tay ra đếm: “Chúng ta đã thấy anh ta đánh lộn, vượt chướng ngại vật, xạ kích, ngoại ngữ, toán học, vật lý, điều khiển tự động, chiến lược... Ừm, còn có thổi tiêu. Thật trâu bò!!”

“Còn có thơ Đường.” Lôi Đào bổ sung thêm, sau khi bắt đầu lớp học văn hoá anh liền nhận ra chữ viết của Long Tuyền, chính là tờ giấy chọn huấn có câu “do bão tỳ bà bán giá diên”.

“Thật ra thì chúng ta nên đếm xem anh ta không biết cái gì.” Chu Phong búng tay một cái, nói: “Tôi đoán chắc chắn anh ta không biết nấu ăn. Những người ở trong trường quân đội và quân doanh hoàn toàn không biết nấu ăn.”

Trác Nhất nở nụ cười như tên trộm, há hê nói: “Đánh cược đi, tôi biết một chuyện anh ta không thể làm!”

“Đánh bạc là hành động không có đạo đức trái với pháp luật, thân là quân giải phóng của nhân dân Trung Hoa không nên làm loại chuyện này.” Ân Hoa Thanh bác bỏ đề nghị của cậu ta, đề cậu ta nói ra đáp án. Anh nghĩ thầm: tên nhóc này tuổi không lớn nhưng đầu óc rất linh động, không thể bị mắc lừa.

“Mang thai sinh con!!” Trác Nhất vừa nói vừa dùng tay tạo thành một cái bụng to trên người mình: “Chắc chắn anh ta sẽ không...”

Vừa rồi phát hiện có người nghiêng mắt nhìn trộm mình nên Long Tuyền đã sớm kéo vành mũ xuống, anh liếc mắt nhìn chằm chằm bốn người này nói chuyện nên tất nhiên thấy được rõ ràng mỗi một câu mà Trác Nhất nói với Ân Hoa Thanh, anh thầm mắng một tiếng: “Con bà nó, con thỏ nhỏ chết tiệt kia!!”

Mặc dù về mặt tình cảm thì anh rất muốn đi tới bới móc mắng chết mấy tên lính dám nói xấu sau lưng cấp trên, nhưng về mặt lý trí lại biết mình không thể công tư bất phân, bọn họ chỉ là nói chuyện cười đùa mà thôi. Thôi, tha cho cậu ta một lần đi, đại nhân không chấp tiểu nhân.

Long Tuyền lại tiếp tục thổi tiêu, thổi một bài mà ai cũng biết, cũng quen thuộc: “Đưa con của rồng*”.

*Bài hát này được ca sĩ Lý Kiến Phúc trình bày.

Nghe âm thanh loáng thoáng phiêu đảng bên tai, bốn người không tự chủ ngâm nga: “...Ngày xưa phương Đông có một con rồng, tên nó là Trung Hoa. Phương Đông cổ xưa có một nhóm người, bọn họ đều là truyền nhân của rồng... Bốn bề thọ địch nương kiêu. Bao nhiêu năm tiếng pháo vẫn ầm ầm, bao nhiêu năm là bao nhiêu năm, cự long cự long người phải che diêm yểu, vĩnh viễn vĩnh viễn che diêm yểu...”

Ấn Hoa Thanh bỗng nhìn Trác Nhất cười một tiếng: “Vừa rồi cậu nói khi bị nhốt trong phòng tối đã suy nghĩ ‘đến nơi này thụ huấn có ý nghĩa như nào, thể hiện giá trị gì’. Thật ra thì trước khi viết đơn xin chọn huấn tôi cũng đã nghĩ đến vấn đề này. Giống như bài hát này vậy, hy vọng cự long che đầy điểm yếu, mục đích của tôi cũng chính là muốn trợ giúp cự long che giấu điểm yếu tốt hơn. Tôi hy vọng có thể kết hợp giữa thực chiến và kỹ thuật, tăng năng lực kỹ thuật để phụ trợ thực chiến tốt hơn – đây chính là mục đích và ý nghĩa tôi đến ‘Ám Dạ Kiếm’. Tôi hy vọng mình được ở lại, sau đó vào một tương lai không xa có thể thể hiện giá trị của bản thân mình, muốn cho đời sau của chúng ta không còn cảnh bốn bề thọ địch.”

Trác Nhất cảm thấy hơi xấu hổ trả lời: “Thời kỳ tôi còn u mê hồ đồ, còn chưa hiểu rõ, nhưng cũng sẽ nghiêm túc nghĩ, chị nuôi cũng nói muốn tôi thừa dịp còn trẻ mà suy nghĩ thật kỹ, sau đó kiên định thực hiện lý tưởng của mình. Đừng để hơn mười, hai mươi năm sau mới nhận thấy bản thân mình đi sai đường. Chị ấy nói vừa mới bắt đầu đã tìm đúng đường thì mới có thể nhanh chóng hơn, thuận lợi hơn đạt được mục đích. Vì nhân và người thường khác nhau tại chỗ đó, có người nhìn bản đồ là có thể tìm được đường tắt đi đến mục tiêu, có người thì không có mục tiêu cứ mò mẫm tiến bước, thường sẽ chạm phải ngã ba trên đường.”

“Chị cậu làm gì?” Chu Phong không nhịn được hỏi.

“Có lẽ là viết sách.” Trác Nhất trả lời đơn giản.

Chu Phong và Lôi Đào liếc mắt nhìn nhau, sau đó thì thảo luận: “Quả nhiên người làm công tác văn hoá sẽ có suy nghĩ sâu xa. Chúng tôi cũng không có lý tưởng và mục tiêu gì cao xa.” Nhà Lôi Đào nghèo, trình độ văn hoá cũng giống vậy, giữa việc làm lính và bảo vệ thì anh chọn làm lính, sau này vẫn tiếp tục như thế. Chu Phong thì có mục đích, anh ta không muốn làm nông dân hoặc công nhân mà muốn làm một người lính tốt, làm một anh lính giỏi nhất, sau đó dựa vào thực lực và từ từ tiến hành giao tiếp để được lên chức. Anh ta rất có thiên phú về xạ kích, việc này là không thể nghi ngờ.

“Vậy thì suy nghĩ thật kỹ đi. Thật tốt, cho dù là cùng một sự việc thì người có tín ngưỡng sẽ càng nhiệt tình.” Ấn Hoa Thanh nghiêm túc nói với ba người kia: “Quê tôi ở Bình Hồ tỉnh Chiết Giang*, sát đó là vùng sông nước Giang Nam Thượng Hải**, từ nhỏ tôi đã được nghe bà nội kể kinh nghiệm chạy nạn của bà trong thời kỳ kháng chiến. Trong đêm tối, người không biết bơi thì ngồi trên một chiếc thuyền cá nhỏ, trên bầu trời là máy bay của Nhật Bản đang oanh tạc, bên tai là tiếng khóc thút thít và tiếng kêu thảm thiết của người khác, bà sợ đến mức muốn khóc cũng không khóc được, trên mặt sông là vô số chân tay đứt rời, nửa cái đầu của người ngồi thuyền bên cạnh rơi xuống dưới chóp mũi, sau khi trời sáng nhìn lại mới thấy nước sông bị máu tươi nhuộm đỏ... Chạy nạn cứu tử nhất sinh, không, nói chính xác thì là bách tử nhất sinh cũng không đủ để hình dung.”

* Bình Hồ là một thị xã thuộc địa cấp thị Gia Hưng, tỉnh Chiết Giang, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Thị xã Bình Hồ có diện tích 536 kilômét vuông, dân số năm 2002 là 480.000 người. Mã số bưu chính là 314200, mã vùng điện thoại là 0573

** Vùng đất Giang Nam thường được xác định là bao gồm thành phố Thượng Hải, phía nam của tỉnh Giang Tô và tỉnh An Huy, phía bắc của tỉnh Giang Tây và tỉnh Chiết Giang. Khu vực quanh hồ Động Đình và một số khu vực của tỉnh Phúc Kiến đôi khi cũng được tính là thuộc vùng Giang Nam. Các thành phố quan trọng nhất của Giang Nam là Thượng Hải, Nam Kinh, Ninh Ba, Hàng Châu, Tô Châu, Vô Tích, Thường Châu và Thiệu Hưng.

Ấn Hoa Thanh dừng một chút, sau đó nói như chém đinh chặt sắt với đồng bạn: “Khi thi đại học tôi điền toàn bộ nguyện vọng đều là trường quân đội, cái mà tôi muốn chính là không để lửa đạn kẻ địch rơi xuống đầu người Trung Quốc!! Tôi làm lính chính vì điều này.”

Long Tuyền đọc khẩu ngữ của Ấn Hoa Thanh, nhất thời mất hồn, bài hát đang thổi bỗng thành bài “Trên sông Tùng Hoa”: “... Nhà của tôi ở Đông Bắc có sông Tùng Hoa, nơi đó có đồng bào của tôi, còn có cha mẹ già yếu. Ngày 19 tháng 8 năm 918, từ đó là thời gian bi thảm... Năm nào tháng nào mới có thể trở lại quê hương đáng yêu của mình?... Cha mẹ, cha mẹ à!! Lúc nào thì mới có thể đoàn tụ?”

Quê hương của anh ở vùng Đông Bắc, là sau năm 918 chạy nạn tới nội địa, tổ tiên đến đó vào thời kỳ chiến tranh, đại khái cũng không khác lắm với gia đình Ấn Hoa Thanh, khác nhau là đường bộ và đường thủy mà thôi. Với Long Tuyền mà nói thì năm 918 không chỉ là nỗi si nhục của đất nước, mà còn là sự khởi đầu của quá trình tan cửa nát nhà của ông cha, là một thời gian anh không trải qua nhưng sẽ khắc vào trí nhớ cả đời.

“Thiếu gia, ơ, cậu đã làm xong cây tiêu này rồi à?” Tiểu Lực Dương từ bên kia đi tới lôi kéo thần trí anh trở về: “Đúng lúc, bọc đồ của cô gái kia cũng gửi tiêu đến cho cậu!” Nói xong anh ta liền kín đáo đưa vật trong tay cho Long Tuyền.

Đó là hai cái hộp đi chung với nhau, một dài nhỏ một rộng mỏng, hai chiếc hộp đều được bọc trong giấy gói màu tím có hoa văn rất lịch sự tao nhã, vừa nhìn là biết ngay do con gái gửi tới! Vì vậy Tiểu Lực Dương cứ như vậy ác ý cầm trong tay rêu rao đi qua hơn một nửa căn cứ “Ám Dạ Kiếm”, lập tức sau lưng có một đại đội đánh hơi được mùi mập mờ bắt quái theo đuôi.

“Lại nói rất kỳ quái, còn có một phong thư gửi cho huấn luyện viên, không ngờ là cùng người gửi với gói đồ này!” Tiểu Lực Dương bổ sung thêm một câu nhưng không đưa bức thư kia cho Long Tuyền, chỉ thúc giục anh nhanh chóng mở gói đồ ra.

“Mau mau mở ra xem!” Mọi người vây thành một vòng kích động hết lớn, khó có được một lần thưởng thức bức thư cá nhân của Long thiếu, hơn nữa còn là cách thời gian anh ta xem mặt hai tháng. Có □, tuyệt đối có □!

Nhìn về mặt “anh không mở thì để tôi công hiến sức lực” của mọi người, Long Tuyền không thể làm gì khác hơn là bắt đầu đi mở cái hộp lớn gần bằng tờ giấy A4 ra, cái hộp kia nhất định là tiêu, có thể mở sau.

Trong hộp là một bức thư, một chiếc CD và sáu tờ giấy đầy màu sắc. Sáu tờ giấy là sáu bức kí họa được dùng bút Mark và màu nước vẽ lên mang theo cảm giác thời trang mà khoa trương của nghệ thuật, tất cả đều là Long Tuyền.

Bức đầu tiên là sườn mặt anh đứng ngoài cửa hàng sách; bức thứ hai là anh đang thong dong đi qua vạch ngang giành cho người đi bộ; bức thứ ba là hình ảnh anh đang gọi điện thoại dưới bóng cây trong quán trà; bức thứ tư... rất ngẫu, lúc này anh đang xách cổ áo tên háo sắc trên xe buýt; bức thứ

năm anh vô cùng đẹp trai đẩy cánh cửa phòng thử đồ ra; bức thư sáu anh mặc cổ trang thời Tống đứng ở vách đá bên bờ biển thổi tiêu, tóc dài phiêu dật, làn áo bay múa, khí độ bất phàm!!

Mọi người nhìn bức vẽ cuối cùng đều trầm mặc, sau hồi lâu mới có người nói: “Đây là anh?! Đúng là con mẹ nó đủ ‘thiếu gia’!”

“Mỹ hoá, tuyệt đối là mỹ hoá!! Cậu nào có đẹp trai như vậy!!” Hoà Thượng khinh thường nói.

“Cô gái cậu xem mắt không phải là Godzilla vạm vỡ sao?! Sao lại biết vẽ tranh?” Có người nghi ngờ hỏi.

“Ai là Godzilla?? Tôi nói lúc nào?” Long Tuyền cũng rất khó hiểu.

Tiểu Lực Dương nhìn bề mặt đĩa CD một lát, trên đó có viết tên của bài hát “Thương hải nhất thanh tiêu”, lại vội vàng thúc dục: “Nhanh đọc thư cho mọi người nghe, xong còn trở về xem đĩa CD!! Đây là thủ khúc hợp tấu cảm tiêu à?”

Chờ đến khi bóc lá thư, lấy thư bên trong ra, đầu Long Tuyền bị chấn động “bùm” một tiếng – là giấy viết thư màu hồng. Bốn góc tờ giấy còn in hình hoa đào, vừa mở ra đã ngửi thấy mùi hoa hồng nhàn nhạt!! Các chiến sĩ xung quanh cũng bắt đầu huyết khí ào lên, nếu không phải vì Long thiếu gia thật sự quá đen thì nhất định mọi người sẽ càng kinh ngạc khi thấy bộ dáng mặt đồ tới mang tai của anh.

Có hai bức thư, bức thứ nhất viết cách dùng tiêu inox này, khi buồn chán có thể làm nhạc khí để thổi; gặp phải người xấu có thể làm gây gộc vũ khí; leo núi mệt mỏi có thể làm gây chống; gặp phải núi đá còn có thể đập những tảng đá nhỏ ra... Sau đó là những câu nói bình thường. Nếu đọc toàn bộ thì không có vấn đề gì, nhưng nếu đọc từng câu lên thì sẽ có chút mờ mờ không rõ.

Tiểu Lực Dương ghé vào một bên bắt đầu bắt quái truyền lời: “Nhiều ngày không thấy... Gần đây khoẻ không?... Từ nhỏ tôi đã sùng bái quân nhân... Quần áo tôi chọn giúp anh có thích không?... Tưởng tượng bộ dạng anh thổi tiêu nhất định rất đẹp trai...”

Trong tiếng ồn ào của chiến hữu, Long Tuyền dần cảm thấy có gì đó không ổn. Những lời này bình thường Lâm Lung sẽ không nói, hai bức email trước cô cũng vô cùng chú ý, giọng điệu chỉ là những người bạn bình thường không có cảm giác mập mờ. Long thiếu hiểu suy nghĩ của cô, đối tượng hẹn hò không phù hợp thì sẽ không dây dưa quá nhiều hoặc khiến cho người ta có hy vọng không cần thiết.

Nhưng bức thư lần này thì rất kỳ quái... Long Tuyền nhớ em họ của Lâm Lung cũng làm lính, vậy khẳng định là cô biết được nếp sống bộ đội có thư tình cùng hương, vì vậy mà cô có ý chơi chữ viết như vậy? Dùng con mắt mập mờ đọc thư thì sẽ nhìn thấy điều mập mờ, nhưng lại không để lại “nhược điểm” thật sự.

Chờ đến khi thấy được bức thư thứ hai thì Long Tuyền mới hiểu dụng ý của Lâm Lung, thiếu chút nữa anh giận sôi lên!

Bạn học Lâm Lung dùng giọng điệu ân cần hỏi thăm, bày tỏ mình rất là lo lắng cho em trai kết nghĩa “Trác Nhất” của mình. Cô nói nhìn thấy địa chỉ của hai người giống nhau mới biết được em trai đang thụ huấn ở chỗ Long Tuyền.

Cô nói thấy Trác Nhất gửi thư, toàn bộ bức thư chỉ nói vô cùng ngưỡng mộ và dùng giọng điệu mến mộ miêu tả tổng huấn luyện viên của mình, nói sức chịu đựng của anh tốt như nào, văn võ song toàn như nào, anh tuấn đẹp trai cỡ nào, quan trọng nhất là nhiệt tình chăm sóc, ân cần quan tâm như nào.

Sau đó Lâm Lung vô cùng uyển chuyển, vô cùng kín đáo nói em trai cô tuổi còn nhỏ, mới vừa trưởng thành mà thôi, đến tận bây giờ vẫn chưa có kinh nghiệm yêu đương. Cô lo lắng Trác Nhất ở nơi này vào thời kỳ trưởng thành nhạy cảm sẽ không phân biệt được ái mộ và ngưỡng mộ; sợ cậu ấy vì huấn luyện viên vô cùng ưu tú mà khiến tình cảm đơn thuần chỉ là ngưỡng mộ dần biến chất, trở thành cái dạng muốn làm bạn cả đời và cái loại khát vọng... gì kia; hoặc là sau này sẽ không tự giác mà so sánh đối phương với người ưu tú là anh; sợ cậu đang trong thời kỳ trưởng thành, nhu cầu sinh lý dồi dào bị đè nén mà sinh ra những hành động buông thả...

Tiểu Lực Dương hít vào một hơi, lắp bắp nói: “Cô ấy lo lắng... xuất hiện... quan hệ nam nam không đúng đắn?!” Tiếng nói vừa dứt, mọi người ríu rít tìm lý do, ghen cười chạy trốn.

Một bức thư dào dạt mệnh mông khiến Long Tuyền thiếu chút nữa học máu bò mình, nghĩ thầm: lão tử quan tâm dịu dàng chăm sóc với tên tiểu quỷ này lúc nào?!

Đoạn thư cuối cùng Lâm Lung còn dặn đi dặn lại, kính nhờ anh, hy vọng anh giúp một tay chăm sóc em trai cô thật tốt. Cái từ “chăm sóc thật tốt” viết rất đậm. Long Tuyền bỗng hiểu ra, đây mới là trọng điểm của bức thư này!!

“Lá thư Trác Nhất gửi đi có kiểm tra không?” Long Tuyền nín đầu sỏ Tiểu Lực Dương không để anh chạy đi.

“Kiểm tra rồi, rất bình thường!!” Tiểu Lực Dương vô lực trả lời: “Nói rằng huấn luyện rất vất vả, cậu rất hung ác. À, còn suy đoán đối tượng hẹn hò của anh liệu có phải là Mẫu Dạ Xoa hay không.”

“Tôi nói dung mạo cô ấy rất đáng sợ lúc nào? Tại sao các cậu ai cũng đoán như vậy?” Long Tuyền hết ý kiến, vô cùng nhức đầu giờ bức thư lên nói: “Xem đi, rất tốt, cô nương người ta báo thù! Tôi không có gì với cô ấy mà lại bị đùa cợt!! Còn bị em trai cô ấy mến mộ... Mẹ, lão tử tuyệt đối sẽ trở thành chuyện hài buồn cười nhất trong những năm gần đây!!”

Tiểu Lực Dương nín cười hỏi: “Rốt cuộc thì cô ấy là người như nào?”

“Tự cậu nhìn đi!” Long Tuyền lấy lá thư trong tay Tiểu Lực Dương muốn đưa cho Trác Nhất, sau đó ném chiếc đĩa CD vào trong ngực anh ta: 1,q,đ

“Nhớ giải thích giúp tôi!” Anh không muốn đứng ở đầu sóng ngọn gió lại bị dội ngược!!

“Thiếu gia, anh phải biết trên đời này có một câu nói là – càng tỏ càng đen!” Tiểu Lực Dương gào xong vội vàng trốn đi xa để lại mình Long Tuyền đứng bên cây cần rặng nghiêng lợi gào to một tiếng:

“53!! Tới đây!!” Anh nghĩ thầm, lão tử đã không dễ chịu thì cậu cũng đừng mong tốt hơn, “chăm sóc thật tốt” đúng không!! Đúng thật nên “chăm sóc thật tốt”!!

Trác Nhất chạy chậm đến trước mặt Long Tuyền, kinh ngạc khi thấy gương mặt đối phương lộ vẻ hung ác mắt mang sát khí nhìn mình chăm chăm!! Cậu tự suy nghĩ lại, thấy gần đây mình cũng không đắc tội gì với anh ta, không phải vừa rồi còn vô cùng náo nhiệt ư?

Sau đó Long Tuyền mở miệng khiến Trác Nhất vô cùng khó hiểu, anh lạnh lẽo trần thuật sự thật: ԁq'đ “Lâm Lung là chị cậu đúng không? Cô ấy là người bạn mà tôi xem mắt kết giao được, cô ấy viết thư tới ‘hỏi thăm’ tôi, hơn nữa còn nhờ tôi phải ‘chăm sóc cậu thật tốt’!!”

Chỉ hai câu ngắn ngủi mà có hai từ anh nghiêng rặng vào nói, số lượng tin tức được tiết lộ rất nhiều, hơn nữa còn ngụ ý vài điều.

Bạn học Trác Nhất sau vài phút ngây ngẩn mới phản ứng được – Lâm Lung chính là đối tượng hẹn hò hung hãn của vị thiếu tá này? Cậu viết thư cho Tiểu Long Nữ mắng cô là “Mẫu Dạ Xoa”!! Sau đó cô ấy viết thư cho huấn luyện viên nói chuyện này!! Mặc kệ là nói cái gì thì chắc chắn việc hỏi thăm và chăm sóc không phải chỉ có nghĩa đen.

Đám người Ân Hoa Thanh nhìn Trác Nhất bị huấn luyện viên gọi qua, sau đó lại hung hăng ném một lá thư vào trong ngực cậu, 1/4đ không tới hai phút lại phát tay cho cậu rồi đi. Tiếp theo nữa lại thấy Trác Nhất quay người xé bức thư đi, sắc mặt đen như cha mẹ chết quay trở lại.

“Sao rồi?” Lôi Đào ân cần hỏi thăm.

“Sắp chết.” Trác Nhất buồn bã trả lời.

Ân Hoa Thanh nghi ngờ hỏi: “Hả? Có chuyện gì vậy?”

Trác Nhất dùng giọng nói nửa chết nửa sống trả lời: “Huấn luyện viên và chị nuôi quen biết nhau, anh ta nói muốn thay chị ấy ‘chăm sóc’ tôi thật tốt!”

“Đó là chuyện tốt mà!!” Chu Phong cười.

“Đúng, đúng là chuyện tốt nếu như từ ‘chăm sóc thật tốt’ không được nặn ra từ kẽ răng của anh ta, nếu về mặt và lời nói không phải kiểu hận không được lột da huỷ xương tôi.” Trác Nhất đứng ngồi không yên yêu cầu ba người kia về phòng cùng mình rồi sẽ giải thích cặn kẽ chuyện này. Cậu hy vọng có thể tránh khỏi tầm mắt của Long Tuyền càng sớm càng tốt, miễn bị ánh mắt kia giết một lần lại một lần.

Tiếp, cậu ta thở dài nói: “Trong thư chị nuôi cũng rất uyển chuyển rất khách khí, tương đối ‘dịu dàng’ hỏi thăm tôi! Nếu chị ấy có thể dịu dàng thật thì chi có thể là quý!”

“Chị cậu là một người rất hung hãn?” Chu Phong tò mò hỏi.

“Ừ.” Trác Nhất gật đầu: “Tương đối hung hãn. Đáng sợ nhất là bề ngoài của chị ấy không hề cho người khác có cảm giác ‘hung hãn’!”

Đang nói chuyện thì sau lưng Trác Nhất truyền đến tiếng tiêu du dương: “3345|5432|1 123|3.22|...”

Đây là “Khúc giao hưởng số 9” có tên “Niềm vui”, là tác phẩm cuối cùng của Bethoven, lời ca là: “Nữ thần Vui Về thánh khiết mỹ lệ, cả cùng đất rực rỡ ánh sáng...”. Ân Hoa Thanh bất giác nâng mắt nhìn về phía Long Tuyền đang đứng dưới tầng cây. Anh đứng nghiêm trong bóng cây thối cây tiêu kim loại màu bạc, dưới ánh mặt trời chiếu xuống loang lổ, cây tiêu mờ hồ loé lên ánh sáng lạnh.

“Vui vẻ, thật là quá vui vẻ rồi...” Trác Nhất ai oán hô, cả người mất hết sức lực dựa vào đầu vai Chu Phong, khẩn cầu: “Các anh em, nhanh khiêng người sắp bị xử tử là tôi đây đến nhà xác đi!!”

Sau một giờ bần thần, Long Tuyền trở về phòng ngủ, không ngờ các đồng đội của mình vẫn ở trong phòng xem video do Lâm Lung gửi tới!

Trong tiếng người huyền não còn nghe được một câu rõ ràng: “Ồi mẹ nó, ngoái đầu mím cười trăm vẻ đẹp!! Tại sao có thể dịu dàng đáng yêu như vậy chứ!! Long thiếu thật may mắn!”

“Khụ khụ...” Long Tuyền ở một bên già bộ ho khan, nhắc nhở mọi người anh đã trở lại, sau đó bổ sung một câu: “Đây là bạn bè, không phải bạn gái!”

“O, nam chính đã trở lại!”

“Ai tin cậu!! Giải thích chính là che giấu, che giấu chính là có chuyện mờ ám!” Mọi người nhạo báng, sau đó bức tường người tránh ra thành một đường đi, mọi người kéo Long Tuyền vào ngồi xuống trước mặt máy tính.

Đúng lúc này, clip chiếu đến cảnh Lâm Lung hát.

Nhìn lại một lần cảnh tượng giống hệt nhau, Long Tuyền vẫn cảm thấy cô gái trước mắt mình vẫn có phong thái không câu nệ mà phần chần, vô cùng hấp

dẫn bản thân mình.

Thật ra thì Lâm Lung không phải đại mỹ nữ trời sinh có vẻ ngoài xinh đẹp. Nghiêm khắc mà nói thì ngũ quan và vóc người không phải vô cùng xuất sắc, chỉ ở mức khá mà thôi. Nhưng chính phong cách ăn mặc phối hợp với cách nói chuyện, tài hoa và ánh mắt tự tin kia, tính tình ngoài mềm trong cứng đã để lại trong lòng Long Tuyền một ấn tượng sâu đậm, thậm chí sinh lòng ái mộ.

“Chắc chắc, vẻ tranh đẹp, còn có thể đánh đàn, hát cũng dễ nghe, ngoại hình cũng không tệ!” Liệp Báo ở một bên luôn miệng cảm thán, sau đó đột nhiên gào lên một tiếng: “Tiểu Bạch!! Cậu muốn chết đúng không?! Dám nói một cô gái xinh đẹp như vậy thành Dạ Xoa!! Tà thuyết mê hoặc người khác!!”

Trong lúc đó, Tiểu Lực Dương nín lấy cổ áo của Long Tuyền quát hỏi: “Một cô gái tốt như vậy sao cậu có thể nhìn được mà không theo đuổi?”

“Đừng vậy đừng vậy!” Mọi người phụ họa: “Rõ ràng cô gái nhà người ta cũng rất hâm mộ cậu! Tại sao không gắng sức theo đuổi?? Chẳng lẽ cậu thật sự có gì đen tối với số hiệu 53 mà không thể nói ra?!”

Ai có điều đen tối không thể nói ra với cậu ta chứ!!! Long Tuyền hít một hơi tức giận vào trong. Sau khi bị bạn bè ám ã đủ, thật may vào ngày huấn luyện tiếp theo anh đã tìm Trác Nhất để cân bằng tâm lý.

Hơn mười ngày tiếp theo, mặc kệ là Long Tuyền hay Trác Nhất, cả hai đều cảm thấy bản thân như đang trong địa ngục.

Một là không giây phút nào mà không bị đồng đội âm thầm quan sát, sau đó vào thời gian nghỉ ngơi lúc nào cũng bị mọi người trêu chọc; một người thì bị ánh mắt của chính tổng huấn luyện viên nhà mình bao vây. Mặc dù cũng không bị trả thù thật, thế nhưng ánh mắt hung ác nham hiểm này cũng khiến cậu có áp lực trong lòng a~~~~!!!!

Trác Nhất cảm thấy, dù là hai tay hai chân bị trói ném vào trong hồ tiến hành huấn luyện tìm đường sống, cái loại áp lực chết chìm như thế cũng không bằng áp lực từ ánh mắt kinh khủng của huấn luyện viên!!!

Cho tới một tuần cuối cùng huấn luyện thực chiến ở trong rừng thì chỉ còn lại 16 người cũng trôi qua khổ không thể tả. Nhưng như vậy Trác Nhất cũng cảm thấy vô cùng vui sướng, dù gì thì không bị ánh mắt kinh khủng của huấn luyện viên lúc nào cũng nhắm vào mình bắn chết!!

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Gặp nhau trên núi khi hoa nở

Ngày 21 tháng 11, 10h sáng.

Tổng cộng có 14 người thuận lợi “sống sót”, hơn nữa đúng hạn hoàn thành nhiệm vụ thoát khỏi khu rừng. Những người bị thương sau khi được đội cứu hộ xử lý, tắm rửa thay quần áo ăn cơm nghỉ trưa ngủ bù, 4h chiều tập hợp ở bãi tập. Lq/đ Chu Thuận hiện thân nói vài lời, chúc mừng bọn họ chính thức trở thành thành viên của “Ám Dạ Kiếm”, sau đó tuyên bố bây giờ có thể tự do hoạt động đi thăm căn cứ. Đặc biệt bữa ăn tối còn có tiệc hoan nghênh, đêm hôm đó thì đôi phòng ngủ, từ kí túc xá tạm thời của thành viên thụ huấn thành kí túc xá của thành viên chính thức.

Sau khi tuyên bố thì giải tán, các huấn luyện viên lục tục rời đi, còn lại 14 người quan sát đồng đội bên cạnh, mọi người ríu rít lộ ra nét vui mừng. Thậm chí Chu Phong còn khó có được một lần để lộ tình cảm ra ngoài, đè nặng đầu vai Lôi Đào, mặt mày hớn hờ hờ to: “Chúng ta thành công!”

“Đừng vui mừng quá sớm!” Trác Nhất ở một bên tạt chậu nước lạnh: “Trong tình huống bình thường thì trong lúc vô cùng vui mừng hoặc đặc ý quên mình là lúc dễ dàng bị tính kế nhất. l-q]d Trong những câu chuyện cổ tích thì sẽ thường xảy ra một bước ngoặt lớn, hơn nữa đều là bị kịch!”

Án Hoa Thanh cười nói: “Cậu lại thế rồi! Vui vẻ một chút thì có sao. Tiếp theo có chuyện gì thì đề nói sau, cùng lắm thì bình đến tướng chán!”

Cùng lúc đó, các huấn luyện viên đứng trong phòng họp, bắt đầu nói chuyện thuận tiện phân phòng. Trên nguyên tắc thì phải là một cũ và một mới ở với nhau, thành viên cũ trong “Ám Dạ Kiếm” ở cùng với thành viên mới.

“14, mùa này thu hoạch thật lớn!” Chu Thuận hài lòng gật đầu một cái, đặc biệt vô cùng hài lòng với người mà Long Tuyền kiên trì muốn cho một cơ hội - Án Hoa Thanh. Cậu ta đúng là không chịu thua kém, kiên cường được đến cuối cùng.

Tiểu Bạch nhắc tới hành động vô tư trợ giúp của Lôi Đào khi còn ở trong rừng, anh đã lựa chọn sau khi thấy hành động thấy việc nghĩa hăng hái làm của anh ta. Sau đó, anh cảm khái nói: l-q5đ “Tôi cảm thấy lúc trước tôi nên tìm anh chàng cao to này viết ‘Đội chúng ta là một đại gia đình hỗ trợ đoàn kết hữu ái’ mới đúng, bản thân cậu ta rất thích hợp để làm nhân vật điển hình. Nếu như tìm cậu ta nhờ viết thì cậu ta sẽ không lừa gạt tôi gạt quần áo.”

Hoà Thượng cười đáp: “Trong lúc nhất thời sẽ không lừa gạt cậu. Nhưng cậu phải biết, những người thật sự có thể bước chân vào ‘Ám Dạ Kiếm’ không mấy ai có đầu óc đơn giản, có thể qua một thời gian ngắn sẽ yêu cầu cậu đấy.”

“Hơn nữa, Tiểu Bạch à, tôi cảm thấy cậu không nên ở cùng phòng với một tên gốc. Cậu xem, khi hai chúng ta ở cùng phòng tôi vẫn luôn cảm thấy trí lực của mình đang giảm xuống. Ỉq;đ Nếu như có hai tên gốc ở cùng nhau, như vậy sẽ kéo thấp chỉ số thông minh của đại đội ‘Ám Dạ Kiếm’ mất!” Liệp Báo bổ sung rõ ràng.

Chu Thuần cười ha ha, đồng thời tát nước theo mưa nói: “Đúng đúng!! Cậu nên tìm một người ranh mãnh ở cùng phòng, Chu Phong này rất thích hợp!! Cậu chỉ cần ám chỉ mình không thích giặt quần áo dọn dẹp phòng ở, sau lại ám chỉ thêm lần nữa rằng đối với những người mà mình nhìn thuận mắt thì cậu sẽ không tiếc rẻ mà truyền thụ hết sở trường của mình, như vậy đối phương sẽ rất thức thời ôm hết tất cả tạp vụ*!”

*Tạp vụ: Công việc vất vả ngoài chuyên môn.

“Đội trưởng!! Anh... anh... các người... đều là những tên xấu xa!” Tiểu Bạch đỏ mặt kháng nghị.

Mà Long Tuyền vì danh tiếng gần đây nổi như cồn của mình nên vẫn tận lực khiêm tốn ngồi trong phòng họp không lên tiếng. Ỉq;đ Lúc này anh mới trầm ổn mở miệng: “Thật ra thì, tôi hy vọng Tiểu Bạch và Chu Phong có thể ở chung phòng, như vậy có thể tạo thành một đội đánh lén và tay súng hạng nặng. Nếu như có thể như vậy thì có thể bắt đầu tiến hành đào tạo sự ẩn ý.”

“Ý cậu là muốn tách chúng ta khỏi phân đội?” Tiểu Lực Dương nghi ngờ hỏi: “Nói cách khác, bên chúng ta thì để Ân Hoa Thanh học truyền tin thay thế vị trí của cậu, còn Lôi Đào thay thế Tiểu Bạch?”

“Ừ.” Long Tuyền gật đầu một cái: “Chúng ta phối hợp quá lâu, rất ăn ý. Mặc dù khi làm nhiệm vụ vô cùng thuận tiện, thế nhưng hợp tác quá lâu sẽ xảy ra sự ỷ lại. Để không xảy ra tình trạng như vậy thì cần phải đổi mới.”

“Đúng vậy!” Chu Thuần gật đầu một cái: “Khi thực sự lên chiến trường thì không thể lần nào cũng may mắn được hợp tác với đồng đội ăn ý với mình nhất. Phải học được cách không có đội ngũ hoàn mỹ ‘thiếu một người cũng không được’, trở thành mọi người là đỉnh ốc, tùy tiện đặt chỗ nào cũng thích hợp.”

Được đội trưởng tán thành, Long Tuyền liền sắp xếp: “Tiểu tử Trác Nhất xảo quyết này ở với tôi; Tiểu Bạch và Chu Phong; Tiểu Lực Dương, kỹ thuật quân sự của cậu tốt có thể kèm cặp Ân Hoa Thanh; Liệp Báo và Lôi Đào;...” Trong lúc sắp xếp thì anh không cố sức né tránh Trác Nhất - người được coi là có “xì căng đan” với bản thân mình. Cười đùa là cười đùa, công tác là công tác. Người của “Ám Dạ Kiếm” từ trước tới giờ vẫn luôn công tư rõ ràng.

“Báo cáo!” Tiểu Lực Dương giơ tay phát biểu: “Vào ngày 24 tôi muốn xin nghỉ về thăm người thân! Chừng mười ngày không thể chỉ dạy cậu ta... để cho anh chàng thư sinh kia trông phòng một mình sao? Chờ đến khi tôi trở lại, đừng nói rằng cậu ta đã bị đào thải nhé!! Cái khảo nghiệm cuối cùng biến thái kia của mọi người...”

Tiểu Lực Dương là người dân tộc Di chính gốc, bọn họ không sử dụng Tết tây và Tết ta mà chỉ sử dụng lịch dương mà thôi, ba ngày kể từ ngày 25 tháng 11 năm 2007. Vì vậy anh mới đặt ra giả thuyết như vậy. Vào cuối năm thì bộ đội rất bận, mà số người xin nghỉ trước và sau tết âm rất nhiều nên anh không cần phải chen lấn danh ngạch số người Hán được nghỉ phép.

“Trong mười ngày huấn luyện hạng nặng này, cho dù cậu có ngủ cùng cậu ta thì cậu ta cũng không còn hơi sức để mà nói chuyện với cậu!” Long Tuyền liếc Tiểu Lực Dương một cái: “Hơn nữa theo như lý thuyết thì, khảo nghiệm cuối cùng thì cậu ta là người không có khả năng bị loại bỏ nhất. Ân Hoa Thanh này có trí thông minh rất cao, hơn nữa trung thành yêu nước. Biết rõ mục tiêu và tâm trí thành thực, không chỉ chịu được khổ mà tính tình cũng rất kiên nghị, là một hạt giống tốt. Một người nỗ lực hơn những người khác thì có tư cách lấy được thành tích tốt, cũng không để cậu sau này phải trông phòng một mình!”

Sau khi kết thúc cơm tối, Tiểu Lực Dương trở về phòng thu thập hành lý. Long Tuyền vừa giúp một tay vừa thuận tiện lấy chiếc xe tăng nhỏ, máy bay nhỏ được làm bằng vỏ đạn giống cây tiêu để anh ta thuận tiện về thăm nhà thì gửi bưu điện cho anh.

Nếu gửi vật phẩm và thư ở trong trụ sở thì cần phải được kiểm tra. Tuy rằng chuyện mọi người giấu vỏ đạn là việc rất bình thường, nhưng nếu cứ trắng trợn gửi ra ngoài thì chính là đánh vào mặt của nhân viên hậu cần. Vì vậy mang ra ngoài bí mật gửi đi là hợp lý nhất. Gần đây Long Tuyền phải viết bản báo cáo tổng kết đợt chọn huấn, thật sự là quá bận rộn, nếu không thì anh sẽ tự mình đi bưu điện trong huyện.

Tiểu Lực Dương nhìn những thứ vô cùng tinh xảo kia, nhất thời hưng phấn cam đoan nói: “Những thứ kia cần gửi qua bưu điện à?! Tôi cần phải đến Thành Đô mới chuyển máy bay được!! Trực tiếp đưa cho cô ấy không phải được rồi ư! An toàn hơn so với bưu cục!”

Long Tuyền khép hờ mắt nhìn chăm chú về phía anh ta, nhìn chằm chằm hỏi: “Cậu muốn làm gì?”

“Hà hà, không phải là muốn nhìn người thật như nào sao?” Tiểu Lực Dương vô đầu cười một tiếng: “Hơn nữa, không phải cậu nói cô ấy vì vóc dáng cậu quá cao nên cảm thấy không thích hợp sao. Tôi thấp hơn cậu nửa cái đầu, có thích hợp không?”

Sau khi nghe xong, Long Tuyền không nói hai lời dứt khoát nhào qua siết cổ anh ta.

Tiểu Lực Dương là lưỡi giả bộ người chết, dứt quãng xin tha: “Tôi không dám, không dám!... Cái gì nhỉ... vợ bạn... không thể trâu... Cô ấy là của cậu... tôi... tôi không giành...”

“Ai sợ cậu đoạt!! Vóc người cô ấy cũng không phải loại hình đầy đặn mà cậu thích!” Long Tuyền khinh thường nói: “Tôi sợ cái miệng ba hoa của cậu đùa giỡn người ta mà thôi.”

“Tôi đùa giỡn ai cũng không thể trêu chọc vợ tương lai của cậu!” Tiểu Lực Dương vội vàng lên tiếng phủ nhận.

Sau một lúc cười đùa, Long Tuyền gọi điện thoại cho Lâm Lung, nói cho cô biết mình có một người chiến hữu tên “Linh Dương”. Vào ngày 24 anh ta về nhà thăm người thân, đến lúc đó sẽ mang tiêu đến Thành Đô, hỏi cô có rảnh hoặc có tiện gặp mặt đối phương hay không. Dĩ nhiên Lâm Lung đồng ý, hơn nữa còn để Tiểu Lực Dương tìm địa điểm và thời gian thích hợp để gặp mặt, dù sao thì lúc nào cô cũng rảnh.

Buổi sáng ngày hôm đó, Tiểu Lực Dương đến Thành Đô. Buổi chiều 3 giờ chuyển máy bay nên hẹn gặp ở trạm xe lửa phía nam, ngã tư đường Nhân Dân với đường cao tốc vào lúc 10 rưỡi. Anh vốn chỉ định nhìn ngoại hình của Lâm Lung, đưa đồ xong sẽ lập tức trở về sân bay. Nhưng khi thấy Lâm Lung và bạn của cô là Viên Viện đi theo phía sau thì lập tức thay đổi chủ ý.

Hai cô gái này người cũng như tên. Một người mặc sườn xám dân tộc màu đỏ khoác áo bông mỏng, thoát nhìn rất hoạt bát, như một con búp bê lễ hội Trung Quốc. Mà cô gái có tên Viên Viện thì có những vị trí rất tròn! Cho dù là mùa đông mặc nhiều áo khoác ngoài, thế nhưng vẫn không che đậy được đường cong trước mắt sau vầng! Ngoại hình của cô hoàn toàn khác hẳn với Lâm Lung, xem ra có vẻ tương đối sexy thành thực.

IUV!! Đây không phải là mâm thức ăn của mình ư!! Về mặt của đồng chí Tiểu Lực Dương thì vẫn như thường, nhưng trong lòng thì đang có tia lửa văng bốn phía.

Vì vậy, bạn “Linh Dương” trong khoảng thời gian dài chưa thấy con gái rất là hưng phấn muốn mời hai cô gái đi đến quán ăn gần đó ăn lẩu đầu cá, phóng khoáng mời hai người ăn cơm trưa.

Ba người nói chuyện rất vui vẻ, khiến cho Tiểu Lực Dương càng thêm vui chính là trong lúc nói chuyện anh còn thu thập được rất nhiều thông tin về Viên Viện, trong đó có một thông tin quan trọng nhất, đó là: chưa lập gia đình, không có bạn trai, hơn nữa trên hộ khẩu còn là dân tộc Di!!

Anh âm thầm tính toán trong lòng. Sau lễ mừng năm mới khi trở lại Thành Đô để chuyển máy bay có nên tìm cơ hội gặp lại cô không nhỉ? Ừ, thuận tiện giúp Long thiếu khiêng được Lâm Lung về nhà! Xem ra cô ấy vẫn quan tâm Long Tuyền, không giống như hoàn toàn không có ý!

Khi Linh Dương quan sát, tìm hiểu hai cô gái thì đồng thời anh cũng bị quan sát cẩn thận.

Trước khi anh ra sân bay thì Lâm Lung và Viên Viện suy đoán người chiến hữu “tốt nhất”, “ngủ chung phòng” của Long thiếu sẽ là dạng người gì. Tham khảo lần đầu tiên khi gặp mặt Long Tuyền mặc bộ quần áo ngây trang như dân công và bộ mặt lạnh của mẹ kế kia thì họ đã tưởng tượng ra rất nhiều tình huống, nhưng hoàn toàn không ngờ anh chàng “Linh Dương” này lại ăn mặc giống như một du khách có gia cảnh khá giả, anh ta đeo balo sau lưng, chạy nhảy đến trước mặt họ. Bởi vì nụ cười của anh vô cùng rực rỡ chói mắt, vừa nhìn căn bản không có khí thế của quân nhân, mà chỉ là một anh chàng đẹp trai có khuôn mặt trẻ con với hai má lúm đồng tiền!

Lâm Lung rất hâm mộ, cô cảm khái ở trong lòng. Tại sao đạo này má lúm lại xuất hiện hết trên mặt đàn ông vậy? Tại sao không thể chia cho cô một cái chứ?

Tiếp theo, vào lúc ăn cơm Lâm Lung phát hiện anh chàng “Linh Dương” này chắc cũng là người địa phương. Mặc dù anh ta vẫn luôn nói tiếng phổ thông, nhưng khi anh ta hét lên từ “em gái” để gọi nhân viên phục vụ thì giọng nói đó rất giống giọng gốc Tứ Xuyên. Mà trong lúc nói chuyện, thỉnh thoảng anh ta cũng sẽ nói những từ đặc biệt của vùng Tứ Xuyên, ví dụ như cuối câu thường thêm những từ như “ba, nha, ô”...

Tên thật thì không thể tùy tiện nói, địa chỉ thật cũng không thể hỏi, nhưng cũng có thể đoán được. Vì vậy, Lâm Lung lơ đãng hỏi một câu: “Ba giờ anh chuyển máy bay, có kịp về nhà ăn tối không?”

“Kịp, đường đi không tính là xa.” Tiểu Lực Dương trả lời.

“Vậy anh về nhà lần này để?” Lâm Lung dừng lại một chút.

“Thăm người thân.” Tiểu Lực Dương tự động bỏ sung.

“Thăm người thân?!” Lâm Lung kinh ngạc nói: “Tại sao không chờ đến Tết?”

“Đến Tết có quá nhiều người nghỉ phép, nếu thay phiên thì không đủ thời gian.” Tiểu Lực Dương giải thích, sau đó lại hàm hồ cười nói: “Dù sao cũng chỉ là Tết mà thôi, không có ảnh hưởng gì lớn.”

Ồ, nếu đi máy bay về quê cách Thành Đô không xa; cuối tháng 11 về thăm người thân; không ăn Tết âm; hơn nữa ngoại hình của anh ta cũng có điểm đặc biệt, sống mũi tương đối cao, chân mày cũng rất sâu, ngũ quan lập thể rõ nét, tóc đen hơi xoăn. Rất có dáng vẻ của người dân tộc, Lâm Lung khẽ cười trong lòng.

Sau khi bữa trưa chấm dứt, Tiểu Lực Dương phát tay tạm biệt hai cô gái. Ngay khi anh ta xoay người thì cô nương Lâm Lung bỗng hỏi một câu: “Này cơ, siết trát trát*.”

Tiểu Lực Dương nghe rõ câu nói kia của Lâm Lung, anh ta đè nén nỗi khiếp sợ trong lòng, không xoay người lại trả lời mà chỉ giả bộ như nghe không rõ. Không chỉ nhanh chóng bước đi mà ngay cả một giây ngừng lại cũng không có.

Mức độ giữ bí mật của “Ám Dạ Kiếm” rất cao, tất cả mọi người đều có thói quen che giấu không nói tên họ, tuổi tác, địa chỉ gia đình, số hiệu tại phân đội, sở trường đặc biệt... cho người ngoài biết. Một phần là vì bí mật, một phần là do thói quen. Trên tay mỗi người hoặc ít hoặc nhiều đều dính máu

tươi, có ít người biết tên thật, địa chỉ quê quán... cũng có thể giảm bớt khả năng bị kẻ thù tìm đến trả thù.

Tuy nói rằng anh ta không có ý phòng bị hai cô gái này, thế nhưng chưa đến 3 tiếng đã bị vạch trần, đây cũng là chuyện mà Tiểu Lực Dương vạn lần không ngờ. Anh ta rời khỏi nơi đó, sau đó gọi điện thoại đến căn cứ quấy rầy thời gian nghỉ trưa của Long Tuyền khi anh đang viết bản báo cáo đánh giá đợt chọn huấn vừa rồi.

Long Tuyền vừa viết vừa nghe Linh Dương nói: “Cậu nói đi, phong cách ăn mặc của tôi rất mới đúng không? Lq/đ Môn học hoá trang của tôi là hợp cách đúng không? Môn phản thẩm vấn cũng không thành vấn đề có đúng không? Tôi cũng là một lính già*, thường không nói những điều bí mật có đúng không?”

*Lính già: Ý anh là anh đã ở trong bộ đội nhiều năm, già ở đây k phải nói về số tuổi đâu ạ ^^

“Nói vào trọng điểm!” Sau khi Long thiếu “Ừ” mấy lần, rốt cuộc cũng không nhịn được nữa nói yêu cầu của mình.

Tiểu Lực Dương im lặng, lát sau nói: “Trọng điểm chính là, cô gái Lâm Lung xem mắt với cậu... Tại sao nói với cô ấy chưa được mấy câu mà cô ấy đã đoán ra tôi là dân tộc Di rồi?!!”

Long Tuyền thuận miệng đáp: “Ngoại hình của cậu vốn không giống dân tộc Hán lắm.”

“Ngoại hình của tôi không giống dân tộc Hán vậy cũng không nhất định là dân tộc Di!!” Tiểu Lực Dương đề cao âm điệu, kích động nói: “Cậu có biết cô ấy hỏi tôi cái gì không? Uy cơ, siết trát trát!! lq-đ Đây là câu chào hỏi năm mới của chúng tôi!! Giống như người nước ngoài khi năm mới đến sẽ nói với cậu một câu ‘Happy New Year’, có một số địa phương thì sẽ nói ‘Chúc phát tài’. Cô ấy không chỉ đoán ra tôi là người dân tộc Di, mà còn biết ngày 25 là ngày mừng năm mới của dân tộc tôi, đã vậy còn có thể nói chuẩn tiếng Di để chúc mừng ngày lễ!”

Long Tuyền không suy nghĩ nhiều về câu nói kia có ý nghĩa gì, chỉ hỏi Tiểu Lực Dương có trả lời câu nói của Lâm Lung hay không.

“Không. Cô ấy hỏi tôi từ phía sau, tôi giả vờ như không nghe thấy rồi chuẩn đi.”

“Vậy à.” Long Tuyền khẽ cười một tiếng, nói với Tiểu Lực Dương rằng Lâm Lung chỉ đang thử dò xét, muốn lừa anh mà thôi. Giả vờ không nghe thấy mới là giấu đầu lòi đuôi, nếu như không muốn trả lời thì chỉ cần xoay người lại, cười hỏi cô đang nói ngôn ngữ của “người chim” ư. lq3đ Sau khi giải thích một lát, anh nói Tiểu Lực Dương cố gắng nhớ lại bản thân đã nói gì với Lâm Lung, nghĩ lại xem rốt cuộc đã lộ sơ hở chỗ nào, sau đó dứt khoát cúp điện thoại.

Ngôn ngữ là một thứ rất đáng sợ, có lúc chỉ cần lơ đãng nói một câu đã có thể tiết lộ bí mật trong lòng rồi. Để lộ thông tin trước một công dân Trung Quốc vô hại không đáng sợ, đáng sợ là không biết mình có vấn đề khi nào để nó tạo thành một sai lầm lớn trong tương lai.

Tiểu Lực Dương vừa chạy bộ tới phi trường, vừa nghĩ lại thì quả nhiên phát hiện những câu Lâm Lung hỏi anh có vấn đề. Những vấn đề đó là: dân tộc thiểu số không đón năm mới vào mùa xuân, mà anh lại chuẩn bị về nhà thăm người thân, nếu không trở lại thăm người thân vào mùa xuân thì nhất định là có chuyện quan trọng. l5q9đ Mà Viên Viện lại là dân tộc Di, như vậy khẳng định cô ấy cũng biết ngày mai là chuyển qua năm mới, hơn nữa căn cứ vào thời gian để tính toán khoảng cách, những dân tộc thiểu số có thể bay đến trong khoảng thời gian ngắn, trừ Tây Tạng thì là Khang Định, Cửu Trại Câu cũng chỉ có phi trường Tây Xương của dân tộc Di!

Sơ suất quá! Tiểu Lực Dương thăm hện đến nghiêng rằng, chửi mình bị sắc đẹp tại nơi phồn hoa làm mờ mắt, lq,đ mới dễ dàng như vậy mà đã buông lỏng cảnh giác. Mặc dù không là vấn đề gì quan trọng, thế nhưng bị rơi vào trong tay của cô một gái nhỏ thì thật quá mất mặt.

Về phần tại sao lúc ấy anh lại chọn phương thức chạy trốn ngu ngốc này, có lẽ là theo bản năng không muốn trực tiếp phủ nhận mình là người dân tộc Di, là người Di chính gốc. Đặc biệt là Hắc Di sẽ không lấy người ngoại tộc, nếu hai người có thể cùng là dân tộc Di, như vậy càng thêm yên tâm để tự do yêu đương, giảm thiểu nguy cơ bị gây đánh uyên ương*.

*Gây đánh uyên ương: chia rẽ các đôi yêu nhau.

Dĩ nhiên, lúc này Tiểu Lực Dương hoàn toàn không nghĩ đến việc tại sao người dùng tiếng Di hỏi thăm là Lâm Lung mà không phải là Viên Viện, cũng không biết Viên Viện là bộ phận nào của “dân tộc Di”, anh ta chỉ biết trên hộ khẩu của cô có ghi hai chữ “dân tộc Di”* mà thôi.

*Dân tộc Di: Trong bản convert là Di tộc.

Ngồi trong sân của quán trà cạnh đường Vũ Hầu, Lâm Lung nhìn Viên Viện đang thất thần trêu ghẹo: “Động lòng? Bị lúm đồng tiền của tiểu soái ca làm choáng váng ư?”

“Cậu đi chết đi!” Viên Viện bĩu môi cười một tiếng: “Mình đang nhớ lại câu nói kia của cậu mà thôi! ‘Uy cơ, uy siết trát trát’. Thật là kỳ quái, không ngờ dân tộc Di dùng câu nói ‘gan heo, tỳ* heo có nhiều hay không’ để chào hỏi năm mới. Điều này đại biểu cho cái gì?”

*Tỳ: lá lách

“Chị Viên à, chị cũng là dân tộc Di mà? Chú ý đến văn hoá của dân tộc mình một chút đi.” Lâm Lung im lặng vỗ trán: “Gan heo lớn, mặt nhiều đại biểu cho những điều may mắn, tỳ dài hay không cũng chính là hỏi có may mắn hay không.”

Viên Viện tiếp tục tò mò hỏi: “Vậy câu ‘Như Ý Cát Tường’ nên nói như nào?”

“Từ Mã Canh Trong – Như Ý Cát Tường.” Lâm Lung bắt đầu đi trả lời, sau đó lại giải thích: “Mình chỉ biết mấy câu mà thôi, nếu cậu muốn học thì không bằng đi hỏi anh chàng Linh Dương đó. Chắc chắn anh ta là người dân tộc Di, nói không chừng anh ta còn là quý tộc Hắc Di cha truyền con nối!”

“Sao cậu có thể khẳng định như vậy?”

“Có phải Hắc Di hay không thì mình không chắc, dù sao thì cũng rất giống. Theo lý thuyết thì Hắc Di lớn lên đẹp trai, giống người ngoại quốc.” Lâm Lung thuận miệng đáp, lại vội vàng ân cần nhắc nhở: “Làm bạn bè thì được, nhưng đừng làm bạn gái của anh ta! Anh ta so với Long Tuyền còn phiền hơn, không chỉ là đi làm lính nên không quan tâm đến vấn đề trong nhà. Máu chốt là dân tộc Di vẫn coi trọng nam tôn nữ ti, hơn nữa rất nhiều dòng họ lớn không hoan nghênh người Hán hoặc không thuần gốc, điều này cậu cũng biết!”

“Lo lắng gì chứ, mình chỉ thường thức trai đẹp mà thôi.” Viên Viên rất tán thành cách nói của Lâm Lung. Ông ngoại cô cũng vì yêu bà ngoại là dân tộc Hán mà bị dòng họ xóa tên. Mặc dù trong hộ tịch của con cái có thể lưu lại hai chữ “dân tộc Di”, nhưng lại không có dòng họ của dân tộc, không được người trong tộc thừa nhận. Lúc ông ngoại còn sống chưa bao giờ nói đến chuyện trong tộc, vì vậy Viên Viên có một phần tư huyết thống chỉ có thể thêm ưu thế trong nhiều chính sách mà thôi.

Hai người đang trò chuyện thì Lâm Lung nhận được điện thoại của người bạn cũ đã lâu không gặp mặt. Đây chính là người bạn đã dạy cô tiếng của dân tộc Di, khi cô đi du lịch ở Tây Xương thì quen nhau. Anh bạn kia muốn mời cô đến đại học dân tộc tham gia buổi lửa trại mừng năm mới của dân tộc Di vào ngày kia, mọi người sẽ cùng nhau uống rượu khiêu vũ vui chơi. Lâm Lung hớn hở đồng ý, hơn nữa còn kéo Viên Viên đi theo.

Đêm hôm đó, trên sân bóng của trường đại học đốt lên đồng lửa hừng hực, tốp năm tốp ba quần áo đủ màu sắc dần tụ tập đến cạnh đồng lửa. Bất kể là dân tộc hay giới tính, mọi người đều dặt tay nhau, vui mừng nhảy điệu “vũ điệu của cơ thể”. Trong đám người có một vài người mặc quần áo có dây tua cát giọng hát nâng cốc chúc mừng.

Lâm Lung mặc váy dài của dân tộc Di rất có vẻ phong tình, cũng hát theo bọn họ, còn thuận tay nhận hai chai bia từ người bạn dân tộc Di. Một chai ném cho Viên Viên, một chai thì tự mình cùng với người bạn kia rồi nắm cổ chai dùng cảm ngửa đầu uống. Sau đó lại kéo tay Viên Viên bắt đầu vui vẻ nhảy xung quanh.

Viên Viên học theo bước nhảy của cô, điệu nhảy này không phức tạp nhưng lại rất hào phóng, tiêu sái, cô vừa hát vừa nhảy giống Lâm Lung, uống rượu cười đùa. Lần đầu tiên làm một cô gái dân tộc Di nhiệt tình không bị cản trở, cảm nhận không khí năm mới náo nhiệt của dân tộc Di.

Vài ngày sau, Viên Viên vẫn giữ nguyên tâm tình hưng phấn này lại gặp mặt anh chàng Tiểu Lực Dương có nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời một lần nữa. Anh ăn uống no đủ ở quê nhà, nói sẽ trở về Thành Đô vài ngày, vô cùng vui vẻ liên lạc hẹn gặp mặt Viên Viên.

Vì anh nghe nói Viên Viên kinh doanh một mình tại Chợ Hà Hoa, nghĩ thầm một cô chủ độc thân như vậy, cho dù sống tại một xã hội có trị an tốt cũng ít hoặc nhiều gặp phải những tên đàn ông bỉ ổi. Vì vậy Tiểu Lực Dương liền lôi kéo anh rể cả của mình cũng kinh doanh tại Chợ Hà Hoa, nói là giới thiệu để quen biết nhau, hơn nữa còn có thể giúp đỡ.

Đương nhiên đây là cách nói khách khí, còn mục tiêu chính là Viên Viên. Cô chủ xinh đẹp nói muốn mời khách, Tiểu Lực Dương không muốn đi cửa hàng quá đắt để làm “thịt” cô, chỉ nói là đến các quán hàng bình thường là được. Vì vậy Lâm Lung đề nghị đến một cửa hàng cá nướng. Cửa hàng này rất nhỏ, thậm chí có thể nói cũng không khác biệt nhiều với quán ven đường. Nhưng cá nướng và lẩu nơi này không tệ, hơn nữa cách Chợ Hà Hoa và chỗ ở của Viên Viên không xa.

Tiểu Lực Dương đưa người anh rể cả có tên La Hồng Minh tới. Nhìn diện mạo là biết điển hình của dân tộc thiểu số. Mặc dù anh ta mặc một thân quần áo bình thường của dân tộc Hán, nhưng lại khoác một chiếc áo màu đen có dây tua. Đây là kiểu quần áo điển hình của dân tộc Di, lại thêm bước đi mạnh mẽ có khí thế mạnh mẽ của anh ta khiến cho cả người có vẻ tương đối cao lớn vạm vỡ.

Dĩ nhiên, Tiểu Lực Dương đi ở bên cạnh La Hồng Minh cũng không kém chút nào. Mặc dù diện mạo tươi cười mẽ người nhưng cũng không bị khí thế của anh rể anh ta đè xuống.

Hai cô gái ở phía xa vẫy tay với bọn họ, sau đó Lâm Lung lén lút nhỏ giọng nói: “Gọi là ‘La Hồng Minh’ có đúng không? Mình đoán đúng rồi, là Hắc Di! Chỉ ‘Khúc’ dòng họ ‘La Hồng’.” Không biết anh chàng Tiểu Lực Dương này có phải dòng họ La Hồng hay không, nhưng nếu đã có quan hệ thông gia với người này thì hơn phân nửa là Hắc Di.”

“Không phải họ của anh là ‘Tiểu’ ư? Tại sao lại cùng một dòng họ?” Viên Viên nghi ngờ hỏi, đồng chí Linh Dương nói dòng họ này khi anh gọi điện thoại cho cô. Không có lý do gì muốn giới thiệu anh rể của mình còn nói dối tên của mình với người khác.

“Họ của người Hán không nhất thiết phải được lấy từ họ của dân tộc Di. Nghe nói lần đầu tiên tổ tiên ghi danh lên hộ khẩu là thuận miệng nói, viết lung tung, thậm chí họ của dân tộc Hán là không cần thiết, dù thế nào đi nữa thì thứ mà bọn họ thực sự chấp nhận chỉ là tên họ của dân tộc Di mà thôi.” Lâm Lung giải thích.

Viên Viên bỗng cảm thấy may mắn, thật may ông ngoại của cô đã bỏ qua họ của dân tộc Di, nếu không họ của cô sẽ là quan trọng nhất, cũng có thể ông cụ nhìn thấy dễ liền đặt là “Dương”, nhìn con trâu liền đặt là “Bò” rồi...

Bốn người sau khi nói chuyện một lát thì bắt đầu ăn uống. Viên Viên gọi chủ quán tới muốn uống rượu, đồng thời cô còn nhìn về phía Tiểu Lực Dương, không xác định hỏi: “Bia?”

“Rượu xái Hồng Tinh. Cho chúng tôi hai chai trước đã, hai người thì tùy ý.” Tiểu Lực Dương trả lời chắc chắn.

Viên Viên gật đầu, nhớ lúc trước tham gia vào buổi mừng năm mới, người bạn kia của Lâm Lung đã nói người dân tộc Di thích kết bạn với những người dùng cảm uống rượu. Vì vậy cô từ bỏ sữa đậu nành, gọi hai chai bia cho mình và Lâm Lung.

Chờ đến khi rượu được mang lên thì Viên Viên sợ hết hồn. Chỉ thấy Tiểu Lực Dương nhìn chai rượu xái Hồng Tinh 100ml bấu môi, dứt khoát kêu đòi thành chai lớn 500ml.

Cô bắt gặp hỏi một câu: “Sẽ không say chứ? Chúng tôi không thể đỡ hai người được!” Cô nghĩ thầm, đây là mang lên hai chai trước?! Chẳng lẽ còn muốn mang thêm mấy chai nữa? Đây chính là rượu trắng 56 độ đấy!

Không đợi Tiểu Lực Dương trả lời, Lâm Lung liền cười nói: “Yên tâm, không một người đàn ông dân tộc Di nào không biết uống rượu. Đúng không?”

La Hồng Minh nhìn về phía Lâm Lung ở phía đối diện, gật đầu một cái. Sau đó dùng giọng nói mang theo chút khẩu âm của Thành Đô hỏi cô: “Cô là người dân tộc Di?” Anh ta cảm thấy hơi nghi ngờ, vào lễ mừng năm mới em trai đã nói với anh rằng mình đã nhìn trúng một cô gái dân tộc Di đã bị Hán hoá, muốn anh cũng đến nhìn xem. Nhưng hai cô gái này rất kỳ quái, biết dòng họ La Hồng của tộc Hắc Di, cũng biết người dân tộc Di thích uống rượu. Nhưng một người thì có gương mặt nhỏ, mũi ngắn, không hề có cảm giác như người dân tộc Di; một người khác thì có vóc người cao gầy, mặt mũi lập thể có hơi giống người Di, nhưng lại có vẻ không hiểu chút nào về tập tục của bản địa.

Lâm Lung thấy anh ta nghi ngờ, đành tranh thủ giải thích: “Cô ấy là người Di, tôi không phải. Tôi là người Hán, thời còn học đại học thích nghe những buổi tọa đàm và có học lớp tự chọn nói về các dân tộc.”

Viên Viên cũng tranh thủ giải thích: “Tôi là hỗn huyết của dân tộc Hán và dân tộc Di, ông ngoại tôi qua đời sớm nên chưa từng nói qua với lớp trẻ, cho nên...” Về sau cô không nói rõ. Dù sao thì ý tứ cũng đã được biểu đạt rõ ràng, ông ngoại nhà cô là người Di, còn lại ba cô và cô đã bị Hán hoá, không có chút quan hệ gì với dân tộc Di.

Tiểu Lực Dương và anh rể của anh ta liếc nhau một cái, Lâm Lung còn hơi lo lắng liệu nhà anh ta có phải chỉ chấp nhận thuần tộc hay không, sợ bọn họ đặc biệt không muốn gặp hỗn huyết. Thật may anh chàng “Linh Dương” này lại tiếp tục quay đầu nhiệt tình nói chuyện với Viên Viên, nếu có gì không hiểu có thể hỏi anh ta hoặc anh La.

Bốn người tiếp tục uống rượu nói chuyện, La Hồng Minh âm thầm quan sát Lâm Lung, anh ta có ấn tượng khá tốt với cô. Anh ta cảm thấy cô bé này tuy có vẻ thanh tú, nhưng uống rượu lại rất hào phóng, không giống như Viên Viên chỉ nhấp môi một chút, mà là miệng to “uống”. Thậm chí anh ta còn cảm thấy có hơi tiếc nuối, vì sao cô gái này không phải người Di, vì sao lại là cô gái mà chiến hữu của em vợ coi trọng.

La Hồng Minh nghiêng đầu liếc nhìn Tiểu Lực Dương với vẻ mặt cười tươi như hoa đang cố gắng lấy lòng gái đẹp thì thềm mắng một tiếng dưới đáy lòng: tên hỗn đản chỉ biết nhìn dáng người phụ nữ này!! Cũng không nghĩ đến cô gái trong thành phố quá lịch sự này có chịu gả hay không? Có chịu được cuộc sống uống cốc rượu lớn, ăn miếng thịt lớn hay không.

Mà Tiểu Lực Dương thì từ đầu tới cuối rất nhiệt tình, thậm chí là thiết tha với Viên Viên. Sự quan tâm này không chỉ thể hiện ở câu nói, mà ánh mắt của anh cũng rất nóng. Đến khi chai rượu thấy đáy thì hai cô gái còn bắt đầu hoài nghi không biết rượu còn có hoá thành nhiên liệu đang rực cháy ở trong mắt anh ta hay không. Thật may anh ta có thể uống, cho dù ánh mắt có nóng bỏng một chút cũng không thấy có vẻ gì là say hoặc nói những lời của người say, nếu không khẳng định Viên Viên đã sớm bốc hoá.

Tiệc tan thì hai cô gái không cho Tiểu Lực Dương đưa, dứt khoát gọi xe rồi đi, chỉ để lại mình anh nhìn bóng xe đi mất, nỉ non: “Không biết khi nào mới có thể gặp lại?”

Ngày 9 tháng 12, Tiểu Lực Dương mang theo tâm tình vừa tiếc nuối vừa hưng phấn đi dưới màn mưa nhỏ trở về căn cứ “Ám Dạ Kiếm”.

Hưng phấn là bởi vì sau 3 năm kể từ khi bị bạn gái bỏ, rốt cuộc anh cũng đã có cảm giác xuân tâm động dục; tiếc nuối là vì trong lúc nói chuyện thì Lâm Lung và Viên Viên không dấu vết biểu lộ ý tứ cô nương người ta là một người luôn đơn độc, bởi vì phải một mình làm ăn kiếm tiền nên rất vất vả, trong nhà không có gì có thể giúp đỡ cho người thân nên muốn tìm một ông chồng “có thể tin, khoẻ mạnh”.

Nói cách khác, Viên Viên chỉ hy vọng đối phương không ham tiền của cô, không được cảm thấy cô là một cô chủ nhỏ dễ bắt nạt, hơn nữa còn phải không có công việc gì quan trọng, có thể giúp đỡ cô cùng nhau dốc sức làm ăn hoặc chăm sóc gia đình. Đơn giản mà nói, cô chính là một người phụ nữ mạnh mẽ cần tìm một anh chàng có thể toàn tâm toàn ý yêu cô, hơn nữa có thể trợ giúp, chăm sóc cô.

Yêu cầu này quả thật hơi cao, cho nên vẫn tìm mà không gặp. Không cần nghĩ cũng biết đồng chí Tiểu Lực Dương tất nhiên không phải người phù hợp với nhu cầu của đối phương. 1q6đ Hai cô gái là đang ám chỉ với anh rằng anh không cần ôm hy vọng quá lớn với chuyện không thiết thực.

Tiểu Lực Dương cứ như vậy mang theo một trái tim ái mộ và tâm tình rối rắm trở về phòng ngủ. Ở nơi này ngày mưa được nghỉ, bạn cùng phòng Ân Hoa Thanh đương nhiên đang vui ở bên trong ở bên trong phòng nói chuyện với người bạn gái cùng là bộ đội. Phát hiện bạn cùng phòng vừa nghe đến mình giới thiệu đến mấy chữ “bạn học trung học, bạn gái, quân y” thì vẻ mặt của Tiểu Lực Dương càng thêm đen tối, Ân Hoa Thanh vội vàng luống cuống tay chân tính kết thúc cuộc nói chuyện trên web để nói chuyện với anh.

“Không sao, cậu tiếp tục nói chuyện đi.” Tiểu Lực Dương không được coi là quá quen với anh ta nên không muốn nói nhiều, chỉ vỗ vào đầu vai Ân Hoa Thanh, trêu chọc nói: “Tôi đi tìm tên bạn xấu xa vạn năm kia để sưởi ấm cho nhau. 10qđ Dầu gì thì lão tử cũng đã từng trải qua thời kỳ có bạn gái, còn cậu ta cho tới bây giờ vẫn không có kinh nghiệm.” Dứt lời anh liền rời khỏi phòng ngủ, chạy thẳng đến cánh cửa phía đối diện.

Lúc này Long Tuyền đang tựa vào cửa sổ dùng cây tiêu màu bạc thổi khúc “Đạo kiếm như mộng” của Châu Hoa Kiện*: “Ta và kiếm đi đâu về đâu; yêu

và hận, tình khó phân định... Ta tình một giấc mộng xuân, sinh và tử cũng chỉ là hư không...”

*Bài hát này là nhạc phim Ý Thiên Đồ Long Ký năm 1994

Một tiếng “rầm” vang lên, Tiểu Lực Dương ngênh ngang đẩy cửa vào, thấy Long Tuyền đang ở trong phòng thì tính bát quái lập tức nổi lên: “Đồ của cậu đã được đưa cho người ta rồi! Cô ấy nói rất thích, l/q/đ đương trường còn thối một khúc nhạc cho tôi nghe! Nhưng tôi chưa nói sau khi cậu làm xong cũng đã thối ‘tận miệng’ rất nhiều lần – là hôn gián tiếp, ha ha! Còn nữa, theo như tôi quan sát thì cô gái tên Lâm Lung đó thoát nhìn là một người đẹp lịch sự, nhưng thực ra lại có chút phóng khoáng. Ngay cả anh rề tôi cũng nói cô ấy rất hào phóng, anh rề tôi rất thích cô ấy.”

“Anh rề cậu, thích cô ấy?” Long Tuyền cảm tiêu, hơi nghi ngờ mở miệng. Anh rề cậu thì phải là người đàn ông của chị cậu chứ! Thích cô ấy làm gì?

“Tôi thích bạn học của cô ấy – Viên Viên. Lúc để cho anh rề của tôi đến gặp cô ấy thì anh ấy lại để ý đến Lâm Lung.” Tiểu Lực Dương vừa dứt lời bỗng phát hiện Trác Nhất ngồi trước máy tính đang nghiêng đầu, về mặt kính ngạc nhìn mình. Lúc này anh mới bắt tri bắt giác nhớ đến Lâm Lung là chị nuôi của cậu ta, vì vậy liền ném ra một câu: “Người lớn nói chuyện, anh bạn nhỏ không được phép nghe trộm!” Đồng thời rất bá đạo đi đến chỗ Trác Nhất mở máy nghe nhạc lên.

Anh ta chọn bài hát xong, Long Tuyền liền thuận tay cầm ống nghe lên giữ chặt trên đầu Trác Nhất, tiếp nữa anh xoay đầu cậu ta trở lại trạng thái đối diện với máy tính. Rồi hai người mới ngồi đưa lưng về phía Trác Nhất tiếp tục nói chuyện.

Mà bạn học Trác Nhất thì không có năng lực phản kháng chỉ có thể bị cường quyền áp bức, ngồi đối diện với trang web rơi lệ đầy mặt. Cậu nghĩ thầm: chị à, không phải em không muốn nằm vùng cho chị, l/9q3đ mà là kẻ địch quá mạnh không cho em cơ hội lấy thông tin. Hơn nữa, tại sao em lại đen đuôi ở cùng phòng với anh ta chứ?! Sẽ bị đàn áp đến chết đấy!!

Ba ngày trước, sau khi trải qua hạng mục khảo hạch cuối cùng, 14 người lại có một số người bị loại bỏ, trong đó có số hiệu 13. Vì vậy có một số người lại đối phòng ngủ một lần nữa, Trác Nhất vốn là mong chờ có thể thoát khỏi vận rủi cùng phòng với huấn luyện viên mặt đen. Đáng tiếc nguyện vọng không thể thực hiện.

Mặc dù trong ba ngày này Trác Nhất phát hiện các huấn luyện viên sẽ không tiếp tục bày ra gương mặt đen lạnh lùng nữa, khi nói chuyện với các thành viên mới cũng không phải kiểu đeo thương cấp gây, cũng phát hiện Phó đội trưởng Long Tuyền khi cười lên rất là rục rờ, thỉnh thoảng sẽ nói những câu trêu đùa hoặc nói chuyện bát quái. Thế nhưng cùng lúc đó cậu cũng nghe được chuyện Long thiếu lừa gạt Tiểu Bạch giặt quần áo cho anh ta. Vừa kết thúc hạng mục huấn luyện đối chiến, trải qua quá trình đào bẫy treo người nào đó cả một đêm trong rừng cây, lại thêm việc nghe thấy thành tích tốt nghiệp ưu tú tại trường huấn luyện Venezuela; Trác Nhất cảm thấy ngày đêm phải chung đụng với người trâu bò này thì áp lực rất lớn.

Hơn nữa đối phương còn có buổi xem mắt với người chị nuôi kia, nghĩ đến việc hai người hung hãn như nhau có khả năng dất tay nhau cả đời, trở thành chị nuôi và chồng của chị nuôi, Trác Nhất bỗng cảm thấy cuộc sống của mình rất bị kịch.

Dĩ nhiên, mặc kệ cuộc sống là bị kịch hay hài kịch thì cũng không thể thay đổi được. Vào lúc Long Tuyền và Tiểu Lực Dương thỉnh thoảng gửi email, gửi bưu kiện cho hai vị cô nương kia, chẳng mấy chốc mà đã đến năm 2008.

Gần tới mùa xuân, cho dù là đội ngũ tinh nhon* như “Ám Dạ Kiếm” cũng bắt đầu nhân tâm thấp thỏm. Không ít binh lính có tên trong danh sách nghi phép âm thầm đếm ngược thời gian đến ngày về nhà của mình. Lần này có 7 người lính mới được phê nghi phép, nghiêm khắc mà nói thì kỷ hạn bổ túc của bọn họ còn chưa chính thức kết thúc, giữ lại cũng không có tác dụng nhiều. Phê thêm vài người cũng không sao cả, chỉ giữ lại 4 người làm tượng trưng mà thôi.

Khi Long Tuyền trưng cầu ý kiến của mọi người thì Trác Nhất lựa chọn nhường cơ hội này cho người khác, còn mình thì ở lại. Theo như những gì cậu ta nói thì đó cũng không phải việc làm cao thượng vô tư dâng hiến, mà là do cha mẹ cậu ta cũng bận, qua Tết thì trong nhà sẽ không còn ai, còn không bằng ở lại căn cứ nào nhiệt chơi thật vui. Trên thực tế thì đúng là chơi rất vui, cậu ta rất may mắn lấy được cơ hội có một khoảng thời gian dài để thực hiện “chuyến du lịch do nhà nước đài thọ” với Long thiếu.

Vào ngày mùng 1 tháng hai, Chu Thuần gọi Long Tuyền vào phòng làm việc, anh ta vừa hút thuốc vừa chỉ về chiếc laptop quân dụng màu đen trên bàn, chậm rãi nói: “Nhiệm vụ mới, cậu xem đi rồi cho ý kiến.”

Long Tuyền mạnh mẽ ngồi xuống trước mặt anh ta đọc tài liệu.

Nhiệm vụ có vẻ rất đơn giản, một người lưng mang án mạng, là trùm ma túy nắm giữ đường dây buôn lậu thuốc phiện Miến Điện quan trọng. Trong quá trình cảnh sát bao vây chặn đánh tại Trung Quốc, một tổ lên vào Vân Nam tạm thời im hơi lặng tiếng, người đưa tin cung cấp một địa điểm đại khái. Đội ma túy muốn moi được hân ta không chút sứt mẻ ra tra hỏi, nhưng lại không dám tùy tiện xuống tay với nơi mà hân ta ẩn núp. Vì vậy bọn họ tìm đến quan hệ hữu nghị hợp tác với quân đội bạn - “Ám Dạ Kiếm” để bọn họ đi hỗ trợ để thêm phần chắc chắn. Dù sao Vân Nam cũng là chỗ ở của “Ám Dạ Kiếm”, chuyện này coi như là bổn phận.

“Trùm thuốc phiện có mười năm làm lính?” Long Tuyền đọc bản giới thiệu vắn tắt về nhân vật kia, nói: “Nói cách khác thì năng lực phản trình sát rất mạnh.”

“Ừ.” Chu Thuần gật đầu: “Địa điểm người này chọn không tồi, bốn bề là núi bao quanh dân tộc Lật Túc.”

“Để phòng khó công.” Long Tuyền vừa xem tài liệu, vừa bổ sung: “Người này năm xưa đã cứu được con trai cả của tộc trưởng tộc Lật Túc, ân cứu mạng này chắc chắn dùng tuyên trương báo*! Nói luật pháp sẽ không thông, chắc chắn bọn họ sẽ che chở, giấu hân ta. Với những dân tộc thiểu số kiểu này, bình thường cả làng sẽ có quan hệ họ hàng, nói cách khác tức là tất cả mọi người sẽ giúp đỡ hân ta, những người ngoài tiến vào, nếu ở ngoài thì

không thể bắt được.”

*Dùng tuyên trương báo: hết lòng báo đáp.

Nửa đêm lên vào cũng sẽ gặp nguy hiểm, đối với địa phương không quen thuộc mà chỉ biết đại khái vị trí phòng ở thì ai mà biết hẳn ta được giấu ở phòng ở hay dưới hầm hoặc tường kép trong phòng? Trong khi tên trùm ma túy Miến Điện đã từng làm binh lính nhất định sẽ thiết lập một số thứ để cảnh báo. Ta ở ngoài sáng địch ở trong tối, chỉ cần không cẩn thận sẽ bứt dây động rừng. Nếu như chỉ cần đánh gục tại chỗ hoặc mạnh mẽ tiến công thì cảnh sát vũ trang cũng có thể thực hiện, khó ở chỗ là phải đánh thắng trong im hơi lặng tiếng.

Thôn làng của dân tộc Lật Túc gần đây mới phát triển thành khu du lịch, khu sinh thái thiên nhiên của dân tộc có một phong thái hấp dẫn thu hút rất nhiều khách du lịch trong và ngoài nước nên càng không thể để tiếng súng phá hỏng sự yên tĩnh nơi đây, không thể dùng khói thuốc súng hù dọa những du khách đến đây thưởng thức phong cảnh nếm thức ăn.

“Hoá trang điều tra, giả dạng làm khách du lịch ẩn vào thăm dò vị trí cụ thể và quy luật cuộc sống của bọn họ, rồi sau đó giả vờ ngã xỉu để ra ngoài.” Long Tuyền ngẩng đầu lên, đôi mắt thanh minh nhìn về phía Chu Thuần, hoàn toàn khẳng định: “Còn mấy ngày nữa chính là Tết, vào ngày mùng 2 dân tộc Lật Túc sẽ bắt đầu ‘hội tắm ao’, đây là một thời cơ thích hợp. Trước hết dung nhập vào đám người ăn mừng năm mới sau đó lại đi theo dòng người ẩn vào thôn làng. Người Miến Điện có không ít người thuộc thời Thanh do dân Lật Túc di chuyển qua, nếu vận khí tốt không chừng còn có thể gặp được tên kia thực hiện tập tục đi ra ngoài tắm suối nước nóng, ‘trừ bách bệnh’, xua xui xẻo!”

“Hội tắm ao?” Chu Thuần dùng giọng nghi vấn nói ra ba chữ này. Không phải anh ta không biết ngày lễ quan trọng này của dân tộc Lật Túc, để Long Tuyền xem phần tài liệu này là để anh chuẩn bị tốt, hội tắm ao đúng là một điểm mấu chốt. Nhưng khi đội trưởng Chu tự nghiên cứu tài liệu tìm phương án cũng không thêm điều này vào tài liệu. Anh ta chỉ tò mò tại sao Long Tuyền lại hiểu rõ ngày lễ của dân tộc thiểu số như vậy, điều này không phải chỉ lên mạng tìm tòi là có thể hiểu rõ hết được.

“Vâng, còn được gọi là ‘tiết tắm xuân’. Vào lễ hội của dân tộc Lật Túc, hàng ngàn người sẽ tụ tập tại lều trại tạm thời ngoài trời cùng nhau tắm suối nước nóng, so tài ca hát, bắn nỏ, nhảy dây...” Long Tuyền thuận miệng đáp, đối với nghi vấn của Chu Thuần, anh giải thích: “Khoảng thời gian trước tôi có đi xem mắt cô gái biết chơi nhạc cụ, cô ấy có hứng thú với dân tộc Lật Túc - là vùng đất của tiêu và đàn tỳ bà. Chúng tôi đã thảo luận với nhau... hai nhạc khí này là vật đưa tình của nam nữ dân tộc Lật Túc. Trong lúc yêu nhau bọn họ không nói câu nào, chỉ dùng tiêu và đàn tỳ bà để bày tỏ nỗi lòng. Sau đó sẽ đi đến nhà tắm để nói chuyện, nam nữ đôi ca và gặp mặt.”

Chu Thuần liên tục gật đầu: “Cô gái cậu xem mắt biết những thứ đó à? Chính là người biết gảy đàn tỳ bà? Không tệ, tương đối khá! Nói chuyện phiếm với cô ấy còn có trợ giúp trong công việc.” Dứt lời, anh lại tiếc nuối thở dài: “Tôi nói này, anh chàng quan quân tuổi trẻ tài cao, đẹp trai cao lớn như cậu sao lại không bắt cô ấy về tay hả? Tôi cũng gấp thay cậu rồi đây này!”

“Đội trưởng! Anh đừng trêu chọc tôi, tôi cũng sắp bị các người trêu chọc chỉ còn lại bộ xương rồi!” Long Tuyền im lặng vỗ bàn một cái: “Trong lúc làm việc không nói chuyện gió trăng!”

“Được.” Chu Thuần toét miệng cười, trở lại vấn đề chính: “Lần này cậu dẫn đội, lập tức viết kế hoạch chi tiết, xác định binh lính chuẩn bị lên đường!”

“Rồi!” Long Tuyền hắng giọng trả lời, nhanh chóng viết xong kế hoạch. Sau khi xác nhận phương án với đội ma túy qua điện thoại, xế chiều hôm đó liền tập hợp tất cả các thành viên của trung đội một không về nghỉ phép lại, nói cho mọi người biết – có nhiệm vụ. Mùa xuân không có, chiến tranh chuẩn bị nổi lên.

Nhiệm vụ được chia làm hai, phần lớn thành viên trong phân tổ “Ám Dạ Kiếm” chờ đợi cùng với cảnh sát vũ trang, một tiểu đội khác có số người ít hơn thì giả trang thành khách du lịch đi điều tra. Vì vậy vào ngày 7 tháng 2 năm 2008, mừng một đầu năm, Long Tuyền mang theo Tiểu Lực Dương và Trác Nhất mang hành trang lên lưng tiến về Nộ Giang*.

*Châu tự trị dân tộc Lật Túc Nộ Giang :là một châu tự trị thuộc tỉnh Vân Nam, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa.

Tộc Lật Túc và tộc Di cùng chung một nguồn gốc, ngôn ngữ tộc Lật Túc thuộc cùng một hệ với ngôn ngữ người Di, có ngoại hình của người Di, hơn nữa am hiểu đi xa. Nếu nói về ngôn ngữ của dân tộc Lật Túc và dân tộc Di, thì ngoài Tiểu Lực Dương ra sẽ không còn ai thích hợp hơn để làm nhiệm vụ này. Mà mang theo Trác Nhất, thứ nhất là để rèn luyện người mới, thứ hai là vì tuổi của cậu ta nhỏ nhất, thoát nhìn giống như học sinh lớp mười. Bất kỳ ai mang theo anh bạn nhỏ này đều có vẻ thoải mái không giống như một tiểu đội lính đặc chủng hoặc cảnh sát.

Dĩ nhiên, đây là ý tưởng của Long Tuyền. Còn Trác Nhất lại cho rằng, trong ba người bọn họ, nếu bàn về việc ai giả bộ không giống... bộ đội nhất, vậy khẳng định không phải là cậu!

Ngồi xe khách đến trạm dừng của châu tự trị dân tộc Lật Túc Nộ Giang, họ trấn trở đi đến phòng hoá trang. Sau đó, Trác Nhất nhìn Long Tuyền và Tiểu Lực Dương đứng cách cậu không xa đang cười đùa với dân bản xứ, thuận tiện thương lượng việc đi nhờ xe. Trong lòng cậu cảm khái thật lâu, rốt cuộc thì cậu cũng thấy được cái gì mới gọi là hoá trang điều tra chân chính!

Toàn thân từ trên xuống dưới hai người kia, lưng đeo túi, phong cách nói chuyện và tư thế đi bộ tất cả đều giống như một người khách du lịch, không hề giống binh lính chút nào! Không chỉ là khách du lịch, mà là cái loại khách du lịch từ trong ra ngoài có vẻ đặc biệt khác!!

Ví như Long thiếu, anh chải ngược tóc về phía sau, chỗ ót cạo thành 5 vòng tròn như hình Olympic, trên cổ đeo một cây thánh giá hai màu đen bạc phong cách Gothic, cổ tay phải đeo một chiếc lắc tay có gai làm bằng thép, bên tay trái thì đeo một chiếc đồng hồ không thấm nước. Trâu nhất là anh còn “thêu” một hình xăm con rồng đang bay trên tay trái, hơn một tháng cũng không bị bạc!

Còn Tiểu Lực Dương, chỉ không để ý có hai tuần mà một đầu tóc hơi xoắn của anh ta đã dài ra, sau gáy còn thắt thành một bím tóc ngắn ngắn, ngang hông đeo một ống rượu trúc, bên tai trái là một chiếc khuyên tai hình tròn màu bạc thêm một viên sáp ong điển hình của dân tộc Di. Tay đeo nhẫn và một vòng hạt châu, trên người còn mang thêm mấy chụp hình.

Trên lưng Long thiếu cũng có mấy chụp ảnh vô cùng cao cấp, cái này không chỉ là đạo cụ mà còn là công cụ dùng trong lúc ẩn núp quan sát.

Tiểu Lực Dương vừa hút thuốc vừa nói chuyện với đồng hương, khi Trác Nhất đến gần thì thấy anh ta tươi cười đầy mặt, đôi môi tung bay, những gì anh ta nói, cậu không hiểu dù chỉ một từ!! Sau đó cậu thấy Tiểu Lực Dương gỡ ống rượu trúc bên hông xuống, mở nút lọ lắc lư dưới mũi của người đồng hương kia. Chưa tới hai phút sau, người đàn ông mặc quần áo của dân tộc Lật Túc đoạt lấy ống rượu của Tiểu Lực Dương, ngửa mặt lên uống một ngụm lớn.

“Em trai, lên đường!” Long Tuyền xoay người dùng giọng nói Côn Minh thét to với Trác Nhất để cậu theo kịp, còn mình thì dẫn đầu nhảy lên xe nông của người đồng hương kia.

“Được rồi hả?” Trác Nhất ném ba lô lên xe, bò lên theo. Cậu đã nói qua rằng mình am hiểu nhất là tiếng phổ thông, giọng Côn Minh cũng không nói được, chỉ cần Long Tuyền và Tiểu Lực Dương có thể nói là được rồi. Bây giờ bọn họ đang đóng vai nhiếp ảnh gia tự do ở Côn Minh đi theo người bạn tộc Di của mình, tiện thể còn có người em trai vừa mới vào đại học tới du lịch sưu tầm dân ca.

“Ừ.” Long Tuyền gật đầu: “Người đồng hương này đồng ý đưa một đoạn đường, đi đến bờ đê.” Phí đi đường rất rẻ, chính là một chút tiền xăng dầu và rượu ngon do chính nhà Tiểu Lực Dương ủ.

Trác Nhất vui vẻ cười hí hửng nói: “Hoan hô, lên đường rồi, đi nhìn người đẹp tắm thôi!” Cậu là vui vẻ thật sự. Vừa thực hiện nhiệm vụ vừa có thể ngắm các cô gái dân tộc Lật Túc xinh đẹp tắm. Loại chuyện như vậy thật tốt đẹp lắm sao, hoàn toàn có thể bù vào tiếc nuối không được nghỉ Tết!!

“Anh, anh nói xem, như vậy không phải chúng ta sẽ tham gia lễ hội tắm ao có rất nhiều người ư?” Trác Nhất vô cùng thuận miệng gọi đội phó của mình là “anh”.

“Nghe nói những năm gần đây đã có thêm rất nhiều người.” Long Tuyền gật đầu: “Lúc trước chụp hình cũng có mấy tấm, hiện tại nghe nói còn có nữ du khách cũng chạy đến tắm!”

“Hà hà, chơi thật vui!” Trác Nhất cười đến hai mắt cũng híp thành hình trăng khuyết: “Khả định làn da của những cô gái này rất trắng!! Nói không chừng còn mặc bikini!! Đến lúc đó nhất định phải đi ngắm một cái! Không biết có thể nhìn thấy những cô gái xinh đẹp hấp dẫn hay không đây?”

“Tuổi còn nhỏ không lo học!” Long Tuyền cười một tiếng vỗ vào đầu cậu ta một cái.

Khi nhóm người Long Tuyền đi đến khu suối nước nóng ở Nộ Giang thì sắc trời cũng đã là hoàng hôn. Màu trời rất đẹp, mặt trời ở phía xa treo trên đỉnh núi phỉếm ánh sáng màu xám, rắng chiều từ bầu trời xanh lam xuyên thấu qua tầng mây âm áp hướng về phía Nộ Giang làm nổi bật lên những ngọn nước lăn tăn, lóng lánh vô cùng chói mắt.

Hội tắm ao sẽ chính thức bắt đầu từ ngày kia, nhưng lúc này đã có thôn dân bắt đầu lục tục xây dựng lều trại tạm thời tại đây. Tiểu Lực Dương và Long Tuyền nhìn ngó xung quanh, sau đó lựa chọn một vùng đất cao, ném bọc hành lý xuống để dựng một lều trại màu xanh nhạt hai tầng để “mục cao địch”*.

*Mục cao địch: Quan sát địch từ trên cao.

Vị trí mà Long Tuyền lựa chọn rất xảo quyết, sườn đất nghiêng về phía trước tạo thành một cái mô đất nhỏ, so với mặt đất bằng phẳng xung quanh thì cao hơn nửa mét, giống như một hòn đảo nhỏ bị cô lập. lq.đ Mô đất này chỉ có thể dựng được một chiếc lều cho 3, 4 người đặt chân. Vì vậy, khi dựng lều ở chỗ này có thể giữ được một khoảng cách ngăn với quần chúng xung quanh mà không bị nghi ngờ, ít nhất khi nhỏ giọng nói chuyện sẽ không bị người khác nghe lén.

Trừ nơi này ra, thì nơi cao nhất cả vùng đất này chính là ở giữa khu vực suối nước nóng. Suối nước nóng nhỏ dựa vào vách núi, tầm nhìn trong vòng 30 mét, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy tất cả, rất thuận tiện cho việc quan sát tình hình xung quanh, vừa có thể nhập gia tùy tục đi tắm, vừa có thể trông chừng lều trại và tài sản của mình.

Tiểu Lực Dương có thói quen ẩn núp nên mặc dù rất tán thành với lựa chọn của Long thiếu, nhưng lúc dựng lều vẫn hơi oán trách, anh thầm nói: “Quá huênh hoang, giống như một cái bia ngắm ở nơi cao nhất, xung quanh không hề có vật che chắn.”

“Tạm thời kiên nhẫn chịu đựng vài ngày đi, dù sao chúng ta chỉ cần ‘nhìn’ thật cẩn thận thì sẽ không có người coi chúng ta là cái bia.” lq/đ Long Tuyền hàm hồ đáp, sau đó nhìn một bãi đất trống không có cây cỏ phía trước lều, cười nói: “Tối nay ăn đồ nướng đi.”

“Không có thịt! Nướng khoai tây?” Trác Nhất lôi một bao lớn khoai tây, cà rốt, rau hẹ và một vài đồ ăn khác ra, không có thịt tươi, chỉ có thịt khô mà Long Tuyền đã mua được khi còn ở thị trấn Lục Khố. Vì vậy cậu vừa hỏi, vừa lấy túi ngũ của ba người từ trong ba lô ra sắp xếp vào trong lều, còn treo thêm một chiếc đèn dã ngoại.

“Món chính là cá nướng! Trong sông Nộ Giang có, không tốn tiền. Cá ở Nộ Giang rất nổi tiếng, thịt mịn tươi ngon, l0q5đ là một món ăn cao lương mỹ vị, đắt đến mức từ vài chục đến hơn trăm đồng một cân.” Tiểu Lực Dương chỉ vào nước sông trong xanh cách đó không xa, sau đó cười rục rịch: “Tiểu Nhất, đi. Trước đi cùng với anh vào trong rừng cây kiếm củi đốt.”

“Ồ.” Trác Nhất rất ngoan ngoãn đáp, đi theo “anh Dương” về rừng cây phía bên phải cách đó không xa.

Xem xét về chức vụ, số tuổi, kinh nghiệm và nhiều phương diện khác thì cậu đều phải nghe lời của hai người này. Nghiêm khắc mà nói thì đây là lần đầu tiên bạn nhỏ Trác Nhất được thể nghiệm cuộc sống đóng quân dã ngoại. Lúc trước khi chọn huấn luyện mục sinh tồn trong rừng cây, ăn đều là đồ hoang dại, còn chưa được tự thân nếm thử qua cảm giác thể nào gọi là đi dã ngoại kiếm củi nướng đồ ăn. Ngủ cũng chỉ đơn giản là dùng bụi cây để che đậy thân thể mà thôi, hoàn toàn không giống như loại đi cắm trại ở vùng ngoại ô này.

Ở trong rừng cây, Tiểu Lực Dương sai Trác Nhất nhanh chóng nhặt củi khô thích hợp để đốt, sau đó lại tìm vài cành cây bện chắc để anh mang về đưa cho Long Tuyền làm cành xiên. 19q6đ Anh rút cây chủy thủy dắt ngang hông ra, vót nhọn đầu hai cành cây sau đó đi một mình về phía bờ sông để xiên cá.

Trác Nhất vừa về tới lều trại thì thấy Long Tuyền đã dùng xẻng nhỏ đào xong một hố đất hình chữ nhật sâu 30cm, giờ đang chôn khoai tây ở phía bên trái hố.

“Đến đúng lúc lắm!” Long Tuyền thuận tay đưa cho anh bạn nhỏ Trác Nhất một chiếc vải bạt không thấm nước được gấp thành cái túi, cùng với một túi đồ ăn, nói: “Đi rửa những thứ này đi, sau đó xách một túi nước, còn có tất cả số cá mà Linh Dương bắt được, nhanh chóng mang về đây.”

“Vâng.” Trác Nhất chấp nhận gật đầu, lại một lần nữa giữ chức chân chạy vật khổ cực.

Chờ cậu ta mang được ba lượt cá, túi nước và đồ ăn đã được rửa sạch về lều trại thì ngạc nhiên phát hiện Long Tuyền đã làm xong hai “chiến hào hoá lò” có kích thước 30x70cm. Bên trong xếp những hòn đá to bằng nắm tay, trên đó có vài cành cây khô và cục than, phía bên phải hố trước sau cắm hai cành cây thô có độ cao bằng nhau, trên chạc cây có gác một thanh gỗ treo một chiếc nồi.

“Cắt dưa chuột thành miếng, khoai tây cắt nhỏ.” Long Tuyền đưa cho Trác Nhất một con dao nhỏ, lại đưa thêm một cái thớt lớn làm bằng thép, còn anh thì để đồ đã được rửa sạch và cá vào thớt thép nhỏ, sau đó đổ nước trong túi vào nồi treo, dùng bật lửa đốt củi phía bên phải trong hố, tiếp đó lại lấy hai miếng gừng đã được rửa sạch dùng tay đập nát ném vào trong nồi, lựa hai con cá nhỏ cùng với ba củ hành tây, một ít hoa tiêu ném vào cùng lúc.

À, nấu canh cá. Trác Nhất vừa cắt thức ăn vừa nhìn động tác của Long Tuyền, ghi nhớ nguyên liệu nấu ăn có trong nồi canh.

“Loại lò đốt này là ở dưới mặt đất, có thể tránh gió, đồng đá này còn có thể giữ ẩm thức ăn sau khi đã dập lửa.” Long Tuyền vừa giảng giải cho Trác Nhất, vừa dùng một cái thớt thép to khác cắt ớt ngọt và cà rốt thành miếng nhỏ, tỏi gừng cũng được cắt sẵn. Sau khi chuẩn bị xong tất cả, anh cười nhẹ nói một tiếng: “Giải quyết xong!”

Sau đó, Long thiếu vô cùng thành thạo dựng giá ba chân của máy chụp ảnh lên, bắt đầu quay cảnh đẹp hoàng hôn ở Nộ Giang. Xuyên qua ống kính quay lại địa hình xung quanh và các loại du khách, thuận tiện chụp lại rừng mây đỏ được gọi là “rừng đỏ” phía chân trời, cùng với ánh sáng ở bờ sông và núi đá.

“Cái đó, anh...” Trác Nhất cắt đồ ăn xong, nhìn cái nồi lè loi và cái lò lạnh lẽo phía bên trái, không nhịn được mở miệng dò hỏi: “Tại sao không nướng cá?”

“Cậu nướng?” Long Tuyền hỏi ngược lại.

“Không biết.” Trác Nhất thành thật lắc đầu. Mặc dù mẹ cậu không nấu cơm, thế nhưng trong nhà cho tới bây giờ cũng không thiếu người làm. Cái gì mà nấu ăn chứ, quả thật cậu không biết.

“Anh cũng không biết.” Long thiếu nhún vai nói: “Cho nên phải đợi Linh Dương trở lại. Cậu ta mới là đầu bếp, hai người chúng ta chỉ làm việc vặt mà thôi.”

Hoá ra Chu Phong đoán đúng, quả thật anh ta không biết nấu ăn! Siêu nhân cũng không phải hoàn toàn vạn năng! Trác Nhất nghĩ trong lòng, sau đó ngẩng đầu chờ đầu bếp hiện thân.

Không lâu sau, đồng chí đánh cá thắng lợi trở về, sau đó lập tức hoá thân thành đầu bếp, làm hai bàn cá nướng lớn đầy đủ sắc hương vị. Long thiếu đảo ba củ khoai tây to từ trong hố ra. Ba người có canh, rượu ngon, bắt đầu ăn ngấu ăn nghiền. Tay nghề của Tiểu Lực Dương quả không tồi, cá nướng thơm nức, thậm chí mùi hương còn bay ra tận mấy trăm mét. Rượu nhà anh cũng là rượu ngon có độ tinh khiết lại rất thơm, rất có sức hấp dẫn với những con sâu rượu.

Khi mọi người ở rải rác xung quanh bắt đầu chú ý đến bữa tiệc của ba người nơi này thì Tiểu Lực Dương và Long Tuyền trao đổi ánh mắt với nhau, sau đó anh cười chỉ vào mâm cá nướng ở bên phải còn chưa đụng vào, bắt đầu dùng ngôn ngữ Lật Túc mời mọi người đến thưởng thức.

Thức ăn ngon, rượu ngon, cùng với sự nhiệt tình lại thêm nụ cười thân thiết, không lâu sau, Tiểu Lực Dương và Long Tuyền mang theo Trác Nhất hoà mình với những người ở xung quanh. Qua ba lượt rượu, Tiểu Lực Dương bắt đầu xưng anh gọi em với một số người. Nâng ống rượu nếp của dân Lật Túc, ôm vai bá cổ cộng ly cộng ẩm. Vừa uống rượu vừa nói chuyện ca hát tán gẫu rất là thân thiết.

Long Tuyền không biết nói tiếng Lật Túc, nhưng lại dùng giọng Côn Minh trao đổi với người xung quanh. Anh lấy một chiếc kèn ác-mô-ni-ca thổi lên một khúc nhạc rộn vang, cùng đối ca, khiêu vũ với bọn họ. Dưới ánh trăng, một nhóm người không ngừng cất tiếng nói cười, rất là vui vẻ.

Trác Nhất cũng cùng vui đùa, tất cả những hành động của hai đội viên lâu năm của “Ám Dạ Kiếm” cậu đều nhìn ở trong mắt. Nếu không phải cậu luôn nhắc nhở chính mình rằng hiện giờ đang là hoá trang điều tra, vậy thì cậu nhất định sẽ ghen hờn đứng im tại chỗ nhìn trần trối, luôn miệng sợ hãi than: thật là trâu bò! Chỉ mới hai, ba tiếng mà thôi, chỉ với khoảng thời gian ngắn như vậy mà đã có thể “cùng dân vui mừng”, “xâm nhập quần chúng”, hơn nữa

còn không chút sơ hở thăm dò mục tiêu trong thôn trại và tình hình cuộc sống của mọi người.

Mãi đến nửa đêm đi tắm suối nước nóng, trở về nằm vào trong túi ngủ, Trác Nhất vẫn vô cùng cảm thán về năng lực của hai người này. Ánh mắt cậu ta nhìn Long Tuyền và Tiểu Lực Dương cũng tràn đầy sắc thái hâm mộ.

Quá nửa đêm là đến giờ thay phiên gác đêm, Tiểu Lực Dương cầm kính nhìn bóng đêm ngồi trong lều nhìn Trác Nhất. Anh nhú mày cười khế, nhỏ giọng nói: “Sùng bá lão tử ư? Nhóc con, những thứ cậu cần học còn nhiều lắm!”

“Đừng cười yêu nghiệt như vậy! Nơi này không có gái đẹp cần cậu nhìn trộm.” Long Tuyền tròn mắt nhìn Tiểu Lực Dương một cái, lại nhỏ giọng lầm bầm: “Nghỉ ngơi sớm một chút, hôm nay còn chưa biết được hàng xóm của người chứa chấp tên kia đâu, sáng ngày mai còn phải không ngừng cố gắng.”

“Nhất định phải biết được hàng xóm của hắn ta?” Trác Nhất nằm ở bên người Long Tuyền, nhẹ giọng hỏi bên tai anh.

Long thiếu liếc mắt cậu ta một cái, hỏi ngược lại: “Không đến ở hàng xóm của hắn thì sao có thể gần theo dõi?” Dứt lời liền tắt đèn không nói nữa.

Sáng sớm ngày hôm sau, bên bờ sông dần có nhiều lều hơn. Dưới vách đá, trong hang núi cũng bày ra không ít giường đệm. Khi bầu trời sáng hẳn, trên vùng đất có suối nước nóng đã có rất nhiều người huyên náo, nam nữ già trẻ tốp năm tốp ba bắt đầu tắm, cười nói, ở những chỗ trống rộng rãi còn dựng lên bàn đu, so tài bắn nỏ, ... xung quanh tràn ngập tiếng hoan ca cười nói cùng tiếng trầm trồ khen ngợi.

Long Tuyền và Tiểu Lực Dương thay nhau ở lại trông lều, người còn lại thì mang theo Trác Nhất đi tắm suối nước nóng hoặc tham gia náo nhiệt, lúc nào cũng mang theo máy chụp ảnh chen lấn vào. Tiểu Lực Dương là mượn thân phận của dân tộc Di phát huy sở trường về ngôn ngữ của mình để thăm dò sâu vào bên trong đám người; Trác Nhất thì như một du khách bình thường nhìn ngắm những điều xa lạ xung quanh; Long thiếu thì thỉnh thoảng chọn một góc tốt nhất để chụp ảnh, nhìn anh giống như một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, kỳ thật là vẫn luôn tìm kiếm mục tiêu.

Khi anh đang nghĩ rằng sẽ không tìm được người, thì vào buổi chiều của ngày đầu tiên trong nhà tắm anh hoàn toàn không ngờ người kia sẽ đột nhiên xuất hiện trong ống kính của mình.

Gần 6h30 tối, Tiểu Lực Dương dùng bếp ngày hôm qua đang nấu cơm tối thì nhìn thấy Long Tuyền và Trác Nhất đi lang thang trở về: “Hai người rất đúng giờ! Vừa trở về đã có đồ ăn! Sủi cải rau hẹ thơm nức, sừng chết hai người.”

“Tiểu Nhất ăn trước, Linh Dương... Cho cậu xem người đẹp tôi chụp được!” Long thiếu không hề nhìn cơm tối, dứt khoát nhảy lên sườn đất ngồi ở trước lều lấy ra máy chụp ảnh của mình.

“Người đẹp? Rất đẹp? Mất ăn mất ngủ?” Tiểu Lực Dương thuận miệng nhạo báng, hai chân lại cất bước theo. Anh biết Long Tuyền không phải một tên háo sắc, không thể nào vì một cô gái xinh đẹp bình thường mà muốn trao đổi với người khác.

Long thiếu cũng không nhiều lời, tìm tới tấm ảnh kia đưa cho Tiểu Lực Dương, nói: “Nhìn tấm này.”

Đó là một tấm hình có cảnh sắc xinh đẹp, trời xanh, suối xanh, cây xanh, hoa hồng. Dĩ nhiên trong đó còn có suối nước nóng khói mù lượn lờ giống như cảnh tiên, cùng với một cô gái xinh đẹp trong suối nước.

Một tảng đá lớn lồi ra ngoài dưới vách núi, xung quanh là nước sông vây quanh ba mặt, chỗ giữa lõm xuống là suối nước nóng có hơn mười người đang tắm. Gần vách núi có một cô gái với làn da trắng nõn mặc bikini màu cam phối hợp với một bông hoa gạo màu đỏ đang tạo dáng chụp hình.

“Oa, ăn mặc thật mode! Áo ngực cài nút phía trước và váy ngắn... người này không phải là thôn nữ à? Chắc chắn, cô gái bên cạnh mặc bikini màu xanh dương đậm đang cầm máy chụp ảnh có dáng người tốt hơn!! Cái mông vênh kia cũng không cần dùng váy để che đi kích thích nhỏ bé.”

Sắc mặt Long Tuyền trầm xuống, nhỏ giọng hung hăng nói: “Phóng to xem mặt!”

“Được được!” Tiểu Lực Dương cười đáp, vừa húp nước mì vừa phóng lớn hình ảnh, một giây sau “phụt” một tiếng phun hết nước trong miệng ra.

Lâm Lung và Viên Viên! Là hai người này! Tiểu Lực Dương kinh ngạc nhìn về phía Long Tuyền.

Cái này... thật có duyên!! Nhanh như vậy mà đã gặp mặt rồi, nhưng thật không đúng lúc, tôi đang làm nhiệm vụ mà~~! Cũng không thể nửa đường làm lính đào ngũ đâu!!!!

“Vui mừng chưa?” Long Tuyền bĩu môi cười lạnh: “Còn có điều kinh hi hơn đấy! Nhưng tôi không chắc chắn.” Nói xong anh tự tay ấn xuống một cái nút chuyển qua hai tấm ảnh tiếp theo.

Tấm thứ nhất là hình ảnh Lâm Lung đang cười đùa nói chuyện với một cô gái Lạt Túc. Đó là một cô gái có làn da đen đang đứng nghiêng nửa người chỉ để lộ ra một phần ba gương mặt.

Tấm thứ hai vẫn là cô gái Lạt Túc ấy, nhưng gương mặt thì rõ ràng hơn, cô gái này có môi hồng răng trắng nụ cười rực rỡ, dung mạo cũng không tệ, nhưng khi Tiểu Lực Dương nhìn thấy thì anh hít vào một hơi khí lạnh.

Dung mạo của cô gái này rất giống với con gái của gia đình chứa chấp tên “Sơn Nỗ” kia!

“Có thể xác nhận không?” Long Tuyền nhẹ giọng hỏi.

Tiểu Lực Dương lắc đầu nói: “Không thể. Tấm hình kia quá nhỏ quá mờ hồ, góc độ cũng không rõ, không thể so sánh.”

“Ăn cơm trước đi, đợi lát nữa cậu tiếp tục thăm dò xung quanh, tôi lại chỗ bọn họ xem xét một chút.” Long Tuyền bỗng cảm thấy hơi đau đầu. Trong ấn tượng của anh, mặc dù Lâm Lung là một người có tính cách cởi mở, nhưng trong chuyện kết giao bạn bè vẫn rất cẩn thận. Vì vậy anh hoàn toàn không hiểu nổi tại sao cô nương này lại có thể nhanh như vậy đã kết bạn được với dân bản xứ rồi.

Con bà nó, lá gan cũng quá lớn rồi! Mới vừa rồi Long thiếu cũng có một loại kích động muốn chửi bậy.

Khi phát hiện ra Lâm Lung và Viên Viện, anh quan sát một vòng cũng không tìm được người giống như người thân ở thành phố của Lâm Lung, chỉ có hơn mười thanh niên trẻ tuổi nam nữ với số tuổi không đồng nhất. Quan sát hơn một giờ anh vẫn chỉ thấy Lâm Lung và Viên Viện không có bạn bè nào khác, hai người mang theo túi tiền, hơn nữa trao đổi với đám thiếu nam thiếu nữ kia còn ít hơn so với dân bản xứ.

Nói cách khác bọn họ không thể nào là bạn học, hơn nữa vì có nghề nghiệp tự do nên Lâm Lung và Viên Viện sẽ không có nhiều đồng nghiệp như vậy. Xem ra cũng không phải là bạn thân, cho dù là bạn bè cũng không thể mang theo đầy đủ đồ dùng chuyên nghiệp như thế. Nếu không có gì bất ngờ thì chỉ là quan hệ khách du lịch hội họp thành đội mà thôi.

Không ngờ hai cô gái trẻ tuổi xinh đẹp lại chạy đến một nơi có cuộc sống không quen thuộc trong khe núi. Chẳng lẽ không sợ gặp phải người xấu hoặc chuyện ngoài ý muốn ư! Long Tuyền mang theo một nỗi tức giận không biết chui ra từ nơi nào, nghiêng răng cắn sùi cào, trong lòng âm thầm tính toán.

Chẳng may cô gái Lật Túc kia thật sự là con gái của gia đình chứa chấp tên “Sơn Nỗ” kia; chẳng may cô gái kia muốn mời hai người đến nhà mình ở, tạm thời không đề cập đến việc có thể gây nên trở ngại cho nhiệm vụ của anh hay không, ngộ nhờ ngu lại một đêm mà xảy ra chuyện gì...

Thôi, xe tới núi tắt có đường, buổi tối đi thăm dò rồi mới quyết định. Nếu như bắt đắc dĩ lắm thì đành phải hiện thân chào hỏi các cô ấy, để các cô ấy nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Long Tuyền âm thầm trao đổi ý kiến với Tiểu Lực Dương, tuy rằng nói nhiệm vụ này muốn không đánh mà thắng, âm thầm đưa người ra, nhưng có khả năng tên Sơn Nỗ kia sẽ liều mạng, đến bước cuối cùng có thể động đến đao súng hay không vẫn chưa xác định.

Ngộ nhờ phải đánh nhau thật thì không biết nơi nào sẽ trở thành chiến trường đầu sóng ngọn gió. Mặc dù chỉ là bút dây động rừng nhưng rất có thể tên Sơn Nỗ kia sẽ lập tức kèm hai con tin để tự vệ. Không phải có câu nói “quân tử bất lập nguy tường chi hạ”*, vẫn nên nghĩ cách đưa Lâm Lung và cô gái tên Viên Viện đó cách xa chỗ này thì tốt hơn, không thể để cho họ tới quá gần nơi Sơn Nỗ ẩn nấp.

Quân tử bất lập nguy tường chi hạ: câu nói này là của Khổng Tử, nói tới thái độ làm người của quân tử là phải rời xa nơi nguy hiểm, phòng họa khi chưa xảy ra, một khi thấy mình rơi vào nguy hiểm, phải đúng lúc rời khỏi. (Em cảm ơn ss nhok tình nghịch đã giúp e câu này ạ :)

Vào đêm, Tiểu Lực Dương cầm máy chụp ảnh của Long Tuyền bắt đầu “khoa khoang” với mọi người xung quanh là bọn họ quay chụp hình người đẹp, mục đích là để thăm dò được tên họ và địa chỉ của cô gái Lật Túc kia.

Cùng lúc đó, Long Tuyền mang theo Trác Nhất lặng lẽ đi đến chỗ cắm trại của nhóm Lâm Lung, anh muốn nhìn xem các cô có còn ở cạnh cô gái Lật Túc đó hay không, tính toán xem xét cẩn thận người thân của cô gái kia có phải là nhân vật mục tiêu hay không.

Khi bầu trời xanh lam chuyển thành màu đen đầy sao thì ở một vách núi khác, dưới tàng cây hoa gạo đỏ rực, bên cạnh ánh đèn điện sáng ngời có hơn một trăm người cả nam lẫn nữ ngồi thành vòng tròn, vừa ăn gà nướng sả, bánh nướng không vùng, sữa dê mật ong... và một vài đặc sản của dân tộc Lật Túc, vừa uống rượu để liên tục đối ca vui đùa.

Khi những thanh niên nam nữ của dân tộc Lật Túc hoặc khề ngâm nga hoặc hát vang khúc điệu thì Lâm Lung và 16 người khách du lịch từ trong thành phố tới, mặc dù không hiểu ngôn ngữ địa phương nhưng cũng rời rít ủng hộ vỗ tay giọng ca say mê này.

Hậu quả của việc ủng hộ quá hăng say chính là những người Lật Túc biết nói tiếng phổ thông cũng bắt đầu ồn ào lên, muốn “những người bạn trong thành phố hát một bài”! Đối tượng của trận ồn ào này dĩ nhiên là hai cô gái xinh đẹp không có bạn trai trong nhóm người – Lâm Lung và Viên Viện. Nên biết rằng, hội tắm ao cũng chính là lễ hội xem mắt của dân Lật Túc, cho dù không thể lấy hai cô gái ở trong thành phố nhưng các chàng trai cũng rất muốn nhân cơ hội này nghe tiếng hát của hai cô.

Viên Viện với dáng người nóng bỏng không cẩn thận bị mấy chàng trai “vây công”, họ nói những câu thân thiện mà hơi vụng về khiến mặt cô đỏ ửng như quả cà chua, khiến cô không thể không đồng ý dành hát một bài. Nhưng cần phải chờ một lát, cô cần thương lượng với bạn của mình.

“Cậu muốn hát bài nào?” Lâm Lung ngồi xếp bằng trên đất cười hỏi cô.

“Tùy tiện... Mau giúp mình suy nghĩ!” Viên Viện im lặng vỗ trán, bổ sung: “Không thể là tình ca!”

“Vậy...” Lâm Lung suy nghĩ, vỗ tay cười nói: “Hát bài ‘Tình bạn lâu dài’ đi. Bài này rất được, không mang theo tình yêu lại có tình cảm, rất thích hợp trong trường hợp tất cả mọi người bao gồm anh chị em cùng chung sống này, mình giúp cậu đệm nhạc.” Nói xong, cô lập tức xoay người mượn “ki bố ách” - tức đàn tỳ bà của chàng trai Lật Túc kia.

Sau khi chỉnh dây cung thử âm xong, Lâm Lung ngồi tại chỗ giơ tay đặt lên dây đàn, cô khẽ mỉm cười gảy lên khúc dạo đầu. Viên Viện được cô đệm nhạc bắt đầu cất tiếng hát của mình: “Có thể nào quên những người bạn cũ, trong lòng có thể không nhớ thương... Tình bạn muôn năm, bạn bè, tình bạn muôn năm! Nâng chén đối ẩm, cùng hát ca ngợi tình bạn lâu dài...”

Tiếng hát và tiếng đàn hoàn mỹ dung hoà vào nhau phiêu đảng uyển chuyển trong bầu trời đêm. Có lẽ không ai ngờ âm thanh của một cô gái trong thành phố cũng có thể to rõ như vậy, không hề thua kém người bản tộc. Thậm chí người kia còn có thể gây nhạc cụ “ki bố ách” truyền thống của tộc Lạt Túc. Vì vậy bầu không khí bỗng nhiên trở nên vô cùng sôi động.

Sau khi Viên Viên hát xong, ngoài những tiếng hoan hô ủng hộ còn có những tiếng hét liên tiếp vang lên: “Cô gái đánh đàn cũng hát một bài! Hát một bài!” Long Tuyền thấy tất cả, anh bỗng nhớ lại lúc xưa khi Lâm Lung ngồi trong cửa hàng đàn tranh gảy khúc “Thương hải nhất thanh tiêu”, nghĩ tới khúc tình ca hào hùng kia cùng với gương mặt xinh đẹp và giọng hát không câu nệ của cô.

“Nhất định chị ấy sẽ chọn một ca khúc rất hào hùng.” Trác Nhất núp ở trong đám người nói thầm.

Long Tuyền hơi nghi hoặc nhìn về phía Trác Nhất, dò hỏi: “Cậu đã từng nghe Lâm Lung hát?”

“Sao có thể chỉ là nghe qua, mà phải là kí ức trọn đời không quên!” Bạn học Tiểu Nhất vô cùng bị phần trả lời: “Khoảng thời gian chị ấy đến Bắc Kinh chơi đã kéo tay tôi chạy đến quảng trường, dưới bao nhiêu con mắt của quần chúng mặc áo ngắn quần đùi vừa mùa vừa ‘rồng’ một khúc nhạc tình ca có tên ‘Bắc Kinh kim sơn thượng’ của dân tộc Tạng*!! Âm thanh to rõ, phóng khoáng đến mức hấp dẫn cả sự chú ý của cảnh sát duy trì trật tự!! Lúc ấy tôi đã có ý nghĩ muốn đào hầm chôn mình.”

*Dân tộc Tạng: Dân tộc thiểu số của Trung Quốc, phân bố ở vùng Tây Tạng, Thanh Hải, Tứ Xuyên, Cam Túc, Vân Nam.

“Duy trì trật tự?” Cảnh sát suy trì trật tự để ý cả khách du lịch ca hát ư?

Trác Nhất méo miệng nhẹ giọng giải thích: “Lúc ấy tôi mặc quần áo mùa hè của học sinh, đội duy trì trật tự nghi ngờ Tiểu Long Nữ là một cô gái ăn mặc ảnh hưởng đến thuần phong mỹ tục....”

Trác Nhất còn chưa nói xong đã bị Long Tuyền ho nhẹ một tiếng cắt đứt câu nói, nhắc nhở cậu ta không nên nói lời không thích hợp ở nơi này, l-q/đ cậu ta đành phải nuốt chữ “bình”* xuống.

*Mình giải thích chỗ này 1 chút. Trong bản cv thì câu nói của Trác Nhất là “duy trì trật tự hoài nghi Tiểu Long Nữ là một cô có thương tích phong hoá loạn mặc quần áo nữ...” nên từ “bình” này ở phía sau cùng. Nhưng khi edit mình sẽ đảo ngược lại câu trong bản cv nên từ “nữ” sẽ không xuất hiện ở cuối câu. Đó là lý do vì sao mà Long Tuyền phải cắt đứt và có từ “bình” a ^^

Chờ đến khi Trác Nhất hồi hồn nhìn về phía đám người thì Lâm Lung đã đeo “ki bố ách” vào một bên rồi đứng lên, dùng tư thế ôm bass khi hát thể loại nhạc Rock and Roll, nét mặt tự nhiên bắt đầu gảy đàn.

Cô ngửa đầu lên nhìn mặt trăng, đầu tiên là mở to miệng, dùng âm điệu cao vút, ngân dài mà to hai tiếng: “A~~~~a~~~~”. Sau đó, một khúc nhạc phiên bản Rock and Roll cùng với bài hát “Dân ca giống như nước suối” được bật ra từ miệng cô.

“Hát dân ca a~~~~! Bên này hát bên kia cũng hát~, bên kia hát~, dân ca giống như dòng nước suối~~! Không sợ núi cao uốn cong~, uốn cong~!...”

Một tiếng kia không khác gì như tiếng hét của những chàng trai, tiếng hát nồng đậm phong tình dân tộc, nhiệt tình mà không bị cản trở, giống như muốn xuyên thấu qua núi non chọc thủng bầu trời. l-q/đ Ngón tay thon dài linh hoạt gảy đàn tỳ bà của dân Lạt Túc ở bên hông, phối hợp với đó là tiếng hát đầy kích tình khiến cho rất nhiều người dân bản xứ cũng phải kinh ngạc, rồi rít thở dài nói rất có tài!!

“Quả nhiên là khúc hát hào hùng!” Long Tuyền nghe giọng hát trong vắt của cô, lại nhìn cô phóng khoáng tự nhiên đứng ở giữa sân vui vẻ hát vang. Khi cô hát xong, những thanh niên Lạt Túc mang theo sự yêu thích tìm cô uống rượu. Anh thăm thò dài: “Náo động như vậy cũng không sợ bị bắt làm áp trại phu nhân sao?!”

Trác Nhất kinh ngạc nhìn Long thiếu một cái, cậu cảm thấy câu nói vừa rồi của anh mang theo vị chua, l/q6đ thậm chí ngay cả loại từ như “áp trại phu nhân” cũng nói ra được.

Long Tuyền như không chú ý tới việc Trác Nhất đang quan sát mình, anh khép ống kính máy chụp hình lại, bình tĩnh nói: “Đi thôi, đi về.”

“Không đến chào hỏi các chị ấy sao?” Đi được nửa đường về lều trại, Trác Nhất bỗng nhẹ giọng hỏi.

Long Tuyền lắc đầu, đáp: “Nếu không cần thiết thì coi như không nhìn thấy.”

Theo lẽ thường mà nói, nếu bên cạnh Lâm Lung không xuất hiện nhân vật khả nghi thì tất nhiên bọn họ không cần lộ diện. l0q4đ Nhưng khi Tiểu Lục Dương vừa đi dò xét trở về, Long Tuyền thấy anh ta trao đổi với mình một ánh mắt, không cần mở miệng cũng biết cô gái Lạt Túc đó tuyệt đối có vấn đề. Nói cách khác là 4, 5 ngày tiếp theo phải theo dõi cô ta một cách sát sao, thậm chí còn phải làm xong công tác chuẩn bị dẫn đám người Lâm Lung ra ngoài.

Rạng sáng 3 giờ, ba người ngồi ở trong lều trao đổi ý kiến. Bọn họ hy vọng Sơn Nỗ có thể ra ngoài đi loanh quanh tân bộ để bọn họ có thể xác nhận bộ dạng của hắn ta, rồi bắt đầu chính thức theo dõi. Nhưng một khi hắn ta xuất hiện, phía bên mình rất có thể cần dẫn đám người Lâm Lung rời khỏi đây. Tức là bọn họ cần phải xuất hiện trước mặt Sơn Nỗ, hơn nữa không thể bại lộ thân phận.

Ba người bắt đầu cảm thấy đau đầu.

Đây là lần đầu tiên Trác Nhất thi hành nhiệm vụ ngoài lần diễn tập thực chiến nên cảm thấy hơi khản trương. Tiểu Lục Dương thì thăm mền Viên Viên, nhìn cô mặc đồ tắm nóng bỏng như vậy mà anh lại không thể đến gần, cho dù muốn nhích tới gần cũng phải để ý nhiệm vụ, vì vậy trong lòng cảm thấy rối rắm, còn lại Long Tuyền thì không rõ, anh cảm thấy tâm trạng của mình không được tốt lắm, vì vậy anh tựa vào lều hít thở sâu mấy lần để điều chỉnh tâm tình của mình, để cho mình trong lúc mấu chốt không bị rơi vào tình trạng xe bị tuột xích.

“Có phải anh nhìn thấy cô ấy uống rượu với người đàn ông khác nên khó chịu trong lòng đúng không?” Tiểu Lục Dương đột nhiên lên tiếng cười nhạo.

“Câm miệng, cậu đi ngủ đi!” Long thiếu hung ác trừng mắt nhìn cậu ta một cái. Quả thật anh đã thấy được Lâm Lung uống rượu đồng tâm với người thanh niên cho cô mượn đàn tỳ bà, động tác kia còn thân mật hơn khi uống rượu giao bôi!! Đây là một trong những phong tục tập quán của một số dân tộc thiểu số như tộc Lật Túc, tộc Di, tộc Nô. Hai người ôm vai kề má, cùng uống một ly rượu, uống đến một giọt cũng không còn mới là bạn bè thật sự.

Đồng chí Linh Dương tiếp tục cười trêu, nói: “Long thiếu, cậu cũng đừng ghen. Tộc Lật Túc uống rượu đồng tâm cũng chỉ là một lễ nghi đãi khách thể hiện sự nhiệt tình mà thôi! Dân tộc Độc Long* khi kết hôn mới uống như vậy để bày tỏ hai người muốn bên nhau đến đầu bạc răng long, không xa không rời.”

*Tộc Độc Long: Dân tộc thiểu số tỉnh Vân Nam, Trung Quốc.

Long Tuyền ném lại một câu: “Tôi biết rõ! Không cần cậu nói nhảm.”

Sau đó anh liền ngậm chặt miệng không nói nữa, nhưng vẻ mặt vẫn hơi đen tối không rõ.

Cùng lúc đó, đám người Lâm Lung và Viên Viên kết thúc buổi đối ca đi tới một suối nước nóng hơi thấp trong thung lũng, chuẩn bị tắm thư giãn một lát rồi mới đi ngủ.

“Nơi này thật thoải mái! Phong cảnh nơi buổi chiều kia cũng không tệ, đáng tiếc quá nóng, chỉ có thể tắm mà không thể ngâm.” Viên Viên vừa cảm khái vừa nhanh chóng cởi áo ngoài.

Lâm Lung nhanh hơn cô đã mặc xong đồ bơi ngồi lên thềm đá trong suối nước ngồi, cả người từ từ chìm vào làn nước ấm áp, vô cùng thoải mái, cô hít sâu một hơi rồi lại từ từ thở ra.

Lúc này đã gần sáng sớm, bóng đêm cũng không còn đen đặc nữa nhưng vàng trắng trên bầu trời vẫn sáng ngời. Lâm Lung nửa nằm ngửa đầu nhìn lên bầu trời, bốn phía là dãy núi bao quanh, tầng mây ở giữa núi rừng chậm rãi trôi lững lờ, vàng trắng rậm thảnh thơi vuốt ve đầu ngọn cây, tất cả tạo nên hiệu quả thị giác như mộng như ảo.

Không khí trong lành, thảnh thơi còn có tiếng côn trùng kêu vang, hơi nước màu trắng lượn lờ tràn ngập suối nước nóng phieu phắng, nhẹ nhàng bao quanh thân thể trắng nõn của cô gái trẻ, thảnh thơi còn có bông hoa gạo đỏ rực trôi qua giữa hai chân, kề ngón tay của Lâm Lung...

Cảnh đẹp như vậy tựa như cõi tiên.

“Thất Tiên Nữ* tắm đại khái cũng chỉ như này mà thôi.” Lâm Lung cười nói chuyện với bạn đồng hành.

*Thất Tiên Nữ: Bộ phim kể về 7 nàng tiên nữ, là con gái của Vương Mẫu nương nương. Một lần, nàng tiên thứ bảy vì ham chơi xuống trần gian nên đã gặp và trót yêu chàng thanh niên Đồng Vĩnh. Nàng quyết tâm kết hôn với Đồng Vĩnh khiến Vương Mẫu tức giận, hủy bỏ cốt tiên và đẩy xuống trần gian làm người phàm. Từ đó, vì quá nhớ em gái, lần lượt các nàng tiên còn lại cũng xuống trần gian và mắc vào âm mưu của hai người xấu là Sao chổi cùng Âm thực vương. Các tiên nữ gặp nhiều gian truân và cũng yêu phải người trần. Chỉ có công chúa lớn và thứ 4 là động lòng người trên thiên đình là Thực thân và Kim Tra. Hàng loạt mưu mô, mâu thuẫn xảy ra nhưng cuối cùng thần tiên và người dưới trần cũng chung tay chống cái ác.

“Vậy tôi là Đồng Vĩnh?” Đội trưởng của đội khách du lịch là một người đàn ông cười ha ha, sau đó nói: “Các cô là tiên nữ, những người thô thiển chúng tôi đây là đàn khỉ trong suối nước nóng!” Vừa dứt lời mọi người liền cười to, âm thanh trêu đùa nổi lên bốn phía tạo thành sự đối lập rõ ràng với sự yên tĩnh của thiên nhiên.

Viên Viên nghiêng đầu hỏi: “Còn nhớ rõ con kênh sông Ngân Trường? Hiện tại chúng ta đang ở vùng phụ cận.”

“Ừ.” Lâm Lung nhẹ nhàng gật đầu: “Dòng nước màu xanh đậm, người công nhân xây dựng con kênh tạo nên dòng chảy chậm.”

“Nước ở nơi này đẹp hơn, có màu xanh dương, màu xanh lá cây, còn có màu trắng.” Viên Viên tiếc nuối nói: “Nên mang bột nước hoặc thuốc màu đến.”

“Vậy chụp ảnh nhiều vào, khi trở về thì vẽ lại. Màu trắng là do nước chảy nhanh khiến những bọt sóng văng lên nhuộm thành màu sắc, dưới ánh mặt trời nước sông sẽ đẹp hơn, toả sáng lấp lánh!” Lâm Lung đồng ý gật đầu, sau đó bổ sung: “Vẻ đẹp của thiên nhiên luôn hơn hẳn vẻ đẹp nhân tạo. Rất ít nơi du lịch có thể thật sự duy trì vẻ đẹp ‘non xanh nước biếc’ vốn có. Có lúc không bị khai phá thành địa điểm du lịch lại là một chuyện tốt.”

Bạn bè du lịch xen vào nói: “Nói đến đây tôi liền nghĩ đến thành cổ Nạp Tây, bây giờ trở nên quá sang trọng rồi! Mất hết mùi vị phong tình!”

“Ừm, có lợi mà cũng có hại.” Lâm Lung cười nói: “Tôi có một người bạn tộc Nạp Tây, anh ta đã từng nói mặc dù rất ghét việc cải tạo này khiến quê hương của anh ta không còn giống quê hương nữa. Thế nhưng không thể phủ nhận sau khi được khai phá thành địa điểm du lịch nổi tiếng thì dân bản xứ bọn họ mới có thể cải thiện cuộc sống trở nên tốt hơn, anh ta mới có thể học xong đại học.”

“Nói thì là như vậy, nhưng mình thích đi du lịch những nơi dân sinh có phong cách cổ xưa, phong vị đặc biệt hơn.” Viên Viên đáp lời, lại đề nghị: “Chờ

đến khi hội tắm ao kết thúc, chúng ta đến ở nhờ mấy ngày nhà của dân tộc Lật Túc đi, ở lại chơi thêm vài ngày nữa.”

Lâm Lung đồng ý với đề nghị này, nhưng nhóm người còn lại thì rất ít người hưởng ứng. Phần lớn những người đi cùng sáng chín chiều năm đi công tác, bọn họ nghỉ Tết xong sẽ chuẩn bị đi làm, không rảnh để tiếp tục vui mình ở trong núi.

Vì vậy hai cô gái quyết định tạm dừng kế hoạch này lại, nếu có thể tìm được chỗ ở thích hợp thì sẽ suy nghĩ có nên ở thêm mấy ngày hay không.

Thời tiết vài ngày sau cũng không tệ, trời trong nắng ấm trời xanh cao vút.

Ba người “Ám Dạ Kiếm” trốn ở chỗ tối quan sát xung quanh, dần dần phát hiện gia đình chứa chấp tên Sơn Nỗ kia từ em gái, em trai, cha mẹ, thậm chí đến cả anh cả của gia đình kia, một ngày tiếp một ngày sẽ xuất hiện trong hội tắm ao, vậy mà các cô gái không hề phòng bị vẫn vô tư cười đùa, hơn nữa còn thân thiết với một vài người. Đến ngày cuối cùng còn trở thành khách của ông chú trầm mặc mặc trang phục Lật Túc – Sơn Nỗ.

Sau buổi trưa, dưới ánh nắng mặt trời tươi sáng, Long Tuyền và Tiểu Lực Dương nhìn họ nở nụ cười rực rỡ đi tham gia cuộc thi nhảy dây. Nhìn bóng dáng yểu điệu mặc vào váy dài ngũ sắc nhẹ nhàng bay múa như yến giữa trời cao, sau đó lại nhìn các cô cùng uống rượu hát đối với người khác, còn thường xuyên giống như bướm bướm, vui vẻ bay qua những nơi cách chỗ ở của Sơn Nỗ không quá 5 mét.

“Đáng chết!! Tại sao lại ở cạnh bọn họ rồi?!” Tiểu Lực Dương lăm lăm chửi bậy, vừa nghiêng người nhìn Long Tuyền thì thấy vị nhân huynh này cũng đang chau mày.

“Rút lui.” Long Tuyền bỗng cất máy chụp ảnh đi, kiên quyết kéo vai Tiểu Lực Dương dẫn anh đi trở lại con đường lúc đến: “Tên kia đang quan sát bốn phía, có lẽ nhận ra tầm mắt của chúng ta rồi.”

“Ngoài 300 mét cũng có thể có cảm giác?! Xem ra cục xương này không dễ gặm” Tiểu Lực Dương cau mày chửi thề một tiếng.

Long thiếu nhẹ nhàng gật đầu, nhỏ giọng trả lời: “Trở về vạch kế hoạch cẩn thận, chậm nhất là tối nay cần phải đưa họ qua đây trước. Hai người này, con mẹ nó, lá gan quá lớn!! Chỉ dễ dàng như vậy đã đồng ý đến làm khách nhà người khác.” Nói đến đây anh bỗng có một loại kích động muốn mắng cho Lâm Lung một trận.

Có lẽ, đây chính là cái gọi là “yêu thì cho roi cho vọt”.

.....

Khi màn đêm buông xuống, rất nhiều người lại tụ tập ở khu vực suối nước nóng. Nam nữ tộc Lật Túc lại bắt đầu đánh đàn ca hát, uống rượu nhảy múa.

Sơn Nỗ ngồi một bên uống rượu nhìn ca múa bỗng cảm thấy tóc gáy dựng đứng lên, cảm giác nhạy bén tựa như đã thú nói cho hắn biết có người ở phía sau đang lặng lẽ đến gần hắn.

Sơn Nỗ xoay phắt người lại, tay phải chạm vào cây súng lục bên hông. Hắn giương mắt nhìn lên thì phát hiện đó là một thiếu niên cao gầy đang rón rén tới gần, ăn mặc như người thành phố, hai mắt sáng ngời nụ cười rực rỡ.

Thấy bản thân bị phát hiện, thiếu niên ngưng cười một tiếng, sau đó cậu đặt ngón trỏ trên môi ý bảo Sơn Nỗ đừng lên tiếng. Rồi cậu lặng lẽ đi vòng qua hắn đến phía sau Lâm Lung đang gầy đàn tỳ bà, vỗ mạnh lên vai cô một tiếng đồng thời kêu to “oa”.

“Aaaa!” Lâm Lung bị dọa hét lên, quay đầu nhìn lại lập tức bật thốt: “Tiểu Nhất, sao lại là cậu? Tiểu quý chết tiệt!! Làm chị sợ muốn chết! Tại sao cậu lại chạy tới nơi này?”

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tài hội tương tư, liền hại tương tư*

*Đây là câu thơ trong bài thơ “Xuân Tình” của tác giả Tái Tử Tư, mình sẽ giải nghĩa ở trong chương.

Đối với một loạt câu hỏi của Lâm Lung, trước khi cô nói ra những từ mẫn cảm, Trác Nhất vội vàng xen vào nói: “Chỉ mình chị có thể tới du lịch, người khác không thể à? Em cũng đã học năm cuối đại học rồi, rảnh rồi liền theo anh họ đến nơi này chơi!”

“Cậu... năm tư đại học?” Lâm Lung vô cùng kinh ngạc hỏi ngược lại. Quả thật cô rất kinh ngạc, rõ ràng Trác Nhất đã tốt nghiệp được hơn một năm rồi, vừa rồi còn thông qua được kỳ chọn huấn của bộ đội đặc chủng mà, sao có thể là năm tư? Chỉ có thể là... cậu ta đang làm nhiệm vụ nên mới cố ý nói như vậy! Vừa muốn lộ diện lại phải che giấu, thế có nghĩa là bên cạnh cô đang có mục tiêu của bộ đội?!

Lâm Lung bỗng cảm thấy đầu mình bị chấn động, giống như bị sấm sét đánh trúng hoặc bị bầy voi giẫm qua.

Thật may vị trí Trác Nhất ngồi xuống vừa vặn che lại tầm mắt của cô, nếu không nhất định Lâm Lung sẽ nhìn về phía Sơn Nỗ. Lúc trước cô đã cảm thấy hắn ta là người tương đối khác biệt trong đám người, 14/đ số tuổi lớn hơn, không nói nhiều mà ánh mắt cũng rất sắc bén. Trong một chớp mắt tại cuộc tranh tài bắn nỏ vào buổi chiều, cô còn cảm thấy trên người hắn ta có một loại sát khí gần giống Long Tuyền.

Suy nghĩ ra điều này, Lâm Lung vội vàng ngượng ngừng cười, che giấu theo Trác Nhất: “Những ngày sau này sẽ trôi qua rất nhanh! Đào mắt cậu đã phải tốt nghiệp rồi!”

“Vâng...” Trác Nhất gật đầu.

“Cậu chính là Tiểu Nhất thiên tài kia?” Viên Viện ngồi ở một bên không hiểu cuộc nói chuyện của hai người. 14/đ Không phải cậu ta đã đi làm lính rồi sao? Vì vậy cô rất nghi ngờ, hỏi: “Không phải cậu là...”

“Bánh Trôi!” Bỗng có một tiếng hét cắt đứt câu hỏi của cô.

Viên Viện quay đầu nhìn lại, không ngờ thấy người thanh niên dân tộc Di cô mới quen trước năm mới đang đứng cách đây không xa, nở nụ cười nhìn mình. Nụ cười kia vô cùng dịu dàng, giống như gió xuân ấm áp thổi qua. Nhưng động tác của anh lại tuyệt không dịu dàng như vậy, hai bước cũng thành một vưon tay kéo Viên Viện lên, không nói lời nào liền chạy đi.

“Người tôi mượn, không trả!” Anh chạy được mấy bước mới quay người lại nở một nụ cười rực rỡ hết to với Lâm Lung, sau đó thoải mái phát tay: “Tạm biệt, không tiễn!”

Động tác của Tiểu Lực Dương thật sự là quá nhanh, mọi người cũng chỉ có thể giương mắt nhìn bóng lưng của hai người biến mất trong đám đông. 1-4/đ Lúc này hai người đàn ông cùng đoàn đang lấy lòng Viên Viện phản ứng lại, đứng dậy muốn đuổi theo: “Cướp!”

Lâm Lung vội vàng giải thích: “Không có việc gì, không có việc gì, là người quen! Người đó... chính là bạn trai của Bánh Trôi.” Cô hơi do dự, nháy mắt liền xây dựng nên câu chuyện của hai người kia. 18q/đ Bởi vì vấn đề huyết thống dân tộc nên bị người lớn cổ hủ trong nhà cưỡng ép chia rẽ, nhưng hai người là một đôi uyên ương số khổ dầu lửa ngó ý còn vương tơ lòng. Cô kể lại một đoạn tình duyên hư cấu có hình có dạng, vô cùng chân thật.

Trác Nhất ở bên cạnh nghe được câu chuyện của cô thì cười thầm, trong lòng rất là bội phục tầm nhìn xa trông rộng của Long Tuyền. Anh để Tiểu Lực Dương kéo Viên Viện đi tránh cô ta nói chuyện sẽ bị lộ. 1-4/đ Nhưng phương pháp này chỉ thích hợp dùng cho một người, nếu kéo hai người đi cùng một lúc tuyệt không chân thực, không thành thật, để Lâm Lung ở lại che giấu là lựa chọn tốt nhất.

“Cô ấy là nhà văn, hơn nữa đã từng đứng trên sân khấu, cũng đủ thông minh nên sẽ không có vấn đề.” Lúc ấy Long thiếu đã nói như vậy. Với tình hình hiện tại thì Trác Nhất xác nhận quả thật anh đã không nhìn lầm.

Đôi uyên ương số khổ gặp lại ở Nộ Giang liền nói lại tình cảm. Ừm, câu chuyện này cũng không tệ.

“Được rồi, không nói về cô ấy nữa.” Lâm Lung nhanh chóng kết thúc màn giải thích nguyên nhân vì sao Viên Viện bỗng nhiên biến mất và tương lai của hai người kia. Lúc này cô mới giới thiệu Trác Nhất với mọi người: 14q/đ “Đây là em kết nghĩa của tôi, Tiểu Nhất. Cậu ấy rất trâu, chưa được 17 tuổi đã sắp tốt nghiệp đại học!” Tất cả mọi người trong đoàn du lịch đều gọi biệt hiệu của nhau, vì vậy cô chỉ gọi cậu là “Tiểu Nhất” mà không đề cập đến tên thật “Trác Nhất”, thế nên không có vẻ gì là đột ngột.

Sau đó, bạn học Tiểu Nhất tự giảm trình độ học tập lại bị Lâm Lung nói nhỏ tuổi xuống ngượng ngừng mỉm cười, trong tiếng ồn ào tán dương của các anh các chị chào hỏi mọi người.

Nói số tuổi của cậu nhỏ hơn tuổi thực là Lâm Lung hành động theo bản năng, pháp luật quy định phải đủ 17 tuổi mới có thể làm lính, thế có nghĩa là cậu không thể nào là lính. Chi tiết nhỏ này không nhất định có tác dụng, thế nhưng có còn hơn không.

“Đúng rồi, cậu đến cùng người anh họ nào?” Lâm Lung giả vờ tò mò hỏi cậu, thuận tiện chuyển hướng trọng tâm câu chuyện tránh cho mọi người truy hỏi cậu học ngành gì trường nào.

“Chị đoán xem!” Trác Nhất cười tà: “Em đi với anh ấy và anh Dương, chính là người anh họ thăm mền chị, anh ấy nói em đến tìm chị.”

“Thăm... thăm mền?!” Lâm Lung bỗng nhiên cao giọng, phủ nhận nói: “Người nào thăm mền chị?!! Không có mà!”

“Đừng có giả vờ như không biết! Con gái bọn chị đều hai lòng.” Trác Nhất cười nhạo: “Buổi chiều anh ấy thấy chị và chị Viên nhảy dây, chị còn uống rượu đồng tâm với người khác đúng không? Anh ấy hận đến mức thiếu chút nữa cắn nát răng đấy. Thật ra thì anh ấy rất muốn xông lên kéo chị đi, chị tiếc vô cớ xuất binh! Nói thật, chị nuôi, có thể cho anh ấy một cơ hội kéo chị đi hay không?”

Sơn Nỗ ở một bên nghe hai người nói chuyện lập tức nghĩ đến hình như buổi chiều có người nhìn hắn chằm chằm, thì ra mục tiêu là họ. Nghĩ như vậy hắn âm thầm thở phào một hơi ở trong lòng.

“Thật đáng ghét! Trẻ nhỏ biết cái gì!” Lâm Lung cắn răng xoa đầu Trác Nhất, từ chối cho ý kiến.

Trác Nhất thấy cô như không hiểu ám hiệu của mình, lại cố gắng đề nghị: “Thật, anh ấy rất thích chị! Đừng nhìn bộ dạng bình thường không ai sánh nổi của anh ấy, thật ra khi gặp phải chuyện như này thì cũng ngại mở miệng nên luôn núp ở trong lều giận dữ! Chị cho anh ấy một cơ hội để anh ấy giải bày

tâm sự đi! Chỗ bọn em ở cách đây không xa, qua đó với em đi!”

Nghe được câu này Lâm Lung liền biết bọn họ muốn đưa cô rời khỏi nơi này. Nhưng có hai người cùng rời đi, hoặc hẹn gặp nhau ở trong thôn, việc này có phải quá gượng ép không? Cũng không thể trùng hợp như vậy chứ?

“Ai sẽ đi đến cửa để người khác thả lộ chứ?” Lâm Lung liếc mắt một cái, vô cùng dứt khoát nói: “Chị không đi. Có giỏi thì cậu để cho anh ta tự tới đây.”

“Được rồi, vậy chờ anh em tới đây, chờ anh ấy đến xem chị còn gì để nói!” Nghe được Lâm Lung trả lời như vậy, Trác Nhất cảm thấy rất có lý. Không thể làm gì khác đành chờ dài ngồi ở một bên. Nhiệm vụ của cậu là đưa Lâm Lung về, nếu không đưa về được thì ngồi tại chỗ bảo vệ đội lệnh, hơn một tiếng sau Long Tuyền sẽ tự đi ra xem xét.

Lâm Lung nhún mày cười một tiếng, ôm lấy “ki bố ách” cô mới mua được ở trong tay một người bạn hàng tộc Lạt Túc, bắt đầu ca hát. Càng nói nhiều càng dễ lộ ra sơ hở, còn không bằng tiếp tục ca hát.

Cô quen rất nhiều thanh niên có thể hát đối, người Hán có thể nói tiếng phổ thông tương đối nhiều. Mọi người thường xuyên cùng nhau hợp ca hoặc hát đối ca khúc tiếng Hán. Lâm Lung lại là người dẫn đầu trong việc am hiểu đàn hát những bài hiện đang lưu hành hoặc những bài hát cũ nổi tiếng. Cho tới bây giờ cô vẫn chưa thua ai. Giờ phút này mọi người vừa thưởng thức tiếng hát, đồng thời cũng rất tò mò với người thầm mến cô.

Bởi vì từ đầu đến cuối Lâm Lung không hát những bài tình ca, nếu không phải hát những bài không rõ thì cũng là những bài nói về tình hữu nghị hoặc sông núi tổ quốc. Không lâu sau, dưới sự yêu cầu mãnh liệt của mọi người rốt cuộc cô cũng hát bài “Mối tình đầu khó quên”.

Âm thanh ngọt ngào mà êm dịu cùng với tiếng đàn tỳ bà nhẹ nhàng vang vọng: “... Em là sao anh là mây, lúc nào cũng có khoảng cách. Hy vọng anh sẽ nói cho em biết, người yêu đầu...”

Hát đến chỗ này, Lâm Lung bỗng phát hiện phía bên trái có người thổi kèn ác-mô-ni-ca đang dần dần đến gần, khéo léo mà hài hoà nhập vào khúc nhạc khiến giai điệu càng thêm du dương, thậm chí còn bổ sung vào chỗ thiếu sót của đàn tỳ bà.

Quay đầu nhìn lại, dưới ánh đèn có một bóng dáng mảnh mẽ rần rori đang từ từ đi tới, từ tối đến sáng, gương mặt anh dần dần được ánh đèn chiếu sáng rõ ràng. Anh vừa thổi khúc tình ca, vừa nhìn Lâm Lung. Sóng mắt lưu động như đang có những ngọn lửa đang nhảy múa.

Lâm Lung bỗng cảm thấy ngực mình như cứng lại, cô ngơ ngác nhìn Long Tuyền, trong miệng cô vẫn vô thức hát: “... Em khó có thể quên được anh. ... Là tình yêu không đủ sâu hay không có duyên phận, hy vọng anh sẽ nói cho em biết, hồi mối tình đầu...”

Hát xong một khúc Long thiếu đã đi tới trước mặt Lâm Lung, anh lẳng lặng ngưng mắt nhìn cô, sau đó nhẹ giọng nói: “Anh tới đây.”

Long Tuyền sợ tầm mắt của mình sẽ khiến Sơn Nỗ cảnh giác, vì vậy ánh mắt anh luôn nhìn thẳng về phía Lâm Lung, nhưng khi thổi những bài tình ca như “Mối tình đầu khó quên” này có chút đùa mà thành thật. Ánh mắt vô cùng thâm tình của anh đang nhìn cô khiến cô chần động hồi lâu vẫn không nói chuyện.

Cho đến khi mọi người bắt đầu ồn ào, muốn bọn họ “tiếp tục” thì cô mới phục hồi tinh thần. Tiếp tục hát đối, tất nhiên là muốn chàng trai hát trả chàng gái một ca khúc, hoặc gảy hoặc thổi đều được.

Long Tuyền không biết gảy đàn dây của tộc Lạt Túc, anh nhếch miệng mỉm cười tiếp tục thổi kèn ác-mô-ni-ca, cũng là một bài hát cũ của Đăng Lệ Quân có tên “Gặp em”. Khi anh vừa bắt đầu thổi mọi người còn chưa biết anh thổi bài gì, cho đến khi có một du khách trẻ tuổi vùng Quảng Đông hát lên thì mọi người biết biết hoá ra anh đang tỏ tình.

“...Gặp em, tìm được bóng dáng người yêu trong lòng... dường như hạnh phúc đang động lại. Anh bắt đầu yêu, khó kìm được tình cảm với em. Cùng làm thơ với em, người khiến anh cảm mến chính là em... Quen em là ý của trời... Bắt đầu từ ngày hôm nay tất cả đều thuộc về em...”

Lâm Lung lập tức đỏ mặt, vô cùng thẹn thùng. Thật ra thì trong lòng cô biết Long Tuyền hơi thích mình. Như những gì Trác Nhất vừa nói, thật ra thì cô đang giả vờ mà thôi.

Nhưng bây giờ phải đáp lại bài gì mới thích hợp đây?! Lâm Lung khó xử, cũng không thể thật sự đồng ý lời tỏ tình của anh, bắt tự* còn chưa có xem đâu. Hơn nữa ai biết được anh ta thật sự muốn theo đuổi mình hay chỉ vì nhiệm vụ mà khoa trương biểu đạt tình cảm?!

*Bát tự: giờ, ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi, là một cách xem số mệnh của người Trung Quốc. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, cộng lại là tám. Dựa vào tám chữ ấy ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi “bát tự thiếp” cho nhau, còn gọi là “canh thiếp” hay “bát tự”.

Sau khi suy tư một lúc, Lâm Lung hát một bài rất là nổi tiếng: “56 chòm sao, 56 nhánh hoa, 56 người anh em cùng chung một nhà, 56 dân tộc cùng nói một câu, tôi yêu Trung Hoa, tôi yêu Trung Hoa...”

Còn chưa hát xong người trong sân đã bắt đầu ồn ào, mọi người rối rít trách móc cô đang qua loa trốn tránh.

“Ai nói là qua loa... Bài này cũng rất hợp với tình hình mà! Chúng ta chính là tất cả các dân tộc tụ hội.” Lâm Lung cường từ đoạt lý phản bác.

“Hợp với tình hình, nhưng bài này không phải tình ca!” Trác Nhất nhìn về phía Long Tuyền hét lên một tiếng: “Anh, mau đáp trả một khúc ‘tình nồng nguyên hương’ đi, đừng để chị ấy trốn tránh!!”

Tình nồng nguyên hương? Lâm Lung còn chưa kịp phản ứng bài này là bài nào thì đã nghe được Long Tuyền hát lên một bài ca dân gian.

Giọng anh hơi trầm thấp nhưng rất dễ nghe, đáng tiếc lời ca này khiến người nghe cảm thấy rất thẹn thùng: “Trên núi nào có đường, đường khó đi... tiểu ca muốn đi gặp tiểu muội nên không sợ núi cao đường xa! Tầng đá trên ngọn núi kia vừa to lại vừa cứng! Tiểu ca không sợ đá cứng chỉ sợ lòng dạ tiểu muội cứng rắn.... Tiểu muội yêu thân thể cường tráng của tiểu ca, tiểu ca yêu thích dáng người nhỏ bé của tiểu muội...”

“A~~~~” Lâm Lung rất muốn đào hố chôn mình, cô bắt lực che mặt ngẩng đầu lên, rên rĩ nói: “Làm ơn đừng hát nữa!”

Trác Nhất ở một bên cười rạo rờ như ánh mặt trời, lại nói thêm vài câu trêu đùa khiến Lâm Lung tức giận đuổi đánh cậu. Sau đó rất bị kịch, cô bị Tiểu Nhất ác ý dẫn đường đâm đầu vào người Long Tuyền.

“Ồ! Ôm ấp yêu thương!” Trác Nhất vui sướng bọc bạch thay cô.

“Ồi...” Lâm Lung rên lên một tiếng, vô cùng bị thương phát hiện ra một điều. Trong tiểu thuyết hoặc phim truyền hình, khi nữ chính đụng vào nam chính thì thường là miệng chạm miệng, hoặc là môi dán ngực, hoặc ít nhất thì cũng phải là mặt chạm vào vòm ngực rắn chắc... Nhưng đến lượt cô lại là trán đụng vào bụng như thế!

Cần phải rõ ràng, là bụng mà không phải là ngực!! Một người thấp một người cao, đây chính là hậu quả của việc chênh lệch chiều cao quá nhiều tạo nên kết thúc không lãng mạn.

Tiếp theo Lâm Lung không cần rồi rầm vấn đề chiều cao hoặc lãng mạn nữa, bởi vì cô nghe được Long Tuyền nhẹ giọng nói bên tai mình: “Chân em bị trật, đứng không vững.”

Giọng nói nhỏ nhẹ này mang theo một luồng khí nóng vọt tới bên tai Lâm Lung khiến cô có cảm giác ngứa ngứa lại tê tê. Cả người cô rụt lại, dưới chân cũng như nhũn ra.

Cũng may cô nương Lâm Lung nhà ta có định lực rất tốt, cho dù bị hành động ôm thân mật và lời nói nhỏ nhẹ mê hoặc nhưng cũng rất thức thời trả lời một câu: “Chân tôi không bị trật.”

Nhưng cô vẫn làm theo lời của Long Tuyền giả bộ như chân trái đau đớn, được anh đỡ chậm rãi ngồi xuống.

Tại sao lại phải “bị trật chân”? Tiếp theo cần phải làm gì? Lâm Lung nghi ngờ nhìn về phía Long thiếu nửa ngồi trước mặt mình. Cô kinh ngạc phát hiện anh đang muốn giúp cô tháo dây giày!

Chẳng lẽ còn phải nặn chân?!

Cô nương Lâm Lung tiếp tục choáng váng, nghĩ thầm: cho dù giả bộ cũng không cần làm đến mức độ này chứ?! Ở cổ đại, phụ nữ cũng chỉ cởi giày để chân trần trước mặt người đàn ông của mình mà thôi!

Gót sen đáng yêu của chị, em sắp không còn trinh tiết rồi!!

Long thiếu nhanh chóng cởi giày và tắt của Lâm Lung ra giả bộ nhìn một chút. Chân của cô nhỏ nhắn, trắng nõn mà tinh xảo, liếc mắt một cái thấy cùng lắm cũng chỉ dài bảy tấc*. Là một người đàn ông cao to hơn 185cm như Long Tuyền thì chỉ cần một tay là có thể hoàn toàn nắm giữ bàn chân cô trong lòng bàn tay. Anh nhẹ nhàng vuốt ve mắt cá chân của Lâm Lung, cảm giác này vô cùng kỳ diệu, giống như đang vuốt ve hàng mỹ nghệ tinh xảo vậy.

*Bảy tấc: 1 tấc = 4cm, 7 tấc=28cm. Chỗ này nếu để đơn vị cm thì k hay nên mình để nguyên là tấc nhé.

Lúc đó Lâm Lung cũng gào thét trong lòng: “Ông trời ơi! Có cần thiết phải giả vờ đến mức này không? Tôi đang cho anh mượn cơ hội này để vô lễ với tôi đấy à?” Cô hơi ngại ngùng nhìn động tác của Long Tuyền, cô cảm thấy rõ ràng bàn tay chai sạn kia đang xoa nắn trên mắt cá chân của mình, thậm chí hình như làn da bắt đầu nóng lên.

Tiếp theo, Long Tuyền lấy lý do Lâm Lung bị trật chân cần một người bạn thân thiết chăm sóc, nên giúp cô uyển chuyển làm khách của gia đình giàu tên Sơn Nỗ kia rồi cùng Trác Nhất dọn dẹp đồ đạc và lều của Lâm Lung và Viên viện, mang theo cô quay trở lại lều của mình. Viên Viện đã ở đó, Lâm Lung “bị thương” cần phải ở cùng một chỗ với bạn thân của mình mới tốt.

Bọn họ rời đi khiến Sơn Nỗ cảm thấy thoải mái. Chỉ có em gái kia tự tiện muốn mời Lâm Lung mà thôi, hấn trốn trong nhà lên ra ngoài ngâm suối nước nóng đã là hành động vô cùng mạo hiểm rồi, l-q3đ sao còn có thể chấp nhận một người xa lạ ở sát vách nhà mình? Huống chi trong mắt hấn thì Long Tuyền cũng là một người phức tạp, toàn thân anh mơ hồ tản ra sát khí và tính xâm lược. Sơn Nỗ không muốn có bất kỳ tiếp xúc gì với anh để tránh phức tạp.

Long Tuyền từ chối khéo, dĩ nhiên đạt được kết quả khiến cả hai bên cùng vừa lòng.

Vì để thể hiện chân thật hơn việc “bị trật chân, không tiện đi lại” nên anh ôm Lâm Lung trở về. Kể từ khi sinh ra đến giờ thì đây là lần thứ hai Long Tuyền nắn chân con gái, cũng là lần thứ hai ôm con gái. l-q;đ Người đầu tiên là khi anh học đại học năm nhất đã cứu được một học sinh thoát khỏi tấm thép từ một công trình xây dựng. Lúc đó anh đã ôm cô bé kia đến bệnh viện, hơn nữa trong lúc bác sĩ xử lý vết thương anh còn giúp họ giữ mắt cá chân của cô

ấy.

Cho đến hôm nay thì Long Tuyền đã không còn ấn tượng gì với ngoại hình của cô bé ấy nữa, chỉ nhớ rõ đó là một cô bé có dáng người như học sinh tiểu học, tóc ngắn gọn gàng mang theo một chiếc mắt kiếng, 10q6đ cô có một đôi mắt to. Tuy nhìn cô ấy có vẻ yếu đuối nhưng lại đề lộ sự kiên cường cương nghị từ trong xương tủy, trở thành dấu vết trong lòng Long Tuyền có lâu cũng không phai mờ, thậm chí còn trở thành một trong những tiêu chí chọn lựa bạn gái của anh.

Những người phù hợp với tiêu chí này của anh rất ít, vì vậy anh vẫn độc thân cho đến khi gặp được Lâm Lung trong nhu có cương giống như cô bé đó.

Lúc trước Long Tuyền chỉ có cảm giác thương thức cô, không nhất định cần phải theo đuổi hoặc phải có bằng được. /q\đ Nếu cô không có ý này thì anh cũng không cần nói thêm gì nữa.

Cho đến ngày hôm đó khi nhìn thấy Lâm Lung ngồi trên xích đu cười đùa trong bụi hoa ở trên núi, 1q8đ thấy cô nhảy một vũ điệu dưới ánh đèn dầu, thấy cô cất tiếng hát dưới ánh trăng mỏng lung thì anh mới xác định được tâm ý của mình. Anh rất yêu thích cô gái có tính thần phần chấn mà bông bột này.

Khi cô vui mừng, chỉ cần đứng nhìn thôi trong lòng anh cũng cảm thấy thoải mái; cô thân mật với người con trai khác anh sẽ cảm thấy khó chịu; thấy cô không biết gì lâm vào nguy hiểm, anh liền có xúc động muốn mắng người!

Nếu đổi thành một người phụ nữ không chút quan hệ thì sao anh có thể quan tâm thành cái dạng này? Chắc chắn sẽ là tâm tình như nước, bình tĩnh ẩn núp ở một chỗ để quan sát. Sao có thể giống như bây giờ dù đã đưa được người ra nhưng trong lòng vẫn cảm thấy lo sợ, ngay cả nhịp tim cũng phải tăng tốc!

Dĩ nhiên, nhịp tim tăng nhanh là vì ôm người đẹp ở trong ngực, anh cảm thấy hương thơm say lòng người, thật khoái chí!

Mà Lâm Lung nằm trong ngực anh thì tim đập rộn lên, mặt đỏ tới mang tai. Kể từ khi sinh ra đến giờ thì đây là lần thứ ba cô được thể nghiệm cảm giác “bé công chúa” trong truyền thuyết nên trong lòng rất cảm khái.

Nếu tư thế này được làm tốt thì vô cùng duy mỹ. Chàng trai ngẩng đầu uốn ngực thoải mái cất bước, cô gái nhu thuận dựa vào lòng, tóc dài tung bay... Nhưng để làm được hành động này thì thể trạng của người con trai cần có yêu cầu thân cao lực cánh tay đủ. Có một lần Lâm Lung bị trượt chân, em họ của cô đoán sai về thể lực của mình nghĩ thử một lần ôm kiểu công chúa, kết quả khiến cô ngã xuống, vết thương càng nặng thêm!!

Mà lực tay của Long Tuyền rất ổn, đi xa như vậy mà không hề có dấu hiệu của việc quá sức. Cô dựa vào lồng ngực anh, dường như còn có thể nghe được tiếng tim đập kiên định hữu lực. Điều này khiến Lâm Lung nhớ đến mối tình đầu của mình, anh lính đó bế cô chạy hai con đường, hai người đều khiến cô có cảm giác đáng tin tưởng rất chân thực.

Nhưng nếu vẫn dựa vào như vậy thì có hơi xấu hổ, hình như quá thân mật rồi. Vì vậy Lâm Lung đỏ mặt nhỏ giọng hỏi: “Cái đó... Có thể thả tôi xuống được chưa?”

“Sắp đến rồi.” Long Tuyền không đồng ý, nhỏ giọng nói như chuyện đương nhiên. Giả vờ thì phải làm cho đến nơi đến chốn tránh để bại lộ. Anh cũng có tâm tư riêng muốn ôm cô nhiều thêm một lát, hưởng thụ cảm xúc nhẹ nhàng mềm mại này thêm chút nữa.

Cô ấy cũng có phần yêu thích mình? Chú ý thấy vẻ mặt ngượng ngùng của Lâm Lung, Long Tuyền âm thầm nghĩ như vậy. Anh quyết định sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ này sẽ cố gắng một lần, thử tỏ tình với cô để xem liệu có cơ hội phát triển quan hệ yêu đương hay không.

Chờ bọn họ đi đến lều để nghỉ ngơi thì Tiểu Lực Dương đã đến bờ sông tiếp tục mai phục theo dõi. Trắc Nhất trở về trước đã giúp Lâm Lung dựng lều, Viên Viện thì ngồi trong lều của ba người đàn ông ngăn người. Thấy Lâm Lung đi vào, cô vội vàng nắm lấy tay bạn, hơi khàn trương nhỏ giọng hỏi: “Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Đất mình tới đây lại không giải thích lấy một câu, còn không cho phép mình đi ra ngoài, không cho phép nói chuyện lớn tiếng!”

“Mình cũng không biết.” Lâm Lung rất vô tội trả lời: “Anh ấy cũng không nói gì, chỉ yêu cầu bọn mình không được đến gần những thành viên trong gia đình kia nữa, phải ở cạnh bọn họ hai ngày, sau đó mau chóng rời đi.”

“Cậu đoán thử xem nguyên nhân là gì?”

Lâm Lung cẩn thận nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói: “Có lẽ ông chú đó có vấn đề, là mục tiêu của bọn họ.”

“Không... không phải là cái loại mục tiêu đó chứ?!” Viên Viện dùng tay phải làm tư thế như một con dao, khoa tay múa chân làm động tác chém giết.

“Không biết.” Lâm Lung đau khổ lắc đầu: “Dù sao vẫn phải nghe lời bọn họ, đợi hai ngày ở đây gọi là trọng trung sau đó nhanh chóng rời khỏi! Đừng thêm phiền toái cho bọn họ, cũng đừng tìm phiền toái đến cho bản thân mình. Cậu không biết đâu, vừa rồi khi mình phối hợp với Tiểu Nhất diễn trò trước mặt ông chú đó, đến giờ chân vẫn còn nhũn ra! Tiết tẩm xuân này của chúng ta trôi qua cũng thật đủ kích thích...”

Viên Viện đồng ý gật đầu, ưu tư trả lời: “Đúng vậy.”

Trong khi hai cô gái lo lắng đề phòng chờ đợi, mùa xuân kích thích rất nhanh chóng tuyên bố chấm dứt. Quả thật Lâm Lung và Viên Viện chỉ đợi trong lều ở tộc Lật Túc hai ngày, sáng sớm ngày thứ ba Tiểu Lực Dương đưa họ đến thị trấn Lục Khố bằng xe khách, trực tiếp “áp tải” họ lên xe buýt, cười vẫy tay chào tạm biệt các cô.

Sau đó anh lập tức đi đến địa điểm đã hẹn trước để tụ họp với các thành viên khác của “Ám Dạ Kiếm”, giải thích triển khai nhiệm vụ, rồi quay trở lại lều gặp Long Tuyền. Rạng sáng ngày tiếp theo, sau khi hiểu rõ quy luật cuộc sống của Sơn Nỗ, vào lúc những người khác còn đang ngủ say thì những người lính đặc chủng hoá thân thành những bóng đen, giống như tia chớp vòng qua bấy rập do Sơn Nỗ bố trí, dưới tác dụng của thuốc mê mà lặng yên không một tiếng động “trộm” một người lớn sống sờ sờ rồi khỏi núi, thuận tiện tạo thành hiện trường giả như chính hấn tự động bỏ đi.

Tất cả đều rất thuận lợi, nhưng nửa đường khi đưa Sơn Nỗ đến địa điểm giao người cho đội ma tủy thì xảy ra một sự kiện nhỏ. Đó chính là Sơn Nỗ bị hôn mê choáng váng tỉnh lại trước thời gian dự kiến, thừa dịp Trác Nhất bên cạnh hấn không hề phòng bị muốn chạy trốn một lần nữa!

Dĩ nhiên, Tiểu Nhất cũng không phải người ăn chay lớn lên, ba đám hai đá bỏ nhào về phía Sơn Nỗ không cho hấn được như ý. Chỉ là việc chạy trốn chưa toại thì hấn lại nuốt cái gì đó giống như nút áo... Cái gì, muốn tự sát! Sơn Nỗ biết rõ, hấn muốn chết nhanh một chút còn tốt hơn so với việc bị bắt đi. Không biết đám người này là du côn hay cảnh sát, nhưng mặc kệ là ai một khi đã hao tổn công sức lặng lẽ bắt hấn như vậy, thì tuyệt đối là muốn cạy miệng hấn để thăm dò.

Tù nhân bị thẩm vấn rất đau khổ, không bằng chết nhẹ nhàng đơn giản. Đáng tiếc mục tiêu của đám người Long Tuyền là muốn hấn sống không được mà chết cũng chẳng xong.

Tiểu Lục Dương nhìn Sơn Nỗ lại một lần nữa bị đánh choáng váng, vô cùng nghi ngờ hỏi: “Rốt cuộc cậu có thấy rõ không? Hấn nuốt nút áo làm bằng đồng thật?” Hai mắt hấn bị bịt kín, hai tay lại bị bẻ ra đằng sau, vậy thì hấn nuốt kiểu gì?

“Không biết, nhưng quả thật hấn ta có cúi đầu xuống, nút áo cũng thiếu mất một cái, nhưng tôi không xác định có phải hấn ta nuốt nó vào hay không thôi.” Trác Nhất mở to đôi mắt tò tội long lanh, rất sợ Sơn Nỗ thật sự nuốt cái gì đó chết người. Người chết sẽ không còn giá trị gì, như vậy sẽ lãng phí một tuần bận họ ngồi chờ dài cổ.

Mọi người vì quan tâm người mới nên muốn để cậu phụ trách áp tải, muốn cậu có cơ hội được khen ngợi, vậy mà cậu lại sơ xuất như vậy. Quá mất mặt!

Nghĩ vậy Trác Nhất lại lo lắng dò hỏi: “Nuốt nút áo sẽ chết thật sao?”

Tiểu Lục Dương nhìn nút áo có sáu cạnh rõ ràng của Sơn Nỗ, do dự trả lời: “Chắc vậy, không biết! Nhưng trong tình huống vô cùng xui xẻo sẽ làm tổn thương đến nơi không nên bị thương, dẫn đến đường tiêu hoá bị rách chảy máu sau đó dẫn tới các chứng bệnh khác khiến tử vong, hoặc nút áo được làm bằng đồng bị dịch dạ dày phân huỷ thành chất độc dẫn đến việc trúng độc tử vong.”

“Vấn đề đơn giản như vậy, dài dòng cái gì!” Long Tuyền ngồi ở ghế lái phụ ngủ bù cuối cùng không nhịn được nữa phải lên tiếng, chỉ huy để cho người lái xe dừng trước một cửa hàng bán sủi cảo, sau đó nói với Trác Nhất: “Cậu tìm người đồng hương mua một bó rau hẹ, trần qua nước sôi rồi nhét toàn bộ vào miệng hấn.”

“Hà?” Trác Nhất nghe không hiểu, hỏi ngược lại một tiếng.

Long thiếu nghiêm mặt trầm giọng nói: “Hà cái gì?! Bảo cậu trần rau hẹ mềm ra, sau đó đút nguyên cây để hấn nuốt xuống! Có quen hay không không quan trọng, mau lên!”

Tiểu Nhất đáp ứng đi, sau đó bung một cái chậu trở lại cạy miệng Sơn Nỗ ra nhét một bó lớn rau hẹ không bị hỏng cho hấn, sau đó hơi nghi ngờ hỏi: “Như vậy... có tác dụng?”

“Có tác dụng. Mặc kệ hấn nuốt cái gì, ngày mai cũng chỉ nhổ ra một bó rau hẹ, biện pháp này có xuất xứ từ đất cai nghiện.” Long Tuyền vừa nói xong, không để ý phẩy tay, lạnh giọng nói: “Tiếp tục lái xe.”

Sau khi giao Sơn Nỗ hoàn hảo không bị thương tích cho đội ma tủy, Long Tuyền lại đến quân khu ở Vân Nam để họp. Mãi cho đến buổi trưa ngày 11 tháng 2 anh mới tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho Lâm Lung, hỏi thăm cô về đến nhà có an toàn không. Kết quả câu nói đầu tiên của Lâm Lung khiến đỉnh đầu đồng chí Long Tuyền nhảy mất bùng lên một ngọn lửa nhỏ.

Cô gái nhỏ ở bên kia đầu điện thoại cười ha ha trả lời: “Tôi không về nhà, tôi đang du lịch ở thành phố Côn Minh!”

Du lịch? Lại còn ở bên ngoài chơi! Sau khi nghe xong, trong nháy mắt Long Tuyền nổi bão, muốn mắng cô ngay tại trận: em có thể thành thành thật thật đội ở nhà hay không?!

Thật là một người không biết sợ!

Nghĩ đến việc cho dù anh nổi giận cô cũng không thật sự hiểu nguyên do nên Long Tuyền nhìn lại nhìn, cuối cùng vẫn đề tức giận lại, dùng giọng điệu bình hoà* nói mình cũng đang trong nội thành Côn Minh, sau đó muốn mời Lâm Lung đi ăn tối. Anh cảm thấy mình cần phải thảo luận với cô nương sáng sủa lạc quan này một phen, không chỉ là tỏ lộ mà còn muốn nói cho cô biết thật ra xã hội này không tốt đẹp như hình dáng bề ngoài.

*Bình hoà: bình tĩnh ôn hoà.

Cô không biết rằng tên Sơn Nỗ kia sẽ mang đến cho mình những mối nguy hiểm không khác gì với những tên côn đồ lưu manh biết nổ súng; cô cũng không biết vào 3, 4 ngày trước bản thân mình cách cái chết chỉ còn một chút; cô trưởng thành trong thời kỳ hoà bình hơn nữa còn sống trong một hoàn cảnh không có bóng tối. Ngoại trừ điện ảnh TV thì cô chưa từng thấy những kẻ xấu chân thật ngoài đời bao giờ, nên cô không thể hiểu rõ cái gì gọi là thói đời hiểm ác, cái gì là thập ác bất xá*.

*Thập ác bất xá: mười tội ác không được tha thứ. Có rất nhiều cách giải thích về 10 tội ác này trong từng thời kỳ khác nhau. Vì cách giải thích rất dài nên mình không đưa vào, các bạn có thể lên gg để tìm hiểu thêm nhé ^^

Vì vậy cô mới can đảm đi du lịch như vậy, mà dường như là hoàn toàn không hề phòng thi phải. Trong tình hình như thế, nếu đã không xảy ra chuyện thì thôi, nhưng một khi đã có chuyện thì sẽ là vấn đề lớn! Vì vậy việc nói chuyện với cô là vô cùng cần thiết.

“Em ở phố Thư Lâm ở Tháp Đông? Tôi đang ở đường Bắc Kinh khu Bàn Long, rất gần. Chờ tôi tới tìm em.” Long Tuyền nói đơn giản, sau đó dứt khoát cúp điện thoại sai bước đi ra cửa chính quân khu. Anh gọi một chiếc taxi, sau đó nhanh chóng đi về Tháp Đông.

Tháp Đông và Tháp Tây ở bên đường đối diện có quan hệ với nhau, là một trong những địa điểm nổi danh của thành phố Côn Minh, có từ thời nhà Minh. Câu thơ nổi tiếng “Thành Nam song tháp cao cheo leo” chính là để miêu tả cảnh đẹp này. Hai toà tháp đều được xây dựng vào thời Nam Chiếu, cao hơn bốn mươi mét đứng vững sừng sững. Trên đỉnh Tháp Đông có bốn bức tượng đồng đứng ở bốn góc làm “Già Lâu La” Kim Sí Điều. Nghe nói khi tháp mới xây xong, mỗi khi có gió Tây Nam nổi lên thì Kim Sí Điều sẽ kêu to “ồ ồ”, rất là thú vị.

Hiện nay tiếng chim hót đã không còn, nhưng Tháp Đông trải qua tang thương vẫn sừng sững đứng dưới trời xanh, trở thành thắng cảnh cho mọi người du lãm. Cô nương Lâm Lung sớm ăn cơm trưa liền chạy từ khu giáo trường Quan Độ chạy tới Tháp Tây, sau đó lại đi đến Tháp Đông để chụp hình, kí hoạ, tiêu tốn vài giờ ở nơi này.

Long Tuyền đi đến con đường dành cho người đi bộ giữa Tháp Đông và Tháp Tây đã là 5h chiều. Chẳng biết từ lúc nào mà bầu trời đã bắt đầu có cơn mưa phùn. Anh bước nhanh qua tấm biển báo lq/d “Gần đây có công trường xây dựng” đi về phía Tháp Đông có hình dáng như một thanh kiếm sắc bén chọc trời. Từ xa nhìn lại, một cô gái mặc áo khoác màu hồng phấn đang cầm một cây dù màu hồng đỏ ngồi chồm hổm trên mặt đất, dùng một biểu cảm ngưỡng mộ nghiêm túc nhìn Phật tháp trong mưa bụi.

Khi tiếng ủng da bước trên con đường đá phát ra tiếng vang dần dần tới gần, sau đó đứng yên cách đó không xa thì Lâm Lung như có cảm ứng, không đợi Long Tuyền gọi tên cô đã nhanh chóng đứng dậy, quay đầu nhìn anh.

Long Tuyền mặc thường phục của sĩ quan đứng lẳng lẳng trong màn mưa mờ mờ nhìn cô gái mà mình yêu thương. Sắc mặt anh có vẻ nghiêm túc, nét mặt bất cầu ngôn tiểu này, 19q8đ lại thêm chiếc mũ lính, cổ áo lật màu xanh lá cây, quần tây trắng thớm khiến cả người anh nổi bật lên nét anh tuấn uy vũ.

“Xin lỗi, để em đợi lâu.” Long Tuyền ngưng mắt nhìn cô, giọng điệu nhẹ nhàng nói.

“Không có, không sao.” Lâm Lung cảm thấy trái tim mình bỗng nhiên nhảy lên thình thịch thình thịch. Đây là lần đầu tiên cô thấy Long Tuyền mặc quân trang, cô không ngờ anh lại đẹp trai đến mức độ này! Không phải gương mặt đẹp, mà là khí chất hiên ngang mạnh mẽ dưới lớp quân trang càng thêm nổi bật, l-q/d cảm giác rất “men”, không tự chủ đã hấp dẫn ánh mắt của người khác.

Thường phục của sĩ quan có 70% là vải bò nên chất lượng không giống như loại tây trang tầm thường. Khi mặc lên nhìn có vẻ rất nổi bật, hơn nữa dáng người của Long Tuyền vốn không tệ, lq/d là một cây treo quần áo ưu tú. Vì vậy trên đoạn đường này anh đã thu hút không ít tầm mắt của những cô gái và phụ nữ có chồng.

Lâm Lung cũng chú ý thấy điểm này, ý định trong lòng vừa động, liền nói: “Trời mới bắt đầu mưa, anh tới thật đúng lúc. Năm xưa, ‘Song Tháp Yên Vũ’ là một trong những thắng cảnh nổi tiếng của ‘Kôn Minh Bát Cảnh’! Giúp tôi chụp hình đi.”

“Được.” Long Tuyền đáp một tiếng, sau đó chuyển quân phục đang khoác trên cánh tay phải sang tay trái, l6q,đ nhận lấy máy chụp hình của Lâm Lung. Dưới đề nghị đòi vị trí nhiều lần của cô, anh chụp được gần mười bức hình với nhiều góc độ và tạo hình khác nhau.

Lâm Lung vừa tạo dáng, vừa há hê trầm nghĩ: “Xem đi xem đi, anh chàng sĩ quan đẹp trai như vậy bị tôi sai khiến! Các người hâm mộ muốn chết đi, oa ha ha ha!”

Sau khi chụp ảnh xong, Lâm Lung đứng cạnh bồn hoa nhận lấy máy chụp ảnh mà Long Tuyền trả. Đến lúc này, lq/d được hai bậc thang làm lót chân cô nương Lâm Lung mới nhìn thẳng được vào đối phương, phát hiện ra cầu vai của đồng chí Long Tuyền là hai vạch hai sao!

“Hừm, anh đã lên hai vạch hai sao? Thật lợi hại!” Lâm Lung kinh ngạc tròn tròn mắt.

Cô còn nhớ rõ nửa năm trước, lúc xem mắt thì Long Tuyền mới là Thiếu tá, không ngờ mới nháy mắt đã là Trung tá!! Thăng cấp của sĩ quan phải là 4 năm một lần, nói cách khác anh chưa tới 26 tuổi đã là thiếu tá! Nếu thuận lợi như vậy, vậy không phải chưa tới 40 đã là Đại tá?!

Không hổ người tốt nghiệp Thạc Sĩ, trình độ học vấn cao khởi điểm cao, năng lực cũng mạnh, mạnh đến mức không thể che giấu được ánh sáng kia, cho dù không luôn cúi cũng có thể lên được rất nhanh. Một người ưu việt! Lâm Lung âm thầm hưng hăng hâm mộ một phen, sau đó lại có một ý niệm nhỏ. Nếu như có thể biến người đàn ông này thành vật sở hữu của riêng mình, thỉnh thoảng dắt ra ngoài đi bộ, thật là có mặt mũi a~~~~!

Là người thì ai cũng có hư vinh, Lâm Lung cũng ăn cơm trắng lớn lên mà không phải uống nước suối nên tất nhiên hai mắt cũng sẽ toát ra hai hình trái tim, thỉnh thoảng còn nảy lên ý định như loại này của một cô thiếu nữ. Giờ phút này, cô chỉ đang hưởng thụ cảm giác mộng ảo này mà thôi, sau đó sẽ bị sự lo lắng về tính chất nguy hiểm của công việc và sự bận rộn của đối phương đến sát phong cảnh.

Long Tuyền không có phản ứng dư thừa gì với sự tán dương của cô, mà chỉ trả lời một câu đơn giản, sau đó dò hỏi: “Tiếp theo muốn đi chỗ nào?”

“Tôi muốn tìm một chỗ có thể chụp được cả Tháp Đông và Tháp Tây dưới bầu trời mưa phùn. Nhưng không biết đi chỗ nào mới thích hợp.” Lâm Lung

với vẻ mặt mong đợi nhìn về phía Long Tuyền, nghĩ thầm: nếu anh có thể tìm được quán trà nhỏ trong công viên Nhân Dân, vậy thì việc tìm một địa điểm thích hợp để chụp ảnh hẳn không phải việc khó.

Quả nhiên, Long Tuyền không hề chậm trễ chỉ về phía Bắc con đường dành riêng cho người đi bộ, nói nơi đó có mấy quán ăn, tầm nhìn cũng không tệ. Có thể tới đó tìm một cửa hàng cao nhất đứng ở cửa sổ chụp hình, thuận tiện giải quyết bữa tối.

Sau khi giải thích cho Lâm Lung hiểu, Long thiếu lập tức xách túi du lịch của cô lên đi trước nửa bước dẫn đường.

Lâm Lung vô cùng nghi ngờ, phát hiện hình như Long Tuyền lại khôi phục bộ dáng trầm mặc ít nói lúc mới quen. Đi dọc theo con đường này anh nói không nhiều, vẻ mặt cũng không vui vẻ, dường như cảm xúc của anh không tốt hoặc có tâm sự nặng nề.

Là tâm sự gì? Nếu là cảm xúc không tốt cũng sẽ không làm điều thừa là mời cô ăn cơm, trực tiếp tìm một nơi để phát tiết sự bức bối của mình không hơn sao? Chắc chắn là tâm sự, hơn nữa còn là tâm sự có liên quan tới cô. Trong tiếng sấm sét vang dội, Lâm Lung bỗng có một ý niệm. Anh... không phải tìm cô để tỏ tình đấy chứ?!

Đa số phụ nữ là một sinh vật có tính nhạy cảm, một người đàn ông có thích mình hay không, trừ khi là vô cùng ngốc nghếch, nếu không hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ có cảm giác. Trong khe núi ở Nộ Giang, Lâm Lung cũng đã hiểu rõ tâm tư của Long Tuyền. Nhưng là anh không nói rõ nên cô cũng giả bộ không phát hiện.

Hôm nay anh muốn đâm thủng lá chắn này, nói rõ ra? Lâm Lung có hơi thấp thỏm, đi theo sau lưng Long Tuyền đến quán ăn. Cô thầm nghĩ, nếu anh nói thẳng ra thì cô nên đáp lại như nào, nếu anh đưa ra yêu cầu lui tới thì cô có nên đồng ý hay không? Nếu suy nghĩ theo lý trí thì vì một tương lai không cực khổ gian nan, vậy thì cô nhất định phải cự tuyệt. Nhưng anh lại là loại hình mà cô rất thích!!

Cho đến khi đứng trong một căn phòng riêng đặc sắc tại một cửa hàng chụp ảnh, Lâm Lung vẫn không ngừng suy nghĩ trong lòng. Thật may là Long Tuyền cũng không nói chuyện với cô, cả hai đều bảo trì trầm mặc với suy nghĩ của mình, trong sự yên tĩnh cũng có nét hài hoà.

Sau đó, Lâm Lung đang đứng trước cửa sổ nghe được Long Tuyền ở phía sau mình bắt đầu gọi thức ăn. Những món ăn anh gọi đều là những món nổi tiếng ở tỉnh Vân Nam, từ hai phần bún gạo qua cầu, hai chén chè kê lạnh, cơm lam của dân tộc Thái, gân xào, gà rừng hấp nắm cho đến vịt Côn Minh áp chảo, vịt muối, rau trộn măng và bánh ngọt.

Lâm Lung vô cùng kinh ngạc quay đầu lại hỏi: “Gọi nhiều như vậy hai chúng ta ăn hết được sao? Tôi cảm thấy chỉ cần một chén bún gạo qua cầu cũng đủ để no chết tôi rồi! Bún gạo qua cầu chính gốc sẽ được rất nhiều.”

“Không sao, em có thể nếm mỗi món một ít, phần còn dư để tôi.” Rốt cuộc Long Tuyền cũng để lộ ra nụ cười mỉm đầu tiên trong ngày hôm nay. Anh giải thích: “Tôi ăn rất nhiều, người trong nhà đều nói sức ăn của tôi giống như heo vậy.”

“Nhưng tôi cảm thấy, số lượng anh gọi ít nhất là phần của sáu người.” Lâm Lung ngạc nhiên nhìn bóng lưng của nhân viên phục vụ đang vui mừng đi ra cửa.

“Thật sự rất nhiều?” Long Tuyền nhún mày nhún vai: “Người bạn tên Viên Viện của em còn ở Côn Minh không? Có thể gọi cô ấy cùng đến đây ăn.”

Lâm Lung đáp: “Cô ấy trở về Thành Đô rồi, phải quan tâm đến việc buôn bán, không thể rời đi quá lâu.”

Đôi mắt Long Tuyền không dấu vết híp lại, quanh co lòng vòng nhanh chóng dẫn dắt đề tài đến phương hướng mà anh muốn: “Vậy là một mình em du ngoạn ở nơi này?”

“Vâng.” Lâm Lung gật đầu đáp, lại giải thích: “Một nhà bác cả của tôi ở Côn Minh, tới thăm bọn họ thuận tiện du lịch.”

Long Tuyền thay đổi thứ tự ngôn ngữ của cô, rất chắc chắn nói: “Phải là tới đây du lịch, thuận tiện thăm nhà bác cả.”

Lâm Lung hơi ngượng ngùng le lưỡi một cái, sau đó dứt khoát thừa nhận: “Không sai, anh đoán đúng. Tôi chính là thích du lịch, thích chạy khắp nơi.”

“Em không cảm thấy một cô gái độc thân đi dạo ở xung quanh như vậy rất nguy hiểm sao?” Sắc mặt Long Tuyền dần trầm xuống, dùng một câu trần thuật với giọng điệu lạnh lùng nói lên câu hỏi của mình.

Lâm Lung không chút để ý trả lời: “Việc này thì có quan hệ gì? Buổi tối tôi ở nhà bác cả, đó là một khu dân cư rất an toàn, ban ngày tôi cũng không đi đến những nơi rong rã lẫn lộn, sẽ không có nguy hiểm.” Cô vừa nói xong liền nghi ngờ thầm nghĩ, vì sao sắc mặt của người này lại càng lúc càng kém? Bộ dạng hình như không quá vui vẻ.

Thấy Lâm Lung hoàn toàn không ý thức được mình nói sai, rốt cuộc Long Tuyền đã không bảo trì được bình tĩnh nữa. Anh cảm thấy mình vô cùng tức giận nhưng vẫn cố gắng đè nén ngọn lửa vô danh trong tim. Anh ngồi thẳng người, chỉ ngón tay vào một chiếc ghế dựa cạnh cửa, chậm rãi mở miệng: “Bên này, ngồi xuống, chúng ta nói chuyện một chút.”

Nhìn Long Tuyền có vẻ nghiêm túc khác thường, Lâm Lung hơi kinh ngạc khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, sau đó rất thức thời nhấc bước ngồi xuống.

Từ trước đến giờ cô rất không muốn gặp kiểu đàn ông có chủ nghĩa gia trưởng dùng giọng ra lệnh kiểu này. Nhưng sắc mặt Long Tuyền thật sự rất nghiêm túc, nghiêm túc đến mức không ai có thể cự tuyệt được yêu cầu của anh. Hơn nữa anh không chỉ là một người dẫn đầu binh lính, mà còn là một sĩ quan hung hãn. Cái loại khí thế nói một không hai đó, mặc dù đã tự áp chế trước mặt một cô gái xinh đẹp nhưng một người bình thường cũng khó có thể

chống lại.

Lâm Lung bị một câu không đến mười chữ dọa phải thành thật ngồi xuống, sau đó nhìn anh nhíu mày mở miệng: “Tôi kìm nén tới kìm nén đi, nhưng thật sự chịu không nổi, có mấy lời không nói thì không được. Lâm Lung...”

“Hà?” Cô nương Lâm Lung đáp một tiếng, trái tim nhỏ nhảy lên thình thịch thình thịch, âm thầm nghĩ: anh muốn tỏ tình à? Rất kích thích, lớn bằng này tôi mới chỉ nhận được thư tình, còn chưa bị ai thổ lộ trước mặt như này đâu!

“Em có thể ngoan ngoãn ở trong nhà, đừng chạy loạn khắp nơi có được hay không?” Một giây sau Long Tuyền nói ra, giống như hất một chậu nước lạnh lên đầu Lâm Lung.

Sau khi nghe xong, Lâm Lung nhất thời ngây ngẩn. Cô cảm thấy mình như nghe rõ câu nói kia, lại giống như nghe mà không hiểu. Chỉ biết rằng không phải đối phương đang thổ lộ. Cô cảm thấy thật ảo não, thầm mắng mình quá đa tình.

Thế nhưng câu nói tiếp theo còn làm cho cô kinh ngạc hơn.

Đồng chí trung tá dùng giọng nói chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, ý vị sâu xa nói một đồng lớn, rất không dịu dàng chỉ trích Lâm Lung quá liều lĩnh, quá tùy hứng, quá tùy ý, không có lòng phòng bị với người khác, trọng tâm của câu chuyện chính là muốn cô không được một mình hoặc chỉ có hai cô gái trẻ tự tổ chức đi du lịch, làm như vậy rất nguy hiểm.

Lâm Lung khẽ nhếch môi nghe anh nói một đồng lớn giáo huấn. Đầu tiên là mơ hồ, cuối cùng là xấu hổ. Cô thầm nghĩ: người này bị bệnh thần kinh à?! Ba mẹ tôi cũng không mắng tôi vì chuyện đi du lịch, anh là cái quái gì? Tôi với anh có cái lông quan hệ! Không ngờ anh dám vênh mặt hất hàm chạy tới hung ác với tôi. Chẳng lẽ ở trong bộ đội huấn binh đã thành thói quen nên tật xấu này không thay đổi được?!

Thừa dịp Long Tuyền nghỉ ngơi uống trà giữa bài diễn văn, rốt cuộc Lâm Lung đỏ mặt chen lời, nửa tức giận nửa uất ức nói: “Tôi thích đi du lịch liên quan gì đến anh! Tại sao anh mắng tôi? Có làm trở ngại đến nhiệm vụ của anh hay không? Tôi cũng không biết các anh làm nhiệm vụ ở chỗ nào, nếu có gây trở ngại cũng không thể hoàn toàn trách chúng tôi! Anh ăn no không có chuyện gì làm à?! Lại còn mời tôi ra ngoài bày Hồng Môn Yến, thật quá đáng! Không có phong độ!”

Lâm Lung đang nói chuyện bỗng đứng dậy xách túi của mình lên, sau đó nhanh chóng đi về phía cửa, đầu cũng không quay lại nói: “Ăn từ từ, không cần tiễn. Gặp lại.” Hai chữ cuối cùng kia là cô cắn răng nghiền lợi nói, thật ra thì ý của cô muốn nói là “không gặp lại”.

Trong nháy mắt khi Lâm Lung kéo cánh cửa phòng ra, tay phải Long Tuyền đã kéo lấy cổ tay cô, cơ thể nhẹ tiến lên, khi tay trái anh đóng cửa thì chân trái cùng lúc móc lấy cái ghế ở bên cạnh đến vị trí thích hợp, sau đó tay làm một động tác khiến Lâm Lung thuận thế xoay một vòng, ngồi ổn định vào trong chiếc ghế tay vịn, túi xách trong tay cũng bị Long Tuyền cầm lấy.

“Nghe tôi nói hết lời, có được không?” Long Tuyền bỗng cảm thấy khả năng ăn nói của anh thật vững vẻ! Rõ ràng muốn khách khí, dịu dàng nói rõ với Lâm Lung để cô phân biệt được tốt và xấu, không ngờ cô lại muốn đá cửa bỏ chạy.

Đồng chí Trung tá nhức đầu vỗ trán, nghĩ thầm có lẽ anh là huấn lính huấn đến quen rồi nên hoàn toàn không biết cái gì gọi là nhu tình mật ý, lời ngon tiếng ngọt. Vừa mở mồm đã là giọng điệu nghiêm khắc.

Làm thế nào đây làm thế nào đây?! Còn chưa có tỏ tình mà đã khiến người ta mất lòng. Buồn bực!

Lâm Lung nổi giận đùng đùng đang muốn ra cửa bỗng cảm giác trước mắt mình tối sầm lại, trong phút chốc đã hồ đồ ngồi trên ghế. Sau đó người đàn ông thân cao hơn 1m85 giống như một ngọn núi sừng sững đứng trước mặt cô. Dù có ngước đầu lên nhìn cũng cảm thấy quá sức, cổ ngẩng đến đâu nhức rồi!!

Cửa chính phòng riêng đang ở phía sau anh cách đây không xa. Lâm Lung âm thầm tính toán, vẫn muốn tiếp tục tìm cơ hội đạp cửa bỏ chạy.

Sau khi Long Tuyền chú ý tới tầm mắt của cô nương Lâm Lung liền nhanh chóng bước một bước nhỏ sang phía bên phải, hoàn toàn chặn đường ra của cô.

“Anh làm gì vậy?! Đây chính là giam cầm phi pháp đấy!” Lâm Lung cảm thấy bản thân cô chỉ là một người bình thường, tỷ lệ bỏ chạy thành công dưới mắt một anh lính đặc chủng thật sự quá thấp nên đành dùng ngôn ngữ đến chèn ép Long Tuyền.

“Ba phút, cho tôi thêm ba phút.” Long Tuyền không đề ý Lâm Lung lên án, hai tay đặt trên tay vịn, khom lưng nhìn cô rồi tự nhiên nói: l-q5đ “Tôi nói những lời đó không phải vì các em làm trở ngại nhiệm vụ... nhiệm vụ kia hoàn toàn thuận lợi. Tôi chỉ là lo lắng cho em mà thôi, trong lòng nóng nảy nên mới hy vọng em sẽ không liều lĩnh du ngoạn xung quanh như vậy.”

“Có gì cần lo lắng. Non xanh nước biếc, những nơi dân sinh có phong cách cổ xưa có cái gì nguy hiểm?” Lâm Lung bĩu môi nhỏ giọng lầm bầm.

Long Tuyền nghe được câu oán trách của cô thì thở dài một cái thật sâu, sau đó chỉ vào cửa sổ ở phía xa, nói: “Ở phía tây bắc của Côn Minh có một quốc gia tên Myanmar, hơn 50% tổng diện tích của đất nước đều là rừng rậm, khí hậu dễ chịu phong cảnh xinh đẹp. Nhưng một quốc gia có sản vật phong phú như vậy mà người dân không kiếm được 10 nhân dân tệ một ngày. l-q/đ Đối với người tham quan phong cảnh mà nói thì nó là non xanh nước biếc, nhưng đối với rất nhiều người ở quốc gia đó mà nói thì đó chính là rừng thiêng nước độc! Có câu nói nghèo quá thì phải thay đổi. Nhưng thật đáng tiếc, có vài người đặt chủ ý làm giàu lên “sự nghiệp” phi pháp, thậm chí là ác độc. Khi em du lịch ở Nội Giang đã gặp được người đàn ông đó, hẳn ta chính là người như vậy. Chi tiết hơn thì không tiện tiết lộ, tôi chỉ có thể nói, dùng câu nói ‘ác quán mẫn doanh’* hoặc ‘tội ác tày trời’* để hình dung hẳn

cũng coi như là khách khí.”

*Cả 2 câu nói này đều có nghĩa làm nhiều việc xấu, vô cùng độc ác.

Lâm Lung nghe thế cuối cùng cũng nghiêm túc, vô cùng kinh ngạc tròn tròn mắt, nghi ngờ hỏi: “Hắn không phải người Trung Quốc? Hắn thật sự là người xấu?!”

“Em cảm thấy sẽ có người viết quốc tịch trên mặt sao? Hoặc sẽ có người khắc dòng chữ ‘tôi là người xấu’ ở trên mặt? Còn nữa, nếu không phải những tên tội phạm nguy hiểm thì cần chúng tôi ra tay?” Long Tuyền bắt đầu đi hỏi ngược lại, sau đó giảm giọng nói xuống, dùng giọng điệu vô cùng nặng nề đau lòng tiếp tục nói: “Tôi là một người can đảm, từ nhỏ đến lớn chưa gặp qua mấy lần chuyện khiến tôi cảm thấy sợ. Nhưng nhìn em và hắn ta chạm cốc uống rượu, còn cười ha ha uống đến sắc mặt ửng hồng... tôi... Trong khoảnh khắc ấy ước chừng nhịp tim tôi phải hơn một trăm, cánh tay đang cầm ống nhòm cũng không ức chế nổi mà run rẩy! Trong đầu không ngừng hiện lên những bức ảnh nạn nhân bị hãm giết! Khi đó tôi thực sự rất sợ, chỉ sợ em sẽ đến ở nhà hắn, sợ em gặp phải chuyện ngoài ý muốn.”

Ồ?! Thì ra nguy hiểm đến như vậy?! Lâm Lung hít vào một hơi, nhưng vẫn vệt chết còn cứng mồm: “Tỷ lệ gặp phải những chuyện như vậy là rất nhỏ đi? Trước kia tôi vẫn du lịch ở khắp nơi, chưa từng gặp chuyện nguy hiểm.”

Long Tuyền không biết nói gì, chỉ có thể thở dài, nói: “Đó là bởi vì vận khí tốt! Trừ loại tội phạm thập ác bất xá này ra thì kẻ trộm, tên háo sắc, cướp, bọn buôn người, tội phạm lừa gạt... thì tỷ lệ gặp phải sẽ rất cao có phải không? Những người khách du lịch đi chung với em, 1-q=đ quen nhau chưa được bao lâu, em hiểu hết bọn họ sao? Không loại trừ trường hợp trong những người này có kẻ mặt người dạ thú nhân cơ hội ngâm suối nước nóng, lúc không có ai sẽ cảm thấy thèm thuồng! Em và Viên Viên là hai cô gái xinh đẹp, có đủ sức cuốn hút, nhưng người nào có năng lực đối phó với tên lưu manh?”

“Thời gian tôi và anh quen nhau cũng không dài, thời gian ở chung cũng chưa tới bốn ngày, khoảng thời gian này còn chưa đủ để tôi hiểu về người trong đoàn du lịch lúc nào cũng ở cạnh nhau thì sao tôi có thể tin tưởng anh được.” Lâm Lung cúi thấp đầu cắn ngón trỏ, cái chày cái cối. 19q6đ Nghe được câu nói kia của Long Tuyền cô mới ý thức được hình như cô cũng quá là tùy hứng, thế nhưng vẫn mạnh miệng không muốn thừa nhận sai lầm với một người cùng lứa. Anh cũng không phải người lớn trong nhà, không thể chỉ trích cô một phe lại còn bắt cô xin lỗi!

Nghĩ đến đây Lâm Lung lại cảm thấy nghi ngờ. Lại nói, tại sao anh lại mắng cô? Nếu chỉ đơn giản là lo lắng cho bạn bè thì sao có thể khoa trương đến mức tim đập tay run?

“Thời gian tôi và em quen nhau không tính là dài, thế nhưng chỉ bằng bộ quần áo tôi đang mặc cũng sẽ có giá trị tin tưởng nhất định chứ?” 1/q.đ Long Tuyền dờ khóc dờ cười biện giải, sau đó lại hỏi: “Không gặp phải người xấu là vận may, nhưng nếu chẳng may gặp được em có thể đối phó sao?”

Anh hy vọng Lâm Lung có thể cho một đáp án phủ định, sau đó anh sẽ tiếp tục phê phán hành động của cô là không đúng.

Không ngờ cô nương Lâm Lung lấy một vật hình trụ màu đen ngắn nhỏ từ trong túi quần ra, hơi do dự nói: “Có thể đối phó chứ? Tôi có hơi cay phòng sỏi.”

Thấy thứ đồ chơi dùng cho người dân kia, Lâm Tuyền cũng không còn hơi sức để nói thêm gì nữa. Anh nói Lâm Lung phun vào mình để thấy hiệu quả, muốn dùng hành động thực tế để chứng minh vật kia không đủ để ứng phó lưu manh thật sự.

“Phun thẳng vào anh à? Nghe nói là hơi tiêu cay rất mạnh! Thật muốn phun?” Tay phải Lâm Lung giờ bình thuốc lên cao ngang với tầm mắt Long Tuyền, do dự hỏi. Vì gương mặt của anh cách cô chỉ nửa mét, chỉ cần ngón trỏ ấn một cái thì sẽ phun thẳng vào mắt, như vậy thì rất quá đáng.

“Không sao, phun đi.” Long Tuyền ôn hoà nói.

Chỉ cần nhìn tư thế cầm bình xịt hơi cay và câu nói kia cũng biết cô chưa dùng đồ chơi này lần nào, trong lòng anh âm thầm cười trộm. Cô bé này, cái gì cũng không biết còn dám coi nó như công cụ bảo vệ tính mạng, nên để cho cô chịu khổ một chút, sau này mới không liều lĩnh như vậy.

“Thật có thể?” Cô vẫn hơi chần chờ, lo lắng sẽ làm tổn thương mắt Long Tuyền.

“Yên tâm đi, không có vấn đề gì.” Bộ dạng của đồng chí Trung tá rất đáng tin gặt đầu với cô.

Sau khi liên tục xác nhận, Lâm Lung dùng sức ấn vào phun. Ngay khi cô ấn xuống, Long Tuyền nín thở nhắm mắt đồng thời nâng cánh tay trái lên đánh khê về phía trước, nháy mắt bình phun thuốc rơi khỏi lòng bàn tay Lâm Lung lăn tròn đến góc tường, tất cả hơi sương cũng phun về phía bên cạnh hoặc mặt đất, không có một chút sương mù nào phun vào mặt anh.

Cùng lúc đó, Lâm Lung cảm thấy lỗ mũi ngứa ngáy, đôi mắt cũng cay xót, nhất thời nước mắt cuộn cuộn nhìn không thấy gì. Sau đó một đôi tay ấm áp có lực ôm cô từ trên ghé dậy đến chỗ xa nhất đối diện góc phòng.

Sau khi mở cửa sổ hóng mát, Long Tuyền nhanh chóng dùng nước suối Lâm Lung mang theo bên người để cô rửa sạch mặt, đồng thời trêu chọc: “Bình hơi cay này có chất lượng không tệ, coi như là chính phẩm dân sự.”

“Tại sao có thể như vậy? Hắt xì!” Lâm Lung vừa “khóc” vừa nhảy mũi, sau đó vô cùng nghi ngờ tức giận nói: “Anh... Hắt xì! Tại sao anh lại không bị ảnh hưởng tí nào? Hắt xì! Rõ ràng là phun về phía anh mà! Hắt xì!”

“Loại phun sương em dùng có tác dụng trong bán kính 1,5 mét. Nói cách khác không tính đến hướng gió thì tất cả mọi người trong vòng 3 mét vuông

đều bị tấn công không khác gì nhau, chỉ khác nhau ở chỗ người nào nhắm mắt nhanh hơn lâu hơn và thời gian nín thở có dài hay không mà thôi. Hai điểm này em nhất định không bằng tôi.” Long Tuyền không nhịn được cười tủm tỉm trả lời.

“Nhưng anh đứng ở hướng gió mà! Hắt xì!” Lâm Lung nhớ rõ cô ngồi dựa lưng vào cửa sổ.

Long Tuyền nhìn Lâm Lung không ngừng nhảy mũi vô cùng đáng thương, tiếp tục mỉm cười nói: “Không sai, nhưng không thể trông cậy vào ngọn gió nhẹ được thổi vào từ nửa cánh cửa sổ sẽ có hiệu quả như gió từ quạt máy, có đúng không?”

“Anh cũng không thể luôn nhắm mắt nín thở! Sao có thể có sự khác biệt lớn như vậy?!” Lâm Lung nhất quyết không tha tiếp tục truy vấn.

“Trước khi tôi mở miệng thì đúng là như vậy.” Long Tuyền kiên nhẫn giải thích nghi vấn cho cô, lại thuận tiện bổ sung: “Thật ra thì cũng có thể không nín thở nhắm mắt, trong hạng mục huấn luyện của chúng tôi có thử thách nhốt trong phòng tối người bom cay, hoặc chịu đựng sự khó chịu chế tạo mặt nạ chống độc.”

“Anh trâu! Cực kỳ trâu!” Rốt cuộc thì Lâm Lung cũng hiểu rõ mình bị người ta tính toán, người trước mắt này quá phúc hắc! Biết rõ sau khi phun, người khó chịu không phải là anh còn dám nguy trang sói đuôi dài thành cừu non, lừa gạt cô ra tay.

Long Tuyền nhìn cô đảo mắt thờ phỉ phò, vội vàng nghiêm mặt nói: “Thử qua là có thể biết, vật này đối với tên côn đồ chân chính và vô cùng hung ác mà nói là hoàn toàn vô dụng chứ chưa nói đến vấn đề người sử dụng có thể tự làm tự chịu hay không. Đặt giả thuyết em ở nơi đầu gió, sau khi phun xong thì quay người bỏ chạy, nhưng tên lưu manh kia cũng chỉ là tạm thời không thể nhìn mà không phải hoàn toàn mất đi lực hành động. Nếu hấn ta có thể nhìn hoặc phản ứng khá nhanh cũng đủ để chuyển bại thành thắng muốn làm gì thì làm.”

Lâm Lung trầm mặc trong chốc lát, sau đó âm thầm trả lời: “Hiểu ý anh rồi, quả thật trước đây tôi quá ngây thơ.” Cô cũng không phải loại người toàn thân cơ bắp không biết phải trái, chỉ cần suy nghĩ một chút là biết Long Tuyền đang dùng phương pháp trực tiếp này để cho cô hiểu cái gì gọi là “nguy hiểm” và “vô lực phản kháng”.

Sau khi được cô đáp lại, Long Tuyền do dự một lát, anh rất khó khăn rồi lại vô cùng thâm tình nói: “Tôi nhắc tới những chuyện mạo hiểm như vậy tuyệt đối không phải là ăn no không có việc gì làm. Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất... Lâm Lung, tôi thích em, cho nên tôi không mong muốn em sẽ bị thương dù chỉ một chút. Cho dù không biết, có thể sẽ không có nguy hiểm nhưng cũng không muốn em vô ý thức đánh cược cái gì gọi là ‘ngộ nhớ’.”

Nghe được lời này của Long Tuyền, Lâm Lung nhất thời ngây ngẩn không kịp phản ứng. Sau một lúc lâu mới bắt tri bất giác ý thức được: Đây... đây là tỏ tình à? Đây coi như là tỏ tình ư?

Mặc dù lời nói này rất chất phác, nhưng trong sự chất phác lại khiến người khác cảm động. Cô nên nói cái gì đây?

Lâm Lung nhìn trời suy tư, quả thật không biết nên trả lời như nào. Đúng lúc này cái mũi cảm thấy ngứa, vì vậy liền tiếp hắt hơi vài cái, sau đó nhỏ giọng nói một câu: “Cảm ơn đã quan tâm”

Nghe Lâm Lung trả lời một câu gần như không có ý nghĩa gì với mình, sau đó lại thấy cô trầm mặc tiếp tục “khóc lóc nức nở” ôm mũi mãnh liệt bóp mãnh liệt lau, đáy lòng Long thiếu co rút đau đớn, cảm thấy rất bi thương. Anh thầm mắng đầu óc mình là bị nước vào mới có thể chọn phương thức và thời cơ như này để tỏ tình.

Sau một hồi trầm mặc, Long Tuyền đành phải tìm đề tài, dò hỏi: “Em... Tại sao vẫn nhảy mũi?”

“Tôi từng bị viêm mũi mãn tính, không thể ngủ những thứ có tính kích thích...” Lâm Lung đau khổ trả lời.

“Vậy mà em còn dám dùng hơi cay?” Long Tuyền kinh ngạc.

“...” Lâm Lung cô nương im lặng nhìn trời, sau đó thực sự nức nở oán trách: “À... Là tôi khờ! Tại sao lại quên mất điều này chứ?! Bình thường khi tôi xịt nước hoa cũng cần phải nín thở đề phòng! Đều tại anh! Cứ muốn tôi phun...”

Nghe những lời này Long thiếu cũng im lặng nhìn trời. Anh nghĩ thầm, sao tôi có thể biết được em nhảy mũi mười mấy trên một trăm lần suốt ngày đêm như vậy chứ?

.....

Trong lúc hai người nói chuyện thì nhân viên phục vụ mang thức ăn nóng hổi lên, hơn nữa còn tốt bụng đổi một phòng kín khác cho họ, cuối cùng thì cũng thoát khỏi căn phòng đầy vị hạt tiêu này. Sau đó, trước một bàn thức ăn ngon, Lâm Lung ăn rất là vui vẻ tạm thời bỏ quên việc ngũ quan khó chịu và màn tỏ tình của Long Tuyền, lau nước mắt nước mũi, vừa có vẻ đáng thương lại vừa háng hái ăn ngấu ăn nghiến.

Long Tuyền thì ở một bên mỉm cười gấp thức ăn thêm canh cho cô. Nhìn Lâm Lung trước mặt có hơi mơ hồ với tính tình nhỏ, Long thiếu cảm thấy cô như vậy lại chân thực hơn, đáng yêu hơn, anh càng muốn phải có được cô.

Vào đêm, sau khi com no canh đủ hai người rời khỏi cửa hàng, nhất thời một cơn gió lạnh ập vào mặt. Điều đặc biệt của Côn Minh chính là ở điều kỳ lạ này, ban ngày lúc trời mưa thì không cảm thấy quá lạnh, nhưng nhiệt độ giữa ngày và đêm lại có sự chênh lệch lớn, ban đêm nhiệt độ khá là thấp.

Lâm Lung run lên, Long Tuyền lập tức mở áo khoác quân phục trên tay của mình ra chuẩn bị phủ thêm cho cô.

“Không cần... Tôi có áo khoác.” Lâm Lung khoát tay cự tuyệt, sau đó lấy từ trong túi xách ra một chiếc áo thông khí rất mỏng.

Nhất thời sắc mặt Long thiếu trở nên khó coi, cảm thấy cô không hoan nghênh anh. Ngay cả quần áo cũng kiêng dè không cần, cô ấy cho rằng chiếc áo kia có thể giữ ấm được sao? Đang nghĩ như vậy lại phát hiện Lâm Lung hâm mộ nhìn mình mở móc gài áo khoác, bộ dạng như rất muốn.

Vì vậy, Long Tuyền vươn tay ra một lần nữa.

Lâm Lung cô nương lại nhả nhận từ chối một lần nữa, sau đó ngượng ngùng nói: “Thật ra thì tôi cũng muốn mặc áo khoác của anh, nhìn rất ấm áp. Nhưng là nó quá dài, tôi mặc sẽ kéo trên mặt đất.”

À... Long Tuyền nhất thời im lặng, anh không ý thức được thì ra lại có vấn đề như vậy. Nhưng áo sơ mi thì không thể cởi, sẽ tổn hại đến tác phong quân nhân.

“Đừng xoắn xuýt nữa...” Lâm Lung cười ha ha, không để ý nói: “Đi nhanh là tốt rồi, tôi không phải cái loại ma bệnh gió thổi là gục. Theo tôi trở lại Tháp Đồng đi, tôi muốn chụp cảnh ban đêm!”

“Được.” Long Tuyền cười đáp, sau đó yên lặng nhìn cô vui vẻ vừa đi vừa nhảy ở phía trước.

Anh âm thầm tính toán, biểu hiện này của Lâm Lung không giống như không có ý gì với anh. Long Tuyền lập tức ổn định tinh thần, tính toán phát triển tinh thần kiên nhẫn của tiểu cường có đánh cũng không chết, mặc kệ Lâm Lung vừa rồi có ý hay vô tình bỏ qua câu nói tỏ tình của anh, nhưng lần sau anh sẽ tiếp tục cố gắng nhắc tới đề tài này lần nữa.

Trong “Ám Dạ Kiếm” chưa từng có người lính nào không đánh mà hàng!

Nếu thích thì nhất định phải nói rõ ràng, nhất định phải thử có thể khiến cho đối phương đáp lại mình hay không.

Ngày 21 tháng 2 năm 2008, cuối cùng Lâm Lung cũng kết thúc chuyến du ngoạn của mình vào ngày hội nguyên tiêu để chạy về nhà tụ tập với cha mẹ người thân cùng trải qua năm mới. Trong bữa tiệc cô lại bị người lớn dạy dỗ một phen, nói cô quá coi thường về vấn đề an toàn, không ngờ dám can đảm đi chơi với một đám bạn trên mạng trong khoảng thời gian dài như vậy.

Cô nương Lâm Lung thì vừa gặm cánh gà vừa đáp ứng về sau nhất định sẽ chú ý an toàn, cũng nói mình đã bị mắng rồi, khẩn cầu mọi người đừng lặp lại nội dung cô đã nghe nữa, trả lại sự thanh tịnh cho lỗ tai của cô.

“Ồ, thật kỳ lạ, còn có người có thể mắng con à? Người nào mà lại can đảm như vậy?” Mẹ Lâm cười hỏi, l/q/đ còn thuận tay gấp cho Lâm Lung một cánh gà kho bỏ vào trong bát cô.

Lâm Lung gặm cánh gà, trả lời không rõ: “Một người bạn. Quen vào lần xem mắt năm ngoái, lần này gặp lại ở Vân Nam.”

“Chính là anh chàng sĩ quan kia?!” Cha Lâm kinh ngạc trừng lớn mắt, vỗ bắp đùi vui vẻ nói: “Như vậy cũng có thể gặp? l.q/đ Không tệ, nói như vậy tức là hai người có duyên! Anh chàng này không tồi, ừ, hiểu lý lẽ, còn hàng phục được con! Cha xem trọng cậu ta.”

Lâm Lung liếc mắt, rất không vui nói: “Làm gì nhất định phải tìm một người hàng phục được con, mà không phải là con quản người ta? Chẳng lẽ cha mẹ không sợ con gái bị bắt nạt ư? Cũng không phải cô vợ nhỏ xã hội cũ mà phải tam tòng tứ đức.”

“Thôi đi, còn ai có thể bắt nạt được em?!” Nghe nói như vậy, chị họ cả phản bác cười trêu ghẹo: “Cô nhóc có tính khí lớn như em, nếu như thực sự tìm được một ông chồng rất nghe lời còn không phải càng vô pháp vô thiên?”

“Em nào có như vậy?!” Lâm Lung nóng nảy, chỉ mặt mình kháng nghị nói: “Rõ ràng là người ta cũng rất dịu dàng hiền thực mà. Mục tiêu trong tương lai của em chính là phải trở thành một mẹ hiền vợ đảm, người gặp người thích!”

Anh rẻ cả khi nghe xong cũng cười sảng lãng nói: “Cái gọi là mục tiêu, chính là nguyện cảnh* mỹ lệ không phù hợp với tình hình thực tế. Ha ha.”

*Nguyện cảnh: cảnh tượng mà mình mong muốn.

Vào lúc mọi người trêu chọc Lâm Lung thì giao thừa rất nhanh đã trôi qua. Vào một ngày cuối tuần sau đó, Lâm Lung gọi Viên Viện, Tiểu Bình, Quyên Từ và một vài người bạn tốt đến nhà mình tụ tập. Sau khi phân phát đồ lưu niệm xong, cô hăng giọng một cái, thông báo cho mọi người biết tin tức bất quá có tính chất bùng nổ: Long Tuyền tỏ tình với cô.

Rất đơn giản, chỉ một câu nói: “Lúc ở Côn Minh anh ấy mời mình ăn hai bữa cơm, sau đó nói yêu thích mình, hỏi có thể lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết thử qua lại với anh ấy hay không.”

“Xong rồi.” Tiểu Bình nghi ngờ.

“Bảo cáo hoàn tất.” Lâm Lung kiên định gật đầu xác nhận.

“Quá thẳng thắn quá đơn giản.” Quyên Từ bất mãn bĩu môi: “Đừng mong gạt mình, mau chóng nói chi tiết.”

Viên Viện vung tay lên, trực tiếp cắt đứt dòng oán trách của Quyên Từ, rất quả quyết nói Lâm Lung nói trọng điểm trước đã: rốt cuộc thì cô có đồng ý

hay không.

Lâm Lung lắc đầu một cái, đáp: “Không, mình nói cần phải cân nhắc, 10 ngày sau sẽ cho anh ấy câu trả lời chắc chắn.”

Hồng Hiểu Đình dựa nửa người vào ghế chộp mắt nghỉ ngơi vô cùng nghi ngờ bật người dậy, dò hỏi trùng tim đen: “10 ngày? Tại sao thời gian lại ngắn như vậy? Chẳng lẽ cậu ký hiệp ước bất bình đẳng gì đó với anh ta rồi ư?”

Lâm Lung roi lệ dài như sợi mì, nói: “Mình cũng muốn biết rõ tại sao mình lại hồ đồ đồng ý 10 ngày sau cho anh ấy câu trả lời chắc chắn?! Lại còn ngoéo ngón tay út với anh ấy để ước định nữa chứ!”

Bây giờ nghĩ lại có lẽ là vì trên gương mặt nghiêm túc của Long Tuyền xuất hiện vẻ mặt uỷ khuất cầu toàn, phối hợp với vẻ mặt ấy là giọng điệu cầu xin nên cô đã giảm từ một ngày, ba ngày, đến bảy ngày, từng bước thối lui khiến cho Lâm Lung cảm thấy nếu cô không đồng ý thì giống như cô đang bắt nạt anh vậy. Trong lúc bất tri bất giác, không hiểu vì sao bắt đầu giảm từ 24 giờ, sau đó lại giảm thành đơn vị “ngày”. Thật ra thì tình huống lúc đó phải là thời hạn một tháng, ba tháng...!

“Vật rớt cuộc cậu nghĩ như nào?” Hồng Hiểu Đình gõ ngón tay vào bàn trà, kéo tinh thần Lâm Lung trở về.

“Mình không biết, tìm các cậu đến chính là để trưng cầu ý kiến mà!” Lâm Lung bắt đắc dĩ nhún vai một cái, sau đó nói cho mọi người biết cô phát hiện ra bản thân mình có hơi thích người đàn ông này, nhưng lại cảm thấy không có lòng tin với việc kết hôn.

Viên Viên nghi hoặc nhíu mày, bởi vì cô từ Vân Nam trở về thì Lâm Lung còn chân thành thề thốt nói mình tuyệt đối sẽ không qua lại với Long Tuyền. Vậy mà không ngờ nhanh như vậy cô ấy đã thay đổi chủ ý, bắt đầu do do dự dự.

“Hai buổi tối ở Côn Minh anh ta đã làm gì với cậu à? Biến hoá thật là lớn!” Viên Viên nhin không được hỏi, vừa mở miệng đã là một câu nói mang theo hàm nghĩa khác.

Nhất thời, xoẹt xoẹt xoẹt, ba ánh mắt giống như đèn pha bắn qua, ý bảo Lâm Lung thành thật khai báo nội dung cụ thể trong vòng hai ngày này.

“Anh ấy không làm gì hết! Chỉ là mắng mình phải ngoan ngoãn mà thôi.” Lâm Lung tránh nặng tìm nhẹ trả lời.

“Bây giờ mình mới biết cậu có khuynh hướng thích bị ngược đãi! Mình vẫn luôn cho rằng cậu là nữ vương S* vung roi da đấy!” Tiểu Bình cười trừ ghẹo.

*S: chữ viết tắt trong cụm từ S-M. S là Sadism là ng bạo dâm, thích gây đau đớn cho người tình; M là masochism là thống dâm, thích nhận đau đớn từ người tình.

Lâm Lung vuốt cằm nhìn trời trầm tư, sau đó trả lời: “Bản nhân đồng ý quan điểm này.”

Mọi người cười mắng: “Đừng dài dòng, nhanh chóng thành thật khai báo!”

Lâm Lung bắt đắc dĩ đi vào phòng ngủ, lấy một chiếc áo khoác có tua rua với phong cách phóng khoáng cho mọi người xem. Đó là một chiếc áo khoác màu đỏ tạo khí chất trầm ổn, chính giữa và hai bên viền có trang sức tinh xảo được làm thành hình bướm theo tập tục của người dân tộc, hiển nhiên hình dáng và cảm xúc đều không tệ. Cô nói cho mọi người biết, nhiệt độ buổi tối đầu tiên bỗng nhiên hạ thấp, lúc ấy Long Tuyền đã biến mất 5p ở khu du lịch, lúc trở lại thì trong tay có thêm cái áo khoác này.

“Đồng chí Trung tá vô cùng thông dong ‘phật’ một cái giữ nó ra, sau đó khoác lên người mình.” Lâm Lung dùng một loại giọng điệu mộng ảo nói về tâm trạng khi nhận lấy chiếc áo này: “Cảm giác kia thật ấm áp.”

“Một chiếc áo với giá 120 đồng đã thu mua được cậu?” Hồng Hiểu Đình chất vấn.

“Dĩ nhiên chuyện này không phải trọng điểm, mấu chốt là anh ấy không keo kiệt mà lại rất nhanh nhẹn. Không giống như người mà lần trước mình đi xem mắt, ra về hỏi mình có lạnh hay không, cuối cùng nhìn đông nhìn tây...”

Sau đó, dưới sự thúc giục của mọi người rớt cuộc Lâm Lung cũng tỉnh mộng tiếp tục kể, cô nói cho bạn thân của mình biết Long Tuyền đề nghị cô tận lực tránh đi du lịch với những người không quen thuộc hoặc tự đi một mình, tốt nhất là chọn những công ty du lịch đáng tin, đến những nơi đã được khai phá hoàn toàn. Như thế có thể giảm thiểu tỷ lệ gặp phải những tình huống bị thương hoặc biến cố. Dĩ nhiên, ngoại trừ những tai nạn từ thiên tai, xe cộ hoặc những nhân tố không thể kháng cự.

“Công ty du lịch?” Viên Viên giễu cợt: “Đi theo công ty du lịch có thể đến được những nơi nào hay? Đều là những nơi có cảnh sắc bình thường, vạn khí không tốt đi trùng mùa du lịch thì chỉ có thể nhìn thấy đầu và lưng của những du khách xung quanh.”

“Mình cũng phản bác anh ấy như vậy.” Lâm Lung đồng ý gật đầu, sau đó cô lên giọng kích động nói: “Mấu chốt là câu nói tiếp theo của Long Tuyền kia. Anh ấy nói, mặc dù ngày nghỉ hàng năm của anh rất ít, thế nhưng anh nguyện ý đi với mình đến những địa điểm du lịch có cảnh sắc nguyên thủy kia vào mỗi lần nghỉ phép hàng năm, cam nguyện đảm đương chức vụ máy rút tiền, người khâu vác và người bảo vệ của mình, đảm bảo vô cùng thực dụng, an toàn và đáng tin.”

“Là vô cùng đáng tin. Có được người bảo vệ như vậy hẳn là nhân vật quan trọng của quốc gia!” Mọi người ríu rít sợ hãi than: “Nhìn anh ta như vậy mà rất biết ăn nói nhì.”

“Cho nên mình mới dao động... Phụ nữ mà, không hiểu vì sao sẽ cảm động chỉ vì một chi tiết nhỏ.” Lâm Lung giải thích, rồi lại có chút tiếc nuối nói: “Mà mình không thể chịu được việc một năm anh ấy chỉ có 20 ngày nghỉ, đã thế còn có thể bị rút ngắn lại. Nếu điều mà anh ấy muốn không phải loại sĩ quan sống trong hoàn cảnh hoàn toàn tách biệt này thì tốt biết bao nhiêu!”

“Nếu không như vậy thì còn đến lượt cậu do dự?” Quyền Từ khinh bỉ nói: “Khẳng định sớm bị những người phụ nữ khác ngũ mã phanh thây đoạt hết!”

Tiểu Bình hỏi: “Người nhà cậu nói như nào?”

“Ba mẹ mình mặc kệ để mình tự quyết định, bọn họ đồng ý với tất cả quyết định của mình.” Lâm Lung nhún vai một cái, rất bất đắc dĩ: “Bọn họ không muốn ôm trách nhiệm vào người đầu, mặc kệ là chuyện gì đi nữa. Dù sao sau này mình có hối hận cũng chỉ có thể tự oán bản thân mà không thể oán cha mẹ.”

Hồng Hiểu Đình bình tĩnh phân tích, hỏi: “Thật ra thì trong lòng cậu cũng thích anh ta, nhưng không xác định được bản thân mình có thể làm vợ chồng với một người đàn ông không thể quan tâm đến gia đình hay không?”

“Bingo! Chính xác.” Lâm Lung giờ ngón tay cái lên.

“Mình cảm thấy thử qua lại một thời gian cũng không sao. Không thử thì sao cậu có thể biết được bản thân có tiếp nhận anh ta được hay không? Dù sao cũng chỉ là chơi trò chơi người yêu mà không phải kết hôn, không thích hợp thì chia tay là được.” Bạn học Hồng Hiểu Đình nhẹ nhàng nói.

“Như vậy có phải sẽ không công bằng với anh ấy hay không? Ngộ nhớ thật sự không thích hợp, vậy không phải sẽ đá kích đến anh ấy sao?” Lâm Lung cau mày, do dự: “Long Tuyền muốn tìm một người bạn gái thích hợp đã là việc không dễ dàng, cho anh ấy hy vọng rồi lại đập nát thì quá tàn nhẫn! Hơn nữa năm nay anh ấy cũng đã 30 rồi, mình không thể lãng phí thanh xuân của anh ấy!”

“Mình lại cảm thấy cho dù anh ta gặp phải chuyện gì cũng sẽ rất kiên cường, không kiên cường thì sẽ không phải lính đặc biệt!” Hồng Hiểu Đình nói tiếp quan điểm của mình: “Trước tiên cậu nên nói rõ, đầu tiên sẽ thử qua lại, nói thẳng bản khoăn của cậu cho anh ta biết. Thương lượng đi, như vậy sẽ không có vấn đề gì.”

“Ừm, có lý!” Lâm Lung gật đầu một cái, cô cảm thấy kể từ khi mình rời khỏi Côn Minh đến giờ lúc nào cũng nhớ tới anh. Nghĩ tới lời nói và hành động của anh lúc đó, quả thật giống như trong thơ đã viết: Bình sinh bất hội tương tư, tài hội tương tư, liền hại tương tư*...

*Câu thơ này trong bài thơ “Xuân Tình” của tác giả Tái Tử Tư, có nghĩa là: Bình sinh vốn không biết tương tư, vừa biết tương tư, liền mắc bệnh tương tư.

Nếu như thật sự chưa thử qua mà đã cự tuyệt thì trong lòng cô sẽ cảm thấy trống trải, giống như thiếu sót một cái gì đó.

Vậy gửi một tin nhắn cho anh ấy đi, thương lượng một chút, lại hẹn đi du lịch, thử xem anh có phải là một người bảo vệ hợp cách không...

Lâm Lung tính toán như vậy, trong lúc vô tình ánh mắt cô đã để lộ vẻ nhộn nhạo, khoé môi khẽ mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Là Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chẳng sợ sơn cùng thủy tận*

*Sơn cùng thủy tận: xa xôi hẻo lánh, cùng đường bí lối.

Đồng chí Trung tá Long Tuyền tận dụng khoảng thời gian rảnh rỗi của mình để hẹn gặp người mà mình yêu thích, sau hai ngày tỏ tình trong trạng thái bừa bãi lộn xộn, không biểu đạt được suy nghĩ, cộng thêm mặt không đỏ sắc tâm lại cuồng loạn, đành phải âm thầm rời khỏi tỉnh Côn Minh trở về căn cứ “Ám Dạ Kiếm” trong khe núi, bắt đầu quy trình “huấn luyện, huấn người, bị giáo huấn” thường ngày.

Cuộc sống bộ đội khô khan mà cứng nhắc nhưng cũng không thiếu kích thích và an ủi. Tối thiểu trong lúc huấn luyện với cường độ cao, thể xác và tinh thần anh đều sẽ chuyên chú vào vấn đề này mà không cần suy nghĩ đến vấn đề khác, cũng không cần đi suy nghĩ xem Lâm Lung sẽ trả lời mình là “yes” or “no”.

Tiểu Lực Dương và những người khác thì cảm thấy Long Tuyền như một cái vòi rồng cấp mười, mặc dù giả bộ trấn định nhưng quần chúng xung quanh rất có thể sẽ bị cuốn bay trong lúc vô ý. 1/q/d Bởi vì anh chưa từng giải thích nguyên do của sự việc nên tất cả mọi người không biết đến trong lòng anh đang nén ngọn lửa gì, nhưng mọi người vẫn theo bản năng không tiếp tục trêu đùa không chừng mực với anh nữa.

Thấy Long Tuyền bất kể thời gian nhiều hay ít, hôm nào cũng tranh thủ đi đến phòng máy lên mạng ở bên ngoài thì Trác Nhất và Tiểu Lực Dương mơ hồ đoán được việc cảm xúc của anh không bình thường có liên quan đến Lâm Lung, 1-q-đ có lẽ anh đang đợi email của cô. Nhưng bọn họ không thể hỏi trực tiếp hoặc khai đao, chỉ có thể ở một bên sốt ruột.

Một tuần sau, mắt thấy sắc mặt Long Tuyền càng ngày càng kém, thậm chí Trác Nhất bắt đầu tránh anh vào những lúc rảnh rỗi, ngay cả khi trở về phòng ngủ cũng là dán chân tường mà đi*, hơn nữa còn tính toán thời gian chuẩn xác vọt vào phòng tắm ngay trước thời gian tắt đèn, l(q)d sau khi rửa mặt xong liền nhảy thẳng lên giường ngủ để tránh việc Long Tuyền nhìn thẳng vào mắt mình. Cậu chịu không nổi ánh mắt như có rất nhiều điều muốn bày tỏ nhưng lại cố nén cái gì cũng không chịu nói của Long thiếu.

Đến ngày thứ chín, Long Tuyền vẫn không nhận được hồi âm của Lâm Lung, anh cảm thấy tuyệt vọng. Lúc nhàn rỗi thì ngồi ở thảo trường thổi một khúc tiêu ưu thương, ngược mắt nhìn núi xanh nơi xa. l,q,d Anh cảm thấy những cây cối xanh tốt tràn đầy hơi thở mùa xuân cũng trở nên u tối, đồi núi nhấp nhô chập chùng như lộ ra cảm giác đè ép vô hình.

Không nên ép Lâm Lung cho câu trả lời chắc chắn trong vòng 10 ngày sao? Có thể ép cô đến mức chưa hồi đáp đã chạy mất? Lần đầu tiên Long Tuyền cảm nhận được cái gì gọi là tương tư, cái gì gọi là đau khổ.

Cảm giác chờ đợi thật khó chịu.

Càng khó chịu chính là, vào 9h tối ngày thứ 10, khi mở máy vi tính ra thấy hòm thư rỗng tuếch, Long Tuyền có cảm giác hô hấp mình chợt ngừng lại, trái tim co rút đau đớn, bầu trời như cũng sụp đổ vào giây phút này.

Thẳng đến lúc này, anh mới hoàn toàn chắc chắn bản thân mình thật sự yêu cô gái kia, là “yêu” mà không phải là “thích”. l8q6d Dù thời gian ở bên nhau không lâu nhưng bất tri bất giác tình cảm đã đậm sâu, đến mức khi không nhận được câu trả lời của cô thì cảm giác của anh không phải là tiếc nuối, mà là đau đớn.

Có lẽ, mùi vị thất tình cũng chỉ đến thế mà thôi.

9h20, Long Tuyền giống như một thi thể lão đạo trở về phòng ngủ. Bạn cùng phòng mới Trác Nhất và bạn cùng phòng cũ đang xúm lại nhỏ giọng lầm bầm, thấy anh xuất hiện thì hai người vội vàng thay đổi đề tài.

“Được rồi, đừng có che che giấu giấu, chính là chuyện mà hai cậu đang đoán. Tôi thổ lộ với Lâm Lung, nhưng cô ấy không trả lời!” Long Tuyền vừa nói chuyện vừa cẩn thận lau chùi cây tiêu inox rồi đặt nó vào túi nhưng, sau đó nhẹ nhàng cất vào tủ treo quần áo.

“Cái đó...” Tiểu Lực Dương sắp xếp lại ngôn ngữ của mình, khuyên lơn: “Đợi vài ngày nữa xem sao, tôi thấy cũng không phải cô ấy hoàn toàn không có ý gì với cậu.”

“Lúc ở Côn Minh tôi đã mắng cô ấy một trận, nói cô ấy không nên cả gan làm loạn tự mình đi du lịch.” Long Tuyền trả lời đơn giản rõ ràng.

Cái gì?! Anh... đây cũng được coi là tỏ tình ư? Hai người choáng váng.

Sau đó lại nghe Long Tuyền bổ sung: “Sau khi mắng xong tôi mới tỏ tình, cô ấy đồng ý trong vòng 10 ngày sẽ cho tôi câu trả lời chắc chắn. Hôm nay chính là ngày thứ 10, nhưng tôi không nhận được email.”

Mắng người ta xong lại tỏ tình! Anh không có làm chứ?! Dù chưa từng nói chuyện yêu đương nhưng cũng không cần làm chuyện như vậy đâu! Tiểu Lực Dương rất muốn phi nhổ anh một phen, nhưng vì thấy sắc mặt Long Tuyền vô cùng khó coi nên không thể làm gì khác hơn là kìm nén lời mắng chửi, buồn bực ở trong lòng.

Trác Nhất cảm thấy với tính tình của Lâm Lung, cô không nể chửi lại Long Tuyền đã coi như là khách khí, nhưng nếu như có câu trả lời, vậy hẳn là có hy vọng đi?

“Chị ấy không cự tuyệt cũng không đồng ý, là không hồi đáp một câu nào?” Trác Nhất nghi ngờ mở miệng: “Theo như tôi biết thì chị ấy không phải dạng người làm việc mà không nói câu nào, vô duyên vô cớ không để ý đến người khác không phải là phong cách của chị ấy.”

Nghe thấy vậy, hai mắt Long Tuyền sáng lên, điện quang chợt hiện, anh bỗng ý thức được một vấn đề: ngày thứ 10, phải sau 12 giờ đêm mới coi như đến ngày hôm sau!

Có phải cô ấy tính toán kéo dài đến giây phút cuối cùng mới trả lời hay không? Có phải do anh đánh đòn phủ đầu, lừa dối lại dụ dỗ hạn định thời gian trả lời trong vòng 10 ngày, sau khi cô tỉnh táo lại thì cảm thấy không cam lòng nên cố ý muốn cho bản thân anh có cùng cảm giác hay không?!

“Ngày mai, đợi đến ngày mai tôi lại xem, nếu thực sự không có hồi âm thì tôi sẽ gọi điện thoại hỏi trực tiếp.” Long Tuyền nói với hai người chiến hữu đang ân cần nhìn về phía mình.

Trong lòng đồng chí Trung tá lại dấy lên một tia hy vọng. Rất dễ nhận thấy, nếu là Lâm Lung hoàn toàn không có ý này, thì theo như bình thường cô sẽ lý trí, khách khí cự tuyệt lời tỏ tình mà không cần sử dụng đến tính tình nhỏ nhen để trêu ghẹo anh.

Sẽ không phải là kết quả quá tệ chứ? Một giây trước khi chìm vào giấc ngủ, anh nhìn lên trần nhà mong đợi...

Trong khi mọi người đang lo sợ Long Tuyền thì đội trưởng Chu Thuận tất nhiên cũng sẽ phát hiện cảm xúc của trụ thủ đặc lực của mình không được bình thường. Vào ngày thứ mười một, đúng vào ngày chủ nhật, trời trong nắng ấm mây trắng bay, là một ngày nghỉ có thời tiết tốt để nói chuyện tán gẫu. Vì vậy đồng chí đội trưởng tần chức tần trách, vào lúc ăn sáng đã hẹn gặp Long Tuyền tại địa điểm E23 trên đỉnh núi ngoài căn cứ sau bữa trưa để nói chuyện phiếm.

Nơi này có địa thế hiểm yếu, đứng từ trên cao nhìn xuống có thể thấy được dãy núi, trong mắt là trời xanh mây trắng, rừng cây xanh lá và một con sông thanh u* đầy hoa nở. Phong cảnh nơi đây xinh đẹp không thua khu du lịch hạng A, có thể nói là một địa điểm giải sầu cho các thành viên trong căn cứ “Ám Dạ Kiếm”.

*Thanh u: thanh tịnh và đẹp đẽ.

Sau khi nghỉ trưa, Chu Thuần nằm dựa vào một mô đất nhỏ trên đỉnh núi hút thuốc nhìn trời. Anh nghe thấy tiếng bước chân của Long Tuyền từ phía xa chạy tới, dường như có phần gấp gáp.

Quay đầu nhìn lại, hắc, thằng nhóc này đi ngược hướng mặt trời đang bước nhanh về phía này, giống như bức tranh sơn dầu vẽ thiên thần mang theo vòng sáng có khí thế bất phàm. Chờ đến khi Long Tuyền bước tới gần, Chu Thuần nhất thời cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Thật kỳ quái, thời gian trước tên này còn giống như mặt trời u ám, bữa sáng khi nói chuyện với anh vẫn còn cười khổ. Mới đảo mắt đã chuyển từ đây mây âm u thành bầu trời quang đãng, ngay cả mặt mày cũng hàm chứa ý cười.

“Cậu... có chuyện gì xảy ra à?” Chu Thuần vỗ vị trí bên cạnh, ý bảo anh ngồi xuống.

Nâng chiếc laptop chuyên dụng của mình lên, Long Tuyền ngồi xếp bằng đối diện anh, khẽ cười nói: “Đội trưởng, tôi không sao.”

Chu Thuần cau mày hỏi thăm: “Làm sao? Nói mau, cuối cùng là có chuyện gì xảy ra?! Cậu cũng không thể chôn bom hẹn giờ ở đây!” Vừa nói chuyện anh vừa chọc tay vào vị trí trái tim của Long Tuyền.

“Tôi không có vấn đề, đã điều chỉnh tốt trạng thái!” Long Tuyền vô cùng kiên định trả lời, lại nở nụ cười nói: “Chính là yêu, lo được lo mất mà thôi. Xem tình hình tôi 30 tuổi mới có được mỗi tình đầu, cũng phải cho phép tâm thần cũng mất tập trung trong thời kỳ đang yêu ở tình huống không ảnh hưởng đến công việc chứ?”

Yêu?! Chu Thuần nghe nói như vậy cũng rất vui mừng, cười nói: “Rốt cuộc thì thằng nhóc cậu cũng xem mắt thành công rồi à?! Chúc mừng, chúc mừng!”

“Cám ơn, chỉ là cách mạng chưa thành công, còn cần bạn bè hết sức hỗ trợ.” Long Tuyền nhún vai một cái, tiếu nuối nói: “Tôi lo lắng chờ đợi 10 ngày, cuối cùng trong email chỉ nói có thể cho tôi một cơ hội thử lui tới chính thức.”

“Thử?” Chu Thuần không hiểu rõ ý.

“Cũng giống như đợt chọn lựa trước khi chọn huấn, thông qua tuyển chọn mới có thể trở thành bạn trai của cô ấy, biểu hiện hợp cách trong kỳ chọn yêu * mới có thể chính thức trở thành vợ chồng.” Long Tuyền giải thích rất sinh động, tuy vậy trong giọng nói anh không có bất mãn. Đối với anh mà nói thì việc Lâm Lung không cự tuyệt thẳng thừng đã có thể coi là một khởi đầu tốt đẹp. Chỉ cần trong thời gian đầu quen biết không phạm phải sai lầm lớn thì anh tin tưởng mình có thể vượt qua khó khăn tiến tới thành công.

*Vâng, trước có chọn huấn giờ có chọn yêu rồi à. Trong những chương trước mình có giải thích chọn huấn là tuyển chọn để huấn luyện, thì giờ chọn yêu cũng giống vậy, tuyển chọn xem có hợp cách trở thành người yêu chính thức không à. Giờ anh Long thiếu nhà ta vẫn trong giai đoạn thử thách thôi :))

“Ồ!” Chu Thuần gật đầu một cái, bày tỏ mình đã hiểu, sau đó hỏi thẳng: “Cần tôi làm gì?”

Long thiếu rất không khách khí đưa ra yêu cầu với người đội trưởng quan tâm mình: “Tôi cần một thời gian nghỉ ngơi lâu dài, càng sớm càng tốt.”

“Thằng nhóc cậu muốn ăn đánh hả?” Chu Thuần liếc anh một cái: “Vừa mới lên chức đội phó liền xin nghỉ để đi tán gái?! Vào thời kỳ này, tại nơi này, cậu nên hăng hái phục vụ cho tổ quốc, phải hy sinh cái tôi, hoàn thành tập thể! Có hiểu chưa?”

“Trên lý thuyết thì tôi hiểu, nhưng về tình cảm thì không thể tiếp nhận.” Long Tuyền hiểu rõ những gì Chu Thuần nói. Cô bé kia hy vọng bản thân anh có thể đi du lịch với cô, tính toán khảo sát tình hình thực tế trong chuyến du lịch lần này xem có thể chấp nhận anh hay không. Hai người đều đã lớn, không còn nhỏ nữa nên không có nhiều thời gian để lãng phí. Anh không thể để cô nương kia đợi đến thời gian nghỉ phép của mình, đối phương cũng không thể chờ một hai năm chỉ vì một lần chọn lựa.

Nói xong lời cuối cùng, thậm chí Long Tuyền còn nghĩ đến việc ôm chân Chu Thuần đau khổ cầu khẩn anh!

Anh lấy tình để cảm động, lấy lý lẽ để nói rõ, anh muốn tìm một cô gái hợp ý là một việc không dễ dàng, vẫn chưa thực hiện được ước mơ sinh hoạt hài hoà ổn định. Để có thể vì dân phục vụ lâu dài hơn, việc giải quyết cô gái vừa lý trí tinh táo vừa nhiệt tình sáng sủa này là một việc rất cần thiết, anh rất hy vọng cô có thể trở thành bạn gái mình.

“Cố gắng đã lâu, thành bại cũng chỉ trong một lần này! Đội trưởng, hạnh phúc cả cuộc đời và số mạng tương lai của tôi đều ở trong tay anh!” Long Tuyền lật người lên, nửa quỳ nắm chặt hai tay Chu Thuần, thâm tình đưa mắt nhìn anh ta.

“Được rồi được rồi, cậu cho rằng mình đang diễn vai nam chính đau khổ vì tình à?” Chu Thuần rút mạnh tay về, bắt đắc dĩ nói: “Để tôi xem thử cuối mùa xuân đầu mùa hạ có cơ hội cho cậu hay không. Dù sao thì khẳng định nửa năm sau không có thời gian.”

“Cám ơn đội trưởng!” Nhất thời Long Tuyền cười rạng rỡ, trong lúc vô ý, trên gương mặt hiện lên lúm đồng tiền ngọt ngào: “Vậy tôi sẽ gọi điện thoại nói với cô ấy! Trước hết xác nhận địa điểm du lịch, quay về sẽ chờ phê duyệt của anh.” Dứt lời, anh gấp máy vì tính lại nhắc chân chạy về phía căn cứ ở dưới chân núi.

“Có được hay không phải xem ý của đại đội trưởng.” Chu Thuần không còn gì để nói hết lên với vóng lưng Long Tuyền: “Cậu cũng đừng vui mừng quá sớm!”

“Đội trưởng, tôi tin anh!” Long Tuyền đầu cũng không quay lại cười lớn, phi thân phóng qua một khe núi, biến mất trong bụi cây.

Mặc dù Chu Thuần với chủ nghĩa độc thân rất không thích việc trợ thụ đắc lực của mình bỗng nhiên đắm chìm trong tình yêu nam nữ, nhưng không thể phủ nhận rằng anh không thể độc tài ép buộc một tiểu tử khát vọng một tình yêu ngọt ngào và hạnh phúc hôn nhân phải lục căn thanh tịnh*, lập địa thành Phật được.

*Lục căn: lục căn thường được nhắc đến trong Phật giáo. Lục là sáu, căn là giác quan. Để hiểu thêm về lục căn và thế nào là lục căn thanh tịnh, mn lên gg tìm hiểu thêm nhé ^^

Hướng chi các thành viên trong “Ám Dạ Kiếm” vì tính chất nguy hiểm và bận rộn của công việc mà khó có thể tìm được một nửa của mình, với tình huống như Long Tuyền - chỉ còn thiếu một bước thì tất nhiên phía trên sẽ ủng hộ mạnh mẽ, tích cực cung cấp sự bảo đảm ở phía hậu cần, trợ giúp anh nhanh chóng gạo nấu thành cơm.

Theo lẽ thường, có hậu phương lớn mạnh vững chắc thì các chiến sĩ càng thêm hăng hái đấu tranh anh dũng. lq3d Dĩ nhiên, cũng không loại trừ với một số người mà nói thì ôn nhu hương* sẽ dần trở thành nắm mồi của các anh hùng, một khi có vợ con họ sẽ không tự giác suy nghĩ về việc giải ngũ về nhà, nhưng Long Tuyền sẽ không thuộc vào tình trạng ấy.

*Ôn nhu hương: dịu dàng mềm mại, chỉ người con gái.

Tóm lại, đội trưởng Chu Thuần dựa trên nguyên tắc giúp người lợi mình đã giúp Long Tuyền có được một kỳ nghỉ hoàn toàn chinh chinh vào lúc xuân về hoa nở, hơn nữa vào một ngày trước kỳ nghỉ đã hẹn anh một buổi kê gối trường đàm*, dùng tấm lòng thành khẩn động viên, lq4d chỉ điểm Long Tuyền tốt nhất là nhất cổ tác khí** đồng thời giải quyết việc yêu và cầu hôn cùng một lúc.

*Kê gối trường đàm: ngồi xuống nói chuyện, thảo luận với nhau trong 1 khoảng thời gian dài.

**Nhất cổ tác khí: một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái.

“Nếu lần này không thể giải quyết vấn đề, vậy lần nghỉ phép tiếp theo ít nhất phải đợi đến hơn nửa năm sau, lq5d thời gian quá dài đủ để đối phương hồi hận vài lần.” Chu Thuần ngồi hút thuốc trên ghế xoay cạnh bàn làm việc, nói.

Long Tuyền nhú mày cười một tiếng: “Anh muốn tôi thừa dịp người ta bị ám đầu mà lừa gạt sao? Không đạo đức!”

Chu Thuần không thêm đề ý phủ nhận: “Đừng nói khó nghe như vậy! Chỉ là rèn sắt khi còn nóng, thuận tiện cột bò vào cọc mà thôi.”

“Có gì khác nhau?! Làm như vậy thì không có ý nghĩa, coi như trước hôn nhân không có cơ hội hồi hận thì sau khi cưới, một khi không cam lòng sẽ có binh biến. Việc làm sống chết dùng giấy chứng nhận kết hôn không chịu bỏ vợ ấy tôi không làm được.” Long Tuyền tỉnh táo phân tích, l-q.d lại bổ sung: “Huống chi cô bé kia rất tinh khôn, cho dù rơi vào bẽ tình cũng sẽ không đàn độn u mê chưa nghĩ ngợi mà đã lập gia đình.” Anh chưa từng coi thường trí lực của Lâm Lung đi tính toán cô.

“Tất nhiên, cậu cũng chớ mất ngủ không có đầu óc.” Đội trưởng Chu tán dương gật đầu một cái, lại trầm giọng nói: “Tóm lại làm hết sức! Nhìn nhau hợp ý thì nhanh chóng lừa cơm vào bát của mình đi, tránh cho đêm dài lắm mộng.”

“Tôi hiểu.” Long Tuyền cảm thấy phương thức tác chiến này không tệ, chỉ là không thiết thực mà thôi. lq6d Sau khi anh mỉm cười đáp ứng, lại dời đề tài đến người Chu Thuần: “Lại nói, đội trưởng anh cũng nên nghiêm túc suy nghĩ đến vấn đề cá nhân đi.”

Chu Thuần cau mày đập đầu mẩu thuốc lá trên tay, lại rút một điếu “Sông Hồng” ở trong hộp ra, mào l-q.d vừa châm lửa vừa không để ý nói: “Kết hôn cái gì, không có ý nghĩa, không muốn suy nghĩ.”

“Nhưng anh nên biết, trong tình hình quan trọng của Trung Quốc hiện nay, nếu muốn tiến về phía trước thì không thể nào luôn độc thân! Người khác sẽ cảm thấy anh có vấn đề, cấp trên sẽ cho rằng anh quá ‘độc’, không thể nắm trong tay.” Long Tuyền nhìn vào mắt Chu Thuần, thẳng thắn nói ra ý kiến của mình.

Từ khi Long Tuyền tiến vào “Ám Dạ Kiếm” vẫn luôn đi theo bên người Chu Thuần, được anh ta dạy, chỉ điểm, từng bước một tiến vào vị trí chỉ huy đặc chủng với cương vị lãnh đạo. Vào lần đầu tiên làm nhiệm vụ thực chiến nguy hiểm cũng là do Chu Thuần yểm trợ, đánh nhau đến chết mới có thể thuận lợi chạy trốn. Có thể nói, hai người bọn họ vì liều mạng mà có giao tình, đội trưởng Chu là một người lãnh đạo và một người anh trai đáng giá thật lòng đối đãi.

Cho nên Long Tuyền mới không chút cô kỵ nói đến vấn đề kết hôn có liên quan đến việc thăng quan tiến chức.

“Tôi cũng bị bỏ ba lần rồi! Ai còn nghĩ lại tiếp tục đi chịu tội? Tôi là có vấn đề, vấn đề lớn là không được phụ nữ yêu thích.” Chu Thuần cười cười như tự giễu.

“Lão đại, coi như là vì tiền đồ của mình mà suy tính một chút.” Long Tuyền hiểu rõ nói với Chu Thuần: “Phía trên có đội phó Vạn đã sắp đến thời hạn, đi ngược dòng nước không tiến tất lui, anh ta không có bối cảnh đáng tin, không có chiến tích huy hoàng, không có nhiều chiến công để khoe, sang năm rồi

khỏi nơi này là việc ván đã đóng thuyền, vị trí của anh ta tất sẽ có người thay thế. So với những người khác thì tôi càng hy vọng người đó là anh.”

Ít nhất thì Chu Thuần là một người đơn giản, tim của anh tuyệt đối là màu đỏ vô tư, hơn nữa lại có năng lực dẫn dắt mọi người đi theo phương hướng chính xác hoặc thích hợp nhất. Đây chính là ý nghĩ chân thật từ tận đáy lòng Long Tuyền.

“Tôi không lên được thì cậu lên, cũng như nhau.” Chu Thuần hơi cúi đầu vuốt ve chiếc bật lửa trong tay.

Thật ra so với bản thân mình thì Chu Thuần coi trọng Long Tuyền hơn. Thằng nhóc này nhỏ hơn anh 5 tuổi, có trình độ học vấn cao, xuất thân chính quy, mục tiêu minh xác, và lại có thể văn có thể võ, có những cơ hội thăng quan nhât định. So với người vũ phu phát triển từ trong thực chiến như anh càng có cơ hội hơn, tiền đồ rộng mở.

“Tôi không đủ điều kiện! Đánh bỏ lờ lần này!” Long Tuyền cũng không khiêm tốn, dứt khoát cười lắc đầu: “Vẫn là anh lên trước, chờ tôi chịu đựng vài năm lại đuổi theo.” Nghĩ cũng biết trong tình huống bình thường thì việc cất nhắc đặc cách tuyệt đối không thực tế, còn không bằng trông cậy vào việc đội trưởng nhanh chóng kết hôn.

Chu Thuần cũng cười, vờn một ngón tay ra chỉ lên trên trần nhà: “Tiểu tử thôi, chẳng lẽ cậu vẫn chờ ngồi vào chỗ kia?”

“Dĩ nhiên có cơ hội thì cũng muốn thử một chút, lính không muốn làm tướng quân không phải lính tốt*!” Mọi người đều biết phía trên phòng làm việc này chính là vị trí của đại đội trưởng, chỉ một thoáng cũng đủ hiểu lẫn nhau rồi. Nhắc tới vấn đề đó một chút, Long Tuyền lại trở về đề tài cũ: “Đội trưởng, suy nghĩ thật kỹ đi! Hiện tại tín tưởng nhất định sẽ có người phụ nữ thật sự chấp nhận tất cả của chúng ta, chỉ cần có duyên là sẽ gặp được.”

*Lính không muốn làm tướng quân không phải lính tốt: Câu nói này là của Napoléon, ông là vị tướng của các mạng Pháp và là người cai trị nước Pháp. Ông được biết đến như một nhà lãnh đạo quân sự vĩ đại nhất thế giới.

“Cậu giải quyết xong việc giữa cậu với cô gái gây tỷ bà rồi lại trở lại thuyết phục tôi!” Chu Thuần không chịu được nữa thờ ơ nhìn Long Tuyền. Nghe cha mẹ cầu nhau trong điện thoại cũng đủ phiền rồi, lúc này cấp dưới cũng bắt đầu nói về chủ đề này! Mặc dù nội dung rất có giá trị tham khảo, nhưng tính hành động không mạnh. Nghĩ tới đây, anh cười mắng: “Mau cút về dọn dẹp hành lý, đừng ở nơi này lải nhải như bác gái! Đừng nói chuyện không đâu thất lung, cậu thành công làm mẫu cho tôi, những thứ khác không bàn nữa!”

Khi Long Tuyền trở lại phòng ngủ, mặt mày hớn hờ dọn dẹp hành lý thì mấy người Tiểu Lực Dương và Hoà Thượng cũng ríu rít chạy tới tham gia náo nhiệt, thăm dò cận kề hành trình tiếp theo của anh, sau đó anh một câu tôi một lời bắt đầu bày mưu tính kế.

Tiểu Lực Dương đề nghị Long Tuyền không nên mặc quần áo nguy trang nữa, nguy trang như vậy không khác gì như đang đi điều tra. Tốt nhất là ăn mặc giống như người đàn ông kiểu mới, cho đối phương ấn tượng tốt hơn về ngoại hình.

“Cũng không phải không biết tôi là dạng người như nào, cần gì phải ăn mặc? Mặc như vậy hay trang điểm lộng lẫy thì sao, giống như các bà các chị vậy! Đi du lịch vẫn nên tùy ý thì tốt hơn.” Long Tuyền cầm quần áo được mọi người ấn cần công hiến, hơi nhàu lông mày khéo léo từ chối ý tốt của mọi người.

“Nguy trang thì nguy trang, những người đam mê CS cũng chỉ thích nguy trang!” Hoà Thượng tôn sùng gián dị mặc mặc, không thích những bộ quần áo tinh xảo kia. Anh chỉ đưa cho Long Tuyền mấy gói đồ ăn nóng và bánh quy của binh sĩ, để cho anh “không có việc gì có thể ăn”.

Long thiếu rất muốn bỏ mấy thứ đã ăn đến chán ngấy đó đi, nhưng vì để ý đến mặt mũi của chiến hữu nên chỉ có thể nhận lấy, lầm bầm: “Cũng không phải đi đến nơi núi non nguyên thủy, là đập nước Đô Giang Yển, núi Thanh Thành* và Hồng Khẩu**, những khu du lịch lâu năm như vậy còn không thể tìm được nơi bán đồ ăn vặt?”

*Núi Thanh Thành: nằm cách thành phố Đô Giang, tỉnh Tứ Xuyên, Trung Quốc 15 km về phía Tây Nam. Đây là ngọn núi nổi tiếng và là một trong những cái nôi của Đạo giáo Trung Quốc. Năm 2000, ngọn núi này cùng công trình thủy lợi Đô Giang Yển đã được UNESCO công nhận là "di sản thế giới".

**Hồng Khẩu: là một quận của thành phố trực thuộc trung ương Thượng Hải, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Đây là một quận nội thành của Thượng Hải. Quận này có diện tích 23,48 km2, dân số năm theo điều tra dân số năm 2000 là 860.700 người. Còn đập nước Đô Giang Yển mình đã giải thích ở những chương trước nên chương này sẽ không nhắc lại nhé ^^

“Cô ấy là muốn đi chơi hay muốn đi phiêu lưu?” Tiểu Bạch nghi ngờ hỏi. Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Long Tuyền, anh ta vô cùng hưng phấn nói: “Sợ nước mà muốn chơi trò phiêu lưu?! Cơ hội, là một cơ hội tốt! Anh hùng cứu mỹ nhân... Giờ một vài thủ đoạn nhỏ để thuyền lật, sau đó lại vớt chị dâu lên!”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Hoà Thượng liên tục gật đầu, hâm mộ nói: “Sau khi xuống nước thì có thể đụng chạm da thịt...! Tháng 5, thời tiết thật tốt, chắc cô gái kia cũng chỉ mặc một chiếc áo Tshirt hoặc một chiếc áo sơ mi mà thôi, nếu như ngâm nước... hắc hắc...” Câu nói tiếp theo chưa xong thì mọi người đã tự động mặt mày hớn hờ tưởng tượng đến hình ảnh áo mỏng thấm ướt, dường như có thể thấy được hình ảnh nhấp nhô kia.

Trác Nhất ngồi ở trong góc, yên lặng suy nghĩ đến đề nghị của các đồng đội, âm thầm toát mồ hôi thay chị nuôi mình. Đang nghe đến đoạn Long Tuyền có thể suy nghĩ đến việc đồng ý lật thuyền thì rốt cuộc cậu không nhịn được ho hai tiếng, nhắc nhở mọi người không cần bỏ quên cảnh nền trong suốt là cậu.

“Cái gọi là ‘binh giả, quý đạo giả’*, câu nói này không sai, nhưng nếu để qua cửa trong việc yêu đương thì hình như không phải là chuyện tốt?” Trác Nhất nhìn Long Tuyền, thử dò xét đưa ra quan điểm của mình.

*Binh giả, quý đạo giả: nghĩa là việc dùng binh đánh giặc là hành động dối trá, đây là câu nói của miệng rất nổi tiếng của các vị tướng. Thông thường, nếu

có thể tấn công thì giả như không thể tấn công, muốn đánh như giả như không muốn đánh, muốn hành động ở gần nhưng giả như muốn hành động ở xa, muốn hành động ở xa nhưng lại giả như muốn hành động ở gần. Lấy lợi mà dụ kẻ tham, chiến thắng kẻ loạn, phòng bị kẻ có thực lực, tránh kẻ thù mạnh, khiêu khích kẻ hay giận dữ. Địch khinh thường thì làm chúng thêm kiêu, địch nhân hạ thì làm chúng vất vả, địch đoàn kết thì làm chúng ly tán.

“Ồ, anh bạn nhỏ lại còn biết ‘yêu’?! Long cậu đã đủ dài chưa hả?” Tiểu Lực Dương cười ha ha.

“Cậu ấy nói cũng không sai.” Long Tuyền đập Linh Dương một phát, ý bảo anh ta đừng cười nhạo người khác. Sau đó lại rất nghiêm chỉnh xin ý kiến Trác Nhất: “Em kết nghĩa của Lâm Lung, cậu hiểu cô ấy rõ hơn tôi, có đề nghị gì tốt hay không?”

“Mang theo cây tiêu inox kia đi núi Thanh Thành đi.” Trác Nhất chỉ về phía tú áo nơi Long Tuyền đặt cây tiêu: “Chị ấy thích xem tiêu thuyết võ hiệp và tu chân, đã từng ảo tưởng qua trong một đêm trăng sáng, chị ấy có thể mặc váy lụa mỏng tung bay ngồi cạnh một gốc cây cổ thụ trên đỉnh Hoa Sơn gây đàn thổi tiêu.”

“Đỉnh Hoa Sơn, có cổ thụ? Nếu có cổ thụ thì cũng được rào quanh bảo vệ, không thể leo lên được mà?” Tiểu Bạch nghi ngờ nói chen vào.

Trác Nhất im lặng liếc anh ta một cái, cắn răng nói: “Ý cảnh mà thôi, làm ơn đi, cái mà chị ấy thích là ý cảnh! Bởi vì không dám leo núi trong đêm tối om, đàn tranh cổ cũng quá nặng không thể nào mang lên, cộng thêm không ai nổi điên với chị ấy nên chỉ có thể tưởng tượng. Thật ra thì tôi cảm thấy nếu có thể ở một, hai đêm trên núi, thử đi du lịch vào ban đêm trên núi Thanh Thành, tìm một nơi có cái đình nhỏ, thác nước nhỏ... ngồi xuống, thổi một khúc lãng mạn cho chị ấy, sau đó trước hoa dưới trăng...”

Đồng chí Long Tuyền chấp nhận ý kiến tương đối có tính xây dựng này của Trác Nhất. Anh đi giày tác chiến màu xám tro, đeo ba lô nguy trang cùng với cây tiêu Lâm Lung tặng kia. Vào buổi trưa ngày 10 tháng 5 năm 2008 khi mặt trời lên cao, anh từ nhà lên đường đi với Lâm Lung đến trung tâm vận chuyển hành khách tại Đô Giang Yển, sau đó mua một bịch khoai tây lớn, đùi gà và vài loại thức ăn nhanh của phương Tây, lại thuê một chiếc taxi đến đập nước.

Hành trình mà Lâm Lung hoạch định cũng không phải là đi thẳng đến núi để du ngoạn, mà là đi đến ngã ba của một thị trấn chỗ Đô Giang Yển giao với Thành Đô, nơi có một khu nhà tiểu học. Cô tài trợ cho một cậu bé khoảng lớp bốn, lớp năm ở nơi này. Lần này chọn ngày chủ nhật không phải đi học, thuận đường đưa cho cậu ấy một số đồ dùng văn phòng và sách ngoại khoa.

Nhìn Lâm Lung cẩn thận tỉ mỉ kiểm tra bài thi và phiếu điểm của đứa bé kia, nét mặt ôn hoà trao đổi với mình, Long Tuyền rất là cảm khái. Theo như cách nói văn nghệ thì bộ dạng này của cô chính là toàn thân toả ra ánh sáng của người làm mẹ, rất mê người, đặc biệt vô cùng hấp dẫn những người đàn ông độc thân khát vọng lập gia đình như anh.

Nhưng thật đáng tiếc là, đứa bé tên Nhạc Thiên đó gọi Lâm Lung là “chị” mà gọi anh là “chú”!!

Đồng chí Trung tá rất bị thương, thậm chí còn sử dụng phản quang ánh sáng qua thủy tinh để lặng lẽ kiểm tra xem bản thân mình có thật sự ở hai lứa tuổi hay không, đồng thời cắn răng thăm hặn khí hậu cao nguyên Văn Nam và khoảng thời gian bốn ba mệ nhọc khiến anh quá mức ngấm đen, tang thương.

“Nhạc Thiên thật lợi hại, thành tích rất tốt! Nhưng không chỉ thành tích tốt, mà nhân phẩm cũng phải tốt! Phải làm người chính trực, lương thiện. Nói như vậy, nếu về sau em thi được một trường học tốt thì chị sẽ giúp đỡ em đến khi em 18 tuổi. Sau khi thật sự trưởng thành thì phải tay làm hàm nhai! À, đây là quà tặng cho em”

Vừa nói Lâm Lung vừa lấy một bọc sách, bút chì, bút máy, hộp bút và đồ dùng văn phòng phẩm cùng với mực nước, bảng chữ mẫu Trung Hoa mỗi thứ hai cái từ trong hành lý ra, lại dặn dò: “Đến lớp năm sẽ học viết chữ bằng bút máy, chị chuẩn bị trước cho em. Nếu không phải làm gì thì có thể luyện tập trước, tóm lại phải ‘học tập tốt, ngày ngày tiến bộ’!”

“Vâng! Cảm ơn chị, em đã nhớ rồi! Em sẽ không ngừng cố gắng!” Hai mắt Nhạc Thiên vụt sáng lên, nghiêm túc gật đầu đồng ý.

Sau khi kết thúc buổi gặp mặt thì Long Tuyền đi theo Lâm Lung đến hành lang ở tầng hai, cả hai từ từ đi tới cầu thang. Anh tò mò hỏi: “Tại sao muốn nhân mạnh 18 tuổi?”

“18 tuổi, cho dù tiếp tục học đại học cũng đã có thể tự mình kiếm tiền. Em có thể giúp đỡ cậu bé, nhưng không thể nào giúp đỡ mãi được. Nếu không, không phải trở thành người ăn bám rồi sao? Ý định của em là đến lúc đó lại xem xét có nên giúp đỡ phí đại học hay không, hiện tại không thể để cho em ấy có suy nghĩ sai lầm rằng mọi việc có thể dựa vào người khác được.”

“Có lý.” Long Tuyền vừa gật đầu, vừa thuận tay gõ vào bức tường ngăn phòng học trong hành lang, sau đó không khỏi nhíu mày.

“Sao vậy?” Lâm Lung thấy anh dừng bước, lại dùng đốt ngón tay bắt đầu nghiêm túc gõ vào mặt tường một lần nữa, rất là nghi ngờ.

Long Tuyền gõ đến đầu cầu thang, sau đó sắc mặt không tốt trả lời: “Tường này... có 24 bức, tại sao lại là 12?”

“Nơi này cũng không phải tường chịu lực.” Lâm Lung nhún vai một cái, cô không học qua kiến trúc, khái niệm 24, 12 tường là dự thính trong giờ học thiết kế nên chỉ biết 12 tường là tường gạch đơn, bình thường không thể chịu lực.

“Phòng học lớn, cho dù không chịu lực cũng phải vững chắc mới tốt.” Long Tuyền tiếc nuối nói.

“Thôi đi, anh cũng không cần quan những chuyện như vậy. Bây giờ cũng sẽ không có ai cầm bom ném nổ trường học, không quan trọng.” Lâm Lung bĩu môi, dẫn đầu đi xuống tầng về phía cổng trường.

Bọn họ cần đến núi Thanh Thành vào buổi chiều hôm nay, hơn nữa cần tìm được một gia đình làm nông thích hợp trong núi làm nơi ở. Thời gian rất gấp, cũng không có thời gian để tiếp tục rồi rầm vấn đề hành lang vách tường nữa.

“Ừ.” Long Tuyền bước nhanh đuổi theo, ném vấn đề kiến trúc ra sau đầu, bắt đầu đi về hướng núi Thanh Thành, đợi đến buổi chiều sẽ bắt đầu chuyến du lịch buổi tối trên núi.

Quả nhiên núi Thanh Thành nằm về phía Tây Nam của thành phố Đô Giang. Từ thời cổ đại đã có vẻ đẹp “Thanh Thành thiên hạ ư”*, nó được chia làm hai bộ phận là phía trước núi và phía sau núi. Phía trước núi có điện thờ của đạo sĩ hương khói dày đặc, nồng đậm sắc thái nhân văn lịch sử; phía sau núi là núi non xanh biếc nước chảy róc rách, thể hiện được hết ý nghĩa của từ “yên tĩnh”.

*Thanh Thành thiên hạ ư: không khí của Thanh Thành trầm tĩnh, vắng lặng.

Lâm Lung đi qua Sơn Đô không chỉ một lần, hèn Long Tuyền du sơn hoàn toàn là có “dụng ý khác”, chính là tìm một cơ hội ở chung khảo sát mà thôi. Long thiếu thì lại càng không sao cả, thân là người tiếp khách thì anh cảm thấy đi nơi nào cũng không khác biệt.

“Được rồi, so với danh thắng đạo giáo thì em thích tự nhiên thanh u chất phác hơn. Vậy nên đến phía sau núi đi, thích hợp vẽ tranh.” Lâm Lung nghiêng người xách túi nhỏ đựng bút vẽ và máy chụp ảnh, l-q/d vác cây giá vẽ màu xanh bộ đội lên, cười nói với Long Tuyền: “Vé vào cửa phía sau núi rẻ, tối nay chúng ta có thể ở lại trại Bạch Vân... ở giữa sườn núi, từ sáng đến tối ngày mai chúng ta đi trấn cổ Thái An, như thế nào?”

“Ừ, em quyết định lộ trình, anh đi mua vé xe.” Long Tuyền rất thích thời xách ba lô du lịch của cô nương Lâm Lung lên chuẩn bị đi mua vé tại trung tâm vận chuyển hành khách.

“Em quyết định? Vậy không được, ngay cả đường lớn em cũng không phân rõ phương hướng, như vậy nhất định sẽ lạc đường ở trong núi mất.” Lâm Lung nói xong, dứt khoát nhét bản đồ cảnh khu* và thành phố Giang Đô vào tay Long Tuyền: “Nhìn bản đồ tìm đường đi, em đi với anh. Dù sao cũng ở trên núi Thanh Thành hai tối, ngày 12 trở về thành phố, em muốn đi Công Viên Đồi và núi Ngọc Lũy, mùng 11 q4d sau đó ngày 14 sẽ đi Hồng Khẩu, trở về Thành Đô trong ngày, sắp xếp một chút lại xuất phát đi Tây Tạng, có được không?”

*Cảnh khu: khu vực cảnh đẹp được phân biệt với xung quanh.

“Được.” Long Tuyền dứt khoát đáp một chữ.

Thật ra thì anh muốn nói gần đây Tây Tạng không được yên ổn, đề nghị cô không cần lao vào nguy hiểm. Nhưng thời gian trước Lâm Lung vẫn nhắc tới việc bản thân cô rất muốn đi Tây Tạng, lại sợ bản thân sẽ xuất hiện phản ứng nơi cao nguyên nghiêm trọng, sợ vào thời khắc nguy cấp không có người đáng tin có thể đưa cô vào bệnh viện ngay lập tức. l-q,d Hon nữa cô rất muốn đi du lịch tại một số địa điểm lớn tại khu tự trị này, nhưng sợ gặp phải nguy hiểm tại vùng sâu vùng xa nên vẫn do dự không quyết, nên lần này có thể dựa vào Long Tuyền để có thể đi thể nghiệm phong tình Tây Tạng chính gốc.

Một câu nói như vậy đã bác bỏ ý tưởng khuyên nhủ thay thế địa điểm khác của Long Tuyền. Anh không muốn phụ sự tin cậy của Lâm Lung, không muốn thấy ánh mắt thất vọng của cô. Hơn nữa cho dù dưới bất kỳ tình huống nào thì anh cũng có năng lực bảo vệ cô thật tốt.

Ba giờ chiều, hai người thuận lợi đi đến cảnh khu, sau đó xuyên qua trấn cổ Thái An đi đến suối nước ở phía bên phải. Bước chậm giữa núi rừng, hít thở không khí trong lành, nhìn suối nước với lớp lớp sóng bạc ở bên trái con đường, l-q,d Lâm Lung vô cùng hưng phấn chụp ảnh thác nước. Thậm chí vào lúc hứng chơi lên đến đỉnh điểm, cô nhờ Long Tuyền giúp mình đi lên khe suối trong núi, đến một tảng đá lớn chỗ nước cạn để vẽ lại phong cảnh khác biệt này.

“Anh phát hiện dường như trong con người em có một tinh thần dũng cảm mạo hiểm, nhưng lại bị lý trí và quan niệm an toàn đè ép xuống. Vì vậy thỉnh thoảng em sẽ rất can đảm, thỉnh thoảng lại rất... can đảm.” l-q,d Long Tuyền nhìn Lâm Lung ngồi trên tảng đá lớn đặt giá vẽ, dùng bút Mark và màu sắc sặc sỡ để kí hoạ lại phong cảnh, tổng kết trên suy đoán của mình.

“Vâng, cũng có người bạn đã nói như vậy. Em sinh vào tháng 12, là cung Nhân Mã, tinh thần tự do, l-q,d lạc quan sáng sủa, đầy tính khám phá.” Lâm Lung ngồi đối diện chếch với thác nước, cười nhận xét về bản thân mình, còn nói về tranh cần nửa giờ để anh chờ một lát.

Cô vừa nói chuyện đồng thời quay đầu nhìn lại thì phát hiện Long Tuyền đã nhàn nhã ngồi trên hòn đá bên dòng suối, sau đó lấy cây tiêu màu bạc mà cô tặng anh từ trong ba lô ra.

“Anh mang theo tiêu ư?” Lâm Lung kinh ngạc khẽ nhếch môi lên, cô cũng mang theo cây tiêu mà anh đã tặng cô!

“Ừm...” Long Tuyền đáp một tiếng, sau đó dò hỏi: “Muốn nghe bài gì?”

Lâm Lung trả lời không chút do dự: “Cao Sơn Lưu Thủy.”

Bài hát này thích hợp với đàn tranh hơn, nhưng tiêu cũng không tệ. Cô muốn nghe thử xem Long Tuyền thổi như nào. Khúc nhạc “Thương Hải Nhất Thanh Tiêu” lần trước rất đơn giản nên không thể thấy được kỹ năng. Hôm nay trong một hoàn cảnh thích hợp, sẵn có núi cao lại có nước chảy càng cần phải xem có phải tri âm hay không.

Long Tuyền khẽ cười một tiếng, sau đó đặt lỗ thổi vào ngay giữa môi dưới. Nhất thời tiếng tiêu uyển chuyển thanh u và tiếng nước ào ào hoà vào nhau, bắt đầu vang vọng trong núi, nương theo gió núi êm ái mang theo mùi hương cây cỏ ập vào mặt, như một khúc nhạc tiên có thể gạt rửa linh hồn người

nghe.

Lâm Lung vẽ tranh trong khúc nhạc này có cảm giác như tinh thần mình càng thêm sáng khoái, linh cảm dồi dào, hạ bút vẽ như được thần trợ giúp, rất là tận hứng.

Lúc này chính là ngày chủ nhật, lại là mùa du lịch nên sau lưng Long Tuyền không ít khách du lịch đi qua, có nhiều người thấy Lâm Lung ngồi xếp bằng trên một tảng đá trong dòng suối vẽ tranh trong tiếng tiêu thì tự giác hạ thấp tiếng nói cười, rón rén nhìn trong chốc lát rồi lặng lẽ rời đi, giống như không đành lòng phá hỏng cảnh tượng ý họa tình thơ* này.

*Ý họa tình thơ: lãng mạn, như trong tranh trong thơ.

Cũng có người lấy máy ảnh ra, chưa được đồng ý đã bất lịch sự “tách tách” chụp hai tấm. Long Tuyền cảm thấy may mắn vì bản thân anh đang đội mũ cao bồi rộng rãi nên chỉ cần kéo thấp vành nón là có thể che hơn nửa gương mặt, hơi tránh một chút là có thể mọi sự đại cát.

Hai người cứ như vậy một đường vừa đi vừa nghỉ, chậm rãi bước lên bậc thang. Theo thứ tự du lãm mỏm núi đá Thanh Phong, đỉnh Điệp Phong, đầm Lạc Nhạn. sau đó vào lúc hoàng hôn thì đi qua một cây cầu dài trăm mét được trải tấm gỗ, đi ngược dòng với hai hàng cây bên bờ tới hồ Thủy Ảnh.

Đây là một cảnh đẹp vô cùng nổi tiếng ở giữa sườn phía sau núi Thanh Thành. Một hồ nước không lớn không nhỏ nằm giữa dãy núi, tĩnh mịch thanh u.

“Có phải nước này không được sạch hay không? Không giống như trong giới thiệu có màu xanh ngọc, bị ô nhiễm rồi ư?” Lâm Lung ngồi trên thuyền nghiêng đầu nhìn ra ngoài, tiếc nuối cảm thán.

Người chèo thuyền phủ nhận, nói vài ngày trước thì nước vẫn rất sạch, hai ngày gần đây mới vẩn đục.

“Có lẽ chịu ảnh hưởng của thời tiết thay đổi, hoặc bởi vì sắc trời đã tối nên nhìn không rõ.” Long Tuyền suy đoán, lại dẫn Lâm Lung đi tới một thôn nhỏ cách hồ không xa, ở nhờ hai gian phòng trong một nhà nông chất phác cạnh dòng suối, sau đó cười vui vẻ ăn bữa tối phong phú có hương vị thôn núi.

Vào đêm, hai người lại quay trở lại hồ Thủy Ảnh để đi dạo. Ngồi trong đình dưới bầu trời trăng sáng sao thưa, đối mặt với mặt hồ phẳng lặng như gương, cả hai cùng lấy tiêu của mình ra bắt đầu thanh thân thổi trong tiếng côn trùng kêu vang và hương cỏ đại.

Lần họp tấu này không hoàn toàn phù hợp ý nguyện, cho dù cô nương Lâm Lung thổi như nào cũng không theo kịp tiết tấu và nhạc điệu của Long Tuyền, chỉ cần nghe đã thấy một người là cao thủ, một người là mới học.

“Không thổi nữa, một mình anh thổi đi! Ôi, quá mất mặt quá mất mặt...” Lâm Lung thở dài một tiếng, tiếc nuối cất tiêu đi.

“Xem chừng em đánh đàn thích hợp hơn.” Long Tuyền mỉm cười nói, lại chỉ điểm: “Thật ra thì việc không chế tiết tấu không phải vấn đề, nhưng khi lấy hơi thì lại không tốt lắm, lúc ấy em sẽ không tự giác dừng lại một chút.”

“Ừm! Vấn đề này không thể giải quyết trong một khoảng thời gian ngắn, em vẫn nên học từ từ thôi.” Lâm Lung gật đầu một cái, quyết định về nhà sẽ tiếp tục khổ luyện.

Long Tuyền không nói nữa, chỉ chậm rãi thổi khúc “Xuân Giang Hoa Nguyệt Dạ”.

Lâm Lung ngồi cạnh anh, cầm trong tay một cây hoa không biết tên khẽ nhịp, sau đó nương theo âm nhạc khẽ ngâm bài thơ Đường “Xuân Giang Hoa Nguyệt Dạ”: “Xuân giang triều thủy liên hải bình, Hải thượng minh nguyệt cộng triều sinh. Diễm diễm tùy ba thiên vạn lý, Hà xứ xuân giang vô nguyệt minh. ... Thử thời tương vọng bất tương văn, Nguyên trực nguyệt hoa lưu chiếu quân... Tạc dạ nhàn đàm mộng lạc hoa, Khả liên xuân bán bất hoàn gia...”*

*Đây là những câu thơ trong bài “Xuân Giang Hoa Nguyệt Dạ” của tác giả Trương Nhược Hư. Dịch thơ: Sông xuân triều dậy mặt biển bằng, Trên biển trắng cùng triều nước dâng. Dồn dợn vời theo muôn dặm sóng, Sông xuân đầu chẳng sáng ngời trăng... Chừ đây cùng ngắm, bằng tâm hơi; Mong quén theo trăng đến rọi người... Đêm qua thanh vắng mộng hoa rơi, Nhà chứa về, xuân quá nửa rồi!

Một khúc tiêu với tiết tấu chậm, đau mà không thương kết thúc, hai người cũng yên tĩnh không nói. Lát sau Lâm Lung thở dài: “Thật là dễ nghe. Nước gọn nhộn nhạo trong đêm xuân cùng với sầu triền miên ly buồn biệt hận.”

Âm thanh tiếng tiêu vốn dịu hùi, lại thổi vào lúc nửa đêm trong núi rừng vắng lặng, khiến câu thơ càng thêm rõ ý hơn – cảnh đẹp Xuân Giang tràn ngập suy nghĩ nỗi buồn biệt ly của người tha phương.

Bầu trời rộng lớn, cả vùng đất yên tĩnh, tin tức khó lưu thông, hoa yên lặng rơi vào đầm nước, cảnh xuân trở nên xưa cũ, người yêu nơi xa, tình cảnh này khiến lòng người ngầy ngật nhưng lại tràn ngập sầu tư.

“Người phụ nữ trong Minh Nguyệt Lâu nhớ nhung người chồng phiêu bạt xa hương...” Lâm Lung nhỏ giọng ní non, đồng thời có thâm ý nhìn Long Tuyền một cái, nghĩ thầm: nếu thật sự lui tới hoặc kết hôn với anh, vậy đại khái cuộc sống trong tương lai thật sự có hơi bi thảm.

Mặc dù ánh trăng khá mờ lung, nhưng Long Tuyền với tai thính mất tinh giác quan nhạy bén vẫn có thể nhận thấy tầm mắt không rõ hàm nghĩa của cô gái ở bên cạnh, thậm chí mình ăn no không có việc gì làm đi thổi bài hát này. Thật con mẹ nó ngọt ngào!

Trong lúc đồng chí Trung tá đang không biết làm sao, không biết nên đáp lại câu cảm thán của Lâm Lung như nào thì bỗng thấy bên chân cô xuất hiện

loài động vật nguy hiểm, nên anh vội vàng nhắc nhở: “Đừng động, có rắn!”

“A!!!” Lâm Lung hét lên một tiếng kinh hãi, mặc dù nghe lời không nhảy dựng lên nhưng cũng nhắm chặt hai mắt đồng thời vờn tay trái níu chặt lấy tay áo Tshirt của Long Tuyền theo bản năng.

“Đừng sợ, rắn này không có độc. Em buông tay trước đã, nếu không anh không thể bắt nó.” Long Tuyền dờ khóc dờ cười, sau đó tay trái cầm tiêu, dùng nó làm công cụ phòng ngự tạm thời đẩy con rắn nhỏ ra, rồi chiếc choàng áo khoác rắn rì của mình lên vai Lâm Lung, nhẹ giọng nói: “Trở về thôi, đêm đã khuya, không an toàn.”

“Vâng.” Cô gạt đầu một cái lôi kéo vạt áo Long Tuyền, đi theo phía sau anh.

Có con rắn nhỏ đến thăm rừng núi yên tĩnh khiến Lâm Lung có hơi sợ hãi. Một làn gió núi thổi qua khiến lá cây vang lên xào xạc, giờ cô mới có thể chân thật thể nghiệm sự “yên tĩnh” ở núi Thanh Thành, “ừ” trong “Thiên Nữ U Hồn”.

Trên đoạn đường đi trở về thảnh thơi có con cóc hoặc côn trùng nhỏ không biết tên nhảy qua chân Lâm Lung khiến da đầu cô tê dại từng hồi, chỉ vì bận tâm hình tượng nên mới cố nén kinh sợ không hét lên chói tai. Khi trong bụi cây một lần nữa xuất hiện cái gì đó chuyển động tựa như con rắn thì rốt cuộc cô cũng không không chế được sự sợ hãi của mình, tựa như gấu Koala bám vào cánh tay Long Tuyền.

“Không sao, đừng sợ, cách xa như vậy không cần được em.” Long Tuyền cười an ủi, khuyên Lâm Lung vẫn bất động tại chỗ tiếp tục đi.

“Em sợ sẽ dẫm lên cái gì đó không nên dẫm phải!” Lâm Lung lắc đầu một cái, vẫn không chịu tiếp tục leo núi.

“Vậy... anh cố em?” Long Tuyền đề nghị.

Cố? Lâm Lung bắt đầu tưởng tượng, trong đầu nhất thời xuất hiện hình ảnh lồng ngực mình kề sát vào lưng anh, bắp đùi mình giắt bên người anh được cánh tay có lực kia nâng lên.

“Không được.” Lâm Lung lắc đầu như trống bỏi. Tư thế này... So với bé kiểu công chúa còn thân mật hơn! Ngực cô hoàn toàn dán vào lưng anh đấy, sao có thể được!

Nhìn thấy dáng vẻ khó khăn của Lâm Lung, Long Tuyền lập tức hiểu được nỗi băn khoăn của cô, do dự nói: “Bé cũng được, nhưng ít nhất cũng phải để một tay anh được trông, ngộ nhỡ có cái gì còn kịp thời phản ứng.”

Hai người liếc nhau một cái, sau đó tìm ra được một phương pháp. Long Tuyền dùng cánh tay trái nâng Lâm Lung lên như ôm một đứa trẻ để cô ngồi ổn định trong khuỷu tay mình, tay phải thì tiếp tục cầm tiêu đảm nhận công việc côn sát mở đường.

Phương pháp này nếu là người bình thường thì hoàn toàn không thể làm được. Đây cũng là nhờ dáng người nhỏ nhắn nhẹ nhàng của Lâm Lung và lực cánh tay hơn người của đồng chí Long Tuyền.

Người đẹp trong ngực, Long Tuyền mừng thầm, tính toán liệu đây có phải anh hùng cứu mỹ nhân hay không? Nghĩ vậy thì anh cũng không cần cố ý làm thuyền lật ở Hồng Khẩu rồi. Tận đây lòng anh đang vô cùng cảm kích côn trùng, rắn ở núi Thanh Thành, sau đó lại nghi ngờ. Theo lý thuyết thì rắn không thể xuất hiện tại nơi ngắm cảnh được, vậy mà mới trong một khoảng thời gian ngắn ngủi đã xuất hiện tận hai con...

Rốt cuộc thì đã có chuyện gì xảy ra?

Long Tuyền buông nỗi nghi ngờ trong lòng xuống không nhắc đến. Ngày tiếp theo anh tiếp tục làm bạn với Lâm Lung đi dạo ngắm cảnh trong núi, sau đó lượn quanh một vòng trên núi vào ban đêm, điểm khởi đầu là trấn cổ Thái An ở dưới chân núi.

Mặc dù sắc trời đã tối, nhưng trấn cổ vẫn sáng ngời, vô cùng náo nhiệt.

Khe suối róc rách vây quanh một kiến trúc bằng gạch với phong cách giả cổ, người bán đồ kỷ niệm và cửa hàng trang sức giả cổ đều mở rộng cửa chính ra, cười nghênh đón người đến từ bốn phương tám hướng. 1q,d Bãi đất trống ở chính giữa trước các cửa hàng là quán hàng nướng, khách đến ăn khá là đông.

“Thơm quá!” Lâm Lung đi bên cạnh Long Tuyền nhìn Đông liếc Tây khẽ cảm thán một tiếng, tầm mắt lập tức dựa theo con sâu nhỏ tham ăn trong bụng háo hức nhìn về quán đồ nướng. Bắp ngô vàng óng, nướng chín mà không cháy mớ hồ tán ra khí nóng, mùi thơm ngát hấp dẫn du khách.

Nhìn lại nhìn, Lâm Lung không thể không biết xấu hổ nói với Long Tuyền rằng mình muốn ăn. Mua một bắp ngô từ quán ven đường vừa đi vừa gặm, thật quá không văn nhã, quá không thực nữ. 1q,d Vì duy trì hình tượng nên cô cố nén ham mê ăn uống, chỉ để lộ ra sự thèm muốn trong ánh mắt.

Long Tuyền có sức quan sát hạng nhất sao có thể không nhìn thấu ý tưởng của Lâm Lung. Anh cười thầm, cất giọng hỏi: “Ông chủ, bắp ngô bao tiền?”

Anh nói giọng Tứ Xuyên chính gốc, thậm chí còn mang theo một chút khẩu âm của vùng Đô Giang, vì vậy ông chủ tất nhiên sẽ nói giá thật cho người địa phương, bốn đồng một bắp. 1-q,d Long Tuyền chuẩn bị lấy tiền trong túi ra trả, thứ nhất anh không rõ giá cả lắm, thứ hai anh cũng không muốn cò kè mặc cả, tránh lưu lại cho cô nương này ấn tượng xấu anh là người tính toán chi li, hẹp hòi.

Thế nhưng Lâm Lung đứng ở một bên lại xen vào nói: “Sao lại đắt như vậy! Hai bắp bốn đồng?”

“Cái gì mà hai bắp! Một bắp, ai cũng giả này.” Ông chủ nướng bắp cười vuron một ngón trở ra khoa tay múa chân.

“Trước kia cũng chỉ 1,5 đồng thôi, bớt chút đi.” Lâm Lung nhất định không chịu tiếp tục trả giá.

“Cô gái, cô đang nói năm nào vậy?! Đã là mấy năm trước rồi, hiện tại tiền vốn cao như vậy đã sớm là bốn đồng rồi! Không đắt.”

Lâm Lung bĩu môi, chỉ nói đi dạo rồi lát nữa quay lại mua, sau đó dắt tay áo Long Tuyền đi về một hướng khác, vừa đi còn vừa nói thầm: “Một ngón núi lớn như vậy, em cũng không tin không có nơi rẻ hơn chỗ ông ta. l-q/d Những năm trước một bắp có năm xu! Vì sao bình quân đầu người tăng lên mà lương lại không tăng gấp đôi?”

Thấy mặt trẻ con này của cô, Long Tuyền cười khẽ. Lâm Lung như vậy rất chân thật, rất linh hoạt, rất đáng yêu.

Khiến bọn họ bất ngờ chính là, hỏi liên tiếp mấy quán nướng cũng đều là giá này.

Thấy bộ dạng Lâm Lung không hỏi giá toàn bộ trần cổ một lần thế không bỏ qua, Long Tuyền nín cười nói: “Bốn đồng thì bốn đồng đi, cũng không phải không có vài đồng này.” l-q/d Năm nay anh đã thăng chức lên hàm, tiền lương tiền trợ cấp cũng được tăng không ít, thực sự là không thiếu tiền.

“Đừng xem thường một ít tiền này. Cổ bất tích khuê bộ, vô dĩ chí thiên lý; bất tích tiểu lưu, vô dĩ thành giang hải*...! Đi dạo thêm nữa đi, dù sao hiện tại cũng có thời gian.”

*Cổ bất tích khuê bộ, vô dĩ chí thiên lý; bất tích tiểu lưu, vô dĩ thành giang hải: Đây là một câu nói trong sách của Tuân Tử, được trích từ thiên “khuyến học”, là thiên đầu trong sách Tuân Tử, bàn về đường lối và mục đích học tập của người quân tử, chủ yếu dùng lối ví dụ để thuyết minh các lý lẽ. Nghĩa của 2 câu trên là: tích lũy điều thiện thành đức tốt, l-q/d thì tinh thần mới đạt cảnh giới cao, trí tuệ mới phát triển, tư tưởng của thánh nhân mới có đủ trong đó. Không góp những nửa bước (bước ngắn) lại thì không thể đi đến thành sông, biển.

Long Tuyền gật đầu, lại tiếp tục đi dạo với Lâm Lung. Trải qua lần tính toán này, anh càng thêm thương thức cách hành sự của cô, càng thêm xác nhận cô là một cô gái có thể chăm lo việc nhà, rất thích hợp lấy về làm vợ.

Hai người lại đi thêm một đoạn, bỗng phát hiện dưới gốc cây đại thụ tại một nơi khuất gió có một bà lão tóc hoa râm đang nướng ngô. Người khác đều là treo đèn điện có gian hàng xếp hơn 10, l-q/d 20 bắp thành đồng nướng, mà bà lão này lại cô đơn trông chừng một bếp lửa nhỏ nhận ánh đèn từ các cửa hàng khác đang nhìn ba cây bắp ngô y hệt nhau lẻ loi nằm trên bếp.

Rất bi kịch là ba bắp ngô này chỉ có một cây là đầy đặn bình thường, còn một bắp thì nhỏ hơn, hơn nữa còn bị “hói đầu”, một cây cuối cùng thì không được nuôi tốt, đáng thương chỉ nhỏ bằng một nửa những bắp bình thường.

Long Tuyền thấy sắc mặt Lâm Lung vui mừng nên rất tự giác tiến lên một bước hỏi giá.

Nghe thấy có người hỏi giá, bà lão vội vàng ngẩng đầu lên đáp: “Ba đồng.”

Thật rẻ! Trong lòng hai người vui mừng, tuy nhiên mặt không biến sắc. Long Tuyền nói: “Năm đồng 2 bắp. Bắp này nhìn không ngon, chúng tôi mua bắp ngon nhất đi, còn dư lại hai bắp này cũng không có ai mua, không bằng bán cho chúng tôi bà nhanh được dọn hàng về nhà, tránh cho lãng phí lửa than.”

“Được rồi, hai người lấy đi.” Bà lão nghe lời Long Tuyền cũng không có bao nhiêu do dự, dứt khoát gật đầu.

Đồng chí Trung tá bắt đầu lấy tiền trả, vừa lấy tiền vừa nói thêm: “Cho chúng tôi bắp nhỏ nhất luôn nhé, dù sao cũng không bán nữa rồi. Bắp này nhỏ như vậy, bà lấy về cũng ăn không được hai miếng, không bằng đưa cho tôi làm quà gặp mặt, mọi người kết thiện duyên, cầu chúc ngày mai buôn bán thịnh vượng.” Dứt lời, trong lúc bà lão còn đang chần chờ thì anh đã lấy ba bắp từ trên bếp vào trong tay mình.

Bà lão cảm thấy anh nói cũng có đạo lý, cũng ngại để anh cảm bắp có “hình dạng không đứng đắn” đi. Vì vậy khi Lâm Lung nói “Chúc phát tài” thì nhẹ cười cảm bếp lò lên đi về.

Đợi đến khi bóng lưng của bà lão biến mất trong bóng đêm, Lâm Lung gặm bắp ngô không nhịn được cười khúc khích, vui vẻ nói: “Em chưa từng thấy một người có bề ngoài nghiêm túc, hình tượng chói lọi như anh đi trả giá, hơn nữa còn rất giỏi! Ha ha, những người như anh, người Tứ Xuyên nói như nào? À, nghĩ ra rồi, điện đài trư tương, tâm tư liệu lượng!”

*Câu này có nghĩa là mặt hiện tướng heo, tâm tư sáng sủa.

Giả bộ là người bảo thủ thành thật, nhưng thật ra lại là một người giáo hoạt phúc hắc! Rốt cuộc Lâm Lung xác nhận lần trước cô chấp nhận cho anh câu trả lời có lui tới hay không trong vòng 10 ngày tuyệt đối là bị gài bẫy. Người này còn am hiểu cò kè nặc cả hơn người thích đi dạo phố là cô, nói không chừng còn học qua tâm lý học, giỏi về không chế tiết tấu đàm phán.

“Như vậy không tốt sao?” Long Tuyền thử dò xét hỏi.

“Rất tốt! Không chịu thiệt hoặc không ăn. Bắp ngô này vốn không đắt như vậy!” Lâm Lung nhai miếng đầy mùi thơm ngát, trả lời không rõ.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, tiếp tục đi dạo.

Trải qua quá trình trả giá liên hoàn, hai người lại hiểu biết thêm về đối tượng. Lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết trong việc yêu đương, nguyên bản là

phải cân nhắc vấn đề cuộc sống thực tế sau này, cũng như giá trị quan và thái độ đối nhân xử thế thì sau khi kết thành vợ chồng mới có thể giao tiếp thuận lợi, giảm thiểu tỷ lệ cãi nhau trong những chuyện vụn vặt.

Ngày tiếp theo, Long Tuyền rời giường từ sáng sớm chạy hai vòng phía sau núi Thanh Thành như tập thể dục buổi sáng. Cảm giác chạy ở đây không khác gì so với đỉnh núi E23 ở căn cứ, chỉ là ở đây có khe suối nhiều hơn, đường đi dễ hơn mà thôi. Tập thể dục buổi sáng xong thấy cửa phòng Lâm Lung vẫn đóng chặt, anh lại đi dạo một mình đến trần cỏ ăn thử bữa sáng ở mỗi cửa hàng, cẩn thận chọn lựa đồ ăn có mùi vị ngon nhất, chủng loại thì dựa theo khẩu vị của Lâm Lung. Cứ lẽ mà vậy một hồi lâu, rốt cuộc khi bầu trời đã sáng choang thì cô nương Lâm Lung mới buồn ngủ đi ra khỏi phòng.

Anh có thói quen dậy sớm nên không có lý do yêu cầu người bình thường phải giống như lính trong căn cứ không được ngủ nướng. Đồng chí Trung tá rất thức thời nuốt câu văn mình thường nắn nhữn người đến trễ mỗi khi có hiệu lệnh tập hợp khẩn cấp xuống: “Ngủ không đủ?! Vậy có muốn mang theo một chiếc giường để cho em ngủ không?”

Anh mỉm cười đứng dưới một tàng cây xanh nhìn Lâm Lung, rất phong độ dâng lên bữa ăn sáng mình đã tỉ mỉ chuẩn bị, giúp cô nương xinh đẹp tiếp tục ăn ăn uống uống... cùng với vẽ tranh, ca hát thời tiêu ở phụ cận trần cỏ.

Đến giữa trưa bọn họ mới lên đường rời khỏi núi Thanh Thành, dừng ở nhà ăn “Thanh Thành Nhất Hào” cạnh cầu Thanh Thành ăn một bữa phong phú gồm cá nheo chiên, thịt khô, gà hầm ngân hạnh và vài món ăn đặc sắc khác, lại uống rượu “động thiên nữ rượu” nổi tiếng mua được từ trong núi. Sau đó cười đùa quá giang xe đi tới trung tâm vận chuyển hành khách, tìm một nhà khách nhỏ có phong cảnh đẹp giá lại rẻ dừng chân một đêm, sau đó sẽ đi dạo khu vực đập nước Đồ Giang Yên.

Lần này Lâm Lung cường điệu cô không muốn ăn uống miễn phí, kiên trì muốn bản thân mình trả tiền. Long Tuyền không thể làm gì khác hơn là đồng ý, mặc cho Lâm Lung đứng ở quầy đăng kí ghi danh. Anh đeo ba lô lên đi đến bình nước cạnh cửa lấy nước sôi pha trà.

Lâm Lung ngồi trước quầy phục vụ chăm chú ghi tên và số chứng minh thư lên tờ đăng ký, bỗng cô cảm thấy có người đang lay ghế cô. Cô vừa cười nói: “Đừng lay ghế em, sắp xong rồi.” vừa quay đầu lại muốn nhìn xem có phải Long Tuyền trêu mình hay không.

Vừa quay đầu lại cô đã ngây ngẩn cả người, sau lưng không có ai?! Lâm Lung đang suy đoán xem là ai trêu mình thì lại kinh hãi phát hiện thành ghế bắt đầu tự lay động.

Không đúng, không phải thành ghế! Lâm Lung đang nửa đứng chuẩn bị đứng thẳng dậy rồi cuộc ý thức được sàn nhà dưới chân cô đang lung lay!

Cô khó hiểu giương mắt nhìn về Long Tuyền đang đứng gần cửa chính, lại thấy anh cầm cốc nước vào trong túi bên cạnh ba lô rồi chạy như bay về phía cô, hai ba bước đã đến trước mặt. Anh nhanh chóng vươn một tay cầm túi đeo lưng, giả vờ đặt xuống đất, tay phải nắm cánh tay trái Lâm Lung kéo cô theo sát bước mình tìm chỗ ẩn nấp, trong miệng thì rống to nhắc nhở mọi người đang ở trong sảnh tiếp khách: “Động đất! Ra ngoài! Tránh chân tường! Nhà vệ sinh! Nằm sấp dưới bàn gỗ cạnh ghế sofa! Tránh xa vật có chất liệu thủy tinh!”

Phút chốc đầu óc Lâm Lung trở nên trống rỗng, mù mờ ngỡ ngàng bị anh kéo chạy trốn chết, dưới chân giống như đang đi trên đệm lò xo, đồng nghĩa tây uồn eo không thể gắng sức. Nếu không phải có Long Tuyền nửa kéo nửa đỡ thì cô nhất định đã ngã xuống đất rồi.

Long Tuyền đưa Lâm Lung đến góc tường để cho cô ngồi xuống che giấu cơ thể mình, sau đó nhanh chóng quan sát tình trạng phòng ốc, sau khi tính toán độ nguy hiểm, lúc địa chấn yếu bớt thì quả quyết kéo Lâm Lung muốn lôi kéo cô cùng nhau chạy nhanh ra khỏi cửa chính sảnh tiếp khách.

Vậy mà cô nương chưa từng trải qua nguy hiểm sau khi ngồi xổm xuống thì sợ đến cả người mềm nhũn, cho dù bị lôi kéo cũng không có sức. Vì vậy Long Tuyền dứt khoát ôm cô vác lên đầu vai, sau đó nhanh chóng đá vỡ cửa kính lao ra ngoài phòng, nhảy xuống bậc thang, vượt qua dải phân cách thấp hơn một mét giữa đường lớn, thuận lợi đi đến mảnh đất trống ở phía đối diện.

Khi làm một loạt động tác này anh còn rất tỉnh táo quan sát bốn phía xem có vật gì rơi từ trên xuống hay không!

Lâm Lung trong lúc đàn độn u mê bị mang tới mảnh đất trống này một cách an toàn không tự chủ được lôi kéo ống quần Long Tuyền, vẻ mặt hoảng sợ. Cô cứ như vậy lẳng lặng ngồi bên đường cảm nhận địa chấn dưới chân ngày càng mãnh liệt một cách rõ ràng. Cô nâng mắt nhìn phòng ốc xung quanh đang “lắc lư”, biển quảng cáo lay động kịch liệt, nghe tiếng còi báo động của xe hơi và tiếng hét kinh hãi của vô số người đi đường...

“Thật sự là động đất...” Ngồi trên mặt đất “sóng lớn nhấp nhô”, Lâm Lung tự lẩm bầm, cảm thấy trái tim mình đang đập thình thịch như sắp nhảy tới cổ họng.

“Đừng sợ, ở đây tuyệt đối an toàn, nhà sập cũng không trúng em, ngoan ngoan đợi ở đây đừng đi đâu. Anh rời khỏi đây một lát.” Long Tuyền an ủi sờ sờ đầu Lâm Lung, sau đó gỡ bàn tay nhỏ bé của Lâm Lung xuống khỏi chiếc quần nguy trang của mình.

“Hả?!” Lâm Lung không rõ ngẩng đầu lên thì thấy Long Tuyền đã nhanh chân chạy về bên đường, chuẩn bị tiến vào trong phòng một lần nữa.

Hôm nay là thứ hai, lúc này là thời gian đi làm vì vậy du khách trong nhà nghỉ năm tầng cũng không nhiều, đa số mọi người đều nghe được tiếng hét của Long Tuyền, trong lúc mờ mịt luống cuống tất sẽ dựa theo sai bảo của người khác mà hành động. Hơn nữa tâm lý bị ảnh hưởng bởi số đông nên phần lớn mọi người đều hành động theo anh, lục tục đi đến bãi đất trống chỗ Lâm Lung.

Nhưng Long Tuyền nhớ rõ khi Lâm Lung đứng đăng ký tại quầy tiếp tân thì bên cạnh cô có một phụ nữ trẻ mang theo một đứa bé 4,5 tuổi đang trả tiền, họ vẫn còn ở bên trong chưa chạy ra được.

“Nguy hiểm!” Lâm Lung thấy anh chuẩn bị chạy về nhà nghĩ thì kinh hoàng muốn vươn tay kéo anh lại.

Nhưng Long Tuyền chạy quá nhanh, câu nói “Đừng qua đó” của Lâm Lung còn chưa bật ra khỏi miệng thì anh đã vọt vào bên trong.

Một lát sau, một tay Long Tuyền ôm một bé gái, một tay kéo mẹ của cô bé đó vội vã đi ra khỏi cửa, bên cạnh còn có những người khách du lịch khác vừa ở trên lầu không dám xuống.

Mọi người vừa bước xuống bậc cầu thang thì lại có một trận địa chấn ập tới. Cửa kính, quảng cáo, áp phích, chậu hoa... ở trên tầng bắt đầu rơi xuống. Đợi đến khi mấy người Long Tuyền tránh đông tránh tây chạy đến dải phân cách giữa đường thì ban công lầu năm bỗng nhiên sụp xuống! Mà ngay phía dưới đó còn có một người phụ nữ trung niên hoàn toàn không nhận thấy nguy hiểm tiếp tục cất bước đi về phía trước!

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, cổ họng Lâm Lung giống như bị người bóp chặt không thể phát ra được một âm thanh. Cô chỉ có thể tròn mắt ngơ ngác nhìn bóng dáng khỏe mạnh nhào qua ôm lấy người phụ nữ kia nhanh chóng lăn vài vòng trên mặt đất, khó khăn tránh được xi măng đập xuống.

Khi Long Tuyền trở lại bên cạnh Lâm Lung, không chút để ý vỗ bụi bặm trên người thì rốt cuộc Lâm Lung cũng thoát khỏi nỗi sợ kinh hoàng, khôi phục chức năng ngôn ngữ, run giọng nói: “Tại sao phải chạy đến chỗ nguy hiểm như vậy?! Làm em sợ muốn chết!”

“Cũng không thể thấy chết mà không cứu!” Long Tuyền nhẹ nhàng trả lời. Biết có người ở trong nhà, cũng cảm giác được phòng ốc tạm thời sẽ không sụp xuống nên tất nhiên anh muốn cứu người ra. Còn người dưới ban công kia có thể cứu thì phải cứu. Anh dùng nhiều tiền của quốc gia như vậy nên cũng không thể ngồi yên một bên làm vật trang trí.

Long Tuyền nhìn xung quanh một lượt, những nơi trong tầm mắt không có căn nhà nào bị sụp đổ hoàn toàn nên cũng không cần cứu viện nữa.

Vì vậy, Long Tuyền tạm thời được rảnh rỗi liền âm thầm tính toán, nơi này gần với nội thành Thành Đô. Cho tới bây giờ Thành Đô cũng chưa bị động đất lần nào, cho nên nơi này không thể là nơi phát ra động đất được. Nhưng lần động đất này thật lợi hại, kịch liệt hơn nhiều so với những lần động đất nhẹ anh đã gặp ở Vân Nam. Không biết động đất phát ra từ nơi nào. Anh giương mắt nhìn về phía Vân Xuyên, sắc mặt khó nén vẻ lo lắng.

Theo như anh biết thì dải địa chấn* ở Tứ Xuyên phân bố phần lớn ở Cam Tư, Lương Sơn, A Bá và những nơi khác. Hiện tại bọn họ đang ở Đô Giang Yển gần Thành Đô mà động đất lại lớn như thế, vậy rất có thể là dải địa chấn ở núi Long Môn ở Vân Xuyên hướng Tứ Xuyên. Nếu núi nơi đó bị sạt lở cũng khó mà cứu viện. Huống chi, nếu trong nội thành bị sụp thì còn có thể đào lên để cứu mọi người, nhưng nếu là núi sạt lở thì 89% là chôn sống.

*Dải địa chấn: vành đai động đất.

Long Tuyền không hề do dự lấy điện thoại di động ra gọi về căn cứ, giải thích trình bày tình hình trước mắt. Khi anh gọi điện thoại thì Lâm Lung cũng lấy điện thoại di động của mình ra chuẩn bị hỏi thăm tình hình mọi người trong nhà, lúc này mới phát hiện một vạch sóng cũng không có! Nhìn xung quanh thấy mọi người cầm điện thoại rất bất đắc dĩ “alo... alo” không thể gọi được, người duy nhất có thể trò chuyện chỉ có Long Tuyền.

“Em dừng đi.” Sau khi Long Tuyền cúp điện thoại thì đưa cho Lâm Lung.

“Tại sao anh gọi được?” Lâm Lung vừa ấn số, vừa hỏi anh.

“Điện thoại vệ tinh.” Long Tuyền nhẹ giọng trả lời, lại lặng lẽ làm khẩu âm “Sản phẩm của quân đội.” Dứt lời anh lấy bản đồ của Lâm Lung ra bắt đầu viết gì đó ở bên trên.

Lâm Lung hiểu rõ gật đầu, cau mày nói: “Không có người nghe. Có lẽ là tránh đi ra ngoài.” Dứt lời, cô vừa gửi tin nhắn báo cho người nhà biết mình không sao, vừa nghi ngờ hỏi: “Tại sao anh không gọi điện thoại cho người nhà báo mình vẫn ổn?”

“Không cần. Anh chưa bao giờ xin phép hướng đi của mình, cũng không còn thói quen đúng giờ gọi điện về nhà nữa.” Long Tuyền khẽ cười: “Đối với cha mẹ anh mà nói thì chỉ cần không có người xa lạ đại biểu cho căn cứ gọi điện thoại an ủi, đưa thông báo cho họ, vậy có nghĩa là anh bình an.”

Thư tử trận! Nếu không có ai đưa thư tử trận như vậy có nghĩa là anh vẫn an toàn, điều này là nguyên tắc. Nghe rõ những lời này, Long Tuyền cảm thấy tim mình bỗng đau nhói. Xem ra những người làm cha mẹ của lính đặc chủng cũng là một việc khó cực.

Vừa nói chuyện Long Tuyền vừa bận việc của mình. Anh về lên bản đồ, sau đó lại lấy socola từ trong túi quân dụng của mình, lại thêm khẩu phần lương thực của binh lính và một vài thứ khác bỏ vào trong ba lô của Lâm Lung. Anh lấy chiếc ô che nắng xinh đẹp mà nặng nề vô dụng ở túi ngoài ba lô ra, chỉ để lại một cái áo mưa nhẹ nhàng tiện dụng...

“Anh... Anh đang làm gì?” Lâm Lung kinh ngạc hỏi. Hai ngày nay Long Tuyền vẫn giúp cô xách chiếc ba lô này, nó đã trở thành đồ dùng chung của hai người. Tất nhiên không phải Lâm Lung kinh ngạc việc anh xâm phạm đồ của cô, mà là việc làm này Long Tuyền tại sao lại giống như phân chia với bản thân cô, mỗi người mỗi ngả?

“Khẳng định Thành Đô an toàn hơn nơi này, em phải trở về Thành Đô.” Long Tuyền thu thập hành lý xong, trầm giọng nói: “Hiện tại ngoài đường đều là người dân, giao thông tắc nghẽn, chỉ có thể trở về. Có lẽ đi dọc theo đường về có thể đi nhờ xe.”

“Em biết chúng ta phải trở về, nhưng anh đang làm gì thế?” Nhìn những ngôi nhà lung lay sắp đổ thì ai cũng biết nơi này không thể ở, việc trở về Thành Đô là vấn đề đã đóng thuyền, nhưng cũng đâu cần sắp xếp lại hành lý?

“Anh định đi nơi khác, em phải trở về một mình. Bản đồ đã được anh ghi chú, em xem có thể hiểu...”

“Anh định đi đâu?” Lâm Lung đẩy bản đồ Long Tuyền đưa cho mình, run giọng hỏi: “Anh định bỏ mặc em giữa những ngôi nhà sắp đổ và đồng đá sỏi này ư?”

“Anh định đến trường tiểu học, nơi đó không được an toàn, anh muốn đi xác nhận lại.” Long Tuyền nhìn Lâm Lung, mặc dù nói là “định” nhưng giọng anh lại vô cùng kiên quyết.

“Vì vậy anh sẽ để mặc một cô gái độc thân như em đi mấy chục km trở về Thành Đô?!” Lâm Lung vừa giận vừa sợ, cô vừa bị thiên tai dọa sợ, vào lúc này chỉ có thể dựa vào người đàn ông duy nhất ở bên cạnh mà anh ta lại nói phải rời đi.

Long Tuyền vươn tay nhẹ nhàng khoác lên vai Lâm Lung, khuyên cô: “Kết cấu trường học kia rất đặc biệt, rất dễ sụp đổ trong trận động đất vừa rồi. Có thể những đứa trẻ kia cần giúp đỡ, anh muốn đi cứu nạn, em có hiểu không?”

“Nhưng hiện tại em cần anh! Em sợ, hy vọng có người ở cùng. . .” Lâm Lung tròn to mắt, đôi mắt to xinh đẹp dần dần phủ nước mắt: “Là ai thề son sắt sẽ làm hộ vệ của em, đảm bảo an toàn tuyệt đối, có thể tin? Vào lúc em cần anh nhất, mà biểu hiện như này là ‘có thể tin’ sao? Anh định nói hai câu rồi chạy lấy người?”

“Anh. . . anh cũng rất muốn đi cùng em! Nhưng bây giờ em đã được an toàn, đi trên đường chỉ cần không tới gần nhà cao tầng, cột điện các loại thì sẽ không có nguy hiểm. Nhưng bọn họ thì chưa rõ sống chết.” Trong mắt Long Tuyền có sự lo lắng theo từng đợt động đất. Anh không muốn lãng phí thời gian nữa nên dứt khoát dặn dò: “Chờ anh 50p, nếu xác nhận trường học không có việc gì anh sẽ trở lại đón em, nếu anh không trở lại thì em cũng không cần đợi nữa, tự mình trở về, chú ý an toàn.”

Dứt lời anh liền nhẹ nhàng gỡ bàn tay Lâm Lung đang kéo quần mình ra, đứng phắt dậy đeo ba lô leo núi lên chạy về phía trường học.

“Anh đi đi, đi rồi cũng đừng trở về nữa!! Đi càng xa càng tốt!” Lâm Lung tức giận hét lớn về bóng lưng anh. Cho rằng cô không biết sao? Khẩu phần lương thực đều để lại còn nói cái gì mà muốn trở về? Thực chất là dụ dỗ cô!

Người đàn ông không đáng tin như vậy, cô cũng không lạ gì! Lâm Lung nắm chặt tay, cắn răng bổ sung thêm một câu: “Thời kỳ thử thách bị huỷ bỏ, anh bị loại!”

Những câu này âm lượng cũng không lớn, nhưng lại khiến cho Long Tuyền đã chạy xa mấy mét phải dừng chân lại.

Anh ngừng bước chân dần dần quay đầu lại, cứ đứng yên ở vùng đất không ngừng chấn động, giữa tiếng người huỳnh náo, tiếng còi xe âm ỹ, vật nặng rơi từ trên cao xuống, anh hơi nghiêng người nhìn Lâm Lung thật sâu một cái, trong mắt có thâm tình và đau đớn không nói rõ thành lời. Sau đó, anh xoay người kiên quyết rời đi, không giải thích lấy một câu, nháy mắt đã biến mất không còn bóng dáng. . .

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Đừng khóc, người anh yêu nhất

Sau khi động đất chấm dứt, trên đường cái bỗng hiện ra vô số người tránh nạn, so với ngày thường còn nhiều gấp n lần, vô tình đã chứng thực Trung Quốc có 1,6 tỷ người là thật.

Lúc đầu, trên gương mặt mọi người đều mang theo nét hoảng sợ và dờ dẫn, thậm chí trước đó còn có người đang ngủ trưa, trên người chỉ mặc một chiếc quần đùi thò thò nhìn về ngôi nhà của mình đang lung lay.

Sau đó vì tạm thời không liên lạc được nên mọi người bắt đầu lo lắng cho người thân và bạn bè tại địa phương. Cùng lúc đó, đa số mọi người đều cảm nhận được vui sướng và hưng phấn khi thấy mình còn sống sau tai nạn. Bọn họ đứng giữa đường cái bắt đầu trò chuyện với người xa lạ, l/q\d không ngừng kể lại cảm nhận và hành động của mình trong lúc động đất, vô hình đã loại bỏ sự khẩn trương và cảm giác sợ hãi trong lòng.

Chỉ có một vài người, điều đầu tiên nghĩ tới là xác nhận an nguy của những người xa lạ xung quanh.

Ví dụ như quân đội đang tập hợp chuẩn bị thao luyện theo thường lệ, bọn họ căn bản sẽ không để ý đến doanh trại vừa mới sụp đổ của mình mà chạy qua những bức tường gạch đổ vỡ tới cứu nạn.

Ví dụ như Trung tá Long Tuyền xuyên qua đám người đang chắn đường. Anh đang dùng khả năng lớn nhất của mình chạy nhanh về phía trường tiểu học có thể gặp tai họa nghiêm trọng.

Xác định trường học không có vấn đề sẽ trở về đón Lâm Lung, đây đúng là một câu nói dối. Anh không thể trở về nữa.

50p là khoảng thời gian cần thiết để Long Tuyền có thể chạy nhanh tới trường học, nhưng trong tình huống cần xuyên qua đám người đông đúc này thì anh không thể giữ vững tốc độ ấy. l-q/d Hơn nữa trường học kia không thể không có vấn đề. Dọc đường anh đã thấy một nửa những ngôi nhà nông dân

tự xây bị tổn hại thì nói gì đến ngôi trường có kết cấu đặc biệt kia. Vách tường của khu nhà vốn đã bị cắt xén nguyên liệu.

Long Tuyền nói như vậy chỉ hy vọng có thể dùng vài chục phút này để Lâm Lung có thể bình tĩnh lại, lq;d để cô dựa vào ảo giác có thể dựa vào anh trong thời điểm sợ hãi nhất này. Anh cảm thấy sau khi hết hoảng hốt thì cô gái thông minh này nhất định sẽ từ từ tỉnh táo lại, tự bản thân cô có thể lo liệu được những việc về sau.

Nhưng anh lại không ngờ cô đã sớm nhìn thấu ý đồ của anh.

Đi cũng đừng trở về nữa – đây chính là câu trả lời chắc chắn của Lâm Lung.

Trong ánh nhìn thật sâu kia, Long Tuyền thấy được một bóng dáng lẻ loi bất lực. Vóc người cô nhỏ nhắn thon thả, bình thường thì không cảm thấy có vấn đề gì, rất vui tai vui mắt. l;q;d Nhưng vào lúc nguy hiểm như này thì cơ thể gầy yếu mỏng manh kia lại có phần đáng thương.

Lòng anh đau đớn không nguôi, nhưng cũng đành bất đắc dĩ, vì anh không thể không rời đi.

Thật ra lúc mới bắt đầu thì tất cả đều rất thuận lợi, khi leo núi thì ẩm áp, du lịch vào ban đêm thì rất thân mật, l;q'd khi trà giá thì rất ăn ý... Đường như Lâm Lung rất thích hợp làm người phụ nữ của anh, mà đồng dạng, anh cũng là người đàn ông mà cô cần.

Chỉ cần ở lại là anh có thể thực sự trở thành anh hùng cứu mỹ nhân một lần nữa, dễ dàng ôm được người đẹp về.

Thế nhưng làm như vậy anh lại cảm thấy tự có lỗi với bản thân mình, anh không muốn làm một “anh hùng” giả dối.

Nhìn nét mặt giận dữ mang theo trách móc của Lâm Lung, Long Tuyền muốn quay lại nói một câu “thật xin lỗi” với cô, l0q3d rất muốn vì bản thân mình mà giải thích một câu: “Em được an toàn, nhưng có những người bị chôn dưới đất lại càng cần anh.”

Anh muốn nói mình là quân nhân nên cần phải quên mình vì dân. Nhưng anh còn chưa kịp mở miệng thì bỗng ý thức được điều mà anh bỏ qua không phải “cái tôi” của bản thân, mà là Lâm Lung bị dọa đến sợ run. Anh không có lập trường yêu cầu một người con gái bị vất bỏ tại vùng động đất, thậm chí còn không phải bạn gái mình có thể hiểu được nghề nghiệp quân nhân này.

Vì vậy Long Tuyền không nói gì, anh cảm thấy tất cả đã thành kết cục đã định nên không cần phải nói gì nữa.

Mặc dù không thể hiểu, nhưng trải qua sự việc này Lâm Lung cũng có thể cảm nhận được một cách chân thật cái gì là quân nhân. Đối với gia đình quân nhân mà nói, thứ mà quân nhân bọn họ đại biểu không phải là quân trang vô cùng anh tuấn, không phải bóng dáng mạnh mẽ hiên ngang, không phải vòng sáng thân thánh và cảm giác vinh dự... Mà là, khi có vấn đề, có khó khăn trắc trở thì không tìm được họ, những lúc cần thiết lại không thể dựa vào bờ vai họ.

Đặt mình vào vị trí của người bình thường như Lâm Lung thì chỉ sợ chính bản thân anh cũng không muốn tìm một ông chồng vào lúc quan trọng như vậy lại chỉ như đồ trang sức. Vì vậy từ bỏ thôi, bỏ qua là đúng, người đàn ông như anh không đáng giá cho em mong đợi.

Trong lúc chạy nhanh đón gió, anh không nói gì cười tự giễu, nụ cười gọi lên một lúm đồng tiền, không khó nhìn nhưng mơ hồ có chút khổ sở, có chút bi thương.

Không lâu sau Long Tuyền đã đến cổng trường học. Trong mắt là cảnh đồ nát thê lương giống như trong dự liệu của anh, cả toà kiến trúc cơ hồ san thành bình địa, so với lúc bị phá bỏ còn nhỏ vụn, triệt để hơn. Sau buổi trưa là thời gian đi học, dưới những đồng đất đá này chôn bao nhiêu đứa bé?! Nhìn cảnh tượng này, Long Tuyền nhú chặt lông mày.

Không hề nghĩ ngợi, Long Tuyền nhanh chóng lấy áo lót và vải bông trong ba lô trên lưng ra xé theo chiều rộng quấn quanh tay mình, lại lấy cuộn băng dính chuyên dụng của Lâm Lung từ trong ba lô ra để cố định vải trên bàn tay. Một bao tay bảo vệ đơn giản đã hoàn thành, sau đó anh lại lấy cây tiêu inox mà Lâm Lung tặng mình ra chạy về “phòng học” sớm không thành hình.

Trong chớp mắt khi chạy về đồng đồ nát kia, Long Tuyền bỗng nhớ đến câu nói đùa khi ấy của Lâm Lung. Cô nói cây tiêu này là một ống thép tuyệt vời, lúc rảnh rỗi có thể thổi, lúc khó khăn còn có thể dùng làm gậy nạy đá ra. Giờ nghĩ lại thật đúng là một câu thành sấm*, này không phải là đảm đương công việc của một ống thép sao?

*Một câu thành sấm: một câu nói trở thành sự thật

Thậm chí Long Tuyền còn cảm thấy hơi châm chọc. Lâm Lung bị bản thân anh từ bỏ, mà cô cũng bỏ qua anh, nhưng bây giờ công cụ mà anh muốn sử dụng lại chính là vật tùy thân mà ngày trước cô đưa.

Điều này cũng được coi là duyên phận chứ? Có duyên mà không có phận?

Long Tuyền nhắm mắt lại, khi mở ra một lần nữa thì đáy mắt đã không còn bất đắc dĩ và mất mát mà trở nên nặng nề kiên định.

Không nghĩ nữa, làm việc!

.....

Chỉ trong vòng nửa giờ ngắn ngủi mà Long Tuyền đã chạy gần 10km, từ nội thành chạy tới thị trấn nhỏ, mà Lâm Lung sau khi nói cho anh biết thời kỳ

khảo sát bị hủy bỏ thì tê liệt ngồi tại chỗ không nhúc nhích, trong đầu cô vô cùng hỗn loạn. Nháy mắt thời gian đã trôi qua, ngừng đầu lên lần nữa thì trước mắt đã không còn những gương mặt có phần quen thuộc trong nhà nghỉ.

Có lẽ là đã rời đi, ở nhà nghỉ không có người dân đứng tại chỗ canh giữ phòng ốc của mình. Lâm Lung chịu đựng hai chân đã cứng ngắc cố gắng đứng dậy bắt đầu xử lý giá vé và hành lý của mình. Cầu người không bằng cầu mình, cũng không phải không có anh ta thì cô sẽ không rời khỏi đây. Thay vì ở đây tức giận oán trách, không bằng nhanh chóng dọn dẹp hành lý nghỉ cách về nhà.

“Cô ơi, cho.” Bé gái được Long Tuyền ôm ra bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt Lâm Lung, đưa khăn giấy cho cô.

“Hả?” Lâm Lung nghi hoặc nhận lấy, cũng không hiểu lý do vì sao cô bé này lại làm như vậy.

Người phụ nữ với gương mặt tròn kia một tay kéo con gái mình, một tay chỉ chỉ mặt Lâm Lung, nhẹ nói: “Lau đi.”

“À?!” Lâm Lung lau mặt, lại không ngờ thấy khăn giấy bị nước mắt của cô thấm ướt. Cô cố gắng cười một tiếng, sau đó chán nản nói: “Cảm ơn, thảo nào tôi thấy trên mặt mình lạnh lạnh...”

Lời còn chưa dứt thì một hàng nước mắt lại trào ra. Cô cảm thấy việc khóc ở trên đường cái rất mất thể diện nên muốn cố gắng kìm nén. Nhưng càng nhịn lại càng không ngăn được nước mắt, nên đành phải nhận lấy mấy tờ khăn giấy khác người phụ nữ kia đưa ra, tự giễu nói: “Để cho chị chê cười rồi... Có lẽ mấy năm nay không khóc, tích lũy quá nhiều...”

Cô chính là cảm thấy uất ức, lại có chút chua xót. Cô hoàn toàn không thể hiểu được ý tưởng của tên kia. Rõ ràng anh theo đuổi cô, muốn mời cô đi du lịch, vậy mà vào lúc gặp nguy hiểm lại phẩy tay bỏ đi. Anh không sợ cô sẽ gặp phải người xấu ư?!

“Người đó... là bạn trai cô sao?” Người phụ nữ kia an ủi vỗ nhẹ vào đầu vai Lâm Lung, chị đã nhìn thấy hết nên biết rõ cô gái này vì anh chàng kia rời đi mà khóc. Mặc dù đây là việc của người ta, theo lý thì không tới lượt mình quan tâm nhưng chị vẫn không nhịn được trông chừng Lâm Lung vẫn chưa rời khỏi đây, muốn tìm cơ hội khuyên vài câu.

“Không phải! Ai muốn làm bạn gái của anh ta chính là gặp xui tám đời!” Câu trả lời của Lâm Lung vẫn mang theo hờn giận.

“Vây cũng là người quen chứ?” Người phụ nữ tránh nặng tìm nhẹ, vòng vo đổi phương hướng câu chuyện: “Lần sau gặp lại, xin cô giúp tôi cảm ơn cậu ấy, có được không? Vừa rồi tôi cũng bị sợ hãi cả người mềm nhũn, cũng may có cậu ấy giúp một tay! Đáng tiếc quá mức sợ hãi nên hoàn toàn không nghĩ đến việc cảm ơn, cũng chỉ cố gắng nhìn xem con gái của mình có bị thương hay không mà thôi. Làm ơn, xin hãy giúp tôi.”

Nghe nói như vậy, Lâm Lung do dự một lát. Cô định sẽ không quan tâm đến Long Tuyền nữa, nhưng người ta đã thành khẩn mong được mình giúp như vậy nên cũng không tiện cự tuyệt. Cuối cùng cô đành đáp ứng “Ừm” một tiếng.

“Cảm ơn, cảm ơn!” Sắc mặt của người phụ nữ kia vui mừng, thuận tay giúp Lâm Lung đeo ba lô lên lưng, lại hỏi có phải cô cũng muốn trở về Thành Đô hay không, liệu có thể kết bạn cùng đi?

“Được, nếu cùng đường thì đương nhiên là được.” Cuối cùng thì Lâm Lung cũng nở một nụ cười thật lòng. Mặc dù có thể người phụ nữ và cô bé này không giúp gì được, mà ngược lại có khi cần cô giúp một tay. Nhưng có thêm hai người làm bạn có thể thêm can đảm, có người trò chuyện còn có thể xoa dịu cảm giác cô đơn vì bị vất bỏ.

Đi chưa được hai bước người phụ nữ kia lại chuyển nội dung câu chuyện trở về trên người Long Tuyền. Chị ta dùng giọng nói sùng bái kể việc anh nhào đến cứu người phụ nữ trung niên kia có bao nhiêu bản lĩnh có bao nhiêu anh dũng, có bao nhiêu đẹp trai. Hành động ấy khiến người khác không thể không bội phục, không thể không tán dương.

Gương mặt Lâm Lung cứng ngắc, rất muốn nhắc chị gái này đừng nói đến anh nữa, nhưng trong đầu thì không ngừng hồi tưởng lại cảnh tượng lúc đó. Ban đầu Lâm Lung chỉ một lòng khẩn trương không lo được thứ khác, hiện tại bỗng ý thức được năm đó khi cô được cứu thoát khỏi tám bề tông từ trên trời rơi xuống, có lẽ cũng nguy hiểm như vậy.

Chẳng hiểu tại sao, Lâm Lung bỗng cảm thấy có một loại cảm giác mông lung muốn phá kén mà ra. Mặc dù đã sớm không còn nhớ rõ ngoại hình của người đó, trong trí nhớ thì chiều cao của người đó cũng khác biệt khá nhiều với Long Tuyền, nhưng vì sao cô lại cảm thấy hai người này rất giống nhau? Đường như thiếu chút nữa thôi sẽ bật thốt lên câu: thì ra là anh...

“Cậu ta là quân nhân ư?” Người phụ nữ chần chừ hỏi. Khi hỏi những lời này, không phải chị không nhìn sắc mặt của Lâm Lung, chẳng qua là nhìn không được muốn giúp ân nhân của mình làm chút gì đó mà thôi.

“Vâng.” Lâm Lung gật đầu một cái. Cô cảm thấy cuối cùng thì mình đã hiểu, mỗi tình đầu và đối tượng yêu đương chết yểu này đều có một điểm giống nhau, quân nhân đều thích cứu người.

“Tôi đã biết mà!” Người phụ nữ cười vỗ đầu con gái mình: “Nghe không? Là chú giải phóng quân! Là quân nhân không vụ lợi, là người dũng cảm nhất!”

“Nghe... nghe!” Bé gái sôi nổi cười nói: “Về sau con cũng muốn làm giải phóng quân!”

Vâng, anh ấy vô tư, còn cô thì rất ích kỷ. Khoé miệng Lâm Lung hạ xuống. Năm đó khi cô được cứu thì cảm thấy rất vui mừng, bây giờ nhìn Long Tuyền cứu người thì ý nghĩ đầu tiên của cô là: ngàn vạn lần anh đừng vì người không quen biết mà mất mạng! Sau đó lại nghĩ tại sao anh có thể vì người xa lạ mà mặc kệ cô?!

Cô cũng không phải Thánh mẫu, ích kỷ chút cũng không sai chứ? Nhưng anh vô tư, hình như cũng đúng.

Bên tai không ngừng truyền đến âm thanh sùng bái và những lời khen không dứt của người phụ nữ cùng với con gái, trong lòng Lâm Lung thoáng xuất hiện chút dao động. Dĩ nhiên, một chút dao động này còn chưa lay động được ý niệm từ bỏ anh chàng Long Tuyền này.

Trên đường trở về Thành Đô, sắc mặt Lâm Lung vẫn hơi khó coi. Một lúc thì lo lắng cho cha mẹ, một lúc lại oán giận Long Tuyền. Nhìn người đi đường đều là bộ dạng hốt hoảng la hét âm ỉ, tâm thần cô cũng có chút bất định liền muốn nhanh chóng đi đến nơi an toàn. Cô cúi đầu nhìn bé gái buộc tóc thành hai sừng dê không chịu tiếp tục lên đường, đành phải miễn cưỡng cười nói: “Nữ Nữ, chúng ta tiếp tục đi có được hay không? Nếu không trời tối cũng không thể quay về!”

“Nhưng con rất mệt...” Nữ Nữ lôi kéo tay mẹ mình, gương mặt đáng thương nhìn Lâm Lung.

Lâm Lung lục trong ba lô ra một thanh socola được Long Tuyền đặt vào trước đó, dưới sự từ chối của người mẹ kiên quyết đưa cho Nữ Nữ lấp bụng.

Nữ Nữ rất vui mừng cảm ơn nhận lấy, sau khi cắn một miếng thì nhăn mặt nói: “Hơi đắng.”

“Không ngọt cũng là socola, đây mới thật sự là socola nguyên chất có hàm lượng calo cao... Có thể giúp con bổ sung thể lực.” Lâm Lung an ủi sờ sờ đầu Nữ Nữ, lại lấy điện thoại ra nhìn thời gian. Giờ đã là 4h15p.

Mở bản đồ nhìn ký hiệu mà Long Tuyền đã viết ở phía trên, so sánh với cột mốc ở gần đây. l/q/d Lâm Lung thấy họ cách cổng vào còn hơn một nửa lộ trình. Cô xoay người chỉ vào bản đồ nói với người phụ nữ kia: “Chỉ à, thực sự phải nhanh lên một chút. Đi như vậy thì không biết có thể gặp được xe để đi nhờ hay không. Tối khuya không đợi được xe lại không có chỗ ngủ, nói không chừng lại phải đi bộ trở về.”

“Ừ, tôi đã biết. Con gái ngoan, cố lên, phải đi tiếp thôi. Về đến nhà mới có thể nghỉ ngơi.” Người phụ nữ chỉ có thể mềm giọng khuyên con gái mình. Lúc này không có đàn ông ở bên cạnh nên cái gì cũng bất tiện, vào thời khắc mấu chốt mà cô nhóc này lại không động nên chỉ có thể kéo bé đi từng bước một.

Cũng may cô bé này hiểu chuyện, ăn socola xong lại bắt đầu cất bước. Cuối cùng Lâm Lung cũng thở phào nhẹ nhõm. l,q,d Cô bé này chết sống không chịu đi, cô cũng không thể bỏ mặc hai mẹ con này một mình lên đường. Nếu thực sự làm như vậy thì cô có khác gì Long Tuyền đâu.

Ba người cứ như vậy vừa đi vừa nghỉ, từ nội thành Giang Đô dần dần đến gần trấn nhỏ. Có lẽ những ngôi nhà này được xây dựng có tính chống động đất kém hoặc vừa khéo được xây trên dải địa chấn, l0q4d dọc theo đường đi ngày càng xuất hiện nhiều nhà cửa hư hại. Lâm Lung từng có bệnh viêm mũi mãn tính nên đeo khẩu trang mình vẫn mang theo bên người lên.

Lâm Lung lớn lên trong những năm hoà bình nên chưa từng gặp qua chuyện gì nguy hiểm, đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được cái gì gọi là cảnh hoang tàn khắp nơi.

Cửa sổ thủy tinh của những toà cao ốc không còn nguyên vẹn, ngân hàng bị sụp một nửa, có những ngôi nhà cao tầng thì đổ sụp xuống... Người đàn ông đầu băng vải nhuốm máu đang dùng hai tay bới đồng gạch ngói bề ở ven đường, trong miệng chỉ thì thào hai chữ “vợ”.

*Vợ: Nguyên bản là “lão bà”.

Lâm Lung không ngờ người phụ nữ kia vừa quay người bé gái sang hướng khác vừa dùng thân thể của chính chị ta để ngăn cản tầm mắt của cô bé, không để cô bé nhìn đến thảm cảnh này. Mỗi khi có động đất thì Lâm Lung và mẹ cô bé luôn nói lớn để có thể át đi tiếng kêu khóc của người đi đường. l-q/d vừa giải thích với bé gái rằng động đất chính là ông Trái Đất đang hắt xì! Ông ta vừa hắt xì một cái thì nhà cửa cũng sẽ run theo. Khi ông Trái Đất cảm thấy khoẻ rồi thì mặt đất sẽ không đung đưa nữa.

Hai người nhẹ giọng nói chuyện với bé gái thì có vẻ như trấn định nhẹ nhàng, nhưng hai tay nắm chặt đến mức trắng bệch đã tiết lộ ra tâm tình khẩn trương của họ.

Lâm Lung nhớ tới hôm qua khi cô ở núi Thanh Thành, lúc nhìn thấy con rắn đã nói với Long Tuyền rằng trong đời cô chưa bao giờ sợ hãi như này. l]q[d Hôm nay gặp phải động đất thì sự sợ hãi và chấn động này vượt xa ngày hôm qua. Bây giờ nghĩ lại thấy cuộc đời này của cô còn dài, không thể đảm bảo cái gì. Việc đời khó đoán, không có tuyệt đối.

Bất tri bất giác một giờ nữa đã trôi qua. Họ đi tới một ngã tư có giao thông hoàn toàn tắc nghẽn. Lâm Lung không tin vào năng lực nhận biết đường của mình lại mở bản đồ ra, xác nhận phương hướng cùng với người phụ nữ kia.

Nữ Nữ ngồi một bên nhân dịp mẹ mình không chú ý chạy tới một bếp lửa ven đường, nơi đó có một bà lão đang nấu cơm tối. Thật ra thì chỉ có nửa nồi cơm thừa cùng với mấy miếng rau quả nấu súp. Cũng không phải là đồ ăn ngon gì nhưng được cái là nóng hổi. Bé gái thấy vậy chớp mắt, nghe thấy bụng mình kêu lên, miệng khẽ nuốt nước miếng.

“Đừng vội, còn chưa nấu xong. Chờ lát nữa sẽ cho cháu một bát.” Bà lão nhìn Nữ Nữ, nhếch môi hiền lành cười một tiếng.

Nữ Nữ hoảng sợ giật nẩy mình, vội vàng nói: “Không cần, con không đói bụng!” Sau đó tựa như con thỏ nhảy về bên cạnh mẹ. Mẹ của bé đã nói không thể tùy tiện ăn đồ của người xa lạ, Nữ Nữ là bé ngoan biết nghe lời.

Nghe được đoạn đối thoại của họ, Lâm Lung nghi ngờ ngẩng đầu lên thì thấy bà lão kia đang ngoắc tay với mình, còn cười ha ha nói: “Có đói bụng không? Không chê thì lại đây ăn chút cơm nóng.”

“Không cần, chúng tôi cũng có, cảm ơn!” Hai người lớn khéo léo từ chối ý tốt của bà lão. Người phụ nữ kia không mang thức ăn, nhưng chị ta cảm thấy xin Lâm Lung ít bánh quy mà chàng trai kia đã đưa cho cô cũng tốt hơn là ăn cơm thừa của người khác. Lúc trước chị ta đã thấy tận mắt Long Tuyền để đồ ăn thức uống vào trong ba lô của Lâm Lung.

Cô nương Lâm Lung vô tâm rút cuộc được người khác nhắc nhở, bỗng nhớ tới bây giờ nên ăn cơm tối. Vì vậy cô lại lục ba lô của mình lên, sau đó tìm được bánh quy và hai gói đồ ăn liền màu xanh lá cây của quân nhân mà Long Tuyền để lại cho mình, phía trên có dán một tờ giấy nhắn của Long Tuyền: “A: cơm chiên thập cẩm, cơm chiên lạc xương. B: mì xào thịt băm nấm hương, mì xào thịt. Hâm nóng trên 15p, cách sử dụng nhìn trong hướng dẫn.”

Anh không những cho cô socola mà còn chuẩn bị cơm tối cho cô!

Lâm Lung ngần ra, sau đó thấy được dưới đồng đồ ăn là túi chữa bệnh có hình dấu thập đỏ, ở dưới cùng là một chiếc áo gió màu xanh đen. Vừa lúc có một cơn gió lạnh thổi qua, Lâm Lung thuận tay mặc áo lên. Áo của Long Tuyền cô mặc tất nhiên sẽ rất dài, mặc dù không vừa vặn nhưng vẫn ấm áp. Lúc trước đi đường thì không cảm thấy lạnh, nhưng khi dừng lại nghỉ chân mới phát hiện thời tiết đã thay đổi, hy vọng trời sẽ không mưa.

Tìm một chỗ an toàn ở bên đường ngồi xuống, Lâm Lung phân chia túi cơm cho mẹ con Nữ Nữ, sau đó hai người dựa theo hướng dẫn bắt đầu làm bữa tối. Không hổ là sản phẩm của quân đội, so với mì ăn liền gì đó còn tiện lợi hơn. Không cần bếp, chỉ cần đổ nước lạnh vào trong túi, làm nóng lên là có thể dùng.

Giữa đường dừng lại để ăn bữa tối, 15p sau Lâm Lung mở túi thực phẩm màu bạc ra, đổ ít tương ớt vào trong chiếc túi nóng hổi, trộn đều rồi bắt đầu tận hưởng mì xào nấm với thịt băm thơm ngát. Trên đầu gối đặt túi nhiệt sau khi đun nóng bữa cơm tối còn có thể làm túi sưởi ấm. Đường như tất cả đều rất tốt, thế nhưng cô lại mơ hồ cảm thấy trong lòng không có tư vị gì.

Sau khi Long Tuyền xoay người đi, Lâm Lung mắng anh trăm ngàn lần ở trong lòng, nhưng cuối cùng lại phát hiện người này để lại những thứ tốt nhất, cần thiết nhất cho cô. Đến giờ phút này, cô không biết mình nên oán anh hay cảm tạ anh.

Đang suy nghĩ miên man thì có sáu khách du lịch khác từ Thành Đô tới. Nghe mấy người họ nói là sinh viên đại học cùng nhau đi du lịch, mới trốn ra được từ miếu Nhị Vương, thấy Lâm Lung và bà lão kia đang ăn cơm thì mấy thanh niên trẻ tuổi rất là hâm mộ, thậm chí họ còn hỏi thăm có thức ăn thừa không, có thể chia cho bọn họ một ít hay không, giá cao cũng không sao.

Bà lão kia không nói hai lời dứt khoát đưa hết nồi cơm còn lại một ít cho bọn họ, còn cười nói: “Gạo và thức ăn của nhà bà đều ở dưới kia, đợi có người giúp một tay đào ra được thì có thể ăn no. Các cháu về Thành Đô, phải ăn một chút gì đó mới có sức mà đi bộ!”

Mấy thanh niên nhìn nhau một cái, đẩy một người lên phía trước đại biểu cho cả nhóm đưa cho bà 100 đồng, liền tiếp nói tiếng cảm ơn.

“Không... không cần tiền! Chỉ là cơm thừa mà thôi, tiền bạc gì chứ!” Bà lão kiên quyết không chịu lấy, dứt khoát để tiền ở trên đất.

Lâm Lung thấy vậy cũng đi tới, lấy ra 100 đồng: “Bà lão, bà hãy nhận đi. Nhà cửa của bà cũng sụp rồi, sửa nhà cũng cần tiền đúng không? Coi như chúng cháu đang học Lôi Phong* làm chuyện tốt đi.”

*Lôi Phong (18 tháng 12, 1940 – 15 tháng 8, 1962) là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc, lấy việc giúp đỡ người khác làm niềm vui của mình, toàn tâm toàn ý phục vụ nhân dân.

“Đúng vậy đúng vậy, bà hãy nhận đi!” Mấy người thay nhau khuyên, bà lão vẫn dằn muối không vào không nhận tiền. Cuối cùng mấy người sinh viên quyết định ở lại giúp một tay đào gạo từ trong đồng hoang tàn kia ra xong sẽ rời đi.

“Không cần không cần! Các cháu không phải làm! Nhất định Chính phủ sẽ phái người đến giúp!” Bà lão khoát tay lia lịa.

“Mọi người đều gặp nạn, cùng giúp nhau thôi! Cảm ơn bà đã cho cơm! Đồi này chúng cháu cũng chưa từng ăn bữa cơm nào mà thơm như vậy!” Các sinh viên đại học chẳng hề để ý cười cười, trong đôi mắt khó nén được nước mắt. Bọn họ cũng không quan tâm đến bà lão, tự nguyện chuẩn bị giúp một tay.

“Ồ chỗ tôi còn ít thức ăn, ăn xong rồi làm.” Lâm Lung nhìn bọn họ xắn ống tay áo, bắt đầu chuyển gạch thì vội vàng lấy bánh quy và socola của mình ra. Nhưng cô không cho hết, quý thân xui khiến thế nào mà giữ lại hai thanh.

Chút đồ ăn này tất nhiên không đủ cho tám thanh niên, cũng chỉ đủ nhét kê răng mà thôi. Lâm Lung nhìn túi đồ ăn mì xào rau thịt một chút, có hơi do dự. Sức ăn của cô ít, một gói đồ ăn như vậy dĩ nhiên ăn không hết. Vốn giữ lại để nhờ may nửa đêm không về được nhà còn có thể có thêm đồ ăn. Nhìn người khác chịu đói, bản thân lại dấu đồ ăn riêng, giờ khắc này quả thật cảm thấy giống như làm điều ác nên bị trời phạt!

Vì vậy, Lâm Lung cười nhìn mấy sinh viên kia, nói: “Ồ chỗ tôi còn có gói mì xào, ai trong số các cậu sẽ ăn?”

“Đây là của chị...” Nhóm sinh viên cũng chỉ nhìn cô mà không vươn tay nhận lấy.

“Các cậu nhìn người tôi nhỏ sao ăn được nhiều như vậy? Cầm đi, đừng lãng phí.” Lâm Lung dứt khoát nhét gói mì xào vào trong tay một sinh viên.

“Ồi, vậy thì cảm ơn chị! Vừa rồi tôi cảm thấy cái này rất thơm!” Thanh niên kia hơi từ chối rồi nhận lấy, lại cười đưa cho bạn học của mình: “Muốn

không?”

“Muốn!” Bạn học kia cũng không từ chối, trực tiếp xé túi ra ăn.

Lâm Lung cảm thấy rất kỳ quái, tại sao những sinh viên này lại chỉ để cho một người ăn? Sao không chia ra?

“Bởi vì cậu ấy có thể ăn hết!”

“Cậu ấy là thùng cơm!” Mấy thanh niên đồng thanh cười trả lời nghi vấn của Lâm Lung, còn rói rít trêu ghẹo: “Ăn nhiều thì sẽ làm nhiều!”

“Không vấn đề gì!” Thanh niên kia nâng cánh tay đẩy bắp thịt ra, khoa tay múa chân làm thành tư thế của lực sĩ khiến mọi người cười to.

Tiếng cười sang sảng xuyên thẳng trời xanh, tạm thời đuổi đi lo lắng do động đất đưa tới.

Thật là một đám người dễ thương, người mẹ dễ thương, sinh viên dễ thương. Rõ ràng là những người không quen biết nhau lại có thể không vì bất kỳ điều kiện và lợi ích gì mà giúp đỡ nhau, giữa bạn học chung lớp cũng có thể thấu hiểu nhau.

Lâm Lung thấy cảnh này, bỗng cảm thấy lỗ mũi chua xót, hốc mắt lại bắt đầu tròn ướt...

Sau khi ăn bữa tối xong, Lâm Lung và mẹ Nữu Nữu cảm thấy mình ở lại đây cũng không giúp đỡ được gì nên chuẩn bị tiếp tục lên đường.

Bỗng có một người đàn ông gần 30 tuổi che trán rỉ máu vội vàng đi qua trước mặt hai người, trong kẽ ngón tay còn có máu tươi đang rỉ ra. Dường như chân cũng bị thương không nhẹ, đi khắp khênh trên đường nhỏ xuống không ít máu tươi.

“Anh... anh chờ một chút!” Lâm Lung thuận tay kéo người đàn ông kia lại: “Tôi có băng gạc, để tôi băng bó cho anh!”

“Không cần! Tôi không có thời gian!” Người đàn ông kia không quay đầu lại, hất tay một cái tiếp tục đi về phía trước, đẩy Lâm Lung lao đảo.

Lâm Lung bấu môi hô lên với bóng lưng của anh ta: “Không có thời gian cũng cần băng bó vết thương sơ qua chứ. Ngồi mài dao cũng không mất kỹ thuật đốn củi!” Người đàn ông kia hoàn toàn không để ý đến cô, chạy rẽ vào con đường bên phải.

Theo sát phía sau anh ta là hai người đàn ông cầm xềng, một người trong đó hô lên: “Anh Sơn, anh chậm một chút! Chờ tôi!”

Người còn lại thì đến trước mặt Lâm Lung, cười xin: “Cô gái, cô có thể cho tôi ít thuốc để tôi bôi cho anh ta hay không? Hiện tại đúng là anh ta không có thời gian bôi thuốc, người đó là hàng xóm của tôi mới được cứu từ dưới đồng đồ nát lên! Con của anh ta ở trường tiểu học, nghe nói trường tiểu học này bị sụp nên vội vàng chạy đi tìm!”

Nghe được tin tức này, Lâm Lung không khỏi ngẩn người. Trường tiểu học? Chính là nơi mà Long Tuyền đi? Sụp. Sụp thật?

Trường tiểu học... Cái tên này, con đường này... Cảm giác rất quen thuộc.

Trong giây phút này, Lâm Lung nghe thấy trong đầu mình nổ ầm một tiếng. Cô bỗng nghĩ tới một người vẫn bị cô vô tình hoặc cố ý quên. Nhạc Thiên, Nhạc Thiên học tại trường tiểu học đó!

Thật đáng chết! Không ngờ cô lại có thể hoàn toàn quên mất Nhạc Thiên! Lúc trước đi thăm Nhạc Thiên thì Long Tuyền đã cảm thấy vách tường kia không đủ vững chắc. Anh nói muốn đi cứu viện, đại khái là vì nguyên nhân này...

Tại sao cô lại chỉ biết lo cho mình mà hoàn toàn quên mất đứa bé kia đây?! Nháy mắt sắc mặt Lâm Lung trở nên trắng bệch...

Vừa nghĩ đến Nhạc Thiên, nghĩ đến khả năng cậu bé cũng sẽ bị chôn dưới phòng ốc sụp đổ Lâm Lung đã hoảng hồn, vội vàng nói vài ba lời tạm biệt mẹ Nữu Nữu sau đó chạy như điên về phía trường học. Khi còn cách xa hơn trăm mét, cô bỗng phát hiện có gì đó không đúng. Không thấy toà nhà cao năm tầng đâu, một khoảng đất lớn hoàn toàn trống rỗng, ngẩng đầu là có thể nhìn thấy bầu trời.

Chạy đến gần thêm nữa thì đập vào mắt là một đồng lớn gạch đá, xi măng... Hoàn toàn không thể nhìn ra nguyên dạng của phòng ốc, tường rào trường học cũng bị hư hỏng hơn phân nửa. Ở lối vào có vài người dùng bàn ghế để tạo thành một hàng rào đơn giản, người đàn ông lúc trước thì đang bị chặn ở bên ngoài, người giữ cửa đang nói gì đó với anh ta.

Lâm Lung mệt mỏi thở phì phò, bởi vì chạy sau khi mới ăn xong nên bụng trái hơi đau. Cô chạy chậm tới gần, l/q/d có người thấy cô vội về mặt lo lắng liền tiến lên hỏi có phải người nhà của học sinh không.

“Ừm!” Lâm Lung há to miệng thở hổn hển, nặng nề gật đầu một cái. Mặc dù cô không phải người thân ruột thịt của Nhạc Thiên, nhưng dù gì đứa bé kia cũng đã gọi cô một tiếng “chị” thì coi như là có quan hệ thân cận.

Bác gái ăn mặc giản dị thấy Lâm Lung thở không ra hơi, đôi mắt lại hơi đỏ lên nên vội vàng nắm tay cô khuyên nhủ: “Cô gái, không nên gấp gáp! Có một thủ trưởng giải phóng quân mang tới không ít người ở thôn phụ cận đến cứu người. Bên đất trống kia có một vài đứa bé vừa được cứu ra nằm ở đó, l,q,d bên trái là đã chết rồi. Cô bình tĩnh lại đi qua đó xem có người nhà của mình không. Nếu như không có thì quay trở lại, yên tâm, nhất định có thể cứu ra! Ngăn vạn lần không được nhào qua bên kia kêu gào nhé. Thủ trưởng nói tiếng la của người bên ngoài to quá sẽ ảnh hưởng đến cảm xúc của những đứa trẻ còn chưa được cứu! Cô có hiểu không?”

“Tôi hiểu!” Lâm Lung đáp lại hai tiếng, lật tay cầm tay của bác gái kia cho bà ta một ánh mắt vô cùng chắc chắn. Sau khi ổn định lại tinh thần cô mới nói: “Yên tâm, tôi hiểu.”

“Tôi đi với cô.” Bác gái thấy vẻ mặt của cô bình thường thì vội vàng phát tay ý bảo người gác cổng cho đi qua, sau đó vẫn ở bên người Lâm Lung theo thứ tự xem những học sinh được cứu hoặc tử vong.

“Không có người tôi tìm.” Dưới ánh mắt ân cần của bác gái kia, Lâm Lung nhẹ giọng trả lời. Không thấy tức còn hy vọng, chỉ mong cậu bé sẽ bình an sống sót.

“Vậy chúng ta ra ngoài trước đi.” Bác gái chỉ sợ Lâm Lung vọt thẳng về phía trước, sống chết gọi người nên lôi kéo cô muốn đi về phía trước.

Mà Lâm Lung thì lại không chịu dịch bước, chỉ hơi ngẩng đầu nhìn về người đàn ông đầu húi cua có vóc người cao lớn, l-q9d áo phông màu xám, quần ngực trang màu xanh lá cầm cây tiêu inox mơ hồ loé lên ánh sáng đang đứng trong đồng phệ tích chỉ huy nhóm người đào đất đá ra. Là Long Tuyền!

“Anh ta... Chính là thủ trưởng giải phóng quân tổ chức nhóm người giúp đỡ?” Lâm Lung giờ ngón tay chỉ người nọ đang đưa lưng về phía mình, nhận được câu trả lời khẳng định. Cũng đúng, l8q5d Long Tuyền là Phó đoàn cấp Trung tá, trong mắt của những thôn dân bình thường cũng sẽ nhận được hai chữ “thủ trưởng”. Lúc trước Lâm Lung còn nghĩ thôn dân nói về một người đàn ông trung niên, không ngờ lại là anh.

Anh không đào đất cát một mình, mà là trong khoảng thời gian ngắn tổ chức lại mười mấy thôn dân nghe mình chỉ huy, mỗi người được phân một công việc riêng cùng nhau ra tay cứu người!

Cảm giác này rất kỳ lạ. Dường như lúc trước cô chưa bao giờ thấy rõ con người thật của anh. mềo l-q/dVừa đảo mắt một cái Lâm Lung đã cảm thấy bất đồng, mặc dù anh ăn mặc rất giản dị nhưng lại khiến cho người khác cảm thấy hình tượng anh rất chói lóa, khiến trong lòng những cô gái nhỏ có một nhiệt huyết không tên đang sôi trào.

“Anh ấy là bạn tôi.” Lâm Lung xoay người cười với bác gái kia một tiếng: “Để tôi đi qua đó đi, tôi sẽ không làm phiền họ.” Vừa dứt lời cô đã thừa dịp đối phương còn đang ngây ngẩn mà thoát khỏi kiểm chế, như một làn khói chạy thẳng đến chỗ Long Tuyền.

Lâm Lung không dám quấy rầy anh cứu người, chỉ yên lặng đứng nhìn. Cô muốn đợi Long Tuyền rảnh rồi sẽ hỏi xem mình có thể làm gì không. Không ngờ rằng đồng chí Trung tá rất nhạy cảm với tầm mắt của người khác. Chỉ ba giây sau anh đã phản xạ có điều kiện lần theo ánh mắt Lâm Lung tìm được cô.

Không nhìn thì không biết, vừa nhìn liền giật mình. Thậm chí trong giây phút này Long Tuyền còn cảm thấy trái tim mình đập lỡ một nhịp. Cô hoàn toàn ngoài ý liệu của mọi người cứ như vậy, thanh tú xinh xắn đứng trước mặt anh. Mặc dù cô đang đeo khẩu trang nên không thấy rõ về mặt, thế nhưng ánh mắt lại mềm mại, ấm áp, thậm chí mang theo áy náy không nói rõ được.

“Anh...” Anh cho rằng em sẽ không tới đây. Anh cho rằng em sẽ không bao giờ quan tâm đến anh nữa.

Long Tuyền muốn nói như vậy, nhưng vừa mở miệng đã bị câu nói của Lâm Lung cắt đứt: “Em có thể giúp gì?” Cô mạnh mẽ cắt đứt lời anh.

“Còn nhớ bố cục kết cấu trường học này không?” Nét mặt Long Tuyền cứng lại, cũng không nói nhảm nữa. Anh bỏ qua việc nói lên nỗi lòng mà hỏi thẳng vào trọng điểm. Đợi đến khi Lâm Lung gật đầu xác nhận, anh trực tiếp bổ trí nhiệm vụ: “Vậy im lặng về một bản vẽ cấu trúc mặt bằng, đơn giản là được.”

Anh không hỏi Lâm Lung có thể hay không. Nghĩ đến một người đã từng học qua thiết kế thì việc vẽ một mặt bằng đơn giản sẽ không thành vấn đề. Lâm Lung cũng không để Long Tuyền phải thất vọng, không hỏi thêm gì mà chỉ gật đầu lần nữa.

Vừa nói chuyện cô vừa xé túi bánh quy ra nhét một miếng vào thẳng miệng anh, không cần nghĩ cũng biết, khẳng định là anh chưa ăn cơm tối.

“Còn cần bức vẽ để xác định vị trí mọi người bị nhốt rồi cung cấp cho những người cứu viện. Em chạy một vòng ở bên ngoài cẩn thận tìm những người đến giúp đỡ, rồi ghi chú những vị trí trên mặt đầu vào bản đồ.” Long Tuyền vừa nhai bánh vừa nói, đồng thời tiếp tục bê những mảng bê tông lên, lại dò hỏi: “Em có thể chịu đựng không khóc sao? Có thể trấn định, giọng nói vững vàng trao đổi với những người bạn nhỏ không?”

“Em có thể.” Lâm Lung lấy cây kẹp vẽ ra, dùng một chiếc kẹp màu đen cố định giấy vẽ, đồng thời rất kiên định trả lời.

“Rất tốt.” Long Tuyền bỗng có cảm giác vô cùng vui sướng. Nếu như Lâm Lung đã có thể khống chế cảm xúc trao đổi với bọn nhỏ thì cô có thể làm được nhiều hơn. Vì vậy anh tiếp tục bổ trí nhiệm vụ khó hơn một chút: “Xác nhận vị trí, an ủi khích lệ bọn nhỏ, sau đó báo cho chúng biết em đã xác nhận được vị trí, giờ đang chờ người đến cứu viện để bọn chúng không cần lo lắng nữa, tiết kiệm được thể lực. Tiếp đó, ghi chú số người bị nhốt ở từng vị trí, tính toán mức độ khó dễ và tình hình của từng người lên bản đồ. Em có hiểu không?”

“Em hiểu.” Lâm Lung lại dứt một miếng bánh nữa cho Long Tuyền, rồi nhanh chóng vẽ lên bản đồ mặt bằng, ghi chú nhà vệ sinh, cầu thang và những nơi khác. Ghi chú trên bản đồ chính là giải thích rõ các kí hiệu trên đó. Cô biết ý của Long Tuyền chính là khi định vị thì không lấy cùng 1 kí hiệu hoặc màu sắc để ghi rõ ba loại tình huống có mức độ khác nhau, sau đó viết ghi chú trên bản đồ.

Giờ phút này những đứa bé kia còn có sức lực lớn tiếng kêu gọi, hoàn cảnh xung quanh không tính là quá mức huyền ảo nên có thể phân biệt được âm thanh trong đồng đồ nát. Vì vậy bây giờ cần tranh thủ nhanh chóng vẽ ra bản đồ hướng dẫn cứu viện để nhân viên cứu hộ có thể sử dụng. Lâm Lung bỗng cảm thấy rất may mắn, bởi vì từ nhỏ cô đã luyện đàn nên lỗ tai đặc biệt linh mãnh; biết vẽ tranh có thể ghi chính xác vị trí và ghi chú lên bản đồ; tính

cách không tính là yếu ớt, vào thời điểm máu chốt có thể gắng gượng không suy sụp.

Đồng thời Long Tuyền cũng cảm thấy rất may mắn. Lúc trước anh đã muốn vẽ bản đồ định vị như vậy, mặc dù không phải là một điều cần thiết nhưng có thể tiết kiệm thời gian cho đội cứu hộ khi họ đến đây. Họ có thể cứu được số người nhiều nhất với tốc độ nhanh nhất và mất ít sức lực nhất. Nhưng anh lại không rảnh để vẽ bản đồ này, lại không thể trông cậy vào người dân địa phương có thể làm việc cần được huấn luyện chuyên nghiệp này. Vì vậy sự xuất hiện của Lâm Lung giống như hành động đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi*, thậm chí cô gái thành phố được chiều chuộng này còn ưu tú hơn những gì anh đã nghĩ.

*Câu nói này có nghĩa là giúp đỡ trong hoàn cảnh khó khăn, nguy cấp.

Long Tuyền vừa cứu người vừa nói cho những người bên cạnh hiểu qua về kiến trúc thông thường. Dạy mọi người phân biệt như nào là những vật chống đỡ không thể di động, những vật nào cần mang đi chôn, nói cho mọi người biết không thể đào bới một cách mù quáng để ngăn chặn những nơi có vật chống sẽ bị phá hoại, phòng ngừa sụp đổ thêm.

Đang nói chuyện thì một trận động đất lại xuất hiện. Những cục đá vụn trong đồng phế tích ào ào lăn xuống dưới, những học sinh bị chôn vùi liên tục thét lên những tiếng kêu sợ hãi.

“Không có việc gì, không có việc gì, chỉ là chấn động nhẹ mà thôi. Sắp tốt hơn rồi, kiên trì thêm một lát nữa!” Long Tuyền đứng tại chỗ trấn an những học sinh, đồng thời nhìn về phía Lâm Lung. Anh vui mừng phát hiện lúc đầu khi bị kinh hách thì nhảy về phía sau một bước nhỏ, sau đó lại lập tức trở về chỗ cũ. Không có kêu lên sợ hãi, cũng không khiếp đảm rơi lệ, cô trấn định đứng ở cạnh đồng phế tích, vừa về vừa lớn tiếng an ủi đứa bé ở dưới đồng đất đá.

Không hổ là người mà anh nhìn trúng... Khoé miệng Long Tuyền khẽ nhếch thành một nụ cười, sau đó tiếp tục vùi đầu vào công việc.

Đúng vậy, người phụ nữ mà anh muốn không phải là như vậy sao? Dù cho ngày thường nhìn thấy một con thiếu thân nhỏ cũng bị sợ đến giơ chân, nhưng vào thời khắc máu chốt lại có thể đứng vững trên đồng đất đá hỗn loạn đang không ngừng lay động an ủi người khác, làm trợ thủ và cánh tay của anh.

Khi Lâm Lung đi xung quanh đồng phế tích cẩn thận tìm một vòng, trở lại tới gần vị trí bắt đầu thì hai mươi người cứu viện lúc đầu Long Tuyền tổ chức đã chia thành ba tổ, hai tổ lấy bản đồ định vị từ chỗ Lâm Lung, theo như đánh dấu trong đó mà cứu người. Còn đồng chí Trung tá thì mấy phút sau dẫn theo các thôn dân một lần nữa cứu được ba đứa bé, tất cả hầu như không bị chút thương tích nào, nhất thời bốn phía vang lên tiếng hoan hô như sấm.

Long Tuyền thì chỉ cười khẽ, anh không hề dừng lại chạy nhanh về phía Lâm Lung, chuẩn bị căn cứ theo bản đồ đã được cô định vị để tìm một mục tiêu cần được cứu trợ mới, đồng thời nói với cô gái mình yêu: “Ghi chú B7 thành công.”

Lâm Lung vội vàng dùng bút Mark đánh dấu một dấu thật lớn màu xanh lá cây vào vị trí tương ứng trên bản đồ. Thấy anh tới đây lại chỉ vào một đồng đất đá, nói: “Người cuối cùng. Là một cô bé, ý thức tỉnh táo, bị chôn không sâu, có thể cứu ra nhanh chứ?”

Cô biết Long Tuyền muốn tìm những người ở vị trí tiện lợi nhất, ưu tiên cứu những đối tượng bị thương nhẹ nhất và có số người nhiều nhất. Còn những người bị thương nặng, vị trí đặc biệt thì anh không định cứu. Nơi này không có bác sĩ và không có dụng cụ cỡ lớn, những người bị thương tại những vị trí như vậy khó mà cứu ra được, mất nhiều sức lực cứu họ ra có thể không cứu sống được mà còn trì hoãn thời gian để cứu những người khác, không bằng tạm thời bỏ qua.

Nghe thì có vẻ máu lạnh, nhưng chỉ có thể suy nghĩ vì những người có may mắn sống sót. Về mặt tình cảm thì Lâm Lung khó có thể tiếp nhận cách làm của Long Tuyền, nhưng về mặt lý trí thì chỉ có thể đồng ý như vậy. Vì vậy sau khi tổng kết ra những điều này, Lâm Lung hy vọng anh có thể thuận tiện cứu được người bạn nhỏ ở cách đây không xa, đừng vì chỉ có mình cô bé mà không quan tâm.

Long Tuyền chờ Lâm Lung vừa định vị vào bản đồ, đồng thời cúi người nói với cô bé trong đồng ngôi vụn: “Tay chân em có thể hoạt động không?”

“Đùi phải không thể.” Âm thanh tỉnh té từ trong đó truyền đến, quả nhiên rất rõ ràng.

“Ngón chân có thể động đập không? Đùi đau hay không đau?” Long Tuyền đứng thẳng người lên quan sát xem đến tột cùng là thứ gì đã chôn cô bé này.

Cùng lúc đó, cô bé kia ngọt ngào trả lời: “Không thể, không đau.” Kể từ khi Lâm Lung đến đây nói chuyện với bé, bé không khóc không náo loạn nữa, bởi vì chị dịu dàng này đã an ủi để cho bé có cảm giác mình rất nhanh sẽ được cứu, có hy vọng thì sẽ không còn sợ hãi nữa.

Vậy mà câu nói tiếp theo lại khiến cô bé run như cây sậy.

“Chân của cô bé này bị xà nhà đè ép rồi, tạm thời không có biện pháp.” Long Tuyền lắc đầu với Lâm Lung, dứt lời liền nhanh chóng lật bản đồ nhìn vị trí được đánh dấu, dẫn anh và số người đang đứng chờ kia lao tới một chiến trường tiếp theo.

Cô bé ở trong bóng tối bỗng cảm giác tim lạnh như băng, nước mắt lại một lần nữa lăn xuống. Nhớ lại câu nói vừa rồi, có phải bọn họ muốn bỏ bé lại hay không. Đúng lúc này bé lại nghe được giọng nói dịu dàng của chị gái kia: “Em gái, yên tâm, em sẽ được cứu! Hiện tại chỉ là không có dụng cụ thích hợp, chờ một lát nữa sẽ có những chú giải phóng quân khác đến giúp, cố gắng thêm chút nữa!”

Lâm Lung không ngừng an ủi cô bé kia để cho cô bé có thể kiên cường không sợ hãi. Thật ra thì chính bản thân cô cũng cảm thấy hoảng hốt run sợ, bởi vì cô bé kia nói đến lớp học của mình, cũng nói cho Lâm Lung biết mình ngồi cùng bàn với Nhạc Thiên, khi động đất thì Nhạc Thiên ở sau lưng cô bé.

Phía sau cô bé, là một xà nhà! Xà nhà đè chặt lên chân cô bé... Mà Nhạc Thiên ở phía sau thì chính là ngay dưới xà nhà!

“Không sao, em nhất định sẽ được cứu ra, sau đó sẽ đến lượt Nhạc Thiên. Chờ kết thúc kỳ nghỉ hè bọn em lại được ngồi cùng bàn với nhau, đi học thật vui vẻ.” Lâm Lung cảm thấy mũi mình ê ẩm, cô chỉ có thể nén nước mắt kiên cường an ủi cô bé kia, thuận tiện an ủi chính bản thân mình.

Sau khi đánh dấu xong tất cả các vị trí, cô cũng bắt đầu giúp đỡ đào đá vụn. Bởi vì cô cảm thấy cô bé kia cách mình rất gần, dường như chỉ cần đào một ít đất, lại lấy những mảnh vụn kiến trúc ra là có thể cứu cô bé kia ra an toàn. Cho dù cứu không được thì cũng có thể đào được một lỗ, để cho cô bé kia có thể thấy được ánh mặt trời, hô hấp được không khí trong sạch.

“Còn sợ không? Chị hát cho em nghe có được không? Em cũng hát nhảm ở trong lòng, nghe hát sẽ không sợ nữa...” Lâm Lung vừa nói chuyện vừa đứng trước mặt cô bé kia, tay không nhấc lên hòn đá trước mắt ném về phía sau lưng, lật tay lấy một cây dao inox dài 18cm cô vẫn mang theo bên người để làm vật trang trí cổ gắng nạy gạch ra.

Long Tuyền đang vui đùa bới đất cát bỗng nghe được tiếng hát du dương, ngẩng đầu nhìn sang phía Lâm Lung thì đồng chí Trung tá cả kính, vội vàng quát lên: “Lâm Lung, đó là tay đánh đàn, không thể bị thương!”

“Không sao.” Lâm Lung phất phất tay, ý bảo anh đừng để ý đến mình.

Long Tuyền lấy vải và băng dính còn dư lại từ trong túi áo ra ném đến bên chân Lâm Lung, dặn dò: “Cầm, quấn vào.”

“Được, cảm ơn.” Lâm Lung khẽ cười một tiếng với anh, tiếp tục nhẹ giọng hát lên.

Đồng chí Trung tá không đợi cô trả lời lại tiếp tục vui đùa vào việc đang làm dở, trên tay bận bịu không ngừng, trong mắt lại hàm chứa thâm tình.

Anh vui mừng vì bản thân mình chưa bao giờ nói nhiều với Lâm Lung, nhưng cô lại rất ấn ý giúp đỡ sau khi hoàn thành công việc có tính chất phụ giúp. Về bản đồ cũng như thế, mà khi an ủi cô bé này cũng như vậy. Cô tinh táo biết rằng mình nên làm những gì, hơn nữa có thể hoàn thành rất tốt.

Giây phút này, Long Tuyền rất hy vọng Lâm Lung có thể kiên trì đến khi giai đoạn cứu viện quan trọng nhất kết thúc, như vậy ít nhất anh có thể trở về Thành Đô cùng với cô, nói xin lỗi thật thành khẩn, rồi sau đó nói lại tiền duyên...

6h40p chiều, chính quyền địa phương tổ chức vài chiếc cần cẩu màu vàng lái vào trường học, đồng thời còn có hơn 100 cảnh sát vũ trang mang theo kích, xẻng và một vài công cụ khác vội vã chạy tới. Lâm Lung đang quỳ xôm đào đá, nghe được động tĩnh sau lưng thì quay đầu nhìn lại, nhất thời vui mừng.

“Trần Hi, đội ngũ cứu viện đến rồi! Rất nhiều giải phóng quân! Em sắp được cứu rồi! Chị rời khỏi đây một lát, mèo l-q/d phải đi nói cho bọn họ biết vị trí của bọn em, một mình em chờ ở đây có được không?” Cô nói với cô bé ngồi cùng bàn với Nhạc Thiên.

“Em không sao, chị đi giúp họ đi.” Âm thanh Trần Hi vẫn run run, nhưng câu nói lại là kiên định. Bởi vì bé biết Lâm Lung rời đi cũng là giúp bé.

“Ừ! Hi Hi thật dũng cảm, giỏi lắm! Chị rất bội phục em! Vậy chị đi qua đó nhé!” Lâm Lung nhẹ giọng khen ngợi cô bé, sau khi khích lệ và an ủi thì cầm kẹp vẽ của mình lên chạy nhanh về phía đội ngũ cứu viện màu xanh ô liu kia.

Trong khi chạy nhanh đến, đôi mắt cô đảo qua cầu vai của mọi người, sau đó vọt thẳng đến trước mặt một người có một vạch hai sao cấp Trung tá là cao nhất, khó thờ hỏi: “Xin hỏi, anh là người chỉ huy sao?”

“Vâng.” Trung úy trẻ tuổi không hiểu nhìn về phía Lâm Lung, thấy cô mặc áo quân dụng có màu xanh lá cây to hơn cơ thể mình. l-q/d Trong lỗ mũi có nhét hai tờ giấy, mặc dù cách ăn mặc rất kỳ quái nhưng lại rất xinh đẹp, tiếng phổ thông cũng không phải tiêu chuẩn một cách bình thường, rõ ràng là người thành phố.

Đồng chí Trung úy rất nghi ngờ vì sao người thành phố lại xuất hiện ở nơi này, tại sao lại gọi mình. Thậm chí anh ta còn cảm thấy Lâm Lung hơi phiền, quấy rầy bản thân anh ta bố trí nhiệm vụ, trì hoãn thời gian cứu viện.

“Cầm lấy, là bản vẽ đơn giản mặt bằng trường học. Còn có bản đồ định vị những người bị thương, cộng thêm bản đồ sáu khu, l-q.d mỗi tấm có hai bản sao.” Lâm Lung mở kẹp vẽ ra rút ra một xấp giấy A4 đưa cho Trung úy mặt đen: “Chỉ có phía ngoài và những nơi tôi đi đến được mới có ghi chú, còn bên trong thì tôi hết cách rồi. Tiếp theo phải dựa vào các anh!”

“Cô... Cô vẽ!” Trung úy kinh ngạc nhìn bản đồ định vị, anh ta thật không ngờ một cô gái thành phố nhỏ bé lại có thể mang đến cho anh ta một kinh hỉ lớn như vậy. Nét vẽ ngang dọc trên bản đồ thẳng tắp, nội dung rõ ràng minh xác, quả nhiên là một họa sĩ có nền tảng hội họa vững chắc. l-q;d Ngoài ghi chú nơi cần cứu viện, còn dùng vòng tròn màu xanh với độ đậm nhạt khác nhau để biểu hiện sức sống của mỗi sinh mệnh. Hình tam giác màu đỏ đại biểu mức độ cứu viện khó hay dễ; hình vuông nhỏ màu xanh biểu thị số người nhiều hay ít. Ghi chú trên bản đồ vô cùng chuyên nghiệp, rất hữu dụng.

Không đợi Lâm Lung trả lời, Trung úy đã không chút lè mề lập tức phân phát bản đồ định vị cho các phó trung đội trưởng, sắp xếp bọn họ phối hợp với nhau bắt đầu cứu viện. l-q;d Cuối cùng còn sắp xếp hai nhóm giải phóng mặt bằng để họ đi cách ly các thôn dân bình thường. Một là để tránh cho những người dân vô tội bị thương, hai là không hy vọng những người không có kinh nghiệm cứu hộ càng giúp càng rối.

Lâm Lung ở bên cạnh xen vào nói: “Nên rời đi đã rồi đi, tất cả những người không giúp được gì đều bị chặn ở bên ngoài.”

Trung úy vui đùa gian khổ, Long Tuyền là người dẫn đầu ba tổ nhân viên cứu viện bình thường, khách khí nói: “Tôi hiểu cô cũng đang vội vả muốn cứu người, nhưng bây giờ chúng tôi đã tới rồi, nên để những người chuyên nghiệp tiếp nhận công việc này để tránh xảy ra những việc ngoài ý muốn.”

“Các anh là công binh? Các anh đã từng học qua lớp cứu viện động đất? Anh cảm thấy bọn họ rất chuyên nghiệp trong việc cứu viện?” Lâm Lung liên tục ném ra ba vấn đề, Trung úy kia bị nghẹn không cách nào lên tiếng.

Dĩ nhiên bọn họ không phải công binh, giờ này sao có thể lập tức triệu tập mấy trăm công binh chạy đến cứu viện? Tất nhiên chưa học qua việc cứu viện động đất, những năm gần đây nơi này chưa từng xảy ra động đất mạnh như vậy, vì vậy cũng chỉ hiểu sơ qua mà thôi. Về phần những thôn dân cứu viện kia có chuyên nghiệp hay không, thật ra thoạt nhìn thì rất chuyên nghiệp, tối thiểu khi vừa tới nơi này anh ta đã rất kinh ngạc, bởi vì những người này không được người thuộc chính phủ lãnh đạo mà vẫn có thể triển khai công việc đầu vào đây.

“Nếu thật sự muốn đuổi những người này ra khỏi đây thì anh đi nói với anh ấy một tiếng đi.” Lâm Lung vươn một ngón tay được bọc vải ra chỉ về phía bóng lưng đang cúi xuống của Long Tuyền, anh đang hô khẩu hiệu mọi người đồng lực nâng phiến đá lên: “Anh ấy là người dẫn đầu.”

“Quân nhân?” Trung úy cảm thấy phương thức anh hô hào rất quen thuộc, chỉ có quân sĩ đã từng chân chính mang binh mới có thể có giọng nói đầy khí thế và có cảm giác như vậy.

“Đang trong thời hạn nghĩa vụ quân sự, phó đoàn cấp Trung tá, được nghỉ phép nên đi ngang qua đây.” Lâm Lung nghịch ngợm nháu mày với Trung úy, không ngoài dự liệu thấy được anh ta trừng lớn hai mắt, so với bóng bàn còn tròn hơn.

Phó đoàn! Tôi mới chỉ là phó liên mà thôi! Trung úy chạy nhanh đến trước mặt Long Tuyền, đợi đến khi công việc cứu viện chấm dứt mới quy củ hô một tiếng “Bảo cáo!”. Chờ đến khi kiểm tra chứng nhận sĩ quan của Long Tuyền xong thì anh ta càng thêm khách khí hỏi thăm thủ trưởng có chỉ thị gì hay không.

“G911 này để chúng tôi, những nơi khác cậu làm chủ. Đừng nói nhảm, mau cứu người.” Long Tuyền nhìn Trung úy một cái, sau đó lưu loát chào theo tiêu chuẩn nhà binh với cậu ta.

“Rồi!” Trung úy vội vàng chào lại, sau đó lau đi một lớp mồ hôi lạnh rồi vội đầu vào công việc cứu hộ. Chỉ vì ánh mắt kia của Long Tuyền thật quá lạnh lẽo bén nhọn, toàn thân toả ra khí thế bất phàm ép anh ta khó mà chịu được. Trung úy rất may mắn đối phương còn chưa nói “Bây giờ tôi đang nghỉ phép, cậu dẫn đội thì tôi do cậu quản.” hoặc những câu khách khí như vậy, nếu không anh ta sẽ cảm thấy áp lực trong lòng không có giới hạn. Còn trẻ tuổi như vậy mà đã làm phó đoàn, điều này không phải người bình thường có thể làm được, cũng chỉ có những người không phải người thường mới có tư cách chỉ huy anh ta.

Vào lúc 7h30 tối, khi bầu trời tối dần thì mấy chiếc xe cứu thương mới nhanh như gió bay điện xẹt chạy tới. Những học sinh bị nạn chờ đợi cứu viện mặc áo blouse trắng đến, cùng lúc đó có không ít phương tiện truyền thông bắt đầu lục tục tiến vào. Long Tuyền đeo khẩu trang của Lâm Lung mà cô đã tháo xuống lúc nãy để tiện nói chuyện. Anh không muốn để gương mặt của mình xuất hiện trên màn ảnh.

Không lâu sau, khi Lâm Lung đang nói chuyện với Trần Hi, vì không giúp được gì nên cô đứng dậy nhường vị trí cho một y tá để cô ta có thể dễ dàng dùng dao và hai tay bới ra một khe hở để truyền nước biển vào cơ thể Hi Hi, thay thế com tói duy trì thể lực.

Vừa xoay người, gương mặt cố gắng tươi cười của Lâm Lung trước mặt Trần Hi lập tức sụp xuống, bởi vì trong tay cô là một hộp bút màu có hai tầng màu xanh đen, cô đã vô tình đào được vật này từ trong đồng đất đá. Hình dạng vô cùng quen mắt, chiếc hộp bút này rất giống chiếc mà cô đã đưa cho Nhạc Thiên.

Đi đến bên sân thể dục giữa bãi đất trống, cô tùy tiện ngồi xuống mặt đất, hai tay khẽ run mở hộp bút ra.

Vừa nhìn xong, nước mắt Lâm Lung đã tràn ra cả hốc mắt. Chắc chắn đây là hộp bút của Nhạc Thiên! Bởi vì lúc cô đưa cho Nhạc Thiên hộp bút này còn thuận tiện bỏ vào một chiếc bút chì tự tay cô gọt. Người học mỹ thuật từ trước đến giờ không cần cái gọt bút, mà là theo thói quen sử dụng dao trang trí. Phần gỗ xung quanh ruột chì của bút được gọt bằng dao nhiều hơn chiếc bút được gọt bằng cái gọt bút, một hình nón dài nhỏ một hình nón mập lùn, chỉ cần nhìn một cái là có thể nhận ra sự khác biệt.

Mà chiếc hộp bút này được tìm thấy ở cạnh cánh tay của Trần Hi. Nói cách khác thì lúc Nhạc Thiên gặp chuyện không may đã ở gần cô bé, nhưng từ đầu đến cuối Lâm Lung không nghe thấy tiếng cậu cầu cứu, thậm chí cô không hề có cảm giác nơi đó còn có bất kỳ người nào may mắn sống sót từ Trần Hi.

Nhìn trên nắp hộp có một tờ giấy nhỏ do chính tay Nhạc Thiên dán lên, chữ viết trên đó được viết theo lối chữ Khải bằng bút chì: “Học tập tốt, ngày ngày tiến bộ.” Lâm Lung có cảm giác tim mình như bị ai nhéo, mơ hồ đau đớn.

Cô có thể tưởng tượng ra đứa bé kia nhất định quy củ ngồi ngay ngắn trên bàn học, nét mặt nghiêm túc viết những chữ này, cậu bé có ước mơ với tương lai, thậm chí còn là lời cam kết với người chị là cô. Cậu bé ấy đã nói qua không chỉ một lần rằng cậu nhất định sẽ quý trọng cơ hội học thật tốt, tương lai phải chăm sóc bà nội, muốn học đại học sau đó làm thầy giáo, cũng phải làm chuyện tốt giúp đỡ những bạn nhỏ khác...

Vậy mà hôm nay, không biết nguyện vọng nho nhỏ này của cậu bé có thể còn thực hiện được hay không?

Rạng sáng ngày 13, trong sân thể dục đã có mùi mấy di thể của người gặp nạn. Chẳng biết từ khi nào mà bầu trời đã hạ xuống cơn mưa nhỏ tí tách rơi, cũng giống như những người ở đây đang khóc cho người gặp nạn.

Lâm Lung đã tranh thủ thời gian dùng điện thoại của Long Tuyền gọi điện về nhà một lần nữa, tình huống của cha mẹ người thân đều tốt. Cuối cùng cô cũng hạ xuống tảng đá trong lòng. Với tình hình hiện giờ của mình thì cô chỉ nói qua với cha mẹ: “Con đang ở với Long Tuyền, gần Thành Đô, là một bãi đất trống rất an toàn. Yên tâm đi, chỉ vì giao thông tê liệt mà tạm thời không thể về thôi.”

Sau đó cô liền lấy cốc vì tín hiệu không tốt nên vội vã cúp điện thoại, bởi vì cô không muốn để người nhà nghe được những âm thanh trong sân thể dục, tránh cho bọn họ lo lắng.

Ở hiện trường cứu viện, kèm theo khẩu hiệu cứu viện là những tiếng pháo và tiếng gào khóc thỉnh thoảng phát ra của người nhà nạn nhân. Có vài người vì con của mình gặp nạn mà khóc thút thít, vài người thì chưa biết con mình sống chết như nào nên lo lắng. Vào giờ khắc này, Lâm Lung cũng rất muốn khóc. Nhưng cô vẫn cố thể chịu được, dù sao thời gian từ lúc xảy ra chuyện đến giờ mới có 12 tiếng, không đến sau cùng thì ai cũng không thể biết được kết quả cuối cùng, nên phải hy vọng Nhạc Thiên còn sống mới là đúng.

Vì vậy Lâm Lung vẫn đợi trong sân thể dục tìm thời cơ thích hợp hàn huyên với người lớn trong gia đình hoặc bị ai hoặc lo lắng kia một chút, giúp bọn họ có thể thay đổi cảm xúc của mình, làm công tác tâm lý an ổn khủng hoảng của họ sau trận động đất.

Mặc dù cô chỉ là một người gầy mờ yêu thích môn tâm lý học, nhưng dù sao cũng đã được bộ lao động của quốc gia công nhận là tư vấn viên trình độ đại học, đã dạy học ở trường trung tâm bảo vệ tâm lý ở vùng Hoa Tây hơn một năm, mặc dù không có tác dụng lớn nhưng cũng có thể giúp mấy việc nhỏ.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, đến sáng sớm hôm sau lại có thêm một số học sinh được cứu ra, nhưng phần nhiều là những thi thể lạnh lẽo. Lâm Lung không chợp mắt cả đêm cũng không cảm thấy mệt mỏi, chỉ là nói nhiều quá nên giọng hơi khàn mà thôi. Cô chú ý đến đội nhân viên cứu hộ đầu tiên thay nhau nghỉ ngơi, mà Long Tuyền thì vẫn kiên trì phân đấu ở tuyến đầu. Vào lúc nửa đêm đưa điện thoại cho cô thì mới dành ra hai phút để uống nước nghỉ ngơi, còn ăn hết một thanh socola.

Tám giờ sáng, Lâm Lung che ô đưa nước và tám cái bánh bao nhỏ cho anh. Cô cảm thấy may mắn bản thân luôn tuân thủ nguyên tắc ăn ít nhưng nhiều bữa, vì vậy trong ba lô lúc nào cũng có chuẩn bị sẵn đồ ăn vặt, nước là ngày hôm qua uống còn dư lại. Sau khi xác nhận tạm thời sẽ không trở về Thành Đô, cô uống nước rất tiết kiệm, căn bản là đã dự liệu được nước uống và thức ăn sẽ thiếu thốn trong ngày tiếp theo.

“Còn một túi bánh quy và một thanh socola cuối cùng. Em nghỉ có thể giữ lại làm bữa trưa. Buổi tối cũng chỉ có đậu phụ khô và thịt bò khô.” Lâm Lung giống như báo cáo nói với Long Tuyền một câu.

Long Tuyền nhận lấy bánh bao cũng không ăn ngay, mà là ân cần dò hỏi: “Em thì sao? Em ăn cái gì?”

“Em có Nestlé hoà tan. Em thích đồ ăn vặt, chúng có mùi vị ngon hơn.” Lâm Lung trả lời tựa như đang làm nũng.

Long Tuyền nhìn vào mắt cô, gần như dùng giọng ra lệnh nói: “Mở ba lô ra cho anh xem.”

Thực giác nói cho anh biết cô bé này sẽ tiết kiệm lương thực cho anh. Quả nhiên, Lâm Lung có Nestlé hoà tan, nhưng chỉ có một gói mà thôi.

“Em tính cả ngày chỉ ăn cái này?!” Giọng nói của Long Tuyền rất hung ác, nhưng trong xương tuỷ thì toát ra sự ân cần và cảm động. Anh chưa từng nghĩ tới, khi bản thân mình sớm thành thói quen ba bữa bất định, tìm thức ăn có thể duy trì cơ thể từ bất cứ xó xỉnh nào thì trong lúc gặp nạn lại có một cô gái yếu ớt vì sợ anh đói bụng mà quyết định tiết kiệm khẩu phần của mình. Hơn nữa khi thấy anh bị mưa ướt thân thể còn muốn cởi áo khoác gió xuống cho anh...

Không ngờ lời nói dối của mình lại bị vạch trần, Lâm Lung hơi ngượng ngùng cúi thấp đầu giải thích: “Em còn một quả táo! Anh đang làm việc nên càng cần thức ăn hơn. Cũng không biết chính quyền có phát thức ăn cứu tế đến hay không. Sau ngày động đất đầu tiên không kịp chuẩn bị những thứ đồ này. Không sao, em liền giảm cân, dù sao khi học đại học cũng đã có người bạn vì giảm béo mà một ngày chỉ ăn một quả táo.”

Đồng chí Trung tá bỗng nhiên nhẹ giọng cười một tiếng, cúi người nói bên tai cô: “Có nhìn thấy cái ba lô anh ném ở cạnh người bị nạn rồi chứ? Trong đó có 4 hộp sữa tươi, 2 chai nước, cũng không thiếu đồ ăn liền. Bánh quy, socola quân dụng và thịt bò khô đủ để 4 người đàn ông ăn trong ba ngày. Tiết kiệm chút, đừng tặng hết cho người ta.”

Thấy ba lô của Lâm Lung trống không, Long Tuyền liền biết cô đã cho người khác thức ăn mà lúc trước anh đã để lại cho cô, vì vậy cố ý nhắc nhở một câu.

“Hả?! Tại sao anh mang nhiều đồ như vậy?” Lâm Lung kinh ngạc, phòng ngừa cũng quá chu đáo rồi đi? Khó trách ba lô của anh lại lớn như vậy!

“Bị các chiến hữu trong lúc nhầm chán nhét vào, coi như sức nặng cho anh luyện tập.” Long Tuyền ăn bánh quy nhìn trời cảm thán. Anh không muốn ăn bánh bao, vì thứ đồ kia không thể chống đói được.

“Ồ.” Lâm Lung im lặng, sau đó vào lúc Long Tuyền ăn lương khô thì lấy bánh quy, thịt bò, sữa tươi từ trong ba lô của Long Tuyền ra, giống như một cô vợ nhỏ biết sẵn sóc xé mỗi thứ một gói đưa đến trong tay đồng chí Trung tá, lại thuận miệng hỏi: “Tại sao anh lại đặt ba lô ở đó?”

Đặt thức ăn cạnh thi thể, anh thật biết chọn chỗ.

“An toàn, không sợ bị mất.” Long Tuyền vừa ăn như hổ đói vừa trả lời đơn giản. Bình thường thì chắc chắn không ai sẽ lấy ba lô của người khác tại nơi như này.

“À.” Lâm Lung tiếp tục im lặng, sau đó bắt đầu uống sữa tươi ăn bánh bao nhỏ. Giây phút này cô cảm thấy thân kinh mình rất bền bỉ, trong tình huống như này còn có thể ăn được.

Nửa đêm ngày 13, Trần Hi được đám người Long Tuyền thuận lợi cứu ra, tình trạng cơ thể không tệ, nhưng bên đùi phải bị thương nghiêm trọng nên đã

được xe cứu thương đưa đến Thành Đô. Long Tuyền từng hỏi Lâm Lung có muốn đi nhờ xe trở về Thành Đô hay không, cô lại không đồng ý, muốn chờ thấy Nhạc Thiên được cứu ra.

Nghe cô trả lời như vậy thì đồng chí Trung tá trầm mặc trong chốc lát. Cuối cùng vươn bàn tay bần thiu ra vỗ nhẹ lên đầu của cô nói một câu: “Đã bị chôn vùi gần 34 tiếng, em phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

“Em hiểu.” Lâm Lung âm thầm trả lời. Sau khi nâng lên được phiến đá đè ép Trần Hi, đám người cứu viện bắt đầu dọn dẹp phế tích. Nghe nói hình như trong đó còn có một đứa bé nhưng không cảm nhận được dấu hiệu còn sống, hy vọng được cứu dường như không lớn.

Lâm Lung cảm thấy hình như Long Tuyền hy vọng cô rời khỏi nơi này theo Trần Hi là vì không muốn một người bình thường tận mắt chứng kiến người quen mình từ vong.

“Đi nghỉ ngơi một lát đi.” Long Tuyền thở dài khuyên một câu, sau đó xoay người tiếp tục công tác cứu viện ở bên trong. Lâm Lung đứng như suy nghĩ của anh không rời đi, vẫn nhìn chăm chú vào phía sau theo như lời Trần Hi nói.

Vào đêm ngày 14 tháng 5, cách thời gian xảy ra động đất 56 tiếng, Long Tuyền ôm một thân thể nhỏ nhỏ lạnh lẽo từ trong đống hoang tàn ra, hơn nửa gương mặt bụi bặm bị mưa cọ rửa để lộ ra một gương mặt xanh đen mà trắng bệch.

Lâm Lung nhìn cậu bé bị ôm ở trong ngực Long Tuyền, sau đó được đưa đến một hàng lều đơn giản dành cho người bị nạn nhẹ nhàng đặt xuống đất... Cô đứng sững sờ tại chỗ một hồi lâu, sau đó được Long Tuyền gọi mới đi tới bên cạnh Nhạc Thiên chậm rãi ngồi xổm xuống, nước mắt nóng bỏng chảy xuống lẫn vào nước mưa chảy xuống trên đất, sau đó biến mất không còn dấu vết.

“Anh... Tiêu của anh, còn có thể thổi không?” Lâm Lung nghẹn ngào hỏi.

“Xin lỗi...” Long Tuyền nhìn cây tiêu được giắt bên hông đã bị chà đạp không thành hình dạng, rất khó xử. Đây là quà tặng đầu tiên Lâm Lung tặng anh, vậy mà đã bị huỷ rồi. Chỉ vì một giây kia khi anh vọt vào trường học đã không coi vật này là nhạc khí, mà chỉ cho rằng đây là một công cụ có thể sử dụng như gậy gộc.

“Ý của em không phải như vậy.” Lâm Lung dùng ống tay áo lau nước mắt, sau đó lấy cây tiêu được làm từ vỏ đạn ra đưa cho Long Tuyền: “Anh thổi bài ‘thủy thủ’ của Trịnh Trí Hoá* có được không? Nhạc Thiên thích bài hát này nhất, em dạy cậu bé hát... Ba cậu bé qua đời ngoài ý muốn, người mẹ thì vất bỏ cậu bé đi theo người khác, chỉ có bà nội dựa vào việc thu thập phế liệu mà nuôi sống hai bà cháu. Em dạy cậu bé phải kiên cường, phải lau khô nước mắt nhìn về phía trước... Nhưng, chính em cũng cảm thấy bản thân mình không đủ... Không đủ dũng cảm...” Lâm Lung vừa nức nở, vừa nói đứt quãng.

*Trịnh Trí Hoá: là một ca sĩ Đài Loan. Khi lên hai, ông bị bệnh bại liệt và vĩnh viễn bị liệt từ thắt lưng trở xuống. Ông bắt đầu sự nghiệp của mình ở cuối những năm 80 và được hưởng thành công lớn và phổ biến trong những năm 1990 ở cả Đài Loan và Trung Quốc. Ông tuyên bố nghỉ hưu vào tháng Giêng năm 1999, nhưng vào năm 2005, ông tái xuất hiện. Bài hát nổi tiếng nhất của ông là "Thủy thủ" và "Sao đèn". Đó là bài hát pop hay nhất trong 1992-1994. Trịnh Trí Hoá hiện đang sống tại Bắc Kinh.

Sau đó, trong tiếng tiêu nức nở nghẹn ngào do Long Tuyền thổi, cô rút khăn ướt ra bắt đầu nghiêm túc lau sạch gương mặt và hai tay của Nhạc Thiên, êm giọng nói: “Chị lau giúp em, sạch sẽ lên đường. Nguyên vọng của em chị sẽ giúp em thực hiện, sẽ không có tiếc nuối, yên tâm...”

Chờ đến khi nhạc khúc bắt đầu vào bài thì Lâm Lung tựa như an ủi chính mình, nhẹ hát:

“...”

Anh nói chút đau đớn trong mưa gió này tính là gì, lau khô nước mắt không phải sợ, ít nhất chúng ta còn có giấc mơ.

Anh nói chút đau đớn trong mưa gió này tính là gì, lau khô nước mắt không nên hỏi tại sao.

...

Tự do hô hấp trong không khí mang theo vị mặn, bên tai truyền đến tiếng còi và tiếng thủy thủ cười nói.

Vĩnh viễn chôn tại nội tâm lời nói của thủy thủ, anh nói chút đau đớn trong mưa gió này tính là gì, lau khô nước mắt không phải sợ, ít nhất chúng ta còn có giấc mơ.”

Tiếng hát trong trẻo đã hấp dẫn không ít ánh mắt của người xung quanh, thậm chí còn có người ngân nga theo cô. Ca khúc quyết chí như vậy được hát trong không khí bi thương như an ủi tâm hồn tịch mịch của mọi người.

Sau khi lặp lại vài lần, Long Tuyền lại thổi lên một bài hát khác của Trịnh Trí Hoá có tên “Đừng khóc, người mà anh yêu nhất”. Khúc nhạc mang theo nỗi ưu thương, lời ca cũng rất hợp với tình hình hiện tại khiến Lâm Lung không tự chủ được ngâm nga theo:

“Đừng khóc người mà anh yêu nhất, tối nay tôi như hoa quỳnh nở rộ.

Điều tàn trong khoảnh khắc đẹp nhất, nhưng nước mắt em vẫn chưa khô.

Đừng khóc người mà tôi yêu nhất, có biết tôi sẽ không tỉnh nữa.

Trong bầu trời đêm đẹp đẽ này, giấc mộng của tôi là trở thành một ánh sao rực rỡ.

Có nhớ tôi đã từng kiêu ngạo nói, tôi đã từng tới thế giới này.

Không cần nói cho tôi biết vĩnh hằng là gì, tôi bị huỷ diệt trong thời khắc rực rỡ nhất.

Không cần nói cho tôi biết thành thực là gì, chính là tôi vừa bắt đầu đã hải kết thúc...”

Tiếng hát linh hoạt không ngừng biến đổi vang vọng một lần lại một lần trong sân thể dục trống trải...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Tôi có một đôi cánh vô hình

Giọng của Lâm Lung không tính là vô cùng xuất sắc, thế nhưng khi tiếng hát được phát ra từ tận đáy lòng kết hợp với tiếng tiêu của Long Tuyền cũng đủ khiến người nghe rung động. Thậm chí có không ít kí giả truyền thông trong lúc vô thức đã lia ống kính về phía người đàn ông đang đứng thẳng tắp thổi tiêu trong màn mưa nhỏ và cô gái ngồi bên chân anh vừa khóc vừa sửa sang lại chân dung của đứa bé đã chết.

Long Tuyền không muốn xuất hiện trong ống kính nên anh ngừng thổi, nhanh chóng đeo khẩu trang lên rồi nghiêng mình ra khỏi tầm nhìn của ống kính, tiếp tục tham gia cứu trợ. l-q'd Mà Lâm Lung đang mặc áo xung kích thì không hề để ý đến những máy quay phim, máy chụp ảnh kia, cô vẫn chăm chú hát, giúp Nhạc Thiên lau mặt, cô còn lấy mỹ phẩm không thấm nước của mình ra để cải thiện sắc mặt của cậu bé.

Một phóng viên nào đó không nhớ quấy rầy Lâm Lung nên chỉ xem cô như là bối cảnh phía xa, sau đó mượn tiếng hát của cô để nói với khán giả trước màn ảnh một câu: "... Có rất nhiều đứa nhỏ đáng yêu đã đến thế giới này, nhưng lại mất đi trong thời khắc tuyệt đẹp nhất. l-q'd Tôi tin rằng bọn họ chưa thực sự rời đi, mà là biến thành một ngôi sao loé sáng nơi phía chân trời trong bầu trời đêm tiếp tục toả sáng, cầu nguyện và chúc phúc cho những người thân bạn bè còn may mắn sống sót..."

Rạng sáng ngày 15 tháng 5, khi kí giả không để ý đến Lâm Lung nữa thì Long Tuyền mới lặng lẽ trở lại làm bạn bên người cô, cũng nhẹ giọng hỏi cô tiếp theo có tính toán gì.

"Em muốn đưa Nhạc Thiên về nhà... Nhà cậu bé cách nơi này không xa. Còn phải đi xem bà nội cậu bé có bình an hay không, sau đó làm hậu sự, xem có thể giúp đỡ gì không rồi trở về nhà." l-q'd Lâm Lung với sắc mặt buồn bã ngồi bên cạnh Nhạc Thiên trả lời. Cho dù bà nội của Nhạc Thiên có bình an hay không thì cô đều giúp lo hậu sự. Nếu như bà lão xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì Lâm Lung còn quyết định giúp Nhạc Thiên tấn hiếu.

"Anh đi với em!" Long Tuyền không chút do dự lập tức đáp lời, sau đó lại bổ sung thêm một câu: "Em có thể tìm được đường đi đến nhà cậu bé?"

"Biết đại khái. Anh không phải ở lại đây để trợ giúp ư?" l-q'd Lâm Lung nghi ngờ, bởi vì người đàn ông này lúc trước đã dứt khoát ném cô ở ven đường xoay người rời đi, vậy mà lúc này lại nói muốn đi với cô.

"Ở đây đủ người rồi nên không còn nhu cầu trợ giúp khẩn cấp nữa. Hoặc có thể nói trong vòng 60 tiếng, những người có thể cứu thì đã cứu được phần lớn rồi, còn dư lại thì là trường hợp đặc biệt cần có vận may, anh là người ngoài, có thể rút lui." Long Tuyền vừa dứt lời thì kinh ngạc nắm tay trái Lâm Lung lên. Ngón tay cô rất đẹp, thon dài mà mịn màng. Bàn tay này vốn chỉ thích hợp đặt trên dây đàn lại bị cô dùng để đào ngói bê đá, giờ đây trên những ngón tay ấy đã xuất hiện vết thương và những vết máu khô.

"Sao em lại không cẩn thận như vậy?! Không phải anh đã nói em bao tay lại rồi sao?" Long Tuyền nhướn mày, giọng nói trở nên lạnh lẽo.

"Lúc đó không để ý... Anh hung cái gì?! Em cũng không cố ý." Lâm Lung cũng mới phát hiện mình bị thương, cô còn không biết mình bị thương vào lúc nào nữa. Nghe được giọng nói của Long Tuyền không tốt, cô bỗng cảm thấy uất ức, môi hơi đỏ lên.

Anh hung cái gì?! Vì lo cho em nên anh mới gấp gấp đấy!! Nơi này hoàn cảnh tồi tệ, sao có thể tùy tiện để mình bị thương như vậy chứ?! Đồng chí Trung tá rất muốn tiếp tục nắng người, nhưng vừa thấy được gương mặt tiêu tụy và đôi mắt ửng hồng đáng thương của Lâm Lung thì nhất thời trong lòng mềm nhũn, cảm thấy việc chăm sóc cô không tốt là lỗi của mình, đáng lẽ ra anh không nên để một người bình thường ở lại cứu trợ.

"Lần sau đừng như vậy, muốn cứu người cũng phải tiến hành trong điều kiện tiên quyết là bảo vệ tốt chính mình. Anh xử lý giúp em, hơi đau, chịu đựng!" Long Tuyền thờ dài một tiếng để giọng nói của mình có thể dịu xuống, sau đó anh lấy túi cấp cứu từ trong ba lô của mình ra rồi nắm lấy ngón tay của Lâm Lung tiến hành xử lý vết thương đã khép lại thật sạch sẽ.

"À, đã biết." Lâm Lung trả lời, sau đó bị động tác lưu loát không chút dịu dàng của Long Tuyền làm đau phải cắn răng cau mày. Vì để dồn lực chú ý của mình, cô chỉ vào vài tụy thuốc mỡ và thuốc tiêm trong túi cấp cứu của anh, hỏi: "Đây là cái gì?"

"Phòng bị phỏng và thuốc mỡ kháng sinh, protein phòng uốn ván, thuốc kháng sinh, còn có thuốc tiêm NBC." Long Tuyền vừa tiêu độc cho vết thương

của cô vừa trả lời.

“NBC?” Đây nhất định không phải từ viết tắt của kênh truyền hình, nghe tên có hơi quen. Lâm Lung chần chờ hai giây, sau đó thử dò xét: “Hạch... sinh hoá?”

“Ừ.” Long Tuyền đơn giản trả lời một tiếng.

Nhận được câu trả lời khẳng định, Lâm Lung sững sờ, cô kinh ngạc hỏi: “Anh đi du lịch với em mang cái này theo làm gì?”

“Được điều phối trong túi cấp cứu tiêu chuẩn, anh thuận tay nên lấy.” Long Tuyền không muốn cô phải rối rắm về vấn đề này nên trả lời qua loa, sau đó lập tức nói sang chuyện khác: “Chờ trở về Thành Đô em phải lập tức đi tiêm protein phòng uốn ván. Tuy rằng chỉ là một vết rách nhỏ, bình thường sẽ không bị uốn ván, nhưng hoàn cảnh nơi này không tốt nên vẫn cần thận thi hơn.”

Anh vừa nói chuyện vừa dùng băng gạc bao lấy vết thương trên tay của Lâm Lung, cuối cùng còn dặn thêm lần nữa: “Không được băng bó quá chặt, vết thương thiếu không khí sẽ khiến bệnh uốn ván phát triển. Em chú ý một chút, đừng để cái tay này dính nước mưa.”

“À.” Lâm Lung nghe lời gật đầu, lại nghi hoặc nói: “Không phải anh có thuốc tiêm phòng uốn ván sao? Có thể tiêm cho em một mũi trước mà. Anh cũng đã từng học qua việc tiêm chứ?”

“Kỹ thuật tiêm của anh cũng dùng được, nhưng cái này...” Ánh mắt Long Tuyền hơi dao động, anh tránh tầm mắt của Lâm Lung rồi nhẹ nói tám chữ: “Chỉ có thể tiêm vào mông mà thôi.”

“Hả...” Cô nương Lâm Lung nhất thời im lặng, gương mặt đỏ như bị thiêu đốt. Cô nhanh chóng ném ra một câu: “Coi như em chưa nói gì!” Tiêm vào mông! Cô không bị điên, sao có thể coi áo thảo thắt lưng với một người khác phái khi đang trong giai đoạn bồi dưỡng tình cảm chứ?!

Long Tuyền nghiêm mặt nín cười nói: “Nghỉ ngơi một lát trước đi, trời sáng sẽ xuất phát, tình hình giao thông hiện giờ không tốt.”

“Ừm.” Lâm Lung gật đầu một cái. Thật ra thì cô rất muốn lên đường ngay lập tức để đưa Nhạc Thiên về nhà, nhưng nghĩ đến việc Long Tuyền ba ngày chưa chợp mắt thì cảm thấy không đành lòng nên đồng ý với sắp xếp của anh. Hai người ngồi trong sân thể dục ôm đầu gối nghỉ ngơi trong khoảng thời gian ngắn ngủi 4, 5 tiếng.

Khi trời quang mây tạnh, Long Tuyền ôm cậu bé đi về phía nhà cậu ta.

Rất tiếc là nhà của Nhạc Thiên cũng sụp đổ, bà nội ở bên trong không thể thuận lợi thoát ra. Thật ra thì Lâm Lung cũng đã dự liệu được kết quả này. Hai nơi cách nhau không xa, trong khoảng thời gian ba ngày này bà cũng không đến tìm cháu trai, trừ phi gặp phải chuyện ngoài ý muốn, nếu không thì không thể nào không đi tìm cháu mình.

Dưới sự giúp đỡ của Long Tuyền, Lâm Lung lấy tốc độ cực nhanh làm xong hậu sự của hai bà cháu, tạm thời để lại tro cốt, sau đó dời dẫn mang đi chôn.

“Em đã làm tất cả những chuyện có thể làm, đã tận lực rồi. Đây là thiên tai, không liên quan gì đến con người hết.” Long Tuyền chờ đúng thời cơ nắm tay của Lâm Lung, khẽ ôm vai cô khuyên nhủ: “Về nhà thôi. Bây giờ chúng ta chỉ có thể chúc phúc cho những người đã mất đi, tất cả rồi sẽ khá hơn.”

Lâm Lung ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt cổ quái nhìn Long Tuyền một cái, cũng không đáp lại lời an ủi của anh mà chỉ hỏi: “Lĩnh đặc chủng các anh cũng phải học Tâm Lý Học?”

“À, có khoá trình này.” Long Tuyền trả lời một câu, lại nghi ngờ hỏi: “Sao em lại hỏi như thế?”

Lâm Lung trả lời: “Bởi vì những gì anh vừa mới nói đều theo một trình tự nhất định, ngôn ngữ tiêu chuẩn để an ủi những người có chướng ngại trong tinh thần. Giọng nói và ngôn ngữ này không phù hợp với anh, giống như là ở trong sách hơn.”

“Là vì đã nghe người khác nói vài lần nên muốn sử dụng.” Long Tuyền im lặng, anh cảm thấy bác sĩ, bộ đội dùng những lời này vào những thời điểm nhất định cũng có tác dụng, thế nào đến lượt anh lại không lĩnh nghiệm?

“Đại ca, cầu xin anh suy nghĩ kỹ càng chút! Anh không thể dùng một đoạn văn ngắn như vậy để ném ra ba chủ đề, thậm chí ba quan điểm trở lên. Việc khai thông không thể gấp gáp, phải tiến hành từng vòng từng vòng theo chất lượng.” Lâm Lung khẽ cười một tiếng, vô cùng bình tĩnh nói: “Nếu chỉ hai ba câu đã có thể khiến người ta nói ‘tốt’, như vậy đâu cần bác sĩ tâm lý. Yên tâm, không cần lo lắng em sẽ bị PTSD*, không có vấn đề gì. Chờ đến khi trở về Thành Đô em sẽ đi Hoa Tây tìm Giáo sư làm giám sát.”

*PTSD: Viết tắt của cụm từ Post Traumatic Stress Disorder, dịch sang tiếng Việt có nghĩa là căng thẳng rối loạn hậu chấn thương. Là một tình trạng sức khỏe tâm thần được kích hoạt bởi một sự kiện đáng sợ - một trong hai trải qua nó hoặc chứng kiến nó. Các triệu chứng có thể bao gồm những đoạn hồi tưởng, những cơn ác mộng và lo lắng nghiêm trọng, cũng như không thể kiểm soát những suy nghĩ về sự kiện này.

“Em cũng đã học?” Long Tuyền dùng giọng khẳng định nói một câu nghi vấn. Giám sát, cấp trên tư vấn khai thông tâm lý cho cấp dưới là những từ ngữ chuyên nghiệp, không thể nào cô không học qua.

“Ừ, còn tham gia cuộc thi chuyên gia cổ vấn mà, chứng minh thư có số đuôi 8300030. Nhưng em cũng chỉ là gà mờ, học qua mà thôi, rất ít khi vận dụng vào thực tiễn.” Nét mặt Lâm Lung lại âm trầm một lần nữa. Cô có nằm mơ cũng không nghĩ rằng lần đầu tiên bản thân mình làm cổ vấn tâm lý lại được tiến hành trong tình huống thiên tai này.

“Giỏi hơn anh.” Long Tuyền quyết định sau khi trở về đơn vị nhất định phải đến thăm hỏi đội bác sĩ tâm lý, bổ sung kiến thức. Ít nhất không thể thua kém Lâm Lung.

Lâm Lung nhìn Long Tuyền một cái, có hơi thương cảm lại hơi hâm mộ nói: “Nhưng anh thì không cần an ủi, dường như không bị ảnh hưởng lắm thì phải.”

“Những người có thần kinh không đủ vững chắc thì không thể vào đội tấn công.” Long Tuyền khẽ vuốt đầu vai Lâm Lung một cái, dùng một câu đơn giản để giải thích. Anh thường thấy sống chết, thậm chí không chỉ một lần tự tay tiễn người khác “lên đường” nên không bị ảnh hưởng cũng là việc bình thường. Nhưng những việc này không thể nói quá rõ tránh dọa sợ đối phương.

“À, đã hiểu.” Lâm Lung gật đầu một cái, bất giác ôm cánh tay Long Tuyền dựa sát vào anh cùng nhau đi về nhà.

Cánh tay cường tráng có lực, thân hình cao lớn mạnh mẽ giống như một viên thuốc an thần truyền sự kiên cường và sức mạnh cho Lâm Lung.

Long Tuyền bỗng cảm thấy đầu óc mình nóng lên, bởi vì anh cảm thấy một cách rõ ràng cô bé bên cạnh gần như nửa treo trên cánh tay mình. Mỗi khi khuỷu tay anh đụng đưa thì sẽ vô ý đụng phải nơi mềm mại đặc hữu của cô gái...

Ngắm nhìn bốn phía đường phố tràn ngập không khí bi ai, Long Tuyền chần chờ một lát. Anh cảm thấy những lời anh muốn nói vào lúc này có vẻ không thích hợp, nhưng anh vẫn quyết định rèn sắt khi còn nóng. Anh thử dò xét hỏi cô: “Lâm Lung, chúng ta... có thể lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết để quen nhau không?”

“Hả?!” Lâm Lung ngẩn người, bị vấn đề vô cùng nghiêm chỉnh này khiến cho ngây ngốc. Cô không biết nói gì, hỏi ngược lại: “Anh cảm thấy bây giờ chúng ta vẫn không được coi là đang quen nhau sao? Hoặc anh cho rằng em là dạng con gái tùy tiện ôm cánh tay của người đàn ông khác?”

“Không không, anh không có ý này.” Long Tuyền cảm thấy lần đầu tiên mình làm nhiệm vụ thực sự cũng không khả trương như vậy. Anh vội vàng nói: “Anh chỉ muốn xác nhận lại mà thôi.”

“À, vậy em cũng chính thức trả lời. Đồng chí Long Tuyền, chúc mừng anh đã thông qua chọn lựa.” Lâm Lung cọ gò má trên cánh tay Long Tuyền, sau đó hơi nghiêng đầu nhẹ nhàng nói thêm một câu: “Khi còn ở nhà nghỉ, là em nổi giận vô ý, thật xin lỗi...”

“Không, đều là anh không tốt.” Long Tuyền nắm tay cô, nét mặt có vẻ áy náy.

Hai người đang nói chuyện, một chiếc taxi đi về phía Thành Đô bỗng dừng cạnh họ. Anh chàng tài xế rất nhiệt tình dò hỏi: “Xem hai người đi hướng này là muốn trở về Thành Đô sao? Có muốn đi nhờ xe không?”

Hai người đang nói chuyện thì bỗng có một chiếc taxi đi về phía Thành Đô dừng cạnh họ. Anh chàng tài xế rất nhiệt tình dò hỏi: “Xem hai người đi hướng này là muốn trở về Thành Đô sao? Có muốn đi nhờ xe không?”

Đó là một chiếc taxi màu xanh lá cây giống như màu của cỏ xanh mềm mại, tràn đầy sức sống và sự nhiệt tình kín đáo.

Đúng, là nhiệt tình.

Mọi người vẫn luôn cho rằng màu đỏ mới là màu đại biểu cho sự nhiệt tình, nhưng hôm nay, Lâm Lung bỗng cảm thấy dường như màu xanh lá cây trước mắt cũng truyền đi lòng nhiệt huyết. l-q/d Nó không khoa trương không rực rỡ nhưng vẫn đại biểu cho lòng nhiệt huyết và sinh mạng.

Bởi vì không lâu sau kể từ khi xảy ra động đất, những người tài xế taxi biết được chính phủ có nhu cầu cấp bách cần xe để vận chuyển vật liệu cứu tế và vô số người gặp nạn bị thương cần được đưa tới Thành Đô để chữa trị thì rất nhiều “anh trai” tốt bụng nhiệt tình tự động lái chiếc xe yêu quý của bản thân mình lên tuyến đầu để cứu nạn. Một chiếc tiếp một chiếc, không cần đèn đáp đỏ thành một hàng màu xanh biếc thật dài trên đường cao tốc.

Lúc đầu Long Tuyền không chút do dự cự tuyệt ngồi lên chiếc xe taxi kia, vì anh và Lâm Lung đã trực tiếp chạm vào thi thể nên rất có thể đã dính chất lưu huỳnh và những chất có độc khác. l[q]d Hơn nữa lại mặc một bộ quần áo ba ngày trong đồng phế tích trong thời tiết mùa hè, toàn thân cao thấp vô cùng bẩn. Không chỉ không sạch sẽ mà còn tản ra mùi khó ngửi. Anh ngại ngồi vào xe của dân vào trong thành phố, muốn chờ xe của quân đội.

Anh chàng tài xế nhiệt tình lại nói bản thân anh ta không thèm để ý, thậm chí còn cười nói: “Tôi cũng đã lái xe tang lễ, chẳng lẽ còn sợ hai người sống các cậu?! Nhanh lên nhanh lên, đừng khách khí! Tự tôi biết tiêu độc...”

Cuối cùng hai người cũng không cưỡng lại được lòng nhiệt tình của anh chàng tài xế kia ngồi vào hàng sau. l/q\d Sau khi lên xe ngồi nói chuyện, bọn họ mới phát hiện bác gái ngồi ở cạnh xe tài xế kia cũng là được mời đi nhờ xe mà không phải người thân bạn bè của tài xế.

“Bác là bà chủ khu du lịch nông trại ở Hồng Khẩu?!” Lâm Lung nghe bác gái tự giới thiệu thì giật mình: “Chúng tôi định đi du lịch ở Hồng Khẩu vào ngày 13, ngày 12 đang ghi danh ở nhà nghỉ thì gặp phải động đất...”

“Vậy hai người gặp may rồi!” Bác gái cảm thán một câu, lại rất thương cảm nói: “Động đất ở Hồng Khẩu mạnh lắm! Rất nhiều người bị tai nạn, còn bị mất tích. Không biết ông xã nhà bác ở nơi nào... Lúc bác đang ở nhà thì ông ấy ra cửa mua đồ, sau đó thì không gặp được... Bác tìm ở gần nhà mấy ngày rồi... cũng không thấy...”

Bác gái nói xong liền nghẹn ngào, nước mắt lăn xuống.

“Không tìm được cũng chưa chắc là chuyện xấu.” Lâm Lung vội vàng đưa khăn giấy cho bác gái, sau đó an ủi: “Cố gắng đi, có khi là được người tốt bụng đưa đến Thành Đô cứu chữa rồi, tạm thời chưa có liên lạc mà thôi.”

“Đúng vậy, bác cũng nghĩ như vậy.” Bác gái lau nước mắt đáp lời, giọng nói vẫn nức nở nghẹn ngào: “Bác nghe trong radio nói rất nhiều bệnh viện ở Thành Đô, còn có quảng trường có rất nhiều người. Con gái chúng tôi làm việc ở Thành Đô cũng đi tìm.”

Lâm Lung vươn tay, nhẹ nhàng vỗ bả vai của bác gái, dịu dàng nhỏ nhẹ an ủi: “Đừng, đi thăm con gái của hai người trước đã. Một mình cô ấy ở Thành Đô chắc cũng rất lo lắng cho hai người. Khi gặp con gái thì nói chuyện với cô ấy, rửa mặt nghỉ ngơi một lát rồi đi tìm bác trai. 1-4-4 Yên tâm, tất cả rồi sẽ tốt thôi, chuyện không tốt đều đã qua rồi, bây giờ chúng ta rất an toàn. Thả lỏng một chút, chúng ta suy nghĩ xem, đến Thành Đô thì tìm một cái cho thoải mái dễ chịu, còn phải ăn một bữa cơm nóng ngon lành, sau đó nghỉ ngơi lấy lại tinh thần, cả người thoải mái đi gặp chồng bác...”

Bác gái ở trong khu vực bị nạn được Lâm Lung khai thông tâm lý thì dần dần bình tĩnh lại, thậm chí sau khi bộc lộ hết tiêu cực ở trong lòng, không biết đã bị cô gái thông minh này dòi dề tài đi từ lúc nào. Từ việc nghỉ ngơi đến việc tìm người, lại đến việc xây dựng lại nhà cửa, rồi đến ăn đồ bỏ sau lần kinh hãi này. Cuối cùng lại hàn huyên đến phương pháp nấu nướng cụ thể của những món ăn bổ dưỡng, hơn nữa còn kéo dài vấn đề đến rất lâu sau đó.

Là một bà chủ khu du lịch nông trại nên tất nhiên có nghiên cứu về công việc nấu nướng, Lâm Lung cũng chỉ có thể đáp lại bác gái này về phương diện dinh dưỡng mà thôi, còn phần lớn thì cô mỉm cười lắng nghe, sau đó thỉnh thoảng nói vài lời: “Món đó? Ồ! Thật sao? Như vậy à! Nghe có vẻ không tệ!” Chỉ là một câu nói đáp lại đơn giản.

Long Tuyền nhẹ nhàng nắm tay Lâm Lung, sau đó hai người nhìn nhau cười khẽ một tiếng. Anh biết, không phải Lâm Lung muốn học nấu ăn, mà chỉ là muốn tìm một cơ hội để dòi dề chú ý của bác gái này không để bác ta hoàn toàn đắm chìm trong nỗi buồn chồng mình mất tích, từ từ để cho bác ấy hiểu trừ khốc ra thì bản thân bác còn cần phải tỉnh táo lại, kiên cường đối mặt với con gái, đối mặt với cuộc sống.

Lúc trước anh cũng muốn làm những chuyện tương tự như này, nhưng lại bị cô bạn gái nhỏ bé của mình cười nhạo. Mà bây giờ xem ra quả thật Lâm Lung làm tốt hơn anh. Ít nhất bác gái này đã bắt đầu quan tâm đến vì sao hai người Long Tuyền không gặp tai họa mà vẫn còn lưu lại tại Giang Đô Yên ổn bốn ngày.

“Chúng tôi ở lại giúp đỡ.” Long Tuyền nói hời hợt những gì mà hai người từng trải qua.

Lâm Lung cũng tránh né tìm nhẹ trả lời: “Vâng, đúng vậy, giúp người khác cũng cảm thấy bản thân mình hạnh phúc.”

Hai người rất ấn ý tránh nói đến việc cứu viện ở trường tiểu học. Không chỉ vì tinh thần làm chuyện tốt không lưu danh của Lôi Phong, mà quan trọng hơn vì trường học kia xảy ra thương vong nghiêm trọng như vậy, không khó để tưởng tượng một khi nói với bác gái này nhất định sẽ kích thích tuyên lệ của bác ta.

Khoảng cách từ Đô Giang Yên đến Thành Đô không xa, đi ô tô cũng chỉ hơn một giờ mà thôi. Mọi người vừa nói chuyện, xế chiều lúc 4h tiến vào Tây Tam Hoàn. Dưới sự yêu cầu của Long Tuyền, xe dừng lại, hai người họ xuống xe.

“Chờ anh một chút.” Long Tuyền bảo Lâm Lung đứng chờ trên lối dành cho người đi bộ, nhắc nhở một câu rồi dùng tốc độ không phải của con người tiến vào cửa hàng bán quần áo độc quyền Song Tinh, mua ba lô, ví tiền, áo lót dùng cho vận động, áo khoác, ngay cả giày vớ cũng mua. Sau đó lại chạy vào siêu thị ở sát vách mua một gói dung dịch trừ độc 84 độ, một túi khăn giấy tiêu độc lớn, bình nước xua muỗi dạng sương mù, thùng nhỏ inox, bao tay, khăn lông, gói dầu gội... Cuối cùng anh xách một bọc đồ lớn đưa Lâm Lung vào khách sạn cách vách siêu thị.

“Này, anh muốn làm gì vậy?” Bởi vì động tác của Long Tuyền thực sự quá nhanh nên đến khi Lâm Lung đứng trong đại sảnh khách sạn mới lên tiếng hỏi được.

“Tắm, thay quần áo, khử độc những vật phẩm tùy thân rồi mới có thể về nhà.” Long Tuyền kéo tay cô đi nhanh đến trước quầy tiếp tân, lấy chứng nhận sĩ quan của mình ra để ghi danh.

“À, hiểu. Đòi em chưa bao giờ bắn thành như vậy...” Lâm Lung gật đầu. Sau khi tiến vào Thành Đô an toàn sạch sẽ, lúc này cô mới phát hiện quả thật hai người không khác gì dân chạy nạn trong thời kỳ kháng chiến. Bắn từ đầu đến chân, hơn nữa cô vô cùng bội phục đồng chí Long Tuyền có thể không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của người đi đường, không coi ai ra gì chạy thẳng đến mục tiêu hoàn thành hoạt động mua đồ.

Sau khi vào phòng, Long Tuyền ném những đồ sạch sẽ mình vừa mua được lên giường, sau đó lại đặt đồ cần thiết của hai người vào trong phòng tắm, rồi yêu cầu Lâm Lung chọn những đồ bỏ đi và còn sử dụng để vào hai chiếc túi khác nhau của nhân viên phục vụ. Anh nghiêm trang nói rõ ràng: “Giá trị không cao hoặc không có ý nghĩa kỷ niệm, phàm là không cần tốt nhất không giữ lại.”

“Sợ có vi khuẩn?” Lâm Lung hỏi do dự. Long Tuyền chỉ có mấy bộ trang phục, một chiếc ba lô và một chai nước, nhưng cô thì mang đi không ít.

“Ừ, mặc dù chuẩn bị tiêu độc, nhưng chỉ là tiêu độc đơn giản mà thôi. Anh thì không sao cả, nhưng em nên vất nhiều một chút. Sắp tới cũng phải chú ý đến thân thể, sợ sẽ xảy ra bệnh, đau đầu đau bụng gì đó, nếu cần có thể uống kháng sinh.” Long Tuyền vừa nói chuyện, vừa đổ nước phun muỗi trong bình vào bốn cầu. Sau đó dùng thép không gỉ pha loãng dung dịch tiêu độc 84 độ rồi đổ vào trong bình.

Cuối cùng, giống như tưởng tượng của Long Tuyền, Lâm Lung làm việc tuyệt không dài dòng dây dưa, trong một đồng lớn đồ vật cô chỉ để lại một xấp kí họa, máy chụp ảnh, điện thoại di động, hộp bút của Nhạc Thiên, còn có cây tiêu làm từ vỏ đạn. Ngay cả máy chụp ảnh và điện thoại di động cô cũng nói chỉ cần giữ lại thẻ nhớ là được, máy móc thì không cần.

“Giữ lại cũng được, không cần thần hồn nát thần tính.” Long Tuyền cười khê một tiếng: “Anh xử lý một lát là được, em đi tắm trước đi rồi đến đại sảnh chờ anh. Nhưng là giấy vệ hơi khó xử lý, giấy không tiện phun nước tiêu độc.”

“Rõ ràng chính anh hù dọa người ta mà! Em lại không hiểu về việc tiêu độc này. Giấy vệ thì không sao, hơi nhăn hoặc loang màu cũng không đáng kể, em chỉ muốn cất giữ phần kí ức chân thật này thôi.” Lâm Lung nói thảm vài câu, sau đó dựa theo yêu cầu của Long Tuyền bắt đầu đi tắm rửa thay quần áo.

“Được rồi, là anh thần hồn nát thần tính.” Long Tuyền nhìn cửa phòng tắm được đóng chặt bất đắc dĩ cười, quả thật thần kinh anh có hơi nhạy cảm.

Nếu đổi thành anh, dù cho ở chiến trường trong rừng cũng có thể ăn có thể uống, khi trở về tắm gội một cái là không sao, thậm chí lý do tắm rửa là vì muốn rửa sạch khỏi thuốc súng và mùi máu tươi nhiều hơn. Nhưng cô là một cô gái mềm yếu, cho nên anh cần phải cố gắng làm tất cả các biện pháp để phòng thi cô mới không chịu bất kỳ ảnh hưởng xấu nào.

Không lâu sau, Lâm Lung đổi một thân quần áo thể thao màu hồng nhạt, vừa lau tóc vừa đi từ từ ra khỏi phòng tắm, trên gương mặt mang theo một nụ cười ngượng ngùng, thậm chí có hơi e sợ nhìn thẳng vào mắt Long Tuyền.

“Vậy... Em đi đến đại sảnh trước.” Lâm Lung dùng âm thanh không lớn hơn con muỗi là bao nói với Long Tuyền, sau đó lướt qua bên cạnh anh mở cửa ra ngoài.

Theo bước chân cô đi còn có một làn khí nóng mang theo mùi dầu gội vị chanh thoang thoảng. Đến lúc này, đồng chí Long Tuyền không có kinh nghiệm yêu đương mới ý thức được bản thân mình và người con gái mình yêu tắm rửa trong phòng tắm chỉ cách nhau một bức tường. Thật là sinh động biết bao, hấp dẫn biết bao, tuyệt diệu biết bao, mà... Bản thân anh lại chỉ ngờ ngác chú ý đến việc tiêu độc mà quên đi việc hưởng thụ hoặc tương tượng hình ảnh động lòng người này...

Thôi, Long Tuyền vỗ ót để bản thân mình tỉnh táo lại. Mặc dù có tiệt trùng, thế nhưng anh vẫn có ý định mặc dù không làm được Liễu Hạ Huệ* người đẹp ngồi trong lòng mà vẫn không loạn thì cũng phải làm một chính nhân quân tử** không thừa nước đục thả câu.

*Liễu Hạ Huệ: Liễu Hạ Huệ (720 TCN- 621 TCN), tên thật là Triền Cầm, tự là Quý, người đất Liễu Hạ, nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử. Liễu Hạ Huệ một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm. Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang lần nào.

**Chính nhân quân tử: người chính trực, đoan chính.

Sau khi nhanh chóng dọn dẹp, xử lý vật phẩm xong, Long Tuyền cầm ba lô mới mua và túi rác đến quầy tiếp tân tính tiền. Anh nghi ngờ nhìn Lâm Lung ngồi trên ghế sofa đang lau nước mắt.

“Sao vậy?” Long Tuyền vỗ nhẹ lên mái tóc dài vẫn còn ẩm ướt của cô, nhẹ giọng hỏi thăm.

“Xem này.” Lâm Lung giơ tờ báo trên tay lên, chỉ vào chính giữa số báo đặc biệt động đất có tiêu đề “Đôi cánh vô hình”, rất xúc động nói: “Là phỏng vấn Trần Hi, chính là cô bé ngồi cùng bàn với Nhạc Thiên! Cô bé còn nhớ rõ em, hy vọng em đi thăm!”

Long Tuyền cúi đầu nhìn tờ báo, nhất thời chú ý đến một hàng chữ được tô đậm “Trần Hi nói: em mất đi rồi phải nhưng em lại không khó chịu, ít nhất em còn sống. Em cũng không khóc, bởi vì em còn có một đôi cánh vô hình, nó sẽ mang em bay, cho em hi vọng...”

“Thật kiên cường.” Đồng chí Trung tá khen ngợi gật đầu một cái.

Lâm Lung cũng không ngừng gật đầu đồng ý: “Đúng vậy, là một cô bé rất thông minh, em ấy hiểu những gì em nói rồi.”

“Em nói cái gì?”

“Cũng không có gì, em chỉ hát cho cô bé một bài tên “Đôi cánh vô hình” của Trương Thiệu Hàm mà thôi.” Lâm Lung thở dài giải thích: “Không phải lúc ấy anh nói chân cô bé bị đè chặt sao? Ba mươi mấy tiếng mới cứu ra được, em đoán chân cô bé ấy có thể sẽ phải cắt đi nên đã hát rất nhiều lần bài hát này. Mặc dù không thể biểu hiện rõ rệt yêu cầu cô bé phải kiên cường, nhưng lúc ấy thật sự em hy vọng cô bé có thể lĩnh ngộ tinh thần tích cực hướng về phía trước từ những lời ca này, tương lai có thể thuận lợi đối mặt với cuộc sống.”

Sau khi nghe xong, Long Tuyền vuốt đầu Lâm Lung khẽ cười, nói: “Làm tốt lắm! Giúp người cũng như giúp mình.”

“Đừng sờ đầu em... Sờ cũng lùn đi rồi!” Lâm Lung khó chịu kháng nghị, lại cao giọng nói: “Em quyết định rồi, phải đi Hoa Tây ngay, đi tiềm trước rồi đi gặp Trần Hy, ngày mai về nhà.”

“Em... Tự em đi có được không?” Long Tuyền nghi ngờ hỏi, lại giải thích: “Anh phải đi về trước đốt cháy những bộ quần áo và đồ bỏ đi này.”

Lâm Lung sáng khoái gật đầu một cái, cô cũng không phải người bất cận nhân tình*, tất nhiên có thể tiếp nhận lý do vắng mặt của anh. Hai người hẹn nhau sẽ liên lạc bằng điện thoại, sau đó tự mình thuê xe rồi đi...

*Bất cận nhân tình: Không hợp với đạo làm người.

Sau khi hai người tách ra, Long Tuyền cũng không trở về ngôi nhà của cha mẹ ở phố Vũ Hân, mà là đi đến Vĩnh Lăng nơi ở của anh họ. Nơi đó là lầu

một, trên lý thuyết thì cha mẹ anh sẽ ở nơi này, trong trạch viện cùng vợ chồng của con trai cả, hơn nữa trước cửa nhà có một công viên rộng lớn càng thuận tiện để anh dễ dàng xử lý những đồ vật mang về từ khu vực gặp nạn.

Trên đường về nhà, anh tính toán nên giải thích với cha mẹ và anh trai về việc vì sao mình bỗng nhiên xuất hiện, do dự có nên thành thật khai báo hành trình mấy ngày gần đây hay là nói dối qua loa không ảnh hưởng đến toàn cục.

Thật không ngờ rằng bọn họ không hỏi gì, chỉ rối rít cảm khái nói trở về là tốt rồi, an toàn là tốt rồi.

Đối mặt với người thân ủng hộ và tin tưởng bản thân anh vô điều kiện, Long Tuyền không thể nói ra được hai chữ “cảm ơn” trống rỗng. Anh cảm thấy dường như hai chữ kia vô cùng nhẹ nhàng. 1-1/d không đủ để biểu đạt được sự cảm động trong lòng mình. Sau một thoáng chần chừ, cuối cùng anh chỉ đơn giản trình bày hành trình mấy ngày tới của mình: “Con được nghỉ phép. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì còn có thể ở nhà khoảng 10 ngày.”

Nhiều lời vô ích, tất cả không cần phải nói.

“Ôi, vậy thì tốt quá! Xem con lại gầy rồi. . .” Long Phinh vỗ cánh tay con trai, rồi bỗng nhiên đi nhanh về phía phòng bếp, 10q5d đầu cũng không quay lại nói: “Đề mẹ làm cho con mấy món ngon bồi bổ. . .”

“Vâng.” Long Tuyền vui vẻ cười một tiếng. Mặc dù anh không có cảm giác mình “lại gầy”, nhưng vẫn rất hưởng thụ tình cảm ấm áp đến từ người thân này.

Sau khi xử lý các thứ xong, Long Tuyền vọt vào nhà tắm, lấy một bộ quần áo ở nhà của anh trai Lưu Điền mặc vào. Vừa nhìn thời gian thì thấy đã là 6h50 tối, anh gửi một tin nhắn đến cho Lâm Lung: “Ăn cơm chưa? Giờ đang ở đâu?”

Sau đó, gần như là lập tức anh nhận được điện thoại của cô, âm thanh mềm mại mang theo một chút oán trách truyền đến từ đầu bên kia di động: “Àn rồi. . . Ở khu nội trú Hoa Tây, y tá không cho em đi vào. mềo 1q/d Cô ta nói chỉ có người nhà, người tình nguyện và người của truyền thông mới có thể đi thăm người bị thương, những người không liên quan đến công việc của xã hội nếu không được sự cho phép thì không được vào. Em lấy tờ báo cho y tá nhìn, nói rằng cô bạn nhỏ Trần Hi hy vọng em đi thăm cô bé, đáng tiếc không có tác dụng. Cô ta nói mình không làm chủ được, muốn em ngày mai đi hỏi lại.”

“Vậy bây giờ em đang chuẩn bị về?” Long Tuyền đứng trong thư phòng nhẹ giọng hỏi. Chẳng biết tại sao, mặc dù Lâm Lung chỉ đơn giản kể lại những gì mình trải qua, thậm chí là chuyện không vui, nhưng một khi vào trong tai anh lại mơ hồ mang theo nhu tình mật ý.

“Vâng. Cũng không thể xông vào nên chỉ có thể trở về thôi. Ngày mai em sẽ mang theo chứng nhận chuyên gia cố vấn tâm lý, xin làm người tình nguyện mới có thể đi vào được.” 1q(d Lâm Lung ngồi xuống nghỉ ngơi trên chiếc ghế ở cầu thang, để chiếc đàn tỳ bà và quà tặng ở bên cạnh, chuẩn bị nói chuyện điện thoại một lát nữa rồi trở về.

Lúc trước cô vẫn chạy ngược chạy xuôi nên không cảm thấy thân thể có gì khó chịu, giờ ngồi nghỉ mới cảm thấy hai chân, cánh tay và vùng ngang lưng vô cùng nhức mỏi, cả cơ thể như muốn bãi công.

“Người tình nguyện?” Long Tuyền nhú mày, sau đó cười nói: “Làm người tình nguyện cũng không có khả năng em muốn gặp ai liền tự do đi gặp chứ? Nhờ may họ sắp xếp cho em công việc không thể tiếp xúc với Trần Hi. . .”

“Choáng! Anh đừng có mà quạ đen!” Lâm Lung bỗng cắt đứt lời nói của Long Tuyền, không để cho anh nói thêm gì nữa, thuận miệng oán giận mấy câu rồi bỗng nhiên vui sướng nói nhanh: “Em thấy người quen, xem ra có hy vọng rồi! Tối nay gọi lại cho anh, tạm biệt!”

Nháy mắt khi điện thoại bị cắt, Long Tuyền loáng thoáng nghe được Lâm Lung đang gọi đối phương là “chị Yên Nhiên”, đồng thời có một giọng nói nhẹ nhàng khoan khoái ở phía xa hơn: “Lâm muội muội!”

Lâm muội muội* . . . Long Tuyền mất hồn trong chốc lát, trong ấn tượng của anh thì Lâm Lung là người khỏe mạnh mà hoạt bát, hình như không có chỗ nào giống vị “Lâm muội muội” mà bệnh từ trên trời rớt xuống kia. Không ngờ cô lại có biệt hiệu như vậy, chẳng lẽ là bởi vì tính thoắt như hoa quỳnh nở rộ thoắt hiện khí chất xuất trần?

*Lâm muội muội: Lâm Đại Ngọc, tên tự là Tàn Tàn, là nhân vật hư cấu, một trong bộ ba nhân vật chính trong tiểu thuyết Hồng lâu mộng, tác giả Tào Tuyết Cần. Trong tiểu thuyết, nàng là con gái Lâm Như Hải và Giả Mẫn, cháu ngoại Giả Mẫn, cháu ruột Giả Xá, Giả Chính, em họ của Giả Nguyên Xuân, Lý Hoàn, Giả Bảo Ngọc, Giả Thám Xuân, Giả Hoàn, Giả Liễn, Vương Hy Phượng, Giả Nghênh Xuân. Nàng là một trong Kim Lăng thập nhị thoa chính sách. Chi Nghiễn Trai trùng bình Thạch Đầu Ký bình Lâm Đại Ngọc hai chữ tình tình. Vì ở trong truyện Lâm Lung cũng mang họ Lâm nên mình đề nguyên tác là “Lâm muội muội” mà k đề là “em gái Lâm” để giống với Lâm muội muội Lâm Đại Ngọc nhé ^^

Đại đa số những người luyện nhạc cụ cổ điển vì thường xuyên cần thi cấp hoặc tham gia thi đấu nên cũng rất chú ý đến dáng vẻ của mình. Ví dụ như ưỡn ngực hóp bụng, ngồi thẳng. . . Trước mặt người ngoài thì Lâm Lung cũng được coi là một cô gái ưu nhã thủy mị, nhưng sau khi chân chính quen biết thì Long Tuyền mới biết được anh chỉ được thể nghiệm phong cách siêu phẩm thoát tục đó đúng một lần lúc đi đến cửa hàng bán cảm khi nghe cô gảy khúc “Thập diện mai phục” và “thương hải nhất thanh tiếu” mà thôi. Cảnh giới kia sợ rằng chỉ khi cô gảy đàn thì mới “thình thoắt” thoắt hiện. Còn thực tế thì Lâm Lung là một cô bé đáng yêu sôi nổi hoạt bát bình thường.

“Trốn một mình ở đây để cười khúc khích à?” Lưu Điền bỗng đẩy cửa thư phòng ra, vừa gọi Long Tuyền đi ăn cơm vừa cười xấu xa nói: “Nhanh thành thật trả lời, cười cái gì? Có phải bắt đầu tư xuân rồi không?”

“Tư cái gì? Đừng nói mò!” Long Tuyền giấu đầu hờ đuôi tròn mắt nhìn anh mình một cái, sau đó đi thẳng về phía phòng ăn.

Lưu Diên đi theo phía sau anh, khẳng định nói: “Yêu, nhất định là yêu! Đừng keo kiệt như vậy, nói cặn kẽ cho mọi người biết đi! Bữa cơm tiếp theo có thêm người là một điều tốt...”

Khi Long Tuyền bị người nhà tra hỏi thì Lâm Lung bên này cũng đang kể lại hành trình mấy ngày gần đây với người quen mà mình gặp được trong hành lang bệnh viện kia. Cô gái kia được gọi là Trịnh Yên Nhiên, là chuyên gia cố vấn cấp 2 của quốc gia, am hiểu lĩnh vực cố vấn tâm lý trẻ em. Trong một kỳ huấn luyện chuyên gia cố vấn tại Hoa Tây, hai người cùng thuộc một nhóm huấn luyện giám sát tư vấn nhỏ nên quen biết nhau, bởi vì thường cùng đường về nhà nên quan hệ giữa cả hai cũng tốt hơn. Lâm Lung thì đi học chơi, mà người trong nghề là Trịnh Yên Nhiên thì học bồi dưỡng, sau đó được giữ lại ở bệnh viện để làm bác sĩ. Tối nay đến phiên chị trực tại tầng nội trú này.

“Tầng này hầu hết là những học sinh tiểu học may mắn sống sót?” Lâm Lung ở trong phòng làm việc điền vào đơn đăng ký tình nguyện, cô cảm thán: “Vậy khẳng định có không ít đứa bé đã từng nói chuyện với em?”

Trịnh Yên Nhiên rót một cốc nước đặt trên bàn cho cô, cũng dùng giọng cảm thán nói: “Lá gan em quá lớn, chị không dám đi theo tổ đến khu vực gặp nạn để cứu trợ, được điều đi đều là chuyên gia có kinh nghiệm lâu năm! Vậy mà em còn ở đó lâu như vậy! Tối nay có thể ngủ không?”

“Em cũng không cố ý đi, trong lúc đi du lịch ngẫu nhiên gặp phải. Em cũng sợ buổi tối mình sẽ khó ngủ nên mới cần người giám sát. Giúp em tìm một người đi, sáng mai khẳng định có rất nhiều người đăng ký, những giáo sư tốt cũng phải sắp xếp trước.” Lâm Lung ngừng viết, cầm chén nước cười một tiếng như lấy lòng Trịnh Yên Nhiên.

“Em muốn tìm giáo sư nào? Để chị giúp em xem lịch trực tối nay.” Chị mặc áo dài trắng của bác sĩ cầm con chuột bắt đầu ấn vào websites của bệnh viện.

“Em không có yêu thích đặc biệt nào, chỉ hy vọng là một người đẹp dịu dàng mà thôi.” Lâm Lung khẩn cầu, nhận được một cái liếc mắt.

“Đồ háo sắc! Ngày mai cho em gặp giáo sư Mộ, cô ấy có được không? Coi như là phù hợp với yêu cầu người đẹp của em!” Trịnh Yên Nhiên vỗ ót Lâm Lung, sau đó nhanh chóng liên lạc với đồng nghiệp, hẹn ngày mai thêm một số thứ tự cần được tư vấn. Theo nguyên tắc thì khi tư vấn tâm lý cần tránh người quen bạn bè người thân, nên cô không thể làm người giám sát của Lâm Lung, chỉ có thể dùng hết khả năng giúp mấy việc nhỏ mà thôi.

“Cám ơn! Đưa Phật phải đưa đến Tây Thiên. Chị Yên Nhiên, cho em thêm vài viên thuốc ngủ đi.” Lâm Lung ý thức được mấy ngày nay mình vẫn luôn bận bịu, vẫn chưa chân chính nằm lên giường nghỉ ngơi nên rất có thể sẽ bị cảnh tượng tai nạn ảnh hưởng mà khó ngủ.

“Chị không thể cho toa thuốc liên quan đến thần kinh, tự em chịu đựng một đêm đi. Hoặc là đi sang phòng cấp cứu hỏi xem.” Trịnh Yên Nhiên tiếc nuối lắc đầu một cái, sau đó viết một tên vào bảng tên tình nguyện rồi đưa cho Lâm Lung: “Xong rồi, Lâm Tịch ở giường số 32, em đi đi. 8h50 tắt đèn phòng tranh thủ thời gian.”

Lâm Lung vác đàn tỳ bà của mình lên, trước khi ra cửa còn quay đầu lại hỏi: “Chị có tham gia vào việc tư vấn tâm lý cho các em nhỏ chứ? Có thể nói đơn giản tình huống của Trần Hi cho em được không?”

Sau khi nghe xong, Trịnh Yên Nhiên học máu nói: “Lâm muội muội, đạo đức nghề nghiệp em học là để uống phở à? Nguyên tắc giữ bí mật!”

“Có thể nói một ít mà, coi như nhắc nhở để em tránh việc không cẩn thận đập phải mìn mà thôi.” Lâm Lung lắc lắc ống tay áo Yên Nhiên, nháy nháy mắt, cuối cùng nhận được câu nhắc nhở ngắn gọn: “Đến giờ Trần Hi vẫn không có người thân đến thăm.”

Lâm cô nương hài lòng phát tay một cái, điều chỉnh nét mặt mình về trạng thái thoải mái nhất, bộ dáng thân thiện nhất đi thẳng về phía phòng bệnh.

9h40 tối, năm người nhà họ Long ngồi quanh phòng khách, vừa ăn trái cây vừa xem tin tức buổi tối. Hầu như các kênh đều đưa tin về vụ động đất, các loại cảm xúc bị thương, đau buồn, kinh ngạc, kiên trì tràn ngập. Long Tuyền thỉnh thoảng nhấn tin cho Lâm Lung, biết được cô đã an toàn về đến nhà đang cọ rửa bồn tắm, chuẩn bị tắm để thư giãn.

“Em... mở ti vi chưa?” Long Tuyền do dự một lát, cuối cùng không nhận được khuyên nhủ: “Tốt nhất không nên xem TV, mở đĩa VCD hoặc nhạc nhẹ, tin tức trong TV có thể khiến em không thoải mái.”

“Sợ sinh ra tác dụng phụ? Không sao, em có thể chịu được ^_^” Lâm Lung trả lại cho anh một gương mặt tươi cười, lại giải thích: “Lúc ở bệnh viện em gặp phải đội phỏng vấn của đài truyền hình, nghe nói lập tức sẽ phát đi, em xem một đoạn quay về phía mình rồi tắt đi.”

Lên TV rồi ư? Long Tuyền đang soạn tin nhắn muốn hỏi là kênh nào, bỗng nghe được một tiếng hát dễ nghe được đệm bằng đàn tỳ bà từ TV truyền đến: “Mỗi một lần đều trở nên mạnh mẽ trong nỗi cô đơn. Mỗi một lần, cho dù bị thương rất nặng cũng không rơi lệ. Tôi hiểu rõ, tôi vẫn có một đôi cánh vô hình. Dẫn tôi bay, bay qua tuyệt vọng... Rốt cuộc tôi cũng có thể bay lượn, dụng tâm ngắm nhìn không sợ hãi. Nơi nào có gió, sẽ bay rất xa...”

Trong màn hình là một cô gái đang ngồi trước giường bệnh, vừa đánh đàn vừa hát cùng với bốn người bạn nhỏ.

Tư thế ngồi của cô rất đoan trang, cô mặc một chiếc váy màu hồng nhạt có tay, trên đầu là một búi tóc rối bù, mặc dù không mang bất kỳ đồ trang sức nào nhưng vẫn toát lên phong cách thanh nhã tựa như tiên nữ. Gương mặt cô chỉ lộ diện một phần ba, nhưng từ góc độ này có thể thấy được khoé miệng hơi cong lên, kết hợp với tiếng hát êm ái là có thể suy đoán giờ phút này nhất định cô đang nở một nụ cười ngọt ngào, nét mặt dịu dàng.

“Người đẹp cổ điển!” Lưu Diên xem TV chặc chặc cảm thán, sau đó trên cánh tay lập tức nhận được cườm bạc cốt trảo của vợ mình.

Long Tuyền chỉ vào bóng lưng của Lâm Lung trong ống kính, cười nói: “Như vậy cũng có thể nhìn ra là một người đẹp?”

“Đoán!” Lưu Điền nói thẳng: “Nhìn thấy không, khí chất và tư thế đánh đàn đó không phải người nào cũng có được. Học viện âm nhạc khi thu nhận học sinh cũng chọn lựa ngoại hình, những người có vẻ không đoan trang sẽ không nhận, tránh cho đến lúc diễn xuất sẽ ảnh hưởng đến bộ mặt của thành phố, ảnh hưởng đến việc bình luận của các cuộc thi tranh tài.”

“Ồ...” Long Tuyền kín đáo cười, trong lòng âm thầm hài lòng nhưng không nói thẳng đó là bạn gái mình.

Lưu Điền lặng lẽ liếc vợ mình một cái, nói nhỏ: “Đừng có mà không tin, đây chính là kinh nghiệm. Anh trai em cũng đã được coi là duyệt người vô số...”

Long Tuyền quả quyết gật đầu một cái: “Em tin.”

Hai anh em đang nói chuyện, mẹ Long không vui chen miệng nói: “Hừ, đừng âm ỉ! Người ta đang được phỏng vấn, nghe đi!”

Giờ phút này, trong TV, Lâm Lung đeo khẩu trang ngồi trong hành lang ngoài phòng bệnh, cô đứng đối diện với ống kính thẳng thắn nói.

Cô nói: “Tôi đến bệnh viện là vì một lời hứa, lúc còn ở Đô Giang Yển tôi đã đồng ý sẽ đánh đàn ca hát cho Trần Hi nghe.”

Ký giả hỏi: “Dù cho ngón tay của cô đã bị thương trong lúc cứu viện?”

“Vết thương kia không nghiêm trọng. Nếu nói đến những người quân nhân tham gia cứu viện thì có thể dùng máu thịt lẫn lộn để hình dung tay của bọn họ.”

“Nghe nói cô là người đầu tiên chạy tới trường tiểu học để cứu viện, có đúng hay không? Là nguyên nhân gì khiến cô có hành động này?”

“Không, bạn trai tôi là người đầu tiên, anh ấy chạy 8km trong vòng nửa giờ để đến nơi cứu viện. Lúc đầu tôi đến trường học là để tìm người, nhưng sau khi thấy bạn trai mình đang cứu viện, tôi bỗng cảm thấy mình cũng nên theo đuổi bước chân của anh làm gì đó. Cũng không phải giác ngộ cao thượng, chỉ hy vọng có thể sống vai đứng bên cạnh anh, dùng hết khả năng của mình trợ giúp những đứa bé kia. Có lẽ một số chuyện đối với chúng tôi chỉ là một cái nhấc tay, thế nhưng hành động ấy có thể mang đến hi vọng ‘sống’ cho người khác.”

“Bạn trai tôi là quân nhân, là một người tốt đáng cho tôi quý trọng.”

“Tôi muốn nói với mọi người: Chúng ta cần dùng sự kiên cường để thay thế nước mắt, dùng lạc quan thay thế oán trách, sống một cuộc đời đặc sắc. Mỗi người ai cũng có một đôi cánh vô hình, chỉ cần có thể phát hiện và dùng nó thì nó có thể giúp bạn bay lượn.”

.....

Cho đến khi đoạn tin tức kết thúc, mẹ Long mới hít một hơi rồi lại thở dài, nói: “Cô bé này thật không tệ, bạn trai của cô ấy rất có phúc!”

Ba Long đồng ý gật đầu: “Đúng là không tệ, tâm tính tốt, cũng rất biết ăn nói.”

Lưu Điền cũng gật đầu: “Phong cách, à, vóc người cũng không tệ! Đáng tiếc không được nhìn mặt.”

Lưu phu nhân lại cho ông chồng của mình một trào nưã, sau đó khen ngợi: “Hát thật dễ nghe, có một giọng hát hay, lại còn có thể đánh đàn. Là cô gái có tài!”

Long Tuyền trầm mặc một lát, sau đó dò hỏi: “Tất cả mọi người đều cảm thấy không tệ? Vậy, hai ngày nữa con đưa cô ấy về nhà có được không?”

Hai ngày nữa đưa về nhà? Nghe có vẻ như đang dò hỏi. Mọi người hoàn toàn ngây ngẩn, tổn không ít thời gian tiêu hoá tin tức mới ý thức được người mà Long Tuyền đang nói đến chính là cô bé trên TV kia là bạn gái anh!!

“Em nói cái gì?!” Phản ứng đầu tiên là Lưu Điền nghi ngờ tai mình có vấn đề. Anh tròn tròn mắt, nét mặt khó tin.

Long Tuyền bình tĩnh trả lời: “Em nói, sắp tới em muốn đưa bạn gái về nhà cho mọi người gặp.”

Long Phinh kinh ngạc nói: “Con có bạn gái lúc nào? Tại sao lúc trước không thấy con nói?”

“Ngày hôm qua*.” Long Tuyền nói hai chữ đơn giản, sau đó lại bổ sung: “Mới vừa xác nhận quan hệ.”

*Trong bản gốc là tạc thiên (昨天)

Người chủ trong gia đình Long Chính Hoa hắng giọng, sau đó thử dò xét: “Có thể nói qua tình hình những ngày này không? Con và cô ấy.”

Ba Long biết vì tính chất của nghề nghiệp mà con trai mình không có thói quen báo cáo hành tung, không nói đến nội dung công việc, vì vậy bình thường ông cũng không hỏi những chuyện này. /q/d Nhưng hôm nay, là người thân của con trai lại biết được thông tin con trai ông lúc trước vẫn đi trợ giúp cứu nạn từ miệng của một cô gái không hề quen biết trên truyền hình, đã vậy cô gái này còn là con dâu tương lai của ông. Loại cảm giác này, nếu chỉ dùng hai từ “khiếp sợ” thì không đủ để hình dung.

Ngoài cảm giác kinh ngạc sững sốt, thì ông lại cảm thấy tiếc nuối và bất đắc dĩ nhiều hơn. Tiếc nuối vì mình không tham gia vào quyết định quan trọng trong cuộc đời của con trai mình, 1q/d bất đắc dĩ và thẳng thót thì này chỉ thích cái gì cũng đầu trong lòng, quen biết một cô gái ưu tú như vậy cũng không nói với người trong nhà!

Nhìn ánh mắt khát vọng muốn nghe chuyện bát quái của mọi người trong nhà, Long Tuyền đành phải nói qua chuyện du lịch của anh và Lâm Lung, việc cứu nạn, hơn nữa còn nói rõ: 12q/d “Lúc trước chưa nói chuyện này là bởi vì con không chắc chắn có thể theo đuổi cô ấy được. Nếu không thành công thì cũng không cần nói, tránh để mọi người không vui.”

“Hai người ở khu vực gặp nạn gần năm ngày?!” Lưu Điện kinh ngạc không biết nên nói gì cho phải. Long Tuyền ở lại Giang Đô Yên để cứu viện thì không phải chuyện lạ gì, đó là vì ý thức trách nhiệm vì dân phục vụ. 10q4d Thế nhưng thật không nghĩ đến người đẹp làm trong lĩnh vực nghệ thuật này có thể hiến thân cùng em trai anh! Nếu vậy phải là bạn bè thân quen, tình cảm không tệ mới làm được chứ?

Đang suy nghĩ, mẹ Long nói thẳng ra nghi vấn của mọi người: “Con quen cô bé này khi nào? Sao không thấy có tin tức gì vậy?”

Long Tuyền ngồi thẳng, bình thản giải thích: “Di giới thiệu, chính là người đầu tiên đi xem mắt, là cô giáo đàn tranh cổ kia. Con vốn cho rằng bản thân mình và cô ấy không thể phát triển, 19q6d nhưng đầu năm nay lại gặp được ở tỉnh khác, ở chung mấy ngày cảm thấy cũng không tệ, đáng giá để quen biết nên thử theo đuổi.”

“À... Là cô ấy?!” Mẹ Long ngẩn ra, nhất thời nhớ lại những đánh giá “nũng nịu, không có việc làm” của mình thì nghĩ thầm, vòng một vòng lớn thì ra vẫn là cô bé này.

Thật ra thì ấn tượng đầu tiên của mẹ Long với Lâm Lung không thể nói là tốt. Bà cảm thấy trình độ học vấn, nghề nghiệp của cô gái này không có cái nào là xứng với con trai bảo bối của bà. 18q/d Nhưng lúc này khi xem tin tức phỏng vấn lại cảm thấy cô bé này rất ưu tú. Gây đàn tỳ bà có hay hay không thì bà không biết, nhưng ít nhất cô gái này có thể tự đàn tự hát rất ưu nhã trôi chảy, khi đứng trước ống kính không chỉ nói năng rõ ràng mạch lạc mà còn rất thoải mái, khó được nhất là cô gái này có thể khiến cho thẳng thót chết tiệt lâu nay không tìm được bạn gái, hoặc là nói tránh tìm bạn gái kia bắt đầu chủ động nói chuyện yêu đương!

“Là cô ấy.” Long Tuyền gật đầu một cái, sau đó lại hỏi một lần nữa: “Con muốn giới thiệu chính thức cô ấy để mọi người biết, có được không?”

“Được! Dĩ nhiên được!” Long Chính Hoa vội vàng đáp lại: “Chúng ta trông mong ngày này không biết đã bao nhiêu năm! Sớm đưa về, sớm xác định, chớ mè nheo.”

Mẹ Long lấy lại tinh thần vội xen vào nói: “Đừng đừng! Nhanh chóng đưa về! Con xem muốn mời cô ấy về nhà ăn cơm hay là đến cửa hàng?”

Chị dâu cười híp mắt bổ sung: “Cô ấy thích ăn cái gì? Có kiêng gì không?”

Sau khi dò xét gia cảnh và sở thích của Lâm Lung, người một nhà bắt đầu nóng lòng kích động thảo luận việc gấp mặt, từ quán ăn đến danh sách món ăn, thậm chí là nên mặc quần áo như nào. Dần dần, Long Tuyền không thể nói chen vào một câu, anh đành im lặng như nếm mì, sau đó im hơi lặng tiếng rút lui khỏi phòng khách, thuận lợi trốn vào phòng dành cho khách.

Khoá trái cửa phòng xong, Long Tuyền đi về phía đầu giường ngồi xuống. Anh lấy điện thoại di động ra nhanh chóng gửi một tin nhắn: “Đã ngủ chưa?” Anh không dám gọi điện thoại, sợ quấy rầy Lâm Lung nghỉ ngơi.

Một lát sau, cô trả lời: “Chưa, không ngủ được. Mới vừa rồi lại lung lay, anh có cảm thấy không?”

Đọc được tin nhắn này, trong lòng Long Tuyền nhất thời “lộp bộp” một tiếng. Quả thật vài phút trước có dư chấn, lúc đó anh đang ở tầng một nên cảm giác không rõ ràng, cũng không lo lắng vấn đề an toàn, nhưng Lâm Lung...

Nghĩ tới đây, đồng chí Trung tá lập tức gọi điện thoại cho cô.

Lâm Lung cười hi hi trả lời anh: “Cũng không quá sợ hãi, em để nước suối và lương khô trong nhà vệ sinh rồi, không sợ bị chôn.”

“Ồ, yên tâm đi, nếu như thực sự bị chôn thì anh sẽ là người đầu tiên chạy tới cứu em” Long Tuyền cũng khẽ cười một tiếng, nói một câu tâm tình không tính là lãng mạn. Anh lại hỏi: “Nếu không sợ dư chấn thì tại sao không ngủ được?”

“Chính là nằm trên giường lại không buồn ngủ.” Lâm Lung trả lời đơn giản. Chần chờ trong chốc lát, cô muốn nói với Long Tuyền cảm nhận chân thật nhất từ tận đáy lòng mình, lại không muốn làm mọi chuyện thêm phức tạp tăng thêm gánh nặng cho anh. Nhưng xét thấy người bạn trai của mình là một quân nhân đặc chủng ưu tú, theo lý thuyết thì tố chất tâm lý hẳn là vô cùng mạnh mẽ, nên cuối cùng Lâm Lung vẫn thành thật nói: “Em vừa nhắm mắt thì nhìn thấy Nhạc Thiên, nhìn thấy cậu bé nói cười lý tưởng trong tương lai muốn làm thầy giáo, thấy cậu bé đồng ý với em sẽ học tập tốt, cuối cùng là gương mặt xám trắng... Em, em cảm thấy hơi khó chịu, đứa bé tốt biết bao, thật đáng tiếc...”

Nghe thấy giọng nói đè nén của Lâm Lung, sắc mặt Long Tuyền bỗng trở nên nặng nề, trong mắt anh tràn ngập lo lắng, rồi lại cố ý thả chậm tốc độ và nhẹ giọng an ủi: “Cậu bé... đã đi rồi, đây là chuyện không thể thay đổi, cần phải nghĩ thông suốt, chúc phúc cho cậu bé. Có cần anh ở bên cạnh em không? Anh có thể tới đó ngay lập tức.”

“Không được, nam nữ độc thân sao có thể ở chung một phòng?” Lâm Lung cười cười, sau đó cố gắng thả lỏng giọng nói của mình: “Em không sao, người nhát gan khi xem phim kinh dị cũng gặp ác mộng hai ngày đấy. Lần đầu tiếp xúc trực tiếp với nhiều người tử vong như vậy nhất định sẽ bị ảnh hưởng, khó có khi yết ớt một phen, khoảng hai ngày nữa là tốt thôi.”

Sau khi nói rõ tâm tình của mình lúc này với anh, Lâm Lung bỗng cảm thấy như nhỏ ra được một ngụm khí bản, cả người trở nên nhẹ nhàng khoan khoái rất nhiều.

“Ừ, lần đầu tiên anh gặp phải chuyện như vậy thì gặp phải ác mộng, sau một khoảng thời gian mới từ từ tốt lên. Chỉ cần tìm được chuyện quan trọng hơn để làm thì sẽ không còn quan tâm đến kích thích lúc trước bản thân gặp phải nữa.” Long Tuyền dùng chính bản thân mình làm ví dụ thực tế, hàm hồ tìm từ ngữ che giấu tình hình lúc đó không chỉ đơn giản đối diện trực tiếp với từ vong của người khác, mà là tự tay đoạt tính mạng của họ.

“Em sẽ bận rộn.” Lâm Lung bắt đầu đếm ngón tay nói cho Long Tuyền biết kế hoạch của mình: “Sáng sớm ngày mai đến trung tâm tâm lý tại Hoa Tây tìm giáo sư cổ vấn, sau đó đến hồ sen mua bút, giấy vẽ, đất sét, đồ chơi trí tuệ đưa đến cho các bạn nhỏ trong bệnh viện. Ý định của em là làm tình nguyện viên dạy chúng ca hát, vẽ tranh, đánh đàn... để giúp bọn chúng có thể tìm được sở trường mà mình cảm thấy hứng thú, dùng đồ dùng học tập để tạo thành lực chống đỡ mới trong cuộc sống để chúng có thể thoát khỏi cảm xúc của mình, xác định được phương hướng và mục tiêu của bản thân. Ừm, em còn phải về nhà an ủi cha mẹ...”

“Ừ, kế hoạch này không tệ, rất phong phú, rất có ý nghĩa. Ngày mai anh đi với em.” Long Tuyền cười khẽ, quả nhiên anh đã không nhìn lầm người, cô bé này không cần anh quá mức lo lắng, tự bản thân cô có thể vượt qua ngăn cách thoát khỏi lo sợ.

Nghe Long Tuyền muốn về nhà với mình, Lâm Lung lập tức xù lông lên: “Hả, cái gì? Anh theo em về nhà?! Không nên, sao có thể nhanh như vậy đã gặp cha mẹ, chúng ta mới quen nhau có một ngày thôi!”

“Là hai ngày!” Long Tuyền sửa lại. Mặc dù chỉ quen nhau không tới hai ngày, nhưng anh đã sớm có ý với Lâm Lung, lại thêm vấn đề ngày nghỉ chỉ còn dư lại 12 ngày nên tất nhiên anh muốn cả hai gặp người lớn hai bên, sớm ngày cưới cô về nhà. Thật không nghĩ đến chưa mời Lâm Lung đến nhà mình thì cô đã phản đối rồi. Như vậy tối nay vẫn không nên nói, tránh việc kích thích khiến cô càng thêm không ngủ được.

Bình pháp có nói: bức tắc phản bình, tẩu tắc thể giảm, Khẩn tắc vật bách, tán nhi hậu cầm*. Nói cách khác không nên quá mức ép sát, cần phải chờ đợi, vờ tha để bắt thật mới có thể hàng phục kẻ địch. Dù sao cũng còn 12 ngày, tiến hành theo chất lượng vậy. Nghĩ như thế Long Tuyền nói: “Vậy anh làm tài xế cho em, đi mua đồ cùng em, đưa em về nhà, chỉ về đến cửa mà không vào nhà, có được không?”

*Hai câu nói này trong bình pháp tôn tử, thuộc Kế 16: Dục cầm cố túng. Hai câu này có nghĩa là bức địch không đường chạy địch sẽ quay lại đánh, để địch chạy có thể giảm khí thế của nó. Truy kích chứ quá bức bách, tiêu hao khí lực địch, tan rã ý chí, thả ra sau đó mới bắt.

“Ừ, được rồi. Ngày mai em gặp bác sĩ chắc sẽ kết thúc vào lúc 9h, lúc đó anh có thể đến cửa hông Tây Tạng của bệnh viện này tìm em.” Lâm Lung do dự đáp, lại bỗng cảm thấy thoải hiệp với Long Tuyền như vậy, có vẻ như không được thoải đáng với anh?

“Đêm đã khuya, nghỉ ngơi đi.” Long Tuyền nhìn đồng hồ đeo tay, sau đó đề nghị: “Mở nhạc nhẹ, suy nghĩ về những phong cảnh xinh đẹp mà trước kia em đã đi du lịch, như vậy có thể trợ giúp cho giấc ngủ.”

“Ừ, vừa rồi em mới uống một phần tư viên thuốc an thần, cũng cảm thấy hơi buồn ngủ rồi, nói chuyện với em thêm một lát nữa...” Lâm Lung nhẹ giọng nói.

Long Tuyền hớn hờ đồng ý, sau đó nghe thấy một loạt âm thanh xột xoạt của Lâm Lung khi cô lấy chiếc mp3 bên gối ra. Đầu bên kia điện thoại truyền đến “bản giao hưởng vĩ cầm số 3” của Mozart. Sau đó trong âm thanh mộng ảo mà êm ái, Long Tuyền cố ý đề giọng nói của mình thư hoãn mà mềm mại, anh miêu tả hình ảnh cây xanh, suối nước, gió nhẹ, mưa phùn và nắng ấm trong núi rừng, giúp người anh yêu dần chìm vào mộng đẹp.

Sáng sớm ngày 17 tháng 5, khi Lâm Lung vội vã bước ra khỏi cổng bệnh viện thì bỗng nhiên nghe được một tiếng huýt sáo. Cô nâng mắt nhìn lên thì phát hiện Long Tuyền đang nghiêng người dựa vào một chiếc ô tô màu đen, đang khẽ cười nhìn mình.

“Sao anh lại đến nơi này?!” Lâm Lung tròn tròn mắt, kinh ngạc không thôi.

“Làm tài xế.” Long Tuyền nhìn Lâm Lung rồi mở cửa cửa trước cho cô, vươn tay làm động tác “mời”. Đợi đến khi cô ngồi vào, anh lại cười nói: “Hôm nay em ăn mặc rất mộc mạc.”

“Phải đi chợ Trì Hoa mà, mộc mạc chút sẽ không bị trộm chú ý. Khó coi sao?” Lâm Lung nghi ngờ nhìn quần bò và áo T-shirt nền trắng hoa tím của mình, hình như là rất mộc mạc. Chẳng lẽ anh ghét bỏ cô không có “nữ vi duyệt kỳ giả dung”*?

*Câu nói này là của Dự Nhượng, là một người nước Tấn sống vào cuối thời Xuân Thu tại Trung Quốc. Dự Nhượng được người đời sau biết tới trong vai trò thích khách nổi tiếng bậc nhất của thời Xuân Thu Chiến Quốc. Câu nói này được Sử ký ghi lại, và có nghĩa là “người con gái làm đẹp vì người mình yêu”. Câu nói này còn có xuất xứ nữa, mọi người lên gg là ra nhé ^^

“Đẹp! Em mặc cái gì nhìn cũng đẹp.” Long Tuyền rất yêu thích tinh thần phấn chấn tràn đầy sức sống này của cô. Nụ cười trên mặt anh không giảm, nói: “Yên tâm, có anh ở đây không ai có thể cướp được em”

“Vậy à, vậy thì có thể nghiệm chứng được hộ hoa sứ giả* anh có đạt tiêu chuẩn hay không.” Lâm Lung thuận miệng đáp, rồi bỗng ý thức được câu nói của anh có hai nghĩa – không cướp được tiền hoặc không cướp được người. Trên mặt cô bỗng nóng lên, hơi quần bách nói: “Anh... anh có ý gì?”

*Hộ hoa sứ giả: người bảo vệ người đẹp.

Long Tuyền xoay vô lăng, xe dần dần chạy trên đường lớn. Anh cười nói: “Chính là ý trên mặt chữ, em hiểu mà.”

“Ba hoa!” Lâm Lung cong miệng thì thầm một câu, sau đó cố ý đổi đề tài hỏi anh xe ở đâu ra.

“Anh trai anh, mượn dùng một lát.” Long Tuyền sử dụng đồ của anh trai mình rất thoải mái. Lưu Điền đã sớm chấp nhận ngoại trừ vợ mình, thì tất cả những gì của anh đều là của Long Tuyền.

“Có thể hỏi anh trai anh làm gì không?” Lâm Lung nhớ tới lúc xem mắt, một thân quần áo đắt tiền của Long Tuyền là do chị dâu mua. Lúc này tùy tiện liền có thể lấy một chiếc BMW, dường như gia cảnh rất tốt.

“Anh ấy...” Long Tuyền do dự một lát, anh vốn không muốn nói thật, nhưng Lâm Lung là người nhà tương lai mà anh nhận định nên cuối cùng vẫn nói ra sự thật: “Anh ấy tốt nghiệp hệ tài chính, lúc trước thì làm ở ngân hàng, năm 97 thì bắt đầu tham gia vào lĩnh vực bất động sản, hiện tại trừ lĩnh vực bất động sản cũng kinh doanh lĩnh vực khác, đầu tư chung một công ty, đại khái là vậy.”

Lâm Lung nhìn trời đỏ mờ hôi, sau đó phun ra sáu chữ: “Đã hiểu, đầu cơ tích trữ.”

Long Tuyền phát tỉnh giải thích: “Cách nói lịch sự hơn thì là nhà đầu tư.”

“Hai anh em các anh thật tuyệt! Một là nhà đầu tư hút máu, một người thì nhiệt huyết vì dân...” Lâm Lung không còn gì để nói.

“Ai có chí nấy.” Long Tuyền cười gượng hai tiếng, lại nói tốt cho anh trai mình: “Anh ấy rất nhiệt tình với việc từ thiện, là một người rất thú vị. Hôm nào giới thiệu cho hai người làm quen.” Anh vừa nói vừa chuyển đề tài đến việc gặp mặt người nhà hai bên.

Lâm Lung không hề phát giác liên đồng ý. Cô chợt nghi ngờ hỏi: “Anh là bằng lái quân sự? Xe dân dụng lại là bằng lái khác!”

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Có cùng khát vọng và ước mơ

Long Tuyền chỉ cười nhẹ đáp, anh có bằng lái xe dân dụng, hơn nữa kỹ thuật lái xe rất vững vàng. Lâm Lung nghe vậy yên tâm, anh hiếu kỳ hỏi: “Sao em lại nhớ tới mà hỏi vấn đề này?”

“Sợ anh không có bằng lái sẽ vi phạm luật giao thông, sau đó bị cảnh sát giao thông làm trì hoãn thời gian của em.” Lâm Lung cười một tiếng, lại nói rõ hơn: “Thành phố này một đoạn thì cấm rẽ trái, mào lq/d một đoạn lại cấm rẽ phải, có nơi thì là đường một chiều, bảng hướng dẫn thì bị cảnh cây che khuất nên rất dễ đi sai. Em họ của em là người địa phương, tháng trước cậu ấy đi xe đạp vòng quanh một đoạn đường chỉ mất 35p, trong khi đó đi bằng ô tô thì mất nửa giờ.”

“Không phải em họ em làm lính sao?” Long Tuyền còn nhớ rõ lần đầu gặp mặt Lâm Lung có nhắc đến người em họ có đôi mắt không được tốt kia.

“Một người em họ khác. Hôm nào sẽ giới thiệu cho hai người làm quen với nhau, cậu ấy rất sùng bái quân nhân.”

“À, tốt. Yên tâm đi, khả năng nhận biết đường đi của anh rất tốt, đi chậm một chút chú ý xung quanh là được.” 10q6d Long Tuyền hơi tự đắc cười, lại hỏi vì sao Lâm Lung biết quy định theo quân thì không thể dùng xe dân dụng.

“Em là người hâm mộ quân đội mà! Em thường vào các diễn đàn vũ khí, cố ý hoặc vô tình thu thập tin tức bất quá.” Lâm Lung cười nói bản thân cô vẫn chưa được coi là hâm mộ quân đội đến mức bùng binh. Em họ của bạn học cô ngay cả quân trang, huy hiệu trên mũ, quân hàm gì đó góp nhặt được vài bộ, không có chuyện gì sẽ ở nhà chơi cos-lay chụp hình. Cô đã xem qua những bức hình ấy, thường phục và lễ phục của hải quân đủ cả. Quân trang của hải quân đẹp nhất, bộ binh cũng không tồi, rất đẹp trai.

Đồng chí Trung tá im lặng nhũm mày, giọng nói lạnh dần: “Đây là vi phạm pháp luật, người bán quân trang cho cậu ta cũng phạm pháp, nếu thích quân trang thì đi làm lính, sao lại làm cái gì mà lộn xộn lung tung như vậy.”

“Ôi chao, chỉ là một thằng nhóc chơi ở nhà mà thôi, đừng nghiêm túc như vậy.” Lâm Lung liếc Long Tuyền một cái, nhìn sắc mặt anh hoàn toàn không có vẻ gì là nặng nề liền cười giải thích: lq'd “Bọn chúng chỉ thích mấy bộ đồng phục phẳng phiu của sĩ quan mà thôi. Nếu để cho mấy tên công tử đó đi mò mẫm lộn lạo làm tiểu binh, tuyệt đối ôm mẹ khóc thét! Cũng không thể chỉ vì được mặc quân trang mà đi thi trường quân đội được, bọn họ không chịu được cực khổ này.”

“Cho nên liền mua đồ giả mặc cho đỡ ngứa, thỉnh thoảng lại đi ra ngoại ô chơi CS*?” Long Tuyền hiểu, thì ra cũng chỉ thích trang phục mà không phải là sự gian khổ và trách nhiệm của bộ trang phục này.

*CS: trò chơi bắn súng.

“Đúng vậy! Tục xưng là “kiểm soát đồng phục”. Có nghĩa là thích, thậm chí ám ảnh đồ đồng phục. lq/d Sơ cấp thì chỉ cần nhìn đồng phục là tốt rồi, trung

cấp sẽ là tự mình làm cho mình mặc, mê mẩn hơn nữa thì sẽ tiến đến cảnh giới ham muốn dục vọng.”

Có tình cảm nồng nàn với đồng phục, nhưng lại không có hứng thú với người mặc chúng? Long Tuyền mơ hồ cảm thấy mình như tách rời khỏi xã hội, hoặc là nói thể hệ 7x bọn anh có sự khác biệt với thể hệ 8x của cô bạn gái nhỏ? Anh hoàn toàn không hiểu được cái gọi là “sở thích bình thường” như những gì Lâm Lung nói, rõ ràng là không bình thường mà.

Long Tuyền bỗng nghĩ đến lần Lâm Lung chọn chiếc áo sơ mi có cầu vai giống như đồng phục khi mới quen nhau, anh bất ngờ hỏi: “Em... Chẳng lẽ cũng là ‘kiểm soát đồng phục’?”

Lâm Lung đang uống sữa nhất thời ho khan, sau một hồi lâu mới đưa ánh mắt ra ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói: “Em... Cái này... Quả thật em thích thu thập hình ảnh các loại đồng phục. Dù sao thì trước kia cũng học thiết kế thời trang nên có hứng thú với những bộ quần áo xinh đẹp đặc sắc là một điều hết sức bình thường...” Thật ra thì cô thích hình ảnh trai đẹp mặc quân trang nhất, thế nhưng những lời này không thể nói trước mặt người bạn trai đương nhiệm được.

Nhìn gương mặt Lâm Lung có hai rặng mây đỏ, Long Tuyền không cần cô ngay mặt trả lời cũng đã hiểu. Anh chỉ khẽ thở dài một hơi, nói như hết hơi: “VẬY em đã suy nghĩ kỹ chưa? Cuối cùng là yêu thích con người anh hay là quân trang của anh?”

Lâm Lung nghiêng đầu sang chỗ khác hung hăng lườm anh một cái, cả giận nói: “Em cũng đã 26 tuổi rồi, không đến nỗi ngay cả vấn đề này cũng không nhận ra được chứ? Nếu quả thật chỉ thích quân trang thì em đi tìm một sĩ quan ở quân khu Thành Đô còn hơn, ai mà thêm tên vô lại từ trong khe núi nhảy ra như anh!”

Thấy Lâm Lung giận dữ, Long Tuyền lại thở phào nhẹ nhõm. Lúc trước anh chưa từng hỏi Lâm Lung có phải thích anh hay không, hoặc thích anh ở điểm nào, dường như tình cảm giữa hai người là do nước chảy thành sông nên làm bạn trai bạn gái, lại dường như không được rõ ràng khiến anh cảm thấy hơi bất an, vì vậy nên anh mới cố ý hỏi như vậy. Sau khi bị mắng, trong lòng anh cũng thêm kiên định, vì vậy anh nghiêm túc mặt dày nói: “Thật ra thì anh cũng thuộc quân khu của Thành Đô.”

“...Em nói là trụ sở quân đội của thành phố Thành Đô.” Lâm Lung không nhịn được trợn mắt nhìn mui xe. Thấy Long Tuyền xuất hiện ở Nội Giang tỉnh Vân Nam làm nhiệm vụ cũng có thể đoán được anh thuộc về đại quân khu của Thành Đô. Mấy năm trước quân khu Vân Nam đã được thống nhất hợp lại làm một, vậy tại sao cô lại cảm thấy giữa những lời giải thích nghiêm túc của anh lại có ý vị trên cọt đây? Là xuyên tạc ý củ cô sao?

“À, nơi đó. Thật ra thì anh có bạn học và sư huynh đang làm việc trong thành phố, lúc đầu anh cũng có thể lựa chọn con đường giống như bọn họ, từng bước từng bước tiến vào quân đội làm một người lính có chuyên ngành bình thường, phần lớn thời gian ngồi trong phòng làm việc kỹ thuật, sau đó khi gần 40 tuổi thì chuyển nghề tới bộ phận nào đó làm một lãnh đạo nhỏ, mỗi ngày uống trà xem báo không có việc gì làm hoặc tùy theo tự nhiên không có chí tiến thủ sống uống cả đời. Cuộc sống như vậy ổn định nhàn hạ hơn, nhưng anh không cam lòng. Anh hy vọng mình có thể làm được nhiều hơn, dùng hết khả năng...” Long Tuyền vừa lái xe vừa phân tích mong muốn về con đường mà mình đi, cuối cùng lại bị vấp. Dùng hết khả năng làm gì? Anh không biết nên dung từ ngữ thế nào cho phù hợp.

“Dâng hiến?” Lâm Lung giúp anh bổ sung hai chữ.

Long Tuyền cười khế, dạo này cho dù là Đảng viên thâm niên cũng nói mình phải tuyệt đối vô tư dâng hiến cũng không có ai tin. Anh nói: “Không, cũng không thể nói là hoàn toàn dâng hiến, anh cũng không phải thánh nhân. Có lẽ là đủ khả năng đền đáp Tổ quốc đi, đồng thời huy chương và chức vụ cao là hồi báo mà anh hy vọng mình sẽ lấy được.”

Lâm Lung nhìn anh hí hóp mặt cười nói: “Ừ, lính không muốn làm tướng không phải lính tốt*.”

*Câu nói này mình giải thích ở những chương trước rồi nhé ^^

“Không sai. Đứng thật cao mới có thể nhìn càng thêm xa, làm được nhiều hơn.” Khi nói chuyện, trên gương mặt anh toát lên sự kiên nghị. Anh tin Lâm Lung có thể hiểu được ý này. Hơn mười năm anh bỏ ra để cố gắng không phải vì thăng quan phát tài, anh chỉ hy vọng Tổ quốc có thể phồn vinh thịnh vượng hơn; hi vọng quân đội của chúng ta có thể vững vàng đặt chân giữa những cường quốc trên thế giới; hi vọng công nghệ kỹ thuật quân sự hiện đại có thể ngăn chặn những kẻ có lòng dạ xấu xa; hi vọng những kinh nghiệm có máu và nước mắt sẽ không lặp lại.

“Vi Trung Hoa quật khởi mà đi học.” Lâm Lung nhẹ giọng nhắc tới lời thề nguyện của Tổng Lý Chu*, cô tự cười mỉa bản thân mình: “Xem ra em chính là dạng người ngây ngô đại đột tầm thường vô vị.”

*Tổng Lý Chu: “Tổng Lý” có nghĩa gốc là quản lý chung, quản lý toàn diện, từ đó mà có thêm nghĩa dẫn thân chỉ người phụ trách hoặc người lãnh đạo của một số sự vụ, bộ môn, cơ cấu, tổ chức. Xét theo từ nguyên và ý nghĩa thì từ thủ tướng chỉ nên dùng để gọi người đứng đầu chính phủ các quốc gia theo chế độ quân chủ. Chu ở đây là Chu Ân Lai (5/3/ 1898 – 8/1/1976), là một lãnh đạo xuất chúng của Đảng Cộng sản Trung Quốc, từng giữ chức Thủ tướng Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa từ 1949 cho tới khi ông qua đời tháng 1 năm 1976, và Bộ trưởng ngoại giao từ năm 1949 tới năm 1958.

Long Tuyền vươn tay dịu dàng sờ đầu Lâm Lung, nói: “Những việc làm đổ máu không cần người dân tham dự, phần lớn chỉ cần làm tốt những việc thuộc cương vị của mình là được rồi, nếu có thể thì thuận tay giúp người khác là đủ. Em rất tốt, thật.” Không có mấy người bình thường có thể tỉnh táo về bản đồ giữa một nơi thì chết chóc, sau đó còn trấn định trấn an người khác. Lâm Lung đã vượt ra khỏi tướng tượng của anh.

“Cũng đúng, đừng thấy việc thiện nhỏ mà không làm, tích tụ từng chút một cũng có thể thành sông.” Lâm Lung nhìn người dân nhiệt tình xếp thành hàng dài trước xe ô tô hiến máu trên quảng trường Thiên Phủ, đề nghị: “Đợi lát nữa xong việc chúng ta cũng đi hiến máu nhé?”

Long Tuyền liếc cô một cái, khinh bỉ nói: “Phái nữ cân nặng không đủ 45kg không thể hiến máu, em bồi bổ thân thể rồi hãy đi.”

Long Tuyền cũng không còn so sánh cô với bản thân mình nữa, thế nhưng so với những người có vóc dáng nhỏ nhắn phổ biến tại Thành Đô thì Lâm Lung có thể được coi là hơi gầy yếu. Đồng chí Trung tá chỉ cần dùng một tay là có thể dễ dàng xách cô lên. Mới chỉ ở khu vực gặp nạn có mấy ngày, cũng không phải làm công việc cần dùng đến thể lực gì mà cô đã bắt đầu đau lưng chuột rút.

Đặc biệt là sau khi trở về Thành Đô, khi tinh thần trở nên tỉnh táo thì cảm giác khó chịu lại càng thêm mãnh liệt. Lâm Lung ngượng ngùng không mở miệng kể khổ với anh, thế nhưng với đôi mắt hoả nhãn kim tinh* của anh là có thể nhận thấy.

*Hoả nhãn kim tinh: ánh mắt sắc bén có thể nhìn thấy tất cả.

Khi hai người đi đến trung tâm cố vấn tâm lý Hoa Tây thì cách thời gian hẹn gặp tư vấn 40, 50p. Vì vậy Long Tuyền đề nghị giúp cô xoa bóp giãn gân cốt.

“Anh còn có thể xoa bóp?” Lâm Lung nghi ngờ nhìn anh, cô rất nghi ngờ động cơ của đồng chí Trung tá: “Chẳng lẽ là sò loạn?”

Long Tuyền vội vàng nghiêm túc giải thích, bày tỏ bản thân anh không có ý định lộn xộn, thật sự anh đã học bộ môn kỹ thuật xoa bóp, khi ở trong bộ đội thường xuyên xoa bóp cho đồng đội để luyện tay nghề.

Lâm Lung nửa tin nửa ngờ quyết định thử một chút, vì vậy cô và Long Tuyền ngồi xuống hàng ghế sau vén mái tóc dài lên, đưa lưng về phía anh để lộ gáy ra.

Long Tuyền vươn tay, bàn tay đặt trên đầu vai Lâm Lung, hai ngón cái chia ra ấn vào huyệt vị phía dưới vai ấn một cái, còn chưa bắt đầu xoa ấn thì bạn gái nhà mình vừa lắc lắc vừa liên tiếp kêu lên: “A! Đau chết! Anh nhẹ một chút!”

“Rất đau? Nhưng anh chưa dùng sức mà.” Long Tuyền nghi ngờ cau mày.

“Nói nhảm, không đau em la lên làm gì? Nhẹ một chút, á... Em cũng không phải đồng đội da dày thịt béo của anh đâu!” Lâm Lung kháng nghị.

“Quá nhẹ sẽ không có hiệu quả, em nhịn một chút.” Long Tuyền làm chậm lại, nhưng trên vấn đề nguyên tắc thì vẫn khẳng định giữ nguyên ý kiến mất điếc tai ngơ với tiếng kêu đau của Lâm Lung. Anh vừa mạnh mẽ xoa bóp vừa phê phán mặc dù tinh thần cô đáng khen nhưng tố chất thân thể quá kém, về sau nhất định phải chăm chỉ rèn luyện, cố gắng tăng cường thể chất. Ví dụ như yêu cầu thấp nhất là mỗi ngày luyện tập bằng cách chạy bộ 3km, đứng lên ngồi xuống 50 lần, hít đất 10 cái.

Lâm Lung im lặng: “... Vậy để em chết đi còn hơn...”

“Ngủ sớm dậy sớm kiên trì rèn luyện sẽ có ích với thân thể em, thức đêm dễ nổi mụn.” Long Tuyền cười híp mắt nâng chân Lâm Lung đặt lên chân mình, sau đó dựa theo huyệt chỗ bấm chân của mình, lại chỉ đến huyệt Sơn Âm, giải thích: “Hai nơi này và phần eo ếch có liên quan đến nhau.”

“Ừm, a~~!” Lâm Lung cô nương nước mắt lưng tròng rên lên, mặc dù phát ra tiếng kêu như vậy rất mất thể diện, nhưng cô thật sự không chịu được loại đau đớn này.

Long Tuyền đang muốn khuyên cô mấy câu nữa thì cửa kính xe bị người ngoài gõ, ông chú ở bên ngoài cả giận nói: “Giữa ban ngày ban mặt hai người làm gì vậy?! Muốn đỗ xe thì đỗ ở chỗ không người, nếu không thì đi ra chỗ khác mà đùa giỡn.”

Lâm Lung mơ mơ màng màng đi theo Long Tuyền đến đại sảnh của phòng khám, sau đó nghi ngờ không hiểu hỏi: “Tại sao ông chú ấy lại tức giận như vậy?”

“Có lẽ...” Long Tuyền cười một tiếng, giải thích: “Có lẽ chú ấy cho rằng bản thân mình thấy được ‘xe chán’ trong truyền thuyết.”

Gi? Xe chán?! Lâm Lung chợt bừng tỉnh, gương mặt cô đỏ bừng lan đến tận cổ. Bị chiếm tiện nghi, tuyệt đối là bị chiếm tiện nghi! Người này, không chỉ trung ra gương mặt phớt tỉnh giờ trở bóp nhẹ đã nghiến, mà còn nghe nhìn hưởng thụ một phen!

Lâm Lung nổi giận, giơ tay lên nheo cánh tay Long Tuyền: “Anh cố ý! Người xấu!”

“Nào có, rõ ràng là anh chỉ nhiệt tình vì dân phục vụ mà thôi.” Long Tuyền cố gắng nhịn không để bản thân mình cười quá rục rờ, sau đó dưới cái đánh tựa như gãi ngứa của Lâm Lung thuận lợi đưa cô vào phòng tư vấn.

Một ngày này, Long Tuyền và Lâm Lung đi mua đồ, trong đó có cả phần của anh trai anh, sau đó quyền tặng dụng cụ vẽ và các trò chơi giải trí cho bệnh viện, để bọn họ có thể phân phát cho các bạn nhỏ thích hợp, cuối cùng là lái ô tô đưa Lâm Lung về nhà.

Đến cổng nhà, sau khi dừng xe dưới tầng nhà cha mẹ Lâm Lung thì Long Tuyền hỏi bao giờ Lâm Lung sẽ trở về thành phố, cũng hẹn đến lúc đó sẽ quay lại đón cô. Cuối cùng anh cười yêu cầu: “Lần này anh đến cửa mà không vào, lần sau sẽ mời anh vào nhà ngồi một lát chứ?”

“Em còn chưa nói chuyện của chúng ta cho cha mẹ biết đâu, chờ em nói với họ rồi nói sau.” Nói xong Lâm Lung giơ điện thoại lên: “Để cho em chụp đi, cho cha mẹ xem ảnh anh.”

Long Tuyền do dự một lát, cuối cùng chỉ dựa vào cửa xe chụp một tấm toàn thân chỉ có gò má của anh, cũng yêu cầu Lâm Lung không được truyền ra ngoài.

“Pixel thấp như vậy, lại còn chụp ở xa! Ai có thể thấy rõ được gương mặt của anh, nhiều nhất thì thấy được dáng người.” Lâm Lung không hài lòng thu hồi điện thoại, sau đó lưu loát phát tay một cái đuôi Long Tuyền về nhà.

“Buổi tối nhớ liên lạc!” Đồng chí Trung tá cũng dứt khoát xoay người vào xe, cùng lúc đó anh cũng nhạy cảm phát hiện ra có người đang đứng ở cửa sổ sát đất trên tầng hai mượn rèm cửa sổ che giấu bản thân để quan sát anh.

Là cha mẹ cô? Long Tuyền khẽ cười một tiếng, lên ô tô rồi đi. Trên đường đi khi gặp được đèn đỏ anh gửi cho Lâm Lung một tin nhắn: “Người đẹp, ấn tượng đầu tiên của bác trai bác gái về anh như nào?”

Lâm Lung căn cứ vào nguyên tắc “thăng thần được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị” mà nói đơn giản quá trình mấy ngày gần đây của mình, l\q\đ sau đó thuận thế ném ra tin tức giật gân mình là “danh hoa có chủ”, vừa cho cha mẹ nhìn hình của đồng chí Long Tuyền vừa hỏi thăm ý kiến người lớn.

Chủ nhà Lâm Thanh Sơn cầm điện thoại di động lên sờ cằm cau mày nói: “Cái này, hình như cậu ta cao quá thì phải?”

“Vâng, có hơi cao.” Lâm Lung bắt đầu dĩ cần đưa gậy đây: “Lúc nói chuyện mặt đối mặt với anh ấy con phải đứng trên bậc thềm mới có thể nhìn thấy mặt của anh ấy. Nhưng thân cao sẽ có gien di truyền tốt.”

Mẹ Lâm hơi ngập ngừng: “Có phải cậu ta rất khỏe mạnh không? Mặc dù vóc người cao gầy, thể nhưng cánh tay rất bèn chắc! Bắp thịt rất rõ ràng...”

“Bền chắc thì không tốt?” Lâm Lung nghi ngờ nháy mắt: “Anh ấy có cơ bụng sáu múi, rất khỏe mạnh rất có hình tượng!” Lúc trước khi ở Đô Giang Yên cô đã thấy hình ảnh anh thay quần áo. Vóc người cao lớn ấy quả thật khiến cô nước miếng giàn giụa.

Sáu múi gì?! Lâm Thanh Sơn sững sờ, tiểu tử nhà người ta có mấy khối cơ bụng khuê nữ* nhà mình cũng đã đếm rõ ràng rồi! Mấy ngày mắt tích này hai người đã đi những nơi nào?! Chẳng lẽ đã làm chuyện “xấu” rồi?!

*Khuê nữ: Chỉ con gái chưa lấy chồng thời xưa.

“Ngốc!” Ngô Tú Mỹ vỗ vào ót Lâm Lung một cái, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Mẹ lo lắng nhờ may tương lai cậu ta bắt nạt con, l-q4d khỏe như vậy con có thể phản kháng được sao?”

Lâm Lung bữu môi cúi đầu chọc hai ngón tay vào nhau, nhỏ giọng nói: “Cho dù không khỏe mạnh con cũng không phản kháng được! Không phải lần trước con đã nói rồi sao? Người ta là lính đặc chủng, tuy tiện một ngón tay út cũng có thể nghiền chết con.”

“Vậy con đã suy nghĩ kỹ chưa? Thật sự thích cậu ta? Không quan tâm đến nghề nghiệp nguy hiểm của cậu ta nữa? l0q6d Suy nghĩ đến tương lai cậu ta thường xuyên không ở nhà? Thật sự có cảm tình với cậu ta mà không phải vì động đất nên nhất thời cảm động?” Lâm Thanh Sơn nghiêm túc nhìn con gái mình, ông quang ra một chuỗi vấn đề như bắn liên hồi.

Lâm Lung rất nghiêm túc gật đầu một cái. Thật ra thì trước khi xảy ra vụ động đất cô đã xác định mình thật sự thích Long Tuyền. Hiếm có ai hợp ý với cô như vậy. Trên lĩnh vực âm nhạc, tư tưởng, l\q\đ mọi mặt đều có thể xuất hiện chung suy nghĩ với cô, vào lúc gặp tai nạn lại xác nhận nhân phẩm của anh. Mặc dù thời gian quen biết Long Tuyền không dài, nhưng Lâm Lung lại cảm thấy anh là một người đàn ông tốt đáng giá để cô trả giá.

“Vậy chọn thời gian mời cậu ta đến nhà mình đi.” Ngô Tú Mỹ không hài lòng với nghề nghiệp của Long Tuyền, nhưng bà không muốn can thiệp quá nhiều vào quyết định của con gái mình, không khảo sát không có quyền phát ngôn, dù sao cũng sẽ đánh giá một lần nữa. Bà đề nghị: “Đi gặp cha mẹ bạn bè người thân của cậu ta đi. Lập gia đình không phải chỉ gả cho một mình nó, l-q6d xem thử con có thích thành viên trong gia đình nó hay không, lại xem xét xem bạn bè của nó có phải người đáng hoàng không. Nếu xác nhận đáng giá kết hôn thì đưa về để cha mẹ kiểm tra cửa ải cuối cùng.”

“Được.” Lâm Lung hí mắt cười một tiếng, vui vẻ trả lời tin nhắn của Long Tuyền, xin đến nhà anh khảo sát thực địa.

“Được, hôm nào không bằng hôm nay, ngày mai em về nhà với anh có được không? Cả nhà anh đã sớm mong đợi em đến rồi.” Long Tuyền đợi đèn đỏ trả lời tin nhắn của Lâm Lung.

Lâm Lung vội vàng cự tuyệt: “Không được, gặp người lớn như vậy cũng quá nhanh rồi! Em gặp bạn bè của anh trước có được không?”

“Được.” Long Tuyền đơn giản rõ ràng trả lời một chữ, sau đó chuẩn bị cất điện thoại vào túi quần chuẩn bị lái xe thì có người đột nhiên gọi điện thoại tới.

Cuộc gọi đến hiển thị họ tên người gọi là “Chu Bái Bì”, đây là số điện thoại phòng làm việc của đội trưởng Chu Thuần. Long Tuyền nhíu mày, suy nghĩ đây không phải là gọi tới bắt anh phải lập tức trở về căn cứ chứ? Vụ động đất mạnh này đạt tiêu chuẩn chuẩn bị chiến đấu, người đang nghỉ phép phải trở về căn cứ cũng rất bình thường. Nhưng nếu người lớn trong nhà cũng chưa gặp mà phải vắng mặt một năm thì cuộc hôn nhân này rất có thể bị lỗ! Long Tuyền không muốn nghe điện thoại, nhưng lại không có cái gan ấy. Được ý thức trách nhiệm mạnh mẽ thúc đẩy, anh đeo tai nghe lên ấn xuống phím nghe.

“Tiểu tử, tiến độ yêu đương như nào rồi? Chúng tôi đang chờ uống rượu mừng của cậu đấy.” Đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng nói mang theo ý vị nhạo báng của Chu Thuần.

Nếu như nói đến chính sự thì anh ta tuyệt đối sẽ không trêu đùa thông dong như này. Tảng đá lớn trong lòng Long Tuyền nhất thời hạ xuống, cười đáp: “Báo cáo đội trưởng, tất cả đều trong tầm kiểm soát.”

“Vậy khi nào thì viết báo cáo yêu đương cho tôi?” Chu Thuần “tách” một tiếng mở chiếc bật lửa lên châm thuốc.

Long Tuyền không nhanh không chậm trả lời: “Đã viết xong từ sớm rồi, ở trong ngăn kéo đầu tiên bên tay trái phòng làm việc của tôi, anh giúp tôi điền ngày vào rồi nộp lên.”

Chu Thuần bị dọa sợ giật mình, anh ta ho khan một tiếng, im lặng nói: “Tiểu tử cậu phòng ngừa thật chu đáo! Còn chưa lên đường tỏ tình đã viết báo cáo yêu đương rồi hả? Rất có khả năng!”

Long Tuyền cười hắc hắc: “Cám ơn đã khen, tôi sẽ không ngừng cố gắng. Nhưng là, tìm tôi có chuyện gì?”

Chu Thuần bình tĩnh nói: “Cấp trên muốn quyền tiền cho khu vực gặp tai họa, hỏi cậu nghĩ nên quyền bao nhiêu? Tôi sẽ ứng trước.”

“Vậy thì 90% của anh đi, tiêu chuẩn của đội phó.” Long Tuyền không nghĩ ngợi trả lời. Thật ra thì anh không thích hành động quyền tiền này. Ai biết đến cuối cùng có bao nhiêu tiền có thể thực sự đến được tay của người dân gặp nạn? Còn không bằng đi khảo sát thực tế, sau đó trực tiếp quyền góp cho mọi người như Lâm Lung.

“Đã biết.” Chu Thuần cười khê, rõ ràng là đã hiểu được ngụ ý của Long Tuyền. Cái gọi là tiêu chuẩn của đội phó chính là mặt ngoài cũng phải có hình tượng. Anh thay đổi đề tài, trêu ghẹo nói: “Tôi nhìn thấy bóng lưng cậu trong bản tin rồi, cũng đã nghe thấy những gì bạn gái nhỏ bé của cậu nói rồi. Ha ha, cô ấy nói cậu chạy 8km trong vòng 30p? Chậm như vậy, thật TMD mất mặt lão tử!”

“Trên đường nhiều người, giao thông hỗn loạn nên chạy không nhanh.” Long Tuyền bắt đầu đi giải thích, sau đó miêu tả cận kề cho Chu Thuần biết tình hình lúc đó của khu vực gặp nạn. Hai người dần dần bắt đầu bàn luận xem nên làm như nào mới có thể sơ tán đám đông hỗn loạn với hiệu suất cao hơn, các loại vấn đề tổ chức cứu viện...

Khi ô tô từ từ đi về phía nhà họ Long, thì Lâm Lung bên này vừa lên QQ tán gẫu với bạn bè, vừa lướt diễn đàn “bát quái” nổi danh xem các bài đăng, càng xem cô càng tức giận.

Có người nói, Tứ Xuyên có động đất mạnh thì cả Thành Đô đều xong đời; có người nói Chính phủ tổ chức hành động cứu viện không kịp thời, cứu người không tích cực; có người nói tại sao không để cho hàng loạt đội cứu hộ quốc tế tham gia, bọn họ có tài giỏi hơn nên càng có thể tìm kiếm người may mắn sống sót; trên QQ còn có người không ngừng đăng tin nói nguồn nước tại Đô Giang Yển đã không thể dùng được nữa, Thành Đô đã hết nước, mọi người sẽ không có nước uống...

Cứu viện không tích cực? Lâm Lung cúi đầu nhìn vết thương trên ngón tay mình, nhớ lại hình ảnh chính mắt cô nhìn thấy những sĩ quan cứu viện hai tay ướt đầm máu tươi; nhớ lại Long Tuyền hơn ba ngày không ngủ không nghỉ; nhớ lại những giải phóng quân đi bộ mười mấy hàng trăm km hành quân gấp gấp vào núi cứu người; cùng với người người nhón nháo khiến đường phố tắc nghẽn...

Người của quốc tế? Lâm Lung hừ lạnh một tiếng, quốc gia nào có người sẽ vì người Trung Quốc mà quên đi sự an toàn của bản thân mình? Giao thông cũng bị chặn đứt còn có người ngoại quốc bay tới giúp một tay? Có bản lãnh chính anh chạy marathon cự li dài thử xem! Ai biết đến tội cùng là thật lòng đến giúp đỡ hay là tò mò với chín huyện thị của Miên Dương*?!

*Miên Dương: là một địa cấp thị thuộc tỉnh Tứ Xuyên, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Miên Dương có diện tích 20.000 km² và tổng dân số 5,2 triệu người, trong đó dân số đô thị là 600.000 người.

Khi người bạn thời trung học của Lâm Lung nói cho cô biết Thành Đô không có nước, Tứ Xuyên sắp tê liệt, phải nghĩ biện pháp dời đi thì Lâm Lung nghe tiếng nước chảy ào ào trong bếp, rất bình tĩnh trả lời cô ta: “Nhà mình không mất nước, đừng nghe tin đồn, không phải trên TV đã bác bỏ tin đồn rồi sao?”

Người bạn học kia lại nói Lâm Lung nói chuyện quá “CCTV”, nói cô bị ZF tẩy não rồi. Vì vậy hai người tranh chấp, từ biện luận dần dần thành mắng nhau, thậm chí người bạn học kia còn ép Lâm Lung có nương nói lời thô tục đầu tiên từ khi được sinh ra đến giờ. Cô không thể tin được, khi mọi người đồng tâm hiệp sức, trên dưới một lòng thì còn có người bị những lời đồn của những người quạt gió thổi lửa tẩy não.

“... Có nơi hoàn toàn không có người đến cứu, đã bị chôn sống rồi! Tiền quyền góp cũng bị nuốt! Cậu lại không tận mắt thấy qua, làm sao biết ZF cứu viện rất tích cực?! Cậu chờ mà xem, lúc này là hết nước, sau đó còn có chuyện tôi tệ hơn xảy ra! Đừng chỉ xem TV, tin tức trên truyền hình cái gì cũng bị cắt nối biên tập thành lời nói dối tốt đẹp!”

“Những gì cậu thấy mới là lời nói dối! Bà đây mới trở về từ khu vực gặp nạn đấy!” Sau khi Lâm Lung gửi tin này đi, cô rất khó chịu nhìn con chim cánh cụt góc phải bên dưới màn hình không ngừng nhấp nháy, dứt khoát cho bạn học không yên này vào danh sách đen, dự định để cô ấy bình tĩnh lại rồi bản thân mình sẽ khuyên nhủ lại.

Không nghĩ tới 10p sau đối phương gửi tin tuyệt giao đến cô, nói rằng muốn noi theo những bậc hiền triết đã mất cắt bỏ đoạn nghĩa*, khinh thường lui tới với người theo tiếng nói của đài CCTV.

*Cắt bỏ đoạn nghĩa: cắt đứt tình cảm.

Lâm Lung tức đến mặt mũi tối sầm, giờ phút này cô mới chân thực cảm nhận được, khi con người tức giận đến một mức độ nhất định thì trước mặt thật sự sẽ biến thành màu đen như muốn bất tỉnh.

Tuyệt giao? Tuyệt giao! Lâm Lung cắn răng quyết định. Cái gọi là đạo bất đồng bất tương vi mưu là đây, cô yêu Tổ quốc mình một cách sâu đậm, hi

vọng bản thân mình cũng hiến được một viên gạch, mơ ước nó ngày càng ổn định và giàu mạnh. Cô cảm thấy thân là người Trung Quốc có thể chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mắng nó, có thể bắt lỗi phê phán nó, nhưng là không thể không biết tốt xấu coi thường nó, thậm chí vất bỏ nó.

Lâm Lung nói rõ từ đầu đến việc tuyệt giao với vài người bạn của mình rồi tắt máy vì tính đi vào thư phòng của ba mẹ kiêm phòng đánh đàn. Cô vừa mở nắp đàn dương cầm vừa tùy ý ấn xuống phím đàn, trong đầu lại suy nghĩ khúc nhạc. Cô muốn mượn cảm xúc sôi sục trong lòng để làm chuyện gì đó có ý nghĩa.

Buổi tối, Long Tuyền gọi điện thoại cho Lâm Lung, nói chuyện để bồi đắp tình cảm. Ai ngờ Lâm Lung nói mình đang bận, nói mình sẽ gọi lại cho anh sau rồi ngắt điện thoại.

Đảo mắt đã tới 12h30 đêm, Long Tuyền ngửa mặt nằm trên giường bất đắc dĩ cầm điện thoại di động, anh đang chờ cuộc điện thoại chậm chạp không đến, suy nghĩ chẳng lẽ Lâm Lung đã quên mất anh đi ngủ rồi, bỗng nhiên âm tin nhẩn nhệ nhàng vang lên.

“Anh ngủ chưa?” Là một câu hỏi đơn giản lại khiến cho Long Tuyền bật người ngồi dậy, thần thái sáng lạng.

Anh gọi điện thoại cho Lâm Lung, ân cần hỏi han: “Sao lại chưa nghỉ ngơi, đang bận gì à?”

“Em viết một ca khúc, có muốn nghe không?” Lâm Lung cười hỏi, đây được coi như là tác phẩm đầu tay của cô nên muốn người được nghe đầu tiên là người yêu mình.

Ồ! Còn có thể sáng tác bài hát?! Long Tuyền kinh ngạc lên tiếng: “Được, anh rửa tai lắng nghe.”

“Đợi chút, em đóng cửa sổ lại đã.” Lâm Lung đứng dậy xác nhận mình đã đóng kỹ cửa sổ cách âm, sau đó lại nhẹ nhàng quay trở lại ngồi trước đàn dương cầm, cười nhẹ nói: “Đây là bản thảo, rất đơn giản, anh nghe rồi cho em ý kiến.”

Chỉ chốc lát sau, từ bên kia điện thoại truyền đến tiếng dương cầm dễ nghe, ngay sau đó Lâm Lung êm ái hát lên ca khúc mà mình soạn ra:

“....

Khi bầu trời xuất hiện mây đen, chấn động đất đai thần linh;

Chúng ta tới đây, lắng lắng truyền tình cảm;

Chúng ta đứng sát vai nhau, nói với bản thân mình vĩnh viễn không buông tay;

Bảo bồi lau nước mắt đi, ngày mai mặt trời sẽ mọc;

Người yêu ơi đừng khóc, tương lai vẫn còn hy vọng tiếp nối;

Khi máu tươi nhuộm đỏ quân trang, bụi đất phủ khắp trang phục màu xanh;

Chúng ta đứng thẳng hiên ngang, dùng tính mạng đi gặp về vang;

Chúng ta nắm tay hăm hở tiến bước, để cho quê nhà đẹp hơn;

Nam nữ Trung Hoa kiên cường, không e ngại cuồng phong bão tố;

Nam nữ Trung Hoa kiêu ngạo, có thể chịu đựng sự tồi tệ của tai hoạ!

Bảo bồi lau nước mắt đi, vừng dậy dũng khí đối mặt khó khăn;

Người yêu ơi đừng khóc, ngày mai lại kiên cường đứng vững!

....”

Long Tuyền lắng lắng nghe, một cảm giác tự hào tràn ra. Rất tuyệt! Dù không phải người chuyên ngành, nhưng bài hát này rất hay. Tuyệt hơn nữa là cô gái ưu tú như vậy là bạn gái mình! Mà bài hát này không chỉ truyền đạt tình cảm chân thành tha thiết, quan trọng hơn là ý chí một lòng tiến lên được bộc lộ trong đó. Bài hát tha thiết như vậy rất thích hợp dùng để trấn an cảm xúc của mọi người.

Sau một hồi khen ngợi tán dương, Long Tuyền đưa ra ý kiến của mình: “Giai điệu chưa đủ phong phú, đặc biệt là đoạn điệp khúc, cảm xúc cần phải dâng trào hơn nữa. Còn giọng hát của em nữa, quá mềm yếu, không thích hợp với bài hát như này. Hoặc là nói bài hát này nếu lấy giọng nam làm chủ, nữ hát đệm thì có vẻ thích hợp hơn.”

“Ừ, một kích trúng luôn!” Lâm Lung gật đầu liên tục: “Em chỉ có thể làm đến vậy, ha ha, có thể thành một ca khúc là em đã thoả mãn rồi, cứ như vậy đưa cho người bạn soạn nhạc xem một chút, chờ cậu ta sửa xong lại tổ chức một ban nhạc trình diễn! Thời đại học em đã tham gia ban nhạc đấy...”

Lâm Lung vừa hài hứng bừng bừng nói, vừa gửi tài liệu cho người bạn, sau đó dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Long Tuyền ngoan ngoãn rửa mặt đi ngủ, mong đợi ngày mai sẽ có một tác phẩm hoàn mỹ ra mắt...

Sáng sớm ngày hôm sau, người bạn kia gửi tin đến nói bản thảo của Lâm Lung kích thích dự vọng sáng tác của cậu ta, suốt đêm qua không chợp mắt, cấu tứ như suối tuôn. Sau đó nói cô lập tức đi thông báo đến các thành viên của ban nhạc trước kia, buổi tối ngày mai tập hợp ở nhà cậu ta.

Tập hợp toàn bộ thành viên? Đang nói đùa ư? Lâm Lung ngây người, vội vàng gọi điện thoại cho người bạn kia: l/q/d “Anh trai à, ban nhạc đã giải tán từ lâu rồi, công việc công tác, còn có người ở phía Bắc, mình tìm người ở chỗ nào đây?!”

“Mình không biết, dù sao bản nhạc cũng đã giao cho mình, những thứ khác cậu giải quyết, nói chung không thể có mỗi hai người chúng ta tạo ra một bài hát hoàn chỉnh.” Đầu kia điện thoại truyền tới một giọng nam hơi khàn: “Mình bế quan, buổi tối ngày mai cứ tới nhà đi, tạm biệt.”

Dứt lời liền ngắt điện thoại, từ đầu đến cuối không cho Lâm Lung cơ hội nói một chữ nào.

Lâm Lung ngây ngốc cầm điện thoại, sau đó bắt đầu điên cuồng lật sổ ghi chép liên lạc với mọi người.

Lâm Lung lại ở nhà với cha mẹ một ngày, ngày hôm sau sẽ để cho Long Tuyền đi ô tô đến đón cô về nội thành đến bệnh viện để tư vấn tâm lý thêm một lần, 10q4d tiếp theo sẽ mua một ít quà tặng chơi với người bạn nhỏ Trần Hi.

Từ đầu đến cuối Long Tuyền không nói một lời, những con người kiên cường thiết huyết như anh hoàn toàn không biết trao đổi với những đứa bé như nào, nên khỏi phải nói đến việc trong phòng đều là những đứa bé bị thương. l/q/d Anh ngồi ở một bên làm phòng nền hoàn mỷ, sau đó tưởng tượng nếu như chính mình cũng có đứa trẻ, thì Lâm Lung nhất định sẽ là một người mẹ tốt rất có trách nhiệm.

Gần đến giờ cơm tối, hai người dưới ánh mắt lưu luyến không rời của người bạn nhỏ đi ra bệnh viện. Lâm Lung nhìn bầu trời âm u hít một hơi thật sâu. Nhìn Trần Hi đã mất một cái chân, lại nghĩ đến Nhạc Thiên đã qua đời, dù trên gương mặt cô vẫn mang theo nụ cười dịu dàng, nhưng trong lòng dù nhiều hay ít vẫn là khó chịu.

“Thật ra thì em có thể không đến.” Long Tuyền thương tiếc sờ đỉnh đầu cô: “Mấy ngày tới đừng đi bệnh viện nữa.”

“Không.” Lâm Lung lắc đầu: “Trốn tránh vĩnh viễn không phải là biện pháp, em muốn nỗ lực tiến lên, vượt qua nó!” Nói xong, một tay cô nắm lại làm một động tác cổ vũ chính mình.

Long Tuyền cười khẽ nói: “Được, anh đi với em.”

“Trước tiên đi ăn cơm, sau đó em lại gọi cho người bạn có được không? Trước kia cô ấy là người đàn ghi-ta trong ban nhạc, tối nay vốn là cũng hẹn cô ấy. 19q6d Cô ấy đã sớm nói qua chờ đến khi em có bạn trai thì phải mời cô ấy ăn cơm đầu tiên.” Lâm Lung cười kéo cánh tay trái Long Tuyền lắc lắc: “Có được không?”

“Được, dù sao sớm hay muộn cũng phải gặp.” Long Tuyền gật đầu một cái, hỏi: “Bạn tốt của em?”

“Vâng. Cô ấy tên là Soái Kỳ, cha mẹ cô ấy là đồng nghiệp của ba em, chúng em cùng lớn lên trong một viện. Đợi lát nữa gặp ba người bạn, hai người là đàn ông, trước đây “Lông Quân” là người soạn nhạc của ban nhạc. Còn một người là “Vàng”, là tay trống được bổ sung cho đủ số lượng của ban, hiện tại thì vào viện thiết kế kiến trúc, rất bận rộn.”

Thanh mai trúc mã? Long Tuyền âm thầm đánh ký hiệu cho hai người, âm thầm tính toán toàn bộ hành trình buổi tối phải đi với Lâm Lung, quan sát thật kỹ. Nghĩ thì như vậy nhưng anh chỉ nói: “Ồ, vậy còn thiếu 1 tay bass?”

“Lúc trước đã đi Bắc Kinh lập nghiệp rồi. Ngày hôm qua Soái Kỳ làm chủ, em vốn là đàn ghi-ta tiết tấu, hiện tại được lên làm chủ âm, ha ha.” Người làm chủ âm đàn ghi-ta thì phải có bản lĩnh ghi-ta solo rất giỏi. Lâm Lung vốn còn thiếu chút lửa, nhưng Lông Quân nói bài hát này cô có thể đảm nhiệm.

“Anh không biết em còn có thể đánh đàn ghi-ta.” Long Tuyền nhẹ nắm tay Lâm Lung, quan sát giống như bảo bối, sau đó thở dài: “Anh đã nói mà, khi còn ở Vân Nam em gây ‘ki bố ách’, tư thế đó sao lại giống ôm đàn ghi-ta hát Rock and Roll vậy.”

“Ha ha, nhạc khí chính là đồ chơi, quan nó là cái gì, dùng như thế nào, chỉ cần gây thành khúc nhạc, có thể biểu đạt tình cảm là được rồi. Em đàn ghi-ta cũng không tốt lắm, chỉ kha khá mà thôi.”

Hai người vừa nói vừa đi về bãi đậu xe, trên đường Lâm Lung còn gửi một tin nhắn cho Soái Kỳ, nói cô ấy đặt chỗ quán lẩu gần nhà cũ. Nếu như Vàng, Lông Quân có rảnh rồi thì gọi đi luôn, bạn trai mình mời khách.

“Tốt lắm. Rốt cuộc có bạn trai rồi! Thật kích động... Thật ra thì bọn mình nên mời anh ấy ăn cơm, cảm tạ anh ấy có lòng tốt thu nhận cậu!” Soái Kỳ nhanh chóng trả lời.

“Hừ!” Lâm Lung khó chịu bĩu môi.

Long Tuyền tò mò cúi đầu nhìn sang màn hình di động của cô thì thấy rõ câu nói kia. Anh cười nhẹ một tiếng.

Lâm Lung ngẩng đầu nhìn anh một cái, chưa chưa nói: “Anh chàng cao lớn, ánh mắt tốt thì có thể chiếm tiện nghi à?”

Long Tuyền lại nhìn cô từ trên cao thấy bộ ngực cô nửa che nửa hở, gật đầu nói: “Ừm, là rất chiếm tiện nghi.”

.... Lâm Lung nhìn trời im lặng. Tại sao lúc mới quen cô lại không cảm thấy anh là người như vậy? Sau khi thành chính thức thì càng ngày càng không đứng đắn!

Không lâu sau, khi hai người đi vào quán lẩu thì đã bị Soái Kỳ nhìn thấy từ xa. Một tổ hợp trai xinh gái đẹp, chiều cao chênh lệch, không muốn người khác chú ý cũng rất khó!

Áo Tshirt màu tro đơn giản, quần đen đặc công. Dáng dấp không tẻ, ăn mặc hơi mộc mạc, rất cao lớn rất khoẻ mạnh, dường như người đàn ông này không phải thành phần tri thức. Soái Kỳ hơi nghi ngờ, vì cô biết Lâm Lung đã từng hy vọng ông chồng trong tương lai của mình là một người đàn ông kỹ thuật hảo hoa phong nhã, ví dụ như IT hoặc ngành y. Nhưng anh chàng này lại ngăm đen, giống như người làm công việc cần thể lực ở ngoài trời vậy.

Cùng lúc đó, Long Tuyền là người đầu tiên phát hiện ở trong góc có một cô gái tóc ngắn đang phát tay với bạn gái mình, bàn đó chỉ có một mình cô ta. Long Tuyền cảm thấy buồn bực trong lòng, chẳng lẽ người này chính là cô gái tên Soái Kỳ? Tóc còn ít hơn so với anh! Ngoại trừ xương cốt và màu da thì chẳng có chỗ nào giống con gái.

Soái Kỳ?! Thật là người cũng như tên, xem ra rất đẹp trai. Sau khi ngồi xuống nói chuyện với nhau, Long Tuyền phát hiện thật ra cô cũng là người tương đối nhanh nhẹn, rất dễ thân cận.

Chỉ có điều nhìn Soái Kỳ và Lâm Lung kẻ vai sát cánh, dáng vẻ vô cùng thân thiết thì Long thiếu cảm thấy bản thân rất khó chịu. Dường như hai người này mới là một đôi yêu nhau, còn anh thì chỉ là một bình hoa dư thừa mà thôi.

Cũng may tình trạng này kéo dài không lâu, ngồi được một lát thì người chơi trống có biệt hiệu Vàng đến chen ngồi ở bên cạnh Lâm Lung và Soái Kỳ.

Nhìn anh ta lớn lên cũng rất cá tính, một đầu tóc màu đỏ rượu được vuốt dựng lên, mặc một chiếc áo Tshirt bó sát màu xanh da trời, môi, mũi và tai có xỏ khuyên, trên người có đeo nhẫn, vòng cổ và lắc tay, thậm chí còn quanh mắt còn vẽ viền màu khói.

Long Tuyền bỗng cảm thấy hơi đau bụng, rất ngứa mắt. Nếu như bình thường gặp được người như vậy anh tuyệt đối sẽ nhìn thẳng coi như đối phương không tồn tại. Thế nhưng bây giờ lại phải đối mặt ăn cơm, thậm chí còn phải xã giao, bởi vì cậu ta là người lớn lên từ bé với bạn gái mình.

Sau khi hai bên được giới thiệu với nhau, Long Tuyền cố nén khoe miệng co rút, vô cùng khách khí bắt tay chào hỏi đối phương.

Anh nghe thấy Lâm Lung hỏi Vàng: “Ban ngày ban mặt sao cậu lại mặc như vậy? Thật khiến mình hoảng sợ!”

Long thiếu lập tức thờ ra một hơi, thì ra cô cũng bị dọa sợ! Còn tưởng rằng đây cũng là một dạng “chế phục”, xem ra bạn gái anh có phong cách và sở thích ăn mặc bình thường, hai vợ chồng cũng không thể có mặt thẩm mỹ quá khác nhau.

“Đáp ứng lời mời của một tổ chụp hình, mới vừa chạy về.” Vàng để hộp đàn của mình vào trong góc, sau đó vừa tháo đồ trang sức vừa vội vàng hỏi: “Có đồ tẩy trang hay không? Nơi này cách nhà quá gần, nếu như bị Thái Hậu nhà mình nhìn thấy thì sẽ bị niệm chết!”

“Mình đoán cậu cần nên khi ra cửa đã mang theo.” Soái Kỳ ném cho cậu ta một túi đồ hoá trang, sau đó đưa mắt nhìn bạn học Vàng đi vào toilet. Cô ta cười hỏi Long Tuyền có bị hù dọa hay không.

“Không sao.” Long thiếu đáp trả hai chữ.

“Cậu ta chơi kim loại nặng, khẩu vị tương đối nặng. Đừng lo, trước kia chúng tôi thích nhất là hát những bài nói về trường học*, ví như những bài sôi động.” Soái Kỳ cười, ngụ ý khẩu vị của bạn gái anh tương đối nhẹ, ngàn vạn lần đừng bị dọa đến mức lui binh.

*Những bài hát tự sáng tác, giống như những bạn sinh viên trường BK.

Rất tốt, rất mạnh mẽ. Người sáng tạo ra Rock and Roll của Trung Quốc cũng là người hát những bài nói về trường học đấy!

Long Tuyền nghe xong dở khóc dở cười, sau đó nói: “Ừm, tôi đã nghe Lâm Lung hát bài ‘Núi non như nước mùa xuân’, quả thật rất trường học.” Anh học Soái Kỳ chỉ lộc vì mã*, ngụ ý, cô nương à, cô muốn lừa dối người thì phải đáng tin một chút.

*Chỉ lộc vì mã: Chỉ chó nói mèo, chỉ hươu nói ngựa.

“À...” Soái Kỳ vuốt tóc, cười nói: “Ý tôi muốn nói là Lý Kiến Phục, nói sai nói sai. Lâm Lung thích nhất là bài ‘Đứa con của rồng’ kia.”

“À, anh ta.” Long Tuyền gật đầu một cái: “Anh ta là một trong những người sáng lập ra Tân Lãng. Bài ‘trở về’ của anh ta không tệ.”

Soái Kỳ hơi sùng sốt, sau đó gật đầu liên tục. Cô thật không ngờ anh chàng nhìn rất khỗ này còn hiểu âm nhạc.

Lâm Lung ngồi bên cạnh bật cười: “Cậu cảm thấy mình sẽ tìm một người không hiểu chút gì về âm nhạc làm bạn trai sao? Anh ấy biết thổi nhạc khí, sáo và tiêu mình đều nghe rồi, mặc dù không coi là chuyên nghiệp nhưng lại rất hay!”

“Ôi chà, thật là hiếm có, vậy mà lại để cho cậu mèo mù vớ cá rán gặp được người đàn ông thích hợp như vậy!” Vàng tẩy trang xong quay trở lại ngồi đối diện với Long Tuyền, cảm khái nói với anh: “Đại ca, anh không biết đâu, cũng bởi vì cậu ấy quá mức bắt bẻ nên vẫn chưa thể gả đi. Chúng tôi vẫn bị Thái Hậu nhà cậu ấy nhìn chằm chằm giống như phòng cướp vậy, chỉ sợ người không thuận mắt là tôi thừa dịp đi ấy không có nhà mà lên vào! Thái Hậu nhà tôi cũng thường nói: ‘tiểu tử thổi này ngoan ngoan lại một chút cho mẹ, đừng có dạy hư Lâm muội muội’.”

Nói xong thì học bộ dáng của mẹ cậu ta, ngón tay tạo hình lan hoa chỉ chống nạnh tròng mắt chỉ vào trán Soái Kỳ ở bên cạnh.

“Ai bảo cậu thích trang điểm đậm, nhóm nương nương sao có thể thuận mắt.” Soái Kỳ lườm anh ta một cái: “Nhanh gọi món ăn đi, giải quyết xong còn đi đến nhà Long Quân. Điện thoại di động lần điện thoại nhà của cậu ta đều không gọi được, đoán chừng ngày hôm qua thức suốt đêm nên giờ vẫn đang ngủ bù! Long ca, đóng gói một phần cho cậu ta không sao chứ?”

“Tất nhiên, đừng khách khí!” Long Tuyền gật đầu một cái.

Anh cảm thấy bản thân mình dần dần có hảo cảm với hai người trẻ tuổi khác người này. Bất luận có sở thích như nào thì bọn họ đều có điểm giống Lâm Lung, đó là sống bừa bãi, tính tình rất thật không chút cong queo, ở gần sẽ khiến người khác thả lỏng.

Sau bữa ăn tối, Long Tuyền lại trở thành tài xế không chuyên chở mọi người đi tới nhà của Long Quân trong khu ca vũ đoàn của tỉnh. Mặc cho bọn họ gõ cửa, gọi to như thế nào đi nữa thì trong phòng cũng không hề có động tĩnh.

“Chuyện gì xảy ra? Không phải cậu ta trúng độc ô-xít-các-bon đấy chứ?” Vàng vừa nói chuyện vừa gọi vào số điện thoại nhà của Long Quân, trong điện thoại truyền đến thanh âm tút tút báo bận, xem ra là dây điện thoại đã bị rút hết ra rồi.

“Không biết.” Long Tuyền không biết rằng Vàng chỉ đang nói đùa, anh rất nghiêm túc giải thích: “Trước khi lên lầu tôi thấy được toàn bộ cửa sổ trong phòng khách được mở ra, trong khe cửa cũng không có mùi gì khả nghi.”

“Khả định là ngủ như chết.” Lâm Lung nói xong thì xé miếng giấy in dán trên cửa.

Mở ra xem thì trên đó có một hàng chữ lớn: nếu như gọi mình mà không dậy, thì đi ra cổng chính rẽ phải lại rẽ phải, bên cạnh chợ bán thức ăn có cửa hàng sửa xe, tìm người họ Trần đến mở khoá.

Soái Kỳ hết ý kiến: “Mình choáng! Để cho chúng mình cạy cửa à?!”

Vàng gật đầu một cái, nói: “Xem ra thì có vẻ là như vậy, trước kia mình cũng đã tìm người nọ một lần. Yên tâm, kỹ thuật của anh ta rất giỏi, sẽ không phá khoá, hơn nữa còn là treo biển số hiệu ở đồn công an.”

“Phiền như vậy, lâu vậy! Mình không muốn phải leo lên leo xuống đâu, hai người là đàn ông thì đi đi, chúng mình chờ ở chỗ này.” Soái Kỳ vỗ vỗ Vai vàng: “Nhiệm vụ vinh quang mà nặng nề này giao cho cậu.”

“Nhất định phải làm như vậy?” Long Tuyền do dự hỏi, cạy cửa không phải nhà mình là phạm pháp, chỉ là chủ nhà cũng đã đồng ý...

“Ừm, nếu không thì cậu ta ngủ thẳng đến ngày mai cũng không dậy nổi.” Lâm Lung xác nhận gật đầu.

Long Tuyền nhú mày, sau đó kéo Vàng đã chuẩn bị xuống lầu, nói khẽ: “Không cần, tôi mở.”

Mở khoá? Anh cũng sẽ làm chuyện này? Lâm Lung hơi kinh ngạc nhìn về phía Long Tuyền. Anh vươn tay đến túi sau quần lục lọi một lát, giống như làm ảo thuật giữa ngón tay xuất hiện mấy thanh sắt và thiết côn nhỏ. Sau khi lựa chọn thanh sắt có độ lớn nhỏ phù hợp nhất, Long Tuyền bẻ nó thành một cái móc nhỏ rồi chọc vào lỗ khoá một lát, lại vặn vặn lõi kéo thêm một lát.

“Được rồi.” Dứt lời, Long Tuyền nhẹ nhàng đẩy một cái, cửa chống trộm có vẻ rất dày được mở ra, cả quá trình không đến 1p.

Ba người lúc trước còn kêu khàn cả giọng không có ý định đi vào, cả ba vẫn đứng ngăn người tại chỗ, rồi rít nhìn Long thiếu như nhìn một vị thần.

“Anh còn có thể làm cái này?” Lâm Lung ngược nhìn gương mặt bạn trai mình một cách sùng bái.

“Công việc cần.” Long Tuyền giải thích, thật ra nếu chỉ có một mình Lâm Lung anh còn có thể giải thích rõ hơn rằng thật ra việc mở khoá rất phiền toái, bình thường bọn họ không đi bằng cửa, hoặc trực tiếp “đập”. Nhưng hôm nay có hai người ngoài ở đây nên anh không có hứng thú nói nhiều.

“Đại ca, công việc của anh là gì?” Soái Kỳ lẩm bẩm hỏi, Long Tuyền lại không trả lời cô mà chỉ nhìn Lâm Lung một cái, sau đó theo Vàng vào cửa.

“Đoán thử xem?” Lâm Lung âm thầm lườm Long thiếu một cái, không muốn nói thật cũng không muốn nói láo, lại chờ em giúp anh lừa dối đúng không? Hừ!

Soái Kỳ quan sát Lâm Lung từ trên xuống dưới, thẳng thắn nói: “Mình thấy cậu cũng không đến nỗi phải tìm một tù nhân mãn hạn, lq/d mặc dù kiểu tóc thì rất giống. Như vậy... Hình cảnh? Đặc công? Cảnh sát võ trang?”

“Tóc anh ấy còn không ngắn bằng cậu đâu!” Lâm Lung sờ bộ lông của Soái Kỳ, cười nói: “Phương hướng suy đoán của cậu đúng, nhưng chi tiết thì có hơi khách biệt. Ừ, ánh mắt không tệ, anh ấy là quân nhân tại ngũ.”

“Lính hay sĩ quan?” Soái Kỳ nháy mắt mấy cái. Mặc dù đạo này phụ nữ không cần dựa vào đàn ông mới có cơm ăn, nhưng cũng không thể tìm một người quá kém cỏi.

“Sĩ quan.” Dứt lời, Lâm Lung cười hi hi, sau đó dời đề tài đến nhạc phổ của Long Quân, nếu không một lát nữa cô ấy sẽ quan tâm chi tiết đến nghe

nghiep của chồng tương lai. Không muốn nói thì đừng nói, lq'd đơn giản qua loa là được, Soái Kỳ cũng không phải người truy hỏi mọi việc kỹ càng.

Hai người ngồi trong phòng khách thảo luận, còn Long Tuyền thì giúp Vàng xách người đàn ông nửa thân trần đang ngu say trên giường đến phòng tắm, giúp anh ta nhanh chóng tỉnh táo.

Mặc dù không cam lòng nhưng đồng chí Trung tá không thể không thừa nhận hai người trúc mã của Lâm Lung có ngoại hình thật tốt. Anh chàng “Lông Quăn” là nghiên cứu sinh của học viện âm nhạc hệ soạn nhạc, có biệt hiệu như vậy là vì anh ta có một mái tóc dài đến vai lượn sóng tự nhiên, ngũ quan có nét của người Tân Cương*, giống như phôi thần tượng.

*Tân Cương: tên chính thức là Khu tự trị Duy Ngô Nhĩ Tân Cương hay Khu tự trị Uyghur Tân Cương là một khu vực tự trị tại Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Đây là đơn vị hành chính cấp tỉnh lớn nhất của Trung Quốc với diện tích lên tới 1,6 triệu km². Tân Cương có biên giới với Nga, Mông Cổ, Kazakhstan, Kyrgyzstan, Tajikistan, Afghanistan, Pakistan và Ấn Độ. Tân Cương có trữ lượng dầu mỏ và là khu vực sản xuất khí thiên nhiên lớn nhất Trung Quốc. Tân Cương cũng quản lý về hành chính đối với khu vực Aksai Chin, là nơi Ấn Độ cũng tuyên bố chủ quyền.

Long Tuyền cảm thấy may mắn vì anh mãnh liệt yêu cầu được làm người bảo vệ đi theo Lâm Lung, trong lúc vô hình đã bảo vệ được chủ quyền.

“Này này, dịu dàng một chút!” Lông Quăn nhắm mắt lau nước lạnh trên mặt, cuối cùng cũng tỉnh lại trong nửa mê nửa tỉnh. Vừa nâng mắt nhìn... Mẹ nó! Người xách mình lại là một người đàn ông mà mình hoàn toàn không quen biết!

“Anh... Anh là ai?!” Bạn học Lông Quăn rất nghi ngờ.

“Người đàn ông của Lâm Lung.” Vàng thuận mồm giới thiệu họ với nhau, lại giải thích nói: “Còn phải đa tạ anh Long khiêng cậu đến phòng tắm đấy, mình có lay cậu đến sáng cậu cũng không tỉnh lại. Nặng muốn chết, kéo đi cũng bất động, thiếu chút nữa thì xách một xô nước lạnh xối vào giường rồi!”

“À? Ồ! Mình không ngủ hai buổi tối rồi!” Nói xong, Lông Quăn vừa ngáp vừa đưa nhạc phổ của mỗi người ra: “Tất cả mọi người đều tới à? Vậy xem qua trước đi, có ý kiến gì mau nói, mình sẽ sửa ngay lập tức. Hôm nay hoàn thành bản nhạc này luôn, nhanh chóng luyện tập, tối mai diễn.”

“Diễn? Diễn cái gì?” Lâm Lung nghi ngờ, lúc đầu khi đưa bản thảo cho cậu ta cô có nói chỉ hy vọng mọi người cùng nhau làm một bài hát, sau đó đăng lên internet. Cho dù có thể hấp dẫn sự chú ý của mọi người hay không thì chỉ cần thể hiện được một phần tâm ý với trận động đất là được rồi. Tại sao lúc này lại có diễn xuất?

“Cậu không lẫn lộn trong cái vòng tròn này bao lâu rồi hả? Cho dù yêu thích âm nhạc cổ điển cũng phải chú ý tin tức mới chứ?” Lông Quăn khinh thường nhìn Lâm Lung một cái, rồi giải thích: “Pub Great muốn tổ chức một buổi biểu diễn để lấy tiền cứu tế cho những nạn nhân gặp thiên tai. Chuyện như vậy bọn Soái Kỳ cũng biết, lúc trước vì ban nhạc của chúng ta đã giải tán nên mình mới không đi ghi danh tham gia ‘thử giọng’, sau đó lại cảm thấy bài hát này không tệ nên buổi sáng mình đã nhanh chóng gửi một đoạn đến cho chị Đường. Chị ấy cảm thấy rất tốt, nói cho ban nhạc chúng ta một cơ hội. Nếu như có thể biểu diễn nhuần nhuyễn thì có thể ra sân.”

“Cơ hội này khó mà có được! Nhiều lời cái gì, nhanh chóng luyện tập!” Vàng dứt lời liền vọt vào phòng nhạc của Lông Quăn bắt đầu luyện. Anh ta là người duy nhất chưa đọc bản thảo.

Dù sao Soái Kỳ cũng đã nghe phiên bản đầu tiên của Lâm Lung nên cũng không vội, bắt đầu tìm một chỗ trong phòng khách đeo tai nghe lên bắt đầu ngâm nga hát.

“Pub Great là một quầy rượu, là cơ sở âm nhạc đầu tiên nổi tiếng nhất tại thành phố này. Chị Đường là bà chủ, bọn em đã từng tha thiết ước mơ có thể biểu diễn ở nơi đó...” Lâm Lung áy náy nhìn về phía Long Tuyền: “Bọn họ đều là một lòng muốn chơi Rock and Roll tại nơi đó. Xin lỗi, ngày mai vốn phải đi gặp bạn của anh, nhưng...”

Đối với Lâm Lung mà nói thì chơi âm nhạc chính là “chơi”. Cô không quan trọng việc có thể nổi tiếng hay không, nhưng là vì đã từng kỳ vọng, vì ước mơ của bạn bè nên cô phải cống hiến sức lực, tranh thủ ngày mai có thể cùng mọi người đứng trên sân khấu.

Long Tuyền sờ lọn tóc của Lâm Lung, trong ánh mắt tràn đầy cung chiều. Anh cười, nói: “Không sao, buổi tối ngày kia đi cũng được.” Hoặc là, ngày mai anh kêu cậu ta đến xem biểu diễn? Long Tuyền tính toán dưới đáy lòng.

Thời gian còn lại, Lâm Lung gần như không có thời gian để quan tâm đến Long Tuyền. Trừ lúc vô cùng mệt mỏi nằm xuống đùi anh chọn mắt 3, 4 tiếng thì khoảng thời gian còn lại đều dành cho bài hát.

Thảo luận, hiểu rõ, luyện tập, lại thảo luận, sửa đổi, luyện tập,...

Một đêm một ngày cứ như vậy “vèo” cái hết. Buổi chiều ngày hôm sau gửi một đoạn cho đối phương. Lông Quăn hát chính, Lâm Lung đánh đàn ghi-ta, Soái Kỳ đánh Bass, Vàng thì đánh trống làm cảnh nền, Long Tuyền dùng máy quay quay lại toàn bộ ca khúc.

Mất thấy bài hát sơ lược của Lâm Lung dần thành hình, dưới sự phấn đấu đồng tâm hiệp lực của mọi người thì gần như hoàn mỹ, Long Tuyền rất là cảm khái. Điều nói con người lúc nghiêm túc là đẹp nhất, anh ở khoảng cách gần nhìn Lâm Lung chuyên chú làm việc thì cảm thấy quả nhiên người phụ nữ của mình rất đẹp, vẻ đẹp linh động tràn đầy sức sống.

Mà ca khúc “bảo bối đừng khóc” này không bất ngờ thuận lợi thông qua khảo hạch.

Vào đêm, Long Tuyền lại đảm đương chức vụ tài xế đưa bốn người họ đến nơi biểu diễn. Dọc đường đi, Long Tuyền nói anh chỉ đưa họ đến đó, còn

bản thân thì không vào.

“Tại sao?” Lâm Lung không vui, mặc dù cô không phải dạng người thích khoe khoang, thế nhưng cô hy vọng bạn trai của mình có thể nhìn thấy “phong thái” của mình.

Long Tuyền bắt đầu đi nói: “Cái đó, điều lệnh 98 quy định quân nhân không được đến quán rượu, ca hát hoặc những nơi mang tính chất giải trí. Nghiêm cấm đến những nơi không lành mạnh.”

“Biểu diễn là để lấy tiền cứu tế giúp những người gặp nạn trong thiên tai! Nào có không lành mạnh?!” Soái Kỳ ngồi ở ghế sau mở miệng phản bác trước cả Lâm Lung, thầm nghĩ người này thật cô hủ! Cũng không mặc quân trang, ai mà biết anh không thể đến quầy rượu?

Lâm Lung liền tục gạt đầu: “Đúng vậy đúng vậy, hoạt động công ích mà thôi, có thể tham gia chứ?”

“Nhưng quầy rượu thì không được, thật sự không được.” Long Tuyền khẽ lắc đầu một cái. Đây là vấn đề kỷ luật, cho dù không ai biết thì cũng không thể. Đây là kỷ luật sắt.

“Vi em dàn xếp một lần cũng không được sao?” Lâm Lung nghiêng đầu nhìn Long Tuyền, thấy anh không lên tiếng thì không thể làm gì khác hơn là tự hạ cho mình một bậc thang: “Được rồi, coi như xong. Xem ra chỉ có thể chờ đến lúc em biểu diễn ở cung nghệ thuật Cẩm Thành lại mời anh đến xem, chỉ mong sẽ có cơ hội này.”

Vàng trực tiếp dội cho một chậu nước lạnh: “Cậu gây đàn tranh cổ thì có thể, chứ đàn ghi-ta thì nằm mơ đi. Cậu phải chăm chỉ lên chứ? Đã nhiều năm như vậy mà vẫn không tiến bộ...”

Trong lúc mọi người đang nói chuyện thì Long Quân vẫn không lên tiếng. Long Tuyền nhìn vào kính chiếu hậu thì phát hiện dường như anh ta đang nén cười vì vậy anh nhìn nhiều thêm vài lần. Rốt cuộc thì ánh mắt của hai người cũng chạm nhau trong gương, đồng chí Trung tá lập tức nắm lấy cơ hội, lạnh nhạt hỏi: “Anh có lời gì muốn nói sao?”

Long Quân bị ánh mắt lạnh lùng kia đảo qua thì ghen một cái. Anh ta lau mồ hôi trên trán, vội vàng thành thật khai báo: “Cái đó, buổi biểu diễn không phải ở quầy rượu mà là ở ngoài trời tại quảng trường, không thu vé vào cửa, ai cũng có thể xem được.”

“Long Quân! Cậu đi chết đi!” Lâm Lung thẹn đến phát cáu cầm hộp khăn giấy trước mặt ném về phía sau lưng. Làm hại cô mong đợi lại rồi rầm, thì ra là lo sợ không đâu.

Không lâu sau, mọi người thuận lợi đi đến quảng trường. Đám người Lâm Lung vội vàng mặc áo T-shirt “I love China” và “Tứ Xuyên Hùng Khô” gia nhập vào buổi biểu diễn đang được chuẩn bị khí thế ngất trời.

Mà Long Tuyền thì im lặng đứng tại một góc trong quảng trường làm người xem. Vào lúc đám người Lâm Lung biểu diễn, anh lấy máy quay phim của anh trai ra quay.

Lát sau, Lâm Lung đeo đàn ghi-ta trên lưng nhảy nhót đến cạnh Long Tuyền. Bởi vì chạy nhanh mà gương mặt hơi ửng hồng, gương mặt mang theo sự mong đợi nhìn anh: “Như thế nào? Nghe hay không? Xinh đẹp không?”

“Xinh đẹp!” Long Tuyền gật đầu như chém đinh chặt sắt. Thật ra thì tại quảng trường ngoài trời hiệu quả âm nhạc không tính là hay, nhưng không khí biểu diễn của bọn họ khi ở trên đài lại tương đối sôi nổi. Dừng lại một lát, anh lại bổ sung: “Dường như em rất thích hợp đứng dưới ánh đèn.” Gương mặt nhỏ nhắn của cô rất ấn ảnh, hơn nữa giống như khi còn ở Vân Nam, mặc dù đối mặt với rất nhiều người nhưng cô không hề luống cuống.

“Nhưng anh rất thích ăn giầu.” Lâm Lung bĩu môi, rất không hài lòng với việc Long Tuyền vẫn luôn ăn núp phía sau cây cột hại cô tìm thật lâu vẫn không thấy người. Nếu không phải anh nhìn thấy cô đến mà hiện thân, nói không chừng còn có thể ăn núp một đêm.

“Xin lỗi, thói quen nghề nghiệp.” Long Tuyền nhún vai.

“Coi như chúng ta bổ sung cho nhau. Nhưng em cũng không thích náo động, chỉ nhiệt tình công ích mà thôi.” Lâm Lung giải thích, nghĩ cũng biết những người làm nghề nghiệp giống như Long Tuyền không thể nào chấp nhận một người vợ một lòng muốn làm người nổi tiếng.

“Anh biết.” Long Tuyền gật đầu một cái, sau đó nhìn cô nghiêng đầu nhìn về sân khấu muốn xem màn trình diễn của người khác. Đáng tiếc vóc người quá thấp, cho dù nhón chân lên cũng không nhìn rõ.

“Ôi, còn không bằng đứng ở phía sau sân khấu! Sao anh lại chọn vị trí kém như vậy!” Lâm Lung nhảy lên mấy cái vẫn chỉ có thể nhìn thấy cái ót của mọi người.

Long Tuyền đứng ở phía sau nhìn cô gái nhỏ oán trách. Anh bồng cúi người nói nhỏ bên tai cô: “Vậy anh ôm em xem.” Dứt lời không đợi Lâm Lung trả lời, dứt khoát dùng một tay nâng cô lên ngồi xuống vai mình.

“Oaaaa...!” Lâm Lung bị dọa hét lên một tiếng kinh hãi rồi vội vàng ôm lấy đầu Long Tuyền, chỉ sợ mình sẽ ngã xuống. Chờ đến khi ngồi yên, vừa ngẩng đầu liền phát hiện mọi người đang ở xung quanh đang nhìn mình.

Cũng khó trách, đàn ông Thành Đô có bản lĩnh để bạn gái ngồi trên vai mình quá ít, nơi này lưu hành đàn ông nhả yếu đuối... Lâm Lung âm thầm nhéo bả vai Long Tuyền, trách anh nâng mình lên quá cao làm não động nơi này.

Long thiếu thì lặng lẽ dùng ngón tay vẽ vòng vòng trên đùi cô, cười nói: “Không phải lúc nào anh cũng thích ả núp, thỉnh thoảng cũng muốn tiếp nhận ánh mắt hâm mộ của người khác. Hoặc giống như buổi biểu diễn có ích với người khác này, anh có thể giúp em, không cần bản khoăn.”

“Ừm.” Lâm Lung nhẹ giọng đáp, lại bổ sung thêm ở trong lòng một tiếng: cảm ơn.

Sau đó cô nghe thấy Long Tuyền bỗng nói một câu: “Ngày mai sẽ dẫn em đi gặp sư phụ và sư huynh của anh.”

À? Gì? Sư phụ? Gặp người lớn?

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Là Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Căng thẳng đi gặp cha mẹ

Sau khi được Long Tuyền giải thích, cuối cùng thì Lâm Lung cũng biết được thì ra bạn trai mình là người chính thức bá sư học võ thuật truyền thống.

Sư huynh của anh mở một lớp dạy võ ở Thành Đô đã nhiều năm, mỗi lần Long Tuyền về thăm người thân cũng sẽ đi tìm anh ta luận võ. Lần này nghe nói tiểu sư đệ có bạn gái, anh ta vẫn mong sẽ được gặp, lqđ lần này sư phụ lại ngẫu nhiên tham gia vào đội hoạt động từ thiện tại thành phố nên anh ta dứt khoát mở một bữa tiệc, để Long Tuyền mang nàng dâu tương lai cùng nhau chào hỏi sư phụ, không được phép từ chối.

“Sư huynh anh mở lớp dạy võ ở thành phố à? Tại sao lúc em hỏi anh lại không nói?” Lâm Lung rất là kinh ngạc. Nhớ lúc hai người mới quen nhau cô đã từng được anh tư vấn về chuyện học thuật phòng thân, lqđ vậy mà lúc đó anh không lộ ra chút thông tin gì. Nghĩ vậy cô véo Long Tuyền một cái.

Anh da dày thịt béo không cảm thấy đau, nhưng biết được cô bạn gái nhỏ của mình tức giận nên anh vội vàng giải thích: “Lúc đó không phải anh có ý lừa gạt em. . . Em không hỏi, anh cũng khó mà nói. Chỉ là mới quen, nói nhiều lại giống như đang khoe khoang vậy.”

“Cũng đúng.” Lâm Lung đồng ý gật đầu một cái. Nghĩ đến việc bạn nhỏ Trác Nhất đã từng vui sướng hải lòng nói với cô việc bản thân cậu ta đã học Tiết Quyền Đạo, nét mặt và động tác kia không phải là bộ dáng khoe khoang sao?! lqđ So sánh Long Tuyền với cậu ta, nháy mắt đã phản ánh tính giác ngộ cao của anh – không có ý nói những chuyện này trước mặt cô gái mà mình thích để mạ vàng lên mặt.

Nghĩ như thế, Lâm Lung không chỉ hết giận mà còn vui vẻ hỏi: “Long đại hiệp, anh bá sư phương nào?”

Long Tuyền khẽ cười một tiếng, đáp: “Khi còn nhỏ, thân thể anh yếu ớt, lại nhát gan nên cha mẹ anh đưa anh đến núi Tung Sơn* ở Đẳng Phong** bá sư tập võ môn phái Thiếu Lâm, coi như là đệ tử tục gia của Thiếu Lâm Tự. Khi đó anh mới 12, 13 tuổi, ba năm trung học đều học ở đó.”

*Tung Sơn là một trong năm ngọn núi linh thiêng của Trung Quốc, nằm tại Đẳng Phong, Trịnh Châu, Hà Nam, lqđ bên bờ sông Hoàng Hà. Ngày 13 tháng 2 năm 2004 được tổ chức UNESCO công nhận là Công viên địa chất thế giới.

**Đẳng Phong thuộc tỉnh Hà Nam, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Thị xã này có diện tích 1220 km², dân số 600.000 người. Thị xã này có các đơn vị hành chính gồm 3 (Tung Dương, Thiếu Lâm, Trung Nhạc) nhai đạo biện sự xứ, 6 trấn và 6 hương. Đẳng Phong là nơi có nhiều di tích lịch sử và danh lam thắng cảnh như: Thiếu Lâm Tự, Tung Sơn, Trung Nhạc Miếu, Tung Dương Thư viện, Đài thiên văn Đẳng Phong. Đẳng Phong là một ví dụ điển hình về một trung tâm tôn giáo, tín ngưỡng, khoa học và giáo dục lớn của Trung Quốc. Năm 2010, UNESCO đã công nhận các công trình lịch sử ở Đẳng Phong là di sản văn hóa thế giới.

Nhát gan? Yếu ớt? Như này cũng được coi là yếu ớt?! Lâm Lung nhìn lên nhìn xuống đánh giá một phen, nét mặt khó có thể tin.

“Thật, khi đó anh rất gầy yếu, cơ thể cũng không cao.” Long Tuyền rất nghiêm túc giải đáp nghi vấn của cô: “Nhưng sư phụ rất thích anh, mặc dù chỉ là đệ tử ký danh* cũng dốc sức truyền thụ. Nhưng sư phụ vẫn cảm thấy anh không thích hợp để học sâu thêm – chính là các trường võ thuật ở phía Bắc. Năm 93 sư phụ được mời đến Bắc Kinh tham gia hoạt động trao đổi võ thuật cũng mang anh đi theo để trải nghiệm, trùng hợp làm quen được với sư phụ Lê hiện tại là hàng xóm. Sau khi được chỉ điểm, hai vị sư phụ đều cảm thấy anh thích hợp luyện Vịnh Xuân, cứ như vậy anh đã bị chuyển nhượng, ha ha.”

*Đệ tử ký danh: Không được xem như đệ tử chính thức.

“Vịnh Xuân?!” Đôi mắt Lâm Lung sáng lên, cái mà cô muốn học không phải chính là Vịnh Xuân đó sao?!

“Ừ.” Long Tuyền gật đầu một cái: “Anh cũng được coi là học trò thế hệ thứ hai của bậc thầy thủ vương Hoàng Thuận Lương. Sau chuyến đi đến Bắc Kinh không bao lâu anh liền đi theo sư phụ bây giờ đến Quảng Đông, sau đó lại đến Hồng Kông một thời gian, chờ đến khi sư phụ chính thức mở lớp dạy học liền trở thành đệ tử nhập thất của môn phái Vịnh Xuân.”

“Thủ vương? Đây là ý gì? Anh tốn nhiều thời gian để học võ, lớp văn hoá như vậy, vậy thì lấy đâu ra thời gian học nhạc khi?” Lâm Lung càng nghe càng cảm thấy Long Tuyền không phải con người, học võ thuật tốn rất nhiều thời gian và tinh lực đấy. Mỗi ngày cô ở nhà đọc sách luyện cảm một lát thôi đều cảm thấy bận rộn muốn chết, vậy mà anh còn chạy khắp Hà Nam, Quảng Đông, Hồng Kông!!

“Thủ vương có ý nghĩa chính là thực chiến. Khoảng thời gian trung học thì anh sẽ học ở Thành Đô, ngày nghỉ mới đi học võ. Dĩ nhiên, thỉnh thoảng cũng sẽ xin nghỉ, thiếu bài sẽ tự đọc sách, nhạc khí thì khi luyện võ một mối sẽ nghỉ ngơi vui đùa một lúc.” Dừng lại một lát, anh lại bổ sung: “Quả thật thời gian của anh ít hơn các sư huynh khác nên học cũng không tốt lắm.”

“Học không tốt cũng có thể trở thành đệ tử nhập thất! Quả nhiên Long thiếu là người phi phạm!” Lâm Lung ôm tay, hai mắt lấp lánh nhìn về phía Long Tuyền biểu lộ sự sùng bái của mình. Cô khẩn cầu nói: “Dạy em! Em cũng muốn học!”

Long Tuyền mỉm cười gật đầu, lúc trước anh cảm thấy Lâm Lung quá nhỏ nên học võ để phòng thân cũng không có bao nhiêu tác dụng. Nhưng sau khi trở về từ Đồ Giang Yên anh lại cảm thấy nếu cô tập võ để rèn luyện thân thể cũng không phải chuyện xấu gì. Thể chất quá yếu thì về sau cũng khó có đứa nhỏ, không phải sao?

Dĩ nhiên, suy nghĩ này anh ngại không dám nói với Lâm Lung. Giờ phút này thấy cô cũng không từ bỏ ý định tập võ, Long Tuyền dĩ nhiên là thuận theo cô hơn hờ đồng ý.

Đồng ý thì đồng ý, Long Tuyền vẫn nhấn mạnh, tập võ phải chịu khổ, đợi ngày mai gặp đại sư huynh, vượt qua được khảo nghiệm của anh ấy thì mới có thể theo học.

Khảo nghiệm? Bạn gái của sư đệ muốn học chút thuật phòng thân còn phải khảo nghiệm sao? Lâm Lung tự vỗ ọc bằng hình ảnh sư huynh mặt lạnh dạy đồ đệ, cô rung mình một cái.

Cho đến giữa trưa ngày hôm sau, họ gặp được sư phụ và sư huynh của Long Tuyền trong quán trà Cẩm Lý, Lâm Lung mới hiểu được người quanh năm tập võ cũng có thể tao nhã lịch sự, hoàn toàn không có vẻ hung ác. Vị sư phụ trong truyền thuyết kia cũng không phải một ông lão đầu và râu bạc như trong tưởng tượng của Lâm Lung.

Lần đầu tiên gặp mặt, chỉ thấy hai người đàn ông có chiều cao trung bình ngồi trên ghế trong sân ngoài trời không lo lắng phơi nắng uống trà trong tách có nắp. Một người mặc đồ màu trắng, một người mặc áo Tshirt đơn giản rộng thùng thình, cả hai đều rất chất phác. Họ gọi Long Tuyền đi qua, trên mặt là nụ cười ôn hoà, độ tuổi cũng chỉ hơn 30 không đến 40 khiến cho người khác nhất thời không phân biệt được ai là sư phụ, ai là đại sư huynh.

Cho đến khi người mặc áo Tshirt đứng lên bước về phía Long Tuyền ôm anh, Lâm Lung mới xác nhận được người đàn ông vẫn đang mỉm cười không có vẻ gì là đã già kia là bậc trưởng bối.

Long Tuyền bị ôm nên không thể giới thiệu sư phụ. Thấy đối phương đang cười tủm tỉm nhìn mình, Lâm Lung vội vàng hơi cúi người chào hỏi: “Chào sư phụ.”

“Chào cô.” Người đàn ông kia dùng tiếng phổ thông mang theo âm giọng Quảng Đông cười chào hỏi Lâm Lung.

Cùng lúc đó Long Tuyền cũng đi lên phía trước, “bộp” một tiếng đứng thẳng người, tay phải nắm thành quyền, bốn ngón tay trái khép lại duỗi thành chưởng, hai cánh tay để trước ngực tạo thành một động tác chào hỏi tiêu chuẩn. Anh cao giọng chào: “Chào sư phụ!”

“Được được!” Sư phụ Lê đứng dật cùi gật đầu đáp lễ, lại thuận tay vỗ vỗ cánh tay Long Tuyền, trêu ghẹo nói: “Đã lâu không gặp, nhóc Tuyền, có phải con lại cao thêm hay không? Đứng cao thêm nữa, hồi còn nhỏ thì trang điểm giống như Quý Hoà vậy, hiện tại càng giống người đi đường rồi.”

Lúc còn nhỏ anh rất xinh đẹp sao?... Long Tuyền ngẹn một cái, không tiếp lời, dứt khoát đổi chủ đề giới thiệu Lâm Lung với sư phụ, đại sư huynh, sau đó rất cẩn thận nói cho hai người biết cô gái bên cạnh là bà xã tương lai của anh.

Nhóc Tuyền? Ha ha, biệt danh thật đáng yêu! Lâm Lung đứng ở một bên nghe thấy thế thì cười trộm. Cô nghĩ thầm: khi còn bé anh nhất gan yếu ớt, nhưng vóc người hiện tại nhất định là cao lên. So với sư phụ của anh thì cao hơn nửa cái đầu rồi! Sau đó cô lại bị câu nói “bà xã tương lai” của anh khiến cho mặt đỏ tai hồng, tim đập thình thịch, một lúc lâu sau mới bình tĩnh lại tham gia vào cuộc trò chuyện.

Không lâu sau, đại sư huynh hỏi sư phụ năm nay có muốn làm tiệc chúc thọ 50 hay không. Nếu như muốn làm, thì đến lúc đó anh ta nhất định sẽ đến giúp.

Chúc thọ 50? Là 50 tuổi!!! Lâm Lung kinh ngạc, cô vẫn cảm thấy nhiều nhất thì sư phụ mới chỉ 40 mà thôi, không ngờ lại “thọ” như vậy! Nghe bọn họ nói chuyện, đại sư huynh cũng đã hơn 40. Nhưng làn da anh ta bóng loáng như vậy, nhìn thật trẻ tuổi!

“Năm nay con nhất định không thể đến được, đến lúc đó xem Lâm Lung có thể thay con đi hay không.” Long Tuyền vừa nói vừa nhìn bạn gái mình, đang muốn hỏi thăm ý kiến của cô thì lại thấy cô đang suy nghĩ miên man.

“Nghĩ gì thế?” Long Tuyền vỗ vào người cô một cái, cười nói: “Anh đang hỏi em có thể đến chúc thọ sư phụ thay anh có được hay không.”

“Hả? À, được!” Lâm Lung gật đầu liên tục, sau đó cười nói: “Em đang nghĩ ‘Vĩnh Xuân’ có thể xoá chữ ‘Vĩnh’ hay không!”

Hả? Ba người bọn họ không hiểu nhìn Lâm Lung, chờ câu nói sau của cô.

“Thoạt nhìn sư phụ thật trẻ tuổi, quả thực là tuổi xuân vĩnh viễn! Không phải là ‘Vĩnh, Xuân’* sao?” Lâm Lung vừa nói vừa sờ mặt mình. Cô nhìn Long Tuyền giận hờn thì thầm: “Chẳng lẽ sau này dung mạo của anh vẫn luôn dừng ở độ tuổi 30? Vậy chờ đến khi em là một bà lão thì anh vẫn còn trẻ như vậy, nên làm gì bây giờ?!”

*Vĩnh 永, Vĩnh 咏

Sư phụ Lê cười to, không ngừng nói đồ đệ Long Tuyền tìm được nàng dâu tốt. Không chỉ xinh đẹp mà miệng còn ngọt, ông ta rất thích. Lại như nói giỡn bảo Lâm Lung không cần sợ, sau này cùng luyện võ với Long Tuyền, vợ chồng son cùng nhau tuổi xuân vĩnh viễn!

“Tôi có thể sao? Cũng có ý nghĩ tập võ, lại lo lắng mình không thích hợp. Lúc trước Long Tuyền có nói thể chất của tôi quá kém, luyện không tốt.” Ánh mắt Lâm Lung sáng lên nhìn sư phụ Lê, hy vọng nhận được câu trả lời chắc chắn.

“Nhóc Tuyền, tình huống của hai người không giống nhau. Con luyện là để đánh giết, còn cô gái này thì lấy cường thân kiện thể làm mục đích, loại võ này không có gì không thích hợp, chỉ cần bền lòng và có nghị lực là được.” Sư phụ Lê nâng tách trà lên cười nói: “Tuy nói môn hộ chúng ta coi trọng hoàn thiện tiến bộ ‘thủ vương’, võ thuật dựa vào đánh mà không dựa vào luyện. Thế nhưng Lâm Lung học thì cũng được, không có chỗ xấu.”

Long Tuyền gật đầu liên tục ra vẻ đồng ý, nếu Lâm Lung đã chuẩn bị tốt thì anh sẽ hỏi đại sư huynh có thể giúp một tay dạy cô hay không. Dù sao anh luôn phải ở trong căn cứ, không thể lo cho bạn gái mình.

“Việc dạy dĩ nhiên không thành vấn đề, nhưng là... Quy củ của anh em cũng biết.” Anh ta nhìn Long Tuyền một cái, nhận được câu trả lời khẳng định mới nhìn về phía Lâm Lung: “Em muốn học để rèn luyện thân thể, hay muốn học Vĩnh Xuân nghiêm chỉnh, học thuật phòng thân?”

“Hai cái này có gì khác biệt?” Lâm Lung không trả lời ngay, mà là hỏi rõ ràng trước rồi mới quyết định.

“Tôi mở lớp dạy võ không phải dạy Vĩnh Xuân, mà là một lớp Thái quyền. Nếu như em chỉ muốn tùy tiện học một chút thì học Taekwondo với những học viên khác, loại này chỉ cần nộp, rồi tùy tiện chọn một người là có thể học. Dĩ nhiên, em không phải nộp phí!” Đại sư huynh cười cười, lại nói tiếp: “Học Taekwondo với tôi thì không có khảo hạch không có hạn chế, chỉ cần không thích đánh nhau như bọn con đồ là được. Nhưng nếu muốn học võ đàng hoàng thì tôi sẽ không dễ dàng gật đầu, dù cho em là bạn gái của tiểu sư đệ. Đừng nói bạn gái, chính là cảm thấy chứng nhận lão bà cũng không được.”

“Tại sao?” Lâm Lung nghi ngờ hỏi.

Long Tuyền chen miệng giải thích: “Vĩnh Xuân hoặc những môn võ phòng thân có tính thực dụng khác có lực công kích không yếu, chú trọng lấy yếu thắng mạnh, dùng ít thắng nhiều. Môn công phu này không thể truyền ra ngoài, người có ý đồ bất chính sẽ dùng để làm điều ác. Khảo sát nhân phẩm nhất định phải có, tiếp theo nếu em muốn học nghiêm túc thì sư phụ tất nhiên sẽ càng chú trọng hơn. Không được phép thích thì đi học, không muốn học lại từ bỏ.”

“Cho nên em phải suy nghĩ kỹ càng.” Đại sư huynh gật đầu một cái, rất nghiêm túc nhìn vào mắt Lâm Lung. Đôi mắt chính là cửa sổ của tâm hồn, từ ánh mắt trong suốt của cô gái này có thể thấy được cô là một người rất “chính*”, có thể tập võ, nhưng không biết cô có nghị lực này hay không.

*Chính ở đây là chính trực, đoan chính.

Hiếu!! Lâm Lung gật đầu một cái, lại hỏi: “Như vậy, điều kiện khảo hạch là gì?”

Nghe Lâm Lung hỏi như vậy, đại sư huynh rất hài lòng. Anh ta không thích những người không biết nặng nhẹ đã tùy tiện cam kết, vì vậy anh ta thẳng thắn nói cho Lâm Lung biết, vòng đầu tiên là đánh Nhật Từ Trùng Quyền 1500 quyền trong vòng 10p, có thể kiên trì anh ta mới đồng ý dạy. Sau đó nếu có thể kiên trì bền bỉ và có đủ năng lực lĩnh ngộ thì mới dạy lâu dài. Nếu không làm được thì trực tiếp đi đến lớp học Thái quyền tùy tiện luyện, rồi lại tham gia.

Nhật Từ Trùng Quyền là gì thì tạm thời chưa bàn đến. Tóm lại chính là đánh 1500 quyền trong vòng 10p? Lâm Lung nghe xong tròn mắt, 1500 lần, đây là khái niệm gì? Chỉ cần đếm thôi cũng đã choáng váng đầu óc rồi.

Thấy Lâm Lung ngẩn người, Long Tuyền vội ho một tiếng, cười nói: “Đừng tự hù dọa mình, thật ra thì không khó. Em xem, mỗi phút em đánh chữ chia đều thành 50 chữ, mỗi chữ 3 từ, một phút có thể gõ 150 chữ, mười phút chính là 1500 chữ. Số lượng giống nhau, chỉ có điều vận động ngón tay chuyển thành cánh tay mà thôi.”

“Hai hành động này đều là một à?” Lâm Lung sững sờ hỏi ngược lại.

“Là một.” Long Tuyền xác định gật đầu, khích lệ Lâm Lung dùng hết khả năng thử một lần.

Dưới việc Long Tuyền mở mắt nói mò và sư phụ, đại sư huynh khoanh tay mỉm cười, Lâm Lung bị lừa hai, ba lần đồng ý đến lớp học Thái quyền của đại sư huynh, nói là để cho cô thử một chút, sau đó mọi người đi ăn lẩu Tứ Xuyên chính gốc, chào đón sư phụ.

Đến lớp học ở phía nam Thành Đô thì đã là 5h chiều, trong lớp học không có học viên, nhìn rất là rộng rãi. Lâm Lung đang mặc quần vận động và áo Tshirt nên không cần thay quần áo, trực tiếp đi theo đám người Long Tuyền cởi giày, đi tới một mặt tường có tám gương lớn.

Đại sư huynh nghiêm mặt nói: “Đứng tư thế kim ngựa phối hợp với Nhật tự trùng quyền, mười phút 1500 lần. Em là con gái nên thời gian có thể lâu hơn một chút, những người đàn ông trưởng thành muốn bái sư tôi đều yêu cầu hoàn thành trong vòng 5p.”

Dứt lời anh ta liền đứng nghiêm, nắm quyền, khụy gối, hai chân mở rộng, hai quả đấm đặt tại bên sườn, mỗi chân chéch sang hai bên thành hình chữ bát, hai đường mở rộng kéo dài thành một góc nhọn, tạo thành một động tác kim ngựa tiêu chuẩn cho Lâm Lung.

Long Tuyền rất tự nhiên tiến lên bắt đầu giúp Lâm Lung điều chỉnh tư thế: “Đầu, vai, hông, còn có gót chân phải đứng thành một đường thẳng.” Anh nói xong liền vỗ nhẹ vào ngang lưng Lâm Lung: “Nâng hông lên, xương chậu thẳng lên, không được cong. Sức eo hợp nhất, lực từ dưới lên.”

Gương mặt nhỏ nhắn của Lâm Lung đỏ lên, bị phần hỏi anh: “Sư phụ dạy đồ đệ học võ đều dùng tay vỗ sao? Em muốn tố cáo anh tội quấy rầy...”

“Em dạy lớp học đàn tranh cổ không phải vẫn dùng tay để điều chỉnh tư thế sao? Nghiêm túc, anh cũng không vỗ loạn, tư thế lộn xộn này của em hoàn toàn không thể đánh quyền, cái hông hướng xuống dưới thì lực cũng sẽ hướng xuống dưới.” Gương mặt Long Tuyền nghiêm túc, anh vươn tay giữ lại phần hông của cô.

“Tất cả mọi người đang nhìn đây, anh không thể lịch sự một chút sao!” Lâm Lung nhỏ giọng oán trách. Người đàn ông đáng ghét này, quả thật không hề thông cảm cho tâm lý rụt rè của người ta mà! Cái gì mà cong lên, cái hông, thật khó nghe! Lại còn động tay động chân nữa chứ!

“Được được, anh sẽ lịch sự!” Long Tuyền cười khê gật đầu, nghĩ thầm. Bây giờ em còn có sức sửa lại câu chữ của anh, đợi đến lát nữa sợ rằng đứng vững cũng sẽ tiêu mất nửa sức lực của em rồi.

Đại sư huynh đứng một bên cười trộm thu hồi nụ cười vào trong đáy mắt, anh ta tiếp tục nói: “Sau đó là Nhật tự trùng quyền. Tôi không cần lần đầu tiên em phải xuất lực chính xác, chỉ cần lòng bàn tay đánh quyền về phía trước, lấy đầu ngón là nơi tiếp xúc, cánh tay dọc theo chính giữa đánh thẳng về phía trước thành quyền, cứ như vậy cho đến khi đủ 1500 lần.”

Dứt lời, đại sư huynh lại làm động tác mẫu cho Lâm Lung, để cho cô trước khi tính giờ thì nhìn trái bầu về cái gáo* khoa chân múa tay.

*Câu này có nghĩa là làm theo mẫu, nhưng k đến nơi đến chốn.

Chờ sau khi Long Tuyền điều chỉnh những sai sót trong động tác của mình, rốt cuộc thì Lâm Lung cũng hiểu rõ cái gì gọi là nghe thì đơn giản mà làm thì khó. Không cần tính giờ, chỉ cần đếm đủ thì chân của cô cũng đã nhức mỏi rồi!

“Em...” Lâm Lung hơi ngượng ngùng nhìn về phía Long Tuyền, nhẹ giọng nói: “Em nghỉ một lát được không?”

Long thiếu bất đắc dĩ, còn chưa chính thức bắt đầu đã muốn nghỉ ngơi một lát? Anh thở dài, gật đầu một cái rồi nhìn về phía sư phụ và đại sư huynh, giải thích: “Đây chẳng của Lâm Lung cũng tốt, chính là thể chất hơi yếu, nhưng lại không biết nghe lời, thích chạy loạn khắp nơi trên cả nước. Con sợ cô ấy gặp phải người xấu nên muốn để cô ấy học võ phòng thân...”

Vừa nói vừa không biết làm thế nào xoa đỉnh đầu Lâm Lung, giống như vuốt lông vuốt mảy cái.

Vừa thấy ánh mắt sợ hãi khẩn cầu của cô, trong lòng Long thiếu chợt mềm nhũn. Muốn cô luyện võ chăm chỉ, lại sợ cô phải chịu khổ. Nếu đổi thành binh lính dưới tay anh, ai còn chậm rãi chờ cậu nghỉ xả hơi?! Sớm đã thành cọng cỏ muốn sống không được muốn chết không xong rồi. Nhưng đối mặt với người mình yêu, làm thế nào anh cũng không xuống tay ngoan độc được.

Cho đến khi đại sư huynh bày tỏ anh ta bắt đầu tính giờ, Long Tuyền mới lui về phía sau một bước lẳng lặng nhìn Lâm Lung đứng trung bình tấn bắt đầu vận quyền.

Vài phút đầu thì cô còn đánh có khuôn có dạng, nhưng dần về sau thì lực bắt tòng tâm, hai chân hơi run, cánh tay cũng dần dần không thể đánh thẳng.

“Giơ tay lên, tốc độ nhanh chút!” Long Tuyền lấy lại bình tĩnh, ép buộc mình phải tâm như sắt đá, vì thế anh lạnh lùng nhắc nhở. 10p này là khảo nghiệm cần thiết mà đơn giản nhất, nếu ngay cả cửa ải này cũng không qua, vậy không cần phải đi học.

Kiên trì, kiên trì chính là thắng lợi! Mình muốn học võ, mình muốn rèn luyện, khi bên cạnh không có anh cô có thể tự chăm sóc bản thân mình thật tốt, không thể để cho anh không ngừng lo lắng! Lâm Lung tự nói với bản thân mình.

Kể từ khi cô đồng ý làm bạn gái của Long Tuyền, thì cô vẫn luôn kiên định một tín niệm. Nếu thương anh, vậy tuyệt không leo trèo, mượn cành cây cao là anh để khoe khoang bản thân mình.

Cô muốn trở thành một cây đại thụ, đứng sừng sững vai với người đàn ông của mình!!

Không chỉ dịu dàng động lòng người, mà còn phải tự lực cánh sinh, kiên cường độc lập.

Tín niệm hoá thành động lực, chống đỡ thân hình có vẻ yếu đuối của Lâm Lung đánh một quyền lại một quyền. Dù là mồ hôi chảy xuống, tay chân như nhũn ra cô cũng cắn chặt răng quyết không từ bỏ.

Long Tuyền cau mày nhìn đồng hồ đeo tay một cái, đã là phút thứ tám, mới được 1000 lần.

Không kịp sao?

Vờ kịch nhỏ.

Lời tác giả: Tôi bị cảm sốt ho khan, sốt cao đến 39 độ! Quả thật là bị kịch! Bác sĩ vỗ ngực nói phổi bị nhiễm, có dấu hiệu viêm khí quản mãn tính... Buồn bực.

Ngày hôm qua tôi ngủ cả ngày, trong lúc nửa mê nửa tỉnh đã nghĩ đến vở kịch nhỏ này, hắc hắc.

Lại nói, trên thế giới này khoảng cách gần nhất là cái gì? Là internet.

Hai vợ chồng tạm thời ở hai thành phố khác nhau nói chuyện...

Cây dưới đất gặp hạn: Anh yêu, bạn học giúp em tìm một người quen để siêu âm, anh nghĩ hiện tại xem giới tính của bảo bảo, hay là chờ đến khi sinh?

Rồng bay trên trời: Sinh trai hay gái đều như nhau. Em nói luôn bây giờ đi để anh còn chuẩn bị quần áo đồ chơi.

Cây dưới đất gặp hạn: Xin hỏi, anh ở rừng sâu núi thẳm thì có thể chuẩn bị cái gì?

Rồng bay trên trời: Bạn học, khi nào thì em trở nên u mê rồi? Mua qua internet là kỹ năng cần thiết của trạch nam bọn anh.

Cây dưới đất gặp hạn: A, trạch nam... Giờ em mới biết anh cũng là một thành viên của đội trạch nam. Được rồi, là bé trai. Nghĩ tên trước đã, em nghĩ thật lâu cũng không hài lòng.

Rồng bay trên trời: (Sau vài phút suy tư ngắn ngủi) Long Tường? Long Đăng?

Cây dưới đất gặp hạn: Quá bình thường. Có thể có sáng tạo hơn không? Hiện tại đang lưu hành ba chữ hoặc bốn chữ.

Rồng bay trên trời: Long Phi Tường? Long Đăng Hồ Dược?*

*Để mình giải thích 2 cái tên này. Long Phi Tường có nghĩa là rồng bay lượn, Long Đăng Hồ Dược có nghĩa là rồng cuốn hồ chòm, khí thế mạnh mẽ.

Cây dưới đất gặp hạn: --|||... Em không nên ôm kỳ vọng quá lớn ở anh... Hay hỏi cha mẹ x2 + anh trai và chị dâu.

Rồng bay trên trời: “Đừng hỏi cha anh. Ngộ nhớ ông ấy tâm huyết dâng trào lại lấy cái tên có liên quan đến đồ cổ như Long Văn Đào, Long Văn Tường... ”

Cây dưới đất gặp hạn: 囧... Còn có Long Văn Giác, Long Văn Tông, Long Văn Khuê, Long Văn Chương, Long Văn Hoàng... Có thể chui ra một đại đội anh em

Rồng bay trên trời: Thật ra thì, anh cảm thấy có tên trong số này cũng không tệ lắm. Ví dụ như... Văn Chương*?

Cây dưới đất gặp hạn: Con muỗi? Con gián?* Chờ đến khi con biết đọc sách bị kêu biệt hiệu này, nhất định con sẽ hận anh!

*Văn Chương (文章), con muỗi (蚊子), con gián (蟑螂)

Rồng bay trên trời: Em thật có sức liên tưởng!

Cây dưới đất gặp hạn: Đặt tên phải tránh tất cả những từ có liên tưởng không tốt.

Rồng bay trên trời: Đó là điều không thể.

Cây dưới đất gặp hạn: Tên em và anh không có vấn đề gì!

Rồng bay trên trời: Anh bị gọi là nước mũi đậm đặc (Long)*

*Nước mũi đậm đặc (鼻涕浓), Long (龙)

Cây dưới đất gặp hạn:..... --|||

Rồng bay trên trời: Yên tâm, lịch sử đã chứng minh, chỉ cần bắt được người khởi xướng, đánh một trận thật hung ác hoặc chinh đồn thì tất cả biệt hiệu không tốt đều sẽ cách xa.

Cây dưới đất gặp hạn:... Anh có thể bạo lực hơn chút nữa được không...

Rồng bay trên trời: Muốn nghe sao?

Cây dưới đất gặp hạn: Không, cảm ơn --!

Rồng bay trên trời: Đừng rồi rấm, cứ thuận theo tự nhiên đi. Nói không chừng một ngày nào đó trong lúc nửa tỉnh nửa mê sẽ có linh cảm. Hoặc là em nhờ người ngoài giúp đỡ xem?

Cây dưới đất gặp hạn: Người ngoài?

Mặc Từ: Người ngoài~~ Độc giả thân ái~~ Có ý kiến gì hay không?

Khi đại sư huynh hô ngừng thì Lâm Lung cũng đếm đến 1520, hợp cách.

Nhưng theo như Long Tuyền tính thì nhất định là quá giờ rồi, không đến 15p thì cũng phải 13, 14. Anh nhìn về phía sư huynh khẽ nở nụ cười. Mặc dù Lâm Lung nhận ra nhưng cũng không vạch trần lời nói dối có ý tốt này. l-q=d Cô ngại ngần xác nhận với đại sư huynh: “Có thể coi như là hợp cách sao?”

“Hợp, dĩ nhiên là hợp rồi!” Trả lời Lâm Lung không phải sư huynh mà là sư phụ. Ông cảm thấy rất hài lòng với năng khiếu của đồ đệ, vì vậy ông cười với Lâm Lung bày tỏ cô đã là đệ tử ký danh của mình. l-q'd Ông đề cho đại đồ đệ là người thay mặt mình dạy dỗ, vì vậy không cần phải bái sư. Mục đích chủ yếu là để đại sư huynh và năng khiếu của tiểu sư đệ không bị loạn bởi phật.

Sau đó, Lâm Lung và đại sư huynh hẹn mỗi tuần một lần tới “thụ huấn”, cũng đảm bảo đi đảm bảo lại sẽ kiên trì bền bỉ chăm học khổ luyện, ám hiệu mình tuyệt không uống phí tâm ý thương lượng cửa sau của đại sư huynh.

Đến buổi tối đi ăn lẩu, vì Lâm Lung đã bái sư nên bắt đầu việc chăm sóc cho sư phụ và đại sư huynh vô cùng ân cần. Gắp thức ăn kính trà vội đến bát diệp nhạc hồ*, Long Tuyền thấy cũng phải cảm thấy ghen tị. Đây là phân biệt đối xử mà, cô gái này chưa từng quan tâm đến anh như vậy!

Sau khi ăn xong, đi tản bộ thì Long Tuyền kéo Lâm Lung lùi lại phía sau hai bước, nhỏ giọng biểu đạt sự bất mãn của mình, anh muốn đòi lại “tình cảm nồng nhiệt” của bạn gái.

Ví dụ như... Ôm áp eo thon? Hôn đôi môi nhỏ? l0q9d Nghĩ đến việc mình đã có cái móc là bạn trai vậy mà chỉ giới hạn trong việc nắm đôi tay nhỏ bé của đối phương, Long thiếu liền đầy bụng không cam lòng.

Lâm Lung với gương mặt vô tội hỏi anh: “Em đang rất nghiêm túc lấy lòng sư phụ và đại sư huynh của anh, cái này cũng chưa tính là tận tâm?”

Được rồi, vậy cũng là tận tâm, nhưng cái mà anh muốn không phải là những thứ này.

“Vậy... Khi nào thì em lấy lòng cha mẹ anh? Hoặc là, lúc nào thì em cho phép anh lấy lòng cha mẹ vợ tương lai?” Long Tuyền nhẹ giọng hỏi cô.

Lâm Lung hơi do dự trả lời: “Nhanh như vậy đã gặp người lớn, có vẻ không tốt?”

Cô thật sự thích Long Tuyền mới có thể cảm thấy hơi sợ cha mẹ anh. Kể từ khi Long Tuyền nói muốn đưa cô về nhà gặp cha mẹ, vào lúc rảnh rỗi cô sẽ suy nghĩ xem có nên đồng ý nhanh như vậy đã gặp mặt hay không. Ngộ nhớ đối phương không phải người dễ chung sống, cô có nên cân nhắc đến việc bỏ qua người bạn trai không dễ gặp mặt này hay không? Ngộ nhớ cha mẹ anh không hài lòng với cô, có thể gây đánh uyên ương* hay không?

*Gây đánh uyên ương: chia rẽ tình cảm của hai người.

Nên thừa dịp hai người quen nhau chưa được bao lâu, tình cảm vẫn chưa ổn định, không thích hợp liền chia tay, tránh bị tổn thương; hay vẫn nên kéo dài thêm một khoảng thời gian, chờ đến khi tình cảm ổn định không bị ảnh hưởng từ người ngoài?

Long Tuyền thấy cô cau mày rồi rầm, dứt khoát cho thêm một mồi lửa: “Sư phụ anh em cũng gặp rồi, còn lo lắng cái gì? Một ngày là thầy suốt đời là cha, sư phụ và cha anh không khác gì nhau.”

“À?!” Lâm Lung tròn tròn mắt: “Thật sự giống như cha ruột? Là quỳ xuống đất dập đầu lạy ư?” Chỉ có lúc cô học đàn tranh cổ chính thức bái sư mới hành đại lễ này, không ngờ bọn họ học võ cũng sẽ tuân theo lễ cổ. Học đàn cũng chỉ học đàn, còn chuyện riêng thì thầy cô sẽ mặc kệ. Cách nói một ngày là thầy suốt đời là cha này tuyệt đối không tồn tại.

“Ừ. Anh chính là đệ tử nhập thất, anh kính trọng sư phụ giống như kính trọng cha vậy, những việc đại sự trong cuộc sống cũng sẽ nghe lời ông.” Long Tuyền lại sờ tóc Lâm Lung, cười nói: “Cho nên em có thể gọi ông là sư phụ giống như anh. Nhưng đừng nói với người khác em là học trò của sư phụ, em không được tính.”

“Biết, em chính là tặng phẩm kém chất lượng mua một tặng một...” Lâm Lung im lặng liếc mắt.

“Đâu có. Sư phụ rất thích em, nếu chán ghét việc em châm trà, thì ông ấy sẽ không để ý tới em.” Long Tuyền dặt tay Lâm Lung, nhẹ véo một cái, chậm chạp mà kiên định nói: “Em rất tốt, thật. Anh cũng rất thích.”

Nghe những lời này, Lâm Lung cảm giác gương mặt mình bỗng như bị bóng.

Không phải là đỏ mặt đấy chứ? Thật mất thể diện! Sớm đã không còn là một cô nữ sinh ngây thơ nữa rồi...

“Anh... anh cũng không tệ!”

Lâm Lung quăng ra những lời này, sau đó cả hai cùng trầm mặc, nắm tay nhau từ từ đi trên đường đi bộ. Đại sư huynh ở phía trước giơ tay lên như đang giới thiệu kiến trúc Thành Đô cho sư phụ biết. Bước chân của họ dần dần nhanh hơn, càng chạy càng xa.

Sắc trời ngày càng tối, ánh đèn màu cam ở cạnh lướt qua hàng cây bên đường khiến những bóng cây loang lổ rơi xuống trên mặt Lâm Lung. Long Tuyền lặng lẽ nghiêng mắt nhìn, anh bỗng có cảm giác hốt hoảng mê ly, giống như là hơi say. Nhưng anh biết mình không uống rượu nên hoàn toàn tỉnh táo.

Có lẽ, đây chính là hoa dưới trăng mà cổ nhân đã nói tới?

Long Tuyền ngẩng đầu nhìn bầu trời tối đen, hình như không có trăng sáng; lại nhìn mặt đất, cũng không có hoa, nhưng có bồn hoa. Trong bồn hoa không cao trồng một vài loại cây thấp. Lâm Lung đi sát bên những cây thấp, trên mặt như mang theo nét ngượng ngùng.

Đường phố rất bình thường, cảnh đêm không có gì đặc sắc, nhưng người bên cạnh bỗng nhiên trở nên động lòng người.

Cảnh bất tuyền nhân, nhân tự tuyền.*

*Cảnh không làm người say, người tự say.

Long Tuyền liếc mắt nhìn bóng lưng của sư phụ và sư huynh, đúng lúc này hai người đi vào một góc, giây tiếp theo sẽ bị bóng cây che lại. Anh nhanh chóng quay đầu lại nhìn, rất tốt, phía sau chỉ có ba cô gái trẻ tuổi, họ đang trò chuyện rất là vui vẻ, hơn nữa khoảng cách khá xa.

Trong phút chốc, Long thiếu nhanh tay lẹ mắt bế ngang người Lâm Lung lên, lát sau đã “sắp xếp” đến trên bồn hoa xi măng, đôi bàn tay to ôm ở eo cô giúp cô đứng vững, chiều cao chênh lệch giữa hai người bỗng chốc thu nhỏ lại chỉ còn gần nửa cái đầu.

“Làm gì...?!” Lâm Lung cá kình, cô đang muốn hỏi rõ ràng thì gò má Long Tuyền bỗng phồng lên, nụ hôn giống như chuồn chuồn lướt nước chạm vào môi cô, âm thanh kinh hô kia bỗng bị ép trở về.

Sau đó anh lui về phía sau nửa bước, mỉm cười hài lòng nhìn Lâm Lung một cái, lại cảm thấy nét mặt sững sờ, đôi môi khẽ nhếch đáng yêu không tả được của cô, căn cứ vào nguyên tắc có tiện nghi không chiếm cũng uống, Long Tuyền lại cúi đầu khẽ cắn vào môi dưới đầy đặn của cô một lần nữa. Sau đó trước khi Lâm Lung hồi hồn phản kháng anh đã bế cô xuống bồn hoa, nắm tay nhỏ bé, vô cùng bình tĩnh tiếp tục tản bộ.

Đây... đây... đây là làm gì?!

Đây... đây chính là nụ hôn đầu của cô?!

Lâm Lung nâng mắt nhìn người đàn ông với gương mặt bình tĩnh, nghiêm túc như không có chuyện gì xảy ra đang nghiêm túc tản bộ bên cạnh mình. Trong đầu cô như có hàng vạn con thảo nê mã* đang chạy qua.

*Thảo nê mã: Tên tiếng anh là Aplaca, là lạc đà Nam Mỹ. Thảo nê mã còn có nghĩa lông là 1 câu chửi bậy.

Người này là tập kích trong công việc đến nghiện rồi? Ngay cả hôn cũng tập kích?

Nụ hôn đầu của cô!! Trên bồn hoa ven đường, ba giây đồng hồ liền xong?!

Vậy... không phải là nụ hôn kinh thiên động địa quỷ khiếp thần sầu, thiên lôi địa hỏa, tối thiểu có thể viết thành một ngàn chữ trong tiểu thuyết sao? Tại sao lại có thể như vậy!!! Cô còn chưa kịp phản ứng mà! Cô còn chưa nếm ra mùi vị, phân ra cảm giác a~~!!!

Nụ hôn đầu tiên kết thúc trong lúc Lâm Lung hoàn toàn không có ý thức, chỉ là một cái cắn nhẹ khiến cô cảm thấy đây giống như là ảo giác của chính bản thân mình. Nụ hôn này không giống như một người đàn ông có khẩu vị nặng nề, mà là một sĩ tử hào hoa phong nhã sợ mạo phạm giai nhân nên thử dò xét.

Đúng! Thử dò xét, anh đang thử phản ứng của cô? Xem cô có chán ghét việc này hay không rồi mới quyết định bước tiếp theo?

Em nói đại ca à, anh cũng đã tập kích mạnh mẽ như vậy ở trên đường rồi, tại sao không thể hôn sâu thêm chút nữa?!

Phải thực nữ, thực nữ! Mày nên trách mắng anh dám đùa giỡn mày dưới ban ngày ban mặt, mà không phải là ảo tưởng sâu thêm chút nữa thì như thế nào...

Lâm Lung lắc đầu, mạnh mẽ ném những suy nghĩ lung tung này ra ngoài, rồi giận trách: “Sao anh có thể như vậy! Làm em sợ muốn chết...”

Còn chưa nói xong đã thấy Long Tuyền cười híp mắt liếm môi, dường như anh vẫn chưa thoả mãn.

“Anh đảm bảo lần sau sẽ không hù dọa em.” Long Tuyền nghe thấy giọng nói dịu dàng mềm mại này cũng biết mình không làm sai, vì vậy trả lại cho Lâm Lung một nụ cười rực rỡ, ngay lập tức bày ra tuyệt chiêu má lúm đồng tiền, soi rõ đáy lòng cô gái nhỏ: mỹ nam kê, thật không chịu nổi! Nhưng trên mặt cô vẫn là không nể mặt mũi lườm anh một cái.

Đôi mắt đẹp của người đẹp, tròng người cũng không có vẻ hung ác, ngược lại còn là một loại tình thú. Long thiếu bị tròng cũng cảm thấy trong lòng ngứa, anh nói luôn: “Ngày mai về nhà với anh đi.”

“Không đi.” Lâm Lung bĩu môi nghiêng đầu, không nhìn anh nữa.

“Vậy... Đó không phải là trêu chọc em sao?! Anh phải phụ trách!” Long Tuyền cúi người xuống, dùng giọng điệu khấp nép uy hiếp bên tai Lâm Lung:

“Không đồng ý em sẽ chịu thiệt!”

“Anh thật xấu!” Lâm Lung nhắc chân đạp anh một cái.

Long Tuyền khắc chế phản xạ có điều kiện kể từ khi tập võ của mình, hung hăng nhận một cú đá. Mặc dù không coi là đau, nhưng anh cũng giả bộ không kịp né tránh cú đá của Lâm Lung, trêu chọc khiến Lâm Lung cười một tiếng.

Sau đó, anh lại thuận nước đẩy thuyền nói là nếu Lâm Lung đã báo thù rửa hận, vậy là hai người đã huề nhau. Vào lúc đang cười đùa anh đột ngột hỏi một câu: “Ngày mai em muốn ăn cái gì? Đồ tây? Đồ Trung Quốc? Hay lâu?”

“Đồ ăn Trung Quốc có được không?” Lâm Lung đáp: “Gặp thì gặp, anh cũng đã lừa em rồi còn gì. Biết anh thời gian eo hẹp, không chờ nổi.”

Cô cũng không phải dạng người không thức thời, tất cả ngày nghỉ của Long Tuyền cộng lại cũng không được 20 ngày, vì chuyện động đất nên trì hoãn đã lâu rồi. Lâm Lung biết, khẳng định là anh muốn tranh thủ kết thúc ngày nghỉ sẽ gặp cha mẹ hai bên, xác định quan hệ.

Cũng được, gấp sớm tránh khỏi buồn bực trong lòng.

Hai người vừa đi vừa thương lượng xem nên mua cái gì làm quà ra mắt, khi nào thì đến nhà Lâm Lung, chỉ lát sau đã trở về lớp học Thái quyền của đại sư huynh. Lúc này anh ta đã nói với Long Tuyền rằng ăn cơm xong sẽ đi tản bộ để tiêu cơm, sau đó lại thiết tha nói đã lâu không so đấu với cao thủ, tay chân ngứa ngáy.

Chờ Long Tuyền bước theo tốc độ chậm chạp của Lâm Lung tiểu cô nương “di chuyển” về lớp học, đại sư huynh đã không kịp chờ đi đổi trang phục, đang làm nóng người.

“Nhanh lên nhanh lên, đừng lè mề!” Đại sư huynh ngoắc tay với Long Tuyền, cao giọng thét: “Không muốn khoe khoang một chút trước mặt người phụ nữ của mình à?”

“Luyện võ cũng không phải vì cái này.” Long Tuyền lẩm bẩm, cố ý phản bác rồi lại cảm thấy lời của đại sư huynh cũng có đạo lý liền bước tới.

Cái gì gọi là trong nghề nói cách thức, ngoài nghề xem náo nhiệt. Chờ đến khi hai người chính thức luận võ, Lâm Lung đột nhiên phát hiện cô không thấy náo nhiệt đâu cả, không cảm thấy hai người đánh nhau có bao nhiêu đặc sắc, ít nhất không đặc sắc như trong điện ảnh. Chẳng lẽ bởi vì võ lực của hai người họ không có sự khác biệt quá lớn nên lợi thế không nghiêng về người nào?

Cũng chỉ là những cú đánh mạnh mẽ anh tới tới đi, dường như ai cũng không thể giữ chặt đối phương, ngay cả tình huống đánh vào vị trí quan trọng cũng không xảy ra. Cũng không biết là bởi vì đánh quá nhanh nên người ở ngoài không nhìn thấy, hay là đã bị đối phương đỡ được?

Lâm Lung nhìn hồi lâu cũng không ra manh mối gì, đành phải cọ đến bên người sư phụ Lê, nhỏ giọng hỏi ông trong hai người ai lợi hại.

“Không thể nói rõ.” Sư phụ Lê khẽ cau mày: “Dù sao A Đông cũng luyện nhiều hơn nhóc Tuyền 10 năm, hơn nữa còn là mạnh mẽ luyện hơn 10 năm. Thời gian nhóc Tuyền luyện võ cũng không nhiều bằng A Đông.”

Có nghĩa là đại sư huynh lợi hại hơn? Tại sao lại nói là “không nói rõ”? Về mặt Lâm Lung mê hoặc.

Sư phụ Lê nhìn Lâm Lung một cái, do dự không biết có nên nói thật với Lâm Lung hay không. Lúc trước ông không hiểu rõ tình hình cụ thể công tác của Long Tuyền, chỉ biết là làm lính, rất bận. Lần trước gặp tiểu đồ đệ đang luyện võ với người khác là cách đây hơn ba năm, cũng đã thật lâu không nhìn thấy nó, nhưng rất dễ nhận thấy, lúc ấy nó ra tay cũng không phải như này.

Nhìn hồi lâu, sư phụ Lê cũng hiểu rõ công việc của nhóc Tuyền không đơn giản.

“Hai người đã đến giai đoạn đàm hôn luận giá rồi hả?” Ông ta hỏi Lâm Lung một câu không liên quan đến vấn đề hiện tại.

“Vâng.” Lâm Lung gật đầu một cái. Thời gian quen nhau không lâu, nhưng bọn họ vừa mới bắt đầu đã rất tốt, vì vậy kết hôn là điều kiện tiên quyết để lui tới, nên cho sư phụ một câu trả lời khẳng định cũng không sai.

Nghe vậy, sư phụ Lê nhẹ nhàng thở dài, nói: “Tuy lúc nào cũng nói ‘thủ vương’, nhưng nếu như đánh nhau đến chết, A Đông cũng không phải đối thủ của nhóc Tuyền. Từ trong xương cốt bọn chúng không giống nhau.”

Một câu nói nhẹ nhàng, lại giống như một nhát chùy nên thẳng vào lòng Lâm Lung.

Đánh nhau đến chết, A Đông cũng không phải đối thủ của nhóc Tuyền.

Nói cách khác, đại sư huynh là một cao thủ võ đài, còn Long Tuyền là am hiểu đánh nhau đến chết?!

Kết quả cuối cùng của đại sư huynh và Long Tuyền là Long Tuyền thua, nhưng đại sư huynh lại gào to: “Tiểu tử cậu ra tay ngày càng hung ác. Sông Trường Giang sóng sau đè sóng trước, xô một cái anh liền biến mất trên bờ cát.”

“Là do những ngày gần đây sư huynh quá an nhàn rồi? Thành Đô chính là một thành phố giải trí một khi đã tới là không muốn đi.” l-q]d Long Tuyền không thừa nhận bản thân mình có vấn đề, ngược lại còn muốn nhắc nhở đại sư huynh: “Cũng đừng ‘sống trong gian khổ, chết trong hoà bình’.”

Đại sư huynh lắc đầu một cái: “Gần đây có lưu hành câu nói: ‘Thành Đô là thành phố một tới là không muốn đi’. Vấn đề cậu ra tay hung ác không có quan hệ với anh, nhưng nói thật, lq'd về sau có thể thì tận lực tránh đụng thủ với đồng đội của cậu, chẳng may không chế không được sẽ dễ dàng gặp phải sự cố.”

Long Tuyền cười cười, từ chối cho ý kiến.

Quả thật khi so chiêu với đồng đội sẽ không không chế, nhưng là giới hạn trong việc chỉ đạo kỹ năng chiến đấu. Anh không thể nói rõ cho sư huynh biết bình thường khi anh ở trong đội huấn luyện binh lính sẽ cho phép có thương vong trong một tỷ lệ nhất định. Trong lúc luyện tập không nghiêm túc, lq.d đến lúc chiến tranh sao có thể phát huy? Những chuyện như vậy tự anh biết là tốt rồi, không cần thiết phải nói ra khiến người khác sợ hãi.

Lâm Lung ở một bên nghe, nghĩ thầm nếu đại sư huynh đã nói là ra tay hung ác, đại khái theo như sư phụ nói là am hiểu đánh nhau đến chết, hoặc là nói anh vì nguyên nhân công việc nên có thói quen đánh giết? lq'd Cô không cảm thấy sợ, mà chỉ cảm thấy chưa xót trong lòng, chưa xót vì người đàn ông của mình.

Cô không thể tưởng tượng trong thời hoà bình này thì dạng công việc gì mới có thể khiến cho một người có thói quen liều mạng, nhưng cô biết rõ bản thân anh đã ở những nơi khổ cực và nguy hiểm, nơi mà cô không biết.

Lâm Lung bắt giác đi về phía Long Tuyền, lq'd vô cùng thân mật nắm tay anh. Ánh mắt cô dịu dàng như có thể tràn ra nước: “Có mệt hay không?”

“Sao có thể! Chỉ rèn luyện một lát mà thôi. Cho rằng anh giống như em mới hươu quyền được có 10p liền lung la lung lay?” Long Tuyền cười khẽ lắc đầu một cái.

“Em lo anh mệt, bị thương, ngày mai sẽ không thể dẫn em về nhà! Anh luyện nhiều năm như vậy sao em có thể so sánh được? Thật không biết xấu hổ!” Lâm Lung khó được một lần làm nũng. Cô kháng nghị, không cho phép Long Tuyền xem thường mình. Nói bóng nói gió một hồi, nội dung cũng chỉ xoay quanh việc mình rất chờ mong ngày mai sẽ theo anh về nhà.

Long Tuyền không cần thương hại, chỉ cần có người nguyện ý hiểu, tiếp nhận và yêu anh, chỉ cần vậy là đủ. Trên phương diện hành động mà có thể tích cực phối hợp với thời gian và mong đợi của anh, vội vàng đi gặp cha mẹ chính thức xác nhận quan hệ là quá tốt.

Long Tuyền cảm thấy hơi kỳ quái, lúc trước anh nói đi gặp cha mẹ Lâm Lung cũng chỉ đồng ý mà không hào hứng, thế nào mới đảo mắt đã thay đổi thái độ rồi? Chẳng lẽ đúng như những gì đại sư huynh nói, người đẹp sùng bái những anh hùng biết võ?

Mặc kệ, tồn tại có thể đạt được mục đích là tốt rồi.

Vào đêm, Long Tuyền đưa Lâm Lung về nhà, hẹn 10h sáng ngày mai sẽ đến đón cô, rồi mượn ánh đèn lờ mờ trên hành lang thơm hương trên môi cô gái mà mình yêu, sau đó hải lòng về nhà bàn luận chi tiết cụ thể cho ngày mai.

Sau khi Lâm Lung nói tình hình mới nhất cho cha mẹ xong thì mở máy tính lên bắt đầu nhảy nhót hỏi thăm vòng bạn tốt nhỏ hẹp trên QQ: “Ngày mai chị đây sẽ đi thăm nhà của bạn trai, sao hả sao hả?”

Các vị thợ lặn trong nháy mắt nổi lên mặt nước, có người rất là kinh ngạc – cậu co bạn trai rồi ư? Chuyện từ khi nào? Giấu giếm cũng thật tốt!

“Tên họ, số tuổi, nghề nghiệp, gia cảnh! Nhanh chóng báo lên.” Có người hét như vậy.

Lâm Lung trả lời ngắn gọn, sau đó nói mọi người không cần lạc đề. Cô là hỏi ý kiến, chứ không phải tới chịu thẩm vấn.

Viên Viên biết chuyện này thì trả lời bằng một gương mặt tươi cười: “Chúc mừng!”

Hồng Hiểu Đình thì nói thẳng vào trọng điểm: “Long Tuyền? Quan trọng là cậu muốn hỏi cái gì?”

Lâm Lung đầu tiên là kinh ngạc một chút thân là người bận rộn mà cô ấy lại có thời gian rảnh để lên mạng, sau đó xin ý kiến: “Chính là đến nhà anh ấy thì nên mua cái gì? Có cần phải làm việc hay không? Ví như nấu ăn rửa bát, mình cũng cần giúp một tay sao? Giúp một tay có thể ra về mình quá ân cần hay không? Không giúp một tay lại có vẻ không có lễ phép. Lúc nói chuyện mình nên tỏ ra là một thực nữ xấu hổ hay là một cô gái thích nói lời ngay thẳng? Còn nữa, nếu như cha mẹ anh ấy tặng quà ra mắt thì có nên nhận hay không?”

Vấn đề quà tặng thì mọi người đều cho một đáp án giống nhau, không gì tốt hơn thuốc lá, rượu, trà, trái cây, thực phẩm chăm sóc sức khỏe, số tiền từ 100 đến 300.

Những vấn đề còn lại thì tất cả mọi người cảm thấy cô suy nghĩ nhiều như vậy chỉ là đang tự hù dọa bản thân mình, cứ thuận theo tự nhiên là tốt rồi.

Chỉ có Hồng Hiểu Đình rất nghiêm túc đề nghị: “Biểu diễn diện mạo vốn có đi – cô gái hơi ngượng ngừng lại thẳng thắn. Không cần nói lời hay, nghe nhiều nói ít. Mục đích ngày mai của cậu là đi quan sát người nhà có phù hợp với những gì cậu mong đợi hay không, có thể chấp nhận trở thành người nhà hay không mà không phải biểu hiện mình là người hoàn mỹ, không xảy ra việc gì là tốt nhất. Dù sao chỉ cần khi họ nói cậu nói 1 2 câu là được, biểu hiện cậu cái gì cũng hiểu rõ, thử dầu Vạn Kim một chút cũng không có vấn đề. Mới tới là khách, việc vật thì không cần làm, nhưng cũng đừng làm Lã Vọng buông cần, mà phải đứng dậy làm bộ muốn giúp đỡ, chờ người khác cần cậu thì khách khí một chút rồi dừng tay.”

Viên Viên gửi đến mặt cười trộm: “Không tệ, nguyên tắc không nhàn rỗi cũng không làm việc! Quá ân cần sẽ khiến người khác cảm thấy cậu vội vàng

theo đuổi con trai nhà người ta, không đủ dè dặt; nếu không làm việc thì sẽ khiến người ta cảm thấy cậu lười.”

Không nhàn rỗi cũng không làm việc? Độ khó khá cao! Lâm Lung nhìn trời suy nghĩ một lát. Được rồi, xếp bát gọt trái cây cũng không tính là nhàn rỗi cũng không tính là không làm việc, vậy chọn việc này đi.

“Ngộ nhờ mình nói muốn giúp rửa bát, có người thật sự để mình đi làm thì sao? Chẳng lẽ làm bộ không tìm được rẻ rửa bát, nước rửa, chổi mở nước nóng...?”

“Cậu là đồ ngốc, những việc nhà như này làm làm gì, trực tiếp ‘chân tay vụng về’ làm rớt cái bát không phải xong chuyện rồi ư!” Hồng Hiểu Đình gửi cho cô gương mặt đang toát mồ hôi: “Mình nói này, bình thường cậu thật thông minh, sao vào lúc này lại trở nên ngốc rồi hả?”

“Mình khăn trương, lo được lo mất!” Lâm Lung roi lệ.

Sau khi bị nhạo báng vài câu, Lâm Lung tiếp tục đặt câu hỏi: “Vậy quà gấp mặt? Có nhận không?”

“Cậu quan tâm đến vấn đề này làm gì? Chưa chắc người ta đã tặng!” Có người hất cho cô một chậu nước lạnh.

“Nhà anh ấy là người miền bắc, sẽ cho chứ?” Lâm Lung tiếp tục nhìn trời: “Hơn nữa mình là người bạn gái đầu tiên đến nhà anh ấy! Lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết lui tới đó!”

Viên Viên cười: “Gần đây cậu thiếu tiền hay tham tiền?”

“Không thiếu cũng không tham, nhưng nếu có quà gấp mặt tương đối quý trọng thì nói rõ là người ta coi trọng mình! Sâu trong nội tâm mình vẫn muốn.” Lâm Lung gửi hình thiếu nữ hoa si.

Có người bạn đã từng nhận lễ gấp mặt cho đáp án: “Không cho thì đừng hỏi, nếu cho thì từ chối nhã nhặn, sau đó nếu đối phương yêu cầu lần nữa thì phải làm như xấu hổ, bắt đắc dĩ nhận lấy. Trọng điểm là ‘xấu hổ’, còn ‘thẹn thùng’, phải thuận mắt, đẹp mắt.”

“...zhuang-bi-ity...” Lâm Lung tròn mắt nhìn cô bạn.

“Giả vờ cũng là một thử nghiệm diễn xuất, cố lên!”

Sau khi cười đùa với bạn bè được một lúc, Lâm Lung cũng không còn khăn trương nữa. Cô đi làm một mặt nạ giữ ấm đi ngủ, phải dưỡng sức mới có sức đánh một trận.

Đảo mắt đã tới ngày hôm sau, Lâm Lung mang theo sức phòng bị cao trải qua một ngày mới phát hiện có rất nhiều chuyện đều không có trong kế hoạch như bản thân cô đã dự đoán.

Ví như, kế hoạch của cô là sẽ đi mua quà vào buổi sáng trước khi Long Tuyền đến đón. Rượu, thuốc lá, trái cây đều rất dễ mua, chỉ cần đi đến siêu thị cách nhà 300m là có thể hoàn thành. Trà ngon trong nhà có, nhưng là bao bì không đẹp, bao bì đẹp có thể phụ trợ cho quà tặng. Cho nên Lâm Lung cũng chỉ ra cửa trước nửa giờ, vậy mà không ngờ Long Tuyền đã dựa vào xe chờ cô ở cửa. Thấy cô ra ngoài thì anh trực tiếp mở cửa ghế trước ra.

“Em còn chưa mua đồ đâu.” Lâm Lung hỏi do dự.

“Mua cái gì?” Nét mặt Long thiếu hiện lên vẻ khó hiểu.

“Lần đầu tới nhà không thể đi tay không!”

“À, đến gần nhà anh mua đi, khu này cấm dừng xe, không thể đợi quá lâu.” Nói xong thì dứt khoát đẩy Lâm Lung vào trong xe, sau đó mãi đến khi anh lái xe ra khỏi khu nhà cô, thì trừ đèn xanh đèn đỏ, còn lại không dừng xe một lúc nào.

Trên đường, Lâm Lung nói: “Không dừng xe em giành tay lái!” Lời uy hiếp cũng đã nói ra rồi lại chỉ nhận được một tiếng cười hả hê của Long Tuyền.

“Em giành được thì thử xem.” Anh trả lời như vậy, đáp án đương nhiên là phủ định. Lúc mới bắt đầu thì Lâm Lung còn sợ xảy ra xe cộ nên chỉ lo kéo mang tính dò xét, vậy mà lại không nhúc nhích. Đến cuối cùng, cho dù mất hết hơi sức thì tay của anh vẫn không suy chuyển một chút nào.

..... Yên lặng!!

Quả nhiên cô gái yếu đuối liều mạng với bộ đội đặc chủng là cách làm không sáng suốt.

Đến bãi đậu xe, Lâm Lung sống chết không chịu xuống xe. Cô cảm thấy lần đầu đến nhà bạn trai chỉ mang theo hai hộp trà nhỏ thì thật là kỳ cục. Long Tuyền thấy vậy thì cười xách một túi táo từ phía sau ghế lên: “Anh đã mua giúp em xong hết rồi, người nhà anh chỉ thích ăn táo, rượu thuốc lá thì không cần.”

Được rồi, lần đầu tiên gặp cha mẹ chồng tương lai, Lâm Lung mang đến một túi trái cây có giá trị chưa tới 30 đồng cùng với lá trà dư thừa ở nhà mình không ai uống...

Đến nhà Long Tuyền, vừa bước vào cửa cô đã quan sát xung quanh. Ừm, đồ trang trí không tệ, đồ gia dụng, đồ điện, đồ nội thất rất tốt, quả nhiên người

hiều tiền cũng có tính giám định nghệ thuật và thưởng thức.

Lâm Lung mỉm cười chào hỏi mọi người, sau đó cho ra kết luận: cha Long thoát nhìn rất hoà ái; mẹ Long rất khôn khéo; anh trai thấp hơn Long Tuyền một chút, nụ cười rất thân thiết; chị dâu thì tò mò, ăn mặc rất lạ, khó trách lúc trước lại chọn trang phục bảnh bao như vậy cho Long Tuyền.

Vào lúc cô nhìn trộm quan sát mọi người, thì toàn thể mọi người họ Long cũng quan sát nàng dâu tương lai của con (em trai).

Cha Long cảm thấy cô ăn mặc rất thanh lịch, thoát nhìn rất thuận mắt; anh trai thì cảm thấy giám định của anh là chính xác, quả nhiên là một người đẹp, vì vậy rất hài lòng; còn bản thân chị dâu thì không có nhiều quyền phát ngôn, cô chỉ hy vọng Lâm Lung là một người tính tình tốt, dễ sống chung, trước mắt nghe giọng nói cô dịu dàng, nụ cười ngọt ngào, hình như cũng không tệ lắm.

Chỉ có mẹ Long thì “lộp bộp” một tiếng trong lòng. Tại sao cô bé này lại “nhỏ nhắn” như vậy? Trong TV cũng không thấy nhỏ như vậy mà! Vào lúc này đứng bên cạnh con trai mình, nhìn thế nào cũng cảm thấy chiều cao không tương xứng.

Mượn cơ hội đến phòng bếp lấy nước lạnh, mẹ Long gọi riêng con trai vào.

Vừa mở mồm câu đầu tiên đã là chất vấn: “Không phải con nói cô bé này cao 1m6 sao?”

“Con nói rồi?” Long Tuyền nhớ là mình đã nói qua, nhưng như vậy cũng không thể cản trở việc anh giả vờ mất trí nhớ.

“Đã nói! Đêm mà con trở lại từ khu vực động đất, khi ngồi ăn trái cây xem tin tức lúc 10h chính miệng con đã nói, còn muốn mẹ giúp con nhớ lại con đã ăn trái cây gì không?” Trí nhớ của con trai mình là cái dạng gì, mẹ Long biết rõ, bà dứt khoát nói một chuỗi đề cắt đứt ý muốn thoái thác của anh.

“À...” Long Tuyền làm như búng tính nhớ ra: “Nhớ ra rồi, con có nói. Nhưng là, cô ấy thật sự cao 1m6.”

Mẹ Long cắn răng nói: “Mẹ con cao 1m6, cô ấy cao bằng mẹ sao? Ánh mắt con kém vậy à? Cô ấy đứng cạnh con không tương xứng chút nào hết.”

“Mang giày cao gót chính là 1m6, ai bảo mẹ chuẩn bị dép đi trong nhà để cho người ta đổi. Mẹ, mẹ nhìn xem, không phải mẹ đứng cạnh con cũng có vẻ ‘nhỏ nhắn’ ư? Kém một chút cũng đâu có sao. Trừ những người có thân cao như anh trai thì người nào đứng với con cũng không tương xứng. Chẳng lẽ mẹ hy vọng con tìm một người đàn ông khoẻ mạnh thân cao 1m8?” Long Tuyền nở nụ cười, sau đó nhìn thẳng vào đôi mắt của mẹ mình, nghiêm túc nói: “Mẹ, cô ấy là bạn gái con, là người bạn gái thật vất vả mới theo đuổi được.”

Ngụ ý anh đã xác định, phản đối không có hiệu quả, đưa cô về nhà là để cho cha mẹ gặp mặt mà không phải tiếp nhận thẩm tra bắt bẻ.

“Biết.” Mẹ Long ngừng công kích nháy mắt hoà hiệp, sau đó bà đổi một gương mặt tươi cười vô cùng thân thiết đi ra phòng bếp tiếp đón Lâm Lung.

Cha mẹ Long và anh trai chị dâu đều rất nhiệt tình. Có thể bởi vì người nhà anh nhiều nên mẹ Long và anh trai chị dâu có rất nhiều chuyện để nói nên tuyệt không xuất hiện tình trạng tẻ ngắt, vì vậy Lâm Lung cũng không cần rối rắm mình nên nói cái gì. Cô dịu dàng đáp lại câu nói của mỗi người trong nhà, cái gì mà đơn vị, quê nhà, sở thích... Rồi lại làm một người nghe nhiệt tình về chuyện xấu thuở nhỏ của Long Tuyền, tình cảm giữa các thành viên trong gia đình rất thuận lợi.

Buổi trưa cũng không cần cô phải giúp nấu cơm rửa bát, mà là đi thẳng đến nhà hàng Văn Hạnh. Trong bữa ăn, các thành viên nhà họ Long vô cùng ân cần, một người vài giây thức ăn đủ khiến Lâm Lung không chịu được.

Được rồi, mặc dù mọi người đều dùng chung đĩa để gấp thức ăn cho cô, cô cũng không ghét bỏ dính nước miếng trên đó, nhưng là có thể dùng gấp nhiều như vậy được không?? Cô ăn không hết!! Lâm Lung vụng trộm nghiêng đầu nhìn nhân viên đổi một bát cơm lớn cho Long Tuyền, thật là muốn gấp hết thức ăn trong bát mình sang bát anh...

Buổi chiều về nhà tiếp tục nói chuyện phiếm, mẹ Long vào phòng bếp lấy trái cây đã được chị dâu rửa sạch mang ra ngoài. Bà để trái cây xuống bàn uống nước, lại nói: “Long Long, tối gọt táo.”

“Vâng!” Bắt đầu từ tối qua đã ảo tưởng đến việc giúp đỡ gọt trái cây, Lâm Lung vui vẻ đồng ý. Cô nhanh nhẹn cầm con dao gọt trái cây lên, vừa ngẩng đầu mới phát hiện tất cả mọi người trong nhà đều rất kinh ngạc nhìn cô, còn cánh tay Long Tuyền đang duỗi tại giữa không trung chuẩn bị cầm con dao kia thì lại bị cô lấy trước.

“Sao vậy?” Lâm Lung mờ mịt: “Không phải gọi em sao?” Hình như là không phải? Lần đầu tới đây nên sẽ không ai biết tên ở nhà của cô là “Lung Lung*”; ngay cả Long Tuyền cũng không gọi như vậy... Vậy thì gọi ai? Lung Lung cô nương ngây người.

“Tên ở nhà của anh là ‘Long Long’, Phi Long Long*.” Trên mặt Long Tuyền khó có được một lần biểu hiện sự ngượng ngùng.

*Lung Lung (珑珑) và Long Long (龙龙)

Vô cùng buồn cười! Lại có chuyện như vậy?!

Chị dâu nhìn hai người bọn họ mắt to tròn mắt nhỏ, cười nói: “Ngay cả tên ở nhà cũng giống nhau, thật là có duyên.”

Những người còn lại nhao nhao gật đầu.

Sau đó Lâm Lung cũng không đưa dao gọt trái cây cho Long Tuyền, mà là tự mình khách khí thể hiện tuyệt kỹ gọt vỏ táo không bị đứt, biểu hiện mình mà một cô gái tốt chăm chỉ có thể làm việc nhà. Tuyệt kỹ này cô luyện được khi còn học trung học, vào lúc vô cùng nhàm chán thì nghe nói nửa đêm 12h nếu nhìn vào gương gọt táo mà không bị đứt vỏ thì có thể thấy được dáng vẻ của chồng mình trong tương lai.

Vì vậy, mặc dù lúc ấy cô soi gương không thấy được chồng tương lai, nhưng lại có thể tăng thêm không ít ấn tượng với nhà chồng tương lai.

Càng thêm điểm cho cô chính là một câu nói trong lúc vô tình.

Lâm Lung chỉ vào một con mèo làm bằng bạch ngọc có vẻ xưa cũ được đặt trên tủ kệ ngăn cách phòng khách và phòng ăn, tò mò hỏi: “Đây là Bát Đao thời nhà Hán? Mô phỏng?” Đòi Hán, mèo là loại sinh vật không thường gặp nên tạo hình thời nhà Hán cũng có nhiều kiểu dáng khác nhau.

Nghe được câu hỏi của cô, chủ nhà Long chính Hoa vẫn bình tĩnh ôn hoà, không có vẻ gì là vô cùng vui mừng bỗng nhiên kích động: “Cháu biết Bát Đao thời nhà Hán?! Thích chơi đồ cổ?”

“Cháu làm gì có tiền chơi đồ cổ.” Lâm Lung khẽ cười: “Chính là học qua khoá giám định và thưởng thức của ngành điêu khắc lúc còn học đại học mà thôi.”

“Ha ha ha, vậy cũng không tệ. Nghe khoá lúc học đại học mà bây giờ vẫn có thể nhớ, xem ra đây cũng là sở thích của cháu?” Thoạt nhìn thì ba Long có vẻ rất vui mừng. Trong nhà không một ai có tế bào nghệ thuật nên ông vẫn thiếu tri âm. Lúc này gặp được Lâm Lung thì vội vàng vui vẻ giới thiệu: “Không sai, cái này là mô phỏng. Vì còn dư chấn, sợ bị bể nên không dám bày ra, cái này coi như là đồ nhái tương đối thô sơ. Bác gái thích mèo, nên đòi bác phải mua bằng được.”

“Đúng vậy.” Long Tuyền ở một bên nói rõ: “Bởi vì em tới nhà nên cha anh mới chuẩn bị mấy đồ rẻ tiền ra trưng bày. Không ngờ bị vạch trần rồi, ha ha.”

Cha Long cũng không tức giận, tiếp tục vui vẻ nói: “Vạch trần thì có làm sao, cha vui mừng. Dù sao cũng hơn là đưa cho con không phân biệt được thật giả.”

Sau đó ông xoay người, không để ý tới Long Tuyền nữa mà bắt đầu thảo luận đến việc điêu khắc ngọc. Nói đến vui vẻ còn chạy vào phòng ngủ lấy ra một cái hộp nhỏ màu đỏ: “Cháu cảm tình con heo? Bác có một miếng ngọc được mô phỏng theo Bát Đao thời Hán, chất liệu và thợ đều tốt. Tặng cháu coi như là quà gặp mặt!”

Lâm Lung cúi mắt nhìn, thì ra là một miếng bạch ngọc hình con heo nhỏ, nếu nói chất liệu tốt, vậy chẳng lẽ là Điền Ngọc, thậm chí là Dương Chi Ngọc? Quà tặng quý trọng như vậy không thể nhận, lần này cũng không phải cô giả vờ từ chối nữa, mà thật sự muốn cự tuyệt, nào có lần đầu tới thăm đã tặng ngọc? Mặc dù cô mong nhận được quà tặng quý trọng, nhưng vung không cần quý đến mức độ này!!

Một người nhất định phải đưa, một người sống chết không chịu nhận.

Hai người giằng co do dự rất lâu, cuối cùng vẫn là mẹ Long ra mặt cho Lâm Lung một hồng bao nhỏ, nói là quà gặp mặt đã chuẩn bị từ trước, không cho phép cự tuyệt. Sau đó lại bảo Long Chính Hoa lấy ngọc lại, đừng lôi thôi kéo kéo nữa.

Lúc này Lâm Lung mới thở ra một hơi. Cô siết chặt hồng bao, bên trong cứng cứng, hình như là thê. Thê mua hàng sao? Vật này tương đối bình thường, so với việc đưa một xấp tiền mặt cũng không gây áp lực.

Sau khi ăn một bữa cơm vui vẻ, Lâm Lung đã hẹn bạn đến phòng thu âm nên ra về sớm. Do toàn bộ hành trình Long Tuyền đều muốn hộ tống kèm đi cùng, sau đó lại hẹn nghỉ ngơi một ngày thì đến lượt anh đến nhà Lâm Lung thăm hỏi.

Về đến nhà thì đã khuya, khi đứng ở đầu bậc thang thì Long Tuyền đưa cho Lâm Lung một cái hộp vuông nhỏ, cười nói: “Từ khi chính thức quen nhau anh vẫn chưa tặng quà cho em, cái này em nhận đi, chỉ là trang sức nhỏ mà thôi.”

Lâm Lung cũng không nghi ngờ gì, nghĩ Long Tuyền cũng sẽ không làm chuyện gì khác thường nên cười hi hi nhận. Chờ đến khi vào nhà đổi giày, ngồi dựa vào ghế sa lon, chậm rãi mở hộp ra nhất thời sợ hết hồn...

Trong hộp là một miếng ngọc hình con heo Bát Đao thời Hán nằm ở chính giữa được vây quanh bởi một vòng tay quý phi. Vòng tay này có màu hồng tím nhạt, ở giữa là màu xanh nhạt, xanh lá có độ sâu cạn không đồng nhất, dưới ánh đèn óng ánh trong suốt, đẹp như chế phẩm giả thủy tinh.

Nhưng Lâm Lung chắc chắn Long Tuyền nhất định sẽ không đưa một chiếc vòng thủy tinh làm tín vật đính ước. l-q.d Nhịp tim cô đập thành thịch, cô đeo vào cô tay, vừa vặn!

Lâm Lung hoàn toàn sửng sốt, cô tay cô rất nhỏ, muốn mua một vòng tay phù hợp là chuyện không dễ dàng! Huống chi còn là vòng ngọc xinh đẹp như vậy, chẳng lẽ là đặt? Cái này quá đắt!!

Cô nóng giận ấn số điện thoại của Long Tuyền, vừa mở mồm liền rống lên với anh: “Mau quay lại lấy quà tặng của anh! Quý trọng như vậy em không thể nhận! Heo nhỏ cũng không lấy.”

Tạo hình của vòng tay là hình tròn, thật ra thì ám hiệu của nó cũng giống như chiếc nhẫn dây chuyền, l-q.d chính là người tặng quà rất khát vọng muốn khoả đối phương làm của riêng.

Chính thức quen biết nhau được mấy ngày? Vòng tay quý trọng như vậy cô không nhận được... Lâm Lung cảm giác ngay cả thở cũng khó khăn. Vòng

tay rất đẹp, cô rất muốn nhưng không dám muốn, thật là mâu thuẫn!

Thật ra thì trước kia cô cũng muốn mua vòng ngọc, nhưng vẫn không gặp được chiếc vòng vừa tay, hoặc là vừa tay nhưng giá tiền lại quá cao. Món quà này của Long Tuyền khiến trái tim cô run lên!

“Heo nhỏ là cha anh đưa. Có câu nói ‘trường giả tứ bất cảm từ, từ chi bất cung thụ chi bất quý’*, em cứ yên tâm nhận đi. Vậy không coi là đắt, cha anh còn nhiều thứ đồ chơi như này lắm.” 10q6d Long Tuyền ở bên kia đầu điện thoại cười nói. Anh còn chưa đi xa, hiện giờ vẫn đang đứng trong viện nhìn ngọn đèn màu cam nhà Lâm Lung, dường như anh còn thấy được cô gấp đến độ gợn chân.

*Câu này có nghĩa là đồ người lớn tặng không nên từ chối, từ chối nghĩa là vô lễ, thiếu kính trọng.

“Vậy còn vòng tay?” Lâm Lung bắt đầu nói: “Đại ca, đây là ‘Xuân Đái’ đấy! Lại còn sáng như vậy! Quá quý trọng em không dám nhận, anh đổi một cái khác rẻ hơn có được không?”

Long Tuyền trấn an nói: “Yên tâm, ngoan! Vòng tay cũng không đắt, anh mua nó tại Miến Điện, vài trăm đồng mà thôi, anh đưa cho nàng dâu tương lai của mình cũng không tính là thất lễ.”

“Anh coi em như đứa trẻ 3 tuổi dễ dụ sao?” Lâm Lung cảm thấy mình như sắp điên lên rồi: “Đây là Thủy Chung hay Băng Chung? l,q/d Em nhìn không biết, nhưng dù sao vẫn biết là Xuân Đái, thậm chí còn là Xuân Đái trong suốt, trừ phi là nhân công xử lý nhuộm màu, nếu không khẳng định rất quý! Còn mấy trăm đồng, anh mua hòn đá à?”

“Đợi lát nữa anh sẽ giải thích với em, nói điện thoại không rõ.” Long Tuyền cúp điện thoại đi nhanh về phía nhà Lâm Lung, l-q\d sau đó mượn vòng tay làm gió đông* lần đầu vui vẻ vào cửa.

*Câu này mọi người vẫn thường đọc được trong truyện cổ đại, chính là câu thành ngữ “Vạn sự câu bị, chích khiếm đông phong” tức: Mọi việc đều đủ, chỉ thiếu gió đông. Gió đông ở đây ý chỉ thời cơ để thực hiện một việc nào đó.

“Em tin đi, thực sự anh chỉ mua hòn đá mà thôi.” Long Tuyền vừa quan sát cái ổ nhỏ tuy rằng lộn xộn nhưng rất ấm áp của Lâm Lung, vừa nhẹ giọng cười nói: “Có lần đi công tác ở Miến Điện với Linh Dương anh đã giúp người địa phương ở đó một việc lớn, anh ta đưa cho bọn anh vài tảng đá, l,q\d thu ít tiền gọi là tượng trưng. Đây là một hòn tốt nhất trong số đó, quả thật anh chỉ tốn vài trăm đồng mà thôi.”

“Cái này không tính là... nhận hối lộ?” Lâm Lung rót cho anh ly trà đặt ở trên bàn, nét mặt kinh ngạc.

“Bọn anh đã nộp lên rồi!” Long Tuyền cười cầm tay Lâm Lung, cảm chiếc vòng đã bị tháo xuống đeo lên một lần nữa: “Cấp trên nói tốn vài trăm đồng thưởng thức một hòn đá không tính là phạm quy nên để cho bọn anh mang đi. Chỉ cần không cất ra, không mài giũa, bọn họ cũng tính là hòn đá vờ không đáng tiền. Hòn nữa trong những hòn đá đó, thì hòn đá này cũng được tính là hòn đá tinh khiết.”

“Thật là xấu! Khẳng định lúc bọn anh nộp lên không nói đây là hòn đá phi thủy nguyên vẹn!” Lâm Lung với tinh thần trọng nghĩa rất mạnh hết ý kiến.

Long Tuyền vui vẻ cười một tiếng, giải thích: “Người địa phương kia cũng không nói là hòn đá nguyên vẹn! Cũng chỉ là một món đồ trang sức nhà anh ta ném trong sân không ai để ý đến mà thôi. Tặng đồ cho nàng dâu tương lai của mình còn nói cái gì mà quý hay không, có tiền hay không, rất không nhiệt tình. Hòn nữa chiếc vòng này nhỏ, trừ em ra còn ai có thể đeo? Cái này chính là được đặt làm, yên tâm đeo đi, hứm!”

Phụ nữ chính là không chịu nổi sự hấp dẫn của đồ trang sức xinh đẹp. Lâm Lung do dự, thèm thuồng nhìn vòng tay trên tay mình một chút, rồi cuộc chấp nhận, sau đó xấu hổ hỏi: “Anh đặt từ lúc nào?”

“Từ khi trở về từ Đô Giang Yển, cha anh giúp anh tìm một chuyên gia khắc ngọc làm một bộ trang sức.” Long Tuyền nhẹ nhàng kéo Lâm Lung vào trong ngực mình, rù rì bên tai cô: “Chờ đến khi đính hôn, kết hôn, đám cưới bạc, đám cưới vàng, anh lại đưa cho em, có được không?”

Nói xong anh bồng cũi đầu, hôn xuống đôi môi thơm mà mình thèm thuồng đã lâu [nội dung cụ thể của đồng]

“Ừm...” Lâm Lung đáp lại một tiếng không rõ. Cô vừa phi nhỏ mình không có tiền đồ, không ngờ chỉ một chiếc vòng đã hoàn toàn bị thu mua, mặc cho anh giờ trò, mè nheo đến nửa đêm mới quyền luyến rồi đi.

Đảo mắt đã đến ngày hôm sau. 9h30 sáng, Long Tuyền lái xe tới đón Lâm Lung cùng đi thăm nhà mẹ vợ tương lai. Anh nhìn cô mặc một chiếc váy dài màu trắng, bên sườn có thêu hoa màu tím nhẹ nhàng đi xuống lầu. Vậy mà trên tay cô lại không đeo chiếc vòng tay rất xứng với chiếc váy này.

Chờ Lâm Lung lên xe, Long Tuyền mới chỉ tay của cô, rất nghi ngờ hỏi: “Tại sao không đeo?”

Lâm Lung cup mắt nhìn anh một cái, sau đó bắt đầu nói: “Nhà em là dân nhỏ bé, không chịu nổi quà tặng quý giá như vậy!”

“Sao vậy? Ngày hôm trước vẫn tốt...” Long Tuyền nhìn vẻ mặt đau khổ của cô, không nhịn được buồn cười.

“Còn nói, anh dám lừa em! Hỏi anh là Thủy Chung hay Băng Chung thì anh không trả lời, kết quả là Thủy Chung tốt nhất, một chiếc vòng tay kia có giá trị của một ngôi nhà nhỏ rồi!” Lâm Lung vỗ ngực, vẫn còn khiếp sợ nói: “Buổi trưa ngày hôm qua em ăn cơm ở ngoài, không cẩn thận đập vòng tay xuống bàn, ‘cách’ một tiếng vang lên làm em sợ thiếu chút nữa nhảy dựng! Về nhà em liền cắt nó vào kết bảo hiểm rồi.”

“Sợ cái gì, ngọc không dễ vỡ như vậy.” Long Tuyền cười vươn tay xoa đầu Lâm Lung: “Em cầm đi giám định?”

“Không phải!” Lâm Lung lắc đầu một cái: “Ngày hôm qua dạy vài tiết đàn tranh, có một học sinh mở tiệm châu báu nhỏ, cô ấy thích ngọc nên từng có nghiên cứu nên đã nhìn giúp em.”

“Thiệt là, nhiều chuyện.” Nháy mắt Long Tuyền đã có ác cảm với học sinh kia, lại khuyên: “Đừng sợ, yên tâm đeo, cùng lắm thì bẻ lại khám một cái là được.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, vào 11h trưa đi qua huyện Song Chảy đến một khu mới lân cận Thành Đô, sau đó đi vào chung cư nơi ở của cha mẹ Lâm Lung.

Đậu xe xong, Long Tuyền lấy bao lớn bao nhỏ từ cốp xe ra để ở bên chân giống như một toà núi nhỏ.

“Anh làm gì vậy?” Lâm Lung bị dọa nhảy dựng lên.

“Lẽ ra mất.” Long Tuyền bình tĩnh trả lời.

“Quá nhiều!” Lâm Lung chỉ vào đồng hồ dưới chân nói thầm: “Nhà em không ai hút thuốc, cái này không cần; cô bác em làm bên nông lâm nghiệp; lá trà ngon có rất nhiều nên cái này cũng không cần; nhà em không có bệnh nhân, đồng trùng hạ thảo cũng không cần...”

Long Tuyền hoàn toàn không để ý tới cô, anh dễ dàng xách đồ lên bắt đầu cất bước. Dù thế nào đi nữa thì anh cũng có thể tìm được nhà, mà Lâm Lung thì cũng không có sức để lấy đồ từ trên tay anh.

Lâm Lung cô nương chỉ có thể đi theo bên cạnh, kéo cổ tay anh làm nũng. Cuối cùng đành bắt đắc dĩ từ bỏ, chạy chậm về nhà. Chân ngắn mà, Long thiếu người ta là đi nhanh, còn cô thì phải chạy!!

Vào cửa nhà, Lâm Lung thở hổn hển giới thiệu với Long Tuyền: “Đây là cha em, Lâm Thanh Sơn; mẹ em, Ngô Tú Mỹ.”

“Cháu chào bác trai, bác gái.” Long Tuyền để đồ xuống, sau đó khách khí chào hỏi hai người.

Lần đầu tiên nhìn thấy Long Tuyền, trong lòng cha Lâm và mẹ Lâm lộ một tiếng. Lúc trước chỉ cảm thấy chàng trai này có hơi cao lớn, nhưng lúc này nhìn thấy người thật lại cảm thấy anh quá cao lớn, giống như cột điện vậy, vừa cao vừa thẳng, lúc bắt tay với anh còn cảm thấy bị áp bức!

Nói chuyện được một lúc, mẹ Lâm ném khách cho chồng mình, còn mình mượn cớ nấu ăn lôi kéo Lâm Lung vào phòng bếp, nhỏ giọng nói thầm: “Con gái à, con suy nghĩ thêm đi, quả thật mẹ cảm thấy cậu ta quá cao, mẹ sợ con thua thiệt.”

“Cao thì có gì không tốt?” Lâm Lung rất không hiểu vì sao cha mẹ mình vẫn luôn rối rắm vấn đề này. Bình thường không phải ai cũng ghét đối phương lùn sao?

“Vậy con nói xem có chỗ nào tốt?” Ngô Tú Mỹ hỏi ngược lại.

“Rất nhiều!” Lâm Lung xoè ngón tay bắt đầu đếm: “Dễ nhận thấy, không sợ bị lạc trong đám đông; dáng người đẹp, đẹp trai; có thể ngồi trên vai anh ấy xem biểu diễn; mặt trời lớn thì trốn ở phía sau, gió lớn cũng tránh phía sau mà mưa to cũng tránh ở sau... Ha ha!”

“Con nhóc chết tiết kia!” Mẹ Lâm bắt đắc dĩ chọc vào ót cô: “Con nghĩ thực tế một chút có được hay không? Chiều cao giữa hai đứa chênh lệch quá xa, cái đó không tiện!”

“Cái nào?” Lâm cô nương thuần khiết nháy mắt mấy cái, nghi ngờ nhìn mẹ mình.

“Cuộc sống vợ chồng!” Mẹ Lâm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trả lời: “Tối thiểu cậu ta nặng 140kg, ước chừng bảy túi gạo! Cẩn thận chưa kịp động, chi đề thôi cũng đè chết con.”

“Mẹ! Mẹ...” Lâm Lung tròn mắt, vội vàng vờn đầu nhìn ra ngoài phòng khách, thấy Long Tuyền vẫn đang trò chuyện hăng say với cha mình mới yên tâm xoay người lại tiếp tục nhỏ giọng oán trách: “Mẹ đang nghĩ cái gì vậy?! Anh ấy mới tới nhà lần đầu mà thôi! Mẹ cũng thực tế một chút có được hay không?”

“Cái này rất thực tế, điều kiện gia đình cậu ta không tệ, nhà chúng ta cũng không kém, hai con không thiếu tiền không lo ăn mặc. Nếu kết hôn thì đây chính là vấn đề thực tế nhất.” Mẹ Lâm nói như chém đinh chặt sắt, lại bổ sung một câu: “Đây là một vấn đề. Còn vấn đề nữa, ngày nghỉ trong một năm của cậu ta rất ít, con cũng không thể theo quần có đúng không? Điều này con cũng nghĩ kĩ rồi?”

“Cái đó, vấn đề đầu tiên con không bàn tới, con cũng không có kinh nghiệm thực tế. Nhưng xe tới núi ất có đường, anh ấy hít đất lợi haki như vậy, làm một tiếng cũng không dừng lại không giảm tốc độ... Nghĩ vậy sẽ không còn vấn đề gì chứ?” Lâm Lung sờ mồ hôi lạnh trên trán, thật là, tại sao trước kia cô lại không cảm thấy mẹ mình hung hãn như vậy?

“Còn vấn đề thứ hai, con tính sao?”

“Con vốn rất độc lập, nếu không tại sao hai người có thể yên tâm ném con vào trong thành phố một mình?” Lâm Lung bĩu môi làm nũng: “Vì vậy chuyện này cũng không có cái gì mà không được, tự con có thể làm những chuyện vụn vặt trong cuộc sống. Con cũng tin bản thân mình có thể tự đùa tự vui, sẽ không tịch mịch cô độc.”

“Con gái lớn không nghe mẹ!” Mẹ Lâm cảm thán: “Con đã suy nghĩ kỹ rồi sao?”

“Người ta đưa tín vật đính ước con cũng đã nhận rồi...” Lâm Lung nhún nhó nói.

“Đưa cái gì?” Ngô Tú Mỹ thoáng nhìn về phía tai cổ tay con gái mình, cũng không thấy có gì mới mà?!

“Vòng ngọc, rất đẹp.” Lâm Lung cười hi hi trả lời: “Chỉ là quá giá trị, con không dám đeo.”

“Đắt cỡ nào?” Ngô Tú Mỹ nhìn con gái xoè bốn ngón tay ra, nghĩ đến 4000 cũng không phải là đắt đến nỗi không dám đeo, vì thế liền đoán: “4 vạn?”

Lâm Lung hơi ngượng ngùng cười, sau đó nói nhỏ: “... Lại thêm một số không...”

Hai người đàn ông đang ngồi nói chuyện trong phòng khách bỗng nghe được một tiếng vang thật lớn truyền đến từ phòng bếp. Cha Lâm bị dọa sợ run lên một cái, Long Tuyền thì phản xạ có điều kiện nhấc chân lên, “vèo” một cái vượt qua bàn uống nước, nhảy mất đã chạy vào phòng bếp.

Tốc độ kia, nhanh khiến cha Lâm sợ hết hồn.

“Không có việc gì, không có việc gì, tay trơn nên làm rơi cái nồi...” Mẹ Lâm cười cười, lại đẩy Long Tuyền ra: “Đi phòng khách nghỉ ngơi đi, phòng bếp không cần giúp.”

Chờ Long Tuyền ra ngoài, mẹ Lâm thở dài, bắt đầu nói: “Lúc trước dạy con như nào? Bắt người tay ngắn, ăn người miệng mềm, không thể nhận lễ vật quá quý trọng! Tại sao con lại không nghe?”

“Sau khi nhận rồi mới biết quý giá...” Lâm Lung tội nghiệp tự nghịch tay mình: “Vậy con trả lại cho anh ấy.”

“Thôi, nhận cũng nhận rồi, tương lai nếu khẳng định muốn chia tay thì trả. Coi như cậu ta cũng có lòng, chịu bỏ công sức trên người con.” Mẹ Lâm cũng không nói thêm gì nữa, chỉ hỏi khẩu vị và lượng cơm của Long Tuyền, sau đó suy nghĩ làm một bữa trưa thịnh soạn.

Sau bữa trưa, bốn người đi tản bộ trong vườn hoa. Trên đường đi tiếp tục tán gẫu, cha Lâm bắt đầu hỏi về công việc, đơn vị, cha mẹ của Long Tuyền. Cuối cùng còn dò hỏi ba đời nhà anh, bao gồm dòng thứ các loại tình huống. Lần hỏi thăm này phải nói là vô cùng cẩn thận, Long Tuyền cảm thấy độ sâu và chiều rộng của những vấn đề này không thua gì bộ đội thẩm tra nhân viên nòng cốt chính trị.

Thừa dịp cha mẹ nghỉ ngơi uống trà một lát, Lâm Lung nhỏ giọng hỏi: “Cha em hơi dài dòng, anh không sao chứ? Thật là ngại...”

“Không sao.” Long Tuyền vui vẻ cười: “Anh rất vui, hỏi càng tỉ mỉ có nghĩa bọn họ càng nghiêm túc suy nghĩ đến chuyện của chúng ta, có đúng không?”

“Ừm!” Lâm Lung nặng nề gật đầu một cái, rất đồng ý với quan điểm này.

4h chiều, Long Tuyền bị hỏi 1 thanh 2 bạch* nhưng không có dấu hiệu tức giận cáo từ rồi đi. Trước khi đến đã bàn bạc rằng chỉ ăn cơm trưa, khoảng thời gian còn lại thì để người nhà Lâm Lung thương lượng với nhau.

*1 thanh 2 bạch: Hỏi rõ ràng, không còn gì để hỏi nữa.

Chờ Long Tuyền vừa đi, mẹ Long bẻ nồi cơm điện về mặt đau khổ: “Không phải con nói cậu ta là ‘thùng cơm’, ăn được rất nhiều ư? Vì sao chỉ ăn hai bát cơm nhỏ? Làm thế nào đây, thức ăn cũng còn lại rất nhiều!”

“Làm sao con biết được lượng ăn của anh ấy hôm nay lại giảm...” Lâm Lung lẩm bẩm, cô vươn tay ấn điện thoại di động, hơn nữa còn có ý mở hands-free, nhảy mất ra hiệu hỏi: “Nhóc Tuyền, hôm nay anh ăn no chưa?”

Long Tuyền chần chờ một lát, sau đó thành thật trả lời: “Chưa. Anh đang mua bánh mỳ thầy ở cửa hàng bên đường ngoài nhà em...”

“À? Mua thêm đồ ăn à?! Vậy tại sao không ăn nhiều hơn chút nữa?!” Lâm Lung cười hỏi anh.

“Anh ăn ít đi một chút, tránh dọa cha mẹ em!” Long thiếu thành thật trả lời.

Cha Lâm nhất thời không nhịn được, cười “ha ha” thành tiếng.

Long Tuyền ở đầu kia điện thoại lập tức ㄟ

Mẹ Lâm nhìn cười đánh chồng mình một cái, sau đó nói với Long Tuyền: “Cái đó, Long Tuyền à, nếu không cháu trở lại ăn cơm tối đi. Thức ăn còn dư lại rất nhiều, lãng phí thì thật tiếc...”

Dù sao lời nói thật của mình cũng bị nghe thấy, Long Tuyền cũng không từ chối nữa, dứt khoát vò đã mề lại sứt* đồng ý. Anh vòng xe đi về phía nhà Lâm Lung, nghĩ thầm: mời như vậy, có nghĩa là hoàn toàn chấp nhận anh rồi?

*Vò đã mề lại sứt: có nghĩa đã xấu rồi cho xấu luôn, mất mặt rồi mất mặt luôn. Vâng, Long thiếu nhà Lâm Lung da mặt quá dày.

Chương 28: Nguyên là hải đăng chờ đợi anh

Có lẽ không cần giả bộ nhà nhận ăn nói khách khí nữa, Long Tuyền không còn vẻ thận trọng mà để lộ con người hào phóng rần ròi của mình, ăn một bữa cơm tối vô cùng vui vẻ ở nhà Lâm Lung, ăn miếng thịt to, uống ngụm rượu lớn.

Nhưng cho dù anh ăn rất nhanh, uống rất nhiều nhưng anh vẫn giữ vững được lễ nghi trên bàn ăn. Tư thế ngồi thẳng tắp, gấp thức ăn gọn gàng, ăn canh không phát ra tiếng, ngậm cơm không nói, nhai thức ăn không há mồm, còn có thể tìm được đáp án thích hợp trả lời câu hỏi của cha Lâm, l0q9d ứng phó mẹ Lâm, bất luận là nói về âm nhạc, bàn về tình hình chính trị hiện nay hay việc nhà, Long Tuyền đều có thể thuận lợi tiếp nối không xuất hiện tình hình tẻ nhạt.

Vợ chồng Lâm nhìn tất cả ở trong mắt, âm thầm tính toán. Gia thế của cái anh chàng này cũng không tệ, l/q/d còn có gia giáo, đủ cơ bản, có trình độ học thức, mặc dù có bất bẻ như nào đi nữa cũng không thể phủ nhận cậu ta có tướng mạo có thân hình, trừ công việc không được tốt cho lắm thì có lẽ là một ứng cử viên con rể thập toàn thập mỹ*.

*Thập toàn thập mỹ: Hoàn hảo.

Trong đầu mẹ Lâm nhìn lại những người theo đuổi và đối tượng xem mắt của con gái mình theo thứ tự một lần, bà không thể không tiếc nuối thừa nhận thật sự không có một ai có thể vượt qua anh chàng Long Tuyền này! l7q5d Nếu như để cho mọi người “tự tập”, cho dù cậu ta ngồi ở một góc không nói tiếng nào thì chỉ bằng vào phong cách và khí thế kia cũng đủ để chèn ép tất cả.

Nghiêng đầu nhìn lại con gái của mình, mẹ Lâm thấy trong đôi mắt của Lâm Lung đang nhìn Long Tuyền loé lên ánh sáng ái mộ thì không nhìn được sót ruột. Con nhóc chết tiệt này, bình thường trước sau như một luôn mạnh mẽ, còn nói nhất định phải để cho chồng tương lai phải nằm rạp dưới gấu quần mình cả đời, vậy mà người ta còn chưa mở miệng cầu hôn, bản thân mình mới bắt đầu đã ngưỡng mộ đối phương.

Trong hôn nhân, người nào yêu nhiều hơn, đầu tư nhiều hơn thì sẽ thua thiệt nhiều hơn, Ngô Tú Mỹ không hy vọng con gái mình sẽ đứng ở vị trí bị động. Nhìn lại Long Tuyền, l/q/d mẹ Lâm cảm thấy trừ bản nhạc đệm nhìn miệng ăn ít cơm ra thì từ đầu đến cuối cậu ta đều biểu hiện tương đối trấn định, hoặc có thể nói là bình tĩnh. Không biết là vì tính tình, thói quen nghề nghiệp hay không đặc biệt quan tâm đến Lâm Lung?

Nhưng là, quà tặng tương đối giá trị.

Ăn xong cơm tối, mọi người cùng nhau dọn dẹp bát đĩa, Long Tuyền muốn chủ động rửa bát để biểu hiện một chút thì lại bị mẹ Lâm đuổi ra khỏi phòng bếp, để Lâm Lung đưa anh đi thăm thư phòng kiêm phòng đánh đàn. l=q/d Cả ngày nay anh đã ở lại phòng khách tiếp nhận tra hỏi, vẫn chưa có cơ hội đi xem xét quanh nhà.

“Thật không cần giúp một tay?” Long Tuyền vừa đi theo Lâm Lung lên lầu, vừa hỏi.

“Không cần, anh biết giặt rửa bát nhà em ở đâu? Rửa xong rồi lại để chỗ nào? Cũng không còn nhiều, đáng người anh cao như vậy, chen chúc ở phòng bếp còn ngại chiếm chỗ!” Cô nương Lâm Lung đầu cũng không quay lại khoát tay: “Mặc dù nhà em là biệt thự ba tầng, nhưng đáng tiếc so với nhà người khác thì chỉ như ngôi miếu nhỏ chưa đủ 180 mét vuông, không dung được vị Phật quá cao lớn.”

“Không sao, anh có được giặt được.” Long Tuyền cười, anh cũng biết có lẽ cha mẹ Lâm muốn trao đổi ý kiến một lúc trong khi rửa bát nên cũng không sống chết muốn ở lại phòng bếp. Có thể ở cùng cô bạn gái nhỏ cũng rất tốt.

“Cẩn thận đầu của anh, đừng đụng!” Lâm Lung đi tới trước cửa một phòng ở lầu hai, chỉ chiếc đèn lồng phong cách Trung Quốc đơn giản được treo ở phía trên: “Tầng này có ba phòng ngủ, một sân phơi nhỏ. Không cần đi thăm, tiếp tục lên lầu.”

Long Tuyền kịp thời cúi người tránh thoát chướng ngại vật trên cao, sau đó trong nháy mắt vươn tay kéo Lâm Lung đến trước ngực mình, cười nói: “Sao lại bỏ qua tầng này? Không cho nhìn phòng riêng của em ư?”

“Sao có thể cho người đàn ông khác tùy tiện đi thăm phòng riêng của mình?” Lâm Lung đứng không vững nửa người dựa vào Long Tuyền, sau đó vội vàng tránh thoát, nhỏ giọng oán trách: “Làm gì vậy?! Đừng động tay động chân, cha mẹ vẫn ở dưới lầu đấy.”

“Được rồi.” Long Tuyền nhanh chóng chạm môi vào gò má của Lâm Lung, sau đó buông tay ra nhỏ giọng thông báo: “Chờ bọn họ rời đi anh lại động tay động chân.”

“...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Lung hơi nóng lên, sau đó trực tiếp bỏ qua trêu đùa của anh từ từ đi lên lầu ba đẩy một cửa cách âm vừa dày vừa nặng ở bên trái ra, giới thiệu đơn giản: “Lầu ba vốn là phòng ngủ chính, nhà em lại đổi thành thư phòng kiêm phòng đàn. Nơi này có hai sân thượng lớn, là một nơi tốt để đánh đàn và đọc sách. Bên phải phòng là nhà vệ sinh, cửa ở bên ngoài, không ở trong phòng đàn.”

Long Tuyền đứng trên sân nhà bằng gỗ nhìn quanh một vòng, thờ dãi nói: “Quả nhiên tầm nhìn không tệ.”

Phòng này đối diện cửa là một tủ sách cổ được làm bằng gỗ với 8 ngăn, bàn đọc sách đặt ở giữa phòng dựa vào tủ sách, hai bên trái và phải căn phòng là cửa sổ thủy tinh, ngoài cửa có riêng một sân phơi rộng rãi được vây quanh bởi cửa thủy tinh, phía bên phải sân thượng đặt một chiếc ghế mây, khay trà rế cây, dụng cụ pha trà. Mặc dù không có nhiều hoa cỏ, nhưng ngồi ở trong đó có thể nhìn thấy cỏ xanh, cây xanh, dòng suối nhỏ, núi đá ở quanh chung cư.

Hai người đi tới bên trái sân thượng, Long Tuyền vuốt ve chiếc đàn dương cầm màu đen được đặt ở đó, hỏi: “Hoàn cảnh rất tốt, nhưng cửa sổ hơi nhỏ. Đây là đàn dương cầm của em?”

“Không có cách nào khác, muốn có ánh sáng tốt, lại muốn cách âm có hiệu quả cũng chỉ có thể vây kín sân thượng. Cũng may tầng này không thấp, khi mở cửa sổ sẽ không ảnh hưởng đến hiệu quả thông gió.” Lâm Lung nhún vai cười, sau đó lại giải thích: “Đây là đàn của mẹ em, khi Long Quân vào đại học thì được quà tốt hơn nên đã bán rẻ chiếc đàn này cho nhà em. Mẹ em khi còn trẻ muốn học mà không có thời gian, hiện tại về hưu có thời gian rảnh sẽ tùy tiện đàn một lát.”

“Nhưng em cũng biết chơi chứ?” Long Tuyền nhớ bản thảo “Bảo bối đừng khóc” mà cô viết chính là dùng đàn dương cầm làm nhạc đệm cho anh nghe.

“Ồi, em cũng chỉ tùy tiện chơi đùa một chút mà thôi, hơn nữa thời gian chơi đàn điện tử vẫn nhiều hơn.” Lâm Lung hơi ngượng ngùng xoắn vạt áo: “Lúc trước khi tổ chức ban nhạc cùng với Long Quân có học cơ bản, cậu ấy yêu cầu mỗi người bọn em đều phải sử dụng được nhạc khí của các thành viên khác, hiểu rõ lẫn nhau mới có thể phối hợp tốt hơn.”

“Vì vậy mới biết đàn? Anh nhận thấy dường như bọn em biết chơi rất nhiều nhạc cụ.” Long Tuyền dắt Lâm Lung đi trở về trong phòng, anh chỉ vào đàn điện tử được dựa vào tường hỏi: “Còn chưa nghe em chơi cái này, biểu diễn cho anh xem được không?”

“Không, đều nói là tùy tiện chơi một chút thôi mà.” Lâm Lung lắc đầu như trống bỏi: “Chơi giời cũng chỉ có nhạc cụ làm bằng dây mà thôi, bàn phím em đàn không hay, vẫn thường bị bọn Long Quân phê bình.”

Long Tuyền vẫn yêu cầu: “Có sao đâu, anh cũng không phải người am hiểu âm nhạc, hay hay không cũng không nghe ra nên không thể cười em, đánh chứ?”

“Nghe không biết hay hay không thì nghe làm gì?” Lâm Lung liếc anh một cái.

Long Tuyền ngửa đầu nhìn trời cảm nhận sâu sắc câu nói gây ông đập lưng ông, sau đó đảo mắt đã nói ra một điều quan trọng dẫn dụ cô nương Lâm Lung: “Nếu không, em đàn anh hát?”

“Hả? Anh hát? Tốt!” Đôi mắt Lâm Lung sáng lên, không hề nghĩ ngợi đã đồng ý. Khi còn ở Nộ Giang Vân Nam đã hát bài “tình nồng nguyên hương”, âm thanh hùng hậu mà ý vị kéo dài, dễ nghe khiến ký ức đó như vẫn còn mới. Sau đó dù có dụ dỗ đe dọa như nào anh cũng không chịu hát nữa nên Lâm Lung vẫn cảm thấy tiếc nuối, nhưng hôm nay có cơ hội khó được!

Nhìn Lâm Lung hào hứng búng búng bắt đầu cắm nguồn điện, hoạt động ngón tay, ấn phím thử âm, nụ cười trong mắt Long Tuyền ngày càng đậm. Chuyện ca hát này không phải anh không muốn “hát”, mà là muốn hứng thú tại thời điểm thích hợp làm thành điều kiện trao đổi để chiếm được tiện nghi!

“Anh muốn hát bài gì? Phải là một bài em có thể đàn, mà anh cũng có thể hát.” Lâm Lung ngồi thẳng trên ghế, sau đó ngẩng đầu hỏi. Nhưng không đợi Long Tuyền trả lời thì đôi mắt cô sáng lên, nhanh chóng tìm một bài trong quyền nhạc đệm được đặt trên đàn điện Yamaha chọn một bài có dây đặc nốt nhạc, cô vừa đánh nhạc dạo, vừa há hê nói: “Bài này, anh nhất định có thể hát!”

Khi Lâm Lung đàn nhạc dạo đến nốt nhạc thứ ba thì Long Tuyền lập tức biết đây là bài “Tình Trung Bảo Quốc”, là một ca khúc nhiệt huyết vì nghe nhiều nên thuộc cũng là bài anh rất thích. Bởi vì lời của bài hát này chính là anh, hoặc có thể nói là khắc họa chân thật tâm tình của bọn họ.

Không ngờ dưới bàn tay của Lâm Lung lại có thể đàn ra một bản nhạc đệm hào hùng như vậy. Long Tuyền dùng giọng hơi khàn, ngẩng đầu hát vang: “Khói lửa bốc lên, giang sơn bắc vọng. Rồng thức dậy, ngựa hí dài, thế kiếm như sương!... Bao nhiêu anh em phải chôn xương tại quê hương, tiếc gì cái chết để đền báo quốc gia, nhịn than tiếc, càng không nói, huyết lệ đầy hốc mắt...”

Hát lên bài này, hốc mắt anh hơi ửng đỏ. Đối với người khác mà nói thì đây chỉ là lời ca, nhưng với Long Tuyền mà nói thì đây là thực tế.

Quả thật anh có đồng đội phải chôn xương tha hương, quả thật anh không tiếc chết vì đền đáp quốc gia!

Hát đến nửa đoạn sau thì tiếng hát của Long Tuyền ngày càng to rõ, cuối cùng anh không nhịn được dùng giọng ca oang oang trong bộ đội quát: “... Ta nguyện gìn giữ đất đai mở mang biên cương, muốn tứ phương chúc mừng Trung Quốc!” Cùng lúc đó, anh nắm tay thành quyền mạnh mẽ phát một cái làm thành dấu chấm hết cho bài hát này.

Cái gọi là chấm hết cũng chỉ là kết thúc bài hát này, mà không phải ngừng lại sứ mạng của anh. Anh biết con đường này anh phải đi, vẫn còn rất xa và rất khó.

Đợi đến khi tâm tình bình tĩnh, Long Tuyền mới đưa mắt nhìn người phụ nữ mà mình yêu thích, không tin tưởng hỏi: “Em, nguyện ý ở bên anh sao?”

“Hả?” Lâm Lung không hiểu.

“Anh nguyện gìn giữ đất đai mở rộng biên cương, muốn tứ phương chúc mừng Trung Quốc.” Long Tuyền nói từng câu từng chữ, sau đó lại lặp lại vấn đề

của mình: “Em nguyện ý ở bên anh sao? Dù là mạo hiểm hay nguy hiểm, chịu được cô đơn tịch mịch?”

Nhìn ánh mắt thâm tình của Long Tuyền, Lâm Lung không biết vì sao bỗng nhiên nước mắt tràn đầy, sau đó nghẹn ngào trả lời: “Em nguyện ý. Em nguyện ý ở bên anh, làm chuyện anh muốn làm.”

Giờ phút này, Lâm Lung không ý thức được đoạn đối thoại của họ giống như lời thề trong buổi lễ kết hôn. Cô chỉ muốn dùng câu trả lời kiên định của mình để xua tan đau đớn và do dự trong mắt anh.

Anh đau là vì đồng đội hy sinh, là vì người thường không hiểu; anh do dự là vì người phụ nữ mà anh yêu mến không muốn nắm tay sánh vai cùng anh, sợ cha mẹ của cô không đồng ý hôn sự này.

Mà Lâm Lung không hề nghĩ ngợi đã trả lời đã cho Long Tuyền một viên thuốc an thần. Anh biết, người độc lập, kiên nghị như Lâm Lung rất có chủ kiến. Chỉ cần cô nguyện ý thì cha mẹ phản đối cũng không tạo thành uy hiếp.

Anh cũng không biết là, cùng một bài hát, người đánh đàn tràn ngập nhiệt huyết, người hát đồng dạng, mà người nghe cũng xúc động.

Phòng đàn này hiệu quả cách âm rất tốt, nhưng bọn họ lại không đóng cửa nên khi cha mẹ Lâm vừa nghe được tiếng hát mơ hồ thì tò mò lên lầu, muốn nhìn ở khoảng cách gần.

Vì vậy, bọn họ không chỉ nghe được hoàn chỉnh tiếng đàn tiếng hát của hai người, mà ngay cả câu hỏi cuối cùng của Long Tuyền cũng rơi vào tai của hai người không sót dù chỉ một chữ.

Bọn họ nhìn nhau một cái, sau đó trong tiếng đàn, tiếng hát của Long Tuyền một lần nữa vang lên lặng lẽ xuống lầu, trở về phòng ngủ.

“Con cái chính là khoản nợ của cha mẹ, thật là cả đời phải lo lắng cho nó!” Mẹ Lâm đi đến bên giường ngồi xuống, bắt đầu dĩ vãng dài. Bà chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói thầm: “Còn nghĩ chờ đến khi chuyện của hai đứa ổn thỏa rồi thì khuyên Long Tuyền chuyển nghề. Ông xem con gái, không nói khuyên mà đáng về lại rất ủng hộ!”

“Khuyên có tác dụng không?” Lâm Thanh Sơn lắc đầu: “Tiếng hát của cậu ta bà cũng đã nghe thấy. Bản thân phải tự thử nghiệm bao nhiêu lần, lòng kiên định có bao nhiêu vững chắc mới có thể hát ra cảm giác nhiệt huyết như vậy? Bà nghĩ ở một góc độ khác đi, chàng trai này là một đứa bé ngoan, nhân phẩm tốt, con gái tôi không nhìn lầm người.”

Hơn nữa đời người đều đắm chìm trong diễn tấu, cho dù không phải một nhạc công nổi tiếng nhưng tai của cha Lâm cũng đủ dùng. Ông có thể nghe ra Long Tuyền đang mượn tiếng ca để biểu đạt tiếng lòng, có thể nghe được cõi lòng nhất của Long Tuyền. Ông hiểu rõ nhiệt huyết lí tưởng trong “tinh trung báo quốc” đối với người trẻ tuổi này không phải một thành ngữ, mà là một lời cam kết suốt đời.

Nét mặt mẹ Lâm rồi rậm: “Vậy thì, đồng ý gả Lâm Lung cho cậu ta? Hiểu là một chuyện, muốn bà đồng ý lại là một chuyện khác!”

“Xem cha mẹ anh em cậu ta lại nói.” Cha Lâm cũng thờ dài một tiếng, ông cũng không hài lòng, nhưng con gái lớn không thể giữ trong nhà.

Gần 10h tối, Long thiếu cố tình bỏ qua ánh mắt Lâm Lung đã quăng cho mình mấy lần, vẫn mèn mề không chịu cáo từ rồi đi, muốn hoàn thành nguyện vọng ngủ chung dưới một mái nhà với cô gái mà mình thích. Căn cứ vào những gì bản thân quan sát được, Long Tuyền biết lầu một có phòng của người làm để đó không dùng, lầu hai còn có một phòng khách để trống ngay sát vách phòng ngủ của Lâm Lung.

Anh không khỏi đánh bàn tính: ở lại chơi quá muộn sẽ không tiện về nhà, hơn phân nửa chủ nhà sẽ giữ khách lại. l; q/d Như vậy, cho dù không thể cùng phòng nhưng vẫn có thể ở cùng dưới một mái nhà chứ?

Không ngờ, sau mấy lần ám hiệu không có kết quả, Lâm Lung dứt khoát hỏi: “Đã trễ thế này, anh cũng nên về nhà đi. Sáng sớm ngày mai còn phải đi với em đến bệnh viện để thăm Trần Hi đấy.”

Long Tuyền ngừng lại một chút, không lập tức nói tiếp vào đề tài. Anh muốn nghe một chút xem cha mẹ Lâm có giữ khách ở lại hay không, kết quả Ngô Tú Mỹ vừa mở mồm đã dội cho anh một chậu nước lạnh thấu tim: l; q/d “Đúng là rất muộn rồi. Vậy chúng ta cũng không giữ cháu lại, Lung Lung, đi tiễn Long Tuyền đi!”

“Vậy... Bác trai bác gái, cháu xin phép, sáng mai sẽ quay lại đón Lâm Lung.” Long Tuyền khách khí đứng dậy, l; q/d sau đó ám hiệu đã tối khuya rồi mà mình vẫn phải trở về Thành Đô, sáng sớm ngày mai lại phải quay lại đón người, đó là rất vất vả và rất phiền toái!

Trong lòng cha mẹ Lâm hiểu rõ nhưng ngoài miệng vẫn thân thiết hoà khí tiễn Long Tuyền ra cửa: lần đầu tiên đến cửa đã muốn ngủ lại? Nằm mơ đi, con gái của tôi cũng không phải dễ dàng xin được như vậy!

Long Tuyền bắt đầu dĩ vãng lầu, sau đó nhìn gương mặt nén cười của Lâm Lung ở bên cạnh, hỏi: “Thấy anh bị đuổi ra ngoài em rất vui mừng?”

“Rõ ràng là chuyện không thực tế, anh cần gì ôm hy vọng? Còn muốn ở lại, cha mẹ em không nhăn mặt với anh đã là không tệ rồi!” l; q/d Lâm Lung cười nói: “Sĩ quan một năm chỉ có hai mươi ngày nghỉ phép, em càng ngày càng cảm thấy làm bà xã của anh rất là thua thiệt, không phải hạn chết cũng là ụng chết, đúng không?”

“Cái đầu nhỏ suy nghĩ lộn xộn lung tung cái gì...” Long Tuyền nhủ mày, đi thẳng đến bãi đậu xe. Nhưng sau một hồi mơ mộng anh lại đổi thành một nụ cười ranh mãnh: “Hối hận sao? Sợ phòng không cô đơn?”

“Không hối hận, không sợ!” Lâm Lung trả lời rất dứt khoát. Anh có bất đắc dĩ của anh, nhưng cô cũng có kế hoạch của mình: “Núi không tới dựa vào em, chẳng lẽ em không thể đến dựa vào núi?”

“Ôi, ‘hoa kính bất tăng duyên khách tảo, bông môn kim thủy vị quân khai’*.” Một câu thơ đón khách được Long Tuyền đọc lên du dương trầm bổng, dư âm ngân dài: “Hai năm gần đây núi nhỏ kia của bọn anh vẫn chưa nghênh đón gia đình quân nhân.”

*Hai câu thơ này trong bài “Khách chí” của Đỗ Phủ. Cả bài đầy đủ dịch thành thơ: Nước xuân đầy rẫy bắc nam; Ngày ngày âu vẫn thường sang chơi nhà; Chưa vì khách quét lối hoa; Cửa bông nay mới mở ra vì người; Chợ xa thiếu vị dâng mời; Nhà nghèo chỉ có rượu ôi lâu ngày; Với ông hàng xóm cùng say; Gọi đem hết rượu ra ngay bên rào (Bản dịch của Trần Trọng San).

Giọng nói thật lạ, hoa kính? Bông môn? Nháy mắt Lâm Lung hiểu rõ ngụ ý dè xỏm của Long Tuyền, không nhận được véo anh một cái. Thật là, lưu manh không đáng sợ, chỉ sợ lưu manh có văn hoá! l-q]d Sau một lúc cười đùa, cô lại nghiêm mặt nói: “Không được đùa nữa, nghiêm túc! Nơi của anh không thể theo quân, vậy thăm một thời gian ngắn có được không?”

Long Tuyền gật đầu một cái: “Cấp bậc nhất định trở lên có thể cho phép người thân đến thăm, nhưng thời gian khá ngắn, hơn nữa chỉ có thể hoạt động trong một khu vực nhỏ, ăn cơm đều có người đưa tới cửa. l-q]d Cảm giác đó không dễ chịu, cũng không có người nguyện ý đến.”

Nghiêm khắc như vậy? Lâm Lung bĩu môi tiếp tục tìm hiểu: “Vậy những người khác giải quyết vấn đề cá nhân và gia đình như nào?”

“Có thể giải quyết như nào? Đều là một năm trở về một lần. Hơn một nửa người trẻ tuổi không lập gia đình, dứt khoát độc thân; cũng có người chịu không nổi bỏ chạy lấy người.” Long Tuyền bất đắc dĩ nói: “Hoặc chuyển nhà đến Côn Minh, một hai tháng rút thời gian trở về một lần. Cấp bậc cao vài năm đổi địa điểm công tác một lần, nhận một chút cũng qua.”

“Ôi, hiểu.” Lâm Lung gật đầu một cái.

“Cho nên, em phải suy nghĩ kỹ càng.” Long Tuyền vuốt tóc cô, giọng nói hơi trầm thấp: “Cho dù về sau anh sẽ chuyển đi nơi khác, nhưng những năm này chắc chắn sẽ là bộ đội tiền tuyến, trợ cấp... có thể tăng cao, nhưng tình hình cuộc sống thực tế sẽ không có gì khác biệt quá lớn.”

“Em hiểu.” Lâm Lung thờ dãi, lại nói: “Quá nặng nề, đôi đề tài!”

“Đôi đề tài gì? Phong hoa tuyết nguyệt*?” Long Tuyền bất đắc dĩ cười hỏi, nói đến vấn đề thực tế tất nhiên sẽ nặng nề, nên mới có không ít đôi yêu nhau trong thời kỳ tìm hiểu thì vô cùng thân thiết, nhưng vừa đến đám hôn luận gả liền quan đến tình huống cụ thể sẽ xuất hiện rạn nứt, tranh chấp, thậm chí dứt khoát chia tay.

*Phong hoa tuyết nguyệt: tình cảm nam nữ.

“Phong hoa tuyết nguyệt lại không thể giải quyết vấn đề thực tế, nói cũng vô dụng.” Lâm Lung khinh thường liếc anh một cái, sau đó dùng giọng nói tràn trề sức sống giải thích: “Cũng bỏ vì tình huống nặng nề phiền toái này của anh nên đừng hy vọng cha mẹ em sẽ vui vẻ đồng ý cho chúng ta kết hôn. Phải nghĩ biện pháp lấy tình để cảm động, lấy lý lẽ để cảm hoá bọn họ!”

“Hả? Vậy em có kế hoạch gì?” Long Tuyền khiêm tốn học hỏi.

Bình pháp có viết: biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng. Người nhà Long thiếu chính anh đã giải quyết, hiểu rõ cha mẹ Lâm Lung yêu thích gì nhất dĩ nhiên là khuê nữ nhà bọn họ, để con gái ruột hiền kẻ đánh gục cha mẹ là vô cùng thích hợp.

Lâm Lung suy nghĩ trong chốc lát, sau đó đề nghị nói: “Ngày mai anh mang theo cây tiêu, em mang tỳ bà, chúng ta dành thời gian luyện tập một bài hát, chờ ngày mai cha mẹ anh đến nhà em thì biểu diễn cho mọi người nghe.”

Long Tuyền hơi chần chờ, cùng nhau biểu diễn một bài hát, việc này có tác dụng ư? Hình như hơi giống trò đùa.

“Có thể chứ? Để cho mọi người thấy chúng ta cảm sát hài hoà, loan phượng hoà minh*!” Lâm Lung cau mày nhìn anh, lại nói như chém đinh chặt sắt: “Khẳng định sẽ có tác dụng với cha em, âm nhạc xúc động so với lời nói suông càng có thể thuyết phục ông ấy.”

*Cảm sát hài hoà, loan phượng hoà minh: vợ chồng hoà hợp, ăn ý với nhau

Được Lâm Lung bảo đảm, Long thiếu cảm giác đầu mình đau nhức. Lâm Thanh Sơn chính là người chuyên nghiệp trong lĩnh vực âm nhạc, anh vẫn còn múa riu qua mắt thợ? Ngộ nhớ trong quá trình anh thổi ông ấy lại nghe thấy một đồng lỗi, vậy chẳng phải biến khéo thành vụng?!

Đối mặt với sự nghi ngờ của Long Tuyền, Lâm Lung lại không quan tâm lắc đầu một cái, cười nói: “Khi em còn nhỏ cha đã nói với em, nhạc khí là vật trung gian để biểu đạt tâm tình, tình cảm. Kỹ thuật trình diễn thuần thực chỉ là để biểu đạt cõi lòng tốt hơn. Nói trên khía cạnh ý nghĩa nào đấy thì tình cảm chân thành tha thiết so với kỹ xảo thành thạo quan trọng hơn. Phải có tình cảm nồng nhiệt thì chỉ cần luyện kỹ năng cơ bản thật tốt là có thể đạt được một bước nhảy vọt về chất; ngược lại nếu vô cảm, thì dù kỹ xảo có tốt đến đâu đi nữa cũng không thể lĩnh ngộ được chân lý của âm nhạc.”

“Có hơi phức tạp, để anh suy nghĩ một lát.” Long Tuyền dừng một chút, lại cười nói: “Vậy, có thể lý giải là em cảm thấy anh thổi tiêu hoặc ca hát vẫn không tệ đúng không? Kỹ xảo kém một chút, nhưng ít nhất tình cảm coi như chân thành tha thiết.”

“Cũng không coi là quá kém.” Lâm Lung cười khích lệ: “Trong số người nghiệp dư không học thầy, coi như không tệ.”

“Có thể đừng thêm định ngữ trước từ ‘không tệ’ được không?” Long Tuyền bắt đầu đi làm hành động như đầu võ trăn: “Còn là nhắc đi nhắc lại, là khen hay chê anh đây?!”

“Anh lính giải phóng quân à, làm người phải thành thực!” Lâm Lung cười hi hi, sau đó bàn với Long Tuyền chọn bài hát, cũng hẹn thời gian gặp mặt vào ngày mai, sau đó lại ngồi vào xe anh trở về dưới lầu nhà mình, lại đưa mắt nhìn anh lái xe rời đi.

Ngày hôm sau, sau khi đi thăm Trần Hi ở Hoa tây thì trở về ở nhỏ mà Lâm Lung sống một mình. Cô lập tức lấy quyển nhạc mà mình đã thức đêm để điều phối ra, sau khi Long Tuyền đã quen thuộc giai điệu thì hai người bắt đầu tiến hành khổ luyện hợp tấu ăn ý.

Càng luyện Long Tuyền càng cảm thấy anh tuy tiện thoả chơi cũng tạm được, nhưng khi cần nghiêm túc hoàn thành một tác phẩm thì quả nhiên vẫn còn thiếu sót kinh nghiệm và kỹ năng.

“Ồi, nghỉ ngơi một lát đi.” Lâm Lung vung vẩy bàn tay có hơi ê ẩm: “Thật ra thì đại thể không sai nhiều lắm, anh cứ thoải dựa theo cảm giác của mình là được. Em có thể đuổi theo tiết tấu của tiêu, sẽ không có vấn đề gì!”

Long Tuyền gật đầu, lại hơi bất mãn nói: “Vẫn nên luyện nữa đi. Cho dù là đàn tỳ bà là chủ còn tiêu là phụ, em có thể đuổi theo anh không có việc gì, nhưng có thể để cho bác trai nghe có cảm giác hay không vẫn là một chuyện.”

Vừa dứt lời, Long Tuyền chợt hiểu – một người rần rờ vũ phu như anh muốn so sánh với thế gia âm nhạc như Lâm Lung, còn muốn thổi tiêu để đá động một nhà biểu diễn trong đoàn tỳ bà hoàn toàn là cầu xin được đánh!

Người nghiệp dư cho dù cố gắng như nào vẫn chỉ là nghiệp dư, thoả tốt hơn nữa cũng chỉ có thể làm nền cho Lâm Lung. Cô ấy làm chủ, anh là phụ. Nhưng mục đích của bọn họ không phải muốn đá động cha mẹ chồng tiếp nhận con dâu, mà là biểu diễn sức quyến rũ của con rể tại nhà cha mẹ vợ tương lai. Lâm Lung biểu hiện tốt hơn nữa thì có thể có tác dụng gì?

Long thiếu âm thầm phi nhỏ mình, thật không có đầu óc, bị ý tưởng của Lâm Lung dẫn tới ngã ba. Đây rõ ràng là “đĩ kỹ chi đoàn công bí chi trường”*, phạm vào đại kỵ của binh pháp.

*Đĩ kỹ chi đoàn công bí chi trường: Dùng khuyết điểm của mình để công kích ưu điểm của đối phương.

Anh nghĩ thầm, vẫn phải tìm biện pháp khác để thuyết phục người nhà của Lâm Lung, nhưng cũng không ngừng luyện tập hợp tấu để theo kịp tốc độ của cô. Thật ra thì ý tưởng biểu hiện cảm sát hoà mình này cũng không tệ, nhưng là không đủ xuất sắc, không thể bày ra sở trường của anh.

Lại nói, anh có sở trường gì có thể mang ra để khoe khoang sao?

Long Tuyền rối rắm, thậm chí hận không bẻ ngón tay đếm. Tự động hoá và điều khiển? Kỹ thuật phản ứng? Ngoại ngữ? Chỉ huy tác chiến? Chạy bộ vượt chướng ngại vật? Sinh tồn trong rừng? Cầm nã thú? Một tay chém vỡ gạch?

Thật TMD, hình như am hiểu thì rất nhiều nhưng không một cái nào có thể dùng được ở trong nhà bạn gái. Đường đường là sĩ quan chỉ huy tác chiến bộ đội tuyến đầu còn không bằng bếp trưởng cầm muôi của ban cấp dưỡng, ít nhất người ta còn biết làm đồ ăn!

Đến đêm về nhà, Long Tuyền vẫn tính toán ngày mai phải biểu hiện như nào. Khi đi ngang qua sân của chung cư có vài ông lão bà lão đang đánh Thái cực quyền trong khúc nhạc đệm bằng đàn tranh. Lúc này anh bỗng bừng tỉnh, đôi mắt sáng lên – mình có thể múa kiếm! Sở trường này khít với bài hát được chọn!

Nghĩ đến điều này, Long Tuyền cũng không thông báo cho Lâm Lung. Anh cảm thấy nếu có thể giấu giếm chiến hữu phương án mới thì xem như thật sự có hiệu quả tập kích bất ngờ. Vì vậy, anh chỉ nói với anh trai, sau đó bình tĩnh đi ngủ, âm thầm mong đợi cha mẹ hai bên gặp nhau sẽ thuận lợi.

Cái gọi là cha mẹ hai bên gặp mặt, nghe thì có vẻ rất nghiêm túc, nhưng thật ra không có gì ghê gớm, chính là nhà trai mang theo quà tặng chính thức đến thăm nhà gái, biểu đạt thành ý, nhân tiện thương lượng những công việc liên quan đến việc kết hôn.

Cũng không nhất định phải thương lượng ra kết quả, với không ít cha mẹ mà nói thì mục đích chủ yếu của lần gặp mặt này chỉ là để tiếp xúc với thông gia tương lai mà con cái mình chọn lựa, phán đoán ưu khuyết, xem nên tiếp tục truy kích hay rút lui chạy lấy người. Nếu như là mục đích trước, thì phải biểu hiện thiện ý của mình, để cho đối phương biết người nhà mình dễ sống chung, con gái ông bà sau này gả đến sẽ không chịu thiệt thòi.

Cứ như vậy, hai nhà Long Lâm trong buổi sáng “xin chào, tôi khoẻ, mọi người khoẻ” vui mừng náo nhiệt dần trôi qua. Sau bữa cơm trưa, từ cửa hàng trở về nhà Lâm Lung, đoàn người ngồi trên ban công lầu ba tiếp tục uống trà, phơi nắng, tán gẫu.

Trong không khí hoà thuận vui vẻ, Lâm Lung cười đề nghị: “Long Tuyền và con chuẩn bị một tiết mục nhỏ, mọi người có muốn xem một chút hay không?”

Lâm Lung nói là câu nghi vấn, nhưng cũng không ai có thể nói là “không muốn xem”.

Chính vì vậy, dưới ánh mắt mong chờ của cha mẹ hai bên và anh trai chị dâu, Long Tuyền nhận lấy cây tiêu đã gửi ở nhà Lâm Lung từ đêm trước. Khi cô ôm đàn tỳ bà ngồi ngay ngắn ở dưới cửa trên ban công, 1-9-9 anh trấn định bình tĩnh đứng bên người cô.

Khẽ gảy dây đàn, tiếng tỳ bà du dương như suối trong thoáng chốc vang lên, theo sát sau đó là tiếng tiêu uyển chuyển quần quýt tiếng đàn tỳ bà, 18q6d

đoạn nhạc dạo đầu duy mỹ xuyên thẳng đến bầu trời, nhưng vẫn chưa có gì thú vị.

Ngay sau đó, khúc nhạc chuyển một cái đi vào điểm chính, cả khúc nhạc trở nên vang vang có lực, hào hùng bốn phía.

“Ồ! Khúc nhạc chủ đề ‘đao kiếm như mộng’ trong ‘Ỗ Thiên đồ long ký’, thẳng thót này chọn khúc nhạc không tệ.” Lư Diên ngẩng đầu nhìn em trai mình, trong mắt chứa ý cười sau đó cúi người nhỏ giọng rỉ tai với cha mẹ.

Cái gì mà lấy khúc đưa tình, anh không hiểu. Nhưng anh hiểu lời bài hát này rất hay, trong phóng khoáng có mát mẻ, trong phóng khoáng lại lộ ra mê man, có giác ngộ có thờ than, có cảm khái cũng có khẩn cầu...

Tóm lại, thật phù hợp với tình hình hiện giờ của Long Tuyền – hiệp sĩ có lòng hăng hái vạn trượng tìm kiếm một người có thể ở bên mình đến đầu bạc nhưng lại bị ông trời trêu chọc, lq8d cảm thấy cuộc sống dù không có gì nhưng vẫn khẩn cầu có người có thể cùng sinh cùng tử với mình. Bài hát này dùng để làm nước cờ đầu tiên trong việc cầu hôn Lâm Lung khá là khéo léo.

Quả nhiên, Lư Diên giỏi nhìn mặt để nói chuyện thấy Lâm Thanh Sơn vừa lắng nghe khúc nhạc, vừa có vẻ hài lòng.

Một khúc kết thúc, hai người được cha mẹ khen ngợi không ít.

Lâm Lung rất là vui mừng, Long Tuyền lại len lén nháy mắt với anh trai mình – dùng khúc đưa tình, thôi không tệ chứ? Loại khích lệ này hiển nhiên còn chưa đủ.

Lư Diên vội vàng tìm cơ hội cười nói: “Em gái Lâm Lung, anh muốn hỏi một vấn đề. Nếu khúc ‘Đao kiếm như mộng’ này không có tiêu, chỉ dựa vào đàn tỳ bà thì có thể hoàn chỉnh hay không?”

“Có thể! Trước kia em đã dùng đàn tỳ bà hợp tấu với đàn tranh, cũng rất hay!” Lâm Lung cười trả lời, chuyện này cô đã nói với Long Tuyền, chọn khúc nhạc này cũng bởi vì cha cô cũng rất thích.

“Ồ, thật sao?!” Lư Diên nghe xong, xoay người dùng vẻ mặt sùng bái lại mong đợi nhìn về phía Lâm Thanh Sơn, lq9d khẩn cầu: “Bác trai, có thể để cháu kiến thức một lần được không? Hai người hợp tấu, để Long Tuyền dân nghiệp dư này đứng một bên, không sát phong cảnh đi.”

Lâm Thanh Sơn cười ha ha, từ chối cho ý kiến, chỉ nói: “Long Tuyền thôi cũng rất tốt, lên xuống vừa phải, tình cảm chân thành tha thiết, có sức cuốn hút nhất định, không tính là sát phong cảnh.”

“Ồi, nghe em ấy thôi tiêu còn không bằng xem em ấy múa kiếm, Long Tuyền đã từng đoạt được giải vàng trong cuộc thi võ cấp tỉnh, em ấy am hiểu cái này hơn.” Lư Diên đề nghị. Trên thực tế, lq9d Long Tuyền đoạt giải không phải là kiếm mà là quyền, nhưng vào lúc này nói như vậy cũng sẽ không có người so đo, nói dối một chút cũng không sao cả.

“Anh đã từng đi thi sao?!” Lâm Lung kinh ngạc, cấp tỉnh cũng không tính là tệ chứ? Sau đó cô lại rất hưng phấn lắc lắc ống tay áo của cha mình: “Con muốn xem kiếm múa! Cha, hợp tấu chứ?”

Cô nương à, là múa kiếm chứ không phải kiếm múa! Long Tuyền rất có cảm giác không còn gì để nói, một là võ thuật một là điệu múa, đây là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, tại sao có thể nhập làm một?

Đối với đôi tình nhân nhỏ đã luyện tập tốt, hơn nữa còn là khổ luyện, cha Lâm lại thích đề nghị bắt chọt này của Lư Diên hơn, vì vậy hớn hờ gật đầu.

Long Tuyền tìm Lâm Lung muốn cô buộc một cái dây tua thắt ở cuối cây tiêu, làm thành ‘Trường Tuệ kiếm’ của mình.

“Có phải chỗ này không đủ rộng hay không?” Mẹ Long nhìn bốn phía ban công, cảm thấy không gian hơi nhỏ. Ngồi nói chuyện phiếm thì không sao cả, nhưng nếu múa kiếm thì tay chân sẽ bị gò bó.

“Đi đến nơi khác, đến vườn hoa cạnh bờ sông đi.” Ngô Tú Mỹ cũng đồng ý gật đầu: “Chỗ đó yên tĩnh, rộng rãi, hoàn cảnh không tệ, ông nhà tôi thường ra đó gầy tỳ bà.”

Không lâu sau đoàn người đi đến đình nghỉ mát ở giữa vườn hoa trong chung cư. Cha mẹ hai nhà đứng bên dòng sông nước chảy róc rách, cách bờ nhìn ra núi Mục Mã, cảm thấy phong cảnh như vẽ, sáng khoái tinh thần.

Cùng lúc đó, hai chàng trai đã sắp xếp xong đàn tranh cổ của Lâm Lung trên giá, sau đó cô đi đến đình nghỉ mát, ngồi xuống ghế đá bắt đầu thử dây cung điều chỉnh âm. Lâm Thanh Sơn thì hăng hái nhìn Long Tuyền đang hoạt động chân trên bãi đất trống, ép chân, nhảy lên, múa kiếm, tư thế có khuôn có dạng.

“Con trai út nhà ông học võ mấy năm?” Lâm Thanh Sơn tò mò hỏi.

Long Chính Hoa cảm khái trả lời: “Có 17, 18 năm rồi. Học đẳng hoàng thì chừng 5, 6 năm. Sau đó nó đi trường quân đội, bận rộn không có thời gian luyện võ nữa.”

“Là luyện Vịnh Xuân?” Ngô Tú Mỹ có vẻ đăm chiêu cười: “Hiện tại con gái nhà tôi cũng hào hứng bừng bừng luyện giống cậu ấy, cường thân kiện thể, thật tốt!”

Long Chính Hoa gật đầu một cái, lại bổ sung: “Không riêng gì cường thân kiện thể, với công việc này của Long Tuyền thì võ càng giỏi càng có tác dụng, càng có thể bảo đảm sự an toàn của bản thân.”

Bỗng nghe thấy cha mình nói như vậy, Lưu Diên hận không thể lập tức chặn miệng ông lại. Đây không phải là nói rõ ràng công việc của em trai rất nguy hiểm sao! Thật không hổ làm giáo sư cả đời, quá thành thực rồi!

Bà xã của Lưu Diên thì rất có nhãn lực, vội vàng chen vào nói, hỏi lúc nào có thể chính thức bắt đầu biểu diễn. Cô đã không kịp chờ muốn thưởng thức rồi.

Lâm Thanh Sơn bị đổi chủ đề nên cũng không tiếp tục dò hỏi về vấn đề công việc của Long Tuyền, chỉ bảo Lâm Lung chuẩn bị xong là có thể bắt đầu gây đàn.

Thoáng chốc, tỷ bà, tranh cổ hợp tấu khúc “đao kiếm như mộng” ở giữa sông núi. Cùng một khúc nhạc nhưng không có tiếng tiêu uyển chuyển, dường như thiếu chút nhu tình, nhưng khí thế lại càng được phát huy. Tiếng đàn tỷ bà của cha Lâm hơn Lâm Lung ở chỗ quả cảm, kiên nghị, trong vô hình đã tăng thêm cảm giác hào khí ngất trời.

Mà Long Tuyền là đứng im trong góc, kết thúc phần nhạc đêm, Lâm Lung cất tiếng hát vang: “Kiếm của ta đi con đường nào; yêu và hận, tình chỉ riêng mình. Dao của ta, cắt vỡ trường không...” Lúc này anh bỗng xoay người biểu diễn, lấy tiêu làm kiếm, tuệ theo kiếm vũ, kiếm theo bóng dáng*.

*Tuệ vì kiếm vũ, kiếm theo bóng dáng: Câu nói này có nghĩa bóng kiếm theo kiếm, kiếm theo sát người. Câu này nếu dịch thoát nghĩa thì sẽ k hay nên mình để nguyên nhé.

Chỉ thấy anh dựa vào nhạc khúc mà huy kiếm, vung, đâm, nâng lên, khi thì tĩnh lặng trầm ổn như tùng, khi động thì nhanh như gió, thể hiện rõ khí thế như sấm sét.

Mà ánh mắt của anh vẫn luôn dừng trên gương mặt của Lâm Lung, nhu tình như nước rồi lại có chút bi thương.

“Ta say, hoàn toàn mông lung, ân và oán là ảo là vô ích. Ta tỉnh, một giấc mộng xuân, sinh và tử tất cả thành hư không...” Trong tiếng ca của Lâm Lung, anh phát tay chém, vẩy, đâm, quét, kiếm pháp cương nhu lưu loát, thân hình như phù du.

Bỗng nhiên anh ngừng đầu nhìn lên bầu trời quang đãng, dường như đang lạc giữa khoảng mờ mịt, sau đó lại thoải mái múa kiếm theo lời ca: “Tới vội vã, đi cũng vội vã, hận không thể gặp lại! Yêu vội vã, hận cũng vội vã, tất cả đều theo gió...” Dường như anh không chú ý đến tất cả mọi vật ở xung quanh, dùng mạng sống của mình để múa lên một cuộc sống đao kiếm như mộng.

Phong quét hoa mai, vân long quấy biển, xuyên vân vào nước, từ yến chụp lãng*... Từng chiêu kiếm thuật bởi sắc đen của “kiếm” tiêu mà được thể hiện một cách hoàn mỹ, tua dài đồ thâm bay lên, cương nhu giao hoà; nương theo một loạt động tác oai hùng mạnh mẽ, nước chảy mây trôi, cả người Long Tuyền giống như rồng trên biển rộng, cường đại, phóng khoáng, tự nhiên mà hào hùng.

* Phong quét hoa mai, vân long quấy biển, xuyên vân vào nước, từ yến chụp lãng: Tên thế kiếm

Rất dễ nhận thấy, những gì Long Tuyền biểu đạt là sự hiểu rõ thế tục, thấm đẫm tang thương, tình cảm phóng khoáng, trong phóng khoáng lại ẩn chứa chờ mong, trong hăng hái lại lộ ra bi thương.

Cứ như vậy, dưới âm nhạc hào hùng và tiếng hát: “Một tiếng cuồng tiếu, một tiếng thờ dài, sung sướng cả đời, bi ai cả đời, người nào cùng ta sinh cùng ta tử...” của Lâm Lung, Long Tuyền lấy chiêu “Long Vân nhập biển” để thu kiếm, vể lên một dấu chấm cho màn múa “Vân Long Kiếm” này.

Đàn và kiếm, một nhu một cương, xinh đẹp nương theo mạnh mẽ, thủy nhũ dung hợp hiển thị rõ Long Tuyền hiệp cốt nhu tình, kiếm đảm cảm tâm.

Khi tiếng đàn, tiếng hát, màn múa kiếm đột nhiên ngừng lại, trong làn gió nhẹ thổi mang theo hương hoa hải đường, Long Tuyền lẳng lặng đứng sừng sững, Lâm Lung ngừng đầu lên nhìn, bốn mắt nhìn nhau, nhưng lại không nói một lời.

Người nào cùng ta sinh cùng ta tử?

Hai người bọn họ đắm chìm trong lời ca cuối cùng, ánh mắt chăm chú, dường như đang hỏi đối phương: cho dù khoẻ mạnh hay bệnh tật, giàu có hoặc nghèo khổ, vui vẻ hay buồn đau, anh (em) có thể gắn bó làm bạn bên em (anh), giúp đỡ trong lúc hoạn nạn, một đời một kiếp, không xa không rời?

Lâm Thanh Sơn và Ngô Tú Mỹ liếc mắt nhìn nhau, âm thầm thờ dài. Một ca khúc được yêu thích cũng có thể bị cậu ta biểu diễn rung động đến tâm can như vậy, mỗi tiếng nói cử động tựa như đều truyền lại ý nói chỉ yêu một người, phi quân mạc chúc*, làm cha mẹ còn có thể nói cái gì?

*Phi quân mạc chúc: Không phải chàng thì không thể, chỉ nhận định một người.

Chỉ có thể chúc phúc mà thôi.

Đừng nói người làm cha mẹ cảm thấy rung động, ngay cả “đồng mưu” là Lưu Diên cũng trợn mắt há hốc mồm. Anh biết Long Tuyền muốn mượn màn múa kiếm này để biểu hiện bản thân, nhưng không ngờ rằng dưới sự giúp đỡ của Lâm Thanh Sơn và Lâm Lung, biểu hiện của Long Tuyền lại vui tai vui mắt, động lòng người như vậy.

Rõ ràng là cùng đi học võ, hơn nữa còn là cùng một cha mẹ, tại sao em ấy lại có thể hiện ngang mạnh mẽ, quân tử như ngọc kiếm thế như hồng, còn anh

thì có bụng, bộ dáng như ông chú trung niên chứ?!

“Ồ, thật không ngờ hai người bọn họ lại có thể ăn ý như vậy, quả thật là một đôi trời sinh!” Nhìn con mình phát huy tài nghệ, vẻ mặt Long Phinh tươi cười, trực tiếp thuận đà gọi Ngô Tú Mỹ là “thông gia”, sau đó vỗ ngực bảo đảm nói: “Con gái nhà bà vào cửa nhà tôi, vậy cũng là con gái của tôi! Tuyệt không bạc đãi cháu nó.”

Ngô Tú Mỹ khẽ thở dài một hơi: “Ồi, cũng biết gia đình bà tốt, nhưng công việc của Long Tuyền...”

“Công việc bận rộn của cháu cũng là một vấn đề, tôi đã nói rất nhiều lần, nhưng thằng bé này cứng đầu, không chịu chuyển nghề. Nhưng ông bà cứ yên tâm, tôi còn có một con trai lớn, những việc phụ vụ cha mẹ chồng gì đó không cần bà xã của con út quan tâm.” Long Phinh vỗ tay Ngô Tú Mỹ, trấn an nói: “Nếu về sau nhà bọn chúng thiếu người, muốn làm chuyện gì, dù chồng không ở bên người, chỉ cần gọi thì anh trai và chị dâu chắc chắn sẽ đến.”

Dứt lời, bà nhìn con trai lớn của mình. Lưu Điền đang ngồi bên cạnh vội vàng nói tiếp, rất là chân thành, tận lực xoá bỏ băn khoăn của cha mẹ Lâm.

Ngô Tú Mỹ âm thầm gật đầu, sau đó lại tiếp tục nói: “Vậy nói tới chuyện kết hôn... Tôi có vài lời răn dạy, suy nghĩ rồi vẫn muốn nói. Công việc của Long Tuyền bận rộn là một chuyện, thật ra thì tôi còn có băn khoăn khác. Lâm Lung, con cũng tới đây nghe.”

Nghe thấy mẹ gọi, đôi tình nhân nhỏ đang núp ở một bên nghiêng cứu khúc nhạc, kiếm thuật liền nhanh chóng đi tới, một bộ khiêm tốn lắng nghe.

Thật ra thì, Ngô Tú Mỹ muốn người nghe chủ yếu là Long Tuyền, bởi vì câu đầu tiên bà nói đã là: “Nghề nghiệp cao thượng không có nghĩa người mặc quân trang cũng là người cao thượng.”

Con người Long thiếu nhất thời rút lại, mở mồm muốn nói lại bị Ngô Tú Mỹ ý bảo đừng ngắt lời bà, tiếp tục nghe.

“Lúc trước khi Lâm Lung nói muốn tìm một người bạn trai là quân nhân, thật ra tôi không đồng ý. Trong đơn vị có cháu gái của một người đồng nghiệp là sĩ quan tại ngũ, người nọ cùng lúc quen biết không dưới ba người bạn gái, làm ăn có tiền, quan nhị đại, quen một cô người mẫu xinh đẹp, còn có cháu gái của đồng nghiệp tôi là loại hình hiền hậu, cụ thể còn có mấy người nhưng không nhớ rõ lắm, dù thế nào đi nữa thì anh ta cũng làm trẻ nãi mấy năm thanh xuân của đứa bé kia. Vì tin tưởng quân trang, còn có nguyên nhân vì nghề nghiệp nên không rõ tung tích của anh ta, cô bé kia bị dấu điểm gần ba năm, cho đến lúc cô gái làm ăn bắt đầu điều tra đối tượng mà người quân nhân này quen biết, chuyện này mới bị vạch trần.”

Trong lòng Lâm Lung có buồn bã nhưng vẫn gật đầu. Cô gái kia là bạn của cô, chuyện này cô có nghe phiên bản còn cặn kẽ hơn những gì mẹ hiểu. Khi cô ấy không chịu nổi tên sĩ quan kia lăng nhăng thì đã chia tay, cũng đã đàm hôn luận gả với người đàn ông tốt khác, kết quả tên đàn ông cặn bã kia lại nhấn tin đến hỏi: “Nếu anh hy vọng em chờ anh, em sẽ chờ sao?”

Một câu nói không mang theo bất kỳ lời cam kết nào khiến cho cô gái kia thoát hôn, lại đợi anh ta một năm. Cho đến chị gái buồn bán kia trực tiếp lấy thân phận là người từng trải khuyên: “Em gái, đừng đợi. Hiện tại thì chị cũng hiểu, chỉ coi anh ta là người tình, mà không mang theo kỳ vọng. Em còn trẻ, đổi lại một người khác, kết hôn sống qua ngày đi.”

Sau đó cô ấy có cảm giác bùng tỉnh, nên hạ quyết tâm đổi địa chỉ, công việc cùng với tất cả cách thức liên lạc, không nghe lời ngon tiếng ngọt của anh ta nữa, lúc này mới dần thoát khỏi “lưới” của anh ta, hoặc có thể nói đó chính là bóng ma.

Nghề nghiệp cao thượng, không có nghĩa những người mặc quân trang đều cao thượng – lời này thật không sai.

“Cô gái đó là không biết nhìn người.” Long Chính Hoa nghiêm mặt nói: “Tôi đảm bảo con trai mình không phải người như thế. Cũng không thể bởi vì một người đàn ông cặn bã liền phủ định một quần thể, có đúng hay không?”

“Haizz, cũng không phải là phủ định, chính là biết người bên cạnh gặp phải chuyện như vậy nên lo lắng cho con gái của mình mà thôi.” Lâm Thanh Sơn nắm tay con gái, gương mặt lộ vẻ buồn rầu: “Khoảng thời gian trước có đọc một bài báo, nói có vài sĩ quan lợi dụng pháp luật bảo vệ ‘quân hôn’ không được công bằng này, trước khi chuyển nghề đã đi chuyển tài sản trước khi vất bỏ người vợ chung sống nhiều năm, nghĩ thôi cũng thật lo lắng!”

“Không phải chúng tôi muốn phản đối bọn trẻ, chỉ là không hy vọng con gái mình bỏ ra nhiều năm như vậy, nhưng quay đầu lại chỉ là công dã tràng.”

Ngô Tú Mỹ rất thận trọng nhìn về phía Long Tuyền: “Cháu phải biết rõ, quân hôn, nếu một bên không phải quân nhân nói ly hôn phải được quân nhân đồng ý mới có thể, nếu như không đồng ý, bên không phải quân nhân lại không có lý do chính đáng thì sẽ bị thuyết phục, giáo dục. Nếu có lý do chính đáng, lời nói khó nghe, nếu như có một ngày cháu là lính đặc chủng ngoại tình, Lâm Lung nhà bác có thể nắm được nhược điểm sao? Mà quân hôn cũng là hai người ở riêng, vì vậy nếu ngược lại là cháu lấy lý do này ly hôn thì lại rất dễ dàng. Đến lúc đó, con gái của bác cũng chỉ có thể tự nuốt khổ vào trong. Cháu nói có đúng không?”

“Vâng.” Long Tuyền im lặng, cha mẹ Lâm tìm hiểu thật thấu đáo: “Nhưng...” Nhưng cháu sẽ không làm như vậy.

Long Tuyền muốn trả lời như vậy, nhưng lời ngon tiếng ngọt, nói suông thì ai cũng có thể nói. Muốn tin tưởng, thì phải nhìn vào hành động, ngày dài tháng rộng mới có thể khẳng định.

Như vậy, giờ phút này, anh phải nói như nào thì họ mới tiếp nhận mình?

Long Tuyền suy nghĩ, lập tức bày tỏ sau khi cưới xong anh sẽ chuyển hết bất động sản, thẻ lương, sổ tiết kiệm cho Lâm Lung, khiến cô ở nhà không còn buồn phiền. Còn những thứ khác, nói không được thì phải nhìn hành động, anh nguyện ý chấp nhận sự khảo sát lâu dài và giám sát của cha mẹ vợ tương lai.

Sau đó, không đợi cha mẹ Lâm nói thêm gì Lâm Lung đã tươi cười mở miệng: “Cha, mẹ, chẳng lẽ hai người cảm thấy con gái của mình là con dâu trong những bộ phim truyền hình Đài Loan cầu huyết, l6q5d gặp chuyện chỉ biết yên lặng khóc bị ức hiếp sao?” Nói xong, cô lại liếc xéo Long Tuyền một cái, nhẹ giọng rí tai với cha mẹ: “Cho dù có người muốn bắt nạt con, cũng phải nhìn con có nhẫn nhục chịu đựng hay không! Con còn có những người bạn làm trong toà án, luật sư, truyền thông, mọi người đồng tâm hiệp lực, tuyệt đối có thể khiến cho người phụ tình không chịu nổi. Cha mẹ thấy đúng không?”

Người nhà họ Long ngồi xa hơn một chút không nghe rõ đến tột cùng thì cô nương Lâm Lung đã nói gì, chỉ thấy thông gia có vẻ mặt dờ khóc dờ cười, còn con trai mình thì thoải mái cười gật đầu một cái.

Hiển nhiên thông gia có ý gây khó khăn đã không còn là vấn đề, đã bị con gái của mình liên tục cười nói gạt đi rồi. lq6d Kể từ đó, cha mẹ Long, anh trai và chị dâu rất hài lòng với cô nương Lâm Lung – còn chưa kết hôn đã đứng ở bên ông xã, bên nhà chồng rồi!

Bọn họ lại không biết rằng, trong nụ cười ngọt ngào cô gái nhỏ bật thốt lên cũng là những lời uy hiếp và cảnh cáo, lớn lên giống cô gái mềm mại, cũng không đại biểu tính tình cô cũng dịu dàng như vậy.

Nhưng từ lúc đó về sau bầu không khí nói chuyện cũng trở nên vui vẻ, cha mẹ hai bên cảm thấy hiện tại, lại hi vọng một tương lai tốt đẹp, sau đó thuận lợi kết thúc buổi nói chuyện dưới bầu trời chiều màu hồng, mềo lqjd Đoàn người họ Long trở về nhà, Long Tuyền lái xe riêng thuận tiện đưa Lâm Lung, cô phải về nhà để đi day.

Trên đường, trong lúc chờ đèn đỏ, Long Tuyền bỗng nhiên xoay người nghiêm túc nói với Lâm Lung: “Yên tâm, anh tuyệt đối không phụ lòng em.”

“Hừ, nếu anh dám làm thế, thành quỷ em cũng không bỏ qua cho anh!” Lâm Lung làm mặt quỷ với anh.

“Ừ, nếu vậy thì để chúng ta dây dưa đòi đòi kiếp kiếp đi, ha ha.” Long Tuyền cười một tiếng, lại tiếc nuối nói: “Bốn ngày nữa anh phải trở lại đơn vị, thật không muốn đi.”

“Chỉ còn lại bốn ngày thôi sao?!” Lâm Lung sợ đến ngây người, không ngờ thời gian trôi qua lại nhanh như vậy, nháy mắt anh đã phải đi rồi? Sau đó phải chờ một năm mới được gặp?

“Nói chính xác thì chỉ còn lại ba ngày!” Long Tuyền bắt đầu đi nói: “Đi đường mất một ngày.”

Lâm Lung do dự một lát, cuối cùng vẫn không nhịn được mở miệng hỏi anh: “Có thể nói cho em biết chỗ anh làm việc ở đâu được không? Hoặc có thể nói có xa Côn Minh hay không?”

“Có thể nói tên huyện, là ở Đằng Xung*.” Long Tuyền cho xe chạy, sau đó vừa lái xe vừa giải thích cận kề hành trình: lqjd “Từ Thành Đô bay đến Côn Minh, có đôi khi đi công tác thì bay thẳng từ Côn Minh về. Nhưng nếu vì việc cá nhân hoặc ít người cần tiết kiệm tiền thì ngồi xe đến Côn Minh hoặc chuyển xe đến Bảo Sơn, rồi từ Bảo Sơn ngồi xe đến huyện Đằng Xung mất khoảng 4 tiếng, sau đó lại từ huyện Đằng Xung lái xe vào tring núi, cụ thể trong núi thì không thể nói.”

* Đằng Xung là một huyện tại địa cấp thị, Bảo Sơn, tỉnh Vân Nam, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Huyện này có đường biên giới dài 148,7 km, từ đây đi qua thủ phủ của bang Kachin Myikyina (Myanmar) cách 217 km. Đằng Xung nằm ở chân núi phía tây của núi Cap Lê Công. Khí hậu ở đây đa dạng từ khí hậu nhiệt đới gió mùa đến khí hậu núi cao. Đằng Xung được liệt vào Danh thành văn hóa lịch sử quốc gia của tỉnh Vân Nam.

“Đằng Xung sao? Khó trách, xa Ấn giáp Miến, vị trí địa lý rất quan trọng!” Lâm Lung nhìn trời cảm thấy một câu, lại xoè ngón tay bắt đầu đếm: “Nơi có đài tưởng niệm nghĩa trang, công viên Núi Lửa Quốc Gia, Bắc Hải ngập nước, thác nước, còn nữa còn nữa, bánh dây Đằng Xung, dưa muối, bánh bột...”

Long Tuyền nghe được lập tức đen mặt. Bạn gái mình cảm khái một đồng lớn, nhưng lại chỉ có một câu liên quan đến công việc của anh, còn lại là địa điểm du lịch và tên đồ ăn vật!

“Chẳng lẽ Đằng Xung cũng nằm trong kế hoạch du lịch của em?” Trung tá tiền sinh rất nhạy bén, câu nói đầu tiên đã vạch trần sự thật.

“Đừng vậy! Nếu không em về đơn vị với anh? Thuận tiện đi du lịch!” Lâm Lung rất hứng thú đề nghị, lại hơi tiếc nuối thở dài: “Lúc đi Nộ Giang đã tính sẽ đi vòng đến Đằng Xung, đáng tiếc bị anh mắng phải về nhà.”

“Không nên mắng sao? Thật to gan!” Long Tuyền vươn tay phải vò loạn đầu cô: “Một người chạy đông chạy tây, nhờ may ngày nào đó bị cướp tài cướp sắc thậm chí cướp rồi giết, xem em khóc với ai!”

“Không phải đang luyện Vịnh Xuân đó sao?” Lâm Lung bĩu môi bất mãn lườm anh một cái, lại yêu cầu thêm một lần nữa: “Không muốn em chạy loạn, vậy thì đưa em về đơn vị, thuận tiện đi du lịch!”

“Em mới luyện được mấy ngày? Có thể có tác dụng gì?” Long Tuyền bắt đầu đi thở dài, lại giải thích. Nơi của bọn họ phải lĩnh giấy chứng nhận là gia đình hợp pháp của quân nhân mới có thể vào ở, bạn gái... xin miễn đến thăm.

“Vậy em về nhà lấy hộ khẩu. Đến chỗ của anh thì đến cục dân chính làm chứng nhận!” Lâm Lung thuận miệng nói, thực ra cô đã sớm tra Baidu* quá trình. Biết với công việc của Long Tuyền thì không thể tùy tiện là có thể kết hôn, cần phải báo cáo, điền tờ khai, thẩm tra chính trị.

*Baidu: một trang mạng tìm kiếm của Trung Quốc, giống Google.

“Sao có thể đơn giản như vậy!” Long Tuyền cười một tiếng, mở miệng phổ cập khoa học với cô: “Trước tiên anh phải đánh báo cáo yêu đương và báo cáo kết hôn, sau đó đơn vị anh sẽ chuyển giấy tờ đến cơ quan em, hoặc trực tiếp đưa đến cho em. Sau khi điền xong thì đến cơ quan và đồn công an ghi trên hộ khẩu xin con dấu. Trong lúc đó sẽ có người ‘đến thăm nhà’, rồi em phải đến bệnh viện được chỉ định để kiểm tra sức khỏe, giấy tờ và kết quả kiểm tra sức khỏe cùng gửi đến đơn vị anh, bên anh sẽ xem chứng nhận tình trạng hôn nhân của anh, sau đó mới đến cục dân chính.”

Lâm Lung nghe xong, mở miệng cảm thán: “Thật là phức tạp, tại sao lúc em tra Baidu không nói nhất định phải ‘đến thăm nhà’ và kiểm tra sức khỏe?” “Đến thăm nhà” là sao? Trình tự giống như bộ đội gọi lính nhập ngũ?

“Cái này, đơn vị khác nhau còn có cấp bậc khác nhau, nên chi tiết cũng khác.” Long Tuyền giải thích, cười nói: “Đừng lo lắng, đều là trình tự bình thường thôi. ‘Đến thăm nhà’ chính là người trong đơn vị anh đến nói chuyện với em, nói rõ tình hình cụ thể của anh, xem anh có lừa em, còn em thì có thể có lòng tin chung sống với anh hay không. Sau đó sẽ tìm lãnh đạo, đồng nghiệp, bạn học của em để hỏi thăm nhân duyên và nhân phẩm, danh tiếng.”

“Chính uỷ đến điều tra thuận tiện làm công tác tư tưởng?”

“Cũng giống như vậy, nhưng thực tế thì không thể nào là chính uỷ ra mặt được, đến lúc đó hãy nói sau. Dù sao người đàn ông của em có nhân duyên là được, vòng này sẽ không xảy ra vấn đề.” Long Tuyền không để ý nói.

“Vậy cái gì mới có vấn đề? Kiểm tra sức khỏe?” Lâm Lung nhướn mày: “Tại sao chỉ có em kiểm tra sức khỏe, anh thì sao? Không công bằng!”

“Việc kiểm tra sức khỏe này, cho dù có vấn đề gì thì cũng chỉ có thể nói là không thích hợp kết hôn hoặc không thể sinh con các loại, quyền quyết định vẫn là ở hai chúng ta.” Long Tuyền trấn an cầm tay Lâm Lung: “Anh thường xuyên kiểm tra thân thể, khẳng định cũng có kiểm tra sức khỏe, bình thường vẫn kiểm tra ở căn cứ. Nhưng nói thật, cho dù kiểm tra báo cáo kia có vấn đề cũng sẽ không cho em xem. Cho nên nói, chỉ cần chúng ta không có liên hệ máu mủ hoặc họ hàng gần, em tình anh nguyện thì tuyệt đối không có vấn đề.” Nói xong anh cười ha ha.

“Ôi, vẫn cảm thấy có hơi không công bằng, tại sao đều là bọn anh thăm hặc em?” Lâm Lung lắc đầu một cái, thờ dãi.

“Không phải anh mới đến nhà em chịu thăm hặc sao? Rất công bằng!” Long Tuyền lắc đầu một cái, cười nói.

Hai người vừa đi vừa cười đùa trở về Thành Đô, sau đó Long Tuyền không ngăn được sự kiên trì của Lâm Lung đành phải đồng ý đưa cô cùng đến Đăng Xung tham quan một chút, ở lại một ngày, hôm sau sẽ đưa cô trở về Bảo Sơn rồi mới tách ra.

“Lần sau không biết khi nào mới có thể gặp mặt, có thể ở bên nhau thêm một ngày thì tính một ngày.” Lâm Lung dùng câu nói này để đả động Long Tuyền, thực tế bắt đầu khiến cho bọn họ không thể không đi “không quan tâm tương tư”, như vậy cũng chỉ có thể cố gắng tận dụng từng giây từng phút, tán gẫu đề an ủi.

Trên máy bay từ Côn Minh đến Bảo Sơn, Long Tuyền nói cho Lâm Lung biết sang năm sẽ có máy bay bay thẳng từ Thành Đô đến Đăng Xing, sau này nếu muốn đến sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Lâm Lung đang nhìn đám mây ngoài cửa sổ, không để ý nói: “Chính là đường núi ngăn trở bước chân em đến thăm người đàn ông của mình có đúng không? Nếu như không phải anh không cho phép em đi du lịch một mình, như vậy cho dù mỗi tháng đi một lần cũng là chuyện nhỏ! Cho dù anh không thể thăm người thân, nhưng cũng sẽ có chủ nhật chứ? Thỉnh thoảng cũng có thể ra ngoài? Nếu như có lòng, thì dù núi cao đường xa cũng không thành vấn đề.”

“Đừng có mơ tưởng, em ngoan ngoãn đợi ở nhà!” Long Tuyền vươn tay nheo mắt nhìn Lâm Lung: “Không nghe lời sẽ không cần em!”

“Ôi, ghét!” Cô đẩy bạn trai mình một cái, sau đó nắm tay anh, cảm khái: “Bây giờ em mới chân thật cảm nhận được một câu nói – chuyện lãng mạn nhất trên thế giới không phải ‘em yêu anh’ mà là ‘ở bên nhau’.”

“Đúng vậy...” Long Tuyền nhẹ giọng đáp lời, sau đó nắm chặt tay Lâm Lung, trầm mặc. không thể ở gần nhau là lỗi của anh, là anh thiếu cô. Nhưng anh không thể giải thích hoặc hứa hẹn, chỉ có thể âm thầm thể phải đối xử tốt với Lâm Lung gấp bội, muốn dùng biện pháp khác để đền bù nỗi tiếc nuối này.

Hơn 1h chiều, hai người từ sân bay Bảo Sơn ssi xe buýt đến Đăng Xung.

Đường đi Cao Lê Cống Sơn* không tốt, có hơi lắc lư. Long Tuyền lo lắng Lâm Lung sẽ say xe, nhưng trên đường đi cô vẫn luôn hào hứng bưng bưng nhìn cảnh đẹp ngoài cửa sổ. Văn Nam tháng năm, núi non xinh đẹp, phong cảnh rất tốt.

*Cao Lê Tổng Sơn: Là một ngọn núi thuộc dãy núi Hoàng Đoạn. Dãy núi này nằm ở phía đông nam cao nguyên Thanh Tạng. Nó nằm trong lãnh thổ của các tỉnh Tứ Xuyên, Vân Nam và miền đông Khu tự trị Tây Tạng.

Núi cao, nước biếc, trời xanh mây trắng...

Giữa những ngọn núi cao trùng điệp có thể thấy được những thôn trại lấp ló, từng nhóm sơn dương ở sâu trong khe núi đối diện với sườn núi màu xanh lục đang ăn cỏ nhay về phía trước. Đỉnh núi và khe núi được bao quanh bởi ‘yên vân’, như sương như khói, từng sợi phiêu đảng quấn quanh đỉnh núi, giống như một khăn sa mỏng bay múa trong rừng núi.

Càng đi sâu vào trong núi, mây mù càng dày đặc. Có khi Lâm Lung không thấy được con sông dưới vách núi, ngoài cửa xe chỉ có một màn sương mù màu trắng, vừa dày lại bay nhẹ nhàng, giống như cảnh tiên.

“Phong cảnh thật đẹp.” Lâm Lung nghiêng người dựa vào đầu vai Long Tuyền, sau đó cười nói với anh: “Thật ra thì em có một mục tiêu rất vĩ đại, em hy vọng trong cuộc đời mình có thể đi du lịch những cảnh đẹp hùng vĩ của đất nước!”

Long Tuyền trầm mặc trong chốc lát, rồi nói: “Chờ đến khi anh về hưu, anh sẽ đi với em”

“Ồi, đến lúc đó cũng là ông cụ bác gái rồi, chụp hình khó coi!” Các cô gái xinh đẹp không hy vọng mình ở trong bức ảnh trên mặt đều là nếp nhăn.

“Nếu là bác gái thì cũng là một bác gái xinh đẹp có sức cuốn hút.” Long thiếu nhẹ giọng cười.

“Ừ, bác gái xinh đẹp mặt đầy nếp nhăn!” Lâm Lung xì mũi với câu nói của Long Tuyền, sau đó lại tiếp tục ngắm cảnh sắc đã bị Long Tuyền nhìn rồi không muốn nhìn lại nữa.

Người thành phố một năm nhìn một lần sẽ thấy phong cảnh xinh đẹp, nhưng đối với người ở trong núi đã lâu mà nói thì cũng chỉ giống như khe núi mà thôi, bọn họ yêu thích thế giới ngoài núi hơn.

Đến gần 5h chiều thì hai người đến Đền Xung. Sau khi xuống xe, Long Tuyền nhìn xung quanh một chút, sau đó nói bọn họ còn kịp đi một hai nơi trong kế hoạch của Lâm Lung.

“Đài tưởng niệm!” Gần như không cần nghĩ ngợi, Lâm Lung nói ra lựa chọn của mình: “Còn kịp chứ? Thời gian mở cửa muộn nhất là mấy giờ?”

“Bảy rưỡi, còn kịp.” Dứt lời, Long Tuyền gọi xe, chưa tới 15p đã đến mục đích.

Tường xám ngói xanh hình chữ bát (八) cánh cửa đứng sừng sững dưới chân núi Lai Phụng, trước mặt Lâm Lung. Trên cửa có bức hoành thư “Nghĩa trang tưởng niệm chiến sĩ hy sinh vì nước”, bên cạnh cửa là tấm biển nền trắng viết vài chữ “Đài tưởng niệm kháng chiến Điện Tây” màu đen to rõ.

“Đi thôi.” Long Tuyền dắt tay Lâm Lung, bước vào cửa chính. Đọc theo thềm đá trong không khí trang nghiêm nơi đây, chỉ thấy cỏ thơm như đệm, từng bách như ngọc.

Đi đến giữa đền trung liệt, nhìn hai bên vách tường có danh sách chiến sĩ chết trận trong chiến dịch kháng Nhật, Lâm Lung than nhẹ một tiếng: “Mặc câu nói này rất không hay nhưng em vẫn muốn nói: Bởi vì có bọn họ nên chúng ta mới có hoà bình bây giờ.”

“9168 liệt sĩ, lịch sử sẽ không quên những vị anh hùng hi sinh vì nước này.” Long Tuyền im lặng nhắm mắt, sau đó nhỏ giọng nói: “Vào lúc cần thiết, anh chưa bao giờ lui bước. Có lẽ vào một ngày nào đó, anh cũng sẽ ngủ một giấc dài như vậy.”

Lâm Lung nhìn anh một cái, không nói tiếp, làm bộ như không nghe thấy, lại như nghe khảm vào trong nhưng không biết nên nói như nào để diễn tả cảm xúc của mình bây giờ.

Cô đi theo phía sau Long Tuyền, bước từng bậc thang đi lên trên, đến trước tháp kỷ niệm hai mươi đoàn quân tướng sĩ viễn chinh Đền Xung từ trận được gọt giữa bằng đá núi lửa.

Đó là một toà tháp tưởng niệm trải qua mưa gió, giản dị, thậm chí có hơi loang lổ qua năm tháng. Trước tháp có đĩa hoa tươi và rượu mạnh do người dân tự dâng lên.

Thấy những thứ đồ này, Lâm Lung hối hận mình không mua một bó hoa, cứ thế tay không liền đi vào. Cô lục lọi trong ba lô, lấy ra một quả táo đỏ thẫm, sau đó tiến lên vài bước nhẹ nhàng để vào gò đất trước bậc thềm.

Nhìn gò đất dựng thẳng bốn chữ màu xanh to “Anh Hùng Dân Tộc”, Lâm Lung lấy mũ che nắng của mình xuống, nín thở cúi chào thật sâu.

Liều chết bảo vệ lãnh thổ quốc gia, tinh thần này sao có thể không kính nể?

Long Tuyền đi về phía trước xoay người lại, đúng lúc nhìn thấy Lâm Lung đang cúi người chào. Trong rừng cây xanh um tười tốt, một bóng dáng màu hồng phấn ôm mũ, cung kính cúi người xuống, không để ý đến mọi người xung quanh gấp eo thật lâu.

Anh hơi kinh ngạc, lại cảm thấy thoải mái. Anh biết, Lâm Lung sẽ không khiến anh thất vọng.

Hai người im lặng đứng trong mộ viên, xanh biếc mà quang đãng. Lâm Lung ngược đầu lên nhìn anh, nhẹ giọng lại kiên định nói: “Gió mưa em đều có thể tiếp nhận, cho dù hai người ở hai nơi, cho dù không thể nắm tay cả đời, em vẫn sẽ làm bạn bên cạnh anh.”

Long Tuyền cảm thấy trái tim mình rung lên, giống như cây lục bình bỗng nhiên tìm được đất đai thích hợp với bản thân, giống như chuyến tàu đêm có thể gặp được ngọn hải đăng định vị ở phía xa... Cảm giác này thật sung sướng.

“Em cần phải suy nghĩ kỹ càng, khi anh trở về sẽ đánh báo cáo kết hôn, chờ báo cáo nộp lên thì sẽ không thể trả lại. Đời này kiếp này, không bao giờ buông tay.” Đứng trong nghĩa trang liệt sĩ, Long Tuyền nói ra lời thề thuộc về riêng anh.

“Không lui bước!” Lâm Lung nói xong, nhìn về phía rừng bia ở phía trước: “Yên tâm đi, có rất nhiều anh hùng liệt sĩ chứng kiến!”

“3346...” Long Tuyền cười nhẹ một tiếng, anh tiến lên hai bước ôm chặt Lâm Lung vào trong ngực: “Chúng ta có 3346 tướng sĩ chứng kiến.”

Chương 29: Nhiều năm tìm kiếm, duyên đến là em

Sau khi rời khỏi công viên tưởng niệm, hai người xác định trọn kiếp này vô cùng thân mật nắm tay nhau đi tới thác nước ở vùng lân cận.

“Thác nước này nổi tiếng như vậy, xem ra cũng thật bình thường. Còn không có cảm giác bằng cầu Thái Cực, đình Quan Bộc.” Đối với người đã đi du lịch không ít danh lam thắng cảnh như Lâm Lung mà nói, l-q/d thì thác nước này cũng không hùng vĩ, phong cảnh xung quanh cũng không được xem là xuất sắc. Chỉ kỳ lạ vì nó là thác nước nằm ở trong núi lửa giữa thành phố mà thôi.

Mặc dù bình luận như vậy, nhưng trên gương mặt cô vẫn là vẻ mở cờ trong bụng, đơn giản vì tâm tình cô vẫn còn phơi phới đắm chìm trong một màn hai người đính ước kia.

“Đó là vì chúng ta tới không đúng lúc.” Long Tuyền vuốt tóc Lâm Lung, cười giải thích: “Em nhìn xem, bốn phía hơi nước mông lung, khi có mặt trời sẽ thấy được cầu vồng. Nhưng bây giờ sắc trời không tốt, núi non cũng không thích hợp.”

“Thật sao? Đó là vào ngày mai! Lãng phí 10 đồng.” Lâm Lung kéo tay anh, ý bảo đi đến đài ngắm cảnh thác nước đối diện xem, đổi lại một góc độ tốt hơn để quan sát.

“Hai người chúng ta hết 10 đồng, so với người khác là có lợi rồi, em cũng nên thoả mãn. Hơn nữa, kế hoạch ngày mai là đi trấn cổ Hoà Thuận*, sẽ không kịp nhìn thác nước nữa.” Khi vào đây, l-q/d Long Tuyền đã dùng chứng nhận quân nhân của anh nên được miễn phí. Thật ra thì nghề nghiệp quân nhân này có chỗ xấu tất cũng có chỗ tốt, ít nhất phúc lợi không tệ.

*Thị trấn cổ Hoà Thuận: Thị trấn này nằm trong địa phận huyện Đằng Xung, thành phố Bảo Sơn, tỉnh Vân Nam Trung Quốc.

“Ừ. Phải đi Hoà Thuận, nơi đó cũng rất nổi tiếng.” Lâm Lung gật đầu một cái, cũng không nói nữa.

Câu sau cô không nói ra, chỉ âm thầm tính toán trong lòng: dù sao sau này cũng luôn có cơ hội trở lại mà không phải chỉ có mỗi lần này. l-q/d Cô dự định sau khi cưới Long Tuyền thì sẽ chuyển chỗ ở đến địa phương Long Tuyền thường trú một chút, nhưng cô sẽ không nói trước cho anh biết, đến lúc đó lại bị phản đối ngăn cản.

Người đàn ông này, nhìn thì có vẻ dịu dàng sẵn sàng, miệng không nói lại, đánh không đánh trả, nhưng có lúc vẫn rất có chủ nghĩa của một người đàn ông, chuyện anh đã quyết định thì ai cũng đừng nghĩ thay đổi.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, từ từ đi tới đài ngắm cảnh thác nước. Nghe nói đài này được kiến tạo bởi Thái Thú Vĩnh Xương từ thời nhà Minh. Năm Vạn Lịch thì được danh tướng Đặng Tử Long xây rộng hơn, sau lần đó lại được Tổng Thống Bắc Dương* Lê Nguyên Hồng đề sách, đặt tên là “Đài Long Quang”.

*Bắc Dương: Cuối đời Thanh, chỉ vùng duyên hải Phụng Thiên – Liêu Ninh, Trục Lệ - Hà Bắc, Sơn Đông.

Nghe thấy cái tên này, Lâm Lung cảm thấy vô cùng hứng thú. Có duyên với “Long” Tuyền nhà cô!

Đi dạo được một lúc, cô bỗng thấy được hai bên vách nhà* có khắc một câu đối trên đá, viết: “Tuyền thanh đảo chậm nguyệt sơ thượng; sơn bắc nhập môn vân dữ lại**.”

*Chái nhà: Theo sách Tiếng Việt dành cho người nước ngoài có một đoạn trích miêu tả ngôi nhà cổ của người Việt Nam như sau: Nhà 3 gian 2 chái (hoặc 5 gian 2 chái), gian ở giữa là nơi thờ cúng, 2 gian bên cạnh có 2 giường hoặc phản để đàn ông trong nhà hoặc khách ngủ. 2 chái là 2 phòng nhỏ ở 2 đầu nhà. 2 chái tối và nhỏ hơn 3 gian giữa, là nơi để đồ đạc, thóc lúa và là phòng ngủ của gia đình.

**Tuyền thanh đảo chậm nguyệt sơ thượng; sơn bắc nhập môn vân dữ lại: Câu đối này có thể hiểu là: đầu tháng tiếng suối lên, mây màu cùng đến cửa.

“Tiếng nước suối trên đài Long Quang! Rất có ý tứ, hi hi. Đúng không, Long, Tuyền~~?” Cô nương Lâm Lung cười hi hi chỉ vào tảng đá được khắc chữ: “Nơi này thật có duyên với anh!”

“Thuần túy là gò ép, duyên phận phải xem em nghĩ thế nào, rõ ràng là hai chuyện không liên quan, chỉ cần em cẩn thận tìm, bất cứ tình huống nào đều có thể thấy chỗ tương tự hoặc điểm liên hệ.” l-q/d Long Tuyền khẽ cười lắc đầu một cái, cho dù kiên cường độc lập như nào thì cũng vẫn chỉ là một cô gái, thấy cái gì đều áp đặt lên người hoặc vật mình thấy hứng thú.

“Thật sao?” Lâm Lung suy nghĩ một lát, rồi bỗng nhiên phì cười: “Nếu nói như vậy, anh cùng với ông chú Sơn Nỗ bị bắt ở Nộ Giang cũng coi như có duyên?”

“Đó là đương nhiên.” Long Tuyền không cần nghĩ ngợi đã trả lời: “Hắn ta bị tự tay anh bắt, đó không phải là ‘duyên’ sao? Nghiệt duyên! Tại sao em lại nhớ tới hắn?”

“Bởi vì bỗng nhiên nghĩ đến hai chúng ta rất có duyên.” Cô hơi ngượng ngùng trả lời: “Vốn cho rằng sẽ không có bất kỳ quan hệ gì với anh nữa, lại không ngờ sẽ gặp ở Nộ Giang. Nếu như không có lần gặp đó, chúng ta có thể...” Có thể hoàn toàn không có cơ hội nở hoa kết trái.

Long thiếu cất dứt lời nói của Lâm Lung, nói như chém đinh chặt sắt: “Không có gì là ‘có thể’, ‘nếu như’. Hiện tại chúng ta đã ở bên nhau!”

Lâm Lung nghẹn, đề tài lãng mạn như vậy, sao lại phải dùng giọng nói như hô khẩu lệnh để nói? Lại nói, cô vẫn luôn tò mò, Long Tuyền là chòm sao Song Ngư lãng mạn mơ ước, tại sao lời nói và cách làm việc của anh luôn quá đoán trước sau như một như vậy. Nghĩ thế, Lâm Lung quyết định nói ra nghi ngờ của mình.

“Tính cách của một người chỉ dựa vào chòm sao là biết?” Long Tuyền buồn cười lắc đầu một cái: “Cũng không phải sống trong chân không, tính tình yêu thích có khi là trời sinh, có thứ lại không thoát li được quan hệ với sự trưởng thành và kinh nghiệm.”

“Nói đúng!” Cô nương Lâm Lung đồng ý gật đầu, sau đó lại hỏi: “Vì vậy, có phải anh nên liệt kê một số ví dụ thực tế đã từng trải qua trong quá trình trưởng thành, để chứng minh vì sao tính cách của anh lại quẹo vào một con đường khác?”

Thì ra đi một vòng, lại đợi anh nhảy vào bẫy rập ở chỗ này? Long Tuyền chợt hiểu, nhưng không trả lời trực tiếp, mà chỉ nhẹ nhàng nói: “Kinh nghiệm trưởng thành? Nhất thời không nhớ nổi có gì đặc biệt, về sau sẽ từ từ nói cho em biết. Em đói chưa? Đi, chúng ta đi ăn cơm tối, dẫn em đi đến nơi rất đặc sắc.”

“Này, sĩ quan đại nhân, đừng có ý chuyển đề tài!” Lâm Lung bị anh nắm tay kéo đi về phía ngoài khu du lịch, trong cảm giác quả thật có hơi đối, đồng thời cô vẫn nhất quyết không tha yêu cầu: “Phải công bằng chút chứ. Ngay cả chuyện nói dối đi nhà vệ sinh vào thời gian ngủ trưa lúc học nhà trẻ, kết quả chạy đến chơi cầu trượt ở dưới lầu bị hiệu trưởng bắt được phạt đứng cũng đã nói cho anh rồi! Tại sao anh có thể không biết xấu hổ cái gì cũng không nói? Mau nói chút chuyện xấu khi anh còn nhỏ đi!”

“Ôi, xem dáng dấp em dịu dàng ít nói, không ngờ khi còn bé lại ‘da’* như vậy!” Long Tuyền tiếp tục cố ý không nói về mình, nhưng dưới sự kháng nghị mãnh liệt của Lâm Lung chỉ có thể chấp nhận.

*Da: Da ở đây là bì, mà bì thì trơn nhớt. Ý Long Tuyền muốn nói là chị bướng bỉnh, nghịch ngợm, lì lợm đấy ạ. Có những nơi sẽ mắng trẻ con là nhậy ra. Ở đây cũng có nghĩa như vậy ^^

“Lúc anh còn nhỏ...” Anh trầm mặc một lát, sau đó chậm rãi nói chuyện cũ của mình: “Khi anh học lớp hai, mong một đầu năm đi ra ngoài xem bắn pháo hoa với anh trai, anh ấy đuổi theo pháo hoa nên không để ý đến anh, anh liền lạng lẽ chạy đến chỗ rất xa để xem. Sau đó, lạc mất.”

“Hà? Lạc mất?” Lâm Lung bỗng nhớ lại lúc xem mất anh đã từng nói đến chuyện được cảnh sát cứu. Cô chợt hiểu ra, cười nói: “Sau đó lại được chú cảnh sát đưa về nhà, bị cha mẹ phạt đứng?”

“Không có phạt đứng, là bị lừa bán.” Long Tuyền dùng giọng nói bình tĩnh nói lại chuyện cũ bi kịch nhất của bản thân mình: “Có liên lụy đến rất nhiều vụ án mạng lớn, thật ra thì cuối cùng anh được cảnh sát vũ trang giải cứu, khi đó liền có ý niệm đi làm lính. Cho nên hiện tại vẫn không thay đổi con đường này, tiếp tục bước đi.”

Lừa bán?! Lâm Lung kinh sợ đến ngây người. Nằm mơ cùi cũng không nghĩ rằng bạn trai của mình sẽ gặp phải chuyện như vậy, kinh nghiệm truyền kỳ. Cô vẫn cho rằng chuyện tìm được đường sống trong chỗ chết là thần kỳ nhất, không ngờ núi cao còn có núi cao hơn.

Cô nuốt nước miếng, cố gắng tìm về giọng nói của mình, tiếp tục hỏi: “Vậy, khi được giải cứu thì mấy tuổi? Được cứu như thế nào?”

“Cũng là mừng hai, vào mừng một anh tự gọi điện thoại nặc danh báo cảnh sát, bọn họ bày kế hoạch, một năm sau mới có thể tung lưới bắt hết.” Long Tuyền cảm khái lắc đầu một cái, tựa hồ ghét bỏ tốc độ của đối phương quá chậm, tay chân không đủ nhanh nhẹn.

“Vậy, nếu anh đã có thể gọi điện thoại báo cảnh sát, vậy tại sao không trực tiếp đến đồn cảnh sát yêu cầu bọn họ đưa anh về nhà?” Lâm Lung rất là nghi ngờ.

“Chuyện này rất dài dòng. Lúc ăn cơm sẽ kể cho em.” Nói xong Long Tuyền gọi taxi, sau đó đưa Lâm Lung đến một nơi gọi là “phố bánh bao”.

Thật ra lúc đầu phố bánh bao có tên là vườn Ngọc Tuyền, là một trong 12 cảnh “Ngọc Tuyền Nguyệt Dạ” ở Đằng Xung. Cảnh cổ đã không còn tồn tại, nhưng người hiện đại đã sửa nó khiến nó trở nên sáng rõ không giống như xưa.

Đi trên đường đá xanh xưa cũ, bốn phía là kiến trúc giả gỗ cổ lịch sự tao nhã, cây cối xanh um tươi tốt, hành lang uốn khúc, cầu nhỏ dòng nước tinh xảo, cá chép bơi lội cùng với guồng nước xoay tròn kéo kẹt, một loại nhân nhả thoải mái để chịu tự nhiên nảy sinh.

Long Tuyền quen việc dễ làm dẫn bạn gái đi vào một cửa hàng nhỏ được làm bằng gỗ, ngồi vào một chiếc ghế giả cổ, anh dùng giọng nói địa phương gọi thức ăn: “Hai chén đại cứu giá, một phần đại lát cắt, một tông bao xào, một tông bao nấu cá, gà đàn tử, trứng gà lá hương thung chiên, canh rồng vượt biển, trước như vậy đã.”

Trong lúc đợi đồ ăn được mang lên, Long thiếu bắt đầu kể chuyện xưa của mỗi món ăn cho Lâm Lung nghe.

Chân giò hun khói, trứng gà, nấm hương, cà rốt, cà chua xào lẫn và hai bát mỗi xào sả hương vị đủ cả được đặt trước mặt họ. Đây chính là đại cứu giá lớn, thật ra thì chính là mỗi xào đặc sắc của Đàng Xung, truyền rằng Đại hoàng đế Chu thời Minh trong lúc chạy trốn chết, vì đói khổ lạnh lẽo nói “đây chính là đại cứu giá!” Vì vậy mà được đặt tên.

Đại lát cắt là tai heo được cắt mỏng như cánh ve, nhìn vào rất có cảm giác, nhai vào thì vừa dai vừa giòn.

Tổng bao không phải bánh chưng, mà là nụ hoa trên cây cọ, những nơi khác có vị đắng, chỉ có Đàng Xung này là thơm ngon; cá bạc, có câu nói “tháng ba hoa đào rơi xuống sông, cá bạc nổi lên béo mà ngon”. Tóm lại, là món ăn ngon.

Thấy từng con sâu tham ăn của Lâm Lung bị lòi ra, sau đó bắt đầu ăn ngấu ăn nghiêng. Thật ra thì cô muốn nghe chuyện xưa của Long thiếu, đáng tiếc kinh nghiệm thê thảm như vậy, dù lòng có ngứa ngáy, muốn hỏi cũng không thể đâm vào vết sẹo của người ta, chỉ có thể chờ chính anh mở miệng mà thôi.

Lâu sau mới nghe thấy Long Tuyền cười nói: “Được rồi, không kích thích sự thèm ăn của em nữa, kể chuyện cũ.”

Lâm Lung vội vàng dựng lỗ tai lên, làm bộ như rửa tai lắng nghe.

“Lúc còn nhỏ thân thể anh thấp bé, lúc bị bắt cóc mới 8 tuổi, có thể nhớ được mọi việc rồi. Nhưng người khác vẫn cho rằng anh mới chỉ 5,6 tuổi, không tính là quá lớn.” Long Tuyền vừa chậm rãi ăn cá, vừa giải thích: “Dù anh không nhắc đến, nhưng trong lòng vẫn luôn nhớ cha mẹ và anh trai của mình. Dù lúc đầu cha mẹ nuôi đối với anh rất tốt, anh cũng không quên ý niệm phải về nhà. Khi đó anh ở tại một thôn nhỏ tương đối khép kín, hai năm đầu cũng không thấy cảnh sát, anh không dám câu cứu với mọi người. Sau đó mới phát hiện trong thôn có rất nhiều đứa bé bị mua, tất cả mọi người bao che cho nhau, cho dù báo án ở trong thôn cũng không có tác dụng. Vì vậy anh liều mạng đọc sách, hi vọng lên tiểu học có thể đi ra ngoài, đi xa một chút.”

“Sau đó thì sao?”

“Em đừng chỉ nghe mà không ăn!” Long Tuyền gấp vài món ăn cho cô, lại nói tiếp: “Sau cha mẹ nuôi lại đẻ con trai, nên không quan tâm nữa. Dĩ nhiên, điều kiện kinh tế của họ không tệ, ăn mặc đọc sách gì đó không phải lo, chỉ là họ không nhìn chăm chăm sợ anh chạy nữa. Anh phải ở lại đi học lại một năm, hết cách rồi, không dám để lộ số tuổi, vì vậy sau đó anh lại nhảy lớp hai lần, cuối cùng tốt nghiệp khi tuổi còn nhỏ, thì được một trường ở huyện, liền tự do. Nhưng anh vẫn không dám đi, sợ lại bị lạc lần nữa. Lúc đầu cũng không dám đi báo cảnh sát, sợ gặp phải người quen của cha mẹ nuôi sẽ bị đuổi về.”

Nói tới chỗ này, Long Tuyền cười như tự giễu. Khi anh còn bé, đúng là gầy yếu lại nhát gan. Nhưng anh không bỏ đi hoặc báo cảnh sát, còn có một nguyên nhân.

Sống với gia đình kia thật nhiều năm, hoặc nhiều hoặc ít vẫn có một chút tình cảm. Đối phương vẫn không biết anh vẫn nhớ nhà, còn từng giải thích nhận anh từ thân thích làm con thừa tự*, cho dù không phải con trai ruột thì cũng là cháu ruột. Đối mặt với “cha mẹ” như vậy, anh không nỡ đến đồn cảnh sát nói bọn họ là “người xấu”.

*Con thừa tự: Thường là con trưởng, sau này sẽ lo việc hương khói cho cha mẹ.

“Dù đối với anh như thế nào đi nữa, thì họ cũng không thực sự là người thân...” Lâm Lung cảm thán.

“Đúng vậy, cho nên anh vẫn trở về nhà, trở về gia đình thật sự.” Long Tuyền gật đầu một cái. Ngôi nhà thật sự, mới là nơi ấm áp nhất: “Anh rất quyết đoán, tình tình như vậy có thể là vì thế mà thành. Một khoảng thời gian rất dài không có cha mẹ ở bên, nghĩ muốn cái gì cũng phải tự mình cố gắng. Cố gắng có được thành tích tốt để được cha mẹ nuôi thích, cố gắng sớm thì dễ để ra khỏi thôn nhỏ đi tìm cha mẹ thật sự.”

Anh nói những thứ này, thực chất là để nhắc nhở Lâm Lung.

Bởi vì đội trưởng Chu Thuần và bác sĩ đã từng nói tính cách của anh có phần mâu thuẫn, vừa khát vọng mái nhà ấm áp lại sẽ không tự động đòi lấy hoặc bỏ ra, thậm chí còn có ý thức tránh né, sau đó nếu như bị xem nhẹ thì trong lòng lại không thoải mái. Long thiếu lo lắng ở cạnh Lâm Lung sẽ xuất hiện vấn đề này, vì vậy nói trước cho cô để cô có thể chuẩn bị tâm lý.

Long Tuyền nhớ rõ khoảng thời gian anh học trung học, mới về nhà không lâu thì tình cảm giữa anh và cha mẹ rất là xa cách, ngay cả khi ăn cơm người nhà giúp anh chuyển cái bát qua anh cũng sẽ khách sáo nói tiếng cảm ơn. Ngay như hiện tại vẫn còn hơi ưỡn ẹo, mặc dù anh ý thức được đối phương rất nhiệt tình rất tốt với anh, thế nhưng anh lại không thể hoàn toàn hoà nhập. Một mặt tự nhiên tiếp nhận sự quan tâm tựa như bồi thường của người nhà, một mặt lại trốn tránh không dám sống chung lâu ngày với họ.

Nghe thấy anh nói như vậy, Lâm Lung hơi nhíu mày hỏi: “Sau khi anh trở về có liên lạc với người nhà bên kia không?”

Long Tuyền lắc đầu một cái: “Không, anh được cảnh sát vũ trang giải cứu từ trong thôn ra! Cha mẹ sao có thể cho phép anh liên lạc với bọn họ nữa?”

“Khó trách lại như vậy. Thật ra thì lúc mới được cứu phải được tư vấn tâm lý, phải chịu đựng xa cách người thân, cha mẹ ruột cũng không phải người trong trí nhớ hoặc nói không giống về bề ngoài sẽ có cảm xúc bất an. Cắt đứt liên lạc với bên kia không phải một phương pháp tốt, bóng ma này sẽ luôn ẩn nấp trong tâm lý. Trong tiềm thức anh lo sợ sẽ mất đi một lần nữa có phải không? Sợ mất đi nên mới không muốn chủ động đòi lấy.”

Nói tới chỗ này, Lâm Lung bỗng cảm thấy cô có thể lấy được một người trong tình trạng tâm lý như vậy lại chủ động tỏ tình là anh, vậy đây chính là kỳ tích! Không phải rất yêu thích thì mới mở miệng sao?

Đứa bé bị lừa bán dễ dàng thiếu hụt cảm giác an toàn về mặt tâm lý. Mặc dù bây giờ không phải là đứa bé, nhưng trong lòng luôn có bóng ma, xem ra sau này cô phải quan tâm đến anh nhiều hơn mới được! Cô nương Lâm Lung âm thầm nắm tay, nhắc nhở chính bản thân mình.

Trong đình viện tại phố cổ bánh bao xưa cũ, làn gió ẩm áp nhẹ thổi với tiếng suối chảy róc rách, Long Tuyền kể về tuổi thơ của mình, nhân tiện giải thích cha mẹ và anh trai vì áy náy đã để lạc mất anh nên rất quan tâm đến anh, e rằng đạt tới mức độ xin gì được nấy. Cho nên, bà xã tương lai của anh sẽ trải qua những tháng ngày thoải mái ở nhà chồng.

“Người cả nhà anh sẽ đối đãi, hầu hạ em giống như công chúa Thái hậu.” Long Tuyền nói như vậy, lq(d sau đó thử nghĩ đến cảnh tượng Thái hậu Từ Hi được thái giám đỡ tay dạo chơi trong công viên, không nhịn được cười ha ha.

“Thật sự? Ôi chào, áp lực như núi!” Lâm Lung cũng nở nụ cười trên gheo: “Vệ nếu như về sau đối với anh không tốt, cả nhà anh có hận không thể lột da rút gân em không?”

“Có thể!” Long Tuyền phớt tỉnh gật đầu, sau đó nhẹ nhàng sờ mặt cô, mỉm cười nói: “Yên tâm, nhất định anh sẽ đối tốt với em, để cho em không thể không đối tốt với anh.”

Lâm Lung làm bộ run lên một cái, rung rung lớp da gà không có: “Quá chưa! Làm ơn nói chuyện giống bình thường đi, đừng văn nghệ như vậy!”

“Ừ, được rồi, phong cách này sai rồi, để anh làm lại.” Long Tuyền hắng giọng, sau khi điều chỉnh cảm xúc, l-q)dbỗng giận tái mặt vỗ bàn cắn răng nhỏ giọng quát: “Dám có dũng khí có lỗi với tôi? Có tin tối nay lão tử đi tìm giết chết tên gian phu này không?!”

“...Em tin...” Mặc dù biết anh đang nói giỡn, nhưng Lâm Lung vẫn bị ánh mắt hung ác, khí thế thành linh này dọa, hồi lâu sau mới nhẹ nhàng đáp một tiếng.

Thấy phản ứng này của cô, Long Tuyền cảm thấy hơi hối hận, anh lúng túng nói: “Thật bị dọa? Chỉ nói giỡn mà thôi, ngàn vạn lần đừng coi là thật!”

“Em hiểu, nội dung thì không sao cả, nhưng ánh mắt kia cũng quá sắc bén rồi! Còn có khí thế toàn thân khiến cho lòng người sợ hãi kia...” Lâm Lung vẫn còn sợ, hỏi: “Đây chính là sát khí trong truyền thuyết sao?”

“Là sát khí.” Long Tuyền không được tự nhiên cười cười, hàm hồ giải thích: “Chuyện gì đó làm nhiều rồi, l9q0d trên người sẽ tự mang theo sát khí. Nhưng chỉ cần có đầy đủ ‘chính khí’ là có thể khắc chế lời nói của mình, duy trì bản tâm, không đi vào ngã ba.”

Chuyện gì đó thì anh không nói, Lâm Lung cũng thức thời không hỏi, chỉ cảm khái nói một câu mà cô đã đọc được trên mạng: l7q6d “Nghe nói, chỉ có người cứng rắn gần như hung hãn mới dễ dàng dàng hiển bản thân mình vào lúc cần thiết.”

“Câu này ai nói? Cũng có đạo lý.”

“Chính là quân nhân các anh nói. Là một bài văn nhiệt huyết trên mạng, anh chuatừng nghe qua chuyện này sao?” Lâm Lung thấy anh lắc đầu liền giải thích vắn tắt.

Nghe nói nguyên nhân gây ra chuyện này là do một sinh viên tại đại học hạng nhất đã xem thường quân nhân, nói họ chỉ là quân cờ phục vụ chính khách, không đáng giá tự hào. l;q'd Còn nói quân nhân chỉ là một nghề nghiệp cầm tiền của người đóng thuế, thiếu tư cách, hơn nữa có rất nhiều người còn là “đứa trẻ hư” không giáo dục.

Có một quân nhân chất vấn hắn ta, nếu như bây giờ cần đánh giặc đưa cho anh khẩu súng, khi biết lao ra khỏi chiến hào chỉ có 50% cơ hội sống sót trở lại, tự hỏi trong lòng anh có dám xông vào mưa bom bão đạn không.

“Thật cực đoan.” Long Tuyền lắc đầu một cái, cười nói: “Bọn anh chỉ là những người kính nghiệp yêu dân, cầm bát cơm thì phải có bản lĩnh am hiểu với việc đối kháng, phải vươn mình trong lúc dân cần. Hoặc có thể nói, anh chỉ hi vọng mình cố gắng một chút, hi vọng tất cả mọi người hăng hái, có thể dập tắt tất cả những chuyện không tốt đẹp khi chúng đang ở giai đoạn manh nha, sinh thời đừng phát sinh việc cần dân thường vác súng.”

“Chúc anh đạt được ước muốn.” Lâm Lung bung bát canh “thanh long vượt biển” trong tay mình lên, cười cụng “ly” với Long Tuyền.

Trước hoa dưới trăng, hai người bày tỏ rõ ý tưởng và trải nghiệm trong nội tâm của mình. Đường như chỉ là tán gẫu, nhưng trong lúc vô tình đã khiến hai trái tim đến gần nhau hơn.

Vào đêm, Long Tuyền đưa Lâm Lung đi đến khu vực nội bộ để ngủ trọ.

Đó là một khu nhà trong con ngõ nhỏ vắng vẻ, không có bảng hiệu nhưng ngoài cửa lại dựng lên tấm biển lớn có ghi “Khu quân sự quản lý”, còn có một anh lính trình sát đứng nghiêm, khách khí yêu cầu Long Tuyền trình giấy chứng nhận hoặc thư giới thiệu.

Chứng nhận, Long Tuyền có chứng nhận sĩ quan, nhưng thân phận của Lâm Lung thì không thể ngủ trọ trong nội bộ. Long Tuyền nói với tổng đài mấy hôm nữa anh sẽ bổ sung thư giới thiệu, sau đó ghi tên lên sổ, bày tỏ Lâm Lung là tới bộ đội thăm người thân, là vị hôn thê của anh.

“Em được coi như vị hôn thê của anh sao?” Cầm chìa khoá phòng đi trên hành lang đến phòng khách, Lâm Lung nghi ngờ hỏi: “Cũng không xin phép cha mẹ, người thân bạn bè hai bên cũng chưa ăn tiệc rượu chứng kiến mà?”

“Dĩ nhiên coi là vậy!” Gương mặt Long Tuyền nghiêm túc: “Cũng đã tự định cả đời ở công viên tưởng niệm rồi, sao có thể không tính là vị hôn phu vị hôn

thê?”

Sống lưng Lâm Lung rét lạnh, tư định cả đời? Được rồi, cũng coi như là tư định cả đời, cô chấp nhận bản thân bị Long Tuyền sửa đổi danh hiệu, hơn nữa còn có hơi vui vẻ. Vị hôn thê, so với bạn gái còn quan trọng hơn!

Đi tới cuối hành lang, Lâm Lung nói “ngủ ngon” rồi đi về phía căn phòng thuộc về mình. Cô kinh ngạc vì nhìn bề ngoài thì có vẻ đơn giản nhưng thiết bị trong nội bộ lại không hề thua kém khách sạn ba sao.

Nhưng giường hơi cứng, có lẽ dễ tiện cho thói quen của quân nhân khi họ vào ở?

Đêm khuya, cô nương Lâm Lung lăn qua lộn lại trên giường không thể ngủ được. Cô ghét bỏ ván giường cứng rắn, chần thỉ năng, đêm còn có muỗi đến tập kịc, sau đó còn thấp thỏm phỏng đoán người nào đó có thể chuẩn em đến đây tập kích ban đêm hay không?

Đợi đến trời rạng sáng thì không thấy ai gõ cửa cũng không có người leo cửa sổ.

Lúc này Lâm Lung mới mơ mơ màng màng chớp mắt, cũng không biết cuối cùng là an tâm hay mất mát. Trước khi nhắm mắt chìm vào giấc ngủ, cô nghĩ ngợi: cũng đã là vị hôn phu vị hôn thê rồi, thân là một người đàn ông bình thường sao anh lại có thể nhịn được? Hiển nhiên là một chính nhân quân tử ngồi trong lòng mà vẫn không loạn – Liễu Hạ Huệ!

Sáng sớm ngày hôm sau, vì cô ngủ trễ nên hiển nhiên sẽ ngủ nướng. Chờ đến thời gian hẹn đi trấn cỏ Hoà Thuận thì Long Tuyền mới tới gõ cửa. Lâm Lung vẫn chưa tỉnh mặc đồ ngủ đứng ở cạnh cửa, sau đó ngơ ngác ngác để cho anh chờ một lát, cho cô thêm 30p để thay quần áo.

Nửa tiếng? Long Tuyền kinh ngạc, sau đó thương lượng: “5p được không? Quá muộn sẽ không đủ thời gian chơi.”

Lâm Lung đeo kính đau khổ nói: “Anh nghĩ rằng con gái bọn em có thể giống như quân nhân bọn anh đội hai cái là rửa mặt xong rồi sao? 5p còn không đủ để em rửa mặt, đeo lens, còn phải đánh răng, trang điểm, thay quần áo...”

“Đã là hôn phu hôn thê, còn trang điểm làm gì?” Long Tuyền vươn tay vò loạn mái tóc vốn đã rối của cô, cười nói: “Như vậy rất đẹp mắt, không cần sửa soạn quá nhiều.”

“Em sẽ nhanh thôi, anh đi ăn sáng trước đi, giúp em mua một phần, em sẽ ăn trên đường đi.” Nói xong cũng không nháy mắt nhanh chóng chen vào nhà rồi đóng cửa phòng lại.

Sau đó Lâm Lung nhìn gương luôn miệng than thở. Cô ngủ đến mơ hồ nói với Long Tuyền hai câu mới phát hiện bản thân lại lờ lờ lếch thếch đi ra ngoài.

Một đầu ỏ gà! Một cái kính mắt! Mất thâm quầng! Áo ngủ kiểu dáng phim hoạt hoạ! Chân không đi dép! Xong rồi, khí chất hình tượng thực nữ của cô, bề ngoài lịch sự tao nhã xinh đẹp của cô....

Sau khi nhanh chóng trang điểm, đổi lại một bề ngoài thích hợp, Lâm Lung ngại ngần từ từ đi đến đại sảnh, cười xin lỗi với Long Tuyền: “Cái đó... để anh chê cười rồi!”

“Cũng là hôn phu hôn thê rồi, không cần khách khí như vậy.” Anh không quan tâm cười: “Anh rất hiểu việc xuyên thấu qua hiện tượng để nhìn rõ bản chất, thích chính là em mà không phải dựa vào trang điểm ăn mặc.”

Nghe thấy Long Tuyền nói thẳng ra như vậy, lúc này Lâm Lung mới nhẹ nhõm cười một tiếng, vui vẻ du ngoạn trấn cỏ Hoà Thuận với anh, ăn nồi lẩu đất Đấng Xung, sau đó vào buổi sáng ngày hôm sau lưu luyến bị đưa đến thị trấn Bảo Sơn chuẩn bị lên máy bay bay đến Côn Minh, trở về Thành Đô.

Vì để cho hai người có thể ở cạnh nhau thêm một lúc nữa, Long Tuyền tự lái xe đưa cô đến Bảo Sơn, trên đường đi cũng bị dày vò quá mức.

Một lát Lâm Lung nói lạnh, anh đành phải tìm áo khoác của mình ở cốp sau đưa cho cô; lát sau cô lại nói muốn ăn trái cây, bảo anh xuống xe tìm người bán địa mua; một lát lại buồn bực anh không tặng cô hoa hồng, chỉ tự tay hái một bó hoa đại ven đường...

Trên đường đi, dù Long Tuyền bị dày vò cũng vui vẻ chịu đựng. Ở sân bay, anh hận không thể mua một chiếc vé, tự mình đưa Lâm Lung về Thành Đô.

“Trở về Thành Đô với em?” Lâm Lung cười khúc khích: “Không phải em đưa anh về đơn vị mới theo tới đây sao? Chẳng lẽ bây giờ anh đưa em về Thành Đô, sau đó em lại đưa anh về Bảo Sơn? Vậy tất cả tiền lương trong hai tháng của em phải cống hiến cho hãng hàng không của đất nước rồi!”

Long thiếu bất đắc dĩ thở dài một tiếng, đành phải yên tĩnh đưa mắt nhìn cô rời đi.

Không đành lòng, cũng chỉ có thể nói hẹn gặp lại. Sau đó trở về nơi mình phải về.

Sau khi nhìn máy bay có Lâm Lung bay lên, Long Tuyền dùng tốc độ nhanh nhất trở về căn cứ “Ám Dạ Kiếm”, chuyện đầu tiên mà anh làm chính là cảm báo cáo kết hôn anh đã viết xong vào khuya ngày hôm trước đi tìm đội trưởng Chu Thuần ký tên.

“Khà khà! Thăng nhóc cậu thật nhanh!” Chu Thuần vô cùng kinh ngạc. Không ngờ trong một kỳ nghỉ từ bỏ tình, đến tìm hiểu, nháy mắt đã phát triển đến giai đoạn chuẩn bị kết hôn.

“Mặc dù nói câu này không được dễ nghe, nhưng sự thật chính là... Nhờ phúc của trận động đất.” Gương mặt Long Tuyền biểu hiện nét hạnh phúc nói đơn giản mười ngày này của mình, sau đó thúc giục Chu Thuần nhanh chóng phê duyệt đơn xin phép mà mình nộp lên.

“Trong họa có phúc, không tệ! Chúc mừng, chủ nhật mời uống rượu!” Chu Thuần cười vỗ vai anh.

“Được, thích uống bao nhiêu thì uống bấy nhiêu.” Long Tuyền đáp ứng, sau đó hỏi anh ta: “Anh có ‘đơn xin kết hôn’ không? Có thì đưa cho tôi điền trước.”

“Chỗ tôi sao có được? Ngày mai cậu tìm Chính uỷ lấy đi.” Nói xong, Chu Thuần nhìn thời gian: “Sắp đến giờ tắt đèn, trở về đi. Cũng đừng hưng phấn đến không ngủ được, ảnh hưởng đến việc huấn luyện ngày mai.”

“Sao có thể!” Long Tuyền cười cười, sau đó cầm áo khoác đi ra khỏi phòng ngủ của Chu Thuần, bước chân nhẹ nhàng về phòng mình.

Bên này, bạn học Tiểu Nhất vẫn ngồi trước bàn học đọc sách chỉ huy quân sự chuyên nghiệp. Long Tuyền thuận miệng nói với cậu ta đôi câu, đồng thời mở tủ quần áo chuẩn bị treo áo khoác.

Bỗng nhiên anh phát hiện trên áo mình thiếu mất một cúc áo. Vẫn tưởng rằng rơi xuống trong lúc vô tình, nhưng cẩn thận nhìn lại thì chỗ cúc áo vẫn còn giữ lại những sợi chỉ vụn, rõ ràng là bị người cắt lấy.

Cẩn thận nghĩ lại, cũng chỉ có Lâm Lung mới có thời gian và cơ hội “gây án”. Ví dụ như lúc anh đi mua hoa quả, hái hoa. Lúc ấy anh đã cảm thấy không được bình thường, còn tưởng rằng, còn tưởng rằng cô cố ý phát giận vì phải chia tay với anh, giờ nghĩ lại thì ra cô dùng thời gian ấy để tìm kéo và cắt cúc áo?

Long Tuyền rất là buồn bực, đang yên đang lành cô cắt cúc áo của anh làm gì?

Đến giờ tắt đèn, Long Tuyền nằm gối lên tay trầm ngâm trong chốc lát, rốt cuộc không nhịn được phải mở miệng hỏi Trác Nhất nằm đối diện: “Tiểu Nhất, cậu biết việc cắt cúc áo có ý nghĩa đặc biệt gì không?”

Trác Nhất ngây người, mèo l/q/d người này vừa mới mừng rỡ như điên mình cầu hôn thành công, giờ xoay người lại lại hỏi bạn cùng phòng vị hôn thê của anh ta cắt cúc áo có ý nghĩa gì?

Hoá ra trâu như Long thiếu cũng có lúc lú loàng cuồng? Nghĩ lại lúc trước khi anh ta muốn theo đuổi Lâm Lung thì cũng là một người mới, 10q7d cuối cùng thì cũng tìm được nhược điểm của ngư nhân* rồi – tình yêu màu trắng~~!!

*Ngư nhân: chỉ những người vô cùng giỏi giang mà người bình thường không thể làm được.

Đồng chí Tiểu Nhất len lén nâng khoe miệng lên âm thầm cười điên cuồng. Sau đó cậu ta nghiêm mặt, l;q/d nghiêm chỉnh dùng một giọng nói không nên xuất hiện ở trong phòng ngủ trả lời: “Bảo cáo tổng huấn luyện viên, tôi không biết.”

“Còn ghi hận việc tôi thu thập cậu trong sân huấn luyện, đúng không?” Long Tuyền thấy ván giường rung lên thì biết được phản ứng chân thật nhất của cậu ta. Anh im lặng liếc mắt, l-q/d sau đó bật người dậy, thấp giọng quát lên cảnh cáo uy hiếp: “Lão tử đã không ngại học hỏi kẻ dưới cậu còn làm bộ cái gì? Muốn ăn đòn à?!”

“Ai ôi, thiếu gia, đó không phải là vị hôn thê của anh sao, làm sao tôi biết được ý nghĩ của chị ấy?” Tiểu Nhất tiếp tục giả vờ ngốc nghếch, giọng nói khẽ run lại tiết lộ nụ cười của cậu ta.

“Không phải hai người đều là 8x sao? Tôi là ông chú 7x nên có sự khác biệt với người trẻ tuổi các cậu. l;q/d Ý nghĩ của cô ấy kỳ quái của cô ấy cậu có thể hiểu được một ít chứ?” Long Tuyền mượn ánh đèn yếu ớt ngoài cửa sổ hai ba bước vọt đến bên gối Trác Nhất, nháy mắt đã hoàn thành một động tác chế ngự tiêu chuẩn, anh kẹp cổ Trác Nhất hỏi: “Cậu có nói hay không? Thăng thần được khoan hồng kháng cự bị nghiêm trị!”

“Tôi nói, tôi nói! Thật ra thì cũng không biết suy nghĩ thật sự của chị ấy, nhưng tôi có tư liệu đáng giá để anh tham khảo.” Trác Nhất nói nhanh, buông tha phản kháng trực tiếp đầu hàng. Cái gì mà ông chú chứ, rõ ràng là đại gia không thể chọc!

“Tiếp tục.” Trung tá Long buông tay, ngồi xếp bằng ở giường Trác Nhất bày tỏ anh đang nghe.

“Chị ấy cắt cúc áo thứ hai?”

“Đúng vậy.” Cắt cúc áo ấy còn có sự khác biệt? Long Tuyền không hiểu ra sao.

“Vậy thì đúng rồi!” Trác Nhất vỗ đùi, bình tĩnh giải thích: “Chiếc cúc áo thứ hai là để đưa cho người mình thích nhất. Đây là từ phim hoạt hình Nhật Bản, phim truyền hình Đài Loan đều lưu truyền một cách nói. Còn có truyền thuyết lấy chiếc cúc áo thứ hai của đối phương, dùng dây đỏ luồn vào rồi đeo lên cổ, như vậy tình yêu của người kia đối với mình sẽ không bao giờ thay đổi.”

“Nhất định phải là chiếc cúc thứ hai?” Trung tá Long theo thuyết vô thần cau mày, nhỏ giọng lầm bầm: “Cái gì vậy, hoàn toàn chỉ là lời nói vô căn cứ.”

“Làm ơn đi, đừng không có lễ mạn như vậy.” Trác Nhất lắc đầu, tiếp tục phân tích: “Bởi vì chiếc cúc thứ hai gần tim nhất, thân thiết với ‘tâm’ và sinh mạng của anh nhất. Có lẽ, cầm nó thì chị nuôi sẽ cảm nhận được sự thật lòng và nhịp tim củ anh, càng thêm bày tỏ tình yêu của chị ấy!”

“Thật là nguyên nhân này?” Long Tuyền rất nghi ngờ tiếp tục hỏi. Trong mắt anh thì Lâm Lung không giống như những người sẽ bị luận chứng không khoa học truyền thuyết khó hiểu này mê hoặc, chứ đừng nói đến việc làm theo.

“Không biết, tôi chỉ cung cấp ý kiến mà 8x có thể nghĩ ra thôi.” Trác Nhất thức thời nhún vai, ném câu nói mà Long Tuyền vừa hỏi trở về cho anh. Cậu ta sợ đối phương then quá hoá giận sẽ trả đũa, đành vội vàng nói rõ: “Nói thật, mặc dù chị nuôi rất yêu nước, cũng có lúc mặc đồ nhà Thanh, nhưng chị ấy cũng thích hoạt hình Nhật Bản, điểm này không thể nghi ngờ.”

“Tôi biết rồi.” Long Tuyền gật đầu một cái: “Trước kia cô ấy đã nói cốt truyện trong truyện tranh, rất có ý nghĩa.”

“Truyện tranh nào?” Trác Nhất tò mò hỏi, ngay cả Long thiếu cũng cảm thấy có ý nghĩa, vậy thì đáng giá đọc!

“Có tên ‘Thợ Săn’, Lâm Lung nói trong bộ truyện đó có một người đàn ông gọi những người thanh niên nhiệt huyết là Táo Xanh. Ông ta để cho những quả Táo Xanh đó chịu đả kích và tôi luyện nhất định, chờ bọn họ trưởng thành hơn nữa để trở thành đối thủ của mình.”

“Thì ra là chị ấy nói! Thảo nào lúc chọn huấn anh gọi chúng tôi là quả Táo Xanh! Đáng chết, tôi đã nói sao nghe lại kỳ lạ như vậy, vẫn luôn đoán đến cùng là người nào có chủ ý chết tiệt này!” Trác Nhất cao giọng, gương mặt tức giận.

“Chủ ý chết tiệt?” Long Tuyền nghi ngờ nhún mày, thử hỏi dò: “Không phải người đàn ông kia tán thưởng nhất là ánh mắt sắc bén và ý chí chiến đấu của những quả Táo Xanh kia sao? Quả thật có tác dụng nhất định.”

“Long thiếu, anh có muốn người nông dân Tây Tác kia là người nhu nào không?” Cậu ta nói xong liền muốn xoay người xuống giường đi lấy laptop dùng để giải trí của mình: “Tôi có nguyên bộ phim hoạt hình này, có xem không?”

Trác Nhất rất là chờ mong muốn nhìn tổng huấn luyện viên vẫn luôn thể hiện là người vạn năng vô địch xấu hổ. Đó chính là người đàn ông ngu ngốc BT hay lắc lắc vòng eo mảnh khảnh cười gằn, thích dùng bài poker giết người. Không biết sau khi xem phim hoạt hình xong, sắc mặt anh ta có biến thành màu gan heo không?

“Không xem, ngủ!” Long Tuyền quyết đoán trở về giường của mình, nằm xuống nhắm mắt, ngủ.

Nhìn bộ dạng kích động này của Trác Nhất cũng biết nhất định không phải chuyện gì tốt, nhất định anh đã bị Lâm Lung lừa! Anh sợ xem xong sẽ rối rắm không ngủ được.

Một khoảng thời gian sau, Trác Nhất luôn muốn cho đồng chí Trung tá hiểu rõ diện mạo chân thật của người nông dân kia. Long Tuyền không có hứng thú với truyện tranh, ngay cả ý nghĩa thật sự của cúc áo anh cũng tạm thời để qua một bên không tìm tòi nghiên cứu nữa, chỉ nhờ anh trai chuyển quả đính hôn đến cho Lâm Lung, sau đó không ngừng thúc giục lãnh đạo nhanh chóng thông qua báo cáo yêu, báo cáo kết hôn của mình, rồi nhanh chóng gửi “giấy tờ điều tra kết hôn” cho Lâm Lung.

Theo như trình tự thông thường thì lần thẩm tra chính tự này ít nhất phải làm trong ba tháng, còn chưa tính đến giữa đường sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn làm chậm trễ thời gian, thanh niên lớn tuổi không chờ nổi!!!

Mặc dù Long Tuyền rất tin tưởng Lâm Lung, dù sao đối phương cũng đã nhận vòng cổ phi thủy mà anh tặng, vậy cũng đủ để bày tỏ cô và người nhà đã chấp nhận đính hôn bằng miệng. Nhưng anh vẫn sợ đêm dài lắm mộng, hi vọng những chuyện này nhanh hơn một chút, ít nhất trong lòng cũng thoải mái hơn.

Thật ra thì Lâm Lung ở bên này cũng rất mong mỏi, nghi hoặc. Tại sao vẫn chưa nhận được giấy điều tra mà quân tàu phải đi? Cô không thể đi ở trên web sau đó gửi qua sao?

Trong lòng cô rất gấp gáp nhưng lại không thể không biết ý nói thẳng với Long Tuyền, sợ anh cảm thấy mình vội gả đi nên không thể làm gì khác hơn là thỉnh thoảng không có việc gì thì lấy bộ trang sức phi thủy kia ra sờ một cái, xem một chút, tự an ủi.

Vòng tay là màu xanh tím xen kẽ hồng đào, vòng cổ là các hạt ngọc được xâu lại thành, ở dưới có trang trí một bông hoa sen lập thể, hoa sen kia cũng là Xuân Đái. Tâm sen là màu tím nhẹ nhàng, lá và gốc cây là màu xanh lục. Màu xanh kia nhạt dần từ dưới lên trên, sau đó dần chuyển thành màu hồng phấn nở rộ ở phần đầu. Duy mỹ tinh xảo không chỉ là đồ trang sức, quả thật là hàng mỹ nghệ xuất sắc.

“Đồ ngọc, quá quý trọng thì cô phải dùng trong trường hợp nào đây? Hoàn toàn là nhìn đẹp mà không dùng được!” Lâm Lung lăm bầm lâu bầu cười, sau đó cất đồ trang sức phi thủy, lại lấy hộp trang sức trắng men của cô ra.

Mở nắp hộp ra, yên lặng nhìn hai chiếc cúc áo đồng yên tĩnh nằm trong đó. Ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng yêu thương đùa nghịch chúng, một chiếc cũ kỹ, một chiếc mới tinh, lớn nhỏ màu sắc đều có sự khác biệt. Điều giống nhau duy nhất, là phía trên có thêu hai chữ “tám một”.

Thật ra thì hai chiếc cúc áo quân trang bình thường này mới là bảo bối vô giá của Lâm Lung. Một chiếc đại biểu cho ân nhân cứu mạng cũng là mới tinh đầu, một chiếc đại biểu cho người yêu hiện tại.

Lâm Lung đã từng mỉm cười nói với bạn mình rằng nếu như không thể quên được ân nhân, chỉ sợ cả đời cô sẽ không có ai thêm lấy. Giờ nghĩ lại, trên đời này không có chuyện gì là tuyệt đối. Không phải sao? Mặc dù cô chưa quên được anh lính kia, nhưng dù sao cũng đã xuất hiện một Long Tuyền có thể so được với anh ấy, cũng có thể tiến vào lòng cô, hoàn toàn chiếm lấy vị trí quan trọng nhất.

Ai nói trong lòng một người không thể đồng thời có hai người? Ai nói nhiều người sẽ chia sẻ tình yêu? Không phải, ở trong lòng Lâm Lung, hai người đều

quan trọng như nhau. Nhưng, một người là cảm kích và sùng kính, còn một người là tình yêu chân thành tha thiết mà thân mật.

Đang chìm trong tưởng tượng tương lai hạnh phúc, điện thoại di động bỗng vang lên tiếng chuông đàn tranh cổ. Đầu bên kia điện thoại là một giọng nam xa lạ: “Là Lâm Lung? EMS chuyển phát, phiên cô đến cửa chung cư ký nhận.”

Chuyển phát? Lâm Lung chắc chắn gần đây cô không mua gì trên mạng, cũng không có bạn bè nói muốn gửi đồ tới đây. Như vậy chính là giấy điều tra mà gần đây cô mới mất mong chờ như hòn vọng phu?

“Tôi xuống ngay!” Lâm Lung kích động, trái tim thỉnh thoảng nháy thực nhanh. Ba bước cũng thành hai bước lao xuống lầu, như một làn khói chạy đến công chung cư nhận chuyển phát, vừa ký tên vừa nhìn địa chỉ gửi là Văn Nam. Không biết vì sao, cô lập tức yên tâm.

Mừng rỡ cầm tài liệu lên lầu, Lâm Lung mở ra xem nhất thời sững sờ.

Nội dung không nhiều, chỉ có hai tờ, nhưng điền cái này như nào? Long Tuyền thật là, cũng không viết một tờ giấy giải thích nên điền những thứ nào cùng gửi qua đây, chỉ đơn giản viết tham khảo đơn xin vào Đảng, nhưng Lâm Lung chưa từng viết đơn xin vào Đảng!

Tờ thứ nhất có bốn khoảng trống, có một hàng không điền. Ngoài tên họ, trình độ văn hoá, ngày tháng năm sinh thì phần “bản thân” đáng ghét này nên viết như nào? Nông dân, dân thành phố, người bản địa, gia thế trong sạch?

Lâm Lung hết ý kiến, quyết định cứ để trống phần đó trước, xem tờ sau đã. Tờ thứ hai là tình hình chính trị, hình như chỗ này phải viết là “quần chúng”, nhưng nếu viết chỗ này là quần chúng thì bảng phía trên viết gì?

P phía dưới là địa chỉ, hộ tịch, sở tại thì không có vấn đề gì, nhưng tính chất hộ tịch lại là cái gì?

Còn có phần sau tờ thứ nhất và một chỗ trống lớn, yêu cầu điền “Thành viên chủ yếu trong phạm vi gia đình trong quá khứ và hiện tại, nghề nghiệp quan hệ chính trị với nhau như thế nào.” Thành viên chủ yếu trong phạm vi gia đình là gì? Là chỉ viết dòng chính hay viết cả dòng thứ họ hàng? Dòng chính là viết cha mẹ hay phải viết ba đời?

Rối rắm nhất là câu “nghề nghiệp có quan hệ thế nào với thái độ chính trị”. Làm ơn đi, một câu nói dài như vậy cũng không ngắt nghỉ, là muốn biết nghề nghiệp là gì hay muốn biết thái độ chính trị như nào? Lại nói, nghề nghiệp có liên quan gì đến thái độ chính trị, cuối cùng là đang đùa cái gì vậy?

Nhìn lại tờ thứ hai “Quan hệ với mọi người, thái độ chính trị như thế nào”. Quan hệ giữa người với người là viết bạn bè, bạn học hay là hàng xóm, họ hàng xa? Lại thái độ chính trị, thái độ chính trị này phải viết như nào? Một lòng hướng Đảng?

Dưới cùng còn có hai chỗ cần con dấu của địa phương, con dấu của cơ quan thì tốt hơn. Còn một chỗ là “chính quyền thị trấn, đơn vị hành chính của khu phố (hoặc đồn công an)”. Lâm Lung đoán dấu phẩy này là có nghĩa là giống nhau. Tức là lấy con dấu của chính quyền ở địa phương xử lý hoặc con dấu của đồn công an. Khu chính quyền? Đi đến đâu?

Rối rắm nhất vẫn còn ở phía sau, Lâm Lung không hiểu sao bỗng thấy phía dưới tờ thứ hai có một hàng chữ nhỏ “Biểu này phải do cơ quan hoặc quản lý chi nhánh điền, bản thân không thể tự điền.”

Nhìn đến đây, quả thật cô có loại kích động học máu ngã xuống đất – bản thân không thể tự điền vậy gửi cho tôi làm gì? Tổng cộng có hai tờ, ít nhất có gần một nửa không biết nên viết cái gì, gửi đến cơ quan sẽ có người biết điền sao? Quân nhân khôn khéo như vậy sao lại không gửi thêm một bản mẫu hợp lệ đến cho người ta làm mẫu chứ?

Cô nương Lâm Lung không còn gì để nói mở máy tính ra, nhấn lại trên QQ, MSN, Email của Long Tuyền một câu nói giống hệt nhau: Đã nhận được biểu, không điền, mau gọi điện lại.

Đợi ba ngày vẫn không có hồi âm, cô đành phải nhấn lại ở QQ, thuận tiện gửi luôn Email cho Trác Nhất và Tiểu Lực Dương, cũng chỉ có một câu nói: có việc gấp tìm Long Tuyền, giúp tôi chuyển lời, cảm ơn.

Lại đợi ba ngày vẫn không có động tĩnh, Lâm Lung không kiềm được tức giận. Thường ngày sau bữa cơm chiều Long Tuyền vẫn luôn lên mạng hoặc gọi điện cho cô, vậy mà vào lúc này có việc gấp tìm anh, tìm một vòng cũng không có tin tức.

Gọi điện thoại đến đội của anh, được rồi, ba người đều là “không tiện nghe điện thoại, có chuyện xin nhấn lại”. Có lẽ là làm nhiệm vụ, bọn họ ở cùng một phân đội, khi làm nhiệm vụ cũng sẽ làm cùng nhau.

Như vậy có thể thấy được bình thường liên lạc thường xuyên cũng không phải chuyện tốt. Sau khi dưỡng thành thói quen, đến lúc quan trọng sẽ không thể chịu được cảm giác đau khổ khi chờ đợi kia.

Lâm Lung tìm một diễn đàn quân tẩu nổi tiếng trên Baidu trưng cầu một phen. Cũng có lời khuyên, nhưng cô không dám làm theo, sợ Long Tuyền là bộ đội đặc chủng, cách điền sẽ không giống. Biểu chỉ còn lại một phần, cũng không biết photocopy có được hay không, chẳng may điền loạn lại trở thành phế thải thì xong.

Cô chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn mấy tờ giấy kia, rất có loại kích động muốn vò nát nó. Cô cắn răng lẩm bẩm: “Nhóc Tuyền à nhóc Tuyền, khi nào thì anh mới có thể ‘nhặt lạc tây sơn hồng hà phi, chiến sĩ đã bá bá doanh quý’* đây?”

*Nhặt lạc tây sơn hồng hà phi, chiến sĩ đã bá bá doanh quý: mặt trời lặn nhuộm hồng tây sơn, chiến sĩ mang đồ về trại. Hai mươi ngày, đối với người bạn

rộn đến mức một ngày không thể lo ba bữa thì chỉ là một nháy mắt, còn với người mỗi ngày nóng nảy chờ đợi mà nói lại rất dài, dài đến mức Lâm Lung không kịp đợi đến ngày Long Tuyền về căn cứ liền điền lung tung vào biểu rồi gửi lại cho anh.

Chờ đến khi Long Tuyền làm nhiệm vụ trở về mở chuyên phát ra, nhìn biểu mà cô gửi đến thì dờ khóc dờ cười.

Anh bớt thời gian gọi điện thoại cho Lâm Lung, nói biểu mà cô điền không hợp cách, từ đầu tiên đã sai lầm rồi: l-q/d ‘Phần ‘bản thân’ em chọn một thứ thích hợp nhất trong ‘công nhân, nông dân, cán bộ, quân nhân, học sinh’.”

“Cái gì cũng không phải!” Lâm Lung vẫn không hiểu: “Tại sao điền ‘quần chúng’ lại sai?”

“‘Quần chúng’ là chỉ trạng thái chính trị, em là giáo viên nhân dân thì không tính là cán bộ, vậy thì viết là công nhân đi.” Long Tuyền lại tiếp tục cười nói phân tích hướng chính trị cô viết chán thành như đơn xin vào Đảng. Thật ra thì đó chính là chính trị trong sạch không có ghi chép phạm tội, không tham gia xã đoàn tổ chức phi pháp là được: “Kinh nghiệm xã hội em viết từ lớp 7* là được, l-q/d không cần viết cả tiểu học vào đây, biểu này không đủ cho em viết, hơn nữa mỗi một câu lạc bộ đừng quên viết người chứng minh; còn có quan hệ giữa người với người sao lại chỉ viết mỗi một chữ ‘không’? Nhà ai mà không có quan hệ giữa người với người? Rất qua quýt rồi, l0q7d cần điền sức ảnh hưởng của gia đình và người thân đối với em. Còn có bên dưới, đến phường xin dấu là được, em chạy đến Ủy ban Kế hoạch à? Thế nào lại là con dấu của Kế hoạch hoá gia đình?”

Nói xong Long Tuyền không nhịn được nở nụ cười, tất cả bị cô điền sai hết, mà sai rất buồn cười.

“Vậy ý của anh là em điền sai rồi, còn xin dấu sai đúng không?” Lâm Lung vừa nghe thấy đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười thì toàn thân bốc lửa, l[q]d liền thanh nói: “Anh gửi biểu trống không đến đây ai biết điền như nào. Ngày cả mì ăn liền cũng có hướng dẫn sử dụng! Em chạy từ đơn vị lực lượng vũ trang của chính quyền thành phố lại bị nhân viên giao dịch nói không xử lý, sau đó bị đùn đẩy đến ủy ban phường, ủy ban phường lại nói bọn họ không dám bảo em đến đồn công an, l[q]d đồng công an lại nói em trở lại phường đến bộ phận Kế hoạch hoá, chạy mất một tuần! Giống như tú cầu bị ném xuống, thoáng cái lại bị ngăn lại, em có lỗi sao?”

“Không có! Chưa nói là lỗi của em! Bảo bối, cực khổ rồi!” Long Tuyền vội vàng bày tỏ con dấu này vẫn hợp lệ, cuối cùng đến bệnh viện bộ binh kiểm tra sức khoẻ có kết quả là không còn vấn đề, nhưng nội dung điền trong biểu bị sai, cần điền một lần nữa.

“Con dấu này có thể dùng sao?” Lâm Lung hỏi một câu, sau đó kiêu ngạo đáp: “Em còn gửi một biểu còn trống đến, tự anh điền rồi nộp lên đi. Em không hiểu, anh hiểu, vậy anh điền!”

Trống không? Long Tuyền mở một phong thư khác trong chuyên phát ra nhìn, quả thật bên trong là một biểu trống, hơn nữa trên nền giấy trắng còn có một con dấu đỏ.

“Con dấu này ở đâu ra?” Long Tuyền nghi ngờ, phường có đóng dấu lên biểu trống sao?

Cô nương Lâm Lung hả hê nói: “Giống không? Giống như đúc chứ? Cầu Cầu Kiều, chỉ mất 30 đồng.”

Long Tuyền đang uống trà phun thẳng ra ngoài – con dấu giả! Con giầu giả mà còn muốn gửi đến bộ đội luôn giữ bí mật vọng tưởng* thông qua thăm tra chính trị! Đây không phải gan lớn, mà là làm xằng làm bậy!

*Vọng tưởng: mơ ước hão huyền.

Trung tá Long cầm ngay cái bát lửa ở trên bàn lên, dứt khoát đốt biểu kia đi, huỷ thi diệt tích. Sau đó anh nhỏ giọng cắn răng nghiêng lợi nói: “Anh... anh thật muốn đánh mông em! Có hiểu cái gì là thăm tra chính trị không?”

“Ai bảo bọn anh lại phiền phức như vậy? Em không muốn làm lại một lần nữa đâu, gửi tới gửi lui không chê phiền à?” Lâm Lung chết cũng không hỏi cả nhân mạng nói: “Anh xem có khác nhau không? Em đã lấy bản chính đặt lên để so sánh, giống nhau như đúc, không có vấn đề gì!”

“Giống nhau như đúc cũng không được” Long Tuyền liếc mắt nhìn đồng tro trong gạt tàn thuốc, sau đó cắn răng nói: “Việc này là phạm pháp! Thái độ của em đoàn chính có được hay không? Chút lòng kiên trì ấy cũng không có sao? Chúng ta còn cả một đời phải trải qua, không chừng sau này sẽ còn gặp phải rất nhiều chuyện tương tự như này.”

“...” Lâm Lung trầm mặc, sau đó nói thầm “Em nói này, bộ đội các anh rồi rầm như vậy, hỏng mất một cái biểu có phải liền đào thải một quân tử không có tính nhẫn nại hay không?”

Long Tuyền bị vấn đề như vậy làm cho buồn cười. Anh cũng không trả lời ngay, chỉ nghiêm túc hỏi cô: “Em muốn bị loại bỏ sao?”

Lâm Lung nghẹn, bất đắc dĩ nói: “Được rồi được rồi, anh gửi lại đi, nhớ kèm hướng dẫn. Nhanh một chút, đừng lè mà lè mè.”

“Đã sớm đoán em sẽ điền không được, lúc vừa gửi đi anh liền hối hận không gửi bản mẫu cho em. Nhưng lúc đó có chuyện, chưa kịp bổ sung. Nhưng là, không cần gấp.” Long Tuyền an ủi Lâm Lung, không để ý nói: “Những trình tự khác cùng tiến hành, nói không chừng mấy ngày nay đã có người gọi điện thoại đến cơ quan em để hỏi thăm tình hình rồi. Về phần biểu, ngày mai hoặc ngày kia sẽ có người từ đơn vị của anh đến gặp mặt nói chuyện với em, thuận tiện mang đến. Lúc đó có thể để anh ấy hướng dẫn em điền.”

“À! Hả? Phòng vấn à?!” Lâm Lung lập tức khần trương, không ngừng hỏi người đến là ai? Phải tiếp đãi như nào? Có cần cho bao lì xì hay không?

“Đừng khần trương, lãnh đạo trực tiếp của anh, bạn thân. Gọi anh ấy là ‘anh Chu’ đi, đến lúc đó để anh ấy mời em ăn cơm!” Long Tuyền cười giải thích:

“Anh ấy có việc cần đến Thành Đô, vì vậy kiên quyết đòi gặp mặt nói chuyện với em. Việc này vốn không cần anh ấy làm”

Lâm Lung hiểu ra: “Chính là người anh lưu là ‘Chu Bái Bì’* trong điện thoại? Tên gọi như vậy mà có thể mời người khác ăn cơm?”

“Đó là trong lúc huấn luyện anh ấy ‘hung ác’ với bọn anh nên mới bị gọi là lột da*, mà không phải là ‘vắt cổ chày ra nước’*.” Long Tuyền buồn cười biệt hiệu của đồng đội mình: “Anh Chu không khó tính, khi nào gặp mặt em sẽ biết. Đúng rồi, em có người bạn nào có tuổi tác lớn mà chưa cưới muốn gả cho quân nhân không?”

*Bái Bì (扒皮), lột da (扒皮). Ở những chương trước mình đã giải thích nhân vật Chu Bái Bì này là ai rồi nhé, mình giải thích lại. Chu Bái Bì là nhân vật địa chủ ác bá keo kiệt trong tác phẩm “Nửa đêm gà gáy” của Cao Ngọc Bảo. Câu này là có liên quan đến tính cách keo kiệt của nhân vật Chu Bái Bì, mà từ lột da và Bái Bì lại giống nhau nên Long Tuyền mới nói như vậy.

“Làm gì? Đã ăn trong bát còn muốn nhìn trong nồi? Lâm Lung nói, sau đó lại suy đoán có phải Long Tuyền định giật dây cho “anh Chu” đó không.

Quả nhiên, câu tiếp theo Long Tuyền dứt khoát đề nghị: “Trên nguyên tắc thì Chu Bái Bì phải tiếp xúc với bạn em một chút, tìm hiểu tình hình của em, liên tìm mấy người bạn chưa cưới nghiêm túc đến cho anh ấy gặp được không? Nhân phẩm tốt, nhưng là già rồi mà không lấy được vợ, một thằng nam lớn tuổi sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ. Anh ở bên cạnh nhìn cũng thấy gấp.”

“Xin hỏi tuổi lớn như nào? Đấu chiến thắng Phật?” Lâm Lung nghĩ tới việc đối phương là một Thượng Tá đoàn chính, nếu thắng cấp theo như bình thường đúng niên hạn, vậy không biết già đến mức nào! Trong đầu bỗng nhiên hiện lên hình ảnh lão thủ trưởng Hứa Tam Đa mập mạp trong “bình lính đột kích”, nghĩ tới việc giới thiệu đối tượng cho “hắn ta” cô liền cảm thấy rét lạnh.

“Năm 72, 36 tuổi bằng anh trai anh.” Long Tuyền nói tuổi của đội trưởng Chu, lại giới thiệu sơ lược bối cảnh của anh ta. Cha là bác sĩ về hưu, nổi tiếng ở bản địa, tự mình mở một phòng khám bệnh; mẹ làm nghề nông, thật ra thì ruộng trong nhà đều đã cho thuê, rảnh rỗi thì chơi đùa mà thôi; có một anh trai là kiến trúc sư, chị dâu làm giáo sư, tiếp đó là hai cháu trai đang đi học.

Tóm lại gia cảnh không kém. Về phần tại sao không tìm được vợ, đó là bởi vì anh ta không may mắn, yêu ba người gần đến lúc kết hôn thì bị bỏ rơi. Nguyên nhân bị bỏ không giống nhau, nhưng kết cục thì như nhau – đâm dao vào trái tim anh ta.

Trái tim thiết huyết của quân nhân cũng giống như người bình thường, bị thương sẽ đau, sẽ đổ máu, sau đó sẽ thất vọng, thậm chí là trốn tránh.

Nghe Long Tuyền miêu tả, Lâm Lung phác họa một hình ảnh ở trong đầu. Mặc dù anh ta hơi lớn tuổi, lớn hơn cô gần mười tuổi, nhưng cô vẫn đồng ý kêu gọi mấy người bạn tốt chưa cưới đến, xem có người nào có thể cạo ra tia lửa tình yêu với Thượng tá Chu Bái Bì hay không.

Buổi trưa ngày tiếp theo, cô nương Lâm Lung nhận được điện thoại của Thượng tá Chu, nói anh ta đã ở Thành Đô, chờ buổi chiều anh ta làm việc xong thì sẽ hẹn gặp cùng nhau ăn cơm tối.

“Em dâu chọn nhà hàng, anh chỉ tới một mình. Có hai yêu cầu, một là anh không kiêng ăn, nên muốn ăn món cay Tứ Xuyên; hai là không được tranh trả tiền, nếu không ngày mai anh sẽ không ‘phòng vãn’ bạn em, bạn học!” Hai câu, anh ta nói gọn gàng mà dứt khoát, hơn nữa trong lời nói còn chứa ý cười, giọng điệu du dương trầm bổng rất có cảm giác hí kịch.

Bị uy hiếp, mới nói ba câu đã bị cười nói liên miên uy hiếp! Lâm Lung bị chấn động một phen, hình tượng “quân nhân đau buồn vì tình” nháy mắt bị sụp đổ. Trong giọng điệu của đối phương không có chút gì gọi là bi lụy, thậm chí còn có phần “du côn”. Sau đó, cô cũng trả lời rất dứt khoát: “Anh ở cầu Mãi Từ sao? Vậy thì đến quán cay Tứ Xuyên đường Trí Dân giữa phố 12 đi, khoảng cách không xa, giá tiền không mắc, mùi vị chính cống. Được không?”

“Được! Em đừng có ý tiết kiệm tiền thay anh là được.” Thượng tá Chu hoàn toàn đồng ý, sau đó nói khoảng 6h anh ta sẽ đến, tiếp theo liền cúp điện thoại.

Lâm Lung còn chưa kịp hỏi anh ta có thể tìm đường hay không thì trong điện thoại đã truyền đến âm thanh “tút tut”. Cô im lặng cảm điện thoại, cũng quá mạnh mẽ vang dội rồi. Không ngờ thời gian trò chuyện điện thoại chưa tới một phút! Khó trách không có ai thích, dù là một anh chàng rất đẹp trai nói chuyện tình yêu giống như mang bình đánh giặc thì con gái sao có thể thích.

5h chiều, cô nương Lâm Lung trang điểm ăn mặc thoải mái đáng sợ ra cửa đi đến quán ăn. Cô tình nguyện đi bộ ở gần đó, còn hơn là đến trễ để lại ấn tượng xấu cho đối phương.

Một người ngay cả gọi điện thoại cũng tiết kiệm thời gian sẽ không thích chờ người khác chứ? Lâm Lung phỏng đoán như vậy, kết quả 6h tối cô ở quán ăn không đợi được người, chỉ nhận được một cuộc điện thoại. Anh Chu ở đầu bên kia vô cùng xấu hổ nói: “Xin lỗi em dâu, tạm thời anh không đến được. Vừa rồi gọi xe chuẩn bị đến đó, đi được nửa đường thì bỗng có một phụ nữ có thai vọt tới ngã trước xe, xuất huyết hôn mê. Vì để giúp lái xe chứng minh anh ta không đâm người nên anh đành theo tới bệnh viện, bây giờ vẫn đang ở Hoa Tây. Em ăn trước đi, tối nay anh sẽ liên lạc với em sau.”

Thật ra thì, mấu chốt là người lái xe kia sợ đến chân cũng nhũn ra, cửa xe cũng không dám mở, là Chu Thuần ôm người phụ nữ có thai này lên taxi, lại lái xe như bay đến bệnh viện, sau đó tận mắt chứng kiến người phụ nữ đó sinh non. Mặc dù bây giờ đang trả lời câu hỏi của cảnh sát nhưng có thể thấy được người phụ nữ này vẫn chưa tỉnh lại. Anh lo lắng cho người ra nên không thể rời đi.

“Vậy buổi tối anh ăn cái gì? Cũng không biết phải đợi đến bao giờ, nếu không để tôi mang thức ăn đến đó đi!” Lâm Lung nghe mà vui vẻ, lại gặp Lôi Phong*, toàn đội bọn họ đều là Lôi Phong sao?

*Lôi Phong: Lôi Phong (18 tháng 12, 1940 – 15 tháng 8, 1962) là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc, lấy việc giúp đỡ người khác làm niềm vui của mình, toàn tâm toàn ý phục vụ nhân dân.

Sau đó, cô không để ý đến việc Chu Thuần phản đối, mua bữa tối gọi xe đi tới bệnh viện, muốn nhìn vị Lôi Phong này như nào.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Là Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Đại kết cục!

Chạy tới khu nội trú gần Hoa Tây, Lâm Lung liếc mắt một cái liền nhìn thấy đội trưởng Chu đứng ở cửa đón mình. Anh ta so với tưởng tượng của cô thì đen hơn, thô kệch, không phải cường tráng mà cả người có cảm giác rất hung hãn. So với Long Tuyền và Tiểu Lực Dương thì sắc sảo hơn.

Nói tuổi càng lớn thì càng nội liễm* mới đúng, nhưng hiển nhiên Chu Thuần không như thế.

*Nội liễm: Thành thực, chín chắn, trầm ổn

“Anh Chu!” Lâm Lung không hề do dự đi về phía anh ta, hoàn toàn không suy nghĩ đến việc có thể nhận nhầm người hay không. 17q8d Mặc dù Chu Thuần không cao như Long Tuyền, thể nhưng một thân quân trang dính máu quả thật rất bất mắt. Có lẽ toàn thân anh ta chỉ có túi quần trong áo ngoài kia là sạch sẽ. Đó là báo cáo kết hôn của Long Tuyền, cũng không thể dính máu.

“Ồ, em dâu! Thật làm phiền em!” Đội trưởng Chu vốn còn nghiêm mặt, một bộ người sống đứng lại gần. Đảo mắt nhìn về phía Lâm Lung lại cười đến vô cùng rực rỡ, nháy mắt đã xua tan cảm giác đó. Sau đó, anh ta bước nhanh về phía trước nhận túi đồ ăn trong tay cô.

“Anh Chu, tại sao anh lại thành như vậy?” Lâm Lung bị nụ cười của anh ta ảnh hưởng nên cũng không khăn trương thấp thỏm, còn cười hi hi hỏi anh ta có quần áo để tắm rửa hay không.

“Ồ nhà khách còn có một bộ, em thấy máu có chói sáng không?” Sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn là “không ngất” anh ta mới bày tỏ bản thân lười phải trở về thay rồi lại chạy tới đây nên vẫn chịu đựng.

Đây là mùa hạ, tháng tám đấy! Đại ca à, anh mặc quần áo dính máu không khó chịu sao? Mùi vị đó cũng không dễ ngủ đi? 1q;d Đối với sự lười thôi lếch thếch của anh ta, Lâm Lung 囧, sau đó bắt đầu do dự có nên giới thiệu bạn bè chưa cưới cho người này hay không. Thay đổi suy nghĩ một chút, có lẽ là thói quen công việc?

Ồi, một người thật 囧, cũng may Long Tuyền không như vậy, mỗi lần gặp mặt quần áo đều rất sạch sẽ. Lâm Lung nghĩ vậy, 1-q;d nhưng không nghĩ đến việc quần áo của anh chính tề sạch sẽ, tất cả công lao cần phải quy về người mẹ chăm chỉ của anh.

Mang theo một thân nhân nhạt mùi mau tươi, hai người đến vườn hoa tìm chỗ giải quyết bữa tối, sau đó lại trở về bệnh viện. Lúc này Lâm Lung mới biết được chỗ ngủ của người phụ nữ có thai kia là ở lối đi nhỏ, bởi vì khám gấp nên tạm thời vẫn chưa thể có phòng bệnh cho cô ta.

Không tính đến việc sinh non mất máu, một cô gái thanh tú như vậy ở một nơi ồn ào, trên đỉnh đầu treo túi máu, 1qd mặt mũi trắng bệch, cũng không biết ngủ say hay là hôn mê, dù sao thì nhịp tim huyết áp cũng tạm ổn, chỉ là vẫn chưa tỉnh lại.

Nghe nói trên người cô ta chỉ có một chùm chìa khóa nên không liên lạc được với người nhà, bạn bè của cô ta, hiện giờ chỉ có một thân một mình có vẻ vô cùng đáng thương. Khó trách đội trưởng Chu không yên lòng rời đi, lúc này cảnh sát giao thông và tài xế taxi đều ở đây chờ đối phương tỉnh lại.

Sau khi bốn người tùy ý nói chuyện với nhau mấy câu, Lâm Lung lại biết được một số chuyện: đồng chí Thượng tá Lôi Phong còn nộp tiền trị liệu, viện phí, và thuốc thang cho cô ta!

Mặc dù bệnh viện cũng có thể miễn nộp phí trong trường hợp đặc biệt, nhưng bình thường khi nộp phí thì quá trình xử lý sẽ nhanh hơn, vì vậy anh ta liền xung phong nhận việc.

Lâm Lung nghe xong thì hơi do dự, sau đó nhìn cười thử dò xét: “Không biết, tôi có thể hỏi anh một vấn đề không?”

Chu Thuần vỗ đùi nhanh chóng trả lời: “Không phải hỏi! Em muốn biết tại sao anh vẫn ở chỗ này không chịu dời đi, đến tốt cùng là không yên lòng muốn chờ người này tỉnh lại; 1q;d hay muốn lấy lại tiền của mình nên chờ cô ta tỉnh lại có phải không? Đáp án dĩ nhiên là cái trước, không phải chỉ là tiền lương một tháng thôi sao, không có gì mà không bỏ được.”

“Anh là thần thám à?! Quá trâu! Một chữ tôi vẫn chưa nói mà.” Nháy mắt đã bị vạch trần tâm tư “tà ác”, Lâm Lung không còn gì để nói. Tại sao người này có thể mất sáng như đuốc vậy chứ?!

“Thôi đi, xem trông mặt em loạn chuyển, còn có đôi môi run run nín cười anh liền biết không có lời gì tốt.” Chu Thuần nói thẳng với cô: “Chính là một dạng với đám thù hạp tiểu tử hư kia của anh!”

Vị cảnh sát giao thông chuyển nghề từ bộ đội cũng cười đáp: “Đúng vậy, vừa nhìn Thượng tá Chu đã biết anh là người cầm binh, người binh thường diễn xiếc sao có thể lừa được mắt anh ta?”

Lâm Lung không thuận theo, dậm chân “thẹn thùng” nói: “Tại sao có thể liệt tôi vào đám ‘tiểu tử hư’ kia! Người ta có ‘hư’ sao?”

“Được rồi, hồ ly còn muốn nguy trang tiểu bạch thỏ!” Chu Thuần tiếp tục đùa giỡn vạch trần cô: “Có câu nói ‘vật hợp theo bày, người phân theo đàn’, người có thể lẫn lộn cùng với Long thiếu và Tiểu Nhất không phải là một ‘Tiểu Bạch’ chứ? Mặc dù da hơi trắng, ừ, quả nhiên trắng!” Nói xong anh ta giơ cánh tay của mình qua so sánh với tay của Lâm Lung.

Bị trêu ghẹo ư! Một lần nữa cô nương Lâm Lung phải im lặng, sau đó dứt khoát chuyển đề tài đến “biểu báo cáo kết hôn”, nghiêm túc hỏi những vấn đề có liên quan.

Cãi nhau với anh ta? Cô vẫn chưa đạt tới cảnh giới kia! Không hồ là gừng cay*, không chọc nổi chỉ có thể tránh.

*Chỗ này liên quan đến câu nói gừng càng già càng cay.

Chu Thuần cười vui vẻ, cũng không trêu chọc cô nữa, rất có trách nhiệm bắt đầu hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên của mình – giúp em dâu điền biểu. Chờ điền biểu kết thúc, anh lại bắt đầu thực hiện nhiệm vụ thứ hai, hiểu biết chính xác thể giới nội tâm của quân tẩu, xem cô có ý nghĩ xấu gì không. Trước hết phải loại bỏ bom hẹn giờ mới có thể yên tâm để cô ấy gả cho chiến hữu cùng sống cùng chết với anh.

“Nghe nói bọn em đã đính ước từ lúc động đất, anh có hơi lo lắng. Anh nói chuyện thẳng thắn, em đừng để ý.” Trên mặt Chu Thuần không có nụ cười, chỉ có nghiêm túc nói với Lâm Lung: “Tình yêu có thể lâu bền cho tới bây giờ không phải là oanh oanh liệt liệt, mà là bình bình đạm đạm làm bạn. Loại tình cảm đột nhiên lửa nóng kích thích chỉ có thể là đầu óc choáng váng, anh hy vọng em sẽ nghiêm túc suy nghĩ sau đó mới quyết định, mà không phải vì hoàn cảnh và tâm tình đặc biệt, nhất thời xúc động tùy tiện đồng ý với Long Tuyền, sau này lại đổi ý.”

“Sẽ không, thật ra thì động đất chỉ để tôi hiểu anh ấy rõ hơn mà thôi.” Lâm Lung cười nhẹ một tiếng, hơi ngượng ngùng nói: “Lúc đó anh ấy để em ở lại bên đường liền chạy đi, tôi còn tức đến khóc, còn muốn không để ý đến anh ấy cả đời, sau mới dần dần thay đổi suy nghĩ. Không phải choáng váng nhất thời.”

“Vậy thì tốt, con người vẫn nên lý trí mới tốt, chỉ sợ vì động đất mà đột nhiên thúc đẩy không ít đôi tình nhân, một năm nữa lại vì đủ loại lý do mà đến đình đám phải ly hôn. Chu Thuần nói thẳng với Lâm Lung: “Người khác ly hôn thì rất đơn giản, nhưng em phải gả cho quân nhân thì không như vậy. Mặc dù Long thiếu có nói chỉ cần em có lựa chọn tốt hơn cậu ta cũng không sống chết làm chuyện giữ hôn nhân không cho em ly hôn, nhưng đơn vị nhất định phải tìm em nói chuyện, hơn phân nửa là thay nhau oanh tạc, cũng mềm đều thì hành, thẳng đến khi em từ bỏ chuyện ly hôn mới thôi.”

“Anh ấy đã nói vậy? Em chưa từng nghĩ đến việc ly hôn! Chỉ muốn nắm tay nhau kẻ vai sát cánh thiên trường địa cửu*, có vấn đề thì cùng nhau giải quyết, có khó khăn cùng nhau vượt qua, có vui vẻ thì cùng nhau cười!” Nghe đội trưởng Chu nói như vậy, Lâm Lung cũng cảm động, lại tò mò, trong đơn vị còn quan việc ly hôn?

“Quản chứ, dù thế nào cũng không thể mặc kệ!” Chu Thuần gật đầu: “Vi để bảo đảm sự ổn định và đoàn kết của hậu phương mà thôi! Em nên cảm thấy may mắn vì người phụ trách lần nói chuyện này là người gọn gàng dứt khoát anh mà không phải những tên dài dòng miệng bác gái kia.”

Miệng bác gái? Là những người được phân công quản lý chính trị sao? Lâm Lung phì cười, sau đó lại tò mò hỏi: “Vậy nếu như là Long Tuyền muốn bỏ tôi? Lãnh đạo các anh có quản không?”

“Sao có thể mặc kệ? Nếu thật sự có tình huống như vậy, cái gì cũng không cần nói, em chỉ cần ôm rồi uất ức khóc lớn với người đến tìm em, tới một người khóc một lần, còn có thể tới cửa tìm anh khóc, tự nhiên sẽ có người trở về mắng cậu ta.” Chu Thuần cười cho ý kiến, sau lại nói thẳng: “Chỉ cần cậu ta còn muốn lẫn lộn trong hệ thống quân chính*, vậy cớ gì trong nhà tuyệt không thể ngã! Vấn đề tác phong và tham ô sa đọa có tính nghiêm trọng như nhau, hiểu không?”

*Quân chính: Quân sự và chính trị.

“Cờ đỏ không ngã? Vậy cờ màu pháp phối thì làm thế nào?” Lâm Lung lại có tình hỏi một vấn đề rất đáng đánh đòn.

“Ồi chào, vậy cũng phải xem cậu ta có bản lĩnh vợ vét cờ màu hay không! Một năm cũng chỉ có 30 ngày nghỉ còn có tinh lực đi giày vò người khác?” Chu Thuần ác ý nhấn mạnh hai chữ “tinh lực”, lại cười nói: “Hơn nữa, em phải tin tưởng vào ánh mắt tìm đàn ông của mình chứ? Chọn đàn ông ấy mà, lần đầu nhìn chuẩn là tốt nhất, nếu chọn sai thì dù có cố gắng thế nào cũng là uống công. Lui một vạn bước mà nói, nếu cậu ta uống nhầm thuốc làm loạn, em sẽ không có biện pháp với cậu ta?”

“Ừm, có lý.” Lâm Lung đồng ý gật đầu một cái, lại kiêu ngạo nói: “Nếu anh ấy thực có can đảm làm loạn, cho dù em không có biện pháp cũng không để ngày trời qua quá thoải mái.”

“Đúng vậy! Mặc dù mới gặp mặt em, nhưng cũng nhìn ra được em không phải dạng người có tính tình mặc cho người khác nắn bóp, tốt!” Đội trưởng Chu tán dương phát tay: “Không kiêu cách, không phiến toái, cũng sẽ không bị khinh bỉ vô ích!”

“Anh nói xem, tại sao lại có người người khác không dám chọc, lại có người luôn bị khi dễ? Đó là bởi vì bản thân họ mềm yếu nên mới bị người bắt nạt! Con người thì phải kiên cường, cho dù bị ức hiếp cũng phải cắn răng đứng lên. Nên đánh trả thì đánh trả, nên buông tay liền buông tay.” Nói xong câu cuối cùng, Chu Thuần rất cảm khái. Anh chính là dạng người cắn răng kiên quyết buông tay.

Nín một bụng uất ức, cũng chỉ có thể từ bỏ. Anh đường đường là một nam quân nhân, cũng không thể đi tìm bạn gái yếu đuối đánh trả chứ? Nam chưa cưới nữ chưa gả, lại bận rộn không thể dành thời gian chăm sóc quan tâm đến đối phương, bị cạy góc tường cũng xứng đáng, chỉ có thể tự mình chịu trách nhiệm!

Đội trưởng Chu nói từ định nghĩa tình yêu đến lựa chọn đàn ông, rồi lại phân tích tình người khiến người khác đồng tình. Cảnh sát giao thông, tài xế, bao gồm cả người nhà của bệnh nhân bên cạnh, bảo vệ rồi rít bầy tỏ anh ta “hiểu biết quá chính xác”.

Anh chàng tài xế không nhịn được nói lớn: “Việc chọn đàn ông ấy mà, quả thật nói coi trọng thì đừng nói một năm sau ly hôn, nghe nói sau sau động đất cũng có không ít đôi ly hôn! Nghe nói còn có người gặp phải tình huống khẩn cấp bỗng nhiên nghĩ đến người khác, sau đó nói người kia mới là tình yêu đích thực của mình, xoay người liền vất bỏ vợ con. Lúc động đất tôi cũng nghĩ đến mối tình đầu, nhưng cũng không nói phải quay về đi tìm cô ấy! Đây chính là vấn đề nhân phẩm, hấp dẫn ai cũng gặp phải, nhưng nhân phẩm tốt mới có thể trung thành với hôn nhân!”

“Trên đời này, chính là cực phẩm tiện nam nhiều!” Lâm Lung đang lăm bắm thì đội trưởng Chu ở bên cạnh bật người dậy, đi nhanh đến chỗ người phụ nữ sinh non kia xem xét, sau đó bắt đầu lớn tiếng gọi y tá, bác sĩ, nói cô ta đã tỉnh.

Đúng là tỉnh, hơn nữa còn là rơi lệ đầy mặt tỉnh.

Bác sĩ xác nhận thân thể cô ta không sao, nhưng cảm xúc rất tệ. Nhưng dù cảm xúc rất kém, cô gái tốt bụng kia cũng dùng giọng nói nhỏ bé yếu ớt dịu dàng nói cho cảnh sát giao thông biết cô ta bị choáng váng, không liên quan gì đến tài xế, còn cảm tạ người tốt bụng, cũng bày tỏ muốn mượn điện thoại thông báo bạn tới chăm sóc mình, thuận tiện đóng tiền cho bệnh viện.

“Tiền thuốc là anh ta giúp cô đóng – Thượng tá Chu.” Quân tẩu Lâm Lung mặc kệ cái gì mà “làm chuyện tốt không lưu danh” của giải phóng quân, trực tiếp lòi Chu Thuần ra. Nếu không phải vì cô không biết tên đầy đủ của anh ta, nói không chừng còn nói rõ hơn.

Sau đó Thượng tá chu da mặt dày cũng thân nhiên đón nhận lời cảm ơn, lại nói anh chàng cảnh sát giao thông giúp cô gái kia gọi bạn gái đến.

Thật ra thì, rất cả mọi người đều ngạc nhiên vì sao người đầu tiên mà cô ta thông báo lại là bạn bè mà không phải cha mẹ hoặc cha của đứa bé.

Tò mò cũng không dám hỏi, thậm chí không ai dám nói cho người phụ nữ này biết đứa bé mà cô mang thai ba tháng đã không còn. Bác sĩ cũng đợi bạn bè của cô ta tới rồi hỏi thăm, thông báo tình hình cụ thể.

Không ngờ, sau khi cô ta hỏi thăm biết được đáp án chính xác, kìm nén nước mắt nói: “Không còn cũng tốt.”

Lại chờ thêm một lát, cô gái tự xưng là “Kim Ngọc” kia nói với Chu Thuần rằng những gì anh nói cô ta vẫn nghe, nghe được rất nhiều hơn nữa cảm xúc rất sâu, rất muốn thổ lộ hết tâm sự của mình, chẳng qua lúc đó không thể mở mắt.

Được rồi, nếu bệnh nhân đã muốn dốc bầu tâm sự, Lâm Lung và Chu Thuần không có việc gì làm làm người nghe, kiên nhẫn nghe quá khứ về tên đàn ông cặn bã và cô gái mềm yếu.

Kim Ngọc là có con rồi mới cưới, bởi vì cha mẹ trong nhà đều đã mất nên không được nhà trai coi trọng. Sau trận động đất, người đàn ông của mình tro tàn lại cháy với mối tình đầu, thậm chí ngày hôm nay cô ta đã tận mắt thấy hai người bị sóng hồng lật đổ. Người phụ nữ kia còn nói: Khóc như muốn chết thế làm gì? Lại không giành người đàn ông của cô. Tôi đã kết hôn, chỉ là từ nước Mỹ bay về thăm anh ấy mà thôi...

Một câu chuyện cũ bị kịch mà rối rắm, rối rắm đến mức Chu Thuần hoàn thành nhiệm vụ tiêu sái phất tay về đơn vị, còn Lâm Lung thì bất bình. Bình sinh cô hận nhất là tiện nam, vì vậy rất tích cực cho Kim Ngọc một vài chủ ý. Ví dụ như giới thiệu người bạn luật sư của mình, bệnh viện mẹ và bé,... Sau đó cô lại cảm khái, thật may bản thân không gặp phải người đàn ông như vậy, thật may phẩm hạnh của Long Tuyền hoàn toàn trải qua khảo nghiệm!

Chỉ là, lại nói, mối tình đầu của nhóc Tuyền là như nào? Chưa bao giờ thấy anh đề cập tới!

Cô gái cung Nhân Mã làm việc dù nhiều hay ít cũng có phần hấp tấp. Lâm Lung nhất thời tò mò, dứt khoát hỏi thẳng anh lính nhà mình. Lần này đến phiên Long Tuyền rối rắm, nói hay không đây?

Nghe nói những người đàn ông thành thực nói với bạn gái hiện tại mình có mối tình đầu đều là những người ngu, những chuyện này nhất định sẽ trở thành nút thắt tổng các cuộc tranh cãi trong tương lai. Sau khi Long thiếu bị nói bóng nói gió hỏi thăm ba lượt, cuối cùng nói một câu cản lại cô nương Lâm Lung: “Nói mối tình đầu của em rồi lại hỏi anh. Hoặc là, em nói trước cho anh biết tại sao em lại cắt cục áo của anh?”

“...” Lâm Lung cầm điện thoại im lặng một lúc, sau đó sợ hãi than một tiếng: “Ôi, đêm đã khuya rồi, em muốn đi ngủ! Anh yêu, tạm biệt, ngủ ngon, đừng gọi lại cho em nhé!” Nói xong dứt khoát cúp điện thoại.

Long thiếu đạt được mục đích cười bước thong thả về phòng ngủ. Chỗ anh cũng sắp đến giờ tắt đèn đi ngủ rồi. Rửa mặt xong, anh xoay người lên giường nghĩ tới việc Lâm Lung dứt khoát cắt điện thoại của mình, đột nhiên anh như có phát giác hỏi một câu: “Trác Nhất, chị nuôi cậu cắt cục áo của tôi có liên quan đến mối tình đầu của cô ấy ư?”

Bạn học Tiểu Nhất nghe xong sợ ngây người. Lâm Lung kể rõ về mối tình đầu của mình cho ông xã tương lai?!

“Nói chuyện!” Cùng với tiếng còi tắt đèn, Long Tuyền thuận tay đóng cửa lại, sau đó thúc giục Trác Nhất nói cho anh nghe chuyện mà anh muốn biết.

Trác Nhất nghĩ nghĩ, vì lý do an toàn đành cười khan phũ nhận: “Chị ấy làm gì có mối tình đầu? Gái ế!”

“Tại sao không có? Chính là anh lính Tiểu Hồng kia! Đừng nói với tôi là cậu không biết, không thể nào!” Long Tuyền đã có dự liệu nói, bắt đầu mượn đoạn đối thoại giữa Viên Viên và Lâm Lung mà anh thấy dễ chụp vào Trác Nhất.

“Ồ, cái này chị ấy cũng nói cho anh biết?” Tiểu Nhất còn nửa tin nửa ngờ, nhưng câu nói đầu tiên đã tiết lộ quả nhiên cậu ta có biết.

“Nói nhảm, với năng lực khiến người khác nhận tội của tôi, ai có thể chịu đựng được?” Long thiếu trả lời như chém đinh chặt sắt, lại thúc giục Trác Nhất nói người đó là như thế nào.

“Cũng đúng, có gì mà anh không thể moi ra từ miệng người khác?” Trác Nhất nghĩ nghĩ, cho rằng anh đã biết toàn bộ, vì vậy nói qua quýt khuyên lon đôi câu: “Ồi, tôi cảm thấy chị ấy là muốn đặt hai chiếc cúc áo ở cạnh nhau. Thiếu gia, anh cũng đừng nhỏ mọn, nói thật chiếc cúc áo thứ nhất mới là quan trọng nhất. Lâm Lung bỏ chiếc cúc áo của anh vào là đủ hiểu địa vị của anh trong lòng chị ấy là như nào rồi!”

“Nói chi tiết. Chiếc cúc áo đầu tiên là cái gì?” Long Tuyền lạnh nhạt hỏi.

“Anh... anh không biết!” Trác Nhất cả kinh, bật người từ trên giường: “Không phải anh nói chị ấy nói cho anh biết hết rồi sao?”

Long Tuyền tiếp tục lạnh nhạt bày tỏ mình nói chính: “Bằng năng lực khiến người khác nhận tội của anh, ai có thể chịu đựng được? Mà không nói là Lâm Lung không chịu đựng được.” Sau đó anh lại gõ một chủy vào lòng bạn học Trác Nhất: “Dù sao cũng đã nói hết rồi, vậy thì đảng hoàng nói lại từ đầu đi! Tiết lộ bí mật chính là tiết lộ bí mật, mặc kệ là tiết lộ một chút hay hai chút cũng không có gì khác nhau. Muốn tôi tìm Lâm Lung hỏi những chuyện còn lại ư?”

Quá gian trá rồi! đúng là không ai có thể chịu đựng được anh xui khiến nhận tội! Trác Nhất vừa nghe vậy đã muốn khóc, đáng tiếc cho dù có khóc cũng chạy không thoát khỏi bàn tay anh.

Hai người này, cậu ta chỉ có thể lựa chọn đắc tội một người, bắm dính vào chân của một người khác. Nếu không hai mặt giáp công, chính là một chữ “thảm”!! Sau khi suy xét kỹ càng, vẫn cảm thấy sức mạnh của Long Tuyền có giá trị hơn, giáo hoạt hơn, số lần gặp mặt cũng nhiều hơn, không thể chọc cũng không thể tránh, không thể làm gì khác hơn là thẳng thắn được khoan hồng.

Không ngờ rằng, chờ đến khi cậu ta nói từ đầu đến cuối về mối tình đầu của Lâm Lung, đối phương đột nhiên nhảy thẳng từ trên giường xuống, sau đó hấp tấp mở máy vi tính ra, mở phần mềm vẽ chân dung, thuần thục nhanh chóng vẽ ra một cô bé 12, 13 tuổi. Tóc ngắn chỉnh tề, mắt to, mũi nhỏ khuôn mặt nhỏ, đeo một đôi mắt kính, bộ dáng rất sinh động.

Sau đó, Long Tuyền lấy một bức ảnh chụp nửa người đặt cạnh màn hình vi tính, chỉ vào hai bức ảnh hỏi: “Giống nhau không?”

“Cái gì giống hay không? Chính là một người!” Vừa dứt lời cậu ta đã phản ứng lại, chỉ vào Long Tuyền lấp bắp hỏi: “Anh... anh chính là Tiểu Hồng bài?! Nơi đó gọi là ‘Điền Sơn’ ư?! Không trùng hợp như vậy chứ?!”

“Thật là khéo. Cô ấy cũng là mối tình đầu của tôi.” Long Tuyền thật muốn cười chính bản thân mình. Nhớ nhưng nhiều năm như vậy, hoá ra người lại ở ngay bên cạnh mình. Rõ ràng lần trước ở Đổng Xung đã thấy cô đeo mắt kính, vậy mà không phản ứng kịp! Khó trách lần đầu gặp đã cảm thấy cô rất thân thiết, cảm thấy giống một người trong trí nhớ, rõ ràng chính là một người!

Trác Nhất rồi rầm nói: “Cái này, Lâm Lung nói lúc đó chị ấy 14 tuổi, anh vẽ bức tranh này là đáng vẽ chị ấy lúc 12 tuổi sao?” Nhỏ như vậy, đại ca à, anh yêu thích trẻ con sao?

“Cô ấy có gương mặt trẻ con, hiện tại cũng đã 25 rồi, không phải giống như 18, 19 sao?” Long Tuyền mỉm cười ngọt ngào.

“Nhưng... nhưng chị ấy nói anh lính Tiểu Hồng bài đó cao 175cm, khẳng định không tới 1m8 mà?!” Trác Nhất đánh giá người bạn chân dài cùng phòng của mình, 175 và 185, không dễ nhầm lẫn mà?

“Tôi phát triển chậm, qua 18 tuổi còn phát triển một khoảng thời gian nữa.” Long Tuyền giải đáp nghi vấn của Trác Nhất, sau đó liếc cậu ta một cái: “Cậu là hâm mộ hay ghen tị sinh hận? Sống chết cũng không chịu tin tưởng tôi và cô ấy có duyên như vậy đúng không?”

“Không phải, chỉ cảm thấy thật không thể tưởng tượng nổi, cho nên...” Trác Nhất ngại ngần cười.

Long Tuyền cũng nhẹ thờ dài, sau đó cười nói: “...Chúng lý tâm tha thiên bách độ, Mạch nhiên hồ thủ, Na nhân khước tại, Đổng hoa lan san xú*. Tốt lắm, ngủ! Cảnh cáo cậu, chuyện này chỉ có tôi và cậu biết rõ, không thể truyền ra ngoài.”

*Đây là những câu thơ trong bài “Thanh Ngọc Án” của tác giả Tân Khí Tật. Dịch nghĩa: Tìm người giữa đám đông trăm ngàn lần, Bỗng nhiên quay đầu lại, Người ở ngay đó, Ở nơi lửa đèn tàn.

“Vì sao à?!” Trác Nhất không hiểu: “Chuyện thú vị như vậy, chuyện lạ mà!”

“Chuyện lạ cũng kìm nén cho tôi, không được nói!” Long Tuyền tắt máy vi tính, hai tay vịn thanh sắt nhảy lên giường “lầu hai”, sau đó lại giải thích một câu: “Dựa vào báo đáp ân tình không phải tư cách của một người quân tử. Tôi không muốn Lâm Lung biết, quan hệ giữa hai vợ chồng không thể bị danh hiệu ‘ân nhân cứu mạng’ hạn chế, tránh cho về sau cô ấy không chịu gây gổ với tôi vì những chuyện vụn vặt trong sinh hoạt. Nhớ đấy, không được nói, một chữ cũng không thể nói! Nếu không giết chết cậu!”

Long Tuyền uy hiếp xong, nằm ở trên giường về mặt đầy ước mơ nhìn trần nhà.

Đều nói trăm năm tu hành mới được cùng thuyền, ngàn năm tu hành mới ngủ cùng gối, duyên phận như thế nào mới có thể giống như bọn họ, đi quanh quẩn một vòng lại một vòng, mấy lần cũng vô tình gặp nhau ở một nơi, cuối cùng còn thuận lợi tu thành chánh quả?! Vợ chồng như vậy, là Vương Mẫu cũng không phá vỡ được chứ?

Duyên đến là em... Để anh tìm kiếm bao năm...

Anh mỉm cười, âm thầm hứa nguyện trong lòng: hi vọng, hôn sự có thể thuận lợi; hi vọng, cuộc sống tương lai cũng thuận lợi! Ngủ đi, ngày mai lại là một ngày mới!

-Hoàn chính văn-

Bạn đang đọc truyện *Duyên Đến Là Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.